ALLAN FOLSOM

LEGĂMÂNTUL MACHIAVELLI

Conspirația celor bogați și lipsiți de scrupule

BEST SELLER

NICCOLÒ MACHIAVELLI

PARALELA 45

ALLAN FOLSOM

LEGĂMÂNTUL MACHIAVELLI

Traducere din limba engleză
Onofre Bouvila

Coperta colecţiei: Irina Bogdan

2009

Pentru Karen şi pentru Riley

DUMINICĂ

2 APRILIE

1

WASHINGTON, D.C.
SPITALUL UNIVERSITAR GEORGE WASHINGTON,
SECŢIA DE TERAPIE INTENSIVĂ. 10:10 P.M.

Bătăile încete ale inimii lui Nicholas Marten răsunau precum o tobă îngropată undeva înăuntrul lui, iar expiraţia şi inspiraţia lui parcă erau din coloana sonoră a unui film. La fel era şi zgomotul respiraţiei chinuite a lui Caroline care zăcea în patul lângă care stătea el.

Poate pentru a zecea oară în mai puţin de cinci minute se uită iarăşi la ea. Ochii ei erau tot închişi, iar mâna i se odihnea delicată într-a lui. După cât de vie părea mâna aceea, ar fi putut foarte bine să fie o mănuşă. Nimic altceva.

Oare de cât timp era în Washington? Două zile? Trei? Venise cu avionul din Manchester, Anglia, unde locuia, imediat după ce Caroline l-a sunat şi i-a cerut să vină. Din clipa în care i-a auzit vocea a ştiut că se întâmplase ceva groaznic. Vocea ei trăda groaza, spaima, neajutorarea. Apoi Caroline i-a spus despre ce era vorba: contactase o infecţie stafilococică foarte agresivă şi incurabilă. I se mai dădeau doar câteva zile de trăit.

Însă nu era doar şoc şi groază în vocea ei. Mai era ceva. Mânie. Cineva îi făcuse ceva, a spus ea, şoptind dintr-odată de parcă îi era teamă că ar fi putut fi auzită. N-avea importanţă ce spuneau sau ce aveau să mai spună doctorii, Caroline era sigură că infecţia care o ucidea fusese cauzată de o bacterie ce i-a fost administrată în mod deliberat. Chiar în acel moment, judecând după zgomotele din fundal, cineva a intrat în salon. Caroline

încheie brusc discuţia rugându-l insistent să vină la Washington. Apoi a închis.

El nu ştia ce să creadă. Ştia doar că ea era teribil de înspăimântată şi că situaţia în care se afla era înrăutăţită de moartea recentă a soţului ei şi a fiului lor de doisprezece ani. Cursa specială în care se aflau cei doi se prăbuşise în largul coastelor Californiei. Stresul fizic şi emoţional adus de aceste tragice evenimente păreau s-o fi copleşit pe Caroline, iar Marten, lipsit de alte informaţii, nu avea cum să-şi dea seama dacă exista vreun temei pentru suspiciunile ei sau nu. Totuşi, aceasta era realitatea: Caroline era grav bolnavă şi voia să-l aibă lângă ea. Din câte şi-a dat el seama auzindu-i vocea, a ştiut că trebuia să ajungă acolo cât de repede putea.

Ceea ce a şi făcut. N-a trecut nicio zi, că a şi luat avionul din Manchester spre Londra, unde s-a îmbarcat în cursa spre Washington, D.C. Din aeroportul internaţional Dulles, a luat un taxi care l-a dus direct la spital. Abia mai târziu şi-a luat o cameră la un hotel aflat în apropiere. Caroline ştia cine era el cu adevărat şi la ce riscuri enorme îl expunea cerându-i să se întoarcă în SUA, însă asta era o chestiune pe care nici n-au mai discutat-o. Nu era necesar. Caroline nu i-ar fi cerut să vină dacă nu ar fi fost vorba de ceva foarte grav.

Aşa că el s-a întors în mare grabă în ţara de unde fugise cu patru ani înainte, temându-se pentru viaţa lui şi a surorii sale. S-a întors, după atâţia ani şi după ce el şi Caroline urmaseră drumuri atât de diferite, pentru că ea fusese şi încă mai era singura şi adevărata dragoste a vieţii lui. O iubea mai profund decât pe oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată şi o iubea într-un mod aparte, pe care nu l-ar fi putut descrie. Ştia însă că, deşi ea avea o căsnicie fericită, deja de mulţi ani, într-un fel negrăit, în adâncul ei, şi ea simţea aceeaşi dragoste pentru el.

Uşa salonului se deschise brusc, iar Marten aruncă o privire tăioasă către noii veniţi: o asistentă zdravănă, urmată de doi bărbaţi în costume negre. Primul dintre ei, lat în umeri şi cu părul creţ, părea să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani.

— Va trebui să plecaţi, domnule, i-a spus acesta respectuos lui Marten.

— Vine preşedintele, adăugă sec asistenta, pe un ton aspru şi autoritar de parcă tocmai fusese numită şefa celor doi „costumaţi”, de parcă fusese primită în rândurile Serviciului Secret.

În aceeaşi clipă, Marten simţi mâna lui Caroline strângând-o pe a lui. Îşi plecă privirea spre ea şi-i văzu ochii deschişi. Erau mari şi limpezi şi se uitau într-ai lui ca în ziua aceea când s-au întâlnit prima oară, pe când aveau amândoi şaisprezece ani şi erau la liceu.

— Te iubesc, îi şopti ea.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse el tot în şoaptă.

Pentru încă o jumătate de secundă, Caroline se uită la el, apoi ochii i s-au închis, iar mâna îi căzu moale într-o parte.

— Vă rog, domnule, trebuie să plecaţi. Acum, spuse primul „costumat”.

În exact acelaşi moment, un bărbat înalt, uscăţiv, cu părul argintiu şi îmbrăcat într-un costum albastru-închis trecu pragul salonului. Nu era nicio îndoială asupra identităţii lui – era John Henry Harris, preşedintele Statelor Unite.

Marten îl privi direct în ochi.

— Vă rog, spuse el cu blândeţe, vă rog să mă lăsaţi o clipă singur cu ea… Tocmai a… – cuvântul i se opri în gât – … murit…

Cei doi s-au privit ochi în ochi pentru un foarte scurt moment.

— Sigur, spuse preşedintele calm şi respectuos.

Apoi, făcându-le semn gardienilor săi din Serviciul Secret, se întoarse şi părăsi încăperea.

2

Treizeci de minute mai târziu, cu capul băgat între umeri, fără să-şi dea prea bine seama încotro mergea, Nicholas Marten bântuia străzile aproape pustii ale oraşului. Era duminică noaptea.

Încercă să nu se mai gândească la Caroline. Încercă să nu ia în seamă durerea ce-i amintea că ea nu mai era. Încercă să nu se mai gândească la faptul că nu erau nici trei săptămâni de când ea îşi pierduse şi soţul, şi fiul. Încercă să-şi scoată din cap gândul că într-adevăr era posibil să i se fi administrat în mod intenţionat ceva ce i-a cauzat infecţia ce a ucis-o.

„Cineva mi-a făcut ceva". Vocea ei răsună în mintea lui de parcă i-ar fi vorbit chiar în clipa aceea. Răsună plină de aceeaşi teamă şi vulnerabilitate pe care o simţise atunci când l-a sunat acasă în Anglia.

„Cineva mi-a făcut ceva". Cuvintele ei reveniră iar în mintea lui. De parcă ea încă mai încerca să ajungă la inima lui şi să-l facă să creadă fără urmă de îndoială că nu fusese nicidecum doar bolnavă, ci asasinată.

Ce era acel „ceva", sau cel puţin ce a crezut ea că era şi cum începuse totul, Caroline i-a spus în primul din cele numai două momente de luciditate pe le-a mai trăit după sosirea lui.

S-a întâmplat imediat după cele două înmormântări, cea a soţului ei, Mike Parsons, un foarte respectat congresman de California, aflat la cel de-al doilea mandat, în vârstă de numai patruzeci şi doi de ani, şi a fiului lor, Charlie. Sigură că era suficient de puternică să reziste până la capătul acestei încercări, Caroline invitase mulţi dintre prietenii lor la ea acasă să celebreze vieţile celor doi. Însă şocul prin care trecuse, laolaltă cu aproape imposibila povară de a suporta cele două

înmormântări şi cu puhoiul de oameni prezenţi, altfel bine intenţionaţi, au copleşit-o. Caroline s-a prăbuşit şi, înlăcrimată, aproape scoasă din minţi, a fugit şi s-a încuiat în dormitor, strigându-le invitaţilor să plece, refuzând să deschidă uşa.

Capelanul Congresului şi pastorul bisericii pe care o frecventa familia Parsons, reverendul Rufus Beck, se afla printre invitaţi şi a trimis imediat după dr. Lorraine Stephenson, medicul personal al lui Caroline. Dr. Stephenson a venit în grabă şi, cu ajutorul reverendului Beck, a convins-o pe Caroline să deschidă uşa dormitorului. Câteva minute mai târziu, dr. Stephenson i-a injectat, cum a spus Caroline, „un fel de sedativ”. Când s-a trezit se afla în rezerva unei clinici particulare, unde dr. Stephenson i-a recomandat câteva zile de odihnă, după care „nu m-am mai simţit ca înainte”.

Marten coti pe o stradă întunecată, apoi pe alta, reamintindu-şi orele petrecute cu Caroline la spital. Cu excepţia celui de-al doilea moment în care a fost trează şi au discutat, Caroline a dormit în restul timpului, iar el a rămas de veghe lângă ea. În acele lungi ore, în salon au intrat şi au ieşit cei din personalul medical care monitorizau starea sănătăţii ei. Au fost şi câteva scurte vizite ale unor prieteni de familie, momente în care Marten nu făcea decât să se prezinte şi să părăsească tăcut salonul.

Au fost însă şi alţi doi vizitatori, persoanele implicate în această poveste imediat după ce Caroline s-a prăbuşit la petrecerea dată în onoarea celor doi morţi ai ei. Întâi a fost vizita matinală a celei care i-a administrat „sedativul” lui Caroline şi care i-a recomandat să rămână la clinica privată, medicul ei, dr. Lorraine Stephenson, o femeie înaltă, arătoasă, de vreo cinzeci şi cinci de ani. Dr. Stephenson şi Marten au schimbat câteva amabilităţi, după care doctoriţa s-a uitat pe fişa medicală, a ascultat-o pe pacientă, apoi a plecat.

Cea de-a doua vizită a fost aceea a capelanului Congresului, Rufus Beck, care a urmat ceva mai târziu în aceeaşi zi. Beck, un negru mare, blajin şi cu vorba domoală, era însoţit de o tânără albă, atrăgătoare, cu păr brunet, pe al cărei umăr atârna o geantă de fotograf şi care a rămas discretă în spatele reverendului. Ca şi dr. Stephenson, Beck i s-a prezentat lui Marten, apoi au schimbat câteva cuvinte. Înainte să-şi ia rămas-bun de la Marten şi să plece urmat de tânăra care îl însoţea, reverendul s-a rugat câteva clipe lângă patul în care dormea Caroline.

Începu să cadă o ploaie subţire, iar Marten se opri să-şi ridice gulerul jachetei. În depărtare zări vârful înalt şi ascuţit al monumentului lui Washington şi, pentru prima oară de la sosirea sa, a avut sentimentul foarte palpabil al locului în care se afla. Washingtonul nu era doar interiorul unui salon de terapie intensivă, ci o metropolă ce se întâmpla să mai fie şi capitala Statelor Unite. Nu mai fusese niciodată acolo, deşi, până să fugă în Anglia, toată viaţa trăise în California şi nu i-ar fi fost greu să viziteze Washingtonul. Din cine ştie ce motiv, simpla lui prezenţă acolo îi dădea un sentiment profund de apartenenţă la o patrie, la un loc natal. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase înainte şi care-l făcu să se întrebe dacă va veni şi vremea când exilul lui la Manchester se va încheia şi se va putea reîntoarce în SUA.

Marten porni iar. Păşind prin ploaie, observă un automobil venind încet înspre el. Cum străzile erau practic pustii, viteza cu care înainta maşina aceea bătea la ochi. Ploua, era duminică noaptea, târziu – oare şoferul uneia din foarte puţinele maşini ce mai circulau la ora aceea n-ar fi trebuit să fie nerăbdător să ajungă cât mai repede unde mergea? Automobilul trecu pe lângă el, iar când ajunse în dreptul lui, Marten trase cu ochiul la cel din maşină. Şoferul era un bărbat cu o figură comună,

brunet, de vreo treizeci de ani. Maşina îl depăşi, iar Marten o urmări cu privirea, continuându-şi drumul mereu cu aceeaşi viteză. Poate că tipul era beat, sau drogat, sau poate – şi dintr-o dată gândurile sale au reflectat propria lui situaţie – poate că tocmai pierduse pe cineva foarte drag lui şi n-avea habar unde se afla şi ce făcea, poate că individul nu mai ştia decât că era la volan şi conducea.

3

Gândurile lui Marten reveniră la Caroline. Fusese soţia unui congresman foarte apreciat, o figură tot mai populară în Washington, şi care, din întâmplare, fusese unul din cei mai buni prieteni din copilărie ai preşedintelui Statelor Unite. Moartea subită şi tragică a soţului ei şi a fiului ei îi atrăsese compasiunea întregii comunităţi a oamenilor politici. Ceea ce-l făcea pe Marten să se întrebe de ce crezuse ea că „cineva îi făcuse ceva”, de ce fusese ea convinsă că i s-a injectat bacteria ce i-a provocat o boală fatală.

Metodic, Marten încerca să stabilească care fusese starea de spirit a lui Caroline în ultimele două zile ale vieţii ei. Se gândea mai ales la cel de-al doilea moment de la sosirea lui în care ea fusese trează.

— Nicholas, începu ea vlăguită, eu…

Buzele îi erau uscate, iar respiraţia chinuită. Chiar şi să vorbească o ostenea peste măsură.

— Eu… trebuia să fiu… în avion… cu Mike şi cu Charlie… mi-am schimbat planurile… în ultima clipă… şi… m-am întors la Washington cu o zi… înainte…

Îl privea cu ochi mari, concentrată.

— Ei mi-au ucis soţul… şi copilul. Acum… m-au ucis şi pe mine…

— Despre cine vorbeşti? Cine sunt „ei”? întrebă el calm, încercând să obţină informaţii concrete de la ea.

— Cei din co… a mai spus ea.

Încercă să spună mai mult, dar asta a fost tot ce a putut rosti. Îşi consumase toată energia. Zăcu pur şi simplu, apoi adormi. A tot dormit până în acele ultime clipe ale vieţii ei, când a deschis ochii, l-a aţintit cu privirea şi i-a spus că-l iubeşte.

Gândindu-se la aceste lucruri, Marten îşi dădu seama că puţinul pe care-l aflase de la ea îi fusese transmis în două moduri complet diferite. Întâi, au fost acele frânturi de informaţii pe care i le dăduse chiar ea: că iniţial trebuia să fie împreună cu soţul ei şi cu fiul ei în acel blestemat de avion, că o schimbare subită a planurilor o făcuse să se întoarcă la Washington cu o zi mai devreme; i-a spus ce se întâmplase după înmormântare; mai erau lucrurile pe care i le spusese la telefon când el încă mai era în Anglia: că era pe moarte din cauza unei infecţii stafilococice incurabile provocată de o bacterie de care era sigură că-i fusese administrată intenţionat. Dar ce a vrut să spună cu acel „cei din co…", atunci când el a cerut detalii, şi cine erau „ei", Marten nu avea nici cea mai vagă bănuială.

Cel de-al doilea mod în care a mai aflat câte ceva, a fost din bălmăjelile lui Caroline în somn. Vorbea în somn, mai mult lucruri cotidiene. Îl chema pe soţul ei, „Mike", sau pe fiul lor, „Charlie" sau pe sora ei, „Katy". Ori spunea lucruri precum „Charlie, te rog opreşte televizorul!" sau „Cursul este marţi". A spus însă şi altele, fraze ce păreau să-i fie adresate lui Mike, soţul ei. Erau rostite pe un ton alarmat, chiar panicat: „Ce se întâmplă, Mike?" sau „Ti-e frică! îmi dau seama că ţi-e frică!" sau „De ce nu-mi spui despre ce e vorba?" sau „Ceilalţi sunt de vină, nu-i aşa?"

În cea din urmă izbucnire, înspăimântată, a spus: „Nu-mi place tipul cu părul alb!".

În această privinţă, mai auzise câte ceva de la ea, pentru că îi spusese şi la telefon atunci când l-a rugat să vină în Washington.

— La nicio zi după ce m-am trezit în clinica aceea, a început febra, i-a spus ea. Pentru că se înrăutăţea, mi-au făcut analize. Atunci a venit un individ cu părul alb; ziceau că e un specialist, dar mie nu mi-a plăcut de el. De fapt, mă înspăimânta absolut totul la el: felul în care mă privea, felul în

care îmi atingea fruntea, mâinile cu degetele alea foarte lungi, oribile. Mai ales degetul mare arăta înfricoşător din cauza unui mic tatuaj: o cruce cu cercuri la cele patru capete. L-am întrebat de ce venise şi ce voia, însă nu mi-a răspuns, n-a spus niciun cuvânt. Apoi s-a descoperit că în osul piciorului drept aveam un fel de infecţie stafilococică. Au încercat să o trateze cu antibiotice. N-au avut niciun efect. Nimic nu reuşea să combată infecţia.

Marten continua să se plimbe prin ploaia ce se înteţise între timp, însă el abia dacă băgă de seamă. Mintea îi era în întregime preocupată de Caroline. S-au întâlnit la liceu, după care au intrat la aceeaşi facultate, erau siguri că se vor căsători şi că vor avea copii şi că vor fi împreună pentru tot restul vieţii. Apoi, într-o vară, ea a plecat în vacanţă şi l-a întâlnit pe Mike Parsons, pe-atunci doar un tânăr avocat. După întâlnirea aceea, vieţile lor s-au schimbat radical. Însă, oricât de adânc a fost rănit, oricât de distrus a fost după aceea, dragostea lui pentru Caroline nu s-a schimbat. Cu timpul, el şi Mike au ajuns prieteni, motiv pentru care i-a spus şi lui ceea ce doar Caroline şi alţi câţiva apropiaţi, foarte puţini, ştiau: i-a spus cine era el cu adevărat, de ce a fost silit să renunţe la slujba lui de detectiv la omoruri în Departamentul de Poliţie din Los Angeles şi de ce s-a mutat în nordul Angliei, trăind sub o identitate falsă ca arhitect peisagist.

Ar fi vrut să fi venit la înmormântarea soţului ei şi a fiului ei, aşa cum de fapt îşi dorise iniţial. Pentru că dacă ar fi venit, ar fi fost acolo atunci când Caroline a căzut de pe picioare, ar fi fost acolo când a venit dr. Stephenson. Dar n-a venit, şi asta numai pentru că aşa a vrut Caroline. Ea a spus că toţi prietenii îi erau alături, că sora ei împreună cu soţul acesteia veneau din Hawaii, unde locuiau, şi că, datorită situaţiei lui, era prea riscant pentru el şi era mai bine să rămână în Manchester. Îi spusese

că se vor întâlni după aceea, când lucrurile se vor mai fi liniştit. La momentul acelei discuţii, Caroline părea să fie bine, sănătoasă. Zguduită într-adevăr de tragedia prin care trecea, însă bine, regăsindu-şi intactă acea putere interioară pe care o avusese întotdeauna şi care o ajuta să reziste tuturor dificultăţilor. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Doamne, cât o iubise. Şi cât o mai iubea, chiar şi acum. O va iubi întotdeauna.

Mergea prin ploaie, fără să se gândească la nimic altceva decât la Caroline. Până la urmă şi-a dat seama că ploaia îl înmuiase până la piele. Ştia că trebuia să găsească drumul înapoi spre hotel.

Se uită împrejur, încercând să-şi dea seama în ce direcţie să o ia. În clipa aceea a văzut-o. Clădirea din depărtare, puternic luminată. Un edificiu întipărit în mintea sa încă din copilărie, din cărţile de istorie şi de la televiziune, din ziare şi din filme: Casa Albă.

În aceeaşi clipă, tragedia morţii lui Caroline îl copleşi. Şi, în întuneric, în ploaie, fără să se ruşineze deloc, a plâns.

LUNI

3 APRILIE

4

<u>8:20 P.M.</u>

Cerul era acoperit de nori încă şi burniţa.

Nicholas Marten stătea la volanul maşinii închiriate, pe care o parcase vizavi de casa doctoriţei Lorraine Stephenson, însă ceva mai în josul străzii. Casa, situată într-un cartier select şi plin de verdeaţă, era o clădire de trei nivele, cufundată deocamdată în întuneric. Dacă era cineva înăuntru atunci ori dormea deja, ori se afla într-una din camerele din dos. Însă Marten nu era convins nici de una, nici de alta. El era acolo de mai bine de două ore. Dacă cineva dormea în casa aceea, însemna că se culcase pe la şase şi jumătate. Ceea ce, desigur, era posibil, dar puţin probabil. Pe de altă parte, dacă cineva ar fi fost în vreuna din camerele din spate, în cele două ore de când stătea el acolo, ar fi ieşit dintr-un motiv sau altul să meargă fie în altă cameră, fie în bucătărie sau altundeva. După toate probabilităţile, date fiind ora şi vremea mohorâtă, acea persoană ar fi trebuit să aprindă lumina să poată vedea ceva în casă. Aşadar, logica îi spunea lui Marten că Lorraine Stephenson nu ajunsese încă acasă. Tocmai de aceea a rămas să o aştepte. Şi avea să aştepte până când doctoriţa avea să se întoarcă.

Oare de câte ori scosese scrisoarea aceea din buzunarul interior al jachetei, citind-o şi recitind-o? Deja ştia pe dinafară ce scria acolo:

> *Eu, Caroline Parsons, îi acord lui Nicholas Marten din Manchester dreptul de a verifica toate documentele mele, inclusiv dosarul medical, şi pe cele ale răposatului meu soţ, congresmanul de California al Statelor Unite, Michael Parsons.*

Scrisoarea era dactilografiată, datată şi ştampilată. Purta semnăturile lui Caroline – o mâzgăleală tremurată –, a martorilor şi a notarului. Îi fusese adusă lui Marten de dimineaţă la hotel. Data întocmirii ei şi ziua în care o primise el erau cât se poate de grăitoare. Acum era luni, 3 aprilie. Caroline îl sunase joi, 30 martie, târziu spre seară, cerându-i să vină la Washington, iar el plecase din Manchester a doua zi dimineaţa. Scrisoarea ei fusese scrisă şi legalizată de notar în aceeaşi zi, vineri, 31 martie, însă el n-a ştiut nimic despre ea până în această dimineaţă, când a primit-o. Vineri, Caroline fusese încă lucidă şi, ştiind că-i mai rămăsese foarte puţin de trăit sau nesigură că Marten va ajunge înainte ca ea să moară, a chemat un notar şi au întocmit acel document, de existenţa căruia el nici n-a ştiut nimic şi care nici nu i-a fost transmis decât după moartea ei.

— Aceasta a fost dorinţa ei, aşa cum v-am scris, dle Marten, i-a spus Richard Tyler, avocatul lui Caroline, când Nicholas l-a sunat să se intereseze de provenienţa acelui act.

Scrisoarea lui Richard Tyler ce însoţea documentul conţinea şi asigurarea că, într-adevăr, documentul era valid. Ce legitimitate ar mai fi avut împuternicirea aceea, dacă ar fi fost supusă judecăţii unui tribunal, era greu de spus. Însă nu era mai puţin adevărat că, fiind legalizat, Marten îl putea folosi cum credea de cuviinţă.

— Numai dumneavoastră puteţi şti motivele care au făcut-o pe dna Parsons să o scrie, dle Marten. Însă am înţeles că aţi fost prieteni apropiaţi şi că, implicit, avea încredere în dumneavoastră.

— Da, spuse Nicholas.

Înainte să închidă, îi mulţumi lui Tyler pentru ajutor şi îl mai întrebă dacă putea apela la serviciile lui în caz că apăreau probleme legale referitoare la acel document. În mod cert, Caroline

nu-şi împărtăşise bănuielile sau temerile avocatului ei, ceea ce, probabil, însemna că nu le împărtăşise nimănui altcuiva decât lui. Că predarea scrisorii fusese amânată până după decesul ei, îi lăsa timp lui Marten să se gândească şi chiar să vadă cât de serioase erau acuzaţiile ei că soţul şi ea şi fiul ei fuseseră asasinaţi. Scrisoarea şi planificarea predării ei erau extrem de importante, pentru că era limpede cât de bine le cumpănise Caroline, conştientă că Marten ar putea să nu fie întru totul convins de acele afirmaţii, datorită stării ei fizice şi mentale; însă, pe de altă parte, Caroline mai ştia şi că, dacă el ar fi fost câtuşi de puţin suspicios în privinţa împrejurărilor morţii ei, ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri să afle ce s-a întâmplat. Ar fi făcut-o în numele a ceea ce-au însemnat ei unul pentru celălalt vreme de atâţia ani şi în ciuda drumurilor diferite pe care au luat-o. Ar fi făcut-o şi pentru că ea ştia cine era el şi din ce aluat era făcut. Scrisoarea era de-ajuns să-l convingă pe Marten că ea avusese dreptate. În plus, l-ar fi ajutat să deschidă uşi care, altfel, i-ar fi rămas închise.

8:55 P.M.

Deodată, în oglinda retrovizoare, se reflectară farurile unei maşini, iar Marten o urmări venind înspre el. După ce se mai apropie, Nicholas recunoscu un Ford model nou de culoare închisă. Ajungând în dreptul casei doctoriţei Stephenson, automobilul încetini, după care trecu mai departe, iar în capătul străzii luă curba şi dispăru. Pentru o clipă, Marten s-a gândit că o fi fost chiar doctoriţa, şi că, dacă într-adevăr fusese ea, ceva a făcut-o să se răzgândească şi a mers mai departe. Acest gând îl făcu să se întrebe de nu cumva doctoriţei îi era frică să se întoarcă acasă, cu toate că ar fi vrut. Dacă era aşa, atunci el avea toate motivele să aştepte acolo. Pe de altă parte un astfel de

comportament s-ar fi potrivit cu ceea ce se întâmplase mai devreme în ziua aceea, atunci când a încercat să dea de ea.

Sunase de dimineaţă de două ori la cabinetul ei. De fiecare dată îi explicase secretarei că era un prieten intim de-al lui Caroline Parsons şi că voia să discute despre boala ei cu doamna dr. Lorraine Stephenson. De fiecare dată i s-a răspuns că doamna doctor era ocupată cu pacienţii ei şi că urma să dea ea un telefon mai târziu. Până la prânz încă nu-l sunase.

După prânz, Marten a sunat iar. Doctoriţa tot nu era disponibilă. De data aceea, Marten i-a cerut secretarei să-i transmită doamnei dr. Stephenson că nu trebuia să-şi facă griji, că era împuternicit să verifice dosarul medical al lui Caroline Parsons. Tonul vocii lui era unul perfect profesionist, menit să alunge orice scrupule profesionale ar fi putut avea dr. Stephenson. De fapt, lăsând la o parte scrisoarea lui Caroline şi ceea ce-i spusese chiar ea, Marten nu avea niciun motiv să creadă că fusese vreo ticăloşie la mijloc. Caroline fusese grav bolnavă, în stadiu terminal chiar, era extrem de stresată, iar viaţa, oricum ar fi luat-o, trebuie că-i apărea cumplit de necruţătoare şi de nedreaptă. Oricum ar fi fost însă, rămânea scrisoarea aceea, iar întrebările pe care le ridica moartea ei persistau, aşa că, până când nu avea să fie întru totul convins că ea se înşelase, Marten avea să continue să cerceteze ce anume i se întâmplase lui Caroline.

Ce l-a surprins, l-a bulversat şi l-a făcut să ajungă aici, lângă casa doamnei dr. Stephenson, aşteptând-o în întuneric, s-a petrecut la patru fără zece în după-amiaza aceea, când, în camera lui de hotel, a sunat în sfârşit telefonul.

— Doctor Stephenson la telefon, a spus ea pe un ton neutru, lipsit de orice emoţie.

— Vă mulţumesc pentru telefon, a răspuns Marten pe un ton funcţionăresc. Am fost un prieten

apropiat al lui Caroline Parsons. Dumneavoastră şi cu mine ne-am văzut la spital, în rezerva ei.

— Cu ce vă pot ajuta? îl zori ea, de data asta vocea trădând o uşoară nelinişte.

— Aş vrea să discutăm despre împrejurările în care s-a îmbolnăvit Caroline şi despre cauza morţii ei.

— Îmi pare rău, sunt chestiuni private ce privesc doar pe pacient şi pe medicul ei. Nu le pot discuta cu oricine.

— Înţeleg doamnă doctor, însă mi s-a dat dreptul să consult toate documentele lui Caroline, inclusiv dosarul ei medical.

— Îmi pare rău, domnule Marten, replică ea tăios. Nu vă pot ajuta. Şi vă rog să nu mai sunaţi.

Apoi a închis brusc telefonul.

Marten îşi amintea c-a rămas nedumerit, cu receptorul în mână. Uite-aşa, i-a trântit-o şi i-a trântit şi telefonul în nas. Ceea ce însemna că dacă voia să vadă dosarul medical al lui Caroline trebuia să treacă mai întâi printr-un proces şi poate, după câteva luni şi câteva mii de dolari cheltuite pe onorariile avocaţilor, ar fi putut să-l vadă. Sau poate nu. Însă chiar dacă dosarul ar fi ajuns în mâinile lui, dacă ea avusese dreptate şi era o ticăloşie la mijloc, cum putea fi sigur că dosarul care i s-ar fi dat nu era aranjat?

Din propria experienţă, dobândită în urmă cu ceva vreme, Marten ştia că detectivii care se mulţumesc cu un „nu” şi pleacă să-şi vadă de ale lor, arareori capătă vreun răspuns. Detectivii care rămân pe teren şi fac presiuni, cei care nu merg acasă cu zilele, doar aceştia reuşesc să găsească soluţiile pe care le caută. De aceea a ştiut de îndată care era următorul pas pe care trebuia să-l facă. Să meargă imediat la doctoriţa Stephenson şi s-o întrebe fără înconjur dacă Caroline fusese asasinată.

Asta era o abordare care, nu de puţine ori, dădea rezultate concrete. De obicei răspunsul era fie în

felul în care cel interogat răspundea la întrebarea pusă, fie într-o ezitare sau într-o exprimare neobişnuită, fie într-o mişcare a ochilor sau în ceva din postura corpului. Uneori, chiar în toate aceste lucruri. Rareori o persoană implicată într-o infracţiune nu se dă cumva de gol. Bineînţeles, să şi probezi, asta e altă poveste. Nu acesta era scopul lui acum, Marten nu voia decât să găsească o dovadă, de un fel sau altul, ceva care să-l încredinţeze că bănuielile lui Caroline erau corecte, că într-adevăr i se administrase voit o toxină care a ucis-o. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, voia să ştie dacă dr. Stephenson fusese sau nu implicată.

5

Lorraine Stephenson îl sunase la patru fără zece. La patru şi douăzeci, Marten parcursese deja cele câteva străzi ce despărţeau hotelul său de spitalul universitar George Washington. La patru douăzeci şi cinci era la oficiul personalului medical al spitalului, angajat într-o discuţie cu funcţionara din spatele ghişeului. O dată în plus, experienţa de detectiv i-a fost de mare ajutor. Evidenţele medicilor colaboratori ai unui spital sunt păstrate împreună cu cele ale personalului permanent, aşadar dosarele lor personale sunt păstrate la oficiul de personal. Pentru că Lorraine Stephenson o vizitase pe Caroline la spitalul universitar, Marten presupunea că doctoriţa era în mod oficial o colaboratoare, prin urmare, dosarul ei ar fi trebuit să fie la un loc cu al întregului personal. Plecând de la această ipoteză, Marten pur şi simplu i-a spus funcţionarei că doctoriţa Stephenson îi fusese recomandată ca medic de familie şi că dorea să afle câte ceva despre ea: unde a făcut facultatea de medicină, unde şi-a făcut rezidenţiatul şi alte informaţii profesionale. Drept urmare, femeia, aşezată în faţa unui computer, a deschis fişierul electronic ce conţinea dosarul doctoriţei Stephenson.

În acest timp, Marten se uită prin încăpere şi văzu o cutie mare de batiste pe un fişet, aflat la doi sau trei metri în spatele biroului. Înăbuşindu-şi un strănut prefăcut, îi explică femeii că din pricina vremii umede se alesese cu o răceală şi o întrebă de n-ar fi cu putinţă să îi dea şi lui un şerveţel. Funcţionarei i-au luat zece secunde să se ridice de la birou şi, cu spatele la el, să facă cei câţiva paşi până la fişetul unde era cutia cu batiste. Lui Marten nu i-au trebuit decât şapte secunde să treacă de cealaltă parte a biroului, să se uite la

ecranul computerului şi să găsească informaţia care îi trebuia. Trei minute mai târziu părăsea oficiul de cadre cu un pumn de batiste şi ştiind că doctoriţa Lorraine Stephenson era divorţată şi absolventă a Universităţii de Medicină Johns Hopkins, că-şi făcuse rezidenţiatul la spitalul Muntele Sionului din New York, că-şi avea cabinetul în complexul medical Georgetown şi că locuia în districtul cu acelaşi nume, pe strada Dumbarton, la numărul 227.

8:27 P.M.

Marten văzu iarăşi faruri lucind în oglinda retrovizoare. Un automobil trecu pe lângă el. Unde era doctoriţa Stephenson? Oare lua cina în oraş, ieşise la un film sau era la o întrunire profesională? Dintr-odată îi veniră în minte tonul vocii şi atitudinea ei, îi auzi cuvintele cu care încheiase convorbirea telefonică.

„Îmi pare rău, domnule Marten, *spusese ea tăios. Nu vă pot ajuta. Şi vă rog să nu mai sunaţi."* Apoi a închis.

Poate că totuşi lucrurile erau mai complicate decât crezuse el. Poate că totuşi ceea ce lui i s-a părut a fi doar reţinere sau răceală, era de fapt frică. Dar dacă, de fapt, chiar era vorba de o crimă, iar doctoriţa era implicată sau chiar o omorâse ea însăşi pe Caroline? Şi după asta sună el şi-i spune că este împuternicit să consulte dosarul medical al lui Caroline şi că vrea să discute despre boala ei şi despre cauza morţii ei… Dacă Lorraine Stephenson a fost implicată, atunci era posibil să-l fi sunat înapoi doar ca să-l ducă de nas şi să câştige timp să poată fugi? Poate că acum, cine ştie, o fi deja departe de oraş.

8:29 P.M.

Din spate venea iarăşi un automobil în direcţia lui. Apropiindu-se de casa doctoriţei reduse viteza, iar Marten văzu că era tot Fordul care, cu câteva minute mai înainte, făcuse exact acelaşi lucru. De data aceasta rula chiar mai încet decât prima oară, ca şi cum cine-o fi fost în maşină încerca să vadă în casă, să-şi dea seama dacă era aprinsă vreo lumină înăuntru, undeva, sau dacă doctoriţa se întorsese acasă.

Abia ce trecu de casă, automobilul acceleră brusc şi dispăru. Nu mai înainte ca Marten să reuşească să-l zărească pe şofer. Un fior rece îi curse imediat din ceafă în jos pe şira spinării. Era acelaşi individ care, în noaptea dinainte, nu departe de Monumentul lui Washington, îl depăşise încet în maşină.

Ce naiba însemna asta? se întrebă Marten. Coincidenţă? Poate. Dar dacă nu e coincidenţă, atunci ce e? Şi ce-o fi vrând individul acesta de la doctoriţa Stephenson?

8:32 P.M.

O altă maşină coti pe stradă, venind din faţă spre locul unde parcase Marten. Era deja suficient de aproape încât să vadă că era un taxi. Ajuns în dreptul casei doctoriţei Stephenson, taxiul încetini ca şi maşina dinainte, apoi opri. O clipă mai târziu, portiera din spate se deschise şi coborî Lorraine Stephenson. A închis portiera, taxiul a luat-o din loc, iar doctoriţa se îndreptă spre casă. În aceeaşi clipă, Marten ieşi din automobilul închiriat.

— Doamnă doctor, spuse el tare.

Ea se opri şi privi înapoi.

— Sunt Nicholas Marten, prietenul lui Caroline Parsons, adăugă el. Aş dori să-mi acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră.

Doctoriţa se holbă la el o clipă, apoi se întoarse brusc şi se îndepărtă repede de casa ei, pe trotuar.

— Doamnă doctor, strigă Marten iar şi o luă după ea.

Abia pusese piciorul pe bordură că o văzu pe doctoriţă uitându-se iar înapoi. Îi zări ochii măriţi de groază.

— Nu vă fac nimic rău, spuse Marten tare. Vă rog, numai un minut din…

Femeia însă nu-l mai privea, continuându-şi drumul. Marten o urmă. Apoi, deodată doctoriţa o rupse la fugă, iar Marten făcu la fel. O văzu trecând pe sub un felinar, după care se cufundă în întunericul de dincolo de cercul de lumină. Marten îşi înteţi alergarea. O clipă mai târziu era şi el sub felinar, apoi iar în întuneric. N-o mai vedea nicăieri. Unde naiba dispăruse? Găsi răspunsul la întrebarea asta douăzeci de metri mai încolo. Femeia stătea în beznă, privindu-l cum se apropie. Marten se opri pe loc.

— Nu vreau decât să discutăm. Vă rog, doamnă doctor. Doar să discutăm, nimic altceva, spuse el şi făcu un pas spre ea.

— Nu, nu te apropia.

Abia atunci văzu Marten micul revolver pe care îl ţinea doctoriţa în mână.

— N-aveţi nevoie de ăsta.

Marten îşi ridică ochii de la revolver şi văzu ochii femeii pironiţi într-ai lui. Dacă înainte recunoscuse frica în privirea ei, ce vedea acum era determinare şi hotărâre rece.

— Lăsaţi pistolul deoparte, spuse el ferm. Puneţi pistolul jos şi daţi-vă înapoi.

— Aţi venit să mă duceţi la doctor, spuse ea încet, privindu-l fix, fără să clipească. Dar n-o să puteţi. Niciodată. Niciunul din voi.

Doctoriţa tăcu, iar Marten observă că se încruntase de parcă încerca să se decidă. Apoi rosti iar, clar şi răspicat:

— Niciodată.

Se mai uita încă la el când îşi băgă ţeava revolverului în gură şi apăsă pe trăgaci. Urmă un

păcănit sonor. Ceafa îi explodă, iar corpul îi căzu ca un bolovan pe caldarâm.

— Doamne Dumnezeule, făcu Marten răsuflând greu, îngrozit, nevenindu-i a-şi crede ochilor.

O clipă mai târziu îşi veni în fire, se întoarse şi o luă la goană în întuneric, cât mai departe de locul acela. În nouăzeci de secunde era la volanul maşinii sale, cotind din strada Dumbarton în strada 29, ţinând-o drept înainte. Ultimul lucru la care se aşteptase era ca doctoriţa Stephenson să se sinucidă, era descurajant. În mod evident fusese un act a cărui motivaţie era cea mai teribilă teroare şi nu făcea decât să confirme că avusese dreptate Caroline, că şi ea fusese, într-adevăr, ucisă. Mai mult, l-a convins că şi cealaltă acuzaţie a ei era adevărată, că prăbuşirea avionului care i-a omorât soţul şi fiul nu fusese un accident.

Pentru moment însă toate aceste lucruri erau secundare. Mai important acum era să nu fie prins în apropierea locului unde se sinucisese doctoriţa Stephenson. Nu avusese cum să o ajute, iar să fi sunat la 911 să ceară ajutor, n-ar fi făcut decât să-l implice într-o situaţie în care ar fi trebuit, până la urmă, să-şi dezvăluie adevărata identitate poliţiei. L-ar fi întrebat ce căuta acolo, de ce se sinucisese doctoriţa în faţa lui într-un pasaj întunecat la numai câteva sute de metri de casa ei. L-ar fi întrebat de ce maşina pe care o închiriase se afla de cealaltă parte a străzii.

Dar dacă cineva, un vecin de-al doctoriţei Stephenson de exemplu, l-a văzut aşteptând în maşină, iar apoi, când ea s-a întors acasă, l-a văzut abordând-o şi urmărind-o când ea o luase la fugă? L-ar fi sâcâit urât de tot cu fel de fel de întrebări. Iar Marten nu putea dovedi niciuna din afirmaţiile lui Caroline: dacă ar fi spus adevărul, în cel mai bun caz, povestea lui ar fi părut de necrezut, iar poliţia ar fi început să scormonească mai adânc. Atât îi lipsea, ca poliţia să-nceapă să se îndoiască de identitatea lui şi să-l ia la puricat. După asta, n-

ar mai fi durat mult până când ei ar găsi o breşă înspre trecutul lui, o breşă care ar fi dezlănţuit forţele întunecate ale Departamentului de Poliţie din Los Angeles, oameni care încă îl mai vânau. Cei care îl urau pentru ceea ce se întâmplase în Los Angeles nu cu mulţi ani în urmă încă mai încercau să-i dea de urmă şi să-l ucidă. Ceea ce însemna că trebuia să se ţină cât mai departe de afacerea asta şi totuşi suficient de aproape cât să poată afla ce se întâmplă.

În Anglia era cunoscut sub alt nume, avea o altă viaţă şi muncise din greu s-o obţină. Acum proiecta şi amenaja grădini. Oricât de mult ar fi vrut să se întoarcă la origini, în patria sa natală, totuşi să rămână în SUA şi să ducă iar o viaţă stăpânită de frică şi de violenţă era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Însă n-a prea avut de ales. În felul ei, Caroline i-a cerut să afle cine era responsabil de moartea ei, de moartea soţului şi a fiului ei şi care erau motivele asasinatelor.

Dar chiar dacă nu i-ar fi cerut-o, el ar fi făcut-o oricum.

Atât de mult o iubise.

MARȚI

4 APRILIE

6

PARIS. 9:30 A.M.

Preşedintele Statelor Unite, John Henry Harris, păşea alături de preşedintele Franţei, Jacques Geroux, traversând peluza bine îngrijită a Palatului Elysée, rezidenţa prezidenţială franceză. Amândoi erau zâmbitori şi schimbau amabilităţi în lumina vie a zilei de primăvară. Ceva mai în spatele lor, păşind în acelaşi ritm veneau agenţii Serviciului Secret al SUA şi cei ai Direcţiei Generale pentru Securitate Externă, îmbrăcaţi şi unii, şi alţii în costume obişnuite. Deja vedeau contingentul atent selectat de ziarişti din toate colţurile lumii – îi aşteptau pentru şedinţa foto programată după micul dejun privat pe care cei doi preşedinţi îl luaseră împreună cu scopul de a arăta tuturor ce relaţii cordiale există între cele două state.

Era cea de-a trei sute şaizeci şi noua zi de preşedinţie a lui John Henry Harris, adică exact un an şi patru zile de când, ca vicepreşedinte al SUA, preluase funcţia de la preşedintele Charles Cabot, mort pe neaşteptate. Pe de altă parte se împlineau o sută cincizeci şi trei de zile de când fusese ales preşedinte după o competiţie electorală foarte strânsă şi şaptezeci şi şase de zile de la începutul noului mandat.

Fostul vicepreşedinte şi senator de California promisese în campania electorală că, odată ales preşedinte, avea să diminueze imaginea de superputere belicoasă şi agresivă pe care o aveau Statele Unite în lume şi să promoveze o nouă imagine, aceea de partener de încredere pe o piaţă mondială tot mai complexă. Misiunea sa în Europa avea scopul de a mai destinde atmosfera încordată instalată după decizia aproape unilaterală a americanilor de a invada Irakul, invazie urmată de

un lung şi sângeros război. Întâlnirea din ziua aceea cu preşedintele Franţei era doar prima dintr-o serie de întrevederi, desfăşurate pe parcursul unei săptămâni, cu cei mai importanţi oameni de stat din Uniunea Europeană. Urma apoi întrunirea oficială la summitul NATO de luni, 10 aprilie, de la Varşovia, unde preşedintele american spera să poată anunţa o unitate transatlantică întemeiată pe noi principii.

Problema era că, în ciuda semnelor manifeste de deschidere şi a disponibilităţii şefilor de stat de a se întâlni cu el, Harris avea sentimentul foarte palpabil că n-avea să iasă cum îşi dorea. Cel puţin nu cu cei mai importanţi doi şefi de stat şi de guvern din Europa, adică preşedintele francez Jacques Geroux şi cancelarul Germaniei, Anna Amalie Bohlen, cu care urma să se întâlnească în aceeaşi seară la Berlin. Ce-ar fi putut face în această privinţă, mai ales acum, după întâlnirea cu uşile închise cu Geroux, era o cu totul altă problemă, o problemă la a cărei rezolvare trebuia să chibzuiască înainte de a o discuta cu cei mai apropiaţi consilieri ai săi. Să gândească înainte să vorbească era demult o obişnuinţă pentru el şi toţi cei din anturajul său ştiau asta. De aceea era sigur că va fi lăsat singur pe parcursul relativ scurtului zbor al avionului prezidenţial de la Paris la Berlin.

Însă acum, zâmbind şi sporovăind cu Geroux, apropiindu-se de tribuna încărcată de microfoane unde urmau să adreseze câteva cuvinte mulţimii de ziarişti, nu era preocupat de stadiul relaţiilor externe, ci de recentele decese ale congresmanului Parsons şi fiului său, şi de sfâşietoarea dispariţie a soţiei lui Mike, Caroline.

John Henry Harris şi Parsons crescuseră în case aflate la nicio milă distanţă una de cealaltă, în Salinas, un orăşel din California, prăfos şi locuit de fermieri. Născut cu paisprezece ani mai devreme, Johnny Harris i-a fost surogatul de frate mai mare lui Parsons, fiindu-i întâi babysitter, de-i

schimbase chiar şi scutecele micuţului Mike, iar apoi prieten, din primul an de liceu şi până când Johnny a plecat la facultate pe Coasta de Est.

Peste ani şi ani, a fost cavaler de onoare la nunta lui Mike şi a lui Caroline, sprijinindu-l apoi în campania sa pentru un loc în Congres. În schimb Mike şi Caroline i-au susţinut mai întâi candidatura pentru funcţia de senator al statului California, iar apoi campania pentru preşedinţie. În plus, amândoi au fost extrem de binevoitori şi au fost alături de el şi de Lori, soţia sa, în timpul lungii şi epuizantei lupte cu tumoarea cerebrală care în cele din urmă i-a curmat acesteia viaţa, cu doar o săptămână înainte de alegeri. Această lungă istorie comună, făcuse ca Mike, Caroline şi fiul lor, Charlie, să fie aproape o familie pentru preşedinte, iar moartea lor tragică, aşa de tineri şi aşa de repede unul după celălalt, îl bulversase. Fusese la înmormântarea lui Mike şi a fiului său, şi ar fi mers şi la cea a lui Caroline de n-ar fi fost deja programat acest important turneu european.

Acum, în timp ce vreo mie de camere foto şi video ţăcăneau şi sfârâiau, iar el şi preşedintele Geroux se apropiau de tribună, nu se putu împiedica să se gândească la ce-i fusese dat să vadă în acea rezervă de spital în ultima noapte din viaţa lui Caroline. Trupul ei răvăşit de boală, zăcând înţepenit sub pătură; şi bărbatul acela tânăr de lângă patul ei, ridicând ochii când intrase preşedintele.

„Vă rog, spusese cu blândeţe, lăsaţi-mă o clipă singur cu ea… Abia… a murit…”

Amintindu-şi noaptea aceea, se întrebă cine putea fi tânărul acela. În toţi anii de când îi ştia pe Mike şi Caroline nu-l cunoscuse şi nici măcar nu-l văzuse până atunci. Însă în mod evident era cineva care o cunoştea într-atât de bine pe Caroline, încât să fie singurul prezent la capul ei în clipa morţii şi era suficient de emoţionat încât să-i ceară însuşi

preşedintelui SUA să i se permită să mai rămână câteva minute singur cu ea.

— Domnule preşedinte, îl pofti Jacques Geroux, arătându-i tribuna, iată Parisul într-o zi splendidă de aprilie. Poate aveţi un mesaj de transmis cetăţenilor Franţei.

— *Je vous remerci, Monsieur le président.*

Vă mulţumesc, domnule preşedinte, spuse Harris în franceză, zâmbind cu afabilitate ingenuă. Desigur, totul fusese repetat, inclusiv discursul pe care avea să-l adreseze francezilor în propria lor limbă despre lunga tradiţie de alianţe, prietenie şi încredere între naţiunea lor şi cea americană. Şi totuşi, păşind spre podium, o parte din el încă se mai gândea la tânărul care fusese alături de Caroline în clipa morţii ei. Îşi spuse că va trebui să-şi amintească să pună pe cineva să afle cine era.

7

WASHINGTON D.C. 11:15 A.M.

Nicholas Marten se afla la reşedinţa, deloc opulentă, a familiei Parsons din suburbia Maryland, păşind cu grijă prin camera de lucru. Încerca să nu facă nimic altceva decât să se uite împrejur, încerca să nu se gândească la golul ce se căsca în el tot mai mult, golul provocat de absenţa lui Caroline, încerca să ţină departe de el gândul că nimic nu s-a întâmplat şi că în orice clipă era de aşteptat s-o vadă intrând pe uşă.

Mâna ei se simţea peste tot în casă, dar mai ales în abundenţa plantelor decorative şi a suvenirurilor din ceramică răspândite ici-colo: un pantofior adus din Italia, un platou emailat din New Mexico, două ulcioraşe olandeze puse unul lângă altul şi un suport de linguri din Spania, în verde şi galben strălucitor. Toate astea dădeau încăperii un aspect vesel şi erau în mod cert amprenta lui Caroline. Cu toate acestea, se simţea că aceea era camera soţului ei, biroul lui. Masa de lucru era ocupată în devălmăşie de cărţi şi hârtii. Două corpuri de bibliotecă erau încărcate cu alte cărţi puse şi pe orizontală şi pe verticală, iar cele ce nu încăpuseră pe rafturi fuseseră stivuite direct pe parchet.

Peste tot erau fotografii înrămate: cu Mike, Caroline şi Charlie, făcute în diferite împrejurări, de-a lungul anilor; cu Katy, sora mai mare a lui Caroline, care locuia în Hawaii şi avea grijă de mama lor bolnavă de Alzheimer şi care nu cu mult timp în urmă fusese în Washington la înmormântările lui Mike şi a lui Charlie. Marten nu luase legătura cu ea, aşa că nu ştia sigur dacă avea să se întoarcă la înmormântarea lui Caroline, care urma să aibă loc a doua zi. Mai erau şi alte fotografii acolo, cu Mike în postură de

congresman: împreună cu preşedintele, cu diferiţi membri ai Congresului sau cu personalităţi marcante, chiar din sport sau din industria divertismentului. Mulţi dintre acei oameni erau liberali declaraţi, în timp ce Mike, ca şi preşedintele, erau cunoscuţi drept conservatori duri. Marten zâmbi. Tuturora le plăcuse Mike Parsons, indiferent din ce tabără politică făceau parte, cel puţin ca persoană particulară. Cel puţin aşa ştia Marten.

Se mai uită o dată împrejur. De cealaltă parte a biroului lui Mike, prin uşa deschisă, Marten îl vedea pe avocatul şi executorul testamentar al lui Caroline, Richard Tyler, învârtindu-se de colo-colo, vorbind la mobil. Îl sunase la prima oră şi îl întrebase dacă, în virtutea împuternicirii pe care o făcuse Caroline, prin care i se dădea dreptul să verifice documentele familiei Parsons, putea să se uite puţin şi prin lucrurile de la reşedinţa celor doi. Avocatul îi ceru câteva minute să discute cu colegii săi, după care îl sună să-i spună că cererea lui fusese acceptată cu condiţia ca Tyler însuşi să fie de faţă. Apoi l-a luat pe Marten de la hotel cu maşina şi l-a dus la reşedinţa Parsonilor.

Drumul prin suburbii l-au parcurs discutând chestiuni fără importanţă, ceva însă i se păru ciudat lui Marten, ceva ce n-a survenit în discuţia lor. Intenţionat nu adusese vorba despre acest subiect, aşteptând ca Tyler să spună ceva mai întâi, însă avocatul n-a suflat niciun cuvânt. De altfel nimeni, nicăieri nu pusese subiectul acesta pe tapet, nici la televizor, nici pe internet, nici în ziare – era vorba de sinuciderea doctoriţei Stephenson.

Lorraine Stephenson fusese o celebritate în felul ei. Nu doar că era medicul personal al lui Caroline Parsons şi al lui Mike, dar se ocupase şi de alţi parlamentari importanţi, atât bărbaţi, cât şi femei, şi asta vreme de mai bine de douăzeci de ani. Sinuciderea ei ar fi trebuit să alimenteze măcar câteva ştiri din presa locală, naţională şi – de ce

nu? – internaţională. Însă nu era. Marten nu găsise nimic legat de sinuciderea ei. Era de presupus că, în calitate de executor testamentar al lui Caroline, Tyler era printre cei care ar fi trebuit să ştie primii ceva. Iar pentru că lui Marten îi fusese acordat dreptul de a verifica documentele lui Caroline, inclusiv dosarul medical, Tyler ar fi trebuit să-i transmită vestea morţii doctoriţei. Asta în caz că ştia ceva. Aşadar era posibil să nu ştie nimic. Poate că nici în presă nu se aflase nimic. Poate că poliţia păstrase secretă această ştire. Dar de ce? Ca să fie anunţate mai întâi rudele apropiate? Probabil. Era un motiv la fel de bun ca oricare altul, deşi era posibil ca poliţia să fi avut o altă abordare a acestei chestiuni.

Dacă Lorraine Stephenson ar fi făcut ce era de aşteptat să facă, dacă i-ar fi spus pur şi simplu că nu putea să-i permită să verifice dosarul medical al lui Caroline fără o hotărâre judecătorească, probabil că Marten ar fi lăsat rezolvarea situaţiei în grija lui Richard Tyler şi s-ar fi întors în Anglia. Bulversat, mai mult ca sigur, dar totuşi ar fi plecat, spunându-şi cât de grav bolnavă fusese Caroline, aşadar cât de cumplit de tulburată, ştiind că până când Tyler nu obţinea hotărârea judecătorească, dacă avea s-o obţină, el, Marten, nu putea face mare lucru. Însă doctoriţa Stephenson nu făcuse ce era de aşteptat să facă. Ba mai mult, în loc de asta, a luat-o la fugă, iar apoi s-a sinucis. Ultimele ei cuvinte – „doctorul" şi „niciunul din voi" – fuseseră rostite cu dârzenie şi hotărâre, fiind imediat urmate de acel oribil gest.

Ce-i spusese doctoriţa Stephenson înainte să se sinucidă? *„Aţi venit să mă duceţi la doctor. Dar nu veţi putea. Niciunul din voi nu va putea. Niciodată."*

Despre ce *doctor* vorbea? Cine putea fi oare cel pe care-l pomenise şi de care-i fusese atât de frică încât preferase să-şi ia viaţa decât să fie dusă în faţa lui?

Şi mai ales ce şi care era acel grup sau organizaţie din care era doctoriţa convinsă că face parte şi Marten? Cine erau acei „voi" despre care spusese că nu vor reuşi să o ducă „la doctor"?

Misterele acestea erau de nepătruns.

Marten ajunse în spatele biroului lui Mike şi se uită la teancul de dosare. Cele mai multe păreau să conţină documente referitoare la chestiuni de legislaţie. Moţiuni, propuneri de legi. În altă parte, pe tăblia biroului, alte dosare erau etichetate *SCRISORI DE LA ALEGĂTORI. DE RĂSPUNS PERSONAL,* sau *RAPOARTE ŞI MINUTE ALE COMISIEI.* Toate împreună formau un adevărat munte, iar Marten n-avea nicio idee de unde să înceapă, sau ce anume să caute odată ce ar fi început.

— Domnule Marten, zise Richard Tyler intrând în cameră.

— Da.

— Tocmai am primit un telefon de la birou. Unul dintre asociaţii noştri importanţi s-a uitat peste scrisoarea doamnei Parsons şi a hotărât că firma noastră şi eu însumi riscăm să fim daţi în judecată de familia Parsons, dacă vă vom permite continuarea investigaţiei fără aprobarea lor şi, probabil, chiar a unui tribunal.

— Nu înţeleg.

— Trebuie să părăsiţi locuinţa familiei Parsons imediat.

— Domnule Tyler, replică Marten, scrisoarea este legalizată. Caroline mi-a transmis-o în vederea…

— Îmi pare rău, domnule Marten.

Marten se uită lung la avocat, apoi, în cele din urmă, dădu din cap şi o luă spre uşă. Motivul pentru care Tyler primise acel mesaj acum, când erau deja acolo, gata să verifice actele, nu putea fi decât unul din două: ori acel partener principal din firmă era mai precaut decât Tyler, ori altcineva a

aflat despre această împuternicire dată lui Marten şi a vrut să-l împiedice să-şi continue investigaţia. Marten o cunoscuse pe Katy, sora lui Caroline, asta se întâmplase însă cu ani şi ani în urmă, când el încă mai era John Barron, detectiv al poliţiei din Los Angeles. Din câte ştia el, nici Caroline, nici Mike nu-i spuseseră lui Katy ce se mai întâmplase cu el de-atunci. Ceea ce însemna că ea n-avea habar cine era Nicholas Marten, iar să încerce să-i explice, mai ales în prezenţa avocaţilor sau chiar a unui tribunal, dacă se ajungea până acolo, i-ar fi dat în vileag trecutul. Caz în care situaţia ar fi devenit şi mai dificilă decât dacă l-ar fi luat poliţia la întrebări în chestiunea morţii doctoriţei Stephenson.

Tyler deschise uşa din faţă, iar Marten mai aruncă o privire împrejur, încercând să-şi întipărească în memorie totul cum era. Ştia că aceea era, probabil, ultima oară când se afla în casa lui Caroline, în prezenţa lucrurilor ce rămăseseră în urma ei. Şi din nou, realitatea morţii ei îl zgudui. O realitate îngrozitoare, goală, pustiitoare. Niciodată n-au petrecut destul timp împreună, iar de-acum nici n-aveau s-o mai facă.

— Domnule Marten.

Tyler îi arătă uşa deschisă, zorindu-l să iasă. Apoi, urmându-l îndeaproape, trase uşa după el şi o încuie. Apoi au plecat.

8

2:05 A.M.

Victor stătea în picioare şi privea prin fereastra unui birou închiriat din clădirea Muzeului Naţional al Poştei, vizavi de gara Union Station. De unde se afla, se vedeau taxiurile venind dinspre bulevardul Massachusets şi trăgând în faţa gării fie să lase, fie să ia clienţi care călătoreau sau călătoriseră cu trenurile companiei Amtrak.

— Victor, auzi o voce calmă în casca din ureche.

— Da, Richard, răspunse la fel de calm, vorbind în microfonul minuscul prins de reverul sacoului.

— A venit momentul.

— Ştiu.

Victor era un om obişnuit de vârstă mijlocie, avea patruzeci şi şapte de ani şi era divorţat. Chelea. Era cam gros în talie. Purta un costum gri ieftin şi o pereche tot ieftină de pantofi negri, cu model de găurele. Mănuşile chirurgicale pe care şi le trăsese pe mâini erau crem şi se găseau de cumpărat în orice farmacie.

Se mai zgâi o clipă pe geam, apoi se întoarse la biroul din spatele lui, un birou comun, cu cadre din oţel, pe care nu era absolut nimic. Nici în sertare nu se găsea nimic şi nici pe rafturile sau în fişetele de pe peretele opus al încăperii. Numai în coşul de gunoi de sub birou: o bucată rotundă de sticlă cu diametrul de vreo cinci centimetri pe care Victor o decupase din peretele de sticlă cu cincisprezece minute înainte şi diamantul mic cu care o tăiase.

— Două minute, Victor.

Vocea lui Richard avea acelaşi ton liniştit ca mai înainte.

— Expresul Acela, numărul R2109. Plecare din New York la 11 a.m., sosire în Union Station la

1:47 p.m. R2109 are întârziere şapte minute, spuse Victor în microfon, apoi ocoli biroul îndreptându-se spre locul unde, pe un trepied, era instalată o puşcă semiautomată cu lunetă şi cu un dispozitiv de absorbţie a sunetului.

— Trenul a sosit.

— Mulţumesc, Richard.

— Îţi aminteşti cum arată?

— Da, Richard. Din fotografie.

— Nouăzeci de secunde.

Victor ridică arma cu tot cu trepied şi o duse la geam, aşezând-o în aşa fel încât vârful ţevii venea chiar în mijlocul cercului pe care-l decupase din sticlă.

— Un minut.

Victor îşi dădu de pe frunte o şuviţă de păr, apoi se uită prin luneta puştii. Crucea scalei era fixată pe intrarea principală a gării, pe unde se scurgea iute un puhoi de călători abia sosiţi. Victor plimbă încetişor dispozitivul de ochire peste mulţime dintr-o parte în alta, în sus şi în jos, mărind şi micşorând imaginea, ca şi cum ar fi căutat pe cineva anume.

— Acum iese, Victor. Ai să-l vezi într-o clipă.

— Îl văd acum, Richard.

Luneta telescopică se focaliză dintr-odată, urmărind un bărbat cu ten închis, de vreo douăzeci şi cinci de ani. Purta o jacheta cu însemnele echipei de baseball New York Yankees şi o pereche de blugi. Privea înspre şirul de taxiuri.

— E-al tău, Victor.

— Mulţumesc, Richard.

Mâna dreaptă a lui Victor alunecă pe patul puştii până dădu de piedică, apoi de trăgaci, pe care indexul mâinii înmănuşate se încolăci ca un şarpe. Omul cu jacheta Yankeilor se îndrepta spre un taxi. Arătătorul lui Victor apăsă încetişor trăgaciul. Se auzi un pocnet sec, apoi încă unul, când Victor trase un al doilea foc.

Când îl lovi primul glonţ, bărbatul ţintit se prinse de gât. Cel de-al doilea i-a străpuns inima.
— Gata, Richard.
— Mulţumesc, Victor.

Victor traversă încăperea, deschise uşa şi părăsi biroul, fără să ia nimic cu el. Nici puşca, nici trepiedul pe care era fixată, nici discul decupat din fereastră şi nici diamantul mic cu care-l tăiase. Coborî douăzeci de trepte până într-un culoar unde, de-o parte şi de alta, erau uşile altor birouri, tot de închiriat. Deschise una din uşile ce dădeau în scara de incendiu, mai coborî două etaje şi ieşi în stradă. Acolo se urcă în partea din spate a unei dube de un portocaliu spălăcit ce purta inscripţia SERVICII DE FRIGOTEHNIE, închise portiera şi se aşeză direct pe podea, chiar când maşina o lua din loc.
— Totul e în ordine, Victor? se auzi vocea lui Richard venind dinspre cabina şoferului.
— Da, Richard, totul e în ordine.
Victor simţi că maşina virează la dreapta.
— Victor?
Vocea, sau mai bine zis tonul vocii lui Richard, rămăsese neschimbat, mereu calm şi direct, transmiţându-i linişte şi încredere.
— Da, Richard.
De-acum, după aproape paisprezece luni, starea de spirit a lui Victor era aceeaşi ca a lui Richard – era încrezător, relaxat şi concentrat în acelaşi timp. Indiferent ce i-ar fi cerut Richard, Victor accepta mulţumit.
— Ne îndreptăm spre aeroportul internaţional Dulles. Lângă tine e o servietă. Înăuntru sunt două rânduri de haine, cu lenjerie cu tot, paşaportul şi un card pe numele tău, plus o mie două sute de euro în bani gheaţă şi un bilet pentru cursa 039 a companiei Air France către Paris. Vei ajunge la Paris la 6:30, mâine dimineaţă. Acolo vei schimba avionul către Berlin. Odată ajuns acolo, trebuie să

te cazezi la hotelul Boulevard pe Kurfürstendamm şi să aştepţi noi instrucţiuni. Ai întrebări, Victor?

— Nu, Richard.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, Richard.

— Bine, Victor. Foarte bine.

9

<u>3:40 P.M.</u>

Nicholas Marten nu prea obişnuia să bea. În orice caz, nu era genul de individ care să stea la amiază în barul unui hotel şi să bea whiskey. În ziua aceea însă, în după-amiaza aceea mai precis, devastat încă de moartea lui Caroline, pur şi simplu simţise nevoia să bea ceva. Stătea singur la capătul barului având în faţă al treilea pahar de Red Label cu sifon, încercând să reziste valului de emoţii aproape paralizant ce-l năpădise în momentul în care avocatul îl scosese din casa familiei Parsons, încuind uşa în urma lor.

Marten mai luă o înghiţitură din băutură şi se uită atent împrejur. În spatele tejghelei, undeva la mijlocul barului, barmaniţa într-o bluză scurtă sporovăia cu singurul client în afara lui, un bărbat de vârstă mijlocie, ce purta un costum boţit. Cele şase separeuri cu canapele de piele din bar erau goale la ora aceea. La fel ca şi cele opt mese cu scaune răsfirate printre ele şi îmbrăcate tot în piele ca şi canapelele. Televizorul de dincolo de tejghea era pus pe un canal care transmitea în direct din gara Union Station, unde fusese ucis un bărbat cu aproape o oră în urmă.

Nu pur şi simplu ucis, spunea reporterul de la faţa locului, ci „asasinat”, împuşcat de un lunetist care trăsese de la fereastra unei clădiri de birouri de vizavi. Deocamdată autorităţile nu spuseseră mare lucru despre identitatea victimei, se presupunea doar că fusese pasager în trenul Acela, care sosise cu puţin timp înainte din New York. Nu se făceau niciun fel de speculaţii asupra motivelor asasinatului. Alte detalii abia ieşeau la iveală. Se spunea că arma crimei fusese abandonată în locul de unde se trăsese. Ştirea aceea îl făcu pe Marten

să se gândească iar la doctoriţa Stephenson şi să se întrebe de ce nu se făcuse încă publică vestea sinuciderii ei. Se întrebă dacă nu cumva cadavrul ei rămăsese tot acolo, din cine ştie ce motiv nefiind încă descoperit. Însă părea puţin probabil. Singurele explicaţii rămase şi la care se gândise mai devreme, erau fie că nu fuseseră încă anunţate rudele apropiate, fie că poliţia avea informaţii pe care nu voia să le facă publice.

— Nicholas Marten?

Din spatele lui auzi răstindu-se o voce de bărbat. Tresări surprins şi se întoarse spre cel care îi rostise numele. Un bărbat şi o femeie, aflaţi deja cam pe la jumătatea barului, se apropiau de el. Păreau de vreo patruzeci şi cinci de ani amândoi, aveau feţe obosite, însă pe care se putea citi hotărârea. Costumele pe care le purtau erau negre şi făcute de gata. Nu avea absolut nicio îndoială cu ce se ocupau. Erau detectivi de poliţie.

— Da, spuse Marten.

— Numele meu e Herbert. De la Departamentul Poliţiei Metropolitane.

Îşi arătă legitimaţia, apoi o puse în buzunar.

— Dumneaei este detectivul Monroe.

De talie mijlocie, cu un început de burtă, Herbert era cărunt însă mai avea câteva şuviţe de păr şaten. Ochii lui aveau aproape aceeaşi culoare. Detectivul Monroe să fi fost doar cu un an sau doi mai tânără. Înaltă, cu o bărbie pătrăţoasă, avea părul scurt şi şuviţat. Într-un fel era drăguţă, însă era prea dură şi prea trudită să fie atrăgătoare.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră, spuse Herbert.

— Despre ce anume?

— Cunoaşteţi cumva o doctoriţă pe nume Lorraine Stephenson?

— Oarecum. De ce?

Exact de asta se temuse Marten: că-l văzuse cineva în faţa casei doctoriţei, poate chiar

urmărind-o, atunci când femeia a luat-o la fugă, poate auzise chiar şi împuşcătura, iar apoi îl observase plecând de-acolo şi luase numărul de înmatriculare al maşinii închiriate.

— Ieri aţi sunat de mai multe ori la biroul ei, spuse detectivul Monroe.

— Da.

Că o sunase? Ce putea să-nsemne *asta*? se-ntrebă Marten. Aveau un caz de sinucidere, iar ei verificau apelurile telefonice primite de victimă? Ei, cine ştie? Doctoriţa cunoştea mulţi oameni importanţi. Poate că povestea asta avea altă miză decât credea el şi nimic de-a face cu Caroline.

— Aţi fost insistent, adăugă Monroe.

— Ce voiaţi de la ea? îl atacă şi Herbert.

— Să vorbim despre moartea unuia dintre pacienţii ei.

— Despre cine anume?

— Caroline Parsons.

Herbert schiţă un zâmbet.

— Domnule Marten, am vrea să ne urmaţi la secţie şi să discutăm acolo.

— De ce? spuse Marten neînţelegând ce vor de la el. Deocamdată nu spuseseră niciun cuvânt despre sinucidere.

Nimic care să sugereze că ştiau ceva despre faptul că el fusese în apropierea casei ei.

— Domnule Marten, spuse sec Monroe, doctoriţa Stephenson a fost ucisă.

— Ucisă? făcu Marten realmente surprins.

— Da.

10

SEDIUL POLIŢIEI METROPOLITANE, DISTRICTUL COLUMBIA. 4:10 P.M.

— Unde vă aflaţi ieri seară, între orele opt şi nouă? întrebă Monroe, calmă.

— Prin oraş, cu o maşină închiriată, spuse pe un ton neutru Marten, străduindu-se să nu se trădeze în niciun fel.

Într-un fel, acesta era adevărul. Pe lângă asta, nu avea niciun alibi.

— Eraţi cu cineva?

— Nu.

Herbert se aplecă peste masa atât de comună în instituţiile de stat din camera îngustă de interogatoriu. El şi Marten stăteau faţă în faţă. Monroe se sprijinea de uşa pe unde intraseră în încăpere. Singura uşă.

— Unde, mai precis, în oraş?

— M-am învârtit puţin, dar nu ştiu precis pe unde. Nu cunosc oraşul. Trăiesc în Anglia. Caroline Parsons îmi era o prietenă foarte apropiată, iar moartea ei m-a tulburat serios. Simţeam nevoia să ies, să mă mişc.

— Deci… v-aţi învârtit puţin prin oraş?

— Da.

— Aţi fost şi pe la locuinţa doctoriţei Stephenson?

— Nu ştiu unde anume. V-am mai spus, nu sunt din oraş.

— Dar aţi găsit drumul înapoi spre hotel.

Herbert îl presa întruna cu întrebările, iar Monroe, tăcută, îi urmărea reacţiile.

— În cele din urmă, da.

— La ce oră?

— Nouă, nouă şi jumătate. Nu sunt sigur.

— Aţi acuzat-o pe Lorraine Stephenson de moartea lui Caroline Parsons, nu-i aşa?

— Nu.

Marten nu înţelegea unde băteau cei doi. Nu era în toată lumea poliţist de la omoruri să nu poată face diferenţa între un suicid aşa de evident ca al doctoriţei Stephenson şi o crimă. Atunci ce urmăreau de fapt şi din ce motive? Era oare posibil să bănuiască şi ei că în cazul lui Caroline era vorba de asasinat? Iar dacă aşa era, să fi fost oare doctoriţa Stephenson suspectă? Dacă era într-adevăr aşa, poate că maşinile care trecuseră pe strada ei fuseseră ale poliţiei, poate că-i supravegheaseră locuinţa. Poate că-l văzuseră aşteptând în automobilul închiriat şi sărind s-o abordeze de cum o văzuse coborând din taxi şi apoi alergând după ea pe stradă. Dacă aşa stăteau lucrurile, poliţia putea suspecta că şi el fusese implicat în moartea lui Caroline. Dacă era suspect, atunci nu avea să plece prea curând de-acolo. Iar dacă le arăta scrisoarea semnată de Caroline şi legalizată, prin care i se permitea accesul la documentele ei şi ale soţului ei, n-ar fi făcut decât să-şi îngreuneze situaţia.

S-ar fi putut sugera că el a forţat-o să scrie, deşi nici măcar nu se afla încă în ţară atunci când Caroline a întocmit împuternicirea. S-ar fi putut spune că a forţat-o pentru că, după moartea ei, avea alte planuri, fie legate de proprietăţile familiei, fie ceva relativ la chestiunile politice în care era implicat soţul ei.

Ştia foarte bine că dacă poliţia ar fi avut vreun motiv să creadă că fusese implicat fie în moartea lui Caroline, fie în cea a doctoriţei Stephenson, l-ar fi acuzat de complicitate la crimă şi l-ar fi arestat. După care i s-ar fi luat amprentele, care ar fi fost verificate mai întâi în baza locală de date, AFIS, iar apoi în cea federală a FBI-ului, IAFIS. Simultan, s-ar fi cerut amănunte despre el prin Interpol, iar dacă s-ar fi ajuns până acolo, s-ar fi

aflat că era un fost ofiţer de poliţie, căci amprentele sale se mai aflau încă în dosarul de încadrare, şi i-ar fi fost identificat numele real. Nu mult după aceea, cei din poliţia din Los Angeles care îl mai căutau încă ar fi aflat unde este. Pentru indivizii aceia el tot mai era o „persoană de interes major”, cum se spunea pe site-ul *Copperchatter.com* – un forum pentru poliţiştii din toată lumea, unde se vorbea în jargonul caraliilor, umorul era tipic poliţist, şi la fel ranchiuna şi dorinţele de răzbunare.

Numele lui era menţionat acolo în fiecare duminică seara de un individ ce-şi spunea Gunslinger şi despre care Marten ştia că este detectivul Gene Vermeer, un veteran al secţiei „Omoruri” din poliţia Los Angelesului, care-l ura pentru ceea ce se întâmplase nu cu mulţi ani înainte. El era cel care construise site-ul, tocmai ca să-i dea de urmă lui Barron. Să-i dea de urmă şi să-l pună sub strictă observare până când Gunslinger Vermeer sau unul din acoliţii săi ar fi ajuns să aibă grijă de el, o dată pentru totdeauna.

— Cum ai cunoscut-o pe Caroline Parsons?

Era rândul detectivului Monroe să pună întrebările. Se îndepărtase de locul unde stătuse până atunci şi se sprijinise de ceea ce părea o oglindă imensă în fundul camerei. Deşi nu era deloc o oglindă, iar Marten ştia asta. Era ecranul prin care discuţia aceea era urmărită din camera de supraveghere. Cine sau câţi erau de cealaltă parte a acelui ecran, Marten nu avea de unde să ştie.

— Am cunoscut-o cu mulţi ani în urmă în Los Angeles, spuse Marten calm, încercând să rămână cât mai detaşat cu putinţă. Ne-am împrietenit şi-am rămas prieteni până astăzi. Îl cunoşteam şi pe soţul ei.

— I-o trăgeai des?

Marten îşi muşcă limba. Ştia că încercau să-l zgândărească în orice mod posibil. Că întrebarea

aceea era pusă de o femeie, nu avea nicio importanţă.

— Cât de des?

— Relaţia noastră nu era amoroasă sau sexuală.

— Nu? zâmbi subţire Monroe.

— Nu.

— Despre ce anume ai vrut să vorbeşti cu Lorraine Stephenson? întrebă Herbert.

— V-am mai spus, despre moartea lui Caroline.

— De ce? Ce credeai că poate să-ţi spună?

— Doamna Parsons s-a îmbolnăvit foarte grav într-un timp foarte scurt şi nimeni nu părea să ştie exact care era cauza. Soţul şi fiul ei tocmai muriseră într-un accident de avion, iar ea avea o stare de spirit mizerabilă. Mi-a telefonat în Anglia şi mi-a cerut să vin în Washington. La puţin timp după sosirea mea, a murit.

— De ce te-a chemat?

Marten se holbă la Herbert.

— V-am spus. Eram foarte buni prieteni. Dumneata n-ai pe nimeni care te-ar suna într-o situaţie ca asta? Nu e nimeni cu care ai vrea să fii în ultimele ore ale vieţii dumitale?

Marten nu făcea pe durul, voia doar să le arate celor doi că era furios. Nu doar din pricina întrebărilor şi a modului în care-i erau puse, ci şi pentru ca ei să vadă, să audă, să simtă profunzimea prieteniei lui cu Caroline şi să înţeleagă că între ei a fost şi mai era încă o legătură absolut nevinovată.

— Şi pentru că Lorraine Stephenson era medicul ei, spuse Monroe, apropiindu-se de el, ai vrut să auzi de la ea ce s-a întâmplat.

— Da.

— Şi ai tot sunat, dar fără să dai de ea. Iar asta te-a înfuriat. Cât de tare te-a înfuriat?

— Până la urmă, m-a sunat ea pe mine.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că lucrurile despre care vreau eu să vorbim sunt chestiuni private care nu privesc decât pacientul şi medicul lui.

— Asta a fost tot?

— Da.

— Şi ieri seară, între opt şi nouă, te plimbai cu maşina prin oraş, interveni Herbert.

— Da.

— Singur?

— Da.

— Unde?

— V-am spus, nu ştiu.

— Te-a văzut cineva?

— Nici asta nu ştiu.

— Tu ai ucis-o? întrebă brusc Monroe.

— Nu.

— Eşti american şi totuşi locuieşti şi munceşti în Anglia, insistă Herbert.

— Sunt absolvent al Universităţii din Manchester. Am un masterat în peisagistică. Mi-a plăcut acolo şi am decis să rămân. Lucrez într-o firmă mică, Fitzsimmons & Justice, unde proiectez grădini şi alte lucrări de arhitectură peisagistică. Am paşaport britanic şi mă consider un expatriat.

Herbert se ridică de la masă. Marten îl observă schimbând o foarte scurtă privire cu Monroe. Ceea ce-i spusese îl surprindea. Motivul pentru care îl căutaseră nu era nici bănuiala că moartea lui Caroline ar fi fost o crimă, şi nici aceea că el sau doctoriţa Stephenson ar fi fost implicaţi, şi nici faptul că fusese văzut urmărind-o pe doctoriţă cu câteva momente înainte ca ea să se sinucidă. Nu, pur şi simplu îl săltaseră pentru că o sunase pe Lorraine Stephenson. Ceea ce însemna că ei erau convinşi că femeia fusese ucisă. Lucru imposibil, de vreme ce el fusese chiar în faţa ei când doctoriţa şi-a luat viaţa. Atunci de ce credeau poliţiştii că aveau de-a face cu o crimă?

Singura explicaţie posibilă era aceea că cineva ajunsese la cadavrul ei foarte curând după plecarea lui şi-i făcuse ceva, astfel încât să pară că doctoriţa fusese asasinată. Ar fi putut să ia revolverul de-acolo şi s-o împuşte în faţă cu o armă de un calibru

mult mai mare, distrugând astfel dovezile ce indicau suicidul, făcându-l să pară o crimă, lăsându-le astfel detectivilor şi medicului legist puţine motive să suspecteze altceva. Dar *de ce?* Oare nu cumva sinuciderea unei femei cu notorietatea ei ar fi fost mult mai atent anchetată, decât dacă ar fi fost pur şi simplu ucisă?

Marten se uită la cei doi detectivi. Ar fi vrut să-ncerce să-i facă să dea mai multe detalii despre starea în care fusese găsit cadavrul doctoriţei, însă nu îndrăznea. Deocamdată păreau destul de confuzi în privinţa celor întâmplate. Ca atare nu aveau niciun motiv să-l reţină, astfel că, de-ar fi arătat o cât de mică curiozitate, n-ar fi făcut decât să le aţâţe interesul, făcându-i să se întrebe de ce voia el să ştie aşa ceva. Era mai bine să o şteargă cât mai putea.

— Cred că am răspuns tuturor întrebărilor dumneavoastră, spuse Marten respectuos. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să plec.

Herbert îl privi scrutător un moment lung, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce anume îi scăpa. Lui Marten i se tăie respiraţia, temându-se că acela era momentul în care i se va cere să se lase amprentat, ca să se asigure ei că nu era căutat nicăieri.

— Cât mai aveţi de gând să rămâneţi în Washington, domnule Marten? întrebă Herbert.

— Mâine e înmormântarea lui Caroline. După aceea, nu ştiu.

Cu un gest repezit, Herbert îi întinse cartea sa de vizită.

— Înainte să părăsiţi oraşul trebuie să ne sunaţi. Aţi înţeles?

— Da, domnule.

Marten încercă să nu-şi trădeze uşurarea. Cel puţin deocamdată, era liber să plece.

Monroe se îndreptă spre uşă şi o deschise larg.

— Vă mulţumim pentru cooperare, domnule Marten. Luaţi-o la stânga şi în jos pe scări.

— Mulţumesc, spuse Marten. Îmi pare rău că nu v-am fost de prea mult folos.

Ieşi repede. La stânga şi în jos pe scări.

MIERCURI

5 APRILIE

11

BERLIN. 10:45 A.M.

Portierele blindate ale limuzinei prezidenţiale s-au învârtit în balamale, închizându-se, iar agentul Serviciului Secret aflat la volan a băgat maşina în viteză. Automobilul în care se afla preşedintele Statelor Unite, John Henry Harris, se îndepărtă încet de clădirea Cancelariei Federale a Germaniei, lăsându-i în urmă pe cancelarul german, Anna Bohlen, şi pe marea mulţime de corespondenţi de presă din toată lumea.

În seara anterioară, preşedintele Harris se întâlnise cu cancelarul Bohlen, asistase la un concert al Orchestrei simfonice din Berlin, iar în dimineaţa acelei zile, însoţit de câţiva dintre consilierii săi apropiaţi, au luat micul dejun împreună, într-o atmosferă cordială, discutând probleme de interes global şi despre îndelungata alianţă germano-americană. S-au împăunat apoi prin faţa presei, strângându-şi mâinile, după care preşedintele a plecat. Toată desfăşurarea aceea de evenimente fusese aproape copia la indigo a ceea ce se petrecuse cu douăzeci şi patru de ore înainte la Palatul Elysée, la Paris. În ambele împrejurări, preşedintele Harris sperase să mai îndulcească puţin situaţia, încă instabilă, rezultată din refuzul ambelor state de a sprijini la Naţiunile Unite decizia americanilor de a invada Irakul, şi să mai atenueze îngrijorările persistente ale celor doi şefi de stat.

În ciuda aparentei cordialităţi şi a bunăvoinţei care i s-au arătat, puţin sau mai degrabă nimic nu se realizase în aceste două vizite, iar preşedintele era în mod evident mâhnit. Jake Lowe, un tip impunător de cinzeci şi şapte de ani, prieten al preşedintelui de mult timp şi şef al corpului de

consilieri, ştia asta. Stătea tăcut lângă preşedinte, citind de pe ecranul BlackBerry-ului său, pe care-l avea în palmă.

— Nici noi, nici ei nu ne putem permite să prelungim ruptura asta între cele două ţărmuri ale Atlanticului, spuse brusc Harris. În mod public, sunt şi ei de acord cu ce spunem, însă de fapt n-ar face nici măcar un pas cât de mic înspre noi. Nici măcar unul dintre ei.

— E un drum anevoios, domnule preşedinte, răspunse sec Lowe.

Cu toate că preşedintele era de felul său un tip interiorizat, oricine îi era aşa de apropiat ca Jake Lowe ştia că erau momente când voia să discute problemele pe care le avea, de obicei atunci când gândurile sale ajungeau într-o fundătură.

— Iar la capătul lui nu cred că vom fi cu toţii mulţumiţi. V-am mai spus-o înainte şi v-o repet. E o cruzime a istoriei că nu o dată, lumea a avut parte de conducători nepotriviţi în locuri nepotrivite, în momente nepotrivite. Singurul mod de a corecta o astfel de situaţie e schimbarea regimului.

— Ei bine, acele regimuri nu par că vor să se schimbe. Iar noi nu ne permitem luxul de a aştepta această schimbare. Avem nevoie de toată lumea alături de noi, şi încă de urgenţă, dacă vrem să punem Orientul Mijlociu pe picioare. O ştii şi tu, o ştiu şi eu. Ştie toată lumea.

— Mai puţin nemţii şi francezii.

Preşedintele Harris se lăsă pe spate în scaunul său, încercând să se calmeze. Fără să reuşească însă. Era furios şi frustrat, iar când era în starea asta şi vorbea, devenea limpede pentru oricine că nu e în apele lui.

— Ăştia doi sunt nişte nemernici înveteraţi. Ne vor cânta în strună până la un punct, iar când va trebui să ne apucăm de treabă, vor da înapoi, ne vor lăsa cu ochii în soare, neuitând să aplaude voioşi nevoie mare când noi o să ne zbatem

singuri. Trebuie să fie o cale să-i facem să se răzgândească, Jake, dar adevărul este că habar n-am ce preţ ar trebui să plătim pentru asta. Şi, după întâlnirile de ieri şi de azi, nu mai am nici măcar o idee cum să abordez problema.

Dintr-odată preşedintele se întoarse spre geam, privind afară, în timp ce coloana oficială traversa Tiergarten, impresionantul parc berlinez, lung de trei kilometri, parcurgând apoi binecunoscutul traseu ce avea să-i scoată în Kurfürstendam, strada principală a elegantului cartier comercial.

Coloana oficială era imensă, deschisă de treizeci de motociclete ale poliţiei germane şi de două masive SUV-uri lucioase şi negre, aparţinând Serviciului Secret, după care urmau trei limuzine prezidenţiale identice, prevenindu-se astfel posibilitatea ca cineva să ştie în care dintre ele era preşedintele. Imediat în spatele acestora veneau alte opt SUV-uri ale Serviciului Secret, o ambulanţă şi două dube mari, într-una din ele aflându-se corespondenţii de presă acreditaţi pe lângă Casa Albă, iar în cealaltă personalul de serviciu al preşedintelui. Coloana era încheiată de un alt contingent de treizeci de motociclete ale poliţiei germane.

Încă de la clădirea Cancelariei, fiecare stradă şi fiecare bulevard erau înţesate de mulţimi de oameni, de parcă jumătate din Berlin ieşise să-l vadă fie şi pentru o secundă pe preşedintele american. Unii aplaudau şi fluturau steguleţe americane, alţii huiduiau şi fluierau, sau strigau furioşi şi îşi agitau pumnii strânşi. În unele locuri se desfăşuraseră lozinci pe care scria: AFARĂ DIN ORIENTUL MIJLOCIU!, HERR PRÄSIDENT, GEHEN NACH HAUSE, HARRIS DU-TE ACASĂ!, NU VREM PETROL PENTRU SÂNGE! Pe una din ele scria pur şi simplu: JOHN, HAI SĂ DISCUTĂM. Erau însă destui oameni care pur şi simplu stăteau şi se uitau la imensa

coloană oficială ce-l transporta pe şeful singurei superputeri din lume, trecând pe dinaintea lor.

— Mă-ntreb ce-aş gândi dacă aş fi unul din germanii care stau acolo şi se uită la noi? spuse Harris privind mulţimea. Ce-aş vrea din partea Statelor Unite? Ce-aş crede despre intenţiile noastre?

Se întoarse şi se uită la Jake Lowe, unul din cei mai buni prieteni ai săi şi cel mai apropiat consilier politic, un om pe care îl cunoştea de ani de zile, de când candidase pentru prima oară pentru locul de senator al statului California.

— Tu ce-ai crede, Jake? Ce-ai crede dac-ai fi unul dintre ei?

— Probabil că…

Răspunsul lui Jake Lowe fu întrerupt abrupt de ţârâitul telefonului său mobil, anunţându-l că Tom Curran voia să-i vorbească. Tom Curran era şeful personalului prezidenţial şi îi aştepta la bordul navei Air Force One, pe aeroportul Tegel.

— Da, Tom, spuse Lowe în nelipsitul microfon ataşat la o cască pe care o avea în ureche. Ce? Când?… Vezi ce mai poţi să afli, urcăm la bord în douăzeci de minute.

— Ce s-a întâmplat? întrebă preşedintele.

— Medicul doamnei Parsons, doctoriţa Lorraine Stephenson, a fost găsită noaptea trecută, ucisă. Poliţia n-a dat informaţia publicităţii, din motive care ţin de anchetă.

— Ucisă?

— Da, domnule.

— Doamne Dumnezeule…

Preşedintele întoarse iar capul şi rămase privind în gol.

— Mike, fiul lui, apoi Caroline… iar acum medicul ei? spuse uitându-se iar la Jake Lowe. Morţi cu toţii, pur şi simplu. Şi încă într-un interval de timp foarte scurt. Ce se întâmplă?

— E o coincidenţă tragică, domnule preşedinte.

— Asta să fie?

— Ce altceva ar putea fi?

12

HOTEL BOULEVARD, KURFÜRSTENDAMM 12, BERLIN. 11:05 A.M.

— Victor?
— Da, Richard. Te ascult.
— Eşti la fereastră?
— Da, Richard.
— Ce vezi?
— Strada. Şi o mulţime de oameni de-o parte şi de alta. Vizavi e o biserică mare. Biserica Kaiser Wilhelm. Cel puţin aşa mi-a spus portarul când m-a adus în cameră. De ce, Richard?
— Voiam să fiu sigur că cei de la hotel nu ţi-au dat altă cameră, asta-i tot.
— Nu, nu mi-au dat altă cameră. E exact aşa cum am cerut. Am urmat instrucţiunile tale în cele mai mici detalii.

Victor nu mai purta costumul gri pe care îl avusese în Washington. În schimb, purta o pereche de pantaloni lejeri, cafenii şi un cardigan albastru închis, cu un număr mai mare. Îşi păstrase înfăţişarea de om obişnuit, însă acum părea ceva mai intelectual. Părea un profesor de vârstă mijlocie, de liceu sau de facultate. Un tip comun care ar fi trecut neluat în seamă prin mulţime.

— Ştiam că aşa vei face, Victor. Acum ascultă-mă cu atenţie. Coloana oficială a preşedintelui a cotit pe Kurfürstendamm. În… – Richard făcu o foarte scurtă pauză, apoi continuă – patruzeci de secunde ai s-o vezi. Va trece pe sub fereastra ta. Preşedintele e în a treia limuzină. E pe partea dinspre tine, pe locul din spate de la geamul din stânga. N-ai să-l poţi vedea din cauza parbrizurilor fumurii, dar este acolo. Vreau să-mi spui cât timp îi ia limuzinei să treacă pe sub fereastra ta şi dacă

ai avea timp suficient să tragi un foc de armă de unde te afli.

— O limuzină prezidenţială are parbrizuri blindate.

— Ştiu, Victor. Nu-ţi face griji. Nu vreau decât să-mi spui cât timp îi trebuie limuzinei să treacă prin faţa ta şi dacă ar fi timp suficient pentru un foc precis din poziţia în care te afli.

— Bine.

Preşedintele Harris, cu ochii pe geam, privea absent mulţimea pe lângă care trecea coloana oficială, gândindu-se la Terrence Langdon, secretarul de stat pentru apărare, care se afla în sudul Franţei la o întâlnire cu miniştrii apărării din ţările NATO. Langdon le transmitea acestora exact acelaşi mesaj pe care secretarul de stat David Chaplin îl comunicase cu o zi înainte celor douăzeci şi cinci de participanţi la prânzul reprezentanţilor ţărilor NATO de la Bruxelles. Anume că Statele Unite aveau o nouă disponibilitate de conlucrare, mai strânsă, cu aliaţii NATO, adică exact ceea ce refuzase vechea administraţie a preşedintelui Charles Cabot.

Într-o cuvântare ţinută în faţa Congresului înainte să plece din Washington, Harris promisese că nu avea de gând să facă acel turneu prelungit ca să se întâlnească cu şefii statelor europene şi să se întoarcă cu „mâna goală”. În ciuda dezamăgirilor suferite la Paris şi la Berlin, încă rămăsese cu aceeaşi hotărâre. Voia să se concentreze asupra următoarei etape a călătoriei sale: Roma şi cina din aceeaşi seară cu preşedintele Italiei, Mario Tonti, un om despre a cărui funcţie ştia că este mai mult de ceremonie, dar a cărui sarcină era să unifice diferitele facţiuni politice italiene, ceea ce-l făcea un aliat de importanţă strategică.

Harris considera Italia un prieten al Statelor Unite, iar despre preşedinte şi despre primul ministru ştia că sunt oameni pe care te poţi baza.

Dar mai ştia şi că preşedintele Tonti era deja informat că întâlnirile de la Paris şi de la Berlin nu aduseseră rezultatele pe care şi le dorea Harris. Insuccesele acestea aveau să dea o notă de stranietate întâlnirii lor, pentru că Italia era membră a Uniunii Europene, iar ţelul Uniunii pe termen lung era acela de a deveni o singură entitate politică, Statele Unite ale Europei, iar acest element trebuia luat serios în considerare, oricare ar fi fost atitudinea fiecărui membru în parte. Aşadar, cum avea să se prezinte în faţa lui Tonti, ce avea să spună şi cum, trebuia să fie cea dintâi preocupare a lui. Însă nu era. Fie din pricina decalajului de fus orar, ori din pricina eşecurilor suferite două zile la rând ori, pur şi simplu, din pricina sentimentelor sale personale, ceea ce îl preocupa în cel mai înalt grad era ce se întâmplase cu familia Parsons şi asasinarea doctoriţei Stephenson, medicul personal al lui Caroline. Se întoarse brusc spre Lowe.

— Tipul care era în rezerva lui Caroline Parsons când a murit… ce-aţi aflat despre el?

Harris văzu mulţimile aliniate de o parte şi de alta a străzii din faţa bisericii Kaiser Wilhelm.

— Nu ştiu, n-a fost o prioritate.

Jake Lowe lovi câteva taste ale BlackBerry-ului, apoi aşteptă ca informaţia solicitată să-i fie furnizată.

— Îl cheamă Nicholas Marten, citi Lowe mesajul primit. E un expatriat american care locuieşte în Manchester. Lucrează pentru o firmă de arhitectură peisagistică, Fitzsimmons & Justice.

Lowe se opri şi citi în tăcere, apoi se întoarse către preşedinte.

— Dintr-un motiv oarecare, doamna Parsons a lăsat o împuternicire legalizată, dându-i permisiunea de a verifica documentele ei şi ale soţului ei.

— Ale amândurora?

— Da.

— De ce?
— Nu am un răspuns la întrebarea asta.
— Vezi dacă poţi afla. Chestia asta devine din ce în ce mai supărătoare.

În camera lui de hotel, Victor se îndepărtă de fereastră.
— Richard?
— Da, Victor.
— Coloana a trecut. Şapte secunde. Geamurile limuzinei se vedeau bine. Timp de trei secunde s-ar fi putut trage un foc precis. Poate chiar patru secunde.
— Eşti sigur?
— Da, Richard.
— Timp suficient pentru o lovitură mortală?
— Cu muniţia adecvată, da.
— Mulţumesc, Victor.

13

WASHINGTON D.C. 07:10 A.M.

Nicholas Marten deschisese televizorul şi-l pusese pe un canal local de ştiri încă de când se ridicase din pat, cu o jumătate de oră mai înainte. Spera să audă ceva despre „uciderea” doctoriţei Stephenson. Dar deocamdată nu se pomenise nici măcar un cuvânt. Ceea ce îl făcu şi mai curios decât fusese până atunci în privinţa motivelor pentru care poliţia nu dădea ştirea publicităţii. Îl mira şi faptul că niciun reporter de investigaţie nu dăduse peste subiect să-l facă public.

Dădu sonorul mai tare, făcu repede un duş şi începu să se bărbierească. Printre alte ştiri, informaţii din trafic şi buletine meteo, a aflat că tipul împuşcat de un lunetist în gara Union Station în ziua precedentă era un columbian aflat legal în Statele Unite. Fusese jucător de baseball la Trenton Thunder, o echipă satelit dintr-o ligă inferioară a Yankeilor din New York. O sursă anonimă declarase că anchetatorii au descoperit arma crimei într-un birou închiriat din clădirea Muzeului Naţional al Poştei, aflată peste drum de gară. Presa presupunea că era vorba de o armă M14, carabină folosită de armata americană mai ales pentru instrucţie şi fabricată cu sutele de mii de un mare număr de companii producătoare de armament.

Părea o crimă ciudată – un jucător de baseball dintr-o ligă inferioară „asasinat” –, dar nu mai mult de atât, iar Marten îşi reluă bărbieritul, gândindu-se ce stratagemă ar putea născoci să pună mâna pe dosarul medical al lui Caroline şi să-l studieze. De nicăieri îi veni în minte ce-i spusese ea la spital, atunci când i-a luat mâna într-ale ei şi, privindu-l în ochi, i-a spus cu glas tremurător şi întrerupt:

— *Ei mi-au ucis soţul… şi copilul. Iar acum… m-au ucis şi pe mine…*

— Despre ce vorbeşti? O întrebase el. Cine sunt „ei”?

— Cei… cei din co…

Şi asta a fost tot ce-a mai putut spune după care, vlăguită, a căzut într-un somn adânc. Acelea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai putut rosti până când s-a trezit iarăşi mai târziu, i-a spus că-l iubeşte, apoi… a murit.

Simţea că-l copleşesc emoţiile şi, înainte să continue să se bărbierească, îi trebui puţin timp să se adune, să se reculeagă. De cum termină cu bărbieritul se întoarse în cameră să se îmbrace, hotărât să se smulgă din suferinţa încă vie, hotărât să continue să se ocupe de problema pe care o avea de rezolvat.

— Cei din co… spuse cu glas tare. Ce-o fi acel co…? Ce încerca oare să-mi spună?

Imediat se gândi la scurtul răgaz cât fusese lăsat în casa lui Caroline, înainte ca avocatul să-i ceară să plece. Oare ce-ar fi putut găsi acolo? Ce-ar fi putut el să vadă, fie şi pentru scurt timp, ce anume de-acolo ar fi putut să-i dea cheia care l-ar fi ajutat să înţeleagă ce a vrut ea să-i spună? În afara scurtei treceri prin casă, în afara faptului că apucase să observe amprenta intimităţii ei, singurul loc unde intrase şi unde s-ar fi putut găsi ceva hotărâtor era biroul soţului ei. În foarte scurtul răgaz pe care-l avusese acolo, ce văzuse? Fotografiile familiei Parsons, fotografiile lui Mike cu fel de fel de celebrităţi. Însă mai erau acolo şi teancurile de dosare de lucru ce acopereau aproape în întregime biroul congresmanului şi o măsuţă aflată ceva mai la o parte. Marten îşi aminti că acelea aveau etichete pe care era scris cu carioca: RAPOARTE ŞI MINUTE ALE COMISIEI. Şi asta era tot, nimic altceva. Enervat, Marten îşi trase pantalonii pe el, apoi se aşeză pe marginea patului să-şi pună

pantofii, când, deodată, îl lovi gândul şi sări în sus ca acţionat de arc.

— Rapoartele şi minutele comisiei, spuse cu glas tare. Comisia. *Co* – misia!

Oare asta a vrut Caroline să-i spună, că cineva dintr-o comisie în care era membru soţul ei era responsabil pentru moartea lor? Însă ea nu spusese *cineva*, ci folosise pluralul, spusese *„cei din…”* Aşadar, dacă el avea dreptate, iar Caroline se referise la comisie, oare se gândise la câţiva sau la toţi membrii acesteia? Dar cum era posibil ca o întreagă comisie a Congresului să fie implicată în uciderea premeditată a trei persoane, nemaipunând la socoteală pasagerii nevinovaţi aflaţi la bordul avionului în care se afla Mike Parsons? Era o idee hazardată, însă deocamdată era singura pe care o avea.

După ceasul lui, era puţin peste şapte şi jumătate dimineaţa. La ora două urma să participe la slujba de înmormântare a lui Caroline Parsons, care avea loc la Biserica Naţională Presbiteriană. Ceea ce însemna că avea ceva mai mult de şase ore să mai scormonească în activitatea oficială recentă a congresmanului Mike Parsons. Cine ştie? Poate avea să găsească un răspuns sau cel puţin o cale către răspunsul la misterele acestea.

Marten îşi deschise agenda electronică şi accesă motorul de căutare Google. Scrise „congresman Mike Parsons” în caseta de căutare, apoi plesni tasta ENTER. Pe ecran apăru pagina lui Mike Parsons de pe site-ul Congresului. Marten răsuflă uşurat: cel puţin numele lui Mike mai era încă în baza de date a administraţiei. În capul paginii stătea scris: „Congresmanul Mike Parsons îi reprezintă pe cetăţenii districtului 17 din California, Comitatele Monterey, San Benito şi Santa Cruz”.

Ceva mai jos erau adresele birourilor parlamentare ale lui Parsons din Washington şi din

California, iar apoi urma o redirecţionare către lista comisiilor în care activase Mike. Marten apăsă pe acel buton şi se deschise lista.

Comisia pentru Agricultură
Comisia pentru Întreprinderi mici
Comisia pentru Buget
Comisia pentru Alocări de fonduri
Comisia pentru Securitate internă
Comisia pentru Reforma guvernului
Comisia permanentă pentru Informaţii a Congresului

Pe lângă acestea mai erau şi câteva subcomisii în care lucrase Mike Parsons. Una anume îi atrase atenţia lui Marten, o subcomisie în care era încă membru în momentul morţii sale.

Comisia pentru Informaţii şi Antiterorism

Mike şi fiul său muriseră vineri, 10 martie. Ultima întâlnire programată a subcomisiei avusese loc marţi, 7 martie, la ora 14:00, în clădirea „Rayburn”, unde se aflau o parte din birourile Congresului. Tema de dezbateri erau progresele făcute în îmbunătăţirea listelor de supraveghere a persoanelor angrenate în activităţi teroriste. Urmau numele membrilor. În mod ciudat însă, spre deosebire de întrunirile altor comisii ale Congresului, pentru această subcomisie nu se dădeau alte informaţii, cum ar fi lista martorilor ce trebuiau să compară în şedinţă. Orice alte informaţii lipseau cu desăvârşire. Marten deschise mai multe pagini ale guvernului, dar nu găsi alte informaţii decât cele de pe pagina congresmanului Parsons. Era sigur că motivele pentru care ele lipseau era pe-acolo pe undeva şi dădea vina doar pe sine şi pe nepriceperea sa în a înţelege şi a naviga în hăţişul de pagini web ale guvernului. Totuşi, apropierea celor două date, a ultimei

întruniri a comisiei şi a morţii lui Mike, precum şi faptul că aparent nu existau informaţii despre acea ultimă şedinţă îl intrigau. Voia să afle mai multe, dar nu ştia cum.

Avocatul lui Caroline l-ar fi putut ajuta, dacă n-ar fi intervenit cineva din firma lui, interzicându-i lui Marten accesul la documentele familiei Parsons. Ceea ce însemna că nu avea să mai primească niciun fel de ajutor de la biroul lui Richard Tyler, iar dacă l-ar fi cerut, tentativa lui ar fi fost privită cu suspiciune, dacă nu şi mai rău, mai ales dacă acel „cineva" voia ca investigaţia lui să fie complet blocată. Iar dacă ar fi insistat, risca probabil să fie agresat fizic, la comanda unor persoane necunoscute lui, sau chiar să fie iarăşi vizitat de poliţie. Nu-şi dorea niciuna, nici alta.

Mai era apoi şi problema timpului pe care îl avea la dispoziţie. Fitzsimmons & Justice, angajatorii lui din Manchester, îi acordaseră cu mărinimie câteva zile libere ca să poată veni în Statele Unite să vadă care era situaţia lui Caroline. Pe de altă parte Marten era foarte implicat în proiectarea şi amenajarea unei întinse grădini ce-i aparţinea lui Ronaldo Banfield, un fotbalist celebru, vedetă a clubului Manchester Utd. Proprietatea fotbalistului se afla în zona rurală din nord-vestul oraşului de adopţie al lui Marten. „Proiectul Banfield" era deja întârziat şi trebuia încheiat până la finele lunii mai, ca să poată începe amenajarea propriu-zisă: comanda materialelor, parcelarea terenului, instalarea sistemelor de irigaţie şi, în cele din urmă, răsădirea plantelor. Ori asta însemna că, indiferent ce mai avea el de făcut în Washington, proiectul trebuia dus repede la bun sfârşit.

Marten se ridică de pe pat, gândindu-se că de s-ar fi dus la Capitoliu ar fi putut găsi primele răspunsuri în arhivele de acolo. Se întinse după telefon, gata să ceară la recepţie îndrumări, când dădu cu ochii de un număr din *Washington Post* pe

noptieră şi îşi aminti că, înainte cu câţiva ani, Dan Ford, cel mai bun prieten al său, lucrase pentru filiala locală a ziarului *Los Angeles Times,* înainte să fie transferat la Paris unde a fost asasinat de infamul Raymond Oliver Thorne. Cât timp a stat la Washington, Ford s-a împrietenit cu jurnalişti de la alte publicaţii, iar pe unul din ei ajunsese să-l cunoască chiar binişor, dar Marten nu-şi mai amintea cum îl chema. Ştia doar că fusese analist politic pentru *Washington Post.* Habar n-avea dacă tipul mai lucra la acelaşi ziar, însă se gândea că dacă se uita repede peste titlurile din ziar, ar fi putut da peste un nume care să-i pară cunoscut.

Nu i-a luat mult. Numele apărea chiar pe prima pagină, sub titlul unui articol despre turneul european al preşedintelui Harris: „Preşedintele are o misiune grea peste mări”. Autorul articolului era Peter Fadden.

14

— Peter Fadden.

Vocea de la celălalt capăt al liniei era repezită şi răstită ca un plesnet de bici. Marten se aştepta să audă vocea cuiva mai tânăr, însă aceea părea a cuiva care avea şaptezeci de ani sau mai mult, însă, în acelaşi timp, părea să aibă forţa şi energia unuia care ar fi putut să-l facă pilaf pe un tip de treizeci de ani sau să bea cot la cot cu el în orice crâşmă din oraş. Tonul lui mai spunea că avea Washingtonul în sânge şi nu de ieri, de azi, ci din vremea preşedintelui Eisenhower, de nu chiar de mai înainte.

— Numele meu este Nicholas Marten, domnule Fadden. Un prieten apropiat al lui Dan Ford. Am fost prieten şi cu Caroline Parsons şi cu soţul ei. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră faţă în faţă, dacă e posibil.

— Când? plesni iar vocea lui Fadden.

În loc să-ntrebe „de ce”, Fadden spusese doar „când”, pe ton arţăgos.

— Cât mai curând posibil. Azi, acum, în dimineaţa asta. După-amiază trebuie să merg la slujba de înmormântare pentru Caroline. Ar fi bine şi după aceea. Vă invit la un pahar sau chiar la cină.

Atunci veni întrebarea:

— De ce?

— Încerc să aflu la ce anume lucra congresmanul Parsons înainte să moară.

— Caută documentele. Sunt publice.

— Unele dintre ele sunt, altele însă nu. Am nevoie de ajutor ca să obţin mai multe informaţii.

— Plăteşte un profesor de liceu pentru treaba asta.

— Domnule Fadden, pentru dumneavoastră ar putea să iasă un articol. Nu sunt sigur. Am să vă

explic în particular. Vă rog.

Urmă o lungă tăcere, iar lui Marten i-a fost teamă că Fadden îl va respinge pur şi simplu. Vocea plină de arţag a ziaristului izbucni iarăşi în urechea lui.

— Zici că ai fost prieten cu Dan Ford.

— Da.

— Prieten bun?

— Cel mai bun prieten. Când a fost asasinat, eram găzduit în apartamentul lui.

Urmă iarăşi o lungă pauză, după care Fadden spuse:

— OK.

15

AIR FORCE ONE,
UNDEVA DEASUPRA SUDULUI GERMANIEI. 2:15 P.M.

Interviul televizat cu Gabriella Roche, corespondenta şefă a diviziunii europene a CNN, fusese programat cu mult timp înainte, astfel încât preşedintele Harris a stat cu ea în prima jumătate de oră a zborului de la Berlin la Roma. Plecarea fusese amânată cu treizeci şi şapte de minute din cauza a ceea ce turnul de control al aeroportului Tegel din Berlin numise „trafic îngreunat”, însă Jake Lowe îi spusese în şoaptă preşedintelui că treaba asta nu era decât felul în care cancelarul Anna Bohlen găsise de cuviinţă „să-l mai strângă niţel cu uşa, să-şi exprime adevăratele ei simţăminte”.

— Ştiu ce crede şi ce simte, Jake, însă avem nevoie de ea, ce naiba! spuse Harris. Aşa că nu ştiu ce altceva putem face decât să ignorăm povestea asta.

— Domnule preşedinte, replică prompt Jake, şi dacă am avea nevoie de ea chiar acum?

— Ce vrei să spui? Cum adică „chiar acum”?

Lowe se pregătea să-i dea răspunsul, când, scrupulosul şef de cabinet, Tom Curran, îl întrerupse amintindu-i că era timpul pentru interviul cu Gabriella Roche de la CNN.

O jumătate de oră mai târziu, interviul se încheiase. Harris avu un schimb de replici glumeţe cu Roche şi cu echipa ei de operatori, apoi le mulţumi şi se retrase în apartamentul prezidenţial unde îl aştepta Jake Lowe. Şi nu era singur. Consilierul pe probleme de securitate, doctorul James Marshall, un găligan de un metru nouăzeci, era şi el prezent. Era numai în cămaşă. Sosise la

Berlin din Washington, întregind echipa preşedintelui, chiar când se îmbarcau cu toţii la bordul avionului.

Harris închise uşa, îşi scoase şi el sacoul, apoi se uită la Lowe.

— Ce voiai să spui cu întrebarea aceea, „dacă am avea nevoie de cancelarul Bohlen chiar acum”? întrebă preşedintele ca şi cum scurtul lor dialog continua fără să fi fost întrerupt de interviul televizat.

— Am să-l las pe doctor Marshall să vă spună.

Marshall stătea în faţa preşedintelui de cealaltă parte a mesei.

— Trăim vremuri dintre cele mai tulburi, cum n-am mai avut de înfruntat până acum, poate mai îngrijorătoare decât cele mai tensionate momente ale Războiului Rece. Eu unul sunt tot mai preocupat de capacitatea noastră de a acţiona rapid şi eficient în caz de urgenţă.

— Nu cred că înţeleg unde vrei să ajungi, spuse Harris.

— Să presupunem că se întâmplă ceva în următoarele ore, iar noi trebuie să acţionăm imediat şi decisiv undeva în lume. Am avea nevoie de voturile Germaniei şi Franţei în reuniunea ONU, iar acum, după cum aţi putut să vă convingeţi, e foarte probabil că nu le-am obţine. Să facem un experiment, să ne jucăm puţin „de-a ce-ar fi dacă”, domnule preşedinte. Să uităm deocamdată de actuala panoramă politică a Orientului Mijlociu. Să uităm de Irak, Israel, Palestina, Liban şi chiar de Iran. Să facem experimentul cât mai simplu cu putinţă. Dar să analizăm atent şi în profunzime. Să presupunem că al-Qaeda sau un alt grup de fundamentalişti zeloşi, şi grupuri de acest fel sunt cu sutele, ar lovi în noaptea asta Arabia Saudită. Cu forţe suficiente de fanatici ai jihadului, până în zori ar putea şterge de pe faţa pământului întreaga familie regală saudită. Guvernul s-ar prăbuşi, iar mişcarea

fundamentalistă s-ar răspândi în toată regiunea. Moderaţii ar fi traşi pe linie moartă sau ar fi măcelăriţi sau, în fervoarea religioasă ce s-ar răspândi ca un incendiu de pădure, li s-ar alătura extremiştilor. În câteva ore ar cădea una după alta Arabia Saudită, Kuwaitul, Irakul, Iranul, Siria şi probabil Iordania. În mai puţin de treizeci şi şase de ore al-Qaeda ar controla absolut toată regiunea, iar furnizarea petrolului către Occident pur şi simplu ar fi tăiată. Ce-ar urma după aceea?

— Cum adică „după aceea”?

Preşedintele îl privea ţintă, concentrat, pe consilierul său.

— E acesta doar un experiment mental sau ai ceva informaţii de la serviciile de spionaj şi totul chiar e real? Nu-mi umbla cu fofârlica, Jim. Dacă e real ce spui, vreau să ştiu. Şi încă imediat.

Marshall trase iute cu ochiul spre Lowe, apoi îl privi iar pe preşedinte.

— Ceea ce v-am expus, domnule preşedinte, este un scenariu foarte plauzibil şi autentic. Şi se bazează pe informaţii provenite din mai multe surse. Ar trebui luat foarte serios. Dacă aşa ceva s-ar întâmpla, nouă ne-ar fi aproape imposibil să acţionăm rapid şi cu destule forţe, astfel încât să ţinem situaţia sub control. Singura alternativă ar fi atacul nuclear prompt. Un atac pe care nu am avea timp să-l supunem aprobării Consiliului de Securitate[1]. Ar trebui ca fiecare membru al consiliului să fie deja în alertă şi să fim siguri că toată lumea gândeşte la fel, astfel încât să ne mişcăm cât mai repede cu putinţă. Ceea ce înseamnă că trebuie să ştim dinainte că avem sprijinul deplin al fiecărei naţiuni membre. Şi, după cum bine se ştie, Germania n-o fi în Consiliul de Securitate, însă prin influenţa pe care o are, e ca şi cum ar fi.

— Ceea ce vrea să spună Jim, domnule preşedinte, adăugă cu calm Lowe, este că ne trebuie un aranjament care să garanteze Statelor

Unite sprijin imediat, permanent şi indiscutabil în ONU: şi, aşa cum am spus mai înainte, după cum se prezintă lucrurile acum, nu-l avem.

Preşedintele Harris se uita când la unul, când la altul. Aceşti doi bărbaţi erau membri vechi ai cercului său de intimi, prieteni apropiaţi şi consilieri în care avea încredere, oameni pe care-i cunoştea de mulţi ani; iar acum încercau să-l facă să înţeleagă importanţa şi relevanţa recent încheiatelor întâlniri cu şefii de stat ai Germaniei şi ai Franţei. Dar, în plus, nu erau doar nemţii şi francezii cei de care aveau nevoie, mai erau şi ruşii şi chinezii. Toată lumea ştia însă că, odată ce-i aveau pe germani şi pe francezi de partea lor, şi mai ales dacă ar fi fost în chestiune vreo „afacere” din Orientul Mijlociu, ruşii s-ar fi implicat şi ei. Şi la fel ar fi făcut şi chinezii.

— Băieţi, spuse preşedintele în obişnuitu-i stil familiar pe care-l folosea între prieteni, perspectiva voastră poate să fie corectă. Dacă într-adevăr este, atunci numai Dumnezeu ne mai poate ajuta. Dar eu am serioase îndoieli că Germania şi Franţa n-au luat în considerare o astfel de posibilitate şi reacţiile pe care le-ar putea avea într-un astfel de caz. În acelaşi timp vă pot asigura că n-au să se lepede de atitudinea lor actuală peste noapte, mai ales fără dovezi ale serviciilor de informaţii pentru un astfel de scenariu. Ca atare n-au să ne dea un cec în alb pentru orice-am vrea noi să facem.

— Lucrurile nu stau chiar aşa, spuse doctor Marshall, lăsându-se în spătarul scaunului şi încrucişându-şi braţele pe piept.

— Nu înţeleg.

— Să presupunem că şefii celor două state ar fi oameni care ne-ar da acel cec în alb.

Preşedintele ridică din sprâncene.

— Ce naiba înseamnă asta?

— N-o să vă placă.

— Pune-mă la încercare.

— Înseamnă eliminarea fizică a celor care ocupă actualmente funcţiile de preşedinte al Franţei şi de cancelar al Germaniei.

— Eliminarea fizică?

— Asasinarea amândurora, domnule preşedinte. Pentru a putea fi înlocuiţi cu şefi de stat în care ne putem încrede, acum şi pe viitor.

Harris avu un moment de ezitare, apoi reuşi să rânjească – s-a prins, era o glumă.

— Oare ce vreţi voi să faceţi, băieţi? Aveţi o idee de joc video? Puneţi la cale o situaţie crâncenă, găsiţi turbulenţii care nu vor să coopereze, apăsaţi butonul „asasinat" şi puneţi în locul lor pe cine vreţi? Şi pe urmă tot voi scrieţi finalul?

— Acesta nu e un joc, domnule preşedinte.

Marshall îl privea pe preşedinte drept în ochi.

— Vorbesc cât se poate de serios. Groaznic de serios. Îi eliminăm pe Geroux şi pe Bohlen şi ne asigurăm că oamenii pe care-i vrem la putere vor fi aleşi.

— Pur şi simplu, făcu preşedintele încremenit de uimire.

— Da, domnule.

Preşedintele se uită la Jake Lowe.

— Cred că şi tu eşti de acord.

— Da, domnule preşedinte, sunt.

Pentru o clipă, Harris rămase împietrit în tăcere; gravitatea a ceea ce-i fusese înfăţişat îl copleşea încetul cu încetul. Apoi, brusc, izbucni mânios.

— Să vă spun ceva, băieţi. Cât timp sunt eu în funcţie, nu se va întâmpla una ca asta. Întâi, pentru că în niciun caz n-am să fiu complice la crimă. În al doilea rând, pentru că asasinatul politic e interzis de lege, iar eu am jurat să apăr legea. În plus, dacă s-ar întâmpla cum vreţi voi, iar asasinatele ar fi executate, ce vă aşteptaţi să câştigaţi? Mai precis, ce oameni aţi vrea să ajungă la putere şi cum puteţi fi siguri c-ar fi aleşi? Şi chiar dacă ar fi, ce vă face să credeţi că putem avea

încredere în ei, că vor face ce vrem noi, când vrem noi şi atâta timp cât vrem noi?

— Sunt exact acel gen de oameni, domnule preşedinte, zise Lowe stăpân pe sine.

— Se poate face, domnule preşedinte, adăugă Marshall, şi chiar repede. Nici nu vă daţi seama.

Harris îi străpungea cu privirea când pe unul, când pe celălalt.

— Domnilor, permiteţi-mi să vă mai spun o dată. La comanda Statelor Unite, nu se vor executa asasinate politice, nu atâta timp cât sunt eu preşedinte. Iar dacă mai aud propunerea asta, puteţi amândoi să scotociţi după crosele de golf şi să cereţi un concediu, pentru că nu veţi mai face parte din acest guvern.

Nici Lowe, nici Marshall nu-şi luară ochii de la preşedinte pentru un lung moment. În cele din urmă, Marshall vorbi şi încă pe un ton condescendent.

— Cred că vă înţelegem poziţia, domnule preşedinte.

— Bun, spuse Harris înfruntându-l, fără să-l slăbească din ochi. Acum, adăugă iute, dacă nu vă deranjează, sunt câteva lucruri pe care vreau să le analizez singur înainte să aterizăm la Roma.

16

RESTAURANTUL MR. HENRY'S.
<u>BULEVARDUL PENNSYLVANIA. 1 1:50 A.M.</u>

Marten şi Peter Fadden s-au aşezat într-un separeu, mai în fundul acelui restaurant din cartierul Capitol Hill, lambrisat şi cu o autentică atmosferă retro; era ora prânzului, iar mulţimea de consumatori se aduna încet, ceea ce făcea ca rumoarea să crească în intensitate. În acelaşi local, la etaj, cu câteva zeci de ani înainte, Roberta Flack îngânase pentru prima oară „Killing me softly".

— Prietenul tău, Dan Ford, era un reporter dat dracului, un tip cu totul special… şi…

Peter Fadden avea obiceiul să se aplece peste masă în timp ce vorbea. Era un mod, conştient sau nu, de a accentua ce avea de spus, de a-şi marca prezenţa.

— Avea un viitor excelent înainte. Şi-a fost ucis în halul acela. O porcărie. Nimeni n-ar trebui să aibă parte de aşa ceva. Încă îmi lipseşte.

Fadden, un tip bine legat, încărunţit, cu barba bine îngrijită, şi ea încărunţită, şi cu tenul roşcovan, era mai aproape de cinzeci de ani decât de şaptezeci. Părea însă chiar mai tânăr. Era autor de articole de fond şi avea alura unui dur de pe vremuri. Purta nişte pantaloni maro, largi, o cămaşă în carouri şi o jachetă uzată, cu model zigzagat. Ochii lui pătrunzători, de un albastru scânteietor, nu-l slăbeau pe Marten în timp ce acesta muşca din senvişul cu ton sau bea cafea din ceaşcă.

— Mda, şi mie, în fiecare zi, spuse Marten cu sinceritate.

Trecuseră aproape cinci ani de când Ford fusese ucis într-un sătuc din Franţa, şi nici acum nu-i

dădea pace gândul că moartea lui Dan i se datora întrucâtva. Dar nu era numai asta, mai ales acum, căci el şi Dan fuseseră prieteni buni încă din copilărie, aşa cum fusese şi cu Caroline, şi toate amintirile, tot timpul pe care-l petrecuseră împreună dădeau o cu totul altă greutate morţii lui.

Datorită hăţişului de legături şi-a oamenilor pe care ajunsese să-i cunoască datorită muncii sale de ziarist, Dan Ford îi dăduse lui John Barron posibilitatea de a deveni Nicholas Marten şi de a începe o nouă viaţă în nordul Angliei. Altfel spus departe de Gunslinger, ameninţătorul detectiv Gene Vermeer din Los Angeles, şi de acoliţii lui la fel de plini de resentimente ca şi el.

— Ziceai că ai informaţii pentru un reportaj. Despre ce e vorba?

Faza sentimentală se încheiase. Peter Fadden luă o înghiţitură de cafea.

— Am zis că s-ar putea să am material de un articol, spuse Marten, apoi coborî glasul şi mai mult. În legătură cu Caroline Parsons.

— Ce-i cu ea?

— Ce îţi spun acum rămâne doar între noi.

— Dacă e doar între noi nu poate fi material de articol. Punct, spuse repezit Fadden. Ori ai ceva de spus, ori nu. Altfel ne pierdem vremea.

— Domnule Fadden, în acest moment nu ştiu nici dacă e, nici dacă nu e. Am nevoie de ajutor într-o chestiune foarte… personală. Dar dacă în cele din urmă se dovedeşte adevărată, atunci o să fie scandal, şi încă unul imens, iar povestea va fi a dumneavoastră.

— O, Doamne, făcu Fadden şi se lăsă în spătarul scaunului său. Nu cumva vrei să-mi vinzi şi-o maşină la mâna a doua?

— Am nevoie de niţel ajutor. Atât şi nimic mai mult.

Ochii celor doi bărbaţi se întâlniră. Au rămas amândoi privindu-se ochi în ochi. Fadden chibzui o clipă, apoi lăsă să-i scape un oftat.

— Bine, între noi să fie. Despre ce dracu' vorbim?

— Caroline Parsons era convinsă că soţul şi fiul ei au fost ucişi şi că prăbuşirea avionului în care se aflau nu a fost un accident.

— I-auzi! Tu chiar vrei să-mi vinzi o rablă, nu? Domnule Marten, ce naiba, în oraşul ăsta se coace câte o teorie a conspiraţiei de la fiecare unghie tăiată într-un salon de manichiură. Dacă asta-i tot ce ai să-mi spui, atunci las-o baltă.

— Dacă v-aş spune că mi-a mărturisit asta pe patul de moarte, ar avea mai multă importanţă? Şi că era convinsă că infecţia stafilococică din care i s-a tras moartea în aşa de scurt timp i-a fost provocată cu bună ştiinţă?

— Ce? făcu Fadden, curiozitatea sa fiind deodată aţâţată.

— Îmi dau foarte bine seama că îşi pierduse soţul şi singurul lor copil şi era ea însăşi pe moarte. Sigur, poate că toate astea au fost doar în mintea ei, poate că au fost doar halucinaţiile unei văduve muribunde îngrozite şi isterizate. Poate că aşa a fost, dar i-am promis că am să fac tot ce pot să aflu adevărul. Şi exact asta am de gând să fac.

— De ce? Ce rol ai avut tu în viaţa ei?

— Să spunem că într-un anume moment din vieţile noastre am fost… aici Marten se opri o clipă, apoi continuă, foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Şi atât ajunge.

Fadden îl privi cu atenţie.

— Ţi-a dat vreo informaţie verosimilă? Ceva concret? De ce era ea convinsă că se întâmplaseră toate astea?

— Adică vreo informaţie veridică? Nu. Însă ea trebuia să fie în acelaşi avion cu soţul ei. Mi-a spus, mai bine zis a încercat să-mi spună, că „ei" erau responsabili de prăbuşirea avionului. Când am întrebat-o cine erau ei, tot ce a mai putut spune a fost „cei din co…". N-a putut spune mai mult nici după aceea. Tot gândindu-mă la asta şi făcând

legătura cu moartea soţului ei, singurul lucru care pare rezonabil este că a încercat să spună „cei din comisie". Ultima şedinţă la care a luat parte congresmanul Parsons a fost aceea a Comisiei pentru Informaţii şi Antiterorism a Congresului şi a avut loc marţi, 7 martie, în clădirea „Rayburn". Tema discuţiilor au fost progresele făcute în îmbunătăţirea listelor de supraveghere a activităţilor teroriste. Doar că problema-i că nu există liste cu martorii care au fost citaţi să apară în faţa comisiei. Acum, eu nu ştiu prea bine cum merg lucrurile astea, însă verificând rapid Arhiva Congresului şi a celorlalte comisii din ultimele două săptămâni, n-am găsit niciuna alta care să nu fi avut cel puţin un martor prezent la lucrări. De aceea am apelat la dumneavoastră, nu doar să-mi faceţi noviciatul în treburile astea, ci pentru că sunteţi de-al casei aici în Washington, şi pentru că Dan Ford avea încredere în dumneavoastră. Ştiţi ce se întâmplă în şedinţele comisiilor Congresului, chiar dacă nu scrieţi despre ele. Ei bine, eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat în comisia din care făcea parte Mike Parsons. Ce s-a discutat, de ce nu s-au înfăţişat martori. Ce s-ar fi putut întâmpla acolo care să întemeieze bănuielile lui Caroline.

— Îţi dai seama, nu?, că faci asta datorită sentimentelor tale faţă de ea, spuse încet Fadden.

Marten se uită lung la ziarist.

— N-aţi fost acolo. N-aţi auzit frica din vocea ei şi nici nu i-aţi văzut privirea îngrozită. Frica pătrunsese în toată fiinţa ei.

— Ţi-a trecut cumva prin minte că încerci să te pişi în contra vântului?

— Nu v-am cerut părerea. V-am cerut să mă ajutaţi.

Fadden ridică ceaşca de cafea, rămase cu ea în mână o clipă, apoi o goli dintr-o înghiţitură şi se ridică.

— Hai să facem o plimbare.

17

Marten şi Peter Fadden au ieşit din restaurant. Deasupra oraşului cerul era destul de înnorat. Au traversat piaţa Seward, apoi au luat-o pe bulevardul Pennsylvania înspre Capitoliu.

— Caroline Parsons credea că infecţia i-a fost intenţionat provocată, zise Fadden.

— Da.

— Ţi-a spus cine ar fi putut face una ca asta?

— Ca şi mai înainte, rămâne între noi, începu cu precauţie Marten.

— Dacă vrei să te-ajut, răspunde naibii la întrebare.

— Medicul ei.

— Lorraine Stephenson!? exclamă vizibil uimit Fadden.

— Da.

— E moartă.

Marten zâmbi strâmb. Măcar despre asta mai ştia cineva.

— A fost ucisă.

— Tu de unde dracu' ştii? Informaţia nu e publică.

— Mi-au spus cei din poliţie. Am sunat-o pe doctoriţa Stephenson de mai multe ori ca s-o întreb despre circumstanţele morţii lui Caroline. A refuzat să discute despre acest subiect. Poliţiştii au verificat lista convorbirilor ei telefonice şi au dat de mine. Credeau că aş fi putut fi atât de furios încât să fac ceva în privinţa asta.

— Ai fost?

— Da, dar nu în aşa hal încât să o ucid.

Marten îşi dădu brusc seama că i se oferea o oportunitate: dacă Fadden ştia că Lorraine Stephenson fusese ucisă, era probabil să mai ştie ceva despre ce aflase poliţia, de ce erau atât de

convinşi că fusese o crimă şi de ce păstrau încă informaţia secretă.

— Domnule Fadden, cei din poliţie au vorbit ieri cu mine. Uciderea doctoriţei n-a fost dată publicităţii. De ce?

— Ca să anunţe întâi rudele apropiate.

— Doar atât?

— Ce te face să crezi că ar mai există şi alt motiv?

— Doctoriţa era un nume în oraşul acesta. A fost multă vreme medicul multora din membrii Congresului. În plus, a fost şi al lui Caroline Parsons. Înmormântarea lui Caroline are loc în după-amiaza asta. Poate că sunt unii cărora le e teamă că cineva ar putea face legătura între cele două decese şi-ar putea să verifice mai atent.

— Şi cine-ar putea fi aceia?

— N-am idee.

— Uite care-i treaba, Marten, din câte ştiu eu, tu eşti singurul care crezi că soţia congresmanului Parsons a fost ucisă. Nimeni altcineva nici măcar n-a făcut vreo aluzie.

— Păi, şi-atunci de ce uciderea unui medic cunoscut e ţinută secretă?

— Marten, începu Fadden şi aşteptă să treacă vreo câţiva oameni pe lângă ei, apoi reluă, Lorraine Stephenson a fost decapitată. Abia acum au aflat al cui cadavru îl descoperiseră. Capul nu-i de găsit. Poliţia are nevoie de ceva timp să verifice în linişte prin zonă.

— Decapitată!?

Marten era uluit. Acesta era, aşadar, motivul pentru care ştirea nu fusese dată publicităţii. Asta însemna şi că cineva fusese în locul în care se sinucisese doctoriţa la numai câteva secunde după ce fugise el. Iar acea persoană a văzut ce s-a întâmplat şi a decis să schimbe puţin decorurile. Şi chiar le-a schimbat rapid şi eficient. Ceea ce-l făcea să se gândească iar că sinuciderea unei femei de notorietatea doctoriţei Stephenson ar fi fost

mult mai atent anchetată decât asasinarea ei. Bineînţeles că decapitarea elimina orice bănuială de suicid, însă pentru el, singurul om care ştia ce se întâmplase cu adevărat acolo, asta învia spectrul conspiraţiei. Faptul că cineva voia să mascheze o crimă printr-o alta, făcea din chestiunea comisiei din care făcuse parte Mike Parsons o urgenţă pentru Marten.

— Domnule Fadden, spuse Marten, să ne întoarcem la Mike Parsons, la comisia de antiterorism şi spionaj. Pe ce se concentra activitatea acestei comisii? De ce n-au fost martori oficiali?

— Pentru că ancheta era secretă.

— Secretă?

— Da.

— Dar despre ce anume s-a discutat?

— Despre un program strict secret din vremea regimului de apartheid din Africa de Sud, de dezvoltare a armelor biologice şi chimice. Un program despre care se credea că fusese desfiinţat de multă vreme. CIA a furnizat comisiei o listă a programelor de înarmare secrete pe care unele guverne străine le-au condus în trecut, cu scopul ca, dacă va fi iarăşi cazul în viitor, să nu se mai repete greşelile în privinţa armelor de distrugere în masă pe care le-am făcut înainte de războiul din Irak. Programul sud-african era unul dintre cele pe de lista CIA. Comisia voia să se asigure că acest program era tot atât de mort pe cât spunea guvernul sud-african că este.

— Şi chiar este?

— Din ce ştiu de la sursele mele, da. L-au audiat trei zile pe savantul care a condus proiectul, un specialist în bio-chimie. Concluzia a fost că programul este într-adevăr abandonat, aşa cum au declarat oficialităţile acum câţiva ani.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că toate armele, tulpinile agenţilor patogeni, documentele cercetărilor şi tot ce mai

ţinea de aceste experimente au fost distruse. Că n-a mai rămas nimic din el.

— Cum îl cheamă pe tip, pe savantul care a condus cercetările?

— Merriman Foxx. De ce? L-a pomenit Caroline Parsons?

— Nu.

Marten privea absent în jurul său. Cei doi mergeau tăcuţi înspre Capitoliul ce-şi iţea domul undeva, înaintea lor. Traficul, şi cel pietonal şi cel auto, sporea în jurul lor, căci, ora prânzului încheindu-se, activitatea zilnică a membrilor administraţiei guvernamentale se relua în forţă.

Se gândi întâi la cuvintele pe care doctoriţa Stephenson i le-a spus în întunericul rece al străzii Dumbarton, cu câteva secunde înainte să se sinucidă, luându-l drept unul din membrii conspiraţiei: *Aţi venit să mă duceţi la doctor. Dar nu veţi putea. Niciunul din voi n-o să mă ducă. Niciodată.*

Apoi se gândi la bălmăjelile lui Caroline în somn. Nu-mi place tipul cu păr alb, spusese, mormăind înfricoşată despre un bărbat cu părul alb care venise la clinica unde a fost internată după prăbuşirea ce-a urmat înmormântării soţului şi fiului ei, adică după ce doctoriţa Stephenson îi făcuse injecţia.

— Savantul acesta, Merriman Foxx, izbucni Marten, e cumva doctor?

— Mda, de ce?

Marten respiră adânc, apoi întrebă:

— Are părul alb?

— Ce-are a face?

— Are sau nu părul alb? insistă Marten dând semne de nerăbdare.

Fadden ridică sprâncenele.

— Mda, o grămadă de păr alb. Are şaizeci de ani şi o chică precum cea a lui Einstein.

— Dumnezeule, suspină Marten.

De îndată îi veni alt gând.

— E aici încă? E în Washington încă? întrebă iute.

— Măiculiţă, de unde să ştiu?

— Puteţi afla când a sosit în Washington? Şi cât a stat?

— De ce?

Marten se opri şi-l prinse pe Fadden de braţ.

— Puteţi afla unde-i acum şi ziua în care a sosit în Washington?

— Cine-i individul şi ce rol are în povestea asta?

— Nu sunt sigur, dar vreau să vorbesc cu el. Puteţi să obţineţi informaţiile astea pentru mine?

— Da, le aflu şi dup-aia mergi să-l vezi pe tip. Dar mă iei cu tine. Ochii lui Marten aruncau scântei. Poate că, în sfârşit, găsise o urmă.

— Dacă-l găsiţi, vă iau cu mine. Promit.

18

<u>ROMA 7:00 P.M.</u>

Coloana prezidenţială o coti pe via Quirinale, în lumina înserării. Harris vedea deja edificiul uriaş şi luminat al palatului Quirinale, rezidenţa oficială a preşedintelui italian. Acolo avea să-şi petreacă seara în compania lui Mario Tonti, preşedintele Italiei.

În ciuda eşecurilor şi a frustrărilor pricinuite de liderii Franţei şi Germaniei, Harris îşi urma drumul, asemenea unui comis-voiajor, făcând turul capitalelor importante ale Europei, trâmbiţând cordialitatea şi chemând la inaugurarea unei noi epoci a unităţii transatlantice, întâlnindu-se cu şefii de stat la ei acasă, unde parcurile şi vecinătăţile le erau lor la fel de dragi pe cât îi erau şi lui parcurile şi vecinătăţile americane.

În limuzină, alături de preşedintele Harris se aflau David Chaplin, secretarul de stat, şi Terrence Langdon, secretar al apărării; amândoi l-au întâmpinat la coborârea din Air Force One, care a aterizat pe aeroportul militar Ciampino, undeva în afara Romei. Cei doi trebuiau să dea o demonstraţie de forţă şi siguranţă de sine: unul să arate că SUA făceau în mod deschis curte întregii comunităţi europene, pentru a strânge relaţiile şi pentru a le îmbunătăţi, celălalt să facă evident că preşedintele nu venise să se umilească, că avea un punct de vedere ferm şi propriu, mai ales în privinţa terorismului, a Orientului Mijlociu şi a statelor care desfăşurau în secret programe de dezvoltare a armelor de distrugere în masă, ca şi în alte probleme presante – comerţul, protejarea drepturilor intelectuale, sănătatea şi încălzirea globală. În toate aceste chestiuni, Harris era un realist, dar şi un conservator ca şi preşedintele

căruia îi succedase în funcţie, răposatul Charles Cabot.

Însă, în această obligatorie „înaintare”, nu uitase de incidentul care avusese loc la bordul avionului prezidenţial, în timpul zborului de la Berlin la Roma. Încă mai simţea fiorii reci, amorţeala pe care i-o dăduse propunerea doctorului Marshall de a-i asasina pe preşedintele francez şi pe cancelarul german. *Pentru a putea fi înlocuiţi de oameni de încredere, acum şi în viitor.*

După care venise afirmaţia îndrăzneaţă a lui Jake Lowe: *Există astfel de oameni, domnule preşedinte.* Iar apoi Marshall din nou: *Se poate face şi chiar repede. Nici nu vă daţi seama.*

Aceştia erau oamenii în care-şi pusese încrederea ani de zile. Şi unul, şi altul avuseseră roluri hotărâtoare în alegerea sa ca preşedinte. Totuşi, după cele întâmplate, parcă erau nişte indivizi pe care nu-i mai văzuse niciodată înainte, nişte străini ce puneau la cale planuri dubioase, numai lor cunoscute, forţându-l să li se alăture. Că refuzase ferm şi dur era una, dar cum de i se propusese aşa ceva, ei bine, asta îl preocupa şi îl mâhnea profund. Şi mai era felul cum se încheiase discuţia aceea – cei doi privindu-l parcă dispreţuitor şi provocator, ultimele cuvinte răsunându-i încă în minte,

Cred că înţelegem poziţia dumneavoastră, domnule preşedinte –, care îl făcea să creadă că, în ciuda refuzului său îndreptăţit, în minţile lor această iniţiativă nu fusese oprită încă. Iar asta îl înspăimânta. Pur şi simplu nu putea spune altfel. S-a gândit să discute chestiunea asta cu David Chaplin şi cu Terrence Langdon, în drum spre Quirinale, însă ambii secretari îl informau despre întâlnirile la care participaseră, iar să aducă vorba despre acest subiect atât de delicat şi spinos nu i s-a părut potrivit atunci, aşa încât a hotărât să-l amâne pe mai târziu.

— Am ajuns, domnule preşedinte.

Se auzise vocea lui Hap Daniels, şeful echipei de agenţi ai Serviciului Secret care asigurau securitatea sa pe parcursul călătoriei. Vocea agentului lat în umeri şi cu păr creţ se auzi în interfon, venind dinspre locul din faţă unde stătea Daniels cu o puşcă în braţe. Câteva secunde mai târziu, coloana se opri în faţa palatului Quirinale. O fanfară militară în uniforme impecabile atacă imnul naţional al Statelor Unite. Prin mulţimea de indivizi în costume şi uniforme militare, toţi înarmaţi, Harris îl zări surâzând pe preşedintele Italiei, Mario Tonti, excelenta sa gazdă, păşind pe covorul roşu, ieşindu-i în întâmpinare însoţit de personalul de ceremonie şi de membrii echipelor de protecţie.

19

BISERICA NAŢIONALĂ PRESBITERIANĂ, WASHINGTON D.C.,
<u>FUNERALIILE LUI CAROLINE PARSONS. 2:35 P.M.</u>

Nicholas Marten stătea în partea mai din spate a catedralei, aproape de ieşire, ascultând vocea profundă şi catifelată cu care reverendul de culoare care oficia serviciul divin rostea cuvinte de mângâiere. Era chiar capelanul Congresului, Rufus Beck, acelaşi care era şi preotul bisericii unde obişnuia să meargă Caroline. Acelaşi care o chemase pe doctoriţa Stephenson atunci când Caroline se prăbuşise, la scurt timp după înmormântările celor dragi ei. Pe acest om, Marten îl întâlnise câteva clipe în salonul ei.

Marten a făcut tot ce i-a stat în putinţă să se rupă de acest eveniment. Încerca să uite că această ceremonie parafa moartea lui Caroline şi-l obliga să accepte, să admită îngrozitoarea realitate a acestui fapt. Pentru a nu se lăsa copleşit de emoţii, îşi inventă o ocupaţie care să-l distragă de la ceea ce se întâmpla acolo şi spera să dea roade. Distracţia asta consta în a cerceta asistenţa îndoliată ce umplea catedrala, cu speranţa că omul cu părul alb, dr. Merriman Foxx, nu părăsise oraşul şi chiar venise acolo să se bucure în mod pervers de rezultatele muncii sale. Însă dacă Foxx era acolo şi dacă arăta într-adevăr aşa cum i-l descrisese Fadden – la vreo şaizeci de ani şi aducând cu Einstein –, până în clipa aceea Marten nu-l văzuse.

Cei pe care-i vedea – şi erau vreo câteva sute de oameni acolo – erau politicieni pe care-i recunoştea după fotografiile de prin ziare şi din emisiunile de televiziune şi mulţi alţii pe care nu-i

recunoştea, dar care trebuie că erau amici sau măcar parteneri de afaceri ai lui Caroline şi ai familiei sale. Numai după numărul celor adunaţi acolo i-ar fi fost de-ajuns să-şi facă o imagine destul de bună despre cât de plină şi de bogată fusese viaţa familiei Parsons.

O recunoscu pe sora lui Caroline, Katy, şi pe soţul ei, care au fost conduşi degrabă către partea din faţă a bisericii, făcând încă o dată, şi la un interval atât de scurt, chinuitorul drum din Hawaii la Washington.

Marten n-avea de unde să ştie dacă Caroline îşi împărtăşise temerile, măcar o parte din ele, şi surorii ei. Sau dacă Katy ştia că Caroline îi ceruse lui să vină în Washington ca să fie cu ea în ultimele ore ale vieţii ei. Ar fi fost în stilul lui Caroline să ţină seama de truda lui Katy cu mama lor, bolnavă de Alzheimer, şi să nu vrea să-i sporească şi mai mult neliniştile, hotărând să păstreze pentru sine şi pentru Marten temerile pe care le avea în privinţa acelui soi de conspiraţie. Însă indiferent ce ştia sau nu ştia Katy, Marten se frământa neştiind ce să facă în ce-o privea. Dacă s-ar fi dus la Katy şi i-ar fi amintit cine era, povestindu-i poate câte ceva despre ce se mai întâmplase în anii de când se cunoscuseră în Los Angeles, dacă i-ar fi destăinuit ce ştia de la Caroline şi i-ar fi arătat împuternicirea făcută pentru el, mai mult ca sigur că ea l-ar fi însoţit la firma de avocatură şi ar fi cerut să i se permită accesul la documentele private ale familiei Parsons, demontând reţinerea avocaţilor de a-i permite să le cerceteze.

Acesta era un aspect. Un alt aspect era că Marten avea convingerea că investigaţia sa fusese înăbuşită de cineva din firmă, suficient de puternic şi de îngrijorat în privinţa lucrurilor care ar fi putut ieşi la iveală. Dacă într-adevăr aşa era şi luând în considerare în ce situaţie ajunsese doctoriţa Stephenson, dacă el şi Katy ar fi apărut la firmă

pentru a protesta împotriva deciziei celor de-acolo, exista o importantă probabilitate ca, nu după mult timp, soarta de care au avut parte Parsonii să se abată şi asupra unuia dintre ei sau asupra amândurora. Ceea ce făcea ca o astfel de acţiune să pară hazardată. Iar Marten tot nu era sigur ce-ar fi trebuit să facă.

— Dragostea lui Dumnezeu se revarsă asupra noastră. Şi se revarsă peste Caroline şi peste soţul ei, Michael, şi peste fiul lor, Charlie, răsuna vocea reverendului Beck sub bolţile catedralei. Sau, citând cuvintele poetului Lawrence Binyon:

> „Ei nu trebuie să îmbătrânească aşa cum îmbătrânim noi, cei rămaşi, Vârsta nu trebuie să-i trudească, nici să-i condamne anii atunci când soarele sub orizont coboară, iar dimineaţa ni-i vom aminti…”

Să ne rugăm.

Pe când rugăciunea reverendului Beck stârnea ecouri în biserică, Marten simţi pe cineva strecurându-se în şirul de bănci unde stătea, până-n apropierea lui. Se întoarse şi dădu cu ochii de o tânără atrăgătoare, brunetă, cu părul scurt, îmbrăcată corect, pentru evenimentul acela, într-un costum negru. Pe unul din umeri îi atârna o cameră digitală masivă, iar pe piept, o legitimaţie de ziarist internaţională, cu fotografie, cu nume şi cu agenţia de presă la care era afiliată – France Presse. Marten o recunoscu pe femeia care îl însoţise pe reverendul Beck în rezerva de spital a lui Caroline. Se întrebă ce căuta acolo, de ce era ea prezentă la slujba de pomenire a lui Caroline. Şi de ce se aşezase lângă el?

Reverendul sfârşi rugăciunea, iar orga îşi revărsă sunetele puternice peste mulţimea adunată. Serviciul divin se încheiase. Marten îl văzu pe Beck coborând din amvon şi îndreptându-se spre sora lui Caroline şi spre soţul acesteia, aşezaţi amândoi în primul rând. Împrejurul lui Marten

lumea se foia şi începea să se ridice în picioare. Atunci tânăra femeie se întoarse spre el.

— Dumneavoastră sunteţi Nicholas Marten? întrebă ea într-o engleză cu accent francez.

— Da. De ce? întrebă el precaut.

— Numele meu e Demi Picard. Nu vreau să vă deranjez, mai ales în aceste împrejurări, dar mă întreb dacă n-aţi putea să-mi acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră. În legătură cu doamna Parsons.

Marten o privi mirat.

— Ce-i cu ea?

— N-aţi dori să discutăm undeva unde e mai puţină lume?

Tânăra se uită înapoi spre porţile mari şi deschise ale bisericii, unde lumea se îngrămădea să iasă afară.

Marten o privi cu atenţie. Se vedea că aştepta răspunsul lui cu nerăbdare. Ochii ei mari şi bruni nu s-au plecat sub privirea lui cercetătoare. Era ceva dubios aici – poate că femeia ştia ceva despre Caroline de care el n-avea habar sau măcar ceva ce l-ar fi putut ajuta.

20

Marten o lăsă pe tânăra femeie să deschidă calea prin mulţime, ieşind amândoi din penumbra de sub bolţile bisericii în lumina vie a după-amiezei. Afară, poliţia instalase un cordon de securitate, iar un şir lung de automobile trăgeau lângă bordură unul după altul ca să culeagă persoanele importante dintre cei care asistaseră la slujbă. Dincolo de acestea şi mai într-o parte era un buluc de camioane de-ale televiziunilor. Dincoace, camere video înregistrau vânzoleala, în timp ce corespondenţii comentau evenimentul de la faţa locului. Secvenţe pentru buletinele de ştiri de seară şi de noapte, se gândi Marten. Şi cu asta se termina totul, era ultimul semn al interesului publicului pentru viaţa lui Caroline Parsons.

Demi Picard îl duse pe Marten departe de mulţime, către parcarea bisericii aflată nu departe de bulevardul Nebraska. Urmând-o, Marten zări două figuri cunoscute, ceva mai retrase, scrutându-i pe cei ce plecau: cei doi detectivi ai Poliţiei metropolitane, Herbert şi Monroe, cei care îl interogaseră în privinţa „uciderii” doctoriţei Stephenson. Se-ntrebă dacă de-acum ştiau şi ei despre savantul sud-african cu păr alb, Merriman Foxx, şi dacă sperau, ca şi el, că tipul ar putea să apară la înmormântarea lui Caroline Parsons.

— Hei, Marten, strigă cineva dinapoia lui.

Nicholas se întoarse şi-l văzu pe Fadden venind repede înspre ei. O clipă mai târziu ajunsese lângă el.

— Scuză-mă, sunt grăbit.

Fadden se uită la Demi, apoi îi întinse lui Marten un plic.

— Înăuntru ai numărul meu de mobil şi alte materiale care s-ar putea să ţi se pară interesante. Sună-mă când ajungi la hotel.

Şi, de-ndată ce spuse aceste lucruri, Fadden se întoarse şi plecă, pierzându-se în puhoiul de oameni ce încă se mai scurgea din catedrală. Marten băgă plicul în buzunarul interior al hainei şi se uită la Demi.

— Vreţi să vorbim despre Caroline Parsons. Ce anume vă interesează?

— Cred că dumneavoastră aţi fost alături de ea în ultimele ei zile şi chiar în ultimele ore de viaţă.

— Au fost şi alţi oameni. Chiar şi dumneavoastră – aţi venit cu reverendul Beck.

— Aşa este, spuse ea înclinând capul, însă dumneavoastră aţi fost cea mai mare parte a timpului singur cu ea.

— De unde ştiţi? Şi de unde îmi ştiţi numele?

— Sunt jurnalistă şi fotografă. Vreau să fac un album foto despre clericii din preajma oamenilor politici importanţi, iar reverendul Beck e unul dintre ei. De aceea l-am însoţit în vizita sa la spital. Tot de aceea mă aflu azi, aici. Reverendul Beck este pastor al bisericii ai cărei enoriaşi erau Parsonii. A aflat că aţi vegheat la căpătâiul doamnei Parsons. Asta l-a făcut să se intereseze de dumneavoastră şi a întrebat-o pe una din asistente. Atunci i s-a spus numele dumneavoastră şi că eraţi un prieten apropiat al doamnei.

Marten clipi în lumina strălucitoare a după-amiezei.

— Şi ce doriţi?

Demi se dădu un pas mai aproape de el. Era şi mai tensionată şi mai nerăbdătoare decât fusese când se apropiase de el în biserică.

— Ştia că va muri.

— Da.

Marten habar n-avea unde voia tipa să ajungă cu întrebările acelea şi nici de ce îl căutase.

— Sunt sigură că dumneavoastră şi Caroline Parsons aţi discutat.

— Puţin.

— Date fiind circumstanţele, poate că v-a spus lucruri pe care nu le-ar fi spus altcuiva.

— Poate.

Dintr-odată Marten se puse în gardă. Cine era femeia asta şi ce voia să afle? Voia să afle ce ştia Caroline sau ce bănuieli avea în privinţa doctoriţei Stephenson şi ce i se întâmplase? Sau ce credea ea că li se întâmplase soţului şi fiului ei? Poate chiar despre Merriman Foxx, tipul cu păr alb, dacă într-adevăr el era cel despre care vorbise Caroline.

— Spuneţi-mi mai precis ce vreţi să ştiţi, îi spuse el direct.

— A pomenit ceva despre…? Demi ezita.

În clipa aceea, Marten văzu un Ford gri închis cotind la capătul parcării şi venind spre ei. Se uită iar la Demi.

— Despre ce anume să pomenească?

— Despre vrăjitoare, spuse Demi.

— Vrăjitoare!?

— Da.

Fordul era aproape de ei şi deja începuse să reducă viteza. Marten înjură în barbă. Cunoştea maşina aceea şi pe cei doi ocupanţi ai ei şi, după cum încetinise, era clar că n-aveau de gând să treacă mai departe. Îşi întoarse iar ochii spre Demi.

— Vrăjitoare? insistă el. Despre ce vorbiţi?

Apoi Fordul ajunse lângă ei, parcă şi opri. Cele două portiere din faţă se deschiseră. Detectivul Herbert ieşi din spatele volanului, iar Monroe de pe scaunul din dreapta.

Demi trase cu ochiul spre cei doi detectivi.

— Mă scuzaţi, trebuie să plec, spuse ea deodată, apoi se întoarse şi o luă grăbită înapoi spre biserică.

Marten inspiră adânc, apoi se uită la cei doi poliţişti, încercând să zâmbească.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Uite cu asta, spuse Monroe şi îi prinse repede cătuşele, întâi la o mână, apoi la cealaltă.

— Pentru ce? întrebă Marten ofensat.

Herbert îl împingea deja spre maşină.

— Ţi-am permis să asişti la slujba de înmormântare a lui Caroline Parsons. Asta-i singura favoare pe care ţi-o facem.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Înseamnă că o să facem o mică plimbare.

— Unde?

— Ai să vezi.

21

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL DULLES, WASHINGTON, D.C.,
CURSA COMPANIEI BRITISH AIRWAYS 0024,
CĂTRE AEROPORTUL HEATHROW, LONDRA. 6:50 P.M.

Marten privea întinderea de ciment şi parcuri a Washingtonului dispărând în lumina înserării în timp ce avionul se înclina abrupt, virând înspre Atlantic. I se luaseră cătuşele şi fusese înghesuit pe locul de lângă hublou dintr-un şir de trei fotolii, la clasa a doua a avionului. Toate locurile erau ocupate, iar el nimerise lângă doi proaspăt căsătoriţi, care, de când îşi puseseră centurile, se ţineau de mână şi uguiau fără să-şi ia ochii unul de la altul. Din câte îşi putea da el seama, fiecare dintre cei doi tineri cântărea cam o sută patruzeci de kilograme.

La casa de bilete fusese o coadă de cel puţin douăzeci de persoane, însă întreprinzătorii detectivi Herbert şi Monroe tot îi găsiseră un loc. Acţionaseră rapid şi ingenios. Au trecut pe la hotelul în care era cazat, l-au lăsat să-şi ia lucrurile, apoi l-au dus pe sus la aeroportul Dulles, fără să schimbe prea multe vorbe unul cu celălalt. Cele câteva pe care totuşi le-au rostit erau scurte şi seci, şi nu lăsau loc niciunei interpretări.

— Pleacă din Washington şi nu te mai întoarce.

Au rămas cu el la terminalul companiei British Airways până la ora îmbarcării, apoi l-au condus ei înşişi la avion, să se asigure că n-avea de gând să coboare în ultima clipă şi să îndrăznească să se întoarcă în drăguţul lor de oraş. Chestia asta nu era neobişnuită, deseori poliţia proceda aşa ca să scape de cei care nu puteau fi acuzaţi de vreo infracţiune,

dar nici nu erau doriţi prin zonă. Dacă individul respectiv era cumva din alt oraş, din alt stat sau din altă ţară, cum era cazul lui, procedura era mult uşurată.

Marten nu era din cale afară de încântat că era alungat, mai ales că nu reuşise să-şi pună emoţiile în surdină şi nici să răspundă la toate întrebările. Pe de altă parte, acea „mică plimbare" promisă de cei doi poliţişti ar fi putut foarte bine să sfârşească la sediul poliţiei, mai ales dacă ei ar fi găsit pe cineva care să-l fi văzut interpelând-o pe doctoriţa Stephenson în faţa casei ei.

De-acum era foarte posibil să-i fi găsit capul şi să vrea să discute cu el pe tema asta, poate chiar să-l ducă la morgă să-l vadă şi să-i observe reacţia. Însă nu s-a întâmplat nimic din toate acestea. Ba mai mult, pur şi simplu l-au azvârlit afară din ţară. Motivul pentru care au făcut-o nu-i era clar, însă bănuia că între timp aflaseră ceva despre legătura lui cu Caroline Parsons, sau cel puţin despre ce anume se întâmplase la spital şi despre scrisoarea aceea prin care i se permitea să verifice documentele familiei Parsons. Poate că se temeau că el ar fi putut deveni o încurcătură nedorită în plus în ancheta uciderii doctoriţei Stephenson. Sau poate că primiseră ordin din partea celui care trăgea sforile în firma de avocaţi care o reprezenta pe Caroline, iar acel cineva voia ca Marten să fie cât mai departe de toată povestea asta. N-avea cum să ştie. Şi tot astfel, n-avea de unde să ştie dacă nu cumva aceeaşi persoană era implicată şi în moartea lui Caroline sau în cea a soţului şi fiului ei sau în decapitarea deja decedatei doctoriţe Lorraine Stephenson. Desigur, toate astea nu însemnau că Marten nu se putea întoarce de cum ajungea la Londra să-şi continue cercetarea pe cont propriu.

Şi poate că, cu sau fără poliţişti, chiar ar fi făcut-o, dacă, după decolarea avionului, nu şi-ar fi amintit de plicul pe care Peter Fadden i-l dăduse în parcarea bisericii. Dând din coate, înghesuit cum

era de cuplul de turturele supraponderale, reuşi să scoată plicul din buzunarul jachetei şi-l deschise.

Înăuntru găsi exact ce-i promisese ziaristul: cartea lui de vizită de la *Washington Post* cu numărul de mobil şi adresa de e-mail, ziua în care Merriman Foxx ajunsese în Washington – luni, 6 martie – şi informaţii foarte interesante despre acelaşi doctor şi despre cercetările strict secrete pe care le condusese ca membru al faimoasei Unităţi Medicale nr. 10 în Africa de Sud. Operaţiunile brigăzii includeau expediţii secrete de cumpărare, din străinătate, a unor agenţi patogeni – adică a unor microorganisme cauzatoare de pandemii – şi a aparaturii necesare răspândirii lor, elaborarea unor planuri de răspândire voalată a unor boli în rândul populaţiei negre, în scopul diminuării numerice a acesteia, şi a unor substanţe speciale destinate să provoace atacuri de cord, cancere de tot felul sau sterilitate, precum şi cercetarea unui tip „nedetectabil" de antrax care ar fi putut să păcălească testele încrucişate folosite în depistarea lui. Unul dintre scopurile importante ale acelor operaţiuni era crearea unor dispozitive menite să-i ucidă pe oponenţii regimului de apartheid fără a putea fi incriminate acţiuni asasine.

Pe lângă toate acele materiale, Fadden mai adăugase ceva: data la care doctorul părăsise oraşul – miercuri, 29 martie – şi locul unde se afla actualmente, sau cel puţin unde se credea că plecase după audierile secrete din comisia de antiterorism. Adresa domiciliului său:

200 Triq San Gwann
La Valletta
Malta
Telefon: 243 335

Tocmai această ultimă informaţie îl făcu pe Marten să-şi schimbe planurile. Cel puţin pentru moment n-avea să se întoarcă la Washington după

aterizarea pe aeroportul din Londra. Nici n-avea să se întoarcă atât de repede la presanta lui muncă de peisagist la firma din Manchester. Însă avea să ia primul avion către Malta.

JOI

6 APRILIE

22

SPANIA, TRENUL DE NOAPTE COSTA VASCA, NR. 00204

DE LA SAN SEBASTIAN LA MADRID, 5:03 A.M.

— Victor?
— Da, Richard.
— Te-am trezit?
— Nu, aşteptam să suni.
— Unde eşti acum?
— Am plecat din Medina del Campo acum vreo jumătate de oră. La Madrid sosesc la şapte treizeci şi cinci. Gara Chamartin.
— Când ajungi în gara Chamartin vreau să iei metroul spre gara Atocha, iar de-acolo, un taxi până la hotelul Westin Palace din Piaza de las Cortes. S-a rezervat o cameră pentru tine.
— Bine, Richard.
— Încă un lucru, mai special. Când ajungi în gara Atocha, vreau să te plimbi puţin pe-acolo, să te uiţi împrejur cu atenţie. Atocha e gara unde au explodat bombele plasate de terorişti în trenurile de navetişti. Au fost ucise o sută nouăzeci şi una de persoane şi au fost rănite alte aproape o mie opt sute. Încearcă să-ţi imaginezi cum a fost când au explodat bombele şi ce li s-a întâmplat acelor oameni. Şi că ţi s-ar fi putut întâmpla şi ţie, de-ai fi fost acolo. Ai să faci asta, Victor?
— Da, Richard.
— Ai întrebări?
— Nu.
— Ai nevoie de ceva?
— Nu.
— Odihneşte-te. Am să te sun mai târziu.

Victor auzi un clic în cască, semn că Richard închisese. O vreme Victor n-a făcut nimic, doar

ascultă ţăcănitul roţilor de tren pe şine. Apoi se uită împrejur, în compartimentul de dormit clasa I; avea chiar şi o mică chiuvetă, cu prosoape curate pe cuierul de deasupra, şi aşternuturi noi pe patul supraetajat. În viaţa sa nu mai călătorise decât o singură dată la clasa I, şi asta se întâmplase cu o zi înainte, când luase trenul de mare viteză de la Paris la Hendaye, pe graniţa franco-spaniolă. Mai mult, hotelul Westin Palace din Madrid era unul de cinci stele. Aşa cum era şi hotelul Boulevard din Berlin. Părea că, din momentul în care-l împuşcase mortal pe tipul ce ieşise din gara Union Station în Washington, începuseră să-l trateze cu mult mai multă consideraţie decât înainte.

Zâmbi încântat de gândul acesta, apoi se întinse pe spate în patul moale şi închise ochii. Şi, pentru prima oară de când îşi putea el aminti, se simţea pe de-a-ntregul apreciat. Se simţea de parcă, în sfârşit, viaţa lui avea scop şi sens.

1:20 P.M.

Preşedintele J.H. Harris, numai în cămaşă, se uita prin hublou la insula Corsica ce aluneca pe sub ei rămânând în urmă, apoi văzu întinderea de ape a Mediteranei. Air Force One se îndrepta spre peninsula Iberică, zburând contra unui vânt puternic. Se îndreptau spre Madrid, unde urma să cineze cu nou alesul prim-ministru al Spaniei şi cu un grup selectat pe sprânceană de oameni de afaceri spanioli.

Mai devreme, în dimineaţa acelei zile, luase micul dejun cu prim-ministrul italian, Aldo Visconti, iar apoi ţinu o scurtă alocuţiune în faţa Parlamentului. Dineul oficial de la Palatul Quirinale, la care fusese invitat de preşedintele Mario Tonti, din seara anterioară, se dovedise o întâlnire călduroasă şi cordială, cei doi şefi de stat devenind prieteni imediat. Către sfârşitul serii, preşedintele Harris l-a invitat pe Tonti să-l viziteze

la ferma pe care o deţinea în regiunea viticolă a Californiei, iar Tonti acceptă bucuros. Felul în care evoluase relaţia personală dintre cei doi avea greutate politică, pentru că, în ciuda faptului că poporul italian era circumspect în legătură cu acţiunile şi intenţiile SUA în Orientul Mijlociu, Tonti depăşise cadrul formal al întâlnirii arătându-i preşedintelui american că avea în el un aliat puternic şi de încredere în Europa. Iar în dimineaţa aceea, prim-ministrul Visconti îi dăduse lui Harris noi asigurări în această privinţă. Sprijinul celor doi era un câştig crucial al turneului său, cu atât mai important dacă era comparat cu experienţele nefericite de la Paris şi Berlin, iar Harris era recunoscător pentru acest fapt. Cu toate astea, Parisul şi Berlinul, sau mai precis conducătorii celor două state, îl preocupau în continuare. Renunţase la ideea de a discuta problema ridicată de Lowe şi de Marshall cu secretarul său Chaplin sau cu secretarul pentru securitate Langdon, căci ştia că de-ar fi făcut-o, chestiunea ar fi devenit un motiv în plus de îngrijorare şi le-ar fi distras atenţia şi concentrarea de la scopurile generale ale misiunii lor.

Şi apoi, oricât de înspăimântătoare şi neliniştitoare ar fi fost discuţia aceea, atât rămăsese, o discuţie, şi niciunul dintre ei nu era în poziţie să ducă lucrurile mai departe. În dimineaţa aceea, Lowe zburase la Madrid să se întâlnească cu membrii personalului şi-ai echipei de avangardă a Serviciului Secret, trimişi să pregătească sejurul lor la hotelul Ritz. Marshall rămăsese la Roma, urmând să-şi petreacă restul zilei în conferinţă cu corespondentul său italian.

Harris se lăsă pe spate, învârtind între degete un pahar de oranjadă, gândindu-se că-i scăpase ceva în evaluarea lui Lowe şi a lui Marshall, de vreme ce s-a ajuns ca ei să discute serios o chestiune despre care el ar fi zis că era complet străină firii lor. Apoi îşi aminti că Jack Lowe, în drumul pe

care-l parcursese coloana oficială la Berlin, răspunsese unui apel al lui Tom Curran, iar apoi fusese informat de uciderea medicului lui Caroline Parsons, dr. Lorraine Stephenson. Îşi aminti că s-a întors spre Jake Lowe spunându-i cam aşa: *Toţi au murit într-un interval foarte scurt de timp. Ce se întâmplă?*

— E o coincidenţă tragică, dle preşedinte, a răspuns Lowe.

— Chiar?

— Ce altceva ar putea fi?

Poate că Lowe avea dreptate; poate că era doar o coincidenţă tragică. Pe de altă parte însă, poate că nu era, mai ales acum după discuţia despre „asasinate” nu mai părea. De îndată apăsă butonul sistemului de comunicare prins pe mânecă.

— Da, domnule preşedinte, se auzi prompt vocea şefului de cancelarie.

— Tom, te rog spune-i lui Hap Daniels să vină până la mine. Aş vrea să vorbim puţin despre procedurile de la Madrid.

— Da, domnule.

Cinci secunde mai târziu uşa apartamentului s-a deschis şi intră şeful echipei Serviciului Secret, Hap Daniels, un tip de patruzeci şi trei de ani.

— M-aţi chemat, domnule preşedinte?

— Intră, Hap, spuse Harris. Te rog, închide uşa.

23

Marten simţi avionul înclinându-se uşor, virând spre sud-est, pe deasupra mării Tireniene, înspre partea inferioară a peninsulei în formă de cizmă a Italiei. Curând aveau să coboare deasupra Siciliei şi să se apropie de Malta.

În dimineaţa aceea, la şapte şi un sfert, cursa British Airways aterizase pe aeroportul Heathrow din Londra. La ora opt îşi ridicase deja bagajul şi îşi cumpărase un bilet pentru cursa Air Malta de zece şi jumătate, cu care avea să ajungă în La Valletta, capitala Maltei, la ora trei după-amiaza. Între timp a băut o cană de cafea şi a mâncat nişte ouă răscoapte cu pâine prăjită şi marmeladă, apoi şi-a rezervat o cameră la un hotel de trei stele din La Valletta, hotelul Castille. După care a încercat să-l sune pe Fadden în Washington să-i spună ce i se întâmplase cu poliţia şi că era în drum spre Malta. La numărul lui Fadden i-a intrat căsuţa vocală, aşa că i-a lăsat un mesaj scurt, dictând numărul lui de mobil, apoi, ca să se asigure că ziaristul i-a primit mesajul, l-a sunat şi la biroul său de la *Washington Post,* lăsând vorbă că va încerca iar să dea de el ceva mai târziu în cursul acelei zile.

Apoi a aşteptat ora plecării, încercând să pună cap la cap ceea ce se întâmplase în Washington. Din tot ce se petrecuse acolo, cea mai curioasă întâmplare era întâlnirea cu Demi Picard, reportera şi fotografa franţuzoaică, cea care-i ceruse să o urmeze afară din biserică, puţin înainte să-l ridice poliţia. Pomenise Caroline de „vrăjitoare” înainte să moară?

Vrăjitoare!?

Nu, nu asta spusese. Spusese *„vrăjitoarele”*.

Cum spusese şi Caroline *„cei* din co…”

Dacă a vrut să spună „cei din comisie” era doar o presupoziţie, însă părea destul de rezonabilă, dacă – şi era un mare „dacă” – dr. Merriman Foxx se dovedea a fi nu doar „tipul cu păr alb”, ci şi „doctorul” care o îngrozise atât de tare pe Lorraine Stephenson, încât şi-a băgat pistolul în gură şi a apăsat pe trăgaci chiar în faţa lui.

Lăsându-i la o parte pe dr. Stephenson şi pe Foxx, Marten nu avea nicio îndoială asupra cuvintelor pe care Caroline le rostise cu mare greutate: „cei din co…”. La fel cum Demi Picard spusese „vrăjitoarele”. Ambele vorbeau la plural, ceea ce însemna că erau mai multe persoane implicate. Iar dacă, într-adevăr, Caroline se referise la una din comisiile din care făcea parte Mike, atunci vorbea despre un grup.

LA VALLETTA, MALTA 3:30 P.M.

De la aeroport, Marten luă un taxi până la hotelul Castille şi se cază într-o cameră confortabilă de la etajul al treilea. Fereastra mare îi oferea o panoramă extraordinară asupra marelui port al oraşului şi a fortăreţei masive de piatră St. Angelo, care ţâşnea din mare de pe o insulă aflată în rada portului. Pe drumul de la aeroport, taximetristul îi spusese că fortăreaţa aceea fusese construită în secolul al XVI-lea, pe spezele cavalerilor ioaniţi pentru a apăra insula de o invazie a turcilor otomani.

— Poate că nu pare decât un război între cavalerii ioaniţi şi turci, spunea tare şi entuziast şoferul. Însă de fapt era războiul dintre Occident şi Orient, dintre Creştinătate şi Islam. Aici, în Malta, acum cinci sute de ani, s-au sădit seminţele acţiunilor diavolilor terorişti de astăzi.

Bineînţeles că era o exagerare, însă după ce Marten văzu de la fereastra hotelului fortificaţiile din port a avut dintr-odată un sentiment acut şi aproape sinistru al trecutului. În ciuda exagerării

simpliste, ceea ce spusese taximetristul putea să fie adevărat. Marea neîncredere dintre Orient şi Occident se născuse într-adevăr cu secole în urmă în acest minuscul arhipelag mediteranean.

Obosit de schimbările rapide de fus orar, dar întrucâtva energizat, Marten făcu repede un duş şi se bărbieri, apoi trase pe el o helancă, pantaloni curaţi de stofă şi o jachetă sport de tweed, pe care le-a ales dintre hainele împachetate de urgenţă când plecase din Manchester să o vadă pe Caroline.

Un sfert de oră mai târziu, cu o hartă a oraşului în buzunar, pe care i-o dăduse recepţionerul, se plimba pe Triq-ir-Republikka, altfel spus strada Republicii, principala arteră comercială a oraşului. Căuta Triq san Gwann, strada Sfântul Ioan, unde trebuia să găsească numărul 200, adică, din informaţiile pe care i le transmisese Peter Fadden, domiciliul doctorului Foxx.

Cât timp a stat în sala de aşteptare pentru pasagerii cursei Air Malta, se gândise la ce avea de făcut după ce găsea locuinţa doctorului. Apoi a găsit un colţişor unde avea conexiune de internet şi, după ce şi-a conectat agenda electronică, a accesat pagina web a Arhivei Congresului SUA. A căutat Comisia pentru Spionaj şi Antiterorism din care făcuse parte Mike Parsons, a deschis lista cu membrii acesteia şi găsi numele preşedintei de comisie. Jane Dee Baker, democrată, reprezentantă a statului Maine, care, după cum a aflat din alte pagini, era pentru moment într-un turneu în Irak cu un grup de congresmeni care doreau să afle date concrete de la faţa locului.

Dacă, aşa cum spunea Peter Fadden, doctorul Foxx fusese audiat trei zile în comisie, trebuia să ştie foarte bine cine era congresmana J.D. Baker. Planul lui Marten era să sune la Merriman Foxx, să-şi dea numele şi să se prezinte drept asistent special al preşedintei Baker. Avea să-i spună apoi că în stenograma audierilor se strecuraseră câteva

inadvertenţe neînsemnate, ambiguităţi pe care congresmana şi le dorea clarificate. De vreme ce el era în Europa şi oricum avea să ajungă şi în Malta, preşedinta comisiei avea să-i fie recunoscătoare dacă doctorul Foxx i-ar fi acordat puţin din timpul său, astfel încât stenograma să poată fi definitivată şi predată Arhivelor Congresului.

Era o îndrăzneală prin care Marten ştia că riscă mult. Exista o posibilitate importantă să i se răspundă sec: „Nu, îmi pare rău, am răspuns la toate întrebările" sau chiar ca Merriman Foxx să verifice întâi la biroul din Washington al democratei Baker dacă era vreun Nicholas Marten printre colaboratorii ei şi dacă i se dăduse însărcinarea care pretindea el că i se dăduse. Însă, ca fost poliţist, Marten pornea de la ipoteza că răspunsul savantului avea să fie unul amiabil. Amiabil, adică prudent, ca şi cum ar fi fost încă sub supravegherea comisiei. Sau amiabil, adică prietenos, dacă între el şi comisie exista vreo înţelegere, iar Foxx n-avea de gând să-i stârnească împotriva lui. În orice caz, ar fi fost destul de cordial pentru ca, măcar, să se întâlnească cu Marten faţă în faţă. Iar când aveau să se întâlnească, Marten avea să încerce să afle pe cale „amiabilă" ce ştia despre doctoriţa Stephenson şi despre boala şi moartea lui Caroline Parsons.

Marten încă mergea pe Triq-ir-Republikka căutând piaţa Sfântul Ioan. Acolo se intersecta strada Republicii cu strada San Gwann. Trecu pe lângă un mic magazin de jucării, apoi pe lângă un altul unde se vindeau tării şi vin şi, în fine, pe sub o barieră desfăşurată pe deasupra străzii. Încă vreo câţiva paşi şi ajunse în piaţa pe care o căuta, în faţa monumentalei biserici a cavalerilor, catedrala ioaniţilor, construită în secolul al XVII-lea. Auzise că avea un interior grandios cu nişte decoraţiuni extraordinare, însă din afară părea mai degrabă o fortăreaţă decât o biserică, ceea ce îi reaminti că

Malta, şi cu atât mai mult La Valletta, fusese concepută ca o citadelă.

Strada Sfântul Ioan cu greu putea fi numită stradă. Era o scară lungă de piatră, o alee pietonală. Era puţin trecut de cinci după-amiaza, iar soarele tăia umbre adânci între treptele pe care le urca Marten. Motivul pentru care se afla acolo era unul foarte simplu: trebuia să găsească numărul 200 şi dacă putea, să vadă unde şi cum locuia Foxx, înainte să se întoarcă la hotel, de unde avea să-l sune. Dacă mai reuşea să-l şi vadă, oricât de puţin, ar fi fost un câştig în plus.

La capătul celor o sută cincizeci şi două de trepte a ajuns în faţa locuinţei lui Foxx. Ca pe toată strada, la nr. 200 era o clădire cu patru etaje, cu un balconaş închis la fiecare nivel, ieşit în afară, parcă atârnând deasupra străzii. Din balcoanele acelea, Marten era sigur, se vedea bine de tot în stradă. Dacă ar fi locuit într-o casă particulară, atunci s-ar fi putut spune despre Merriman Foxx că avea ceva avere – probabil de pe urma investirii unei părţi măcar din milioanele presupuse a fi fost scoase din Africa de sud –, însă un apartament, chiar dacă ocupa întregul etaj al clădirii, nu era deloc concludent. Un lucru era cert: oricine locuia acolo trebuia să fie un individ căruia-i plăcea mersul pe jos – strada abruptă cu treptele ei de piatră era dovada acestui fapt. Constatarea aceasta îl făcu pe Marten să se întrebe dacă nu cumva, ca fost ofiţer, Foxx alesese să locuiască pe insula aceea nu doar pentru bogatul ei trecut militar, dar şi pentru că-l obliga să se menţină în formă, în ciuda îmbătrânirii. Această disciplină autoimpusă nu trebuia trecută cu vederea, dacă aveau să se întâlnească faţă în faţă, iar Marten avea să-l interogheze asupra celor întâmplate cu dr. Stephenson şi cu Caroline Parsons.

24

Pe de altă parte, poate că într-adevăr sărea calul gândindu-se că Foxx era şi „doctorul”, şi „tipul cu părul alb”. Şi dacă nu era? Dacă era doar un fost ofiţer de armată cu părul alb, care condusese un program sud-african secret de dezvoltare a armelor biologice şi care, după ce acel proiect fusese dezafectat, ieşise la pensie? Un tip care nu auzise în viaţa lui nici de Caroline Parsons, nici de Lorraine Stephenson, şi care a spus numai adevărul în faţa comisiei Congresului, iar acum se întorsese la viaţa lui de zi cu zi în Malta, bucuros că toate acele evenimente rămăseseră în urmă?

Ce mai rămânea de făcut atunci?

Să se întoarcă în Anglia? Să se întoarcă să definitiveze proiectele peisagistice pentru proprietatea familiei Banfield din nord-vestul Manchesterului? Să pregătească tot ce-i trebuia pentru parcelare, să cheme oamenii care montau sistemele de irigaţie, să trimită comenzi pe la pepiniere şi sere, să cheme grădinarii să înceapă plantările? Să se întoarcă şi să uite ce i s-a întâmplat lui Caroline? Şi soţului ei? şi fiului ei? să uite de cadavrul decapitat al doctoriţei Stephenson?

Nu, n-avea să uite nimic, pentru că nu avea să se ajungă până acolo. Merriman Foxx trebuia să fie doctorul şi tipul cu păr alb. Fusese în Washington din 6 până pe 29 martie, interval de timp în care Mike Parsons şi Charlie muriseră în accidentul aviatic, iar Caroline se îmbolnăvise. El fusese principalul martor la audierile comisiei din care Mike făcea parte. Şi deţinea informaţii de prima mână despre felul în care pot fi mascaţi şi mai ales folosiţi fără să lase urme agenţi patogeni letali necunoscuţi.

Erau puţine dubii că Foxx era omul lui, dar chiar dacă ar fi fost destul de norocos să se întâlnească faţă în faţă cu el, de ce i-ar fi spus doctorul lui Marten ceva despre activităţile sale? Iar dacă Marten insista, treaba se putea împuţi, Foxx putea găsi o cale să-l ucidă. Şi invers, dacă Foxx era realmente implicat în ceva suficient de important, iar el, Nicholas, ar fi reuşit să-l înghesuie, să-l strângă cu uşa, atunci i-ar fi dat un motiv lui Foxx să încerce să se sinucidă. O tabletă de cianură sub limbă sau, având în vedere trecutul său profesional, ceva chiar mai ingenios, pregătit de multă vreme tocmai pentru astfel de situaţii.

Peter Fadden îi spusese lui Marten că acţiona împins de emoţii şi de sentimente. Avea dreptate. De aceea era unde era. Însă acum, în umbra casei în care locuia Foxx, şi-a dat seama că lucrurile la care se gândise erau adevărate şi că, dacă se încăpăţâna să continue pe acelaşi drum, ori el, ori bunul doctor avea s-o sfârşească rău, îngropând, în consecinţă, întreaga operaţiune pusă la cale de Foxx, oricare o fi fost aceea. Şi mai mult, iar la acest aspect ar fi trebuit să se gândească de la bun început, problema era că indiferent peste ce-ar fi dat, nu avea nimic şi pe nimeni care să-l sprijine. Chiar dacă-l silea pe Foxx să-i spună tot, cui ar fi putut Marten să spună ceea ce aflase?

Dacă situaţia era într-adevăr atât de explozivă pe cât părea – uciderea unui congresman şi a fiului acestuia, urmată de moartea soţiei sale şi de decapitarea medicului ei, toate acestea legate de audierile din comisia Congresului pe probleme de antiterorism şi spionaj –, atunci nu era treaba unui peisagist expatriat să investigheze de unul singur afacerea asta. Că fusese cândva poliţist în Departamentul de Poliţie din Los Angeles nu mai însemna nimic. Avea în faţă o problemă de siguranţă naţională, cu atât mai mult cu cât erau implicaţi oameni politici din Congresul de la Washington.

Oricum deocamdată nu putea dovedi nimic. Însă se deschisese o cale, la capătul căreia se afla Merriman Foxx. Ceea ce însemna că orice ar fi spus sau ar fi făcut Marten de s-ar fi întâlnit cu doctorul, trebuia să fie foarte prudent şi stăpân pe sine şi să-şi lase deoparte toate sentimentele. Obiectivul său trebuia să fie unul singur: anume acela de a se asigura că Foxx era – sau nu – doctorul şi individul cu păr alb. Dacă era, următorul pas era să dea de Peter Fadden şi să-l lase să dezlănţuie singura instituţie din Washington care n-ar fi avut niciun fel de probleme să ducă investigaţia mai departe: *Washington Post.*

<u>WESTIN PALACE HOTEL, MADRID. 7:30 P.M.</u>

— Salut, Victor.

În telefon, vocea lui Richard era calmă şi liniştitoare ca întotdeauna.

— Mă bucur să te aud, Richard. Credeam că ai să suni mai devreme.

Victor luă telecomanda şi opri televizorul, apoi se trase până pe marginea patului. Până să sune mobilul, se întinsese puţin să se odihnească.

— Cum e hotelul?

— Foarte drăguţ.

— Eşti tratat bine?

— Da, mulţumesc, Richard.

— Cum a fost plimbarea prin gara Atocha?

— Eu… Victor era nesigur, neştiind cum să spună ce avea de spus.

— Ai fost acolo, nu?, aşa cum ţi-am cerut.

— Da, Richard.

— Şi la ce te-ai gândit, văzând zona în care au murit atâţia oameni în atentatul terorist? Ai reuşit să-ţi imaginezi ce li s-a întâmplat lor acolo? Bombele explodând în vagoane. Urletele, bucăţile de cadavre, sângele. Te-ai gândit la fricoşii care au pus bombele în rucsaci şi le-au abandonat în trenul

cu care călătoreau oameni nevinovaţi? Te-ai gândit cum le-au declanşat laşii aceia prin telefoanele mobile când se aflau în siguranţă, la câteva mile depărtare?

— Da, Richard.

— Şi cum te-ai simţit?

— Trist.

— Nu mânios?

— Şi trist şi mânios, aşa e.

— Trist pentru răniţii şi morţii de-acolo, mânios pe teroriştii care au făcut asta, nu?

— Da, mai ales mânios pe terorişti.

— Ai vrea să-i distrugi, nu-i aşa?

— Chiar foarte mult.

— Vreau să mai faci ceva, Victor. În garderobul din camera ta găseşti o husă. Înăuntru ai un costum negru cu o cămaşă albă şi o cravată. Costumul şi cămaşa sunt mărimea ta. Le-mbraci şi pleci. De cum ieşi din hotel, de cealaltă parte a pieţei, ai să vezi hotelul Ritz. Acolo e găzduit preşedintele cât timp e la Madrid. Te duci acolo şi intri pe uşa din faţă, cum ar face orice vizitator. Chiar de la intrare ai să vezi holul şi, de cealaltă parte, barul şi foaierul. Te duci în foaier şi te aşezi la o masă de unde să poţi supraveghea holul; ia-ţi ceva de băut.

— Şi după aceea?

— Aştepţi câteva minute, după care te ridici şi mergi la toaletă. Când ieşi, uită-te bine împrejur. Preşedintele şi personalul său au ocupat întregul etaj patru. Ia aminte cum ajung clienţii hotelului în camerele de la etajele doi şi trei. Vezi dacă te poate împiedica ceva să ajungi şi tu la etajele acelea. Vezi dacă găseşti un mod de-a urca la etajul patru, încearcă şi cu liftul, dar şi scările de incendiu. Nu face nimic altceva, doar vezi de e posibil. Apoi întoarce-te în foaier, termină-ţi băutura şi vino la hotelul tău.

— Altceva?

— Deocamdată nu. Am să te sun mâine dimineaţă să-mi spui cum a mers.

— În regulă.
— Mulţumesc, Victor.
— Nu, Richard, eu îţi mulţumesc. Chiar îţi mulţumesc.
— Ştiu, Victor. Noapte bună.

Victor ezită, apoi închise. Aşteptase toată după-amiaza să-l sune Richard, şi cu fiecare oră care trecea devenea tot mai îngrijorat că ei se răzgândiseră şi că nu mai aveau nevoie de el. Dacă într-adevăr aşa era, nu ştia ce-i rămânea de făcut. N-avea cum să ia legătura cu ei. Nu-l cunoştea pe niciunul din ei. Cu excepţia unui individ înalt şi amabil, pe nume Bill Jackson, pe care-l cunoscuse într-un poligon de tir, nu departe de casa lui din Arizona, şi care-i vorbise despre înrolarea într-o organizaţie patriotică secretă a „apărătorilor" pământurilor ţării, o organizaţie de bărbaţi şi femei care ştiau să folosească arme de foc şi pe care se putea conta ca luptători solitari în cazul unei invazii a teroriştilor. Şi, desigur, cu excepţia lui Richard, cu care vorbise la telefon aproape zilnic în ultimele săptămâni, dar pe care nu-l văzuse niciodată. În rest, n-avea habar cine erau ei sau, cum era cazul de faţă, cum să dea de Richard.

Şi, pe măsură ce minutele şi orele treceau, înainte ca Richard să sune în cele din urmă, anxietatea sa crescuse la cote alarmante. Ce-i rămânea de făcut dacă ei îl abandonau? Să se întoarcă în Arizona, la viaţa jalnică pe care o dusese înainte să-l racoleze ei? Ar fi fost de parcă i s-ar mai fi oferit o şansă pe care o ratase iar, pus pe liber din motive care nu erau deloc vina lui, aşa cum se întâmplase de atâtea ori înainte. Părea că acesta era blestemul lui – muncea din greu, nu întârzia niciodată, nu se plângea niciodată, şi totuşi după câteva luni era pus pe liber, din raţiuni niciodată îndeajuns explicate. Până atunci nu avusese decât slujbe mizere, unde asuda din greu: magazioner, şofer de camion, ajutor de bucătar,

paznic. Toată viaţa lui păstrase o slujbă mai mult de cincisprezece luni la rând. Iar apoi apăruse şansa asta extraordinară şi, cu ea, mai mult respect faţă de sine, călătorii la clasa întâi în oraşe în care nici nu visa să ajungă. Iar acum i se părea că ar fi putut pierde şansa asta. Doamne! Umbra îngrijorătoare a acestei posibilităţi îi strângea maţele. Frica şi disperarea se agitau înăuntrul său cu fiecare minut scurs. Se uitase de prea multe ori la telefonul mut pe care-l pusese pe pat, lângă el. Telefonul care ar fi trebuit să sune cu ore întregi mai devreme. Iar apoi, Domnul fie lăudat, mobilul a sunat, iar Victor l-a apucat degrabă şi l-a dus la ureche să audă vocea liniştitoare a lui Richard, care-l aduna iar în turmă. Ceva mai târziu, când a închis telefonul, răsuflă uşurat şi chiar zâmbi.

Ştia. Totul era în regulă.

25

LA VALLETTA, MALTA, 8:35 P.M.

Nicholas Marten ieşi din hotel şi o luă în jos pe strada Triq ta York. Pentru cineva ca el, încă resimţindu-se de pe urma schimbării fusurilor orare, ceaţa uşoară şi răcoroasă ce venea dinspre Mediterana era înviorătoare. Îşi trăsese pe el o jachetă sport, pantaloni lejeri de culoare gri şi o cămaşă albastră, la care adăugase o cravată vişinie. În mâna stângă avea o servietă cumpărată la repezeală şi pe care o răzuise şi-o zgâriase să aducă cât de cât cu una uzată. Înăuntru erau câteva dosare, un carneţel şi un reportofon cu baterii, luat tot în fugă.

Destinaţia sa se afla la zece minute în pas lejer de hotel, însă Marten a parcurs această distanţă repede, urmând strada ce trecea pe lângă Grădinile Barocca până unde cotea în strada Trik id-Duka.

— Doctorul va fi bucuros să vă întâlnească, domnule Marten, îi spusese menajera lui Merriman Foxx.

Marten sunase cerând să se întâlnească cu doctorul, în calitate de trimis al congresmanei Baker.

— Din păcate nu prea are timp, însă mi-a cerut să vă întreb dacă puteţi trece pe la restaurantul unde ia cina. Îşi va rupe câteva minute să vă ofere orice informaţii doreşte congresmana.

Ora stabilită pentru întâlnire era nouă fix. Locul – cafeneaua Tripoli de pe strada Triq id-Dejqa, aflată dincolo de monumentul comemorativ al aviatorilor britanici din RAF care apăraseră insula împotriva forţelor de invazie germane şi italiene în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Trecând pe lângă acest monument, Marten avu iarăşi impresia istoriei de lupte din insulă şi în acelaşi

timp se gândi la importanţa strategică a fortăreţei din largul mării. Simţind şi văzând vechile garnizoane de piatră, gândindu-se la nenumăratele invazii care se abătuseră peste Malta de-a lungul veacurilor, Marten conştientiză cu luciditate cât de adevărat era adagiul că războiul nu se sfârşeşte niciodată, ci că întotdeauna un altul stă să înceapă.

Ceea ce îl făcu să se gândească la Unitatea Medicală nr. 10 a lui Merriman Foxx şi la eforturile lor de a descoperi şi dezvolta arme biologice nedetectabile, şi îşi dădu seama că doctorul cunoştea maxima aceea cât se poate de bine. Iar dacă o ştia şi-şi călăuzea viaţa după ea, oare însemna asta că proiectele la care lucra înainte de a fi suspendate nu fuseseră de fapt niciodată oprite, ba chiar, dimpotrivă, erau în continuă desfăşurare? Dacă aşa era, oare la audienţele comisiei să fi dat Mike Parsons peste această informaţie? Şi-n plus să mai fi aflat că unii membri ai comisiei aveau cunoştinţă că cercetările nu se încheiaseră şi nu voiau ca acest lucru să fie făcut public? Dacă şi ipoteza aceasta era adevărată, următoarea întrebare era *de ce*? Ce voiau să tăinuiască de a trebuit ca Mike Parsons să fie omorât pentru asta?

Miorlăitul jalnic al unei pisici îl smulse din gândurile sale şi îl readuse pe Marten la realitate. Aşteptă la un semafor, apoi traversă un bulevard larg şi o coti pe Triq id-Dejqa uitându-se după Café Tripoli. Trebuia să aprecieze deschiderea cu care Foxx acceptase să se întâlnească, dar în acelaşi timp ştia că trebuia să fie atent cu doctorul. O întâlnire în public putea fi un şiretlic, n-avea să fie nici pe departe ca într-o cameră de interogatoriu. Având alţi oameni suficient de-aproape cât să se audă ce se vorbea, cineva luat la întrebări ar fi putut răspunde direct sau nu, ori chiar deloc, politicos sau după cum avea chef. Problema lui Marten era cum să poarte discuţia, căci întrebările sale aveau prea puţin de-a face cu

audierile şi erau de fapt concentrate pe Caroline şi pe dr. Stephenson. Era o treabă delicată şi alunecoasă, iar ce avea să se întâmple de fapt depindea mult de Merriman Foxx, de felul lui de a fi şi de a se purta, în aceeaşi măsură ca şi de felul în care Marten ştia să conducă interviul.

8:45 P.M.

La Café Tripoli se ajungea coborând o alee în trepte înguste de piatră. Intrarea era luminată de un felinar mare de alamă. Marten se opri în capul scărilor, uitându-se către uşile cafenelei care se deschiseră şi trei indivizi ieşiră şi începură să urce pe alee înspre el.

În spatele lui Marten era un portal întunecos unde se retrase şi aşteptă. O clipă mai târziu cei trei trecuseră de el şi se îndreptaseră spre stradă fără să-l fi văzut măcar. Asta-i şi trebuia. De aceea venise acolo mai devreme. Portalul îi asigura un loc de unde putea să-l urmărească pe Foxx trecând spre restaurant. Nicholas voia să-l vadă întâi, să-i arunce o cât de scurtă privire înainte de întâlnire. Să-i vadă trăsăturile şi părul alb, să ştie dinainte cum arăta. Să ia puţin pulsul situaţiei, nimic mai mult.

8:55 P.M.

Multă vreme a fost linişte, iar Marten începu să se întrebe dacă nu cumva Foxx venise şi mai devreme decât el şi era deja înăuntru. Tocmai se întreba dacă n-ar trebui să-şi abandoneze planul şi pur şi simplu să intre în restaurant, când un taxi opri în capătul de sus al aleii, portierele se deschiseră, după care mai întâi un bărbat, apoi o femeie au ieşit din maşină. Marten se trase şi mai mult în întunericul portalului când taxiul o luă din loc, iar cei doi au început să coboare spre restaurant. Femeia trecu prima. Era tânără, cu păr

negru şi atrăgătoare. Bărbatul o urma îndeaproape. Era de o constituţie şi înălţime medie, cu umerii traşi înapoi, purta un pulover împletit, gri şi pantaloni negri. Avea o faţă îngrijită, dar brăzdată de riduri adânci. Părul lui – un ciuf des şi bogat – era alb ca zăpada proaspăt ninsă şi atât de personal încât ai fi zis că e o marcă înregistrată. Merriman Foxx era aproape aşa cum spusese Fadden – „Arăta ca Einstein".

Marten a aşteptat până când cei doi au intrat în cafenea, apoi şi-a deschis servieta, a scos reportofonul şi l-a pus în buzunarul interior al jachetei. A mai rămas pe loc încă o clipă, apoi ieşi din umbra portalului şi începu să coboare treptele aleii spre intrarea restaurantului.

— Bună seara, domnule.

Nici nu apucase bine să intre că a şi fost întâmpinat de un şef de sală voios, cu început de chelie, în pantaloni negri şi cămaşă albă apretată. În spatele lui se vedea barul tot atât de plin de fum ca o cârciumă de cartier. Din aceeaşi direcţie se auzea şi muzica – o piesă de jazz interpretată la pian.

— Am venit să mă întâlnesc cu Merriman Foxx. Numele meu este Marten.

— Desigur, domnule. Vă rog să mă urmaţi.

Şeful de sală îl conduse către încăperea în care se servea cina, aflată la un nivel inferior, unde se ajungea coborând câteva trepte, la capătul cărora câţiva indivizi se adunaseră împrejurul unui mic bar. Dincolo de care se vedea salonul cu vreo zece sau douăsprezece mese. Toate erau ocupate, iar Marten privi de jur împrejur, doar-doar l-o zări pe Merriman Foxx şi pe tovarăşa lui, însă nu-i văzu pe niciunul.

— Pe aici, domnule.

Şeful de sală îl conduse către o zonă separată de restul salonului, în fund, împrejmuită cu un paravan din lemn şi sticlă jivrată. Cel care îl

conducea păşi dincolo de paravan introducându-l în ceea ce părea cu adevărat o sală de mese privată.

— Domnul Marten, anunţă şeful de sală.

26

Erau patru persoane la masă. Foxx şi femeia care-l însoţise, după cum era de aşteptat. Ceilalţi doi erau însă realmente o surpriză. Ultima oară-i văzuse în Washington, cu ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore în urmă. Erau capelanul Congresului, reverendul Beck, şi fotoreportera franţuzoaică, Demi Picard.

— Bună seara, domnule Marten.

Merriman Foxx se ridică de pe scaun să-i strângă mâna.

— Daţi-mi voie să vi-i prezint pe ceilalţi invitaţi ai mei. Cristina Vallone – o arătă cu o mişcare a capului pe tânăra care venise cu el –, reverendul Rufus Beck şi – zâmbi cu căldură – domnişoara Picard.

— Bună seara. Încântat să vă cunosc.

Ochii lui Marten îi întâlniră pe-ai lui Demi pentru un foarte scurt moment, însă ea nu trădă prin absolut nimic faptul că-l cunoştea. Marten se uită iar la Foxx.

— Sunteţi foarte amabil să acceptaţi să ne întâlnim în aceste condiţii, mai ales că nu v-am anunţat din timp.

— E plăcerea mea să ajut Congresul american atâta cât îmi stă în putinţă. Din nefericire, nu am mult timp la dispoziţie, domnule Marten. Dacă oaspeţii mei ne vor scuza, poate găsim un colţişor, la bar, unde să ne ocupăm de ceea ce trebuie făcut.

— Desigur.

Merriman Foxx îl conduse pe Marten afară din separeu, înspre barul de lângă scări. În timp ce ieşea, ochii lui Nicholas îi întâlni iar pe-ai lui Demi, care-l privea străduindu-se să nu arate totuşi acest lucru. În mod cert, era la fel de surprinsă să-l vadă acolo, pe cât era şi el să o vadă pe ea. Mai

mult, şi la fel de cert, nu era deloc bucuroasă de revedere.

Tot o surpriză era şi prezenţa reverendului Beck, care, asemenea lui Demi, nu dădu niciun semn că l-ar fi recunoscut. Şi totuşi Marten era sigur că reverendul îl ţinea minte de când îl văzuse în salonul lui Caroline. Nu doar că făcuseră cunoştinţă atunci, dar, după cum îi spusese Demi, Beck fusese destul de interesat de identitatea sa, suficient cât să o întrebe pe una dintre asistente cine era.

— Spuneţi-mi mai precis, ce anume neclarităţi ar dori congresmana Baker să lămurim? întrebă Foxx când ajunseră la bar.

Acesta se mai eliberase între timp, astfel că au putut să stea singuri la unul din capetele lui.

Marten îşi puse servieta pe tejghea, o deschise şi scoase un dosar, apoi băgă mâna în buzunarul interior al jachetei să scoată un pix, pornind în acelaşi timp reportofonul. Exact atunci şi fără să i-o fi cerut cineva, barmanul puse înaintea fiecăruia dintre ei câte un păhărel de scotch.

— Sunt câteva ambiguităţi, doctore, spuse Marten, amintindu-şi care era motivul prezenţei sale acolo – să verifice, pe cât putea, dacă Foxx era sau nu doctorul şi individul cu păr alb de care vorbiseră dr. Stephenson şi Caroline.

Marele său dezavantaj acolo, unul care spera că nu va fi totuşi fatal, era că nu avea o transcriere a audierilor comisiei, aşadar nici cea mai vagă idee despre ce anume se discutase acolo. Datele de care trebuia să se folosească erau puţinul pe care-l ştia despre cariera lui Foxx şi despre istoria Unităţii medicale nr. 10, firimiturile pe care le găsise pe internet, pe care i le spusese Caroline şi vorbele doctoriţei Stephenson chiar înainte să se sinucidă.

Deschise dosarul şi aruncă o privire la pagina pe care îşi notase câte ceva la hotel, făcându-le să arate de parcă le-ar fi scris în timpul unei conversaţii telefonice cu congresmana Baker.

— Programul de dezvoltare a armelor biologice desfăşurat de Unitatea Medicală nr. 10 s-a numit Programul D, nu B. Corect?

— Da.

Foxx ridică paharul de scotch şi luă o înghiţitură.

Marten scrise ceva pe hârtie lângă însemnările făcute înainte şi apoi puse următoarea întrebare:

— Aţi declarat că toxinele sintetizate, adică cele patruzeci şi cinci de tulpini diferite de antrax, bacteriile ce produc bruceloză, holeră şi ciumă, împreună cu aparatura necesară răspândirii lor, precum şi alte câteva virusuri experimentale noi şi necunoscute – toate acestea deci, au fost înregistrate şi distruse apoi. Şi asta e corect, nu?

— Da.

Foxx mai bău puţin din paharul său. Acum, pentru prima oară Marten îi observă degetele incredibil de lungi comparativ cu mărimea palmei sale. În acelaşi timp cântări din ochi constituţia lui Foxx. Când îl văzuse prima oară pe alee, i se păruse de statură medie, nici slăbănog, nici îndesat, dar în puloverul tricotat, destul de larg, era greu de spus dacă era cu adevărat musculos şi în formă, aşa cum credea Marten. Însă nu-l putea privi prea insistent fără să-i dea de bănuit doctorului, aşa că îşi reluă întrebările.

— După ştiinţa dumneavoastră s-au mai făcut experimente pe subiecţi umani după 1993, atunci când preşedintele Africii de Sud a declarat că toate cercetările în domeniul armelor biologice au fost oprite?

Brusc, Foxx îşi puse paharul pe tejghea.

— Am spus acest lucru destul de clar în faţa comisiei, spuse el iritat. Nu, nu s-au continuat experimentele. Toxinele au fost distruse împreună cu documentaţia referitoare la obţinerea lor.

— Vă mulţumesc, spuse Marten aplecându-se peste dosar, lăsându-şi timp să mai mâzgălească câteva însemnări.

Iniţial, Foxx îl întâmpinase amabil, ceea ce însemna că prezentarea pe care şi-o făcuse Nicholas sieşi fusese luată de bună şi că, după toate aparenţele, nu se verificase dacă într-adevăr făcea parte din echipa congresmanei Baker. Acum însă dintr-odată se arăta irascibil, fie din pricina întrebărilor, fie, mai probabil, datorită faptului că era prea plin de sine. Aceste chestiuni le discutase deja în comisia Congresului, într-o audiere încheiată, iar acum, iată, era într-un loc public, reluând aceleaşi probleme cu un funcţionar de rangul al treilea, faţă de care nu mai putea să-şi ascundă dispreţul. Ar fi vrut ca această întrevedere să se încheie cât mai repede şi cu asta să se isprăvească o dată pentru totdeauna toate hărţuielile.

Tocmai această ieşire temperamentală îi arătă lui Marten că, dacă insista, doctorul putea deveni vulnerabil şi că, punându-i întrebări mai directe, ar fi putut lăsa să-i scape lucruri pe care n-ar fi vrut să le spună. Marten însă mai ştia şi că, dacă avea de gând să o facă, trebuia să o facă repede, căci era limpede că doctorul n-avea să-i mai acorde mult timp.

— Îmi pare rău, doar câteva întrebări în plus, spuse Marten parcă cerându-şi scuze.

— Haideţi, să le auzim odată.

Foxx îl privea încruntat, apoi îşi luă iar paharul, cuprinzându-l cu degetele sale lungi.

— Vă rog să-mi permiteţi o scurtă explicaţie, pe care, poate, ar fi trebuit să o fac de la bun început, spuse Marten pe acelaşi ton spăşit ca şi mai înainte. Unele din aceste lămuriri au devenit necesare datorită morţii unuia dintre membrii comisiei, la puţin timp după încheierea audierilor. E vorba de congresmanul de California, Michael Parsons. Se pare că domnul Parsons i-a lăsat un memoriu congresmanei Baker, document ce a fost găsit abia de curând. În acel memoriu expunea întrevederea pe care a avut-o cu o anume doctoriţă

Lorraine Stephenson care, pe lângă practicarea medicinii generale, mai era, cred, şi o expertă în virologie. Mai mult, doctoriţa Stephenson mai era şi medicul personal al soţiei congresmanului, Caroline Parsons. O cunoaşteţi pe doctoriţa Stephenson?

— Nu.

Marten trase cu ochiul la notiţele sale, apoi ridică privirile. Acum era momentul să insiste şi încă foarte hotărât.

— Ciudat, pentru că în memoriul congresmanului Parsons către preşedinta comisiei, se menţionează faptul că dumneavoastră şi doctoriţa Stephenson v-aţi întâlnit de mai multe ori în particular în perioada audierilor.

— N-am auzit niciodată de doctoriţa Stephenson. Şi n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi, spuse Foxx răspicat. Ei bine, domnule Marten, cred că i-am acordat doamnei Baker destul din timpul meu.

Doctorul puse paharul pe tejghea şi era gata să se întoarcă şi să plece.

— Domnule doctor, continuă Marten, memoriul congresmanului Parsons pune sub semnul întrebării veridicitatea mărturiei dumneavoastră în faţa comisiei, în special în ce priveşte virusurile experimentale neînregistrate în documentaţia ştiinţifică.

— Ce vreţi să spuneţi? spuse Foxx întorcându-se spre Nicholas, cu obrazul roşu de mânie.

— Nu intenţionam să vă stric buna-dispoziţie. Nu fac decât ceea ce mi s-a cerut, îşi reluă Marten din nou tonul umil al celui ce doar aduce mesaje. Acum că ştiţi despre memoriul acela şi de vreme ce congresmanul Parsons e mort, doamna Baker mi-a cerut să vă întreb dacă aţi vrea să declaraţi pentru transcrierea finală a audierilor că tot ce aţi spus sub jurământ a fost şi, din cunoştinţele dumneavoastră, încă mai este purul adevăr.

Foxx ridică iar paharul. Ochii lui erau reci ca gheaţa.

— Da, domnule Marten, pentru transcrierea finală, tot ce am spus a fost şi este întregul adevăr.

— Inclusiv în privinţa virusurilor? N-au mai fost experimente pe subiecţi umani din 1993?

Foxx îl sfredelea pe Marten cu o căutătură cruntă. Ţinea paharul cu ambele mâini, iar degetele mari îi erau sprijinite pe marginea lui.

— Da, inclusiv în privinţa virusurilor.

— O ultimă întrebare, spuse calm Marten. Vi s-a spus vreodată „doctorul”, pur şi simplu?

Foxx îşi termină scotchul şi apoi se uită la Marten.

— Da, de sute de oameni. Noapte bună, domnule Marten. Şi vă rog să-i transmiteţi doamnei Baker salutări din partea mea.

Puse paharul gol pe tejghea şi se îndreptă spre separeul unde avea să-şi ia cina.

„Dumnezeule!”, îşi zise Nicholas cu răsuflarea tăiată. Totul se petrecuse atât de repede şi de neaşteptat că era cât pe-aci să-i scape. Şi totuşi, o văzuse, acolo, în faţa lui. I se arătase la fel de limpede de parcă el însuşi ar fi cerut să-i fie arătată. Da, Merriman Foxx avea părul alb. Da, i se spunea „doctorul”. Însă numai aceste evidenţe împreună cu încercarea aproape jalnică de a obţine informaţii concludente de la el, nu-l indicau dincolo de dubii pe Foxx drept doctorul sau tipul cu păr alb care supervizase sau chiar administrase toxinele ce o uciseseră pe Caroline.

Însă acel amănunt pe care-l văzuse, da: aproape că-l arăta cu degetul.

Era un lucru de care uitase complet până în momentul în care observase lungimea neobişnuită a degetelor lui Foxx, împreunate pe paharul de whiskey. Era ceva ce-i pomenise Caroline la telefon, atunci când îl sunase înspăimântată prima oară. Când el încă mai era în Manchester.

„Nu mi-a plăcut, a spus ea despre tipul cu păr alb care venise la clinica unde era internată după ce dr. Stephenson îi făcuse acea injecţie. *Tot ce ţinea de el mă înspăimânta: felul în care mă privea, felul cum îmi atingea cu degetele lui lungi şi hidoase faţa şi picioarele*."

Însă nu doar degetele lungi ce se încolăciseră pe pahar îl frapaseră pe Marten. Completarea venise atunci când Foxx, înfuriat, îşi pusese ambele mâini pe pahar, cu degetele mari pe buza acestuia. Atunci a văzut Marten detaliul şi şi-a amintit imediat descrierea pe care o făcuse Caroline.

„... felul cum îmi atingea faţa şi picioarele cu degetele lui lungi şi hidoase, şi policarul acela greţos pe care avea un tatuaj cu o cruce cu cercuri la capete."

O cruce decolorată – două linii drepte intersectându-se şi formând o cruce cu câte un cerculeţ la fiecare din capetele ei – fusese tatuată pe vârful degetului mare de la mâna stângă a doctorului Foxx.

N-a lipsit mult să-i scape lui Marten – o cruce tatuată şi decolorată, descrisă de o femeie pe patul morţii. Atunci i s-a părut numai un detaliu dintr-un talmeş-balmeş de informaţii pe care i le dădea Caroline. Nu părea să aibă prea multă importanţă. Acum însă se dovedea cât se poate de semnificativ.

Pentru că lui Marten îi confirma că-l găsise pe cel pe care-l căuta.

27

Marten băgă mâna în buzunarul interior al jachetei şi opri reportofonul. Nu mai avea prea multe dubii că Foxx fusese cel care comandase uciderea lui Caroline, însă în convorbirea înregistrată nu se găsea nimic incriminant. Iar tatuajul singur nu era deloc proba solidă de care avea nevoie Peter Fadden pentru a declanşa o investigaţie a ziarului *Washington Post.* Lui Marten îi trebuia ceva concret şi-n acelaşi timp irefutabil, dar să obţină o asemenea dovadă sau chiar numai să încerce să obţină una avea să fie extrem de dificil. Cu atât mai mult cu cât Foxx nu avea să-i mai permită acum să-l ia la întrebări, şi în mod cert avea să ia legătura cu biroul congresmanei Baker să verifice identitatea lui Nicholas. Odată ce se întâmpla una ca asta, Marten n-ar mai fi putut să se apropie la mai puţin de o milă de Foxx.

— Domnule Marten.

Nicholas ridică ochii şi-o văzu pe Demi Picard, venind neînsoţită spre el. Nicholas se întrebă iar ce căuta ea acolo. Că era în compania lui Rufus Beck nu-l mira, doar îi spusese că reverendul era unul dintre subiectele cărţii ei şi a fotoreportajului despre clerul apropiat de sfera politicii. Dar faptul că se aflau amândoi acolo, în Malta şi încă invitaţi la masa lui Foxx, la atât de puţin timp după înmormântarea lui Caroline, îl neliniştea oarecum, cu atât mai mult acum că i se confirmaseră bănuielile despre Foxx.

— Domnişoară Picard, răspunse el schiţând un zâmbet. Ce surpriză plă…

Ochii ei se îngustară deodată şi-i tăie vorba şoptindu-i mânioasă:

— De ce eşti aici? De ce ai venit la restaurantul acesta? Tocmai în Malta?
— Exact asta voiam să te întreb şi eu.
— Doctorul Foxx şi reverendul Beck sunt vechi prieteni, spuse ea prudent. Urmează să ne întâlnim cu un grup de clerici occidentali care vizitează Balcanii. Suntem în drum într-acolo, dar reverendul a vrut să ne oprim aici peste noapte să-şi viziteze prietenul.
— Se pare că-l cunoşti binişor pe reverendul Beck.
— Da.
— Atunci poate îmi poţi explica cum se face că un preot afro-american este prieten cu un fost ofiţer al armatei Apartheidului sud-african? Un ofiţer care s-a aflat la comanda unei cunoscute unităţi militare care făcea experienţe secrete pentru dezvoltarea unor arme biologice menite să servească la exterminarea populaţiei africane de culoare?
— Trebuie să-l întrebi chiar pe reverend.
Marten se zgâi la Demi.
— Ce-ar fi să te-ntreb pe tine despre „vrăjitoare”?
— Mai bine nu mă întreba, îl avertiză ea.
— Nu?
— Aşa am zis: nu.
— Tu ai pomenit de ele, spuse repede Marten. Tu ai venit la mine, ţii minte?
— Demi, se auzi o voce cunoscută venind de undeva din spatele ei.
S-au întors în direcţia de unde se auzise vocea şi-l văzură apropiindu-se pe reverend, însoţit de Cristina Vallone, fermecătoarea tovarăşă a doctorului Foxx.
— Mi-e teamă că doctorul Foxx a trebuit să plece de urgenţă. O problemă de familie, le-a spus reverendul Beck şi continuă, adresându-i-se doar lui Demi: Mi-a cerut să vă conduc pe tine şi pe Cristina înapoi la hotel.

Demi ezita, iar Marten observă că această schimbare neaşteptată a programului o încurca.

— Vă mulţumesc, domnule. Numai o clipă: trebuie să merg la baie. Am să vă ajung din urmă afară.

— Desigur, domnişoară.

Beck se uită la Marten după ce Demi plecase deja în direcţia toaletelor.

— A fost o plăcere să vă revăd, domnule Marten. Ar trebui să ne întâlnim iar, curând.

— Plăcerea ar fi de partea mea, domnule reverend.

Cinci minute mai târziu, Marten era pe Trig id-Dejqa, cu ochii la poziţiile unui taxi ce se îndepărtă în trombă, avându-i la bord pe Beck, pe Demi şi pe Cristina Vallone până când dispăru cu totul. Nicholas se uită înapoi pe aleea udă ce ducea spre cafenea. Uşa era închisă. Nu era nicio mişcare pe nicăieri. Se întrebă cum de reuşise Foxx să plece fără ca el să-l vadă; sau nu plecase de fapt? În orice caz, era prea târziu să mai poată face ceva. Inspiră adânc şi porni în pas de plimbare înapoi spre hotelul său, auzind încă limpede cuvintele lui Demi pe care i le spusese, oprindu-se o clipă la bar, în drumul ei spre ieşire:

— Nu ştiu cine eşti cu adevărat şi nici ce faci aici, spuse ea cu convingere, pe acelaşi ton aprins cu care-i vorbise şi înainte. Dar stai departe de noi, înainte să-mi strici toată munca.

De cum rosti aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi o luă în sus pe scări, îndreptându-se spre cei doi companioni care o aşteptau.

Să-i strice munca. Oare ce voia să însemne asta?

Acum, mergând prin aerul umed al nopţii către monumentul aviatorului britanic, trecând pe lângă Grădinile Baracca înspre hotel, cuvintele ei păliră în mintea lui, lăsând loc spuselor lui Beck înainte să se despartă:

„A fost o plăcere să vă revăd, domnule Marten. Ar trebui să ne întâlnim iar, curând.”

Să vă revăd, aşa spusese reverendul. Însemna că Beck ştia cine era el şi îşi amintea limpede că se întâlniseră în salonul de spital al lui Caroline. Atunci nu s-a adus vorba despre ocupaţia lui Marten, aşa că era cu putinţă ca reverendul să creadă că Marten chiar lucra în echipa congresmanei Baker. Mai mult ca sigur că acea coincidenţă fusese aprig dezbătută cu Foxx atunci când acesta se întorsese la masa lor din separeu.

Era limpede că dr. Foxx făcuse imediat legătura între această coincidenţă şi faptul că Marten nu numai că pomenise de Caroline şi de dr. Stephenson, dar mai şi spusese că Mike Parsons lăsase un memoriu în care se îndoia de adevărul mărturiilor sale în comisie. Şi, negreşit, acesta era motivul pentru care acea seară se încheiase atât de brusc pentru toată lumea.

28

<u>MADRID. 10:40 P.M.</u>

Luminile Madridului, aprinse în noapte, rămâneau cu repeziciune în urmă, una după alta. Cum rămâneau şi palatul de la Moncloa, reşedinţa guvernului spaniol, şi cina pe care o luase acolo împreună cu nou alesul prim-ministru şi cu vreo douăzeci de industriaşi spanioli. Toate astea se terminaseră şi deveniseră istorie.

Numai patru oameni călătoreau în limuzina prezidenţială: agentul secret care conducea, un altul care stătea cu o puşcă automată pe scaunul din dreapta şoferului şi, în spate, preşedintele John Henry Harris şi şeful echipei Serviciului Secret aflată în misiune, agentul Hap Daniels. Sistemul interior de comunicare era închis. Orice ar fi discutat preşedintele cu Hap, rămânea doar între ei.

Coloana prezidenţială se reducea doar la limuzină, două SUV-uri ale Serviciului Secret şi două Hummere negre cu echipamentul de comunicare venind în coadă. De data asta nu mai era nici ambulanţa, nici microbuzul personalului şi nici cel pentru ziariştii care transmiteau ştiri despre turneul european. Era o coloană oficială restrânsă care se îndrepta către o reşedinţă aflată într-o suburbie de lux a Madridului, numită La Moraleja, unde preşedintele urma să bea un pahar în compania unui vechi prieten, Evan Byrd. Byrd era un fost corespondent de presă şi fost purtător de cuvânt al răposatului preşedinte Charles Cabot. O vreme i-a fost şi lui Harris purtător de cuvânt, asta până să se retragă în acea suburbie madrilenă. După vizita aceea, preşedintele avea să se întoarcă la Ritz, unde echipa sa ocupa întregul etaj al

patrulea şi unde Harris se aştepta să tragă un somn straşnic.

— Avionul în care călătoreau congresmanul Parsons şi fiul său, citi Hap Daniels din însemnările pe care şi le făcuse într-un carneţel cu spirală.

Neavând BlackBerry-ul, nu exista posibilitatea ca informaţiile pe care le deţinea să poată fi interceptate electronic. Daniels nu avea decât nişte notiţe scrise în grabă într-un banal carnet. Informaţiile le primise printr-un telefon securizat, pe care Hap îl deţinea ca parte a echipamentului individual de comunicare.

— Avionul s-a prăbuşit datorită unei erori de pilotaj – cel puţin aşa spun inspectorii NTSB[2]. Niciunul din angrenajele navei nu par să fi avut vreo defecţiune tehnică.

— Cunosc informaţiile oficiale, Hap, spuse preşedintele. Asta-i tot ce-ai reuşit să afli?

— În privinţa accidentului aviatic, da, domnule. Ceea ce pare să nu ştie nimeni, sau cel puţin să nu fi fost menţionat de nimeni, este că şi doamna Parsons trebuia să fie la bordul acelei curse. Planurile dânsei s-au schimbat în ultima clipă, astfel că a plecat spre Washington cu o cursă regulată. În mod cert n-au existat speculaţii despre vreo conspiraţie care să fi provocat prăbuşirea avionului. N-avem niciun motiv să credem că ar fi vorba de un act terorist. Doamna Parsons n-a spus nimic, cel puţin nu public. S-ar părea că e vorba de una din acele coincidenţe care pur şi simplu se întâmplă.

— Una din acele coincidenţe…

— Da, domnule.

Preşedintele Harris dădea uşor din cap, încercând să pătrundă înţelesul pe care l-ar fi putut avea, dacă-l avea, schimbarea planurilor lui Caroline, apoi trecu la următoarea chestiune care îl interesa.

— Dar bărbatul din salonul lui Caroline? Cel pe care l-a împuternicit să verifice documentele lor?

— N-am alte informaţii decât cele pe care le ştiam deja. Îl cheamă Nicholas Marten. A emigrat în Anglia, la Manchester, unde şi lucrează ca arhitect peisagist. Se pare că-i cunoştea pe Mike şi Caroline Parsons de foarte multă vreme, cel puţin aşa le-a spus poliţiştilor de la Departamentul din Washington. Celor de-acolo le-a iscat bănuiala că el şi Caroline Parsons ar fi avut un fel de relaţie extraconjugală. El le-a spus că erau doar vechi prieteni. Dar nu există nicio dovadă. Pe de altă parte, ar fi absurd să o fi şantajat.

— Ce-au vrut poliţiştii de la el?

— A sunat de mai multe ori, insistent, la medicul doamnei Parsons, după moartea ei. Voia să discute cu ea despre boala doamnei Parsons, însă doctoriţa l-a refuzat, susţinând că erau informaţii private, disponibile doar medicului şi pacientului său. S-a crezut că ar fi putut fi implicat în asasinarea doctoriţei. Dar n-au avut niciun motiv pentru care să-l reţină, aşa că l-au pus într-o cursă spre Londra şi i-au pus în vedere să nu se mai întoarcă.

— Doctoriţa lui Caroline a fost asasinată? Ce ştii despre asta?

— O afacere extrem de neplăcută, domnule preşedinte. A fost decapitată.

— Decapitată?

— Da, domnule. Capul nu a fost găsit încă. Poliţia şi-a desfăşurat ancheta cu multă discreţie. Şi FBI-ul are agenţi care se ocupă de chestiunea asta.

— Şi când aveau de gând să informeze şi Casa Albă?

— Nu ştiu, domnule, probabil credeau că nu era cazul.

— Dar de ce să fi fost decapitată?

— Vă gândiţi la un atac terorist? Să fi fost un grup islamist?

— Nu contează la ce mă gândesc eu. E vorba de ceea ce ştiu. Şi până acum nu se poate spune că cineva ştie prea multe despre afacerea asta. Cere cuiva din FBI cu care eşti în relaţii amicale să te ţină la curent. Spune-le că sunt direct interesat, dar că nu vreau ca presa să-şi bage nasul în treaba asta şi să dea publicităţii gogoşi. Nu avem nevoie să aţâţăm şi mai mult lumea islamică, oricum e foarte agitată deja, mai ales dacă nu-i ce am putea noi crede, ci opera vreunui localnic ţăcănit.

— Da, domnule.

— Acum, spuse Harris pe un alt ton, Caroline Parsons. Vreau un raport despre infecţia pe care a avut-o: cum a contractat-o, ce a provocat-o, ce tratament i s-a administrat, de la momentul diagnosticării şi până în ultima clipă a vieţii ei. Dar, încă o dată, nu vreau să daţi sfară-n ţară. Vreau informaţii, cât se poate de discret. Sunt patru oameni morţi într-un interval de timp extrem de scurt. Trei dintre ei sunt o singură familie, al patrulea e medicul personal al lui Caroline.

— Mai trebuie să ştiţi un lucru, domnule preşedinte. Nu ştiu ce-ar putea să însemne, dar congresmanul Mike Parsons…

— Ei, ce e cu el?

— A încercat să obţină o întâlnire între patru ochi cu dumneavoastră de două ori. O dată în timpul lucrărilor comisiei antiterorism. Şi încă o dată în ziua în care s-au încheiat audierile.

— De unde ştii?

— Secretara dumnealui a cerut-o, dar nu i s-a dat niciun răspuns.

— Mike Parsons avea uşa deschisă la mine la orice oră. Şeful cancelariei mele ştia asta, la fel şi secretarul meu. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, domnule. Trebuie să-i întrebaţi pe ei.

Deodată, Hap Daniels îşi duse mâna la casca din ureche, exact când limuzina încetini, apoi se înclină uşor atunci când şoferul coti brusc la dreapta, luând-o pe aleea unei proprietăţi private.

— Mulţumesc, spuse Hap în microfon, apoi se uită la preşedinte. Am ajuns, domnule. Reşedinţa domnului Byrd.

29

Evan Byrd îl întâmpină în uşă ca pe un tovarăş din liceu pe care nu-l mai văzuse de ani buni, nu cu o strângere de mână, ci cu o îmbrăţişare ca de urs.

— I-a naibii de bine să te văd, John, zise Byrd, conducându-l pe lângă o fântână bogat decorată, apoi, înăuntru, printr-un hol în stil spaniol a cărui duşumea era din gresie, într-o cameră mică cu pereţii lambrisaţi, dotată cu un bar burduşit şi fotolii mari din piele în faţa unui şemineu unde trosneau plăcut nişte buşteni.

— Nu-i rău pentru un funcţionar public pensionat, nu? rânji Byrd. Ia loc. Ce să-ţi dau de băut?

— Nu ştiu. Mi-am luat raţia în seara asta din toate, aşa că, de ai, o cafea neagră sau apă.

— Cum dracu' să n-am?

Byrd îi trase cu ochiul şi apăsă butonul unei linii telefonice interne aflat chiar lângă bar şi ceru cafeaua în spaniolă, apoi traversă camera şi se aşeză lângă Harris în celălalt fotoliu de piele.

Evan Byrd să fi tot avut puţin peste şaptezeci de ani. Era îmbrăcat lejer, în nişte pantaloni largi, crem la care asortase un pulover. Părea uşor supraponderal, însă altfel era în formă. Îşi mai purta părul sur tot lung şi bine îngrijit şi favoriţii cu care şi-l amintea Harris. Byrd se învârtise în reţelele de televiziune şi politica Washingtonului vreme de aproape patruzeci de ani înainte să se retragă în Spania, însă agenda lui încă putea face de ruşine pe orice iniţiat activ în politică, altfel spus îi cunoştea cam pe toţi cei care trebuiau cunoscuţi, drept urmare încă mai avea destulă influenţă, chiar dacă nu s-ar fi zis.

— Ei, făcu el, şi cum ţi-a mers în seara asta?

— Nu sunt sigur, spuse Harris privind absent la focul din şemineu. Spania e în război cu ea însăşi. Prim-ministrul e un tip fain, poate prea altruist şi prea de stânga ca să facă ceva să impulsioneze realmente economia ţării. Capitaliştii, oameni cu putere, cei care ni s-au alăturat la cină, sunt majoritatea indivizi cu vederi conservatoare în domeniul fiscal. Pentru ei, bilanţul contabil e o chestiune de identitate naţională. Au bani de investit şi în acelaşi timp vor să se investească bani la ei. Vor să fie parte din aceeaşi piaţă globală ca toată lumea. Ceea ce-i pune într-o poziţie de conflict faţă de puterea politică. Totuşi, prim-ministrul a avut *cojones* să-i aducă acolo, şi e numai meritul lui, aşa că trebuie apreciat pentru asta. Bineînţeles că îşi fac cu toţii griji în chestiunea terorismului şi pe cine va cădea măgăreaţa rândul următor.

— Dar cu Franţa şi Germania?

— Ai citit ziarele, Evan. Ai văzut ştirile la TV. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu merge.

— Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Nu ştiu.

Pentru un foarte scurt moment, Harris parcă nici nu mai era acolo, apoi întoarse ochii spre Byrd.

— Chiar nu ştiu.

Moment în care din interfon se auzi o voce spunând în spaniolă:

— Cafeaua e gata, domnule.

— *Gracias,* spuse Byrd în microfon, apoi se ridică. Vino, John, o să bem cafeaua în camera de zi.

Rânji spre Harris când acesta se ridică din fotoliu.

— Am o surpriză pentru tine.

Harris mormăi nemulţumit:

— Evan, la ora asta, nu. Sunt prea obosit.

— Crede-mă, o să-ţi facă mare plăcere.

În camera de zi îi aşteptau deja şapte bărbaţi, iar preşedintele îl cunoştea pe fiecare dintre ei.

Vicepreşedintele Statelor Unite, Hamilton Rogers, secretarul de stat, David Chaplin, secretarul apărării, Terrence Langdon, preşedintele şefilor de cancelarii şi general al forţelor aeriene ale SUA, Chester Keaton şi cei pe care-i văzuse ultima oară la Roma: Tom Curran, şeful cancelariei sale, Jake Lowe, consilierul său principal în probleme de politică şi James Marshall, consilier în problemele siguranţei naţionale.

Evan Byrd închise uşa în urma lor.

— Ei bine, domnilor, asta chiar este o surpriză, spuse preşedintele pe un ton neutru, încercând să-şi ascundă uimirea că-i vedea pe toţi acolo. Cărui fapt i-o datorez?

— Domnule preşedinte, începu Lowe, aşa cum ştiţi reuniunea NATO de la Varşovia are loc peste foarte puţine zile. Înainte, când am intrat în Irak, aveam probleme cu Franţa şi cu Germania, însă oamenii noştri nu erau încă pregătiţi. Acum sunt. Am fost asiguraţi de acest lucru de prieteni de nădejde. Prieteni care sunt în poziţiile necesare pentru a şti astfel de lucruri.

— Ce prieteni? Despre cine vorbeşti?

— Ca să putem preveni catastrofa de care v-am vorbit nu demult, spuse consilierul Marshall, păşind înainte, cazul în care un grup terorist ar putea prelua controlul asupra întregului Orient Mijlociu şi a resurselor sale de petrol într-un timp foarte scurt, a devenit obligatoriu pentru noi să luăm o dată pentru totdeauna iniţiativa în partea aceea de lume. Ca să facem asta, nu putem risca să mai existe voci care să ni se opună la ONU. Am fost asiguraţi că, de această dată, nici Germania şi nici Franţa nu vor spune „nu” atunci când le vom cere votul. Şi, aşa cum ştiţi, dacă ei nu se opun, atunci, după toate probabilităţile, nu se vor opune nici ruşii, nici chinezii.

— Aţi fost asiguraţi?

— Da, domnule, asiguraţi.

Preşedintele se uită împrejur la chipurile celor prezenţi, care-i erau atât de cunoscute de parcă ar fi fost membrii familiei sale. Ca şi Lowe şi Marshall, aceşti oameni îi fuseseră cei mai de încredere prieteni şi sfetnici, de ani de zile. Ce naiba se întâmpla?

— Dar, mai precis, *ce* vom face *noi* în Orientul Mijlociu?

— Din păcate nu suntem împuterniciţi să vă spunem, domnule preşedinte, îi spuse direct secretarul apărării, Terrence Langdon. Motivul pentru care ne-am adunat aici este de a vă cere aprobarea de a-i elimina fizic pe actualii şefi de state din Germania şi Franţa.

— Să-i eliminăm fizic…

Preşedintele se uită la Lowe şi la Marshall. Ei au fost cei dintâi care pomeniseră de afacerea asta; acum aveau de partea lor toată echipa. Nu pricepea. Era republican conservator ca şi ei. L-au susţinut tot timpul până să ajungă preşedinte, s-au asigurat de numirea lui ca şi candidat al partidului la prezidenţiale, au depăşit împreună toate obstacolele ca să garanteze alegerea sa.

— Cred că aţi vrut să spuneţi „să-i asasinăm”, domnule secretar.

Apoi, un gând l-a lovit ca trăsnetul, zdruncinându-l până în măduva oaselor. Nu era deloc preşedintele lor; era marioneta lor şi fusese de la bun început. Era în funcţia aceea pentru că ei îl puseseră acolo. Pentru că au fost siguri că el va face orice i-ar fi cerut ei.

— Cine sunt aceşti „prieteni de nădejde” despre care vorbiţi? întrebă el.

— Membrii unei organizaţii care ne-au asigurat că oamenii care vor fi votaţi în locul actualilor preşedinte al Franţei şi cancelar german ne vor sprijini necondiţionat orice-am face.

— Aha, spuse după un moment de tăcere preşedintele.

N-avea niciun rost să întrebe ce era această „organizaţie” pentru că oricum nu i s-ar fi spus. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se duse la fereastra mare ce dădea în parcul bine iluminat, unde zări doi agenţi ai Serviciului Secret stând în umbră. Mai mult ca sigur că afară mai erau şi alţii pe care nu-i vedea. Rămase acolo, un lung moment, cu spatele la cei din încăpere care-i aşteptau răspunsul. Puteau să mai aştepte puţin până să pună el toate datele cap la cap, să înţeleagă cum de fusese posibil să i se întâmple una ca asta şi ce urma să se mai petreacă. Gândindu-se la toate astea, cuvintele lui Jack Lowe îl loviră iarăşi.

„*Înainte, când am intrat în Irak, când Franţa, Germania şi Rusia ne-au pus probleme, oamenii noştri nu erau încă pregătiţi. Acum sunt*.”

Oamenii *noştri.*

Acum sunt.

Acum sunt.

Orice-ar fi fost organizaţia aceea, era absolut limpede că ei, cu toţii, erau membri, iar planul acesta al lor fusese pregătit de multă vreme. Iar acum, în fine, aveau oameni în toate ţările care contau, gata să pună acel plan în execuţie. Se întoarse cu faţa spre ei, apoi traversă camera în direcţia lor.

— Harry Ivers, face şi el parte din organizaţia asta? Îl ştiţi pe Harry Ivers, preşedintele NTSB. Cel care se ocupă de ancheta prăbuşirii avionului în care se afla congresmanul Parsons.

Harris îşi înfipse deodată privirea în ochii lui Tom Curran, şeful său de cancelarie.

— Congresmanul Parsons a încercat să obţină o întrevedere cu mine. De două ori. O dată în timpul şi încă o dată imediat după audierile comisiei de antiterorism. Ştiai că are liberă trecere la mine, la orice oră. De ce n-au fost programate acele întâlniri?

— Programul dumneavoastră era foarte încărcat, domnule preşedinte.

— Asta-i o porcărie, Tom.

Preşedintele se uită roată prin cameră, oprindu-şi privirile asupra fiecăruia dintre cei opt bărbaţi prezenţi.

— Congresmanul Parsons aflase ceva, nu-i aşa? Ceva în legătură cu ancheta comisiei în privinţa programului biologic sud-african, aşa-zis abandonat, şi referitor la audierea doctorului Merriman Foxx. Bănuiesc că acel program sau vreo ramificaţie a lui nu e deloc abandonată. Şi orice ar fi, într-un fel sau altul, noi, sau mai bine zis, voi şi „prietenii voştri de nădejde” sunteţi implicaţi. Credeaţi că Parsons, fiind un conservator dur, vi se va ralia, dar n-a făcut-o şi a ameninţat că-mi va expune situaţia dacă nu renunţaţi. Motiv pentru care l-aţi asasinat.

Urmă un lung moment de tăcere, după care Marshall spuse:

— Nu puteam avea încredere în el, domnule preşedinte.

Auzind asta, Harris se înfurie dintr-odată.

— Dar fiul lui şi toţi ceilalţi oameni de la bordul avionului?

— Era o chestiune de siguranţă naţională, spuse Marshall rece şi neimpresionat.

— Şi soţia lui la fel.

— Cine putea şti ce i-a spus? Medicul ei i-a dat ceva s-o liniştească.

— Doctoriţa Stephenson.

— Da, domnule.

— Şi ca recompensă cineva a descăpăţânat-o şi pe ea.

— Din nefericire, şi-a pierdut cumpătul după ce a făcut ceea ce i s-a cerut, fapt care a pus-o în categoria celor de care ne puteam dispensa. A trebuit să fie anihilată.

Preşedintele îşi întoarse privirea de la consilierul de securitate naţională şi se uită la ceilalţi. Toţi se holbau la el în tăcere. Inclusiv consilierul şi

prietenul său de atâta amar de vreme, Jake Lowe, şi gazda lor din seara aceea, Evan Byrd.

— Doamne Dumnezeule, spuse preşedintele răsuflând greu.

N-avea nici măcar un prieten în încăperea aceea. Şi iarăşi auzi cuvintele lui Jake Lowe. *Înainte... oamenii noştri nu erau gata. Acum sunt.*

Şi înainte nu aveau armele de care aveau nevoie.

Acum le aveau.

— Puneţi la cale un război biologic? Împotriva cui? A statelor musulmane?

— Domnule preşedinte, spuse vicepreşedintele Rogers păşind înaintea lui Marshall.

Rogers era un blond cu ochi negri, crunţi, cu zece ani mai tânăr, dar un conservator mult mai intransigent decât el. De fapt, Harris chiar se opusese nominalizării sale ca şi candidat la vicepreşedinţie, tocmai pentru că era prea conservator, însă cedase în cele din urmă la presiunile lui Jake Lowe, care-l convinsese că Rogers era omul care ar fi adus un plus de voturi. Acum abia înţelegea de ce insistase atâta. Rogers era unul de-al lor. Oricine-ar fi ei.

— Pentru siguranţa naţiunii vă cerem să autorizaţi eliminarea fizică a preşedintelui Franţei şi a cancelarului Germaniei. Vă rugăm să ne acordaţi această autorizare.

În exact acelaşi moment, preşedintele Harris realiză că dacă nu era de acord cu orice îi cereau ei, îl vor ucide. Iar apoi, prin lege, vicepreşedintele ar fi ajuns preşedinte şi oricum ar fi permis asasinatele. Privindu-i, ştiind cine erau şi funcţiile pe care le aveau, şi legăturile lor, şi-a dat seama că n-avea curajul să se încreadă în niciunul din ei, de la primul până la ultimul om. Nici măcar în unul din ei. Chiar şi asistentul său personal, cel care era alături de el de aproape douăzeci de ani, era suspect. Şi acelaşi lucru se putea spune şi despre cei care asigurau paza sa, agenţii Serviciului Secret, inclusiv despre Hap Daniels, coordonatorul

echipei de protecţie. Avea nevoie de timp să găsească o cale de ieşire, să găsească un mod de a-i opri şi de a opri oribilul Armagedon pe care-l pregăteau, indiferent despre ce era vorba.

— Unde şi când aveţi de gând să puneţi în aplicare această „înlocuire”? întrebă Harris.

— La adunarea NATO, la Varşovia. Să vadă întreaga lume.

— Aha, făcu preşedintele dând din cap, apoi se uită iar împrejur, la figurile celor care-l priveau la rândul lor, în aşteptarea răspunsului său.

— Îmi trebuie timp să mă gândesc, spuse el calm. Acum sunt obosit. Vreau să merg la hotel şi să dorm puţin.

VINERI

7 APRILIE

30

HOTEL RITZ, MADRID. 1:35 A.M.

În apartamentul său de la etajul patru, cufundat în întuneric la ora aceea, Jake Lowe răspunse la telefon din pat.

— Da, spuse ridicându-se într-un cot şi uitându-se instinctiv împrejur, asigurându-se că e singur.

— Bâzâie un ţânţar care trebuie plesnit, spuse cu calm o voce de femeie de vârstă mijlocie. Îl cheamă Nicholas Marten. S-a dat drept asistent al preşedintei Baker. Nu ştiu cum a dat peste noi. A pus nişte întrebări foarte „inteligente". Şi mai e ceva. A fost lângă doamna Parsons în ultimele ei ore.

— Da, cunosc situaţia.

— Aş vrea să ştiu pentru cine lucrează, ce ştie şi dacă mai lucrează cineva cu el, înainte să chemăm deratizarea.

— Unde e acum? întrebă Lowe.

— Malta. Hotel Castille.

— Când pleci?

— Curând.

— Ţinem legătura.

Se auzi un ţăcănit când interlocutorul său închise, iar Lowe ezită vreme de un minut, după care aprinse lampa de lângă pat şi îşi luă BlackBerry-ul. Vocea fusese transmisă de pe un telefon securizat, fiind deformată şi semnalul bruiat printr-un dispozitiv digital, făcând aproape imposibilă identificarea celui care sunase şi chiar localizarea lui. O singură persoană avea echipamentul şi codurile necesare pentru aşa ceva: Merriman Foxx.

BRITISH HOTEL, LA VALLETTA, MALTA. 6:45 A.M.

— Vino peste cinci minute, răspunse mârâit Demi Picard la bătaia în uşă.

Îşi închise repede ultimii nasturi ai unei cămăşi cu dungi albastre, cu un croi cam bărbătesc, îşi băgă cureaua împletită de piele prin găicile pantalonilor cafenii, apoi, unul după altul, îşi prinse la urechi o pereche de cerceluşi rotunzi de aur.

Bătaia se auzi iar. Oftă plictisită şi se duse la uşă.

— Am zis să vii peste… spuse ea deschizând uşa, însă nu-şi mai termină vorba.

În pragul uşii stătea Nicholas Marten.

— Aşteptam valetul, spuse Demi repezit, pe tonul mânios cu care-i vorbise şi cu o seară în urmă.

Se întoarse de îndată în cameră să-şi ia un blazer albastru din dulap. Valiza ei aproape gata împachetată era pe pat, deschisă încă, iar aparatele foto erau într-o geantă lângă ea.

— Pleci?

— Ca toată lumea, din cauza ta.

— Din cauza mea?

— Da, spuse Demi şi se uită crunt la el.

— Toată lumea adică… cine?

— Doctorul Foxx a plecat în dimineaţa asta, devreme. Iar reverendul Beck nu mult după aceea. La fel şi Cristina.

— Unde? încotro?

— Nu ştiu. Am găsit un bilet de la reverendul Beck strecurat pe sub uşă, prin care mă anunţa că a fost pe neaşteptate chemat în altă parte şi că programata călătorie în Balcani a fost anulată.

— Şi ceilalţi doi?

— Am sunat la Cristina în cameră să văd ce ştie despre povestea asta, dar mi s-a spus că deja plecase.

Brusc, Demi intră în baie. O clipă mai târziu se întoarse cu un mic neseser.

— Am sunat şi la domiciliul doctorului Foxx. Menajera lui mi-a spus că a plecat şi el.

Puse neseserul în valiză şi, demonstrativ, închise fermoarul.

— Şi n-ai nicio idee unde au plecat? Niciunul din ei?

Ea îi mai aruncă o privire cumplită.

— Nu. Băiete…

Un bărbat în uniforma hotelului stătea în pragul uşii, rămasă deschisă.

— Valiza aceea, îi spuse Demi, apoi îmbrăcă blazerul, îşi puse geanta pe umăr şi o luă şi pe cea cu echipament foto. Adio, domnule Marten, zise şi se strecură pe lângă el, ieşind din cameră.

— Hei, făcu Marten şi o luă după ea.

Patruzeci de secunde mai târziu, Demi, Marten şi valetul coborau tăcuţi cu liftul. Demi privea în podea, iar Marten o privea pe ea. După un minut întreg – adică două opriri şi trei clienţi ai hotelului mai târziu –, liftul opri la parter. Uşile se deschiseră, iar Demi o luă înaintea tuturora înspre holul mare al hotelului. Imediat Marten o ajunse iarăşi din urmă şi îşi potrivi paşii cu ea.

— Ce-ai vrut să spui seara trecută că dacă nu stau departe de tine „o să stric totul"?

— Nu crezi că-i puţin cam târziu pentru explicaţii?

— Bine, hai să schimbăm subiectul şi să încercăm cu „vrăjitoarele"!

Demi nu-l luă în seamă şi nici nu se opri din mers. Ajunseră în hol şi începură să-l traverseze.

— Ce „vrăjitoare"? Despre ce vorbeşti?

În continuare ea nu-l băga în seamă. Mai făcură trei paşi până să o apuce Marten de braţ şi să o întoarcă cu faţa spre el.

— Te rog. E important.

— Ce crezi că faci? zise ea scuturându-se.

— Întâi îţi cer să fii politicoasă.

— Vrei să chem poliţia? Pentru că uite, sunt aici deja, zise Demi şi arătă cu capul spre cei doi

poliţişti în uniforme şi cizme negre ce stăteau lângă motocicletele lor afară, chiar în faţa intrării.

Fără convingere, Marten dădu drumul braţului ei. Demi îl privi fix, înfuriată, apoi o luă din loc. Marten o văzu oprind la recepţie şi vorbind scurt cu mustăciosul din spatele tejghelei. El îi zâmbi cu subînţeles, se întinse undeva sub tăblia biroului de unde scoase un plic pe care i-l înmână. Ea îi mulţumi, trase cu ochiul înapoi spre Marten, apoi îl urmă pe valet la taxiul ce aştepta afară. O clipă mai târziu, plecase.

31

HOTEL RITZ, MADRID. 7:08 A.M.

— Cum adică nu-i acolo?

Consilierul de securitate naţională, dr. Marshall, un bărbat de 1,90, se ridică dintr-odată de la masa de lucru pe a cărei tăblie erau împrăştiate hârtii şi monitoare pe care rulau informaţii.

— Adică nu-i acolo. A plecat. A dispărut.

Jake Lowe era alb ca varul de stupefacţie.

— Am mers la apartamentul său să-i cer un răspuns la ceea ce am vorbit în seara trecută, dar nu era nimeni acolo. Sub pături erau puse perne, ca şi cum ar fi vrut să ne facă să credem că mai doarme încă.

— Preşedintele SUA a dispărut? E dat dispărut?

— Da.

— Cei de la Serviciul Secret ştiu?

— Acum da. Dar n-au ştiut până n-am început eu să urlu. Apoi au luat-o razna.

— Doamne Dumnezeule.

— Ce dracu' se-ntâmplă?

Hap Daniels se năpusti în cameră.

— Asta-i o glumă? Se amuză preşedintele? Sau voi? Ăsta-i un joc? Spuneţi. N-am chef de glume.

— Nu-i niciun joc, Hap, mârâi Marshall. Preşedintele e responsabilitatea ta. Unde naiba e?

Hap se holba la el cu gura căscată, bulversat.

— Glumiţi.

— Nimeni n-are chef de glumă.

— Iisuse Hristoase.

APARTAMENTUL PREZIDENŢIAL. 30 DE SECUNDE MAI TÂRZIU

Uşa de la intrare era închisă. Jake Lowe şi James Marshall stăteau încremeniţi, îngroziţi şi

tăcuţi, aşteptând ca Hap Daniels să-şi încheie cea din urmă verificare a apartamentului prezidenţial. Sala de şedinţe, dormitorul, baia. Secundele treceau. Hap ieşi din baie, traversă camera şi ieşi în hol. O jumătate de minut mai târziu se întoarse însoţit de un dulău de bărbat de 1,85. Era şi el agent al Serviciului Secret. Îl chema Bill Strait şi era adjunctul lui Hap.

— În afara domnului Lowe, numai cei din personalul hotelului au intrat sau au ieşit din apartament de când s-a întors preşedintele aseară, la 12:20, spuse Hap.

— La 12:35, preşedintele a cerut un sandviş, un pahar de bere şi puţină îngheţată, completă Strait. Un angajat al hotelului a adus comanda pe un cărucior la 12:45. Pe cărucior erau o vază cu flori proaspete, senvişul, berea şi îngheţata – de vanilie –, şervetele de pânză şi argintăria. La 1:32, preşedintele a spus că merge să facă duş, iar apoi la culcare, cerând să fie luat căruciorul din cameră. La 1:44, acelaşi angajat al hotelului a intrat aici, în salon, şi a luat căruciorul aşa cum i s-a cerut. Preşedintele închisese deja uşa dormitorului său. Angajatul a plecat, iar de-atunci nici n-a mai intrat, nici n-a mai ieşit nimeni de aici. Asta până când domnul Lowe a venit să-l vadă pe preşedinte la ora 7:00.

— Ei bine, domnilor, spuse cu răceală Marshall, una peste alta, Prăfuitorul Holdelor[3] e dat dispărut.

— Imposibil, protestă agentul Strait, şocat şi întristat. Am fost chiar în faţa uşii toată noaptea. Sunt camere de supraveghere urmărite de operatori în fiecare coridor, în lift, în casa scărilor. Noi avem o duzină de agenţi numai la acest etaj şi tot câte o duzină staţionată la fiecare cale de acces, ca să nu mai vorbim de Serviciul Secret spaniol. Niciun şoarece n-ar fi putut intra fără să ştiu eu.

— Păi, cum-necum, Prăfuitorul Holdelor a ieşit! izbucni Lowe. Cine-a făcut-o, cum a făcut-o, cine-l

reţine şi ce dracu' spunem lumii întregi… n-am nici cea mai vagă idee!

— Băga-mi-aş, zise tare şi cu năduf Hap Daniels, după cel mai lung minut din întreaga lui viaţă.

32

În câteva minute tot hotelul era pus sub lacăt. Angajaţilor şi oamenilor de ordine ai hotelului li s-a spus că se bănuia o penetrare a sistemului de securitate. La fel au fost anunţaţi şi cei din Serviciul Secret spaniol, care, în calitate de gazde, asigurau cel mai mare contingent de oameni de pază pentru preşedinte. Clienţilor hotelului nu li s-a mai permis să intre sau să iasă din camerele lor. Fiecare coridor, toaletă, cameră, şi fiecare loc în care s-ar fi putut ascunde cineva au fost cercetate. Fiecare angajat a fost interogat, în special chelnerul care-i adusese preşedintelui comanda în cameră la unu fără un sfert, în noaptea dinainte.

Da, l-a văzut pe preşedinte, a spus. I s-a mulţumit curtenitor, iar apoi a plecat.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Pantaloni bleumarin şi o cămaşă albă, elegantă, fără cravată.

— Eşti sigur?

— Da, domnule. Nu-l uiţi pe preşedintele SUA când îl întâlneşti în persoană la miezul nopţii.

— L-ai văzut când te-ai întors să iei căruciorul?

— Nu, domnule. Uşa dormitorului era închisă.

— Căruciorul era acoperit cu o faţă de masă lungă aproape până-n podea.

— Da, domnule. În caz că transportăm alte vase, instrumente, platouri încălzite sau ceva asemănător.

— E cu putinţă ca vreo persoană să se fi ascuns neremarcată în acel loc atunci când ai luat căruciorul?

— Da, domnule. Şi nu, domnule.

— Explică-mi.

— Da, e suficient loc să se ascundă cineva, dacă se-nghesuie puţin şi se ghemuieşte acolo. Dar tot ce-am adus a fost un sandviş, ceva de băut şi o

îngheţată. Mi-aş fi dat imediat seama de surplusul de greutate şi aş fi verificat cărui fapt i se datorează.

Cămaşa albă şi pantalonii bleumarin pe care-i descrisese chelnerul se potriveau cu cele pe care preşedintele le purtase în seara anterioară. Explicaţia sa asupra surplusului de greutate pe care l-ar fi avut căruciorul dacă cineva ar fi încercat să se ascundă ca să intre sau să iasă din apartamentul preşedintelui părea veridică şi corectă. A fost verificată din nou legitimaţia sa. Nu era niciun motiv să se bănuie că ar fi făcut altceva decât ce spusese c-a făcut – a adus comanda unui client al hotelului în camera sa.

Pe măsură ce minutele treceau, iar ancheta se intensifica, a fost din ce în ce în ce mai clar că POTUS nu mai era în clădire. După o oră acest lucru era confirmat dincolo de orice îndoială. Cu toate astea, nimeni în afara agenţilor Serviciului Secret de rang înalt prezenţi şi a oamenilor care alcătuiau anturajul cel mai intim al preşedintelui nu ştia acest lucru.

La 9:20 a.m., aceşti oameni s-au adunat într-un apartament foarte bine securizat de la etajul patru al hotelului Ritz: Jack Lowe, consilierul de securitate dr. James Marshall, consilierul de apărare Terrence Langdon, şeful cancelariei prezidenţiale Tom Curran, purtătorul de cuvânt al Casei Albe Dick Greene şi agentul numit pentru protecţia preşedintelui, Hap Daniels.

Ceilalţi – vicepreşedintele Hamilton Rogers, secretarul de stat David Chaplin şi generalul de aviaţie Chester Keaton, preşedinte al şefilor de cancelarii, se aflau în drum spre Washington într-un avion privat, însă în comunicare permanentă cu cei rămaşi la Madrid printr-un sistem de telefonie securizat.

— Trebuie să plecăm de la premisa unei înşelăciuni, le spuse Hap Daniels.

— Da, bineînţeles, spuse Marshall şi se uită la ceilalţi. Asta nu e doar o catastrofă monumentală, dar mai e şi o problemă de protocol la mijloc. Ambasadorul nostru la Madrid trebuie informat de urgenţă. La fel CIA, FBI şi poate şi alte vreo duzină de agenţii. Nu putem decât să ne punem speranţa în Dumnezeu că n-o să primim vreo casetă care să ni-l arate prizonier al teroriştilor, rugându-se să i se cruţe viaţa şi cu un nenorocit cu cagulă ameninţând să-i taie capul. Totuşi, până aflăm ceva, până vedem ce urmează, nu ne putem permite să transpire vreo informaţie. Nimeni în lumea asta n-ar putea concepe că preşedintele SUA e dat dispărut. Dacă se află ceva, numai bunul Dumnezeu ştie ce dracu' se va întâmpla cu bursele şi ce zarvă şi demonstraţii de forţă ar începe şi cine ar putea încerca să profite de situaţie în chiar propriile lor ţări.

Marshall se aplecă spre telefon.

— Domnule vicepreşedinte, mă auziţi?

— Da, Jim, se auzi clară vocea vicepreşedintelui Rogers.

— Înţelegeţi în ce postură vă pune situaţia aceasta. Până când POTUS va fi găsit şi adus întreg sub protecţia noastră, sunteţi informat că vi se poate cere în orice moment să depuneţi jurământul de preşedinte.

— Ştiu, Jim, şi ţin cont de această responsabilitate cu toată seriozitatea.

Jake Lowe traversă camera spre telefon.

— Sunt un milion de întrebări de pus, spuse. Ce se întâmplă? Cine e responsabil? Cum au intrat şi ieşit fără să atragă atenţia niciunui agent al dispozitivului de protecţie al Serviciului Secret? Ce putere sau ce puteri sunt implicate? Ce state trebuie informate şi, mai ales, ce le spunem? Să facem filtre rutiere? Să închidem aeroporturile? Şi cum să facem toate astea fără ca presa să prindă de veste? Aşa cum spunea Jim, nu putem lăsa lumea întreagă să creadă că preşedintele SUA a dispărut.

Ne trebuie o poveste de acoperire, şi încă repede. Cred că despre asta-i vorba.

Se uită la Hap Daniels.

— Spune-mi dacă scârţâie sau dacă n-ar merge.

Apoi se uită la purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Dick Greene.

— Spune-mi dacă poţi să te descurci cu presa sau nu.

În cele din urmă, se uită iarăşi la telefon.

— Mai sunteţi acolo, domnule vicepreşedinte?

— Da, Jake.

— Pot să mă audă şi ceilalţi?

— Da, putem, Jake – era vocea secretarului de stat, David Chaplin.

— Bun, să-i dăm drumul, spuse Lowe, uitându-se la cei din cameră. În hotel s-a stârnit deja zarva. Toată lumea ştie că ne temem că s-a produs o breşă serioasă în sistemul de securitate. Ceea ce nu ştie nimeni e că prima oară am fost înştiinţaţi de această fisură, de o gravă ameninţare teroristă, la ora 3 în dimineaţa aceasta. Aceea este ora la care l-am trezit pe POTUS, l-am coborât cu un lift de serviciu în garajul de la subsol, iar de-acolo, într-o maşină ordinară, l-am transportat într-o locaţie secretă. Unde se află şi acum. În siguranţă şi întreg, câtă vreme ancheta noastră continuă.

Se uită iar la Dick Greene.

— Crezi că te descurci cu povestea asta?

— Cred că da. Pentru o vreme, cel puţin.

Lowe se uită la Hap Daniels.

— Dar tu?

— Da, domnule. Dar asta tot nu rezolvă cea mai urgentă problemă. Unde este preşedintele? Cine-l deţine?

James Marshall, consilierul de securitate naţională, îşi întoarse ochii spre Daniels.

— S-a pierdut de sub supravegherea ta. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat în toată istoria. Găseşte-l şi adu-l înapoi în siguranţă. Dar fă dracului ce trebuie în linişte. Altfel, dacă povestea asta iese la

iveală, Serviciul Secret o să apară în ochii lumii precum Bo Peep[4].

— Îl vom aduce înapoi, domnule. Aveţi cuvântul meu. În linişte şi în siguranţă.

Marshall se uită pe sub sprâncene la Lowe, iar apoi la Hap Daniels.

— Aşa ar fi dracului cel mai bine.

33

AEROPORTUL LEONARDO DA VINCI, ROMA. 9:40 A.M.

Cursa Air Malta pe care Nicholas Marten a luat-o din Valletta aterizase cu treizeci de minute înainte, iar el aştepta acum să se îmbarce în cursa Alitalia ce făcea o oră şi patruzeci şi cinci de minute până la Barcelona – destinaţia lui Demi Picard după ce părăsise Malta.

Aflase unde pleacă la fel cum aflase unde stătea în capitala malteză, mituindu-î pe şeful de sală de la Café Tripoli să-i spună destinaţia taxiului pe care-l chemase pentru ea, reverendul Beck şi pentru tânăra pe nume Cristina – „British Hotel, domnule Marten", îi spusese încetişor.

La fel făcuse Marten şi cu recepţionerul mustăcios de la British Hotel, de care se apropiase la câteva clipe după ce Demi plecă. I-a spus că domnişoara Picard era logodnica sa şi că avuseseră o mică ceartă, iar ea fugise.

— Trebuie să vină şi maică-sa mâine, aici în La Valletta, şi nu ştiu ce-o să-i spun acuma. Demi e singurul ei copil, pomeni el, abătut, intrând în jocul pe care nu-l mai jucase de pe vremea când era detectiv în Los Angeles – pe-atunci era în stare să intre în orice rol necesar pentru a obţine informaţiile pe care le căuta. Aveţi cea mai vagă idee unde a plecat?

— Teamă mi-e că nu vă pot spune, domnule.

Marten se prefăcu a fi sincer.

— Era chiar foarte supărată, aşa-i?

— Da, domnule. Mai ales azi-dimineaţă când a sunat puţin după şase şi m-a rugat, ba chiar mi-a cerut să fac tot ce-mi stă în puteri să-i fac o rezervare la un hotel.

— Şi i-ai făcut?

— Da, domnule.

Acela a fost momentul când Marten i-a strecurat mustăciosului un bacşiş generos, spunând:

— Pentru maică-sa.

Recepţionerul ezită, apoi se aplecă înainte şi mâzgăli iute pe o bucată de hârtie de pe tejghea: hotelul Regente Majestic, Barcelona. O împături şi i-o întinse lui Marten.

— Pentru maică-sa, spuse el cu sinceritate. Vă înţeleg, domnule.

De ce plecase Demi la Barcelona şi încă în aşa grabă, după ce, aparent, o abandonase toată lumea în Malta sau, cel puţin, părăsiseră insula, habar n-avea. Indiferent ce se întâmplase între ea şi reverendul Beck, Demi era în mod cert în legătură cu el, aşa cum, se părea, era şi Merriman Foxx. Şi iarăşi Nicholas se gândi cât de ciudat era că un pastor afro-american era prieten de multă vreme cu un ofiţer al regimului de apartheid care, în plus, condusese o unitate medicală cu scopul de a descoperi arme biologice menite să şteargă de pe faţa pământului populaţia neagră africană.

Mai era însă ceva ciudat. Ceva la care Marten nu prea se gândise până nu dăduse de Beck la masa lui Merriman Foxx de la Café Tripoli: anume că reverendul fusese cel care o chemase pe Lorraine Stephenson să-i acorde îngrijire medicală lui Caroline atunci când aceasta căzuse de pe picioare la puţin timp după înmormântările soţului şi fiului ei. Şi că dr. Stephenson fusese cea care-i administrase ceea ce-i provocase lui Caroline moartea într-un timp aşa de scurt.

De la Beck la Stephenson la Foxx – doctorul, individul cu părul alb, cu degetele lui lungi, hidoase şi cu oribilul deget mare tatuat cu crucea cu cercuri.

Aceste fapte luate împreună făceau ca reverendul să fie aproape la fel de interesant ca dr. Foxx însuşi, iar Marten spera că, urmând-o pe

domnişoara Picard, va da măcar de unul dintre ei, dacă nu de amândoi.

Marten auzi anunţul de îmbarcare la bordul cursei Alitalia. Porni spre poarta de îmbarcare, purtându-şi geanta în care avea agenda electronică pe un umăr. În acest timp observă un tânăr destul de bine făcut aşezat la aceeaşi coadă ca el, cu câţiva călători mai în spate. Părea să aibă vreo douăzeci şi ceva de ani, purta blugi şi o jachetă lăbărţată peste un fel de tricou ce se voia extravagant. Student poate, sau un tânăr artist, cine ştie? Problema era că-l mai văzuse şi înainte. În holul hotelului Castille din La Valletta, atunci când preluase cheia camerei, apoi în avionul cu care călătorise din Malta la Roma. Iar acum, iată, se îmbarca în acelaşi avion cu care pleca el spre Barcelona. N-avea niciun motiv să bănuie c-ar fi fost altceva decât o coincidenţă. Doar că exact asta credea, şi-l neliniştea. De parcă tânărul avea scris în frunte: Merriman Foxx.

34

MADRID. 11: Q0 A.M.

Trecuseră deja patru ore de când Jake Lowe descoperise că preşedintele lipsea. În SUA fiecare agenţie federală de securitate funcţiona, în mod clandestin, la supraturaţie, printre ele Serviciul Secret, CIA, FBI, NSA şi fiecare ramură a spionajului militar.

Vicepreşedintele Hamilton Rogers îl anunţase personal pe premierul spaniol şi pe ambasadorul american în Spania. S-a crezut la început că ar fi trebuit informaţi ambasadorii Statelor Unite din toată lumea şi preşedinţii Rusiei, Chinei, Japoniei, Franţei şi Italiei, precum şi cancelarul Germaniei şi prim-ministrul Marii Britanii, însă această idee a murit în faşă datorită lui Jake Lowe.

Aceasta era şi trebuia să rămână o împrejurare în care nimeni nu trebuia să ştie mai mult decât era necesar, spusese Lowe. Dispariţia avusese loc doar cu puţin timp înainte, deci era foarte posibil ca preşedintele să se afle undeva în apropiere şi să fie găsit curând şi adus în siguranţă şi în taină înapoi. Cu cât erau mai mulţi oameni care ştiau ce se petrecuse, cu atât creştea riscul unei scurgeri de informaţii. Iar dacă se întâmpla una ca asta, n-ar fi trecut nicio fracţiune de secundă până când întreaga lume ar fi aflat că preşedintele a dispărut. Ar fi urmat imediat, dezvoltase Lowe îngrijorările de mai devreme ale dr. Marshall, o destabilizare a echilibrului mondial de forţe, ce ar fi dus de îndată la o abruptă escaladare a temerilor în privinţa siguranţei naţionale, în Statele Unite la fel, sau chiar mai mult decât altundeva. Apoi temerile s-ar fi transformat rapid în tensiuni militare sporite şi ar fi dus la o bulversare fără precedent a burselor din

toată lumea. Doar Dumnezeu ştie ce-ar mai fi urmat, posibilităţile erau nesfârşite.

Într-atât de mare e puterea funcţiei de preşedinte al Statelor Unite ale Americii şi, în consecinţă, a omului care o ocupă, încă era imperios necesar ca înştiinţarea asupra celor întâmplate să fie făcută cât mai puţinor oameni.

În Madrid, din directivele prim-ministrului Spaniei, CNI – Centro Nacional de Inteligencia, serviciul secret de spionaj naţional – coordona operaţiunile de căutare în mare taină, avându-se în vedere toate căile de ieşire din capitală – aeroporturi, gări, autogări, cele mai importante autostrăzi –, şi desfăşura, cu mijloace electronice sofisticate, operaţiunile de supraveghere a comunicaţiilor între liderii radicali cunoscuţi şi între organizaţiile teroriste ce activau pe teritoriul Spaniei, inclusiv a organizaţiei separatiste basce ETA.

La hotelul Ritz, Hap Daniels şi experţii Serviciului Secret în analiza imaginilor video se înghesuiau în centrul mobil de comandă al Serviciului Secret instalat în garajul de la subsolul clădirii, verificând înregistrările zecilor de camere de supraveghere montate înăuntrul şi împrejurul hotelului. Le-au luat pe rând: cele din apartamentul preşedintelui de la al patrulea etaj, cele de pe coridoare, cele din lifturi şi din casa scărilor de incendiu, cele din garaj şi de la intrare şi din alte spaţii comune ale hotelului şi apoi cele de pe acoperiş care asigurau o panoramă de 360° de jur-împrejurul clădirii.

Experţii Serviciului Secret cercetau apartamentul preşedintelui aşa cum credeau ei că trebuie: ca pe locul unei infracţiuni. La acelaşi etaj, în aceeaşi cameră securizată în care se adunaseră şi mai devreme, doctorul James Marshall era faţă în faţă cu un grup de patru persoane – Jake Lowe, Terrence Langdon, Tom Curran şi prietenul apropiat al preşedintelui, madrilen de ceva timp,

Evan Byrd. Ceea ce avea să le spună era ceva ce le trecuse, la un moment sau altul, tuturor prin minte.

— Şi dacă preşedintele nu e victima unei răpiri? Dacă nu e nicidecum răpit, ci, într-un fel sau altul, a găsit o cale de a păcăli sistemul de protecţie şi a plecat pe cont propriu? Dacă acesta e răspunsul lui la cererea noastră de a aproba asasinarea preşedintelui Franţei şi a cancelarului german?

— Dar cum ar fi putut trece de barajele teribil de complicate ale Serviciului Secret? respinse Tom Curran o asemenea idee, cel puţin cu glas tare, ca şi cum era imposibil să gândeşti că un om singur ar fi putut face aşa ceva. Iar dacă într-adevăr ar fi reuşit, n-ar fi trebuit să treacă şi de dispozitivele spaniole de securitate de afară?

— Tom, să presupunem naibii c-a făcut-o!

Marshall era furios.

— Să presupunem c-a fost ideea lui şi că a ieşit. Cum?, n-are nicio importanţă, decât că demonstrează cât de al naibii de deştept este. Avem în faţă un posibil dezastru. Ştie ce i-am cerut. Ştie cine era atunci de faţă. Întrebarea este ce va face cu informaţiile astea? Până când nu-l aducem înapoi, suntem în aer. Noi toţi.

— Jim, eu cred… – Jake Lowe traversase încăperea până la fereastră, apoi se întoarse cu faţa spre ceilalţi – că nu poate face nimic.

— Ce dracu-nseamnă asta? izbucni Marshall. E preşedintele Statelor Unite, poate să facă aproape orice naiba îşi doreşte.

— Mai puţin să spună adevărul despre povestea asta, spuse Lowe mutându-şi privirea de la Marshall la ceilalţi. Ce-ar putea face? Să dea buzna într-o televiziune şi să spună: „Puneţi-mă în direct, am un anunţ important de făcut. Toţi consilierii mei, inclusiv vicepreşedintele, secretarul apărării, consilierul pe probleme de securitate naţională şi şeful de cancelarie, mi-au cerut să aprob asasinarea şefilor de stat din Franţa şi Germania”? Primul lucru pe care l-ar face cei

de-acolo ar fi să-l încuie într-o cameră şi să cheme un medic. Apoi ar apărea poliţia spaniolă şi ambasadorul SUA. Toţi ar fi convinşi că preşedintele s-a scrântit, iar Hap Daniels ni l-ar aduce înapoi cât ai clipi. Cu cât ar protesta mai mult, cu atât mai dus ar părea. Mai mult, dacă a făcut treaba asta de unul singur, înseamnă că e convins că nu poate avea încredere în nimeni. E în funcţie pentru că l-am pus noi acolo, îi ştim pe toţi cei pe care-i ştie şi el, ba chiar mai mulţi decât ştie el. Şi va fi foarte conştient de asta. În plus, n-ar fi fugit, dacă asta n-ar fi fost ultima soluţie pentru el, dacă nu s-ar fi temut că de nu face exact ce i-am cerut, îl vom ucide, iar Rogers ar deveni astfel preşedinte plin, a cărui primă acţiune în această calitate ar fi să aprobe asasinatele. Ar avea dreptate – l-am ucide. Şi-l vom ucide în clipa în care ne va fi adus înapoi. O fi el un conservator şi un domn distins, însă e prea independent pentru gustul nostru. E numai vina noastră că nu ne-am dat de la bun început seama ce ne aşteaptă. Şi pentru că nu ne-am dat seama, acum el e undeva afară. O bombă cu ceas, dacă reuşeşte să găsească o cale prin care ne-ar putea expune public. Pe de altă parte, nu prea are multe de făcut. Nu poate folosi aparatură electronică de comunicare, pentru că ştie că orice mobil, BlackBerry sau sistem de telefonie fixă, de transmitere de mesaje scrise sau vocale este monitorizat şi gata să fie interceptat de toate agenţiile de securitate, atât ale noastre, cât şi ale spaniolilor. Dacă încearcă să sune oriunde, locaţia în care se află va fi detectată înainte să aibă zece secunde de conversaţie. Oricum ar fi, imediat întreruptă, în caz că ar fi silit să sune împotriva voinţei sale, iar serviciul spaniol sau oamenii noştri îl vor umfla în câteva minute, dacă nu chiar în câteva secunde. Aşa că nu va folosi niciun sistem electronic de comunicare. Asta înseamnă că e pe străzi şi caută o ascunzătoare până se hotărăşte ce are de făcut. Pentru că, pe lângă vreo

câteva vedete de muzică pop, faţa sa e cel mai uşor de recunoscut oriunde pe planeta asta. Unde naiba crede că se poate duce fără să-l recunoască cineva şi să-nceapă să urle într-o parte şi-n alta? Iar când se va întâmpla asta, poliţia şi serviciile secrete spaniole o s-apară la faţa locului într-o clipită. Au să-l ia pe sus din ochii lumii şi-au să ne sune. Apoi, Hap, Jim şi cu mine îl vom aduce la noi. Indiferent ce-ar spune, în mai puţin de o oră ar fi înapoi aici şi lumea întreagă ar fi convinsă că moartea soţiei sale, tensiunile din campania electorală, sarcinile funcţiei şi tot ce se întâmplă în Europa, toate astea l-au copleşit şi a cedat nervos. O echipă de medici l-ar examina şi i-ar recomanda puţină odihnă şi relaxare, o pauză scurtă undeva la ţară înainte de reuniunea NATO de la Varşovia. Atunci l-am avea în mâinile noastre şi am avea grijă de el: un infarct, sau aşa ceva. Un sfârşit tragic şi trist al unei preşedinţii onorabile, care începuse extrem de promiţător.

— Totu-i bine şi frumos, spuse Evan Byrd. Dar dacă asta nu e lucrătura lui? Dacă e într-adevăr victima unei mârşăvii cumplite?

— Atunci sperăm şi ne rugăm să iasă cât mai bine, nu? spuse Lowe cu indiferenţă. Dar nu miza pe asta, Evan. Dacă l-ai fi văzut în avionul prezidenţial când ne-a refuzat, ai înţelege ce vreau să spun. Nu, asta-i comedia lui şi va încerca să ne bage la apă. Cum, nu ştiu, dar de încercat va încerca. Trebuie să strângem laţul mai mult şi să punem primii mâna pe el.

35

HOTELUL WESTIN PALACE, MADRID. 11:40A.M.

— Bună dimineaţa, Victor.

— Chiar mă întrebam când mă vei suna, Richard.

Victor se învârtea încolo şi încoace prin cameră, numai în chiloţi, cu mobilul la ureche. Trăsese draperiile, căci lumina vie a miezului zilei bătea în ferestre. Ceea ce rămăsese din micul dejun care-i fusese adus în cameră – cafea, cereale, ouă cu şuncă şi pâine prăjită – era pe o tavă lângă uşă. Televizorul era pornit, încetişor, pe un canal de desene animate.

— Sper că nu-ţi faci griji din pricina asta? întotdeauna sun când spun că sun. Uneori, poate, ceva mai târziu decât ţi-ar plăcea ţie, dar sun întotdeauna, nu-i aşa, Victor?

— Da, Richard, suni.

— Ai fost seara trecută la Ritz, aşa cum ţi-am cerut?

— Da, bineînţeles. Am comandat ceva de băut în foaier, aşa cum ai zis. Apoi am luat liftul până la etajul al doilea, împreună cu alţi oaspeţi. După aceea am urcat la etajul trei, singur. Mi-ai cerut să încerc să ajung la al patrulea etaj, unde este cazat preşedintele. Liftul însă nu urca mai sus de etajul trei, iar scările de incendiu erau păzite de indivizi ce păreau a fi dintr-un serviciu de securitate. Când m-au întrebat ce caut, am spus că mă-nvârteam pe-acolo în aşteptarea unui amic cu care urma să bem ceva. Mi-au spus că e interzis să urc mai sus, aşa că le-am mulţumit politicos şi am plecat. Am coborât şi mi-am terminat băutura, cum mi-ai spus, apoi m-am întors aici, la hotel.

— Deci oamenii din serviciul de pază te-au văzut.

— A, da. Dar n-a fost nicio problemă.

— Bine, Victor. Foarte bine, spuse Richard apoi tăcu vreme de câteva clipe. Am o altă misiune pentru tine.

— Ce anume, Richard?

— Vreau să pleci în Franţa. Să mergi la o pistă hipică aflată în afara Parisului.

— Bine.

— Fă-ţi bagajele acum. Du-te la recepţie şi predă cheia de la cameră. Acolo ţi se va înmâna un plic. Înăuntru ai un bilet de avion pentru Paris şi instrucţiunile referitoare la ce ai de făcut după ce ajungi acolo.

— Biletul e de clasa întâi?

— Bineînţeles, Victor.

— Şi vrei să plec acum?

— Da, Victor. Imediat ce închidem.

— Bine, Richard.

— Mulţumesc, Victor.

— Nu, Richard, eu îţi mulţumesc.

11:45 A.M.

Un individ înalt, slăbănog, cu chelie, purtând ochelari de vedere şi îmbrăcat cu o bluză neagră, blugi şi tenişi stătea la o măsuţă în fundul unei mici cafenele din centrul istoric al Madridului, la vreun kilometru şi jumătate, sau poate ceva mai mult, de hotelul Ritz. Bea o cafea tare cu înghiţituri mici şi-i privea cu atenţie pe clienţii ce începuseră să apară pentru masa de prânz. Vorbea fluent spaniola, iar acest lucru îl ajuta să fie mai în largul său şi să pară mai puţin străin decât era. Până în acel moment, aşa cum se întâmplase pe tot parcursul acelei dimineţi cât colindase străzile oraşului încercând să-şi încropească o ţinută, absolut nimeni nu-i aruncase nici măcar o privire mai lungă. Spera ca şi pe mai departe lucrurile să

se petreacă la fel şi nimeni să nu-şi dea seama că acel bărbat singur aflat în mijlocul lor era John Henry Harris, preşedintele Statelor Unite.

Toată copilăria sa, Harris auzise de destule ori avertismentul răposatului său tată, un avertisment ce avea două părţi. Întâi îi spunea: „Gândeşte întotdeauna cu capul tău şi nu-ţi fie niciodată frică să acţionezi, dacă situaţia o impune”. Iar apoi tatăl său continua imediat astfel: „Doar pentru că lucrurile par în ordine, să nu crezi că nu se pot schimba cât ai clipi, căci nu numai că se poate, dar chiar aşa se şi întâmplă cel mai adesea”.

Predica aceasta repetată mereu şi nu de puţine ori pe un ton aspru îl ajutase să fie gata să acţioneze împotriva acelei teribile şi neaşteptate răsturnări de situaţie pe care o trăise aici. Două alte componente ale educaţiei sale i-au fost deopotrivă de folos. Întâi, în tinereţe, lucrase la fermele şi moşiile dimprejurul oraşului său natal, Salinas, California, şi acolo învăţase spaniola atât de bine încât putea să treacă cu uşurinţă de la engleză la spaniolă. Şi tot atunci pusese mâna la fel de fel de munci, inclusiv la pilotarea avioanelor utilitare cu care împrăştia chimicale peste culturi, de unde i se şi trăgea indicativul dat de Serviciul Secret. Pe lângă munca în agricultură, lucrase şi ca tâmplar, iar mai apoi ca antreprenor în construcţii, în special la renovarea vechilor clădiri industriale din Salinas şi chiar mai departe, în nord, la San José. Ca atare, era familiarizat cu tainele meseriei de constructor; cunoştea cerinţele mecanice şi de structură ale instalaţiilor electrice, sanitare, de încălzire şi de aer condiţionat şi cum e folosit spaţiul în funcţie de utilitate şi design. Clădirile vechi aveau nevoie de o abordare deosebită, mai ales când era vorba de instalarea sistemelor centralizate de încălzire şi de aer condiţionat pe arhitectura originală şi de potrivirea lor în spaţii care iniţial nu fuseseră gândite pentru aşa ceva.

Hotelul Ritz din Madrid fusese deschis în 1910. De-atunci fusese renovat de câteva ori. Nu ştia când au fost adăugate sistemele centrale de încălzire şi de aer condiţionat. Ştia însă că Ritz era un hotel mare, ceea ce însemna că tuburile încălzirii centrale trebuiau să fie largi – conductele principale aveau probabil vreun metru şi ceva sau chiar doi în diametru, iar cele secundare ajungeau poate la vreo şaizeci sau nouăzeci de centimetri. Acestea din urmă erau mascate de tavanele false din coridoare şi în anumite zone ale camerelor. Însă coloanele principale aveau probabil, sau măcar ar fi trebuit să aibă, înăuntru, pentru întreţinerea sistemului, trepte înfipte în zid din subsol până la acoperiş.

Ştia că echipa Serviciului Secret trimisă la faţa locului înaintea vizitei sale verificase acele coloane şi se asigurase că sunt securizate cu mult înaintea sosirii echipei prezidenţiale. Ceea ce însemna că fuseseră blocate exact în acele puncte pe unde se putea intra în ele: căile de acces de pe acoperiş şi din subsol. Dar ceea ce nu avuseseră niciun motiv să ia în considerare era faptul că, atât pe acoperiş, cât şi în subsol, aceleaşi căi de acces aveau zăvoare şi pe dinăuntru, astfel încât să nu rămână cineva captiv acolo. Adică trapele de acces puteau fi deschise şi de dinăuntru şi s-ar fi blocat automat de cum cineva ar fi ieşit de acolo. Luând în calcul nevoia oricărei clădiri comerciale pentru spaţiu utilizabil, iar hotelul Ritz fiind o clădire veche şi renovată, nu putea fi altfel, era mai mult decât probabil că baza coloanelor de aerisire dădea în încăperi deja amenajate din subsol – într-un depozit, într-o cameră de unde se controla încălzirea sau poate chiar în spălătorie.

Pe aceste cunoştinţe şi pe aceste presupuneri şi-a întemeiat Johnny Harris evadarea. Îi luase aproape două ore şi fusese mult mai dificil decât se aşteptase. Conductele secundare erau mai înguste decât crezuse el şi cotise de câteva ori pe trasee ce

se dovediseră a fi fundături, astfel că trebuise să se întoarcă pe acelaşi drum prin întuneric. Folosise mai multe cutii de chibrituri să-şi lumineze drumul şi începuse să se gândească că s-ar putea să rămână prins înăuntru pentru totdeauna, când a găsit în sfârşit coloana principală şi a început să coboare.

Monturile şi o parte din tibie şi le julise la sânge şi fiecare mădular îi era înţepenit şi dureros din pricina efortului făcut, însă nu-i mai puţin adevărat că avusese în bună măsură dreptate, iar planul îi reuşise: coloana principală de aerisire se deschidea printr-o uşiţă într-o încăpere largă din pivniţa clădirii.

Odată ieşit, uşiţa gurii de acces s-a încuiat automat în urma lui. A parcurs apoi un coridor scurt, slab luminat, până în zona rampei de încărcare, unde s-a pitit în dosul unui congelator uriaş, până când a sosit un camion de aprovizionare, puţin după ora 3 dimineaţa. Aşteptă răbdător, urmărindu-i pe cei doi indivizi care descărcau camionul. Apoi, când cei doi au urcat în cabină să semneze factura de livrare, s-a strecurat în spate şi s-a ascuns după nişte lăzi cu salată până când şoferul a pornit motorul şi a luat-o din loc, trecându-l şi de agenţii Serviciului Secret, şi de cei ai securităţii spaniole aflaţi în afara hotelului. Următoarea livrare a fost la un alt hotel, aflat la câteva cvartale depărtare de Ritz. Harris a aşteptat ca şoferul să intre în hotel, apoi a sărit din camion pur şi simplu şi s-a pierdut în întuneric.

Acum, când se apropia ora prânzului, stătea şi îşi sorbea cafeaua, încă nerecunoscut, într-o cafenea mică din centrul istoric al oraşului. În portofelul din buzunarul de la spate avea carnetul de şofer eliberat în California, cardurile şi o mie de euro bani gheaţă. N-avea însă pe cap peruca de care nimeni în afara frizerului său n-avea idee că o purta. Era perfect conştient de haosul ce avea să se stârnească de cum se va descoperi că lipsea şi

încerca să stabilească cea mai bună modalitate de a ajunge de unde se afla acolo unde voia vă ajungă fără ca cineva să-l recunoască şi să dea alarma.

36

HOTEL RITZ. 11:50 A.M.

Tot etajul patru era un stup bâzâitor, aşa cum Hap Daniels se aşteptase. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Dick Greene, era gata să dea o declaraţie de urgenţă puzderiei de corespondenţi de presă care năvăliseră în clădire, sporind şi mai mult haosul ce domnea printre reporterii acreditaţi pe lângă preşedinte în timpul turneului său european. Circula deja informaţia că preşedintele nu se mai afla în Madrid, că fusese dus în mare taină în miezul nopţii într-o locaţie secretă, după ce spionajul spaniol identificase o verosimilă ameninţare teroristă. În calitate de responsabil al anchetei Serviciului Secret, Daniels luase deja legătura cu George Kellner, şeful biroului CIA din Madrid, şi cu Emilio Vasquez, şeful spionajului spaniol, punând la cale o unitate operativă comună care să facă posibilă colaborarea celor două agenţii americane cu autorităţile de poliţie şi securitate spaniole în operaţiunea, disperată şi de mari proporţii, de căutare a preşedintelui, operaţiune ce avea să fie catalogată ca una de securitate naţională, ceea ce însemna că trebuia acţionat cu desăvârşită discreţie la toate nivelurile. Imediat după asta, Daniels vorbise la telefon pe o linie securizată cu agentul special al Serviciului Secret de la ambasada americană din Franţa, cerând ca echipa de la Paris să intre în alertă, dar să rămână deocamdată pe loc, pregătită să intervină în caz că era nevoie de mai mulţi oameni la Madrid. Nu peste mult timp, în acea fierbere haotică, avea să li se alăture Ted Langway, director adjunct al Serviciului Secret, venit de la sediul central din Washington. Deja era în drum spre Madrid ca să ia legătura cu Daniels şi să pună pe roate un sistem

de comunicare 24 de ore din 24 cu directorul Serviciului Secret, care, la rândul său, era în legătură cu secretarul de stat pentru securitatea teritoriului naţional, sub comanda căruia acţiona acum.

Apoi au urmat celelalte, urmele care l-au dus pe Daniels la trapa pe care se putea intra în sistemul de aer condiţionat care se afla în tavanul fals al băii din apartamentul prezidenţial.

Reluând cadru cu cadru înregistrarea camerei video de pe acoperiş, anchetatorii au putut urmări sosirea la hotel a camionului de aprovizionare la ora 3 şi 2 minute. Fusese oprit şi verificat de agenţii Serviciului Secret, apoi i s-a permis să intre. Camerele de supraveghere din parcarea subterană a hotelului arătau acelaşi camion coborând rampa şi oprind la poarta de descărcare la ora 3 şi 8 minute în dimineaţa aceea.

Un angajat al hotelului şi şoferul au descărcat mai multe lăzi de alimente, apoi au mers amândoi în partea din faţă a camionului, unde angajatul a semnat factura de livrare. În acel moment se putea vedea o umbră foarte vagă, ca de fantomă, mişcându-se în apropierea părţii din spate a camionului. Pornea din partea de sus a ecranului, venind din direcţia unui container frigorific, mergea până în spatele camionului, după care dispărea. O clipă mai târziu, angajatul hotelului s-a îndepărtat de camion, şoferul a urcat în cabină şi a plecat. Camerele din afara hotelului au surprins autovehiculul părăsind hotelul, cotind în stradă şi dispărând din imagine.

— Cineva a urcat în camion cât timp şoferul a discutat cu angajatul hotelului. Oricine ar fi fost, era în camion când a plecat acesta, spuse scrâşnind Hap Daniels, comentând ceea ce văzuse.

De atunci, şoferul camionului fusese reţinut de CNI şi le dăduse locaţiile la care mai făcuse livrări după ce plecase de la Ritz.

Între timp, agenţii Serviciului Secret şi administraţia hotelului refăcuseră traseul fantomei de la camion înapoi spre containerul frigorific şi, mai departe, în coridorul slab luminat din spatele lui, verificând fiecare încăpere şi cale de acces cu care comunica. În scurt timp, au descoperit un spaţiu mare de depozitare, iar înăuntru o conductă principală a sistemului de încălzire şi aerisire care urca până la acoperiş şi avea ramificaţii secundare ce dădeau în fiecare cameră de la fiecare etaj al clădirii. Faptul că accesul în conductă era blocat şi că fusese verificat de echipa Serviciului Secret, operaţie ce fusese repetată cu puţin timp înainte de sosirea preşedintelui, părea să excludă posibilitatea ca cineva să fi intrat pe acolo – folosindu-se de conducte ca să ajungă în apartamentul prezidenţial, să-l răpească pe preşedinte şi să-l scoată pe aceeaşi cale –, mai ales că imaginile camerelor de supraveghere surprinseseră o singură umbră urcând în camion.

Într-o clipă, cu toţii şi-au dat seama de acelaşi lucru: modul în care abordaseră problemele de securitate vizase să preîntâmpine intrarea cuiva în hotel fără să fie văzut, dar nu şi ieşirea cuiva din hotel, mai ales a unei persoane care cunoştea straturile concentrice de securitate instalate de Serviciul Secret, deci a cuiva precum însuşi preşedintele. Mai mult, după toate aparenţele, preşedintele plănuise această acţiune şi urmărise un scop. Un inventar al hainelor pe care le împachetase valetul preşedintelui la plecarea din Washington arăta ce anume lipsea: lenjerie, ciorapi sport, adidaşi, o bluză neagră şi blugi. Adică hainele în care preşedintele se simţea lejer la sfârşitul unei zile de lucru. Portofelul lipsea de asemenea. Dar câţi bani ar fi putut avea în el nimeni nu părea să ştie cu precizie. Secretara preşedintelui confirmă faptul că îi dăduse o mie de euro înainte de a părăsi Casa Albă în vederea turneului european. Să aibă asupră-i o sumă

bunicică de bani gheaţă oriunde ar fi mers era un obicei pe care preşedintele îl deprinsese de pe vremea când lucra la fermele din California, când plătea cu banii jos aproape orice.

Cât despre modul în care se folosise de ventilaţia hotelului pentru a evita supravegherea Serviciului Secret, personalul de întreţinere a hotelului a făcut o demonstraţie despre felul în care puteau fi deschise dinăuntru trapele ce dădeau în sistemul principal de conducte şi cum se blocau automat de îndată ce persoana care ar fi fost înăuntru ieşea, iar trapa se închidea în urma lui. Mai mult, coloana principală era dotată cu o scară care mergea de pe acoperiş până în subsol, iar conductele laterale ce duceau către camerele oaspeţilor şi către spaţiile comune erau suficient de largi cât să se poată strecura un om prin ele.

Oricât de sceptic ar fi fost la început Hap Daniels că preşedintele acţionase de unul singur şi că evadase din hotel prin acele conducte, dovada decisivă a venit când, la baza conductei ce se deschidea în camera de depozitare, au fost găsite rămăşiţele câtorva chibrituri arse de curând. Evan Byrd, prietenul preşedintelui, era fumător de pipă şi avea o mică colecţie de cutii de chibrituri de decor, pe lângă scrumierele din toată casa. Daniels îl văzuse pe preşedinte luând mai multe cutii din acelea înainte de a părăsi locuinţa lui Byrd în seara precedentă şi punându-le în buzunar. Preşedintele Harris nu fuma şi, din câte ştia Daniels, nu fumase niciodată, aşa că ce anume avea de gând să facă cu chibriturile nu ştiuse atunci. Acum însă înţelesese. Le luase să-şi lumineze drumul prin conductele hotelului ca să nu fie nevoit să aprindă becurile dinăuntrul sistemului de ventilaţie şi să nu rişte astfel să-i alerteze în vreun fel pe oamenii de gardă.

— Hap? auzi vocea lui Jake Lowe chemându-l din cealaltă cameră.

— Aici.

O clipă mai târziu, Lowe şi dr. Marshall, consilierul de securitate naţională, au intrat în baia apartamentului prezidenţial, unde Daniels şi alţi doi agenţi ai Serviciului Secret cercetau o trapă deschisă în tavanul fals ai băii.

— Pe aici a ieşit, spuse Hap uitându-se la gura conductei unde se auzea un al treilea agent mişcându-se înăuntru. Ai găsit ceva? strigă Daniels spre cel de sus.

— Mda, capul agentului se iţi în deschiderea pătrată. Întâi că oamenii de la întreţinere au avut dreptate. Dacă urci aici, poţi închide trapa în urma ta. O simplă învârtire a ivărului o blochează şi nimeni n-o să-şi dea vreodată seama că a fost deschisă.

— Dar cum a reuşit s-o deschidă de-aici de jos? îţi trebuie chei potrivite.

— Dacă chiar le vrei, le poţi obţine. Prinde.

Şi agentul aruncă o bucată răsucită de metal în mâna lui Daniels.

— O lingură. Îndoită să poată fi folosită ca o cheie. Rudimentar, dar funcţionează. Am verificat.

Lowe se holbă la lingură, apoi se uită la Jim Marshall.

— A făcut o comandă în cameră. Un sendviş, o bere şi îngheţată. Pentru care îţi trebuie linguriţă s-o poţi mânca. A ştiut tot timpul ce are de făcut.

Se întoarse spre Daniels.

— Trebuie să vorbim.

37

<u>12:00 P.M.</u>

Şaizeci de secunde mai târziu, Lowe, Marshall şi Daniels au intrat în camera securizată pe care o folosiseră şi mai devreme. Lowe închise uşa în urma lor.

— Cred că acum se poate presupune că preşedintele a făcut asta de unul singur, spuse Lowe, uitându-se la Daniels. De acord?

— Da, domnule, sunt de acord. Întrebarea este de ce?

Lowe şi Marshall au schimbat o privire scurtă, apoi Lowe traversă camera.

— În mod evident, niciunul dintre noi nu ştie răspunsul la întrebarea asta, spuse el. Însă impresia mea este că, pentru el, s-au întâmplat prea multe într-un timp prea scurt. Până într-atâta încât se pare că a ajuns pur şi simplu să fie dărâmat şi epuizat psihic. Nu sunt psiholog, însă turneul acesta, felul în care a decurs, mai ales în Franţa şi Germania, venind atât de repede după o campanie electorală lungă şi extrem de obositoare, urmată aproape fără niciun răgaz de ceremonia de investire şi de remanierea guvernului, plus ceea ce se întâmplă în Orientul Mijlociu, toate astea au fost, oricât de puternic ar fi, peste măsură de solicitante şi ar fi fost pentru oricine altcineva. Ştiu pentru că am avut câteva discuţii între patru ochi despre asta. O dată chiar m-a întrebat dacă îl cred potrivit pentru funcţia asta. Adăugaţi şi că, deşi nu vorbeşte despre acest lucru, eu ştiu că totuşi moartea soţiei sale încă îl bântuie. Gândiţi-vă că a câştigat alegerile şi apoi, după treizeci şi trei de ani, şi-a petrecut primul Crăciun fără ea, şi pe deasupra mai era şi singur în Casa Albă. Peste toate astea, toţi ştim cât de apropiat era de Mike şi de Caroline

Parsons şi de fiul lor. Poate că de ar fi fost genul de individ care se lamentează, dacă ar fi ţâfnos sau s-ar mai îmbăta din când în când ar fi altfel, dar nu e niciuna, nici alta. Puneţi toate astea cap la cap şi veţi descoperi un om care a ţinut totul în el şi este sleit emoţional. Şi dintr-odată toate îl copleşesc şi face ceva nebunesc ca să se elibereze puţin. Ceea ce le spune Dick Greene celor din presă, jos, povestea asta că Serviciul Secret l-a luat pe sus în miez de noapte şi l-a dus într-o locaţie secretă, ca urmare a unei ameninţări teroriste verosimile despre care nu putem da amănunte, vom continua să o spunem chiar şi când îl vom aduce înapoi. În felul acesta va avea timp destul pentru un control medical complet, iar apoi, presupunând că e bine, va putea să se odihnească şi să se refacă înaintea de reuniunea NATO de la Varşovia.

Lowe traversă camera înapoi. Înainte le vorbise amândurora, dar acum se uita drept la Hap Daniels.

— Ştim cu ce era îmbrăcat când a ieşit. Ştim locurile unde a oprit camionul după ce a plecat de aici. E singur, poate chiar dezorientat. Nu poate să se învârtă prin zonă ca un turist fără să fie recunoscut. Dacă oamenii tăi, CIA, spionajul spaniol şi poliţia madrilenă lucrează împreună, nu cred că va rămâne dispărut prea mult timp.

Daniels n-a zis nimic, sperând că Lowe are naibii dreptate.

— Şeful cancelariei face aranjamentele pentru un loc în care să-l ducem de îndată ce îl recuperăm. E treaba noastră, a mea, a lui Jim, a şefului de cancelarie, a purtătorului de cuvânt, aflaţi aici la Madrid, şi a vicepreşedintelui şi a secretarului de stat de la Washington să ducem cu vorba guvernele străine şi presa până când putem să-l aducem iar în faţa lumii. E treaba ta să-l găseşti şi să-l scoatem naibii de-aici, repede şi în taină, să-l ducem într-o locaţie pregătită să-l primească. Voi l-aţi dus pe preşedintele Bush în

Irak în secret de două ori. Prima oară nici măcar n-a ştiut cineva că e plecat până nu s-a întors înapoi în Texas.

Lowe tăcu o vreme, iar ochii i se îngustară.

— Hap, avem nevoie, ne *trebuie* aceeaşi eficienţă şi în cazul de faţă. Situaţia actuală e mult mai delicată.

— Înţeleg, domnule. S-a întâmplat în timp ce era sub supravegherea noastră. Vom avea noi grijă.

— Ştiu că veţi avea, Hap.

Lowe se uită la Marshall, după care îl conduse pe Daniels la uşă şi i-o deschise.

— Baftă. Nouă tuturor, spuse el, iar agentul special Hap Daniels plecă.

Lowe închise uşa şi se întoarse spre Marshall.

— O fi muşcat momeala?

— Că preşedintele a luat-o razna?

— Da.

— Nu cred că are de ales. A cam fost jumulit de pene. Preşedintele a dispărut şi asta s-a întâmplat exact când el era la comanda echipei de securitate. Se simte personal răspunzător. Nu doar că îl protejează pe omul nostru, el protejează funcţia. Şi vrea exact ce vrem şi noi. Să-l aducă înapoi cât mai repede şi cu cât mai puţin zgomot cu putinţă. Ca şi cum n-ar fi plecat deloc.

Lowe se duse la un dulap de mahon, întoarse cu gura în sus două pahare şi scoase o sticlă de whisky. Turnă porţii duble în fiecare pahar şi-i întinse unul lui Marshall.

— Pare-se că avem de-a face cu un preşedinte care a decis să fie propriul său stăpân şi care are idei foarte bine definite despre felul în care vrea să guverneze ţara.

Lowe trase o duşcă zdravănă din paharul său.

— În toţi anii de când îl cunosc, n-am avut niciodată nici cea mai mică bănuială că e un tip căruia nu-i place să joace în echipă. Până acum.

Marshall luă şi el o înghiţitură, apoi aşeză paharul pe o masă de lângă el.

— E o lecţie umilitoare, Jake. Una care îl va costa viaţa pe preşedinte. La naiba, să sperăm totuşi că nu vom ajunge să plătim şi noi un preţ atât de mare.

38

12:55 P.M.

Nicholas Marten auzi scrâşnitul mecanismelor hidraulice ce scoteau trenul de aterizare al avionului. Zece minute mai târziu se afla la sol pe aeroportul El Prat din Barcelona, îndreptându-se spre terminal. Douăzeci de minute după aceea, îşi luase deja bagajul şi stătea la coada de îmbarcare în autobuzul care avea să-l ducă în oraş, după o cursă de douăzeci şi cinci de minute. Dacă o clipă mai devreme se gândise la Merriman Foxx şi Demi Picard şi la scurta conversaţie telefonică pe care o avusese cu Peter Fadden cât aşteptase să urce la bordul avionului în Malta, acum gândurile i-au fost distrase de un bărbat aflat în aceeaşi coadă cu el, cu trei călători mai în spate. Individul avea vreun metru optzeci, era alb, probabil la vreo patruzeci de ani, cu părul încărunţit. Purta ochelari de soare şi un tricou polo galben deschis, băgat în pantaloni. Pe umărul stâng purta, cu o oarecare neglijenţă, o mică geantă roşie de voiaj. Părea turist, unul obişnuit să călătorească îmbrăcat lejer şi fără prea multe bagaje. Nimic la acel individ nu era făcut să atragă atenţia asupra lui, iar Marten probabil că nici nu l-ar fi luat în seamă de nu l-ar fi văzut dând în trecere din cap către tânărul în blugi şi cu jacheta lăbărţată care fusese în holul hotelului din Malta şi în cursele de la Roma la Valletta şi de la Valletta la Barcelona. Acum tânărul acela nu mai era de văzut, în schimb era individul acesta, aşteptând la rând să urce în autobuzul albastru spre Barcelona. Dacă primul tip îl urmărise într-adevăr din Valletta, atunci era foarte probabil că acest al doilea bărbat să fie acum pe urmele sale. Pe scurt, primul îl predase celui care se afla acum în spatele lui.

12:30 P.M.

Tipul stătea acum cu două locuri în faţa lui Marten şi de cealaltă parte a autobuzului, privind pe geam, în timp ce autobuzul ieşea din aeroport, luând-o pe autostrada ce ducea spre oraş. Marten îl privi îndelung, apoi se lăsă în scaun încercând să se relaxeze.

Era vineri, 7 aprilie. Cu două zile înainte, poliţia metropolitană din Washington îl escortase de la înmormântarea lui Caroline şi-l urcase într-un avion spre Londra, unde ajunsese cu o zi în urmă şi de unde, foarte curând după aceea, se îmbarcase în cursa spre Malta. Apoi, în dimineaţa aceleiaşi zile, în urma întâlnirii avute cu o seară înainte cu Merriman Foxx, părăsise în mare grabă insula, urmărind-o pe Demi Picard la Barcelona. Era zdrobit de atâtea schimbări rapide de fus orar. În ultima vreme dormise foarte puţin şi numai adrenalina îl mai ţinea în picioare. Ştia că trebuie să-şi stăpânească nervii, să fie atent la starea sa psihică. În situaţii ca aceea, cu uşurinţă se puteau face monştri din ceea ce în realitate erau doar animăluţe pufoase. Ceea ce însemna că era foarte probabil să se înşele în privinţa tipului cu păr cărunt, ochelari negri de soare şi tricou polo, şi că acel semn cu capul în direcţia tânărului cu jacheta lălâie putea să nu însemne absolut nimic şi că niciunul din ei nu aveau niciun fel de plan care să-l aibă pe el în vedere. Aşa că alungă aceste gânduri şi îşi reaminti conversaţia telefonică pe care o avusese mai devreme cu Peter Fadden, care se afla de foarte puţin timp în Londra, unde făcuse o escală din drumul său spre Varşovia, unde mergea în calitate de corespondent al *Washington Post* la reuniunea ţărilor NATO.

Marten îi povestise pe scurt cum a decurs întâlnirea lui cu Merriman Foxx din seara anterioară, cum s-a dat drept asistent al preşedintei

de comisie Baker, i-a spus cum, dacă iniţial doctorul se arătase amabil şi cooperant, devenise brusc colţos când l-a întrebat despre experienţele pe fiinţe umane cu toxine experimentale efectuate după dezafectarea oficială a programului de arme biologice sud-african. Şi că se încinsese şi mai mult atunci când i-a pomenit despre presupusul memoriu al congresmanului Mike Parsons, despre care-i spusese că fusese întocmit cu puţin timp înainte de moartea sa şi care menţiona întâlnirea secretă dintre Merriman Foxx şi doctoriţa Stephenson, în perioada audierilor comisiei. Şi că mai adăugase şi că Parsons se îndoia de veridicitatea mărturiilor doctorului. Reacţia lui Foxx, i-a spus Marten lui Fadden, a fost să-şi apere declaraţiile cu înverşunare şi să nege că o cunoştea pe Lorraine Stephenson, după care a pus capăt discuţiei şi a şters-o.

În cele din urmă i-a spus şi despre descrierea făcută de Caroline „individului cu păr alb şi cu degete oribil de lungi şi cu un hidos deget mare pe care era tatuată o cruce cu cercuri la capete". Îngrozită, Caroline spusese că acest tip o consultase atunci când fusese internată în clinica unde a fost transportată după ce-şi pierduse cunoştinţa la ceremonia de pomenire a celor dragi.

— Peter, spuse apăsat Marten, Foxx nu numai că are părul alb, dar are nişte degete incredibil de lungi şi un tatuaj ca cel descris de Caroline pe degetul mare. Îţi spun eu că a fost implicat şi în moartea lui Caroline şi a doctoriţei Stephenson. Şi încă ceva: când m-am întâlnit cu el lua cina în compania capelanului Rufus Beck.

— Nu pricep, răspunse Fadden.

— Nici eu. Reverendul Beck şi Merriman Foxx ar trebui să fie ca apa şi uleiul.

— Şi cu toate astea, zici că amândoi se simţeau în largul lor, cu toate că pe-aproape se afla cineva despre care credeau că lucrează pentru preşedinta comisiei care l-a audiat pe Foxx.

— Şi nu doar atât, Peter. Foxx a depus mărturie într-o anchetă secretă.

Apoi Marten îi povesti restul. Cum jurnalista franceză Demi Picard era împreună cu Foxx şi Beck la Café Tripoli şi-l avertizase între patru ochi „să stea deoparte” înainte „să strice totul”. Că, în dimineaţa aceea, foarte devreme, Foxx şi Beck plecaseră din Malta în direcţii necunoscute lui. Curând după aceea, Demi Picard plecase şi ea la Barcelona, unde îşi făcuse rezervare la hotelul Regente Majestic. Înspre Barcelona se îndrepta şi Marten.

— Peter, spuse Nicholas iarăşi, pe acelaşi ton apăsat, în timp ce se anunţa îmbarcarea pentru avionul său, încearcă să afli numele clinicii la care a fost dusă Caroline după ce doctoriţa Stephenson i-a făcut injecţia şi înainte să fie transferată la Spitalul Universitar. Trebuie să fi fost internată acolo mai multe zile. Trebuie să existe un dosar sau ceva. Află cine a tratat-o şi de ce afecţiune mai exact.

Marten simţi că autobuzul încetineşte şi ridică privirea. Tipul cu ochelarii de soare şi tricou polo îl studia. Prins asupra faptului, zâmbi vag, apoi întoarse capul, uitându-se pe geam. Câteva minute mai târziu, autobuzul opri pentru prima oară în Plaça Espanya. Patru pasageri au coborât, trei au urcat, iar autobuzul a pornit mai departe. Următoarea oprire a fost pe Gran Via/Comte d’Urgell, apoi în Plaça Universitat, unde alţi trei pasageri şi-au strâns catrafusele şi au coborât. Marten privi cu atenţie, însă cu fereală, sperând că individul în tricou galben şi păr încărunţit se va ridica şi va coborî odată cu ei. Dar n-a făcut-o, iar autobuzul plecă mai departe.

La următoarea staţie, în Plaça Catalunya, care se afla la mică distanţă de hotelul Regente Majestic, trebuia să coboare Nicholas. Autobuzul luă curba, iar el se ridică de pe scaun în acelaşi timp cu alţi

şase călători. Luându-şi geanta de voiaj, se îndreptă spre partea din faţă a autobuzului, trăgând cu ochiul spre omul lui, să vadă ce avea de gând să facă. Tipul rămase pe scaun, lăsat pe spate, cu mâinile adunate în poală, aşteptând ca autobuzul să pornească iar. Marten coborî cel din urmă. Ocoli câţiva oameni care aşteptau să urce şi o luă pe jos, căutând Rambla de Catalunya şi hotelul Regente. O clipă mai târziu autobuzul aeroportului trecu pe lângă el, angajându-se în trafic. Marten mai făcu vreo câţiva paşi, apoi ceva îl făcu să se întoarcă şi să se uite în urma sa. Tipul cu părul încărunţit şi cu tricoul polo galben era în staţia de autobuz, urmărindu-l cu privirea.

39

GARA ATOCHA, MADRID. 1:05 P.M.

Cu un exemplar împăturit al ziarului spaniol *El Pais* sub braţ, preşedintele SUA, John Henry Harris, coborî o rampă alături de un grup de călători şi se îndreptă împreună cu ei spre trenul Altaria, numărul 1138. Îl aştepta o călătorie de cinci ore, la capătul căreia avea să ajungă la nord-est de Barcelona. De-acolo urma să ia Catalunya Expres pentru a ajunge, o oră şi ceva mai târziu, în vechea fortăreaţă maură, Gerona.

Se gândise la toate astea în noaptea dinainte, în drumul de la reşedinţa lui Evan Byrd spre hotelul Ritz, după întâlnirea surpriză cu „prietenii" săi, cum îi numise gazda. De îndată, i-a fost limpede că dacă le refuza cererile, îl vor ucide. Ceea ce însemna că nu avea de ales: trebuia să fugă. Şi exact asta făcuse. Fusese destul de greu să se descotorosească de sistemul de securitate pe care i-l asigura Serviciul Secret şi să iasă din hotel. Ce-i rămânea însă de făcut de-aici înainte era cu totul şi cu totul altceva.

Pe agenda turneului său european fusese programată şi o cuvântare la conferinţa anuală a Institutului pentru O Lume Nouă, un grup de gândire alcătuit din academicieni, oameni de afaceri şi foşti lideri politici de notorietate internaţională. Întâlnirile lor anuale aveau ca scop declarat sondarea viitorului comunităţii mondiale.

Instituţia avea o vechime de mai mult de două sute de ani, iar în ultimul secol se reunise, de cele mai multe ori, în locaţii exotice din diferite părţi ale globului. În ultimii douăzeci şi doi de ani însă îşi alesese ca sediu un complex turistic exclusivist numit Aragon, aflat în munţii din împrejurimile Barcelonei. Ca preşedinte nou ales, John Henry

Harris fusese invitat să fie „vorbitorul surpriză” la reuniunea din acel an şi să li se adreseze invitaţilor în timpul serviciului divin de duminică dimineaţa. Preşedintele acceptase invitaţia şi datorită faptului că gazda acelei reuniuni era rabinul David Aznar, un văr de-al răposatei sale soţii şi un foarte important lider al numeroasei comunităţi evreieşti din Gerona.

Soţia lui fusese evreică, iar acest lucru a fost socotit la început un dezavantaj politic pentru el. Însă s-a dovedit cu totul altfel. Fusese o tovarăşă de viaţă inteligentă, deschisă, cu simţul umorului, într-un cuvânt, extraordinară. Iar publicul o adora. Faptul că nu putea avea copii a fost tristeţea vieţii lor, pe care au acceptat-o amândoi, însă pe măsură ce el urcă în ierarhia politică, s-au pomenit amândoi înconjuraţi cu multă căldură, de parcă întreg electoratul ar fi fost familia lor. Primeau întruna invitaţii să-şi petreacă vacanţele sau alte sărbători acasă la cetăţeni obişnuiţi de toate rasele, religiile, cu dare de mână sau nu, şi nu de puţine ori le acceptau. Presei îi plăceau chestiile astea, dar şi publicului şi echipei lui politice. Şi le plăcea şi lor, lui şi soţiei lui.

Prin ea a ajuns preşedintele să-l cunoască pe David Aznar, iar cei doi bărbaţi au devenit apropiaţi atunci când, în câteva ocazii, rabinul a venit din Spania la Washington să fie alături de el în timpul bolii soţiei sale, boală ce a avut o evoluţie rapidă. Rabinul a fost de faţă când a murit soţia sa şi tot el a fost cel care a oficiat ceremonia de înmormântare, a fost acolo să-l îmbrăţişeze în noaptea alegerii sale şi a fost unul dintre invitaţii preşedintelui la inaugurarea mandatului său. Iar apoi, rabinul l-a chemat să fie invitatul surpriză la conferinţa care se ţinea la complexul Aragon, înspre casa rabinului se îndrepta acum Harris, pentru că era singura persoană în care îndrăznea să aibă încredere şi să-i destăinuiască secretele pe

care le aflase, iar Gerona era singurul loc, cel puţin pentru moment, unde credea că se poate ascunde.

Cu capul plecat, ajunse la tren şi se urcă într-un vagon de clasa a doua, împreună cu mulţimea de pasageri, în acelaşi fel modest şi nepretenţios cum se comportase tot timpul cât se aflase în gară, aşteptând la coadă să-şi ia bilet. Biletul l-a plătit cu bani gheaţă, la fel cum făcuse şi până atunci, pe străzile Madridului şi în cafeneaua unde se refugiase înainte s-o ia spre gară. Se străduise să rămână ascuns în mulţime şi să treacă pe cât posibil neobservat. Până atunci, norocul fusese de partea lui. Nimeni nu-l băgase defel în seamă.

Până atunci.

Preşedintele ştia că deja Hap Daniels pusese la lucru într-un ritm îndrăcit spionajul spaniol, CIA, FBI-ul şi probabil alte vreo cinci-şase agenţii de securitate, cu singura misiune de a-l aduce pe el înapoi sub protecţia Serviciului Secret. La fel, era absolut sigur că NSA îşi folosea deja sateliţii pentru monitorizarea telecomunicaţiilor din întreaga peninsulă Iberică. Tocmai acesta era motivul pentru care abandonase echipamentul de comunicare – mobilul şi BlackBerry-ul –, pentru că ştia că orice încercare de a lua legătura cu cineva ar fi fost interceptată în câteva secunde şi-ar fi fost înhăţat înainte să ajungă până-n capătul străzii.

Doar cu câteva ore înainte era cel mai puternic şi mai bine protejat om de pe planetă, având la dispoziţie toate agenţiile şi tehnologia de cel mai înalt nivel. Acum era de unul singur, redus la nimic altceva decât la şiretenia şi inteligenţa lui, şi pe deasupra cu misiunea de a dejuca prima încercare veritabilă de lovitură de stat din istoria Statelor Unite din câte ştia el.

Nu trebuia doar s-o dejoace, ci s-o şi anihileze. Orice-ar fi fost. Asasinarea şefilor de stat francez şi german şi înlocuirea lor cu oameni de încredere pentru ei care să se supună ordinelor lor în

adunarea ONU era numai începutul. A doua parte viza punerea Orientului Mijlociu sub controlul lor şi, simultan, strivirea statelor musulmane din regiune. Cum aveau să facă acest lucru era cu adevărat cutremurător: planul necunoscut pentru ceea ce mai mult ca sigur că era o campanie de distrugere în masă, Harris era sigur că fusese ticluit şi dezvoltat de fostul cercetător al armatei sud-africane, Merriman Foxx. Avea să fie un coşmar cum nici nu se putea imagina.

„Neliniştită-i fruntea ce poartă o coroană."[5]

1:22 P.M.

Trenul se zgâlţâi şi începu să se mişte alene spre ieşirea din gara Atocha. Vagonul pe care-l alesese era aproape plin când urcase şi se aşezase pe primul scaun neocupat dinspre culoar, lângă un bărbat cam de vârsta lui într-o geacă de piele, care purta bască şi citea o revistă. Preşedintele, cu gesturi cât se poate de fireşti, deschise ziarul şi începu să citească. În acelaşi timp, încercă să fie atent la ceea ce se întâmpla în jurul lui şi la toți cei dimprejur – tineri şi bătrâni, bărbaţi sau femei – care ar fi putut fi membri vreunei agenţii de securitate ce încerca să-l găsească.

Ştiuse un lucru încă de la bun început, anume că atunci când cei din Serviciul Secret aveau să-şi dea seama că a dispărut, nu numai că ar fi pornit o urmărire generală şi clandestină ca să-l aducă înapoi, dar, în plus, ar fi cercetat fiecare centimetru pătrat al apartamentului prezidenţial ca să înţeleagă ce s-a întâmplat cu exactitate. Printre cei pe care i-ar fi chemat să-i interogheze s-ar fi aflat şi valetul lui, care ar fi făcut pe loc un inventar al hainelor sale şi le-ar fi putut indica celor din Serviciul Secret că purta o bluză neagră, blugi şi adidaşi când a plecat. Hainele acelea erau acum într-un tomberon de pe o străduţă din centrul istoric al Madridului şi le înlocuise cu o pereche de

pantaloni kaki, o cămaşă sport albastră, o geacă maro ieftină şi pantofi de aceeaşi culoare. Pe toate le cumpărase de la un magazin din Corte Ingles şi le plătise cu banii jos. Pe lângă asta, mai purta o pereche ieftină de ochelari de citit, cumpăraţi de la un magazin de lângă gară şi, ceea ce era convins că e de cel mai mare folos ca să nu fie recunoscut, îşi scosese meşa. Hap Daniels şi oricine altcineva îl mai căuta pe POTUS ar fi căutat pe cineva care să semene cu cel pe care-l ştiau, nu pe individul cu chelie şi ochelari şi vorbitor de spaniolă, ce părea mai degrabă administratorul unei şcoli sau vreun funcţionăraş neimportant, care mai şi citea un ziar spaniol şi călătorea într-un tren de Barcelona, la clasa a doua.

40

<u>HOTELUL REGENTE MAJESTIC, BARCELONA. 2:25 P.M.</u>

— Ştiţi cumva dacă domnişoara Picard a ajuns la hotel? întrebă Nicholas, zâmbindu-i atrăgătoarei angajate de la recepţie. Mă numesc Marten şi sunt angajat la *Washington Post.* Ni s-a spus să încercăm aici pentru camere libere.

— Mă scuzaţi, zâmbi femeia, dar nu înţeleg.

— Suntem la Barcelona pentru Conferinţa Jurnaliştilor şi a Fotografilor de Presă. Numele ei este Picard. P-I-C-A-R-D. Prenumele, Demi.

— O clipă, spuse femeia, iar degetele ei începură să danseze pe tastatura calculatorului. Da, domnişoara Picard s-a cazat la amiază, spuse fără să ridice privirea de pe ecranul computerului. Spuneaţi că numele dumneavoastră este…?

— Marten, cu e. Nicholas Marten.

— Domnule Marten, nu cred că vi s-a făcut rezervare. Ar putea fi oare făcută sub un alt nume?

— Eu… Marten ezită, femeia îi oferise o şansă pe care ar fi fost nebun să n-o folosească. Ar fi trebuit să fiu înregistrat cu un mic grup din care fac parte domnişoara Picard şi reverendul Beck din Washington. Reverendul s-a cazat şi el deja, nu-i aşa?

Degetele femeii munciră iar tastatura.

— Reverendul Rufus Beck are rezervare, dar n-a sosit încă.

Marten avusese dreptate, Demi îl urmase pe Beck la Barcelona.

— Şi spuneţi că nu aveţi nicio rezervare pe numele meu? întrebă Marten cu inocenţă.

— Nu, domnule.

— Mă temeam că se va întâmpla ceva de genul acesta. Să nu laşi niciodată o secretară nouă să-ţi

facă treaba, spuse Marten uitându-se pierdut în gol, ca şi cum ar fi încercat să hotărască ce are de făcut în continuare, apoi se uită iar la recepţioneră. Aveţi cumva o cameră liberă? Orice fel de cameră ar fi bună, spuse zâmbind. Vă rog, deja am avut o zi foarte lungă.

Femeia îl privi cu simpatie.

— Să văd ce pot să găsesc.

Camera 3117 era mică, însă avea vedere către stradă, iar Marten stătea lângă fereastră privind în jos. Nu se simţise deloc în largul său să-şi folosească numele lui să se cazeze, însă nu venise pregătit cu documente sau cu o identitate falsă, aşa că n-a avut de ales.

Pe de altă parte, era destul de sigur că-l pierduse pe urmăritorul său cu păr încărunţit şi cu tricou polo galben. Şi era sigur că individul îl urmărise. Îl urmărise de la distanţă primele cinci cvartale pe lângă care trecuse după ce plecase din staţia de autobuz din Plaça Catalunya. Apoi, în mod voit, Marten intră într-un restaurant cu specific local din strada Pelai, unde luă nişte aperitive şi mai trase de timp încă vreo oră. Apoi, făcând pe turistul şi fără să se grăbească deloc, părăsi localul şi o luă pe jos spre Plaça de la Universitat, oprindu-se să răsfoiască nişte cărţi într-o librărie, apoi într-un magazin de pantofi. Apoi mai pierdu o jumătate bună de oră să colinde un imens magazin universal Zara, de unde a ieşit pe o poartă laterală şi şi-a croit drum pe Rambla de Catalunya spre hotel. În niciunul din locurile unde oprise nu-l văzuse pe tipul încărunţit.

Cine era acel individ sau tânărul cu geaca lăbărţată care-l urmărise din Valletta n-avea cum să ştie. Nu ştia decât că treaba asta începuse în Malta, unde obiectivul său fusese Merriman Foxx. Presupunând că Foxx îşi făcuse până la urmă temele şi descoperise că Marten n-avea nicio legătură cu congresmana Baker, atunci probabil că

indispoziţia sa era mult mai mare decât fusese cu o seară în urmă la Café Tripoli. Mai mult ca sigur că voia să afle cine era Marten şi ce altceva mai ştia şi ce motive avea să facă ce făcuse şi dacă îl angajase cineva. Şi de îndată ce ar fi aflat destule despre el, Marten putea fi sigur că sud-africanul ar fi găsit o cale de a pune capăt definitiv curiozităţii sale.

Marten se mai uită o clipă în stradă, apoi se îndepărtă de fereastră şi traversă camera. Exact atunci începu să sune mobilul. Răspunse de îndată, sperând că era Peter Fadden, cu informaţiile despre clinica din Washington la care fusese internată Caroline, însă nu era Fadden. În receptor se auzi vocea familiară a lui Ian Graff, şeful său de la Fitzsimmons & Justice. Lui Marten îi plăcea ce făcea şi-i plăcea şi firma pentru care lucra. Îi plăcea mult şi de Ian Graff, însă acum nu se putea gândi la aceste lucruri.

— Ian, spuse Marten surprins, încercând însă să fie amabil.

Salut.

— Marten, unde naiba eşti?

Plinuţ, cu o educaţie aleasă şi cu o cultură enormă, de obicei afabil şi îngăduitor, Ian Graff devenea ţâfnos şi dificil când era sub presiune. Iar Marten ştia prea bine că se făceau presiuni tot mai mari pentru finalizarea planurilor pentru proiectul uriaş şi costisitor al proprietăţii Banfield la care lucrau.

— Sunt în… începu Marten, dându-şi seama că n-avea rost să mintă, Barcelona.

— Barcelona? Am sunat la hotelul tău din Washington. Mi s-a spus c-ai plecat. Credeam că vii încoace.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să sun.

— Da, ar fi trebuit. Şi ar mai fi trebuit să fii la biroul tău chiar în clipa asta.

— Îmi cer scuze, dar am ceva foarte important de făcut.

— La fel e şi proiectul Banfield, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

— Înţeleg, Ian. Chiar înţeleg. Completamente.

— Şi, mai precis, cât are să te mai ţină ocupat această foarte importantă afacere?

— Nu ştiu.

Marten se întoarse iar la fereastră şi privi în stradă. Tot nu era nici urmă de tipul încărunţit, cel puţin din câte putea el să vadă. Numai trafic şi pietoni.

— Îţi trebuie ceva cu care aş putea să te ajut de-aici? E vreo problemă cu alegerea plantelor, sau cu autorizaţia pentru lucrările de nivelare, cu comenzile, spune-mi!

— Problema noastră sunt domnul Banfield şi soţia lui. Au decis că pădurea de rododendroni ar trebui să fie pe dealul sudic şi nu pe cel din nord, unde ar vrea să se planteze vreo optzeci, o sută de ginkgo.

— Ginkgo!?

— Da.

Marten plecă de la fereastră.

— Vor creşte mult prea înalţi şi mult prea groşi să se mai vadă râul.

— Exact asta le-am spus şi noi. Dar asta nu-i nimic pe lângă planurile pe care le au cu straturile de forsythia, cu azaleele şi hydrangea.

— Au fost de acord cu ele acum zece zile.

— Ei bine, de azi-dimineaţă nu mai sunt. Au fost însă de acord să plătească schimbările. Numai că nu vor să se modifice programul şi nici să se amâne termenul de predare a lucrării. De-aş fi în locul tău, mi-aş mişca de urgenţă fundu-aici cu următorul avion.

— Nu pot face asta, Ian. Nu încă.

— Eşti angajat la noi sau nu?

— Te rog încearcă să înţelegi că ce fac aici e foarte complicat şi foarte personal. Dacă…

Se întrerupse la mijlocul propoziţiei, când în uşa camerei sale se auzi brusc un ciocănit puternic. Aproape imediat urmară altele.

— Ian, aşteaptă o clipă te rog.

Marten trecu în micul antreu prin care se ajungea din cameră la uşă. Aproape ajunsese când îl trăsni gândul că putea fi, la urma urmei, tipul cu păr cărunt. În coridor, afară, putea fi tipul acela şi Merriman Foxx, care hotărâse că nu mai avea rost să afle cine, de ce şi ce, şi pur şi simplu avea de gând să-l elimine de îndată.

Bătaia se auzi iar.

— Doamne, suspină Marten.

Duse imediat telefonul la ureche.

— Ian, spuse cu voce scăzută, trebuie să mă ocup de o treabă acum. Trimite-mi modificările prin e-mail şi am să-ţi răspund imediat ce-am să pot.

Închise telefonul, dar bătaia în uşă se auzi iar, mai tare, mai dură. Oricine o fi fost, nu avea de gând să renunţe. Căută din ochi ceva ce-ar fi putut să-i servească de armă, însă tot ce-a găsit era telefonul de cameră, prins chiar pe peretele de lângă el. Îl ridică şi sună la recepţie.

— Vorbiţi englezeşte? spuse Marten în receptor.

— Da, domnule.

— Bine. Rămâneţi la aparat, vă rog.

Cu receptorul în mână – o linie de urgenţă către operatorul de la recepţie – în caz de nevoie, Marten inspiră adânc, apoi răsuci yala şi deschise uşa.

În coridor era Demi Picard, cu mâinile în şolduri, ţintuindu-l cu privirea scăpărătoare.

— Ce Conferinţă a Jurnaliştilor şi Fotografilor de Presă? se răsti mânioasă, în engleza ei cu accent francez. Cum m-ai găsit? Ce mama naibii faci aici?

Numai un pic de-ar fi fost mai încinsă, ar fi luat foc.

41

3:00 P.M.

A fost nevoie de o foarte lungă plimbare până să reuşească Marten s-o calmeze suficient pe Demi cât să vorbească cu el măcar. I-a luat şi mai mult s-o convingă să ia prânzul împreună. După aceea, i-a mai trebuit încă aproape o jumătate de sticlă de şampanie specific barceloneză, numită *cava.,* foarte bună, ca să se comporte măcar aproximativ civilizat.

Erau la o masă din salonul din fund de la Els Quatre Gats – Patru Pisici –, o cafenea de pe o străduţă îngustă din sectorul Barri Gotic.

Comandaseră *suquet de prix,* o tocăniţă de cartofi cu peşte, picantă, şi beau *cava.* Încetul cu încetul, jurnalista se dădea pe brazdă.

Demi încă mai purta blazerul albastru închis peste cămaşa cu croi bărbătesc în dungi şi pantalonii cafenii pe care le îmbrăcase în dimineaţa aceea la Valletta. Că era sau nu fotografă profesionistă, era în mod cert obişnuită să călătorească repede şi doar cu strictul necesar asupra ei. Probabil din acelaşi motiv îşi purta părul tuns scurt, să nu aibă prea mult de lucru cu el, doar să-l spele şi să-l zburlească puţin. Era deşteaptă, hotărâtă şi, aşa cum ştia deja, iute la mânie. Oricât de adevărate ar fi fost aceste lucruri despre ea, în acelaşi timp părea, în mod ciudat, destul de departe de toate acestea, ca şi cum tot ce făcea, chiar şi profesia ei, avea legătură cu altceva. Ce-ar fi putut fi acel altceva, Marten n-avea de unde să ştie şi nici cum să ghicească, însă îi dădea lui Demi un aer straniu de vulnerabilitate, care-l nedumerea pe Nicholas, neştiind cum şi de unde s-o apuce. Ochii ei mari, bruni şi adânci nu-l ajutau nici ei, pentru că atrăgeau atenţia şi descumpăneau, mai ales

atunci când Demi îşi aţintea privirea asupra cuiva, aşa cum o făcea chiar atunci cu Marten.

— Vrei să am încredere în tine, spuse ea, nu-i aşa?

— M-ar ajuta.

— Dar nu crezi că tu poţi avea încredere în mine.

Marten zâmbi.

— Te-am întrebat în Malta unde au plecat doctorul Foxx şi reverendul Beck sau fata aceea Cristina şi mi-ai răspuns că nu ştii. Deşi ai ştiut tot timpul că Beck venea spre Barcelona, şi la ce hotel şi…

Demi îi tăie scurt vorba.

— Recepţionerul m-a sunat puţin înainte să ajungi tu în camera mea. Mi-a spus că reverendul i-a cerut să-mi transmită scuzele lui că pleacă aşa, dintr-odată. Mi-a spus unde a plecat şi că lăsase un bilet de avion pe numele meu, asta în caz că voiam să-l urmez. Biletul era în plicul pe care l-am ridicat de la recepţie atunci când am plecat.

— Amănuntele şi motivele venirii tale aici nu mă privesc. Ce mă priveşte, în schimb, este că, ce mai tura-vura, m-ai minţit. Spune-mi cum ar mai încăpea încrederea aici?

— Hai să zicem că faptul că ai apărut în Malta şi felul cum ai tratat cu doctorul Foxx mă pune într-o poziţie delicată.

— De aceea mi-ai spus c-aş putea strica totul?

— Ce vrei de la mine?

Felul în care Demi evitase să răspundă la întrebare şi felul cum l-a privit în clipa aceea l-au făcut pe Marten să înţeleagă că, cel puţin pentru moment, ea nu avea de gând să spună mai multe despre acel subiect.

— Uite care-i treaba, spuse el franc, am venit aici din acelaşi motiv pentru care am fost în Washington şi în Malta, să aflu adevărul despre ce i s-a întâmplat lui Caroline Parsons. Despre ce vrei sau nu vrei să vorbeşti e treaba ta, însă din punctul

meu de vedere e evident că ai venit în Barcelona din cauza reverendului. De aceea sunt şi eu aici. Beck şi Foxx erau împreună în Malta dintr-un motiv întemeiat. Au plecat amândoi separat. Ceea ce mă face să cred că se vor reîntâlni şi încă repede, mai ales pentru că Beck încă se mai învârte prin partea asta de lume. Reverendul e suspect, însă Foxx e cel care mă interesează cu adevărat şi pariez că bunul reverend mă va conduce la el, şi că nici nu va trebui să aştept mult pentru asta.

— Şi crezi că doctorul Foxx are vreun răspuns să-ţi dea în chestiunea asta referitoare la doamna Parsons?

— Da, spuse Marten, iar ochii săi erau dintr-odată scăpărători. A început să vorbească despre asta seara trecută, după care şi-a dat seama că mersese prea departe, iar acest fapt l-a iritat. Vreau să aud ce are de spus până la capăt.

Exact în acel moment chelnerul care-i servise, un tip cu trăsături delicate şi plăcute, cu păr negru, se opri în dreptul mesei lor.

— Pot să vă mai servesc cu ceva? întrebă în engleză.

— Nu acum, merci, răspunse Marten.

— Sigur, tânărul înclină capul şi plecă.

Demi mai luă o înghiţitură de *cava* şi-l privi pe Marten peste marginea paharului.

— Se pare că ţi-a păsat foarte mult de doamna Parsons.

— Am iubit-o, spuse Marten sincer şi direct.

— Era căsătorită.

Marten nu zise nimic. Demi schiţă un zâmbet.

— Deci, dragostea te-a adus aici.

Marten se aplecă peste masă.

— Spune-mi despre vrăjitoare.

— Păi… ea ezită şi plecă ochii spre pahar, nesigură dacă să spună ceva şi nici ce anume să spună. Ştii ce e aceea *strega,* domnule Marten? întrebă ridicând ochii spre el.

— Nu.

— Aşa li se spune în italiană vrăjitoarelor. Am avut o soră mai mică. A plecat în Malta acum doi ani şi a dispărut. Mai târziu am aflat că era o *strega* practicantă şi că făcea parte dintr-un convent secret al vrăjitoarelor italiene. Dacă acest lucru are vreo legătură cu dispariţia ei, nu ştiu. Ce ştiu însă e că Malta e plină de organizaţii secrete şi de locuri străvechi. Sora mea a mers în Malta pentru trei zile şi acolo a fost văzută ultima oară. Autorităţile au căutat-o fără succes. Mi-au spus că era o femeie tânără şi că ar fi putut face orice, ar fi putut pleca oriunde. Pentru mine acesta n-a fost un răspuns mulţumitor. Aşa că am făcut cercetări pe cont propriu. Aşa am auzit de doctorul Foxx. Are multe legături în Malta şi cunoaşte oameni şi lucruri pe care nu le ştie oricine, nici chiar poliţia. Dar sunt lucruri pe care nu le-ar dezvălui unui necunoscut. Nu ştiam ce să fac şi, în plus, trebuia să mă întorc la slujbă, însă datorită profesiei am primit un angajament în Washington, anume să fac un fotoreportaj despre viaţa socială a congresmanilor. Acolo am aflat despre reverendul Beck şi că îl cunoştea bine de doctorul Foxx. Pentru mine asta-i o şansă enormă să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea, aşa că, printr-un editor francez, am aranjat să fac un album despre clericii din preajma politicienilor. Am făcut din Beck subiectul principal, ca să mă pot apropia de el şi să-i câştig încrederea. De aceea am putut merge în Malta să-l întâlnesc personal pe Foxx. Dar n-am putut să vorbesc cu el aşa cum voiam pentru că, Demi se opri, ochii i se umplură de mânie, apoi păru că-şi revine, ai apărut tu dintr-odată şi totul s-a dus de râpă. L-am urmat pe reverendul Beck la Barcelona pentru că, ai ghicit bine, urmează să se întâlnească curând cu Foxx. Poate chiar mâine.

— Eşti sigură de asta?

— Nu, nu sunt sigură. Însă Cristina, femeia care era cu noi la cină în Valletta, mi-a spus că reverendul şi doctorul au vorbit despre o întâlnire

chiar înainte ca Foxx să părăsească restaurantul. Se pare că Foxx i-ar fi spus reverendului că urmează să se vadă sâmbătă, adică mâine. De aceea am venit aici, să-mi continui munca la album cu reverendul Beck şi, dacă am noroc, să-l văd pe Foxx când se vor întâlni cei doi.

Deodată Demi îl privi drept în ochi pe Marten, cu o mânie regăsită.

— Poate chiar am să reuşesc, dacă te ţii deoparte.

Marten nu luă în seamă izbucnirea ei.

— Ai trecut cu vederea un lucru: de ce m-ai întrebat dacă doamna Parsons a spus ceva despre vrăjitoare înainte să moară? Ce te face să crezi că ea ştia ceva despre ele?

— Pentru că… Demi ridică ochii.

Chelnerul era iarăşi lângă masa lor, umplând paharele cu *cava* aşa cum mai făcuse deja de două ori până atunci. Acum însă sticla se golise.

— Doriţi să vă mai aduc una? Sau altceva de la bar? întrebă el.

— Nu, mulţumim, spuse pentru a doua oară Marten.

Chelnerul se uită zâmbind la Demi, apoi se întoarse şi plecă.

Marten aşteptă până se depărtase suficient cât să nu-i mai poată auzi, apoi se întoarse spre Demi.

— Din ce cauză?

— A doctoriţei ei.

— Stephenson?

— Da.

Demi scotoci în geanta ei şi scoase un pix.

— Hai să-ţi arăt.

Trase un şerveţel spre ea, apoi, cu atenţie, desenă ceva pe el, după care-l împinse peste masă spre Marten. El inspiră zgomotos când văzu desenul – aceeaşi cruce cu cerculeţe pe care o văzuse tatuată pe degetul mare al doctorului Foxx, aceeaşi cu cea pe care i-o descrisese Caroline

când, îngrozită, îi vorbise despre individul cu păr alb.

— E simbolul stelei Aldebaran, steaua de un roşu pal ce formează ochiul stâng al constelaţiei Taurului. În astrologia antică se credea că emanaţiile ei influenţează norocul şi puterea. Mai este numită şi Ochiul lui Dumnezeu.

— Şi ce legătură are cu doctoriţa Stephenson?

— Îl avea tatuat pe policarul mâinii stângi. Mic, de abia puteai să-l vezi.

Lui Marten nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Şi Foxx îl are.

— Ştiu. Şi-l mai are şi Cristina.

— Dar ce legătură are tatuajul cu vrăjitoarele?

— E semnul sabatului din care făcea parte şi sora mea.

— Foxx şi Stephenson sunt şi ei vrăjitori?

— Nu sunt sigură. Sora mea însă avea şi ea tatuajul acesta. Dar de ce oameni atât de diferiţi ar avea semnul stelei Aldebaran tatuat pe degetul mare al mâinii stângi, ca să fiu cât se poate de precisă?

— Şi ce anume te-a făcut să crezi că şi Caroline făcea parte din grupul lor? I-am ţinut mâinile într-ale mele, nu avea nici acel tatuaj şi nici vreun altul.

— Era pe moarte. Doctoriţa Stephenson i-a fost aproape în momentele acelea şi-n plus a fost medicul ei personal de mult timp. Nu ştiu care le sunt ritualurile, speram însă că ea avea cunoştinţă de ele. Iar dacă-i era teamă, ar fi vrut probabil să o împărtăşească cuiva în care avea încredere deplină. Sinceră să fiu, acea persoană păreai să fii tu. Trebuia să aflu.

— N-a zis niciun cuvânt despre asta.

— Atunci m-am înşelat. Sau poate a fost un secret pe care l-a luat cu ea în mormânt.

— Şi reverendul Beck are semnul?

— Te-ai uitat vreodată la mâinile lui?

— Da, are o problemă cu pigmentaţia pielii, se numeşte vitiligo. Pielea mâinilor lui e pătată, spuse

Marten, înţelegând dintr-odată. Vrei să spui că şi de l-ar avea, ar fi greu de remarcat?

— Da.

— Deci nu ştii dacă e membru al sabatului sau nu.

— Cred că e implicat în povestea asta, dar dacă e sau nu membru, asta nu ştiu.

— Spune-mi câte ceva despre convent. E un fel de cult? Adoratori ai lui Satan? Fundamentalişti? Sau, dat fiind trecutul lui Foxx, vreun grup paramilitar?

— Niccolo Machiavelli îţi spune ceva?

— Te referi la omul Machiavelli?

— Da.

— Din câte-mi amintesc a fost un scriitor florentin din secolul al XVI-lea, renumit pentru o carte care se numeşte *Principele,* unde explică modurile în care se poate obţine şi păstra puterea brută şi pentru care autoritatea politică era totul, convenienţa fiind în opinia lui deasupra oricărei forme de moralitate. Cartea e un ghid practic despre felul cum poţi ajunge dictator.

— Da, spuse Demi, dând aprobator din cap.

— Ce legătură are Machiavelli cu sabatul?

— Circulă o poveste cum că, pe patul de moarte, a scris o addenda la *Principele,* un fel de plan B despre cum se cucereşte puterea. Acest plan se întemeia pe ceea ce se pare că el numea instrumentarul necesar, adică formarea unei organizaţii secrete care să se bazeze pe regula complicităţii. O frăţie de sânge ai cărei membri trebuiau să participe la o crimă ritualică. Trebuia să fie un sacrificiu uman complex şi minuţios regizat, care să se producă anual, în locuri izolate şi greu accesibile, de preferat un templu, o biserică sau orice alt loc care să-i confere o pondere religioasă. Regula prevedea ca fiecare membru să semneze într-un catastif bine păzit şi-n care erau înregistrate numele, locul şi data naşterii participanţilor, numele şi felul cum murise

victima, precum şi amprentele membrilor prezenţi, impregnată în propriul lor sânge şi aşternută în catastif lângă numele lor. Astfel se confirma prezenţa lor acolo, precum şi afilierea la organizaţie şi implicarea benevolă în asasinarea victimei. Catastiful era cheia puterii acestei societăţi, pentru că dacă ar fi fost făcut public i-ar fi incriminat şi chiar i-ar fi dus pe toţi la moarte. Odată crima comisă şi participanţii înregistraţi, societatea putea să-şi facă socotelile pentru anul următor, cu certitudinea că acţiunile lor era ferite de trădători, aşadar că erau liberi să pună-n aplicare orice planuri hotărâseră să execute. Cei care cunosc această istorie cred că addenda *Principelui* n-a ajuns, dacă-ntr-adevăr a existat, la cei la care-şi dorea Machiavelli s-ajungă, adică la florentinii opresaţi de familia de Medici. El spera să-şi unească compatrioţii prin legătura sângelui pentru răsturnarea acelor tirani. Se pare însă că acea scriere a fost trimisă pe furiş la Roma, unde a ajuns în mâinile unui grup care era deja puternic şi influent şi care s-a folosit de regulile ei, de-a lungul veacurilor, ca de o ideologie numai bună pentru a-i ajuta să îşi atingă propriile scopuri. Pentru cei care au cercetat aceste lucruri addenda a ajuns să fie cunoscută drept legământul lui Machiavelli.

— Şi crezi că sabatul Aldebaran are ceva de-a face cu asta? Că ar putea fi o variantă modernă a acelui convent?

— Domnule Marten, exact asta încerc să aflu de mult timp.

Brusc, ceva îi atrase atenţia lui Marten. Îşi luă paharul şi, comportându-se cât se poate de firesc, se lăsă pe spătarul scaunului, privind ca din întâmplare împrejur.

— Ce e?

— Ridică-te ca şi cum ai fi mânioasă pe mine, ia-ţi geanta şi ieşi din restaurant, spuse Marten

încet şi calm. Ia-o în sus pe stradă şi coteşte la prima intersecţie. Aşteaptă-mă acolo.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Fă-o! Acum!

— Bine, spuse Demi, dându-se cu hotărâre înapoi, aruncându-i o privire cruntă lui Marten, apoi îşi luă geanta şi plecă.

Nicholas se uită în urma ei preţ de o clipă, apoi îi făcu semn chelnerului să-i aducă nota de plată. Înadins mai luă o înghiţitură de *cava,* apoi puse paharul pe masă şi se lăsă în scaun. O clipă mai târziu, chelnerul aduse nota. Marten plăti cu bani gheaţă, apoi se ridică şi ieşi, trecând pe lângă turistul de vreo patruzeci de ani care se aşezase la o masă aproape de ei şi studia meniul. Un turist încărunţit într-o jachetă de culoare închisă, trasă peste un tricou polo galben. Dacă mai avusese vreo îndoială că primul urmăritor îl dăduse pe mâna celui de-al doilea pe aeroportul din Barcelona, acum nu mai avea niciuna.

42

<u>3:42 P.M.</u>

Marten ieşi pe uşa restaurantului şi-şi puse ochelarii de soare să se protejeze de strălucirea vie a soarelui, apoi o luă repede în sus pe stradă. Ajuns la o intersecţie, trase iute cu ochiul spre intrarea în restaurantul Els Quatre Gats. Dacă individul cărunt avea de gând să-l urmărească, încă nu pornise după el. Mai făcu un pas şi trecu de colţul clădirii, căutând-o pe Demi din priviri. Trotuarul era aglomerat şi n-a văzut-o. O clipă i-a fost teamă că poate plecase fără să-l mai aştepte, că nu-i câştigase încrederea încă şi că va trebui să o găsească iar şi să-şi reia eforturile de-a o convinge să-i spună ce ştia. Apoi o zări, aşteptând sub consola de deasupra vitrinei unui magazin.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Demi imediat ce Marten ajunse lângă ea.

— Un tip cu păr cărunt şi cu tricou polo galben. Am fost urmărit, încă din La Valletta. Trebuie să fie mâna lui Foxx, dar nu sunt sigur.

— Ai fost *urmărit.*

— Da.

— Asta înseamnă că am fost văzuţi împreună.

Marten observă că Demi se ambala iarăşi.

— Te poţi disculpa spunându-i reverendului de-a dreptul că te-am urmărit până la Barcelona şi că am insistat să-mi vorbeşti. Că la restaurant ţi-am pus o grămadă de întrebări idioate la care nu cunoşti răspunsul şi că, tot insistând, te-ai enervat şi-ai plecat.

— Ai dreptate, chiar m-am enervat şi plec, spuse Demi mânioasă, apoi îi întoarse spatele lui Nicholas şi se amestecă repede în mulţime.

Marten o ajunse din urmă. Ea nu-l luă în seamă.

— Că-ţi place, că nu, suntem amândoi în aceeaşi oală. Tu vrei să ştii ce s-a întâmplat cu sora ta, iar eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Caroline.

Marten se uită împrejur, apoi continuă cu glas scăzut:

— Doctorul Foxx pare să fie cheia ambelor mistere.

Demi tot nu-l băga în seamă, continuându-şi drumul. Marten însă nu se dădu bătut, ţinând pasul cu ea.

— Dacă Foxx e aici, iar reverendul Beck se va întâlni cu el, tot ce vreau să ştiu e când şi unde. După asta promit să nu-ţi mai ies în cale.

Demi nu răspunse. Ajunşi la colţul clădirii, s-au oprit laolaltă cu mulţimea, aşteptând să traverseze un bulevard larg. Marten făcu un pas spre Demi, apropiindu-se de ea.

— Nu te ajută nimeni în povestea asta, eşti singură, am dreptate?

Ea tot nu zise nimic. Culoarea semaforului se schimbă şi Demi porni deodată cu lumea. Marten o ajunse iarăşi din urmă.

— Oamenii ăştia nu-s simpatici deloc, mai ales Foxx. O să vină vremea când o să-ţi doreşti să fi avut un aliat.

Au ajuns pe celălalt trotuar, unde Demi se întoarse deodată spre el, înfruntându-l:

— N-ai de gând să pleci, nu?

— Nu.

Ea-l privi drept în ochi preţ de încă o clipă.

— Şi tot ce vrei să ştii e când şi unde, spuse ea resemnată în cele din urmă.

— Da.

— Să văd ce pot face.

— Mulţumesc, spuse Marten, apoi se uită scurt în lungul străzii, făcu un pas spre bordura trotuarului şi opri un taxi ce trecea pe-acolo.

Şoferul tăie două benzi ca să ajungă lângă ei. Marten deschise portiera din spate.

— Întoarce-te la hotel. Să sperăm că Beck s-a cazat deja. Testează-l să vezi dacă te mai acceptă, să vezi dacă situaţia s-a calmat suficient cât să poţi vorbi cu el despre Foxx şi despre întâlnirea lor.

Demi se strecură pe bancheta din spate, iar Marten îi pasă o bucăţică de hârtie.

— E numărul meu de mobil. Dacă nu mă suni până la cinci, te sun eu.

Apoi trânti portiera, taxiul porni, iar Marten o luă repede înapoi de unde veniseră.

43

De cum trecu de colţul clădirii, îndreptându-se spre Els Quatre Gats, Marten şi Căruntul s-au văzut unul pe celălalt. Imediat Căruntul realiză ce se întâmplă şi o luă la goană. Traversă în fugă strada îngustă, ţâşni pe o alta, la capătul căreia o coti pe aglomerata Via Laietano. Marten venea în urma lui mâncând pământul. În alergare, Marten era preocupat de o singură întrebare: cum de reuşise individul acesta să dea de el la restaurant, când el era sigur că-l pierduse ceva mai devreme? Şi nu-i venea altceva în minte decât că, probabil, chelnerul lor foarte atent nu încerca să-i facă să mai consume ceva ca să-i crească lui nota, cum crezuse Marten, cât se asigura că el şi Demi rămân acolo până era informat Căruntul unde se află şi are timp să ajungă la faţa locului. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci afacerea în care intrase avea o miză mult mai mare decât îşi imaginase. Un fel de cult ce adoptase vrăjitoria de sorginte medievală controla, sau cel puţin plătea, o reţea de informatori care probabil că habar n-aveau de unde le veneau banii. Indivizi precum Căruntul sau tânărul care-l urmărise din La Valletta.

Alergând, ocolind trecătorii de pe trotuar ce se amestecau cu cei ieşiţi la cumpărături, Marten încerca să nu-şi scape omul din ochi. Însă era prea multă lume şi-l pierdu. Încetini, gata să renunţe, când îl zări ieşind dintr-un grup aflat la vreo jumătate de cvartal, undeva în faţa lui şi cotind-o brusc spre stânga, pe o străduţă lăturalnică. Marten îşi făcu loc printre doi vânzători ce se certau şi aproape trânti la pământ o femeie cu un bebeluş, dar tot reuşi să ajungă la colţ taman la timp să-l vadă pe tipul cărunt uitându-se în urmă şi luând-o din nou spre stânga, tăind-o pe o stradă intens circulată.

Erau în centrul vechi al oraşului, parte a cartierului Gotic, cu clădirile sale ce datau din secolele XIII, XIV sau XV, cu cafenele, terase şi magazine ce-aveau deasupra apartamente. Cu plămânii arzând şi inima bubuind, Marten continuă să alerge. Dându-se scurt înapoi ca să evite o motocicletă ce venea rapid spre el, apucă repede în direcţia în care o luase şi Căruntul, cercetând din ochi mulţimea de pe ambele părţi ale străzii. Era în plin fuleu când auzi urletul acut al unui claxon. O fracţiune de secundă mai târziu, se auzi un strigăt de oroare dinspre cei aflaţi în faţa lui. Claxonul nu se mai auzea. Toată strada amuţise.

Marten o luă repede într-acolo, strecurându-se printre trecătorii ce păreau să fi îngheţat pe loc, uitându-se la ceva dinaintea lor. Apoi Marten văzu un camion mare al unui furnizor oprit în mijlocul străzii, cu masca motorului rău buşită, iar în faţa lui, pe caldarâm, trupul Căruntului.

De jur împrejur, lumea rămăsese pe loc, tăcută, holbându-se la el. Nicholas nu se opri şi continuă să avanseze încet, apropiindu-se de cadavru. Îngenunchind lângă el, îi puse degetele pe carotidă, încercând să-i găsească pulsul. Şoferul camionului, un tânăr până-n treizeci de ani, înţepenise lângă portiera cabinei, şocat.

Marten se uită la cei din jurul său.

— Chemaţi o ambulanţă. Ambulanţă! Ambulanţă!, spuse tare, apoi se întoarse iar spre cadavru, îi descheie haina şi îşi puse mâna în dreptul inimii lui.

Îi atinse căruntului carotida din nou, ţinând degetele acolo câteva secunde, apoi, încet, îi încheie haina şi se ridică.

— Ambulanţă! repetă şi se îndepărtă, pierzându-se în mulţime.

În jurul său, oamenii sunau după ajutor. Înapoia lui, şoferul camionului rămăsese tot unde era, încremenit pe loc lângă camion.

Marten nu se opri. Nu avea deloc nevoie să-l găsească poliţia acolo şi să-l ia la întrebări despre identitatea individului lovit de camion. Ar fi vrut să-i afle numele. Apoi l-ar fi întrebat dacă era doctor şi, aflând că nu e, ar fi vrut să ştie de ce încercase să-l ajute pe cărunt. Să ştie ce-a văzut. Ce alte detalii le-ar mai fi putut da. Habar n-avea cum e legea în Spania sau cum se aplică în cazul accidentelor de acest fel, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie interogat de poliţie sau de presă, sau să fie fotografiat de vreun paparazzo, să apară o secvenţă de înregistrare video la vreo televiziune locală.

Ce-şi dorea el… era să nu se facă nicio legătură între Cărunt şi el.

44

TRENUL ALTARIA NR. 01138, MADRID-BARCELONA. 4:35 P.M.

John Henry Harris, preşedintele SUA, îi mulţumi cu o înclinare a capului barmanului din vagonul-restaurant, apoi îşi luă consumaţia – un sendviş şi o sticlă de apă minerală – la o măsuţă mai la o parte, să mănânce. Pe lângă barman, mai erau şase persoane în vagon, patru bărbaţi şi două femei, una mai în vârstă decât cealaltă. Dintre bărbaţi, doi şedeau lângă o fereastră bând bere, un altul avea un pahar de carton plin cu cafea în mână şi se uita la peisajele ce se succedau prin faţa lui. Cel din urmă dintre bărbaţi stătea la aceeaşi masă cu cele două femei, împărţind împreună un platou de sanvişuri. Acest grup de trei persoane păreau inofensivi, frate şi soră probabil şi o mătuşă, sau soţ şi soţie şi sora mai mare a lui sau a ei.

De ceilalţi trei nu era sigur.

Cu câteva minute înainte, trecuseră de Lleida după o oprire la Zaragoza şi se îndreptau spre nord-est cu încă o staţionare la Valls înainte de sosirea la Barcelona, în gara Sants, la câteva minute după ora şase seara. Cea mai mare parte a călătoriei fusese lipsită de evenimente şi nimeni nu-l privise de două ori, însă la Lleida mai mulţi poliţişti înarmaţi au urcat în tren, urmaţi la puţin timp de alţi patru în civil pe care îi dădeau de gol stilul şi mişcările. Acest lucru îl făcu pe Harris să se întrebe de nu cumva unul sau chiar toţi cei trei bărbaţi, cei doi care beau bere şi tipul ce privea pe geam, nu erau şi ei agenţi, fie spanioli, fie americani. Toţi trei veniseră la vagonul-restaurant după el şi erau suficient de aproape de cea mai depărtată ieşire ca să-l împiedice să iasă dacă ar fi vrut. Poliţiştii în uniformă sau alţi agenţi sub

acoperire care urcaseră la Lleida puteau foarte bine să intre şi să blocheze intrarea aflată tocmai în spatele lui. Dacă avea dreptate şi-ntr-adevăr blocaseră acea uşă, atunci jocul se-ncheiase.

Harris îşi termină repede sendvişul şi luă o gură de apă. Apoi puse conştiincios tava de carton într-un coş de gunoi şi trecu pe lângă individul ce stătea la masă cu cele două femei, apoi ieşi din vagon.

Traversă următorul vagon de la un capăt la altul şi intră în altul, unde-şi ocupă locul la clasa a doua. Pe aceeaşi banchetă lângă el era un individ cu jachetă de piele şi bască neagră, care urcase tot la Madrid. Între timp, omul îşi întorsese faţa spre fereastră, îşi înfundase basca pe ochi, acoperindu-şi aproape toată faţa, şi părea că doarme. Harris răsuflă adânc, uşurat, apoi luă exemplarul împăturit din *El Pais* pe care-l lăsase în suportul de pe spătarul scaunului din faţa sa şi-l deschise.

Era ora 4:44. Următoarea staţie era Valls la 5:03, dar Harris nu era foarte sigur ce avea de făcut când aveau să ajungă acolo. Ştia că Hap Daniels era mai mult decât hotărât să-l ducă înapoi, probabil era chiar frenetic în privinţa asta. Nu numai că devenise primul agent al Serviciului Secret din istorie responsabil de securitatea prezidenţială care-l scăpase pe POTUS, însă probabil că era şi ruşinat peste măsură, iar cei din conducere îl supuneau la presiuni enorme, probabil până într-acolo încât existau destule şanse să fie dat afară.

Cea dintâi presupunere a Serviciului Secret fusese probabil aceea că preşedintele fusese victima unui atac ostil, astfel încât luaseră măsuri în consecinţă. De-acum, CIA, FBI şi NSA erau şi ele implicate. Madridul era scormonit de serviciile secrete spaniole şi de poliţia locală. Însă probabil o operaţiune de căutare mai amplă se întinsese deja în toată Europa şi în Africa de nord. Probabil că un centru de comandă era deja funcţional în agenţia de la Roma, acoperind zona Orientului Mijlociu, a

Rusiei şi a fostelor republici sovietice. Şi toată această operaţiune se desfăşura sub consemnul camuflării sau, cum spuneau cei din agenţiile de informaţii, „la adăpostul nopţii”. Însă de-acum mai mult ca sigur că aveau destule informaţii ca să ştie cu oarece precizie ce anume se întâmplase cu adevărat: că preşedintele plecase de unul singur şi de bunăvoie. Ca urmare, Jake Lowe, înfuriat la culme, şi Jim Marshall construiseră probabil deja o pledoarie convingătoare cum că actul preşedintelui fusese determinat de o tulburare psihică serioasă, de vreo cădere nervoasă. Era singura gogoriţă care-ar fi putut să prindă, însă era una bună, căci, printre oamenii responsabili cu protecţia preşedintelui, întreaga poveste ar fi pus în umbră groaza că preşedintele ar fi fost răpit şi ar fi devenit, sub îndrumarea atentă a lui Lowe şi compania, o telenovelă sfâşietoare despre cum până şi cel mai puternic om din lume poate ajunge la capătul puterilor.

Drept urmare, toată lumea, de la cei din grupul prezent la reşedinţa madrilenă a lui Evan Byrd în noaptea trecută şi până la Secretarul Securităţii Naţionale, la directorul Serviciului Secret şi la subalternii lor, ar fi făcut absolut totul să-l găsească şi să-l aducă înapoi cât mai repede şi să-l pună la adăpost. Dar numai câţiva, foarte puţini, oameni aleşi pe sprânceană, ar fi ştiut ce se întâmplă cu adevărat.

„Înapoi acasă şi în afara oricărui pericol” însemna că ar fi fost dat pe mâna lui Jack Lowe şi a complicilor săi, care vor fi aranjat deja ca preşedintele să fie dat în îngrijirea lor. De îndată ce s-ar fi întâmplat una ca asta, Harris era sigur care ar fi fost urmarea. Ar fi fost imediat transportat în mare taină la o locaţie suficient de departe şi de sigură ca să-l izoleze şi să-l ucidă: astfel s-ar fi putut pretinde că a fost vorba de un atac de cord, un infarct sau ceva la fel de plauzibil.

Zgomotul uşii deschizându-se la cel mai îndepărtat capăt al vagonului îl făcu pe Harris să-şi ridice ochii din ziar. Doi dintre poliţiştii înarmaţi care urcaseră la Lleida au intrat, rămânând pe loc, cercetând din priviri pasagerii în timp ce uşa se închidea înapoia lor. Harris observă că aparţineau CNP – Cuerpo Nacional de Policia, poliţia naţională spaniolă. Pe umeri le atârnau pistoale automate. Au mai rămas pe loc o vreme, tăcuţi, apoi au început să înainteze încet, primul poliţist studiind atent călătorii de pe partea dreaptă a vagonului, cel de-al doilea luând aminte la cei de pe partea stângă. La jumătatea vagonului, cel dintâi se opri şi, uitându-se la un bărbat ce purta o pălărie cu boruri late, îi ceru actele de identitate. Celălalt poliţist se apropie şi el, privindu-l pe pasagerul ce se supuse controlului. Primul poliţist verifică atent documentele, apoi i le înapoie şi porni mai departe pe culoar.

Harris îi urmărea venind spre el, apoi însă îşi plecă iarăşi ochii în ziar. Nu era nici urmă de îndoială că pe el îl căutau, verificând pe oricine părea să aibă chiar şi cea mai vagă asemănare cu preşedintele SUA sau, cum fusese cazul celui cu pălăria, pe oricine nu putea fi identificat cu siguranţă.

Poliţiştii ajunseseră aproape, iar Harris simţi că-i creşte pulsul şi că, pe buza de sus, îi apăruseră broboane de sudoare. Îşi ţinu capul aplecat, citind şi sperând că vor trece mai departe, spre vagonul următor. Deodată zări o cizmă lustruită oprindu-se în dreptul lui.

— Tu, spuse poliţistul în spaniolă. Cum te numeşti? Unde locuieşti?

Cu inima cât un purice, Harris se uită la poliţist, care însă nu-l privea pe el, ci pe tipul cu bască ce moţăia de lângă el. Încet, bărbatul îşi ridică basca de pe ochi, privindu-i pe poliţişti. Cel de-al doilea se alăturase deja celui dintâi. Harris se simţea ca un mieluşel în preajma lupilor flămânzi. N-avea

altceva de făcut decât să urmărească atent ce se întâmpla.

— Cum te cheamă? Unde stai? se răsti primul poliţist iarăşi.

— Fernando Alejandro Ponce. Locuiesc pe Carrer del Bruc la numărul 62 în Barcelona, răspunse omul cu bască. Sunt artist!

Tonul lui era indignat.

— Sunt pictor! Da' ce ştiţi voi despre artă!? Şi ce vreţi de la mine?

— Actele, spuse ferm primul poliţist.

Toţi ceilalţi călători din vagon întoarseră capul spre ei.

Primul poliţist îşi luase pistolul automat de pe umăr, în timp ce, alene, furios, Fernando Alejandro Ponce îşi scotoci jacheta de unde scoase un fel de carte de identitate, pe care i-o întinse poliţistului. Apoi, pe nepusă masă, se întoarse spre Harris.

— Pe el de ce nu-l întrebaţi cum îl cheamă? Şi unde stă? De ce nu-i cereţi şi lui actele? Aşa ar fi corect. Haideţi, cereţi-i actele!

Doamne Dumnezeule, se gândi Harris cu respiraţia tăiată, aşteptându-se ca poliţistul să accepte provocarea pictorului şi să-i ceară documentele. Poliţistul verifică cartea de identitate a lui Fernando Alejandro Ponce şi i-o înapoie.

— Ei, aveţi de gând să i le cereţi şi lui? reluă Fernando Alejandro Ponce agitându-şi mânios documentul în direcţia lui Harris.

— Pictore, dă-i drumul şi culcă-te la loc, îi răspunse poliţistul, apoi aruncă o privire spre Harris şi se întoarse urmat de camaradul său să-şi continue cercetările până la capătul vagonului.

O clipă mai târziu ieşiseră pe uşa din celălalt capăt al vagonului.

Alejandro îi urmări cu privirea în tot acest timp, apoi se întoarse către Harris.

— *¡Bastardos! ¿Quién el infiemo es él que buşea de todos modos?* se răţoi el. Tâmpiţii! Pe cine dracu' or fi căutând cu atâta râvnă?

— *No tengo idea.* N-am idee, zise Harris, ridicând din umeri. Nici cea mai vagă idee.

45

BARCELONA. 5:00 P.M.

Douăzeci de minute mai târziu după accidentul din cartierul Gotic, Nicholas Marten renunţă fără zarvă la camera de la hotelul Regente Majestic, cerându-şi scuze de la îndatoritoarea recepţioneră care mai era încă de serviciu, motivând că cei de la ziar îi schimbaseră pe neaşteptate sarcinile. Cu generozitate, femeia anulă transferul bancar de pe cardul lui Marten şi-i dădu o chitanţă. Cinci minute mai apoi, Nicholas ieşise din hotel în stradă, cărând cu el mica sa geantă de voiaj, fără să o anunţe pe Demi ce plănuia să facă. N-avea cum să ştie cu certitudine dacă tipul cărunt fusese chemat la restaurant de chelner, sau dacă reuşise să dea de el la Regente Majestic ori dacă îl informase cineva de la hotel şi-l urmărise de-acolo. Renunţând la camera de hotel, nu lăsa niciun indiciu clar de la care să-i ia iarăşi urma cineva.

Nu-i mai puţin adevărat că ei ştiau acum că Marten era în Barcelona. În plus, Căruntul fiind mort, nu era decât o chestiune de timp până să pună pe altcineva pe urmele sale. Cineva care-ar fi putut să-l recunoască, dar care să-i fie lui Nicholas complet necunoscut. Singurul avantaj pe care-l avea, dacă într-adevăr era un avantaj, era că ştia acum cine fusese Căruntul: Klaus Melzer, inginer constructor. Cu domiciliul la 445 Ludwigstrasse, München, Germania.

Încă din clipa în care văzuse adâncitura zdravănă din masca motorului rezultată în urma impactului camionului şi felul cum zăcea corpul răşchirat pe caldarâm, Marten ştiuse că tipul a murit. Presupunerea sa se confirmă atunci când îi atinse carotida să-i caute pulsul. Restul – apelurile

către mulţimea adunată să cheme ambulanţa, faptul că-i deschisese jacheta să-i palpeze inima, după care o închise la loc cum fusese –, toate astea nu fuseseră decât o scenetă. Observase o mică umflătură pe pieptul căruntului încă din clipa-n care se apleca peste el. Era exact ce-şi dorea. Şi ceea ce luă cu el atunci când plecă: portmoneul Căruntului din buzunarul interior al jachetei sport. Înăuntru găsi permisul de conducere german, cărţi de credit şi de vizită cu numele individului şi-al firmei pentru care probabil lucra: Karlsruhe & Lahr, Constructori Civili, Brunnstrasse 24, München.

5:44 P.M.

Nicholas Marten se cază la hotelul Rivoli Jardin. Rămăsese tot în cartierul Gotic, la câteva cvartale spre sud de Regente Majestic. Şi de această dată, neavând altă alternativă, îşi folosi propriul nume şi cartea de identitate pentru înregistrare. Zece minute mai târziu îşi despachetase valijoara şi încerca să ia legătura cu Peter Fadden, care probabil că ajunsese deja la Londra. Însă ziaristul de la *Washington Post* nu-i răspunse, iar Marten auzi în schimb înregistrarea căsuţei vocale ce spunea că Fadden nu era disponibil, însă i se putea lăsa un mesaj. Ceea ce Marten şi făcu, cerându-i lui Peter să-l sune cât mai curând.

Marten închise şi formă numărul hotelului Regente Majestic, cerând să i se dea legătura în camera lui Demi. Telefonul sună şi tot sună, însă nu-i răspunse nimeni. Nicholas închise fără să mai lase vreun mesaj. Îl rodea gândul că poate făcuse o greşeală lăsând-o pe Demi să plece. Doar încercase şi înainte să se descotorosească de el. În plus, Demi era iarăşi furioasă după scena de la Patru Pisici. Iar el ce făcuse? O pusese într-un taxi şi-o lăsase să plece. Nu mai avea importanţă ce-i promisese ea. Nu trebuia decât ca Demi să renunţe

la camera ei de la Regente şi astfel era foarte probabil ca Marten să n-o mai vadă niciodată. Peste toate astea mai era şi acea vagă impresie pe care i-o lăsase Demi, felul ei de a se purta, o oarecare neatenţie ciudată, de parcă urmărea altceva decât lăsase să se înţeleagă. Că avea de-a face cu sora ei dispărută, dacă nu cumva întreaga poveste era o invenţie, sau cu altceva îi era imposibil să spună. Orice-ar fi fost, neliniştea pe care Demi i-o provoca lui Marten sporea.

Marten lăsă receptorul în furcă şi luă carnetul de şofer al Căruntului, al cărui nume îl cunoştea acum: Klaus Melzer. Îl răsuci în mână, apoi se mai uită o dată la cartea lui de vizită. Acum, faptul că urmăritorii săi şi-l predaseră unul celuilalt pe aeroportul din Barcelona nu mai avea importanţă. Ce nu înţelegea Marten era motivul pentru care l-ar fi urmărit un inginer constructor german de patruzeci şi cinci de ani. N-avea nicio logică.

Doar dacă…

Marten îşi luă telefonul şi formă numărul din München al firmei Karlsruhe & Lahr de pe cartea de vizită a lui Melzer. Poate că documentele sale – carnet de şofer, cărţi de credit şi de vizită – erau false, poate că nici Klaus Melzer şi nici firma aceea nu existau. Zece secunde mai târziu, jumătate din această presupunere se nărui.

— Karlsruhe & Lahr, *Gutten Nachmittag.* Karlsruhe & Lahr, bună ziua, spuse o voce afabilă de femeie.

După alte cinci secunde, căzu şi cealaltă jumătate a presupoziţiei sale.

— Cu Klaus Melzer, vă rog, spuse Marten.

— Îmi pare rău. Dl Melzer lipseşte până săptămâna viitoare, răspunse femeia într-o engleză cu accent german. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Ştiţi cumva unde pot da de el?

— Călătoreşte, domnule. Vreţi să-i reamintesc să vă sune când se întoarce?

— Nu, mulţumesc. Am să revin cu un telefon, spuse Marten şi închise.

Aşadar exista un Karl Melzer care muncea pentru Karlsruhe & Lahr. Confirmarea aceasta îl aduse iarăşi la prima întrebare: de ce îl urmărea un inginer constructor german, de vârstă mijlocie şi cu o slujbă aparent bună? De ce schimbul pe care-l făcuseră urmăritorii săi pe aeroport fusese atât de profesionist? De ce o luase la fugă atunci când Marten era gata să-l ia la întrebări? Ar fi fost suficient să nege orice fel de acuzaţii i-ar fi adus Marten şi cu asta s-ar fi terminat povestea. Marten n-ar fi putut face nimic. Însă Melzer o luase la fugă, iar acum era mort.

— Drăcia dracului, făcu Marten clocotind de nervi, apoi deschise mobilul şi încercă iar să dea de jurnalista franceză.

Lăsă telefonul să sune până când interveni operatorul hotelului.

— Îmi pare rău, domnişoara Picard nu răspunde.

— Mulţumesc, spuse Marten gata să închidă, când îi veni o altă idee. Reverendul Beck a sosit? Trebuia să vină din Malta.

— Daţi-mi voie să verific, domnule.

Urmă o scurtă pauză până când vocea operatorului se auzi iarăşi în aparat.

— Nu, domnule. Nu încă.

— Mulţumesc.

Marten închise, inspiră adânc, hotărât şi traversă camera să-şi pună mobilul la încărcat. Dacă Demi nu răspundea, iar reverendul nu sosise, atunci unde era ea? Şi iarăşi îl vizită neliniştitorul gând că Demi plecase deja, poate să se întâlnească cu reverendul, şi poate chiar cu doctorul Foxx. Iar dacă plecase, poate că nici nu mai era în Barcelona. Iar dacă era aşa, atunci probabil că de data asta îşi ştersese urmele, asigurându-se astfel că Marten nu va mai avea niciun indiciu de urmat.

46

5:58 P.M.

Preşedintele John Henry Harris privea pe geam cum peisajul rural lăsa locul suburbiilor, apoi oraşului, în timp ce trenul Altaria nr. 01138 se apropia tot mai mult de gara Sants din Barcelona. Zări în depărtare strălucirea soarelui pe întinderea mării Mediterane. Sosirea în gară era programată în cinci minute. Planul său era să urce în trenul Catalunya Express de ora 6:25, care, în ciuda dificultăţilor, avea să-l ducă la Gerona, unde avea să ajungă la ora 7:39. Odată ce-ar fi ajuns acolo, n-avea să-l sune pe rabinul David Aznar acasă să-i ceară îndrumări, căci ştia că telefonul lui era probabil monitorizat de vreun dispozitiv al maşinăriei de urmărire puse la cale de Hap Daniels. Aşa că trebuia să găsească singur drumul. Dacă ajunsese până aici fără să fie descoperit, trebuia să spere că norocul va fi şi în continuare de partea lui şi că va reuşi să facă ce-i mai rămăsese din drum fără incidente.

6:08 P.M.

Trenul Altaria intră în gara Sants cu cinci minute întârziere. John Henry Harris se ridică în acelaşi timp cu ceilalţi călători care deja începuseră să-şi adune bagajele.

Îl salută cu o înclinare a capului pe Fernando Alejandro Ponce, artistul cu beretă şi jachetă de piele ce-i fusese tovarăş de călătorie, apoi o luă după ceilalţi pasageri şi coborî din tren. Imediat inima i-a stat în loc. Poliţişti înarmaţi blocaseră ieşirile şi verificau actele tuturor celor ce ieşeau de pe peron. Cozile păreau să aibă lungimi de kilometri întregi. Singurul gând al lui Harris era că

Hap Daniels, sub comanda directorului Serviciului Secret din Washington, care la rândul său era sub comanda Secretarului pentru Securitate Naţională, care era la ordinele vicepreşedintelui Hamilton Rogers şi a celorlalţi „camarazi” ai lui Jake Lowe, pusese piciorul pe acceleraţie. Ceea ce însemna că verificări de felul celor ce aveau loc în gară se făceau probabil peste tot în Spania, dacă nu cumva în toată Europa.

6:12 P.M.

Preşedintele Harris stătea la coadă să-şi ia biletul pentru Catalunya Express, care pleca peste treisprezece minute. Intenţionat nu-şi luase din Madrid biletul pentru Gerona, ci numai până la Barcelona, pentru că nu voia să alerteze pe cineva care l-ar fi putut recunoaşte – vânzătorul de la ghişeu, adică – şi care mai târziu ar fi putut fi interogat asupra destinaţiei sale reale. Acum îşi dorea să-l fi luat de la Madrid totuşi. Până la ghişeu mai erau vreo douăzeci de persoane în faţa lui, iar poliţiştii se învârteau încoace şi încolo, scrutându-i pe toţi cei din rând. Şi nu doar de la ghişeul acela, ci de la toate casele de bilete.

6:19 P.M.

Coada abia de se mişca. În jurul lui, oamenii începeau să murmure, întrebându-se ce se întâmpla. Frica se citea pe feţele tuturor, căci amintirea grozăviei ce se întâmplase la 11 martie 2004 în gara Atocha era încă dureros de proaspătă în minţile lor. Fără îndoială, erau agitaţi de prezenţa oamenilor în uniforme şi înarmaţi. Mulţi aproape că se aşteptau să explodeze o bombă din clipă în clipă.

6:22 P.M.

Coada se mişcă, iar Harris ajunse ceva mai aproape. Îi vedea deja pe funcţionarii casei de bilete în cuştile lor, verificând actele fiecărui cumpărător, iar lângă ei pe agenţii de poliţie supraveghind întregul proces.

Încetişor, cu băgare de seamă, ieşi din rând şi o luă spre toaletă. Trebuia să iasă din clădire şi să găsească alt mod de a ajunge la Gerona. Cum, nu ştia, căci era sigur că în fiecare gară şi în fiecare staţie de autobuz aveau loc aceleaşi filtre.

Harris trecu pe lângă un chioşc de ziare. Aşezat la vedere era *La Vanguardia,* după toate probabilităţile un ziar de primă mână din Barcelona. Pe prima pagină era o fotografie de-a sa, făcută cândva în ziua dinainte, în care era surprins ieşind din limuzina prezidenţială. Titlul spunea:

HARRIS HUYE AMENAZA DEL TERRORISTA EN MADRID!
HARRIS FUGE DIN MADRID DE TEAMA UNEI AMENINŢĂRI TERORISTE!

Îşi continuă drumul cu capul plecat, trecând pe lângă magazine, restaurante şi un număr neverosimil de mare de poliţişti. Ajunse la toaletă în cele din urmă şi intră pe lângă un poliţist ce se postase înăuntru, chiar lângă uşă. Ce era de făcut? Era un coşmar în toată legea ceea ce i se întâmpla. Spera să se trezească naibii şi să descopere că exact asta fusese, doar un vis urât. Dar nu era, şi Harris o ştia prea bine. Trebuia să găsească o cale să iasă din clădirea gării, chiar dacă nu ştia nimic despre Barcelona, şi nici cum putea ajunge de-acolo la Gerona.

Se aşeză pe capacul vasului de toaletă şi încercă să chibzuiască. Pentru moment, cel puţin acolo, cu uşile closetului închise, era în siguranţă. Dar asta n-avea să dureze decât până când cineva ar fi încercat să intre sau până când poliţistul de la

intrare ar fi devenit bănuitor şi-ar fi venit să vadă ce se întâmplă. Primul său gând a fost să rişte şi să-l sune pe rabinul David Aznar şi să-i ceară să-i trimită şoferul să-l ia, să stabilească un loc de întâlnire, undeva unde s-ar fi putut şi ascunde, măcar pe-aproape, până când ar fi sosit maşina. Însă, din ceea ce se petrecea în gară, ştia că varianta asta nici măcar nu trebuia luată în considerare. Dacă înainte doar bănuia că telefoanele rabinului erau ascultate, acum nu mai avea nicio îndoială. Din câte se părea, absolut fiecare centimetru pătrat din orice zonă a Spaniei era sub supraveghere. Chiar dacă nu-şi dădeau seama de acest lucru, urmăritorii săi erau literalmente la câţiva paşi depărtare de el.

Asta însemna că nu trebuia să se grăbească, ci să rezolve una câte una fiecare problemă, aşa cum făcuse şi la Ritz. Prima lui grijă trebuia să fie să iasă din gară. Odată ajuns în stradă, urma să decidă următoarea fază a acţiunilor sale. Ca să iasă trebuia să facă ce făcuse şi în Madrid, să-şi pună la contribuţie cunoştinţele despre construcţia clădirilor publice şi să se folosească de structurile ce adăposteau sistemele de ventilaţie şi de încălzire, instalaţiile de alimentare cu apă şi electricitate. Tot aşa cum un şoarece sau un şobolan şi-ar fi găsit drumul spre libertate.

Harris se ridică şi trase apa. Era gata să deschidă uşa cabinei când zări la picioarele lui un exemplar împăturit din *La Vanguardia,* cel cu fotografia lui pe prima pagină. Văzu în asta o sugestie. Ceva cu care-şi putea masca faţa cât timp s-ar fi preumblat prin gară căutând o intrare în coridoarele utilizate de echipele de întreţinere. În plus, putea afla câte ceva despre balivernele pe care le livrau presei purtătorii de cuvânt de la Casa Albă. Putea vedea cum reuşiseră „prietenii" săi şi, mai ales, Jake Lowe, creierul manipulărilor, să dea alarma generală fără să spună adevărul sau să neliniştească publicul mai mult decât era necesar.

Harris ridică iute ziarul, îl puse sub braţ, mai trase o dată apa, deschise uşa şi ieşi.

47

HOTEL REGENTE MAJESTIC. 7:15 P.M.

Marten stătea singur în foaierul hotelului, aşteptând ca Peter Fadden să-i întoarcă apelul. Fadden se afla acum la Madrid, unde fusese trimis de *The Washington Post* pentru a face o investigaţie asupra împrejurărilor evacuării subite a preşedintelui de la hotelul Ritz în noaptea dinainte. Avuseseră o foarte scurtă convorbire, dar apoi ziaristul a fost nevoit să închidă şi să răspundă altui apel, promiţând să-l sune înapoi cât de curând.

Cu părul pieptănat spre spate, îmbrăcat în pantaloni kaki curaţi, cu o bluză nouă şi o jachetă sport, Marten arăta cu totul altfel decât cum era când îşi luase o cameră la acel hotel, la care însă renunţase între timp. În plus, întreg personalul care fusese mai devreme de serviciu era acum schimbat, aşa că nu-l mai putea recunoaşte nimeni.

Spre marea sa uşurare, Marten află că Demi nu plecase încă, aşa cum se temuse, şi mai află că reverendul Beck sosise şi el în cele din urmă şi se cazase. Totuşi, nici ea, nici el nu se aflau în acel moment în camerele lor. Sau cel puţin nu răspundeau la telefon, dacă totuşi erau în camere. Marten aruncase o privire în bar, la cafenea şi în restaurant să se asigure că niciunul din ei nu era pe-acolo. Nu erau. Aşa că i se păruse rezonabilă presupunerea că, dacă nu cumva erau în vreo altă încăpere a hotelului, de fapt nu erau în clădire.

Locul pe care-l ocupase în foaier îi permitea să vadă intrarea, recepţia şi lifturile situate în spatele recepţiei. Altfel spus, Demi sau reverendul, sau amândoi, ar fi trebuit să treacă pe lângă el la întoarcere. Nu-i plăcea să stea acolo atât de expus, însă pe vremuri, când mai era încă detectiv al

poliţiei din Los Angeles, făcuse destule ore de supraveghere încât să ştie ce trebuie făcut în astfel de momente. Să dai câte un ocol şi să revii de unde ai plecat, prefăcându-te că aştepţi pe cineva care întârzie. Desigur, în cele din urmă ar fi trebuit să plece, dar nu venise momentul încă. Aşa că deocamdată nu făcea altceva decât să tragă de timp în aşteptarea telefonului de la Fadden sau a sosirii jurnalistei franceze. Pe de altă parte, timpul era o problemă. La ora aceea, Foxx sau cine l-o fi pus pe Karl Melzer pe urmele sale vor fi aflat de moartea acestuia şi se vor fi grăbit să-l înlocuiască. După aceea aveau să dea telefoane pe la toate hotelurile din Barcelona, întrebând dacă nu au printre clienţi un anume Nicholas Marten. „Încerc să dau de un prieten" sau „de văru-meu, numele lui e…", sau ceva asemănător, asta ar fi putut spune înlocuitorul lui Melzer. Şi chiar cu numărul mare de hoteluri din oraş nu i-ar fi luat mai mult de jumătate de oră să dea de urma lui. Odată ce ar fi ştiut unde se află, toată povestea ar fi început de la capăt.

Tocmai se răsucise puţin să aibă o vedere mai bună asupra intrării când îi sună mobilul. Nicholas răspunse.

— Marten la telefon.

— Peter, se auzi vocea lui Fadden atât de clar de parcă şedea lângă el. Scuze că a durat atâta. Serviciul Secret l-a luat pe preşedinte dintr-un hotel în miez de noapte şi l-a dus într-o locaţie secretă. Ni s-a spus că a fost vorba de o ameninţare teroristă cât se poate de verosimilă şi că suspecţii sunt încă liberi şi că încearcă să iasă din ţară. Au pus fiecare spaniol care încape într-o uniformă să încerce să dea de ei, să nu mai zic de vânzoleala Serviciului Secret şi a celor de la CIA sau FBI.

— Ştiu, Peter, am văzut la ştiri.

— Orice-ar fi ceea ce se întâmplă, sunt cam singur pe-aici. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe a închis bâlciul şi a trimis toţi corespondenţii de

presă înapoi la Washington. De ce?, nu ştiu, atâta că de acolo vor veni veştile oficiale atunci când se va afla ceva. Bineînţeles că-i vor întoarce pe toţi şi-i vor trimite înapoi la reuniunea NATO de luni de la Varşovia. Dar nu despre asta vrei tu să vorbim, ci despre afacerea cu Caroline Parsons, cu clinica.

— Aşa e.

— Clinica e legală. Caroline a fost transportată de la domiciliul ei la Centrul de reabilitare din Silver Springs, statul Maryland. A rămas acolo şase zile, după care a fost transferată la Spitalul Universitar. Doctoriţa Stephenson era medic consultant la clinică, ea a aprobat şi internarea şi transferul. Nimeni din personalul de-acolo nu a auzit de Foxx şi nici n-a văzut pe cineva care să-i semene.

Marten inspiră adânc şi trase cu ochiul împrejur. La mesele dimprejurul lui să tot fi fost vreo zece, douăsprezece persoane. Niciunul nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Se concentră iarăşi la convorbirea cu Fadden.

— Peter, am mai aflat câte ceva. Stephenson şi Foxx făceau parte dintr-un convent, un convent de vrăjitoare…

— Vrăjitoare?

— Da.

— Doamne iartă-mă, ce prostii îs astea?

— Peter, taci şi ascultă, spuse Marten şoptit. Ţi-am spus înainte că Foxx avea o mică cruciuliţă cu cercuri la capete tatuată pe degetul mare. Stephenson avea un tatuaj identic. Probabil şi Beck îl are.

Marten ridică privirea, observând un cuplu de tineri aşezându-se la o măsuţă din apropiere. Se ridică şi porni spre holul hotelului, ţinând telefonul la ureche.

— Crucea aceea e semnul stelei Aldebaran, spuse Marten fără să se oprească din mers, adică al

stelei roşii ce reprezintă ochiul stâng al constelaţiei Taurului. Îi mai spune şi Ochiul lui Dumnezeu.

— Ce dracu tot vorbeşti acolo?

— Un fel de sectă, Peter.

— Şi crezi că secta asta are vreo legătură cu moartea lui Caroline Parsons şi a soţului şi a fiului ei?

— Posibil, nu ştiu sigur. Însă Foxx s-a agitat din ce în ce mai tare după ce l-am întrebat despre doctoriţa Stephenson. Şi ţi-am spus că a negat că ar fi cunoscut-o. Poate că oamenii tăi n-au găsit dovezile prezenţei lui la clinică, cât timp a fost Caroline internată acolo, dar ea nu numai că mi l-a descris de tip, dar mi-a spus şi cum arată mâinile lui şi tatuajul de pe policar. Peter, crede-mă, Foxx a fost la clinica aceea. Beck a fost cu el în Malta, iar acum e aici, în Barcelona şi urmează să se întâlnească iar cu doctorul. Curând. Mă strădui să aflu unde şi când exact. Iar dacă aflu, probabil c-am să ştiu şi de ce.

Marten ajunse în hol şi îl traversă. Un valet împingând un cărucior cu bagaje venea spre el. Marten se opri şi se întoarse.

— Peter, mai e ceva. Foxx, sau altcineva, a pus să fiu urmărit de la Valletta la Barcelona. O chestie profesionistă; primul urmăritor m-a predat unui al doilea pe aeroport, aici, în Barcelona. Credeam că l-am pierdut, însă s-a arătat la restaurantul unde luam prânzul. Mai târziu am aflat că era inginer constructor, de naţionalitate germană şi lucra pentru o companie din München…

— De ce-ar fi un inginer constructor…?

— Asta m-am întrebat şi eu. Dar aşa stau lucrurile. Am sunat la compania la care lucra şi am verificat.

— Dar el unde-i acum?

— E mort.

— Ce?

Valetul trecu pe lângă Marten, care se întoarse de unde venise. Tocmai atunci, în faţa lui, se

deschiseră uşile liftului din cealaltă parte a holului. Spre surprinderea lui Nicholas o văzu pe Demi ieşind din lift, însoţită de reverendul Beck şi de o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în negru, probabil spanioloaică sau italiancă.

— Peter, trebuie să plec. Când pot, te sun să-ţi spun ce se mai întâmplă.

Imediat Marten închise telefonul şi-i urmări pe cei trei traversând holul şi îndreptându-se spre ieşire. Nicholas se dădu mai înapoi când cei trei ieşiră, observând că Beck vorbea cu portarul. Un minut mai târziu, un taxi trase în faţa hotelului, cât să urce cei trei, apoi o luă din loc.

Marten dădu uşile de la intrare într-o parte.

— Vorbeşti englezeşte? îl întrebă pe portar.

— Da, domnule.

— Cele trei persoane care tocmai au plecat. Trebuie să mă întâlnesc cu ei undeva, însă mi-am pierdut pliantul cu programul. Sunt din grupul care călătoreşte cu reverendul Beck. Ştii încotro au luat-o?

— La biserică, domnule.

— Biserică?

— Catedrala din Barcelona.

Marten îi zâmbi.

— A, da. Catedrala. Mulţumesc.

— Vreţi să mergeţi acolo?

— Da, mulţumesc.

— Ei bine, aveţi noroc, la fel ca şi prietenii dumneavoastră.

Marten îl privi uimit.

— De obicei catedrala e deschisă doar până la şapte. Însă luna aceasta e deschisă până la zece. E sărbătoare. A fost mult timp închisă pentru renovare, au redeschis-o de curând.

Portarul zâmbea.

— Deci, tot mai vreţi să mergeţi acolo?

— Da.

Portarul făcu semn unui taxi. În clipa în care sosi maşina lui, Nicholas îi dădu zece euro bacşiş

portarului, apoi urcă pe bancheta din spate şi taxiul plecă.

48

7:40 P.M.

John Henry Harris stătea în pragul unui magazin de instalaţii sanitare, urmărind-o cu privirea pe femeia ce-şi expunea nurii în stradă. Era blondă, cu pielea palidă ca de porţelan; părea să aibă vreo douăzeci de ani, probabil scandinavă sau nemţoaică ori poate chiar rusoaică. Nu naţionalitatea ei conta, ci profesia. Tipa purta o bluză scurtă ce-i lăsa spatele gol şi o fustă mini. Felul în care se fâţâia în sus şi-n jos printre maşini ori de câte ori traficul se întrerupea lăsa puţine îndoieli că era acolo pentru a fi „angajată” şi că pentru preţul corect ar fi făcut probabil aproape orice i-ar fi cerut el sau altcineva. Tocmai de asta avea nevoie Harris, de cineva care să facă ce i se cerea, fără să pună niciun fel de întrebări.

Habar n-avea unde se afla, doar că de la gară şi până acolo parcursese pe jos vreo zece sau mai multe cvartale. Din gară reuşise să scape nu aşa cum se gândise el, adică folosindu-se de culoarele necesare întreţinerii instalaţiilor, pentru că cele câteva pe care le găsise erau fie încuiate, fie bine păzite. În schimb îşi asumase un risc imens şi aprinsese partea din spate a unui chioşc de ziare, foarte aproape de ieşire – o diversiune, cum ar fi zis cei din armată şi poliţiştii. Acţiunea sa avusese succes. Forţele de securitate spaniole care verificau actele de la cea mai apropiată poartă şi-au îndreptat atenţia, pentru scurt timp, spre locul unde se vedeau flăcări, încercând în acelaşi timp să potolească panica unui public deja agitat. Harris îşi calculase mişcările şi-i urmări pe poliţişti dând fuga spre chioşc. În câteva secunde ajunse în stradă şi se pierdu în mulţime.

— *Señorita,* spuse el când se schimbă culoarea semaforului, iar traficul se urni din loc făcând ca fata lui să se întoarcă pe trotuar.

Ea îl privi zâmbind şi se apropie.

— *Habla español?* Vorbiţi spaniolă? întrebă Harris, sperând că răspunsul ei va fi afirmativ, el nevrând să vorbească prea mult în engleză.

— *Sí,* răspunse fata şi se dădu şi mai aproape de el.

Harris o privi peste ramele ochelarilor.

— *Quisiera un poco de su tiempo?* Îmi puteţi acorda puţin din timpul dumneavoastră?

— *Seguro.* Sigur, rânji ea pretins seducător şi-şi aranja în aşa fel tricoul ca el să-i poată vedea mai bine sânii.

— *No es lo que usted piensa.* Nu-i ce credeţi dumneavoastră, spuse el încetişor.

— *Lo que es, şi paga el dinero, lo haré.* Orice-ar fi, dacă daţi bani, atunci o fac.

— *Bueno,* spuse Harris. *Bueno.*

7; 55 P.M.

Taxiul în care se afla Marten coti pe o stradă, apoi pe încă una în traficul lent, îndreptându-se spre cartierul Gotic, unde fusese şi mai devreme în ziua aceea. Era încă nesigur în privinţa lui Demi, îngrijorat de acţiunile ei, încă ezita să aibă încredere în ea. Iar faptul că nu răspunsese la telefon ori de câte ori încercase să dea de ea şi mai ales după ce-i spusese că o va suna nu era în favoarea ei. Şi nici faptul că, indiferent care-ar fi fost dispoziţia lui Beck în Malta, reuşise să se calmeze destul cât să-i ceară lui Demi să-l urmeze la Barcelona, aşa că acum păreau foarte buni amici. Asta îl făcu pe Marten să se gândească că, în ciuda dezvăluirilor de la restaurant în privinţa vrăjitoarelor şi a stelei Aldebaran, ea i le spusese numai ca să-l întârzie, sperând că va suficient cât să-l facă să plece şi s-o lase pe ea să se ocupe de

Beck, rămânând în graţiile acestuia, neîndrăznind să rişte să fie lăsată pe dinafară când reverendul avea să se întâlnească cu Foxx. Acest gând îl făcu să se întrebe dacă nu cumva acolo mergeau cei trei, anume să-l întâlnească pe Foxx la catedrală. Dar cine era femeia în negru?

8:07 P.M.

Lui Marten i se păru că cineva îl priveşte şi, ridicând ochii, îl văzu pe şofer studiindu-l în oglinda retrovizoare. Mai trăsese cu ochiul şi înainte, acum însă pur şi simplu se holba la el. Deodată lui Marten i se păru că păşise într-o capcană şi că taximetristul ori era înlocuitorul căruntului, ori vreun intermediar, ca şi chelnerul de la „Patru Pisici", un angajat care să-l ţină sub supraveghere.

— La ce te uiţi? îl întrebă Marten.

— *No hablo* engleză bun, zise şoferul zâmbind.

— Eu, spuse Marten arătându-şi faţa cu degetul, îţi par cunoscut? Mă recunoşti de undeva?

Dacă individul ăsta avea să-i facă probleme şi să-l ducă altundeva decât la catedrală, atunci trebuia să afle de îndată, ca să poată face ceva în privinţa asta.

— *Sí,* făcu şoferul înţelegând deodată. *Sí.*

Îşi luă o mână de pe volan şi o duse spre scaunul de lângă el, de unde ridică un exemplar dintr-o ediţie de seară a unui ziar. Era desfăcut şi împăturit în aşa fel încât era vizibilă o pagină din interior.

— Tu samariteanul. Tu samariteanul.

— Ce? Despre ce vorbeşti? întrebă Marten uluit.

Şoferul îi dădu ziarul peste spătarul scaunului. Marten îl luă şi se uită la ziar, unde era de văzut o fotografie mare în care el însuşi era aplecat peste cadavrul individului cărunt, al lui Klaus Melzer. În fundal se vedea camionul care-l lovise pe neamţ.

Buen Samaritan a ningún extremo, hombre matado en calle, spunea legenda fotografiei.

Marten nu ştia spaniolă, însă pricepu esenţialul – era un bun samaritean, însă fără rost, căci individul era mort deja.

— *Sí, Samaritan,* spuse Marten întinzându-i taximetristului ziarul şi înjurând în barbă.

Clar: cineva din mulţime îi făcuse o fotografie şi o vânduse ziarului. Nu aveau numele lui şi nu era niciun articol, sau cel puţin nu despre felul cum îi sustrăsese el portmoneul mortului. Cu toate astea tot nu-i plăcea: era şi aşa destul de rău că trebuise să se înregistreze la hotel cu numele său, darămite acum că fotografia sa era răspândită în tot oraşul? Acum avea să fie şi mai uşor de găsit.

Brusc taxiul luă viteză, parcurse jumătate de cvartal, coti pe o altă stradă, afundându-se şi mai mult în cartierul Gotic, care, îşi dădu Marten seama, nu era doar o zonă turistică, ci şi un cartier de locuinţe, unul întins şi vechi, în care străduţe înguste dădeau în alte străduţe înguste sau în piaţete. Era un hăţiş în care cineva s-ar fi putut rătăci cu uşurinţă, aşa cum s-ar fi putut întâmpla şi cu Melzer, un neamţ, nefamiliarizat cu oraşul, neîncercând decât să scape de un bărbat care-l urmărea şi, în plină alergare, nimerind drept în calea unui camion. Ceea ce-l făcea să se întrebe iar de ce Foxx sau cine l-o fi angajat pe inginerul cărunt îl preferase unui localnic şi de ce acceptase Melzer.

Exact atunci taxiul reduse viteza şi opri, iar şoferul îi arătă o piaţă largă. De-o parte erau aliniate hoteluri şi magazine, iar de cealaltă era un singur edificiu masiv, cu ornamente din piatră şi cu o sumedenie de turnuri şi clopotniţe care urcau sus în cerul înserării.

— Catedrala, *señor,* spuse taximetristul. Catedrala de Barcelona.

49

8:20 P.M.

Marten traversă piaţa şi se amestecă într-un grup de turişti englezi, împreună cu care urcă treptele de piatră şi intră în catedrală. Înăuntrul clădirii ce datează din secolul al XV-lea, în incinta largă şi bogat ornamentată domnea o atmosferă tainică, lumina domoală fiind tulburată de pâlpâirea sutelor de candele votive puse pe nişte mese şi într-o parte şi în cealaltă a navei.

Marten rămase mai la coada grupului care continuă să înainteze, cu ochii iscodind, doar-doar i-o vedea pe Demi, Beck sau pe femeia în negru. Ici şi colo erau oameni care se rugau tăcuţi. Alţii se plimbau de colo-colo respectuoşi, studiind elementele arhitectonice. În cel mai îndepărtat capăt al navei se înălţa un altar în manieră flamboaiantă, iar deasupra lui se înălţau arcele ce susţineau bolta şi care, după aprecierile lui Marten, se afla la o înălţime de vreo douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de metri.

Un tuşit răguşit, stârnind ecouri în catedrală, şi care se făcu auzit dinspre cineva aflat aproape de el, îl făcu să se concentreze la ce avea de făcut şi înaintă şi el, încet, prudent. Dacă Demi şi însoţitorii ei erau acolo, el încă nu-i văzuse. Merse mai departe. Tot nimic. Deodată îşi puse întrebarea dacă nu cumva Demi sau reverendul Beck îi şoptise ceva portarului la plecare, iar omul îl pusese cu bună-ştiinţă pe o pistă greşită, trimiţându-l în cu totul altă parte decât mergeau ei. Atâta i-a fost de-ajuns pentru a-i stârni impulsul de a se întoarce imediat la hotel. Apoi, dintr-odată se opri. Îi zărise, pe toţi trei, în celălalt capăt al navei faţă de locul unde se afla el. Discutau cu un preot.

Marten începu să se apropie precaut de ei, folosindu-se de turişti ca de paravane, rugându-se ca nu cumva vreunul dintre ei să se întoarcă pe neaşteptate şi să-l observe.

Ajunsese destul de aproape, mai avea puţin până să-i şi audă, când preotul le indică cu un gest o direcţie, încotro o şi luară de îndată tuspatru. Marten se luă după ei.

O clipă mai târziu era sub o colonadă ce mergea de-a lungul grădinii ce ocupa o spaţioasă curte interioară. În faţa sa îl zări pe preotul cei conducea pe ceilalţi trei pe după un colţ de clădire şi continuându-şi drumul pe un alt coridor. Marten se ţinu după ei şi de data aceasta.

Treizeci de paşi şi ajunse şi el la colţ, intrând prudent într-un fel de capelă. Tocmai păşise înăuntru când îl văzu pe preot poftindu-i pe Beck, pe Demi şi pe femeia în negru să treacă de o uşă bogat împodobită, aflată tocmai în cealaltă parte a încăperii. Câteva secunde mai târziu uşa se închise în urma lor. Marten ajunse imediat lângă ea şi încercă clanţa grea din fier forjat. Nici nu se clinti. Uşa era încuiată.

Şi-acum ce-avea de făcut? Marten se răsuci pe călcâie. Un preot bătrân, aflat la nici trei metri de el, stătea şi-l urmărea.

— Credeam că o să găsesc toaleta, spuse Marten cu inocenţă.

— Uşa aceea dă în sacristie, spuse preotul într-o engleză cu accent.

— Sacristie?

— Da, *senor!*

— Şi tot timpul e încuiată?

— Cu o oră înainte şi după slujbă nu.

— Aha.

— Luaţi-o pe-acolo şi veţi găsi toaleta, îi indică bătrânul coridorul dinapoia lui.

— Mulţumesc, spuse Marten şi, neavând de ales, plecă.

8:45 P.M.

Cinci minute mai târziu parcursese cât putuse de mult din lungimea clădirii principale a catedralei, încercând să-şi dea seama unde ar fi putut merge cei patru. Alte uşi pe care le găsise erau ori încuiate ori se deschideau în coridoare ce dădeau în alte coridoare, dar nu păreau să ducă în direcţia capelei unde intraseră cei pe care-i căuta.

Refăcu tot drumul înapoi până în nava bisericii şi ieşi pe poarta principală, apoi dădu ocol catedralei până la celălalt capăt, unde bănuia că se afla capela, căutând o uşă pe unde ar fi putut ieşi Demi şi amicii ei. Nu era niciuna. Un tur complet pe dinafara uriaşei clădiri îl făcu să descopere alte intrări întunecate şi încuiate. Ceea ce mai lăsa doar poarta principală, pe unde ieşise el cu câteva minute mai înainte. Şi într-acolo se şi îndreptă, amestecându-se printre turiştii şi trecătorii din piaţa din faţa bisericii, şi se aşeză la o masă pe terasa unei cafenele de unde avea o perspectivă bună asupra masivei clădiri şi a intrării acesteia. Ceru o sticlă de apă minerală, iar ceva mai apoi comandă o cafea. Trecu o oră fără ca cei trei să se arate. La zece porţile catedralei se închiseră. Frustrat, mânios că-i pierduse, Marten se ridică şi plecă.

50

HOTEL RIVOLI JARDIN. 10:20 P.M.

Marten intră în hol, lăsând în urmă strada zgomotoasă, înţesată de pietoni şi de maşini. În hotel domnea o relativă linişte. Se duse drept la recepţie şi întrebă dacă erau mesaje pentru el sau dacă-i telefonase cineva.

— Niciuna, nici alta, *señor,* spuse politicos funcţionarul.

— A venit cineva să mă caute?

— Nu, *señor.*

— Mulţumesc, dădu Marten din cap şi merse la lift, ca să urce la camera lui.

Urcă la etajul patru unde primise cameră. Apăsă pe buton, uşile se deschiseră şi intră în cabina goală. Apăsă iar pe buton, uşile se închiseră şi liftul îşi începu urcarea.

Faptul că n-avea mesaje şi nici nu fusese sunat ori căutat de cineva îi dădu un sentiment de imensă uşurare. Însemna că indiferent cine-l trimisese pe neamţul cărunt după el încă mai trebuia să-i găsească lui Melzer un înlocuitor care să-i ia urma până la Rivoli Jardin. Demi, Peter Fadden şi Ian Graff de la Fitzsimons & Justice din Manchester aveau numărul lui de mobil şi puteau să ia legătura cu el pe această cale. Aşa că, pentru moment cel puţin, avea ocazia să-şi mai tragă sufletul. Nimeni nu ştia unde era.

Demi. Gândurile sale se întoarseră deodată spre ea şi la ceea ce făcea. În mod evident, era iarăşi în graţiile lui Beck, altfel n-ar fi plecat cu el. Unde se aflau acum şi cine era femeia în negru, n-avea de unde să ştie. Adevărul era că pentru el Demi rămânea o ghicitoare nedezlegată. Era adevărat că-i furnizase informaţii importante, mai ales cele legate de vrăjitoare, de tatuajele de pe policare şi

despre steaua Aldebaran. Mai era un adevăr: că venise la Barcelona sperând să se întâlnească cu Merriman Foxx. Pe de altă parte, cu toate că, amândoi urmăreau, mai mult sau mai puţin, acelaşi lucru, era cert că ea nu voia să aibă de-a face cu Marten. Ceea ce-l făcu să-şi reconsidere impresia pe care şi-o făcuse despre ea când luaseră prânzul la „Patru Pisici”: anume că oricât de concentrată părea, absolut tot ce făcea şi spunea părea să aibă legătură cu altceva decât ceea ce declara. Dacă acel ceva era sora ei dispărută sau dacă povestea aceea era măcar adevărată, Marten n-avea de unde să ştie. Ştia însă că tot ce aflase despre ea îl nedumerea. Pur şi simplu.

Liftul se opri la etajul patru, uşile se deschiseră, iar Marten ieşi în coridorul pustiu. Douăzeci de secunde mai târziu, ajunse la uşa camerei sale şi trecu cartela electronică prin fanta dispozitivului de închidere. Luminiţa de avertizare se schimbă din roşie în verde şi se auzi yala deblocându-se. Zdrobit, nevrând altceva decât să facă un duş şi să se bage în pat, aprinse lumina din antreu, apoi închise uşa în urma sa şi o încuie. La stânga sa era baia. Dincolo de care era camera propriu-zisă. Acum era cufundată în întuneric şi numai lucirea neoanelor din stradă aruncau puţină lumină înăuntru. Abia trecuse de uşa băii, căutând întrerupătorul din cameră.

— Domnule Marten, te rog nu aprinde lumina, se auzi brusc vocea unui bărbat din încăperea întunecată.

— Iisuse!

Marten simţi fiori de gheaţă mişunându-i în jos pe şira spinării. Din reflex, se uită imediat înapoia lui. I-ar fi fost imposibil să ajungă la uşa de la intrare, s-o descuie, s-o deschidă şi să iasă înainte ca oricine ar fi fost în cameră să pună mâna pe el. Inima îi bubuia. Se întoarse şi se uită scrutător spre cameră.

— Cine naiba eşti? Şi ce vrei?

— Ştiu că eşti singur. Te-am urmărit de la fereastră, traversând strada spre hotel.

Vocea era calmă, abia şoptită. Cel de-acolo nu era nici precum tânărul cu jachetă lălâie care-l urmărise de la Valletta la Barcelona, nici ca funcţionarul neamţ care o ştersese de cum fusese confruntat şi, apoi, panicat, nimerise sub roţile unui camion.

— Am întrebat cine naiba eşti. Şi ce vrei?

Marten n-avea cum să ştie dacă bărbatul era singur sau dacă mai era cineva cu el. Sau dacă venise acolo să-l ucidă sau doar să-l ducă la Merriman Foxx.

Deodată văzu mişcare şi desluşi figura unui bărbat venind spre el din întuneric. Dintr-o mişcare iute, Marten îşi desfăcu cureaua, o scoase din găicile pantalonilor, înfăşurând-o împrejurul pumnului obţinând astfel un soi de armă.

— N-ai nevoie de aşa ceva, domnule Marten.

Exact atunci, dintr-odată, „invitatul" său ieşi din întuneric şi păşi sub revărsarea de lumină din antreu. În aceeaşi clipă, lui Marten i se tăie respiraţia. Bărbatul care stătea drept în faţa lui era John Henry Harris, preşedintele Statelor Unite ale Americii.

— Am nevoie de ajutorul dumitale, domnule Marten.

51

Nicholas trase draperiile în geamuri, apoi aprinse o lampă mică şi se întoarse spre preşedinte, care se aşezase pe un scaun cu faţa spre el. Dacă înainte fusese uimit, cu atât mai mult era acum. Bărbatul care-i răsărise în faţă cu câteva minute înainte era persoana cea mai uşor de recunoscut din lume, însă de la o clipă la alta se schimbă radical, aproape de nerecunoscut. Capul ce adineauri îi fusese în întregime acoperit de păr, etala acum o scăfârlie cheală. Şi mai purta şi nişte ochelari. Părea mai bătrân şi chiar mai slab. Sau, aşa cum îi trecuse prin minte lui Marten, cu totul „altfel”.

— O meşă, domnule Marten. Se fac foarte bine azi, spuse preşedintele. Port una de ani întregi. Numai frizerul meu personal ştie. Iar ochelarii nu sunt de vedere, i-am cumpărat dintr-un magazin din Madrid. Un adaos la costumul de scenă care trebuie să desăvârşească deghizarea mea.

— Nu înţeleg, domnule. Nimic, nici cum m-aţi găsit şi nici de ce aţi vrut să mă găsiţi. Ar trebui să fiţi…

— Într-o locaţie sigură şi secretă din pricina unei ameninţări teroriste, ştiu. Ei bine sunt, sunt într-un loc sigur şi necunoscut, cel puţin deocamdată.

Preşedintele se întinse şi luă de pe masă exemplarul din *La Vanguardia* pe care-l luase din toaleta gării. Una din paginile lui era împăturită. Preşedintele i-l întinse lui Nicholas.

Marten aruncă o scurtă privire şi se lămuri. Acolo era fotografia sa, cea care-l surprindea aplecat peste trupul neamţului lovit şi ucis de camion. Era aceeaşi fotografie pe care i-o arătase taximetristul ceva mai devreme.

— Ţi-am văzut fotografia în ziar, domnule Marten. Am angajat o tânără să mă ajute să te găsesc. Eram singur şi aveam disperată nevoie de un loc unde să mă ascund şi, cel puţin pentru moment, dumneata mi l-ai asigurat. Ăsta mi-e norocul, cum se zice.

Marten era încă bulversat.

— Iertaţi-mă, dar tot nu înţeleg.

— Tânăra domnişoară a aflat unde eşti cazat. Nu era foarte departe de locul unde ne aflam, aşa că am venit amândoi aici. Am fost lăsat să intru în camera dumitale de un recepţioner inimos căruia i-am spus că sunt unchiul dumitale şi că stabiliserăm să ne întâlnim mai devreme, dar că avionul meu a întârziat. A fost sceptic, însă vreo câţiva euro l-au convins.

— Nu la asta mă refeream. Sunteţi preşedintele Statelor Unite. Cum puteţi să fiţi, aşa, pe cont propriu, şi chiar şi aşa, de ce să veniţi să mă căutaţi pe mine când aţi fi putut suna pe oricine aţi fi dorit?

— Ei, tocmai aici e problema, domnule Marten. Nu puteam suna pe oricine. De fapt, vreau să spun că nu pot suna pe nimeni.

Preşedintele aţinti asupra lui Marten o privire din care acesta înţelese cât de teribil de disperată era situaţia în care se afla.

— Mi-am amintit de dumneata după foarte scurta întâlnire de la spitalul Universitar din Washington. Caroline Parsons tocmai murise, am putea spune, în braţele dumitale. Mi-ai cerut să te las câteva clipe singur cu ea. Îţi aminteşti, nu?

— Sigur.

— După aceea am fost informat că a făcut o împuternicire pe numele dumitale prin care ţi se permitea accesul la documentele ei personale şi la cele ale soţului ei, congresmanul Parsons.

— Aşa este.

— Presupun că a încheiat-o pentru că bănuia că soţul şi fiul ei fuseseră asasinaţi şi spera că tu poţi

afla ce s-a întâmplat.

Marten era uimit.

— De unde ştiţi asta?

— Deocamdată ajunge să spun că acesta e motivul pentru care sunt aici şi pentru care-ţi cer ajutorul. Caroline şi Mike Parsons au fost prietenii mei. Pe de altă parte, mi-e clar că şi Caroline avea multă încredere în tine şi că îi erai extrem de devotat, altfel… John Henry Harris schiţă un zâmbet, altfel nu l-ai fi dat afară din salonul ei pe preşedintele Statelor Unite.

Zâmbetul lui Harris se topi. Se vedea că ezita, ca şi cum nu era sigur de ceea ce avea să spună sau cât de mult să spună; apoi Marten văzu ivindu-se în ochii preşedintelui o hotărâre nestrămutată, iar Harris continuă astfel:

— Domnule Marten, Mike Parsons şi fiul lui *chiar au fost* ucişi. Mi-e teamă că şi Caroline.

Marten îl urmărea concentrat.

— Sunteţi sigur? Sunteţi absolut sigur?

— Da, sunt sigur. Nu absolut sigur, însă cei responsabili de moartea lor au admis asta.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Domnule Marten, vreau să am încredere în dumneata, trebuie să am pentru că nu am cui altcuiva să mă adresez. Şi, datorită lui Caroline, cred că mă pot încrede în dumneata.

Apoi preşedintele avu iarăşi un moment de ezitare. Dar din nou Marten recunoscu hotărârea aceea revenind în ochii lui John Henry Harris.

— N-a existat nicio ameninţare teroristă. Am plecat de unul singur din hotel şi încă în circumstanţe dificile. Se poate spune că am evadat.

Marten nu pricepea.

— Aţi fugit? De cine? Din ce anume aţi evadat?

— Ţara noastră e în război, domnule Marten. Un război purtat în secret împotriva mea şi a patriei noastre de un grup de indivizi aflaţi în cele mai înalte poziţii ale guvernului. Adică de un grup de consilieri personali şi de oficiali ai

administraţiei. Oameni pe care-i cunosc şi în care mi-am pus încrederea de ani de zile. Dar care, de fapt, ca grup, sunt cei mai puternici şi mai periculoşi oameni din stat. Din cunoştinţele mele, America se află acum mai aproape ca niciodată de o lovitură de stat. Ca urmare, viaţa mea e într-un pericol foarte serios şi tot astfel e şi viitorul ţării noastre. Şi nu numai al ei, ci şi al multor altor ţări. În plus, intervalul de timp în care pot încerca să fac ceva împotriva acestor oameni e foarte scurt. Ceva mai mult de trei zile. Nu mai e nimeni din guvern în care să am încredere deplină. Nici nu am prieteni sau rude pe care cei din acest grup să nu-i ţină sub supraveghere, fizic sau prin mijloace electronice. De aceea, când am văzut fotografia dumitale în ziar, am ştiut că trebuie să risc să te găsesc. Trebuie să-mi pun încrederea în cineva şi, din fericire, sau din nenorocire, dumneata eşti acea persoană.

Marten era bulversat. Poate că într-o carte preşedintele Statelor Unite ar fi putut să vină singur, în mijlocul nopţii, în camera ta de hotel şi să-ţi spună astfel de lucruri. Să se aşeze şi să-ţi spună că ţara era invadată din interior şi că erai singura persoană din întreaga lume în care îşi punea încrederea că-l va ajuta să oprească această operaţiune. Poate că într-un roman sau într-un film se putea întâmpla aşa ceva. Totuşi ce i se întâmpla lui acum nu era vreo operă de ficţiune, era pura realitate. Preşedintele era acolo, la nici doi metri distanţă, vizibil ostenit, privindu-l cu ochi injectaţi, povestindu-i grozăviile acelea şi cerându-i ajutorul.

— Ce-aţi vrea să fac? întrebă Marten în cele din urmă pe un ton aşa de scăzut că aproape era o şoaptă.

— Chiar acum, nu sunt foarte sigur. Doar că, John Henry Harris inspiră adânc şi prelung, oftă ca un om epuizat, o oră sau două am să-ţi cer să-mi fii

paznic. Am avut o zi a naibii de lungă. Trebuie să cumpănesc situaţia. Dar întâi trebuie să dorm.

— Înţeleg.

Cu un gest absent, preşedintele îşi trecu mâna peste bărbia nerasă.

— E încă 7 aprilie, vineri, nu?

— Da, domnule.

— Bine, zâmbi Harris, iar Marten observă că oboseala îl răpunea încetul cu încetul.

Privirile celor doi bărbaţi s-au întâlnit.

— Mulţumesc, spuse sincer preşedintele. Mulţumesc mult.

SÂMBĂTĂ

8 APRILIE

52

MADRID. 1:45 A.M.

— Nu ştiu dacă înseamnă ceva informaţia asta, domnule, o auzi în cască Hap Daniels pe Sandra Rodriguez, experta Serviciului Secret în prelucrarea informaţiilor. E vorba de un tipic selectat de programul de analiză al NSA ceva mai devreme în această seară, în Barcelona. Abia a fost evaluată.

— Ce tipic? întrebă repezit Daniels.

În orele de când preşedintele fusese dat dispărut, Hap supravieţuise doar din speranţă, cafea neagră şi adrenalină. Sub presiunea ordinelor urgente emise de biroul vicepreşedintelui şi supervizate de George Kellner, şeful agenţiei CIA din Madrid, Serviciul Secret instalase un post de comandă într-un depozit din Poblenou, o zonă de magazii şi vechi fabrici. Iniţial, acel post de comandă fusese construit de CIA pentru folosul propriilor agenţi, în cazul unei „probleme teroriste” ce ar fi vizat ambasada americană.

Se împlineau aproape nouăsprezece ore de când dispăruse preşedintele. Daniels era înconjurat de adjunctul său, un buldog lat în umeri, pe nume Bill Strait, de asistentul directorului Serviciului Secret, venit din Washington, Ted Langway, palid şi lipsit de expresie, de şeful agenţiei CIA din Madrid, George Kellner şi de alţi vreo şase agenţi ai Serviciului Secret care făceau parte din misiunea responsabilă cu protecţia preşedintelui. Cu toţii stăteau în încăperea întunecată în care fusese instalat statul major, în lumina difuză a zecilor de ordinatoare la care operau analiştii Serviciului Secret şi ai CIA, selectând şi prelucrând datele primite de la ceea ce devenise deja o operaţiune strict secretă de spionaj ce acoperea întreaga lume.

Ceva mai retras, ca o umbră de oţel, Jake Lowe, şeful consilierilor politici ai preşedintelui, se învârtea încoace şi-ncolo de parcă nevastă-sa trebuia să nască şi dura prea mult. Îşi ţinea BlackBerry-ul în mână, iar căştile pe care le avea în urechi erau conectate la toate convorbirile telefonice ale lui Daniels, însă dispunea şi de o altă linie telefonică securizată, ce putea fi activată prin comandă vocală şi care l-ar fi putut pune în legătură cu ambasada Statelor Unite aflată la zece kilometri distanţă, unde dr. James Marshall, consilierul pentru probleme de securitate naţională, şi Tom Curran, şeful cancelariei prezidenţiale, instalaseră ceea ce conveniseră să numească un „centru operativ de război”. Printr-un telefon securizat, puteau lua legătura de-acolo cu subsolul Casei Albe, unde vicepreşedintele Hamilton Rogers, secretarul de stat David Chaplin, secretarul apărării Terrence Langdon, şi generalul de aviaţie Chester Keaton, preşedintele şefilor de cancelarii, instalaseră un al doilea „centru operativ de război”.

— S-au înregistrat douăzeci şi şapte de apeluri telefonice făcute între orele 20:00 şi 20:40, în această seară, de la şase telefoane publice diferite, dar aflate toate pe o rază de trei kilometri de jur împrejurul gării Sants, spuse Rodriguez. De fiecare dată plata s-a făcut de pe o cartelă telefonică cumpărată de la un debit de tutun de pe Carrer de Robrenyo.

Barcelona devenise un punct de observaţie din clipa în care, vineri seara, izbucnise un mic incendiu la un chioşc de ziare din incinta celei mai mari gări a oraşului. Un incendiu care, aşa cum stabiliseră cu promptitudine autorităţile, izbucnise fără motiv, fiind pus intenţionat, nefiind totuşi niciun furt, niciun act de vandalism şi nicio acţiune teroristă. Ofiţerii poliţiei spaniole de la faţa locului au numit acest eveniment o „tactică” diversionistă.

Dar în ce scop fusese făcută „diversiunea”? Luând în considerare că incendiul izbucnise în apropierea uneia din ieşirile gării unde poliţia verifica documentele, singurul răspuns plauzibil părea să fie că cineva dinăuntru, poate preşedintele, dar mai probabil cineva cu cazier sau o persoană aflată pe lista teroriştilor încercase să treacă de punctul de control nevăzută. Dacă aşa era, atunci probabil că strategia avusese succes, pentru că poliţiştii de la ieşire părăsiseră postul, pentru foarte scurt timp, ca să clarifice situaţia şi să calmeze călătorii.

— Şi care-i legătura cu POTUS? insistă cu brutalitate Hap Daniels, oboseala şi frustrarea făcându-l să-şi uite manierele de obicei bine cumpănite.

— Tocmai de aceea am spus că nu ştiu dacă înseamnă ceva, domnule.

— Ce să însemne ceva? Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre un tipic, domnule. Toate apelurile au fost făcute către hoteluri din oraş. Fiecare din ele; de parcă cineva ar fi încercat să dea de vreun client al unuia dintre hoteluri şi nu ştia exact la care anume să-l caute.

— Află numele debitului de unde a fost cumpărată cartela preplătită, numerele şi locurile de unde s-au făcut apelurile şi numele şi numerele hotelurilor către care s-a telefonat.

— Da, domnule.

— Mulţumesc, spuse Daniels şi formă un număr de pe tastatura din faţa lui. Află dacă spionajul spaniol a făcut interceptări ale telefoanelor publice din Barcelona între orele 20:00 şi 20:40 în seara asta. Dacă au făcut, vezi dacă au înregistrări ale seriei de apeluri către hotelurile din zonă în acest interval de timp. Vreau să ştiu dacă au fost făcute de un bărbat sau de o femeie, ce căutau şi ce limbă vorbea cel care a sunat.

— Da, domnule.

— Repede.

— Da, domnule.

53

HOTELUL RIVOLI JARDIN, BARCELONA. 2:15 A.M.

Petrecerea continua în stradă. Sunete de claxoane, autovehicule, motociclete – traficul era neîntrerupt. Pietonii inundau ambele trotuare. În ciuda geamurilor duble, zvonul muzicii latino se auzea şi în cameră.

Preşedintele Harris adormise în pat, iar Marten se ghemuise pe o canapea mică. Ţârâitul mobilului îi trezi pe amândoi.

— Cine e? întrebă Harris din întuneric, dintr-odată treaz şi alarmat.

— Nu ştiu.

Mobilul târâi iarăşi.

— Ar trebui să răspunzi.

Marten luă telefonul de pe măsuţa joasă de lângă canapea şi răspunse.

— Alo.

— Sunt Demi, spuse ea şoptit şi cu o undă de urgenţă în glas. Ai plecat de la hotel. Unde eşti? Trebuie să ne întâlnim imediat. Nu vreau să-ţi spun la telefon ce am de spus.

Preşedintele aprinse lampa mică de pe noptieră exact când Marten acoperi cu palma microfonul mobilului.

— E o ţipă. Vrea să se întâlnească urgent cu mine. Acum patru ore aş fi făcut moarte de om numai să primesc apelul acesta.

Harris zâmbi.

— Nu e ce credeţi, spuse Marten şi descoperi microfonul, apoi îi vorbi lui Demi: Eşti încă la Regente Majestic?

— Da.

— Aşteaptă o clipă, spuse Marten şi acoperi iar microfonul, uitându-se la preşedinte. Are legătură

cu moartea lui Caroline. Numele tipei e Demi Picard, o ziaristă din Franţa care călătoreşte cu reverendul Rufus Beck. Amândoi sunt aici, în Barcelona.

Marten avu o foarte scurtă ezitare înainte să continue.

— Poate nu ştiţi, dar reverendul e bun prieten cu Merriman Foxx.

— *Acel* Merriman Foxx!?

— Da, dădu Marten din cap, apoi iar vorbi în aparat: Dă-mi numărul tău de mobil. Te sun imediat.

Marten mâzgăli un număr pe un carneţel aflat pe mescioara de lângă pat.

— Revin în cinci minute.

Zicând astea, Marten închise şi, privindu-l pe preşedinte, îi povesti ce-i spusese şi lui Peter Fadden: cum îl întâlnise pe Foxx în Malta şi în compania cui îl găsise; cum a insistat să obţină informaţii despre proiectele armelor biologice şi cum a adus vorba despre Caroline şi despre medicul ei, doctoriţa Lorraine Stephenson; cum inventase povestea că Mike Parsons ar fi lăsat un memoriu în care punea la îndoială veridicitatea mărturiilor lui Foxx. I-a mai spus şi că Foxx a avut o reacţie furioasă la toate astea.

— În dimineaţa următoare am aflat că şi el, şi reverendul Beck părăsiseră subit Malta către destinaţii necunoscute. Domnişoara Picard pleca şi ea şi nu mai voia să aibă de-a face cu mine atunci când am întrebat-o încotro pleacă. Am aflat totuşi care-i era destinaţia şi am urmat-o la Barcelona. Domnule preşedinte, spuneaţi că ştiţi că Caroline a fost ucisă. Mă întreb dacă ştiţi şi că Merriman Foxx e responsabilul, Foxx şi aceeaşi doctoriţă Stephenson pe care el neagă că ar fi cunoscut-o. Ei doi i-au administrat un fel de bacterie care a ucis-o. Sunt aproape sigur că e rodul vreunui experiment de-al său, un produs al proiectelor de arme biologice, presupus dezafectate, şi care nu

sunt deloc aşa. Era exact ce investiga comisia din care făcea parte Mike Parsons, când el şi fiul său au fost ucişi. În ce fel e implicat Beck, nu ştiu, însă el şi Foxx urmează să se întâlnească în curând, aici. Poate chiar mâine. Demi trebuie că ştie mai multe, altfel n-ar fi sunat la ora asta.

Marten se opri, neştiind cum să spună ce-i mai rămăsese de spus. Nici n-a fost nevoie să mai continue, pentru că preşedintele a făcut-o în locul lui.

— Te gândeşti că doctorul Foxx e implicat în lovitura de stat împotriva mea…

— Probabil, dar n-am dovezi. Tot ce ştiu este că a fost cheia audierilor comisiei şi că el a negat că programul său ar mai exista, dar, în acelaşi timp, îşi punea la lucru şmecheriile pe o fiinţă umană cât se poate de vie, pe Caroline.

— Şi ce rol are această domnişoară Picard?

— Ea spune că s-a folosit de Beck ca să-i fie prezentată lui Foxx. Sora ei a dispărut din Malta acum doi ani, iar Demi crede că Foxx ar putea să-i deschidă nişte uşi, că ar putea-o ajuta să afle ce s-a întâmplat. Cel puţin asta-i ce mi-a spus ea.

— Deci e doar o întâmplare că e amestecată în povestea asta?

— Poate că da, poate că nu. Dar Foxx e esenţial în chestiunile astea. Nu numai că ştie cum a fost ucisă Caroline, dar cunoaşte şi motivele asasinării ei. Iar răspunsurile la aceste două întrebări, cum şi de ce, ar putea avea legătură cu ceea ce vi se întâmplă dumneavoastră.

Preşedintele încercă să-şi pună ordine în gânduri privind în altă parte:

— Dacă ai dreptate, asta e piesa lipsă, în asta stau detaliile a ceea ce pregătesc cei care s-au ridicat împotriva mea. Ştiu că ar trebui să fiu surprins de implicarea capelanului Beck. Însă de-acum, nimic nu mă mai uimeşte.

Se întoarse spre Marten, care văzu mâhnirea din ochii preşedintelui.

— Se pune la cale ceva absolut cumplit, domnule Marten. Mai cumplit, cred, decât orice ne-am putea închipui. O parte din planuri le cunosc, cealaltă, nu. Şi toată povestea asta a căzut ca un trăsnet din senin. În ce mă priveşte, e şi o enormă dezamăgire. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmplă ceva şi să aflu ce anume, dar n-am făcut-o. Şi, aşa cum am spus mai devreme, timpul de care dispun acum ca să fac ceva e incredibil de scurt. Dacă sunt prins, timpul acesta devine egal cu zero.

Marten făcu un gest cu capul înspre telefon.

— Poate că Demi ne poate ajuta. Cât, nu ştiu, dar ar fi oricum mai mult decât ce avem acum.

Harris îl privi lung.

— Ziceai că nu mai voia să aibă de-a face cu dumneata. Ce te face să crezi că acum poţi avea încredere în ea?

— Răspunsul la întrebarea asta-i unul de mai multe milioane de dolari.

— Poţi avea încredere în ea, domnule Marten?

— Când am plecat din hotelul din Malta am fost urmărit până în Barcelona de un tânăr. La aeroport m-a lăsat pe mâna altcuiva. Acela e mortul din fotografia din ziar. Ne-a urmărit pe mine şi pe Demi la restaurantul unde am prânzit ca să putem discuta. Am încercat să-l confrunt, să-i pun câteva întrebări după aceea. A fugit. Am fugit după el. Aşa a ajuns sub roţile camionului.

— Crezi că Foxx a pus pe cineva să te urmărească.

— Da, ca să afle cui aş putea transmite ceea ce aflam.

— Şi sugerezi că această domnişoară Picard ar putea avea vreo legătură.

— Exact asta nu ştiu. Poate că ce mi-a spus este adevărat şi ar putea să ne ajute mult. Sau s-ar putea să prăvale tot muntele peste noi. Pentru mine, n-ar fi cine ştie ce, dar pentru dumneavoastră, domnule

preşedinte, e cu totul altceva. Cred că ceea ce vreau să spun este că decizia vă aparţine.

Marten băgă de seamă că preşedintele avu o foarte scurtă ezitare, apoi se hotărî.

— Spune-i să vină aici, chiar acum, spuse Harris, dar să nu spună nimănui unde merge. Dă-i numărul camerei şi spune-i să vină direct aici. Nu-i spune nimic despre mine.

— Sunteţi sigur?

— Da, sunt sigur.

54

2:25 A.M.

Luminile în cameră erau tot stinse. Marten era lângă fereastră supraveghind strada să vadă dacă soseşte Demi. Dedesubt, haosul vieţii de noapte era în plină desfăşurare. Maşinile din trafic mai degrabă se târau, iar trotuarele erau înţesate de trecători. Muzica se auzea din toate părţile, din maşini şi prin orice uşă deschisă. Pentru Spania şi pentru Barcelona noaptea abia începuse.

Din locul unde stătea, Marten auzea curgând apa de la duşul băii. Apoi nu se mai auzi – Harris oprise duşul. Ceva mai devreme, uşor jenat, preşedintele îi ceruse lui Nicholas să-i împrumute periuţa de dinţi, iar el i-o dăduse fără nicio ezitare. Apoi i-a cerut voie să se bărbierească cu aparatul lui de ras, însă Marten îi sugeră să-şi lase barba să mai crească, fiind astfel mai greu de recunoscut, iar preşedintele a fost de acord.

2:27 A.M.

Nici urmă de Demi.

Marten întoarse capul spre cameră. În baie, la câţiva metri de el, preşedintele Statelor Unite se usca şi se îmbrăca pregătindu-se pentru ceea ce urma. Întreaga situaţie era imposibilă, era de-a dreptul absurdă, dar nu era mai puţin adevărat că el se afla în acea situaţie. Realitatea ei îl făcu pe Marten să se gândească la scurta conversaţie pe care o avusese cu preşedintele, înainte ca acesta să intre la duş.

— Mi-ai spus că doctorul Foxx a fost direct implicat în moartea lui Caroline, că i-ar fi injectat nu ştiu ce bacterie care a ucis-o. De unde ştii asta?

— Doctoriţa Stephenson i-a făcut o injecţie lui Caroline după ce a leşinat, în urma înmormântării soţului şi fiului ei. S-a trezit într-o clinică unde se afla şi Foxx. Se pare că supraveghea evoluţia tratamentului care-i fusese administrat. Caroline bănuia şi se temea chiar că fie doctoriţa Stephenson îi injectase o otravă, fie o făcuse Foxx însuşi la clinica aceea.

— Bănuială şi teamă.

— Da.

— Asta înseamnă nesiguranţă. Dumneata erai sigur însă când mi-ai spus-o. De ce?

— Datorită cuvintelor rostite de doctoriţa Stephenson chiar înainte de a muri. Credea că sunt unul dintre „ei”, oricine-or fi fiind aceia, probabil „prietenii” dumneavoastră. Credea că am s-o duc la „doctor”, cum a spus chiar ea. Se referea la Merriman Foxx.

— Chiar înainte să moară? făcu preşedintele holbându-se la Marten, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ai fost de faţă când a fost ucisă? Când a fost decapitată?

Marten n-a spus nimic un lung moment. Era singurul om din lume care ştia adevărul. Apoi şi-a dat seama că, în acele circumstanţe, nu mai era niciun motiv pentru care să păstreze pentru sine acel secret. Şi mai ales nu faţă de omul pe care-l avea în faţă.

— N-a fost ucisă, domnule preşedinte. S-a sinucis.

— S-a sinucis? repetă Harris uluit.

— Pe o străduţă din apropierea locuinţei ei. Noaptea. Am aşteptat să se întoarcă acasă, am încercat să-i pun întrebări despre ce i s-a întâmplat lui Caroline. Era îngrozită. Îngrozită de gândul că ar fi putut fi dusă la „doctor” şi de ce i-ar fi putut face el, mai mult decât de orice altceva pe lume. Avea un pistol. Am crezut c-o să mă-mpuşte. Dar ea şi l-a băgat în gură şi a tras. N-am avut ce să fac şi nu voiam să dau explicaţii poliţiei, pentru că

atunci ar fi aflat şi Foxx despre chestia asta. Aşa că am şters-o repede de-acolo. Decapitarea a fost probabil făcută la foarte scurt timp după aceea. Ceea ce înseamnă că cineva o urmărea.

În mod evident, preşedintele era bulversat de ceea ce auzise.

— Dar de ce să facă cineva una ca asta, dacă ea era deja moartă?

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta şi am ajuns la concluzia că sinuciderea unui doctor cu asemenea notorietate, la aşa scurt timp după moartea unuia din pacienţii ei de rang înalt, ar fi putut ridica nişte semne de întrebare şi i-ar fi făcut pe unii să se-apuce de investigaţii. Cu atât mai mult cu cât totul s-a întâmplat aşa de curând după moartea soţului şi a fiului acelei paciente. Crima e diferită. E impersonală, se poate întâmpla oricui. Pe de altă parte, era imposibil să maschezi altfel o sinucidere de genul aceleia, domnule preşedinte. Adică oricine o fi făcut treaba aceea a înţeles acest lucru şi pur şi simplu i-a tăiat capul.

— Dumnezeule, oftă preşedintele.

— Asta am zis şi eu.

2:30 A.M.

Marten se uită iar în stradă. Demi nu era nicăieri.

55

CENTRUL DE COMANDĂ AL SERVICIULUI SECRET,
MADRID. 2:30 A.M.

— Telefoanele din Barcelona au fost date de o femeie, domnule, se auzi iarăşi în căşti vocea specialistei Serviciului Secret Sandra Rodriguez.

Daniels stătea în faţa ecranului unui computer din depozitul CIA, deschizând un şir nesfârşit de rapoarte primite de la o grămadă de agenţii care încercau fără succes să dea de preşedinte.

— După voce părea tânără şi vorbea spaniolă cu accent danez. Celor de la serviciile spaniole le-a luat ceva timp să asculte înregistrările şi să priceapă despre ce era vorba.

— Ce încerca să găsească? o zori Hap.

— Căuta un bărbat, angajat al hotelului sau client, n-a specificat. Tot ce ştia era un nume. Un anume *señor* Marten, Marten cu e, nu cu i.

— Marten? sări Daniels şi ridică ochii.

Jake Lowe îl privea scrutător de la celălalt capăt al încăperii. Daniels se concentră asupra convorbirii telefonice.

— Se ştie dacă l-a găsit pe acest Nicholas Marten?

— Da, domnule. E cazat la hotelul Rivoli Jardin, 080002 Barcelona.

— Mulţumesc.

Jake Lowe se întoarse cu spatele la cei din sală şi vorbea pe o linie securizată cu Jim Marshall, aflat în centrul de comandă de la ambasada americană din Madrid.

— S-ar părea că avem veşti proaspete, zise Lowe cu glas scăzut, însă pe un ton ce trăda urgenţa. Spionajul spaniol a localizat un anume Nicholas Marten la un hotel din Barcelona. Cineva

a dat mai multe apeluri încercând să afle unde-i cazat.

— Marten? repetă Marshall. Acelaşi Marten care e implicat în situaţia Caroline Parsons?

— Nu sunt sigur.

— Se ştie cine-l căuta?

— O femeie. Nu se ştie nici cine este şi nici de ce îl căuta. Şi nici dacă este într-adevăr vorba de *acel* Nicholas Marten. Dar dacă este, atunci preşedintele l-ar recunoaşte cu siguranţă. L-a văzut în salonul lui Parsons, iar apoi a cerut mai multe informaţii despre el. Noi i le-am furnizat.

— Domnule Lowe, auzi Jake vocea lui Hap Daniels în căşti, venind pe un alt canal decât cel pe care vorbea cu Marshall.

Lowe se răsuci şi-l văzu pe Daniels făcându-i semn să se apropie.

— Cred că vreţi să vedeţi chestia asta.

Lowe traversă imediat încăperea să se uite pe ecranul monitorului la care se zgâiau Daniels, şeful agenţiei CIA Kellner şi Ted Langway, asistentul directorului Serviciului Secret. Pe ecran era fotografia din ziarul barcelonez în care apărea Marten, făcută pe o stradă a capitalei Catalunyei – aceeaşi fotografie datorită căreia preşedintele reuşise să dea de Nicholas.

— E ediţia specială de ieri-seară a ziarului *La Vanguardia.* Acesta e într-adevăr Marten, spuse Daniels sigur şi hotărât.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur. Am fost lângă preşedinte când l-am văzut la Spitalul Universitar.

— S-a confirmat că e Marten, îi spuse Jake lui Marshall în microfon, apoi se uită spre Daniels: Localizaţi-l. Doar atât. Localizaţi-l şi supravegheaţi-l. Fără să vă trădaţi prezenţa, să nu observe că suntem pe urmele lui.

Hap Daniels se răsuci scurt spre Kellner.

— Ai echipe în Barcelona?

— Da.

— Pune-i la treabă.
— OK.
— Hap, începu Lowe şi se uită ţintă în ochii lui Daniels. Ce-ţi spune instinctul? E preşedintele cu el?
— Aş vrea să pot spune „da”. Dar n-avem cum să ştim până nu primim o confirmare.
— Aş vrea să facem noi înşine treaba asta.
Sprâncenele lui Daniels se arcuiră a mirare.
— Nu cred că înţeleg.
— Nu cunoaştem în ce stare fizică se află preşedintele. Şi nici care-i este starea psihică. Ceea ce ştim este că preşedintele e bolnav şi că, indiferent ce măsuri trebuie să luăm, trebuie procedat cu multă delicateţe. Când vom da de el acolo unde s-o fi aflând, trebuie să intrăm cu oameni pe care îi va recunoaşte imediat. Nu feţe necunoscute de la CIA sau de la Serviciile Secrete spaniole.
Lowe se uită pieziş spre Ted Langway.
— Nici chiar dumneata, domnule Langway, n-ar trebui să fii acolo. Vă sugerez să rămâneţi aici, în Madrid.
Jake Lowe îşi întoarse iar privirea spre Daniels.
— Nu vreau să înrăutăţesc lucrurile şi mai mult decât sunt deja pentru preşedinte. Dacă ai nevoie de un ordin de sus, pot să-l obţin din partea vicepreşedintelui.
— Nu e nevoie, domnule.
— Doctor Marshall va vrea să fie şi el de faţă.
— Doctor Marshall?
— Da.
Cei doi bărbaţi s-au privit ochi în ochi vreme de o clipită.
— Da, domnule, spuse Hap, apoi se întoarse şi ieşi vorbind în microfon.
— Vreau o maşină care să deschidă drumul, o ambulanţă blindată cu doi medici şi doi asistenţi de terapie intensivă şi trei maşini pentru echipa de protecţie. Să fie gata până într-o oră în Barcelona.

Trimiteţi o maşină să-l ia pe doctor Marshall de la ambasadă şi să-l ducă la aeroport.

Hap se uită la şeful centrului de comandă, Kellner.

— Poţi să-i convingi pe cei de la informaţiile spaniole să ne obţină autorizarea prioritară a unui zbor spre Barcelona?

— Cred că da.

— Hap, făcu Lowe aţintindu-l cu privirea, în cât timp decolăm?

— După ce primim autorizaţia de zbor, în douăzeci de minute suntem în aer.

— Bun.

56

HOTEL RIVOLI JARDIN, BARCELONA. 3:00 A.M.

Marten trase puţin draperiile la o parte exact la timp s-o zărească pe Demi Picard strecurându-se prin mulţime şi printre maşini, traversând strada înspre hotel. Purta un trenci de culoare deschisă, iar pe umăr îi atârna o geantă mare. Pe cap îşi tuflise o pălărie cu boruri pleoştite. Dacă Marten n-ar fi căutat s-o repereze anume pe ea, cu greu ar fi putut-o recunoaşte. Probabil că exact asta şi fusese intenţia ei.

Marten trase draperiile la loc să acopere fereastra şi se îndepărtă de aceasta, tocmai când preşedintele Harris ieşea din baie şi îşi punea pe nas ochelarii fără dioptrii.

— Acuma a trecut strada încoace. Trebuie să ajungă în câteva minute, spuse Marten. Cum vreţi să procedăm?

Preşedintele rămase pe loc şi se uită la el. Încă nu avea peruca şi îmbrăcase aceiaşi pantaloni kaki, cămaşa sport albastră şi jacheta maro, hainele pe care le purta atunci când Nicholas îl văzuse prima oară în camera sa, cu doar câteva ore înainte.

— Domnule Marten, spuse preşedintele cu o alarmare în glas pe care Nicholas n-o mai auzise înainte. De când am ajuns la dumneata am ştiut că-mi asum nişte riscuri, dar trebuia să găsesc un loc ferit unde să mă odihnesc, chiar şi pentru scurt timp. La duş am avut vreme să-mi pun gândurile în ordine. E trei dimineaţa. Poliţia naţională spaniolă a urcat în trenul cu care am venit de la Madrid aici în seara asta. Cu mult noroc am scăpat fără să fiu recunoscut. La fel cum am reuşit să-i evit în gara din oraş. Însă acţiunea al cărei obiectiv sunt, oricât de discretă ar fi, se va extinde foarte mult în foarte

scurt timp. Cunosc procedurile şi ştiu agenţiile de care Serviciul Secret se va folosi ca să mă ducă înapoi. Asta înseamnă că există mari şanse ca ei să-şi fi făcut deja o idee aproximativă despre locul unde m-aş putea afla. E posibil chiar să fi interceptat apelurile telefonice pe care amica mea le-a făcut ca să dau de dumneata. Nu va trece mult până când vor pune totul cap la cap şi îşi vor da seama unde sunt. Ceea ce înseamnă că trebuie să plec de aici. Şi încă urgent. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Dar unde să mergeţi?

— Dacă-ţi spun, iar ei pun mâna pe tine, te asigur că le-ai spune-o şi lor până la urmă.

— Înseamnă că nu-i pot lăsa să pună mâna pe mine, nu?

Preşedintele îl privi cercetător pe Marten.

— Domnule Marten, deja m-ai ajutat foarte mult. Dacă ai încerca să faci şi mai mult, ai intra într-un mare pericol. Până peste cap.

— Deja sunt băgat în povestea asta până peste cap, replica Marten schiţând un zâmbet. Şi probabil c-am să fiu dat afară de la firma la care lucrez, mai adăugă şi zâmbetul îi pieri. Dacă vor veni să vă caute aici, înseamnă că vor şti cine sunt. Mi-aţi cerut ajutorul, domnule preşedinte. Vi-l ofer şi pe mai departe.

Marten făcu o pauză de-o clipă, apoi continuă:

— În plus, am ajuns aici din pricina a ceea ce i s-a întâmplat lui Caroline, şi dumneavoastră la fel, oarecum. Dacă plecaţi, atunci merg şi eu cu dumneavoastră.

— Eşti sigur?

— Da, domnule.

— Atunci trebuie să-ţi mulţumesc foarte mult, domnule Marten. Dar vreau să mai înţelegi ceva.

Agitaţia din vocea preşedintelui era dublată de o privire în care se citea anxietatea căreia cu greu îi făcea faţă, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama de enormitatea situaţiei în care se afla.

— În halul în care sunt, acolo, afară, nu mai dispun de puterea pe care mi-o conferea funcţia mea. Nu am deloc autoritate. Dacă sunt prins şi dus înapoi, au să mă ucidă. Ceea ce face din mine un sărman individ ca oricare altul, un evadat căruia i se apropie sfârşitul. În acelaşi timp trebuie să încerc să rămân în viaţă şi să-mi salvez ţara, şi cine ştie câte alte state. Ca să pot face asta, trebuie să aflu ce-au pus la cale „prietenii" mei şi ce pot ei face. Apoi trebuie să găsesc o cale să-i opresc, indiferent ce-ar presupune asta. Doctorul Foxx pare să fie omul cheie în chestiunea asta. S-ar putea ca el să fie arhitectul şef. Această amică a dumitale ar putea să ne ajute să-l găsim. Poate ştie chiar unde se află.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să o luăm cu noi.

— Domnule Marten, am spus că timpul este foarte scurt. Dacă ea ştie ceva despre doctor Foxx, trebuie să aflu ce ştie. Cum am spus adineauri, deja am stat prea mult aici, date fiind circumstanţele. Aşa că, da, oricât de periculos sau nebunesc ar fi în caz că Demi Picard lucrează pentru Foxx, vreau să o luăm cu noi. Adică dacă va vrea să meargă cu noi.

— Nu mă îndoiesc că va vrea, pentru că ţine neapărat să-mi vorbească. Însă dacă vine, vă expuneţi riscului ca ea să vă recunoască.

— Şi aici, acum, mă expun aceluiaşi risc. Dacă ne poate duce la doctor Foxx, ori măcar suficient de aproape cât să-l putem găsi şi singuri, merită să riscăm. Preşedintele făcu o pauză apoi continuă aproape şoptit: Domnule Marten, înseamnă foarte mult.

Pe neaşteptate se auzi o bătaie sonoră în uşă. O a doua bătaie urmă aproape imediat.

— Sunt Demi, spuse ea din hol.

Marten îl privi pe preşedinte.

— Sunteţi sigur de toate astea?

— Da.

Marten dădu din cap, apoi deschise uşa. Demi intră repede, iar Nicholas încuie uşa în urma ei. Aproape instantaneu îi simţi mâna pe braţ.

— El cine-i? întrebă ea zgâindu-se la preşedintele Harris.

— Păi, ăăă… se bâlbâi Marten.

Asta nu mai apucaseră să stabilească: cum să-l prezinte pe preşedinte.

— Bob, spuse Harris decis să rezolve chiar el acest mic impas, zâmbind şi întinzând mâna. Bob Rader, un vechi prieten de-al lui Nicholas. Am dat unul de celălalt absolut întâmplător.

Demi se mai zgâi o clipă la preşedinte, până reuşi să accepte prezenţa lui acolo, apoi se uită la Marten.

— Trebuie să vorbim. Între patru ochi. Acum.

— Bob ştie ce se întâmplă, Demi. Orice-ai avea de spus, poţi să vorbeşti de faţă cu el.

— Nu, nu, alta e problema acum.

— Care?

Demi îi privea rapid când pe unul, când pe celălalt.

— Când am intrat eu în hotel, au mai venit patru indivizi. Unul era un client, a urcat şi el cu liftul. Ceilalţi trei, o femeie şi doi bărbaţi, au mers la recepţie. Unul din ei avea un exemplar din *La Vanguardia,* ediţia aia cu poza ta. Aia cu prietenul nostru cu tricou galben din restaurant, cadavrul lângă care te-ai lăsat fotografiat în mijlocul străzii.

— Ei, şi?

— Cred că-s de la poliţie.

57

HOLUL ACELUIAŞI HOTEL. 3:07 A.M.

— *¿Es este señor Marten?* Acesta e domnul Marten?

Întrebă Iuliana Ortega, detectiv în civil al poliţiei din Barcelona, şi puse fotografia lui Marten din ziar în faţa funcţionarului din schimbul de noapte de la recepţie, un tânăr slab ca un ţâr. Tânărul se uită la fotografie, apoi la cei doi bărbaţi din spatele detectivului Ortega, care nu-l scăpau din ochi: detectivii Alfonso Leon şi Sanzo Tarrega.

Afară aşteptau alţi zece ofiţeri sub acoperire, câte doi într-o maşină, supraveghind cele două intrări dinspre stradă ale hotelului. Alţi doi, dintr-o maşină parcată în spatele hotelului, erau cu ochii pe intrarea personalului de serviciu, pe unde se făcea şi aprovizionarea. Încă patru erau pe acoperişul unui bloc de apartamente vizavi de hotel, dintre care doi aveau în dotare binocluri pentru vederea nocturnă, iar ceilalţi erau lunetişti înarmaţi cu puşti Barrett calibru .50 cu telescoape speciale pentru tragerea de noapte. Dintre aceştia, primii supravegheau strada, cei din urmă fereastra camerei 408.

De toţi erau treisprezece membri ai poliţiei barceloneze, cu legitimaţii de Guardia Urbana, deşi niciunul din ei nu era ce părea a fi. Cei şase din maşinile de pândă erau agenţi speciali GEO (Grupo Especial de Operaciones), trupele antiteroriste de elită ale Spaniei. Ceilalţi, cei de pe acoperişul blocului de dincolo de stradă, şi detectivii Ortega, Leon şi Tarrega erau trimişii şefului agenţiei CIA din Madrid, Kellner, care se aflau la faţa locului cu acordul poliţiei din Barcelona şi a spionajului spaniol.

— Am întrebat dacă acesta este *señor* Marten, insistă detectivul Ortega tot în spaniolă, arătând spre fotografia din ziar şi încercând să ignore ritmurile de jazz cubanez ce duduiau în clubul hotelului, Jamboree, aflat în partea din fund a holului.

— ***Sí,*** dădu din cap tânărul, mutându-şi ochii repede şi nervos de la detectivul Ortega la cei doi bărbaţi din spatele ei. *Sí.*

— Mai e un bărbat cu el, spuse Ortega sigură de sine şi fermă.

Recepţionerul dădu iarăşi din cap. În mod cert habar n-avea despre ce e vorba, nici ce se petrecea.

Detectivul Tarrega făcu un pas în faţă şi interveni:

— Sunt amândoi în apartamentul domnului Marten acum?

— Da, aşa cred, spuse agitat recepţionerul. Nu pot să jur, pentru că am fost ocupat. Însă, ca să plece, ar fi trebuit să treacă pe la recepţie, iar eu nu i-am văzut. Am fost aici toată noaptea. Directorul m-a pus să fac tură dublă. N-am cerut eu orele-n plus. Pur şi simplu mi-a spus că asta am de făcut.

— Şi celălalt bărbat? Cine e? insistă Ortega. Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Mi-a spus că e unchiul domnului Marten. L-am condus în cameră eu însumi.

— Cum arată?

— Ca oricare alt unchi, rânji recepţionerul prosteşte.

— Răspunde la întrebare, te rog, spuse autoritară Ortega. Cum arată?

— Bătrân… în fine nu foarte, dar cam bătrân. Aproape chel, cu ochelari.

— Chel?

— Aproape chel, da.

Detectivul Tarrega avu un schimb iute de priviri cu detectivul Leon, arătând cu capul spre lift, apoi se întoarse iar spre tânărul recepţioner.

— Te rog să ne dai cheia de la camera domnului Marten.

— Păi… e împotriva politicii ho… începu să explice recepţionerul, apoi însă se răzgândi. Neliniştit, luă un paspartu electronic, îl programă şi i-l întinse lui Tarrega.

Tarrega îşi întoarse brusc privirile spre Iuliana Ortega şi-i spuse:

— Rămâi aici. Noi urcăm.

3:12 A.M.

Uşile liftului se deschiseră la etajul patru, iar Tarrega şi Leon ieşiră din cabină. În câteva secunde ocupaseră poziţii la ambele capete ale coridorului de unde puteau supraveghea uşa camerei 408.

Ştiau că aceea este camera lui Marten. Nu pentru că le-ar fi spus recepţionerul, ci pentru că reuşiseră să penetreze sistemul de rezervări al hotelului înainte să ajungă la faţa locului şi să confirme informaţia. În plus, li s-a confirmat celor de la cartierul general că Marten nu vorbise la telefon şi nici nu ceruse nimic de la bucătărie. Pentru ei şi pentru agenţii de afară, Nicholas Marten şi „musafirul” său chel erau încă înăuntru.

58

ELICOPTERUL CHINOOK AL ARMATEI AMERICANE.

<u>LA 21 DE MINUTE DE MADRID ÎN DIRECŢIA BARCELONA. 3:16 A.M.</u>

— Chel? făcu Hap Daniels.

Răspunsese apelului telefonic în ciuda uruitului rotoarelor elicopterului. Imediat se uită spre Jake Lowe şi spre dr. Marshall, aflaţi în scaunele din faţa lui, cu centurile de siguranţă puse.

— Oamenii noştri raportează că bărbatul căruia i s-a permis să intre în camera lui Marten pretindea că e unchiul lui. Este chel. Sau aproape. Dacă POTUS nu s-a ras în cap, atunci înseamnă că nu e omul pe care-l căutăm.

— Poate chiar s-a ras, spuse Jake Lowe şi se uită repede spre Marshall, apoi se întoarse spre Daniels. Oamenii noştri să rămână pe loc. Chel sau nu, să trateze situaţia ca şi cum acolo ar fi POTUS.

— Când ajungem? întrebă Marshall.

— Aterizăm în Barcelona, la sediul poliţiei, la ora trei şi patruzeci de minute. Zece minute după aceea ajungem la hotel.

<u>CHANTILLY, FRANŢA. 3:25 A.M.</u>

La vreun kilometru depărtare de hipodromul de la Chantilly, Victor stătea pitit într-o pădurice întunecată ce străjuia pista de turf pentru antrenarea cailor de curse ce purta numele „Cœur de la Forêt”, Inima Pădurii. Mai avea de aşteptat vreo trei ore şi ceva până să apară ţintele sale. Cu toate astea, în întunericul şi umezeala rece a pădurii, Victor se simţea confortabil şi mulţumit.

Îi fusese asigurat, aşa cum i s-a promis, un bilet de clasa întâi pentru cursa aeriană de la Madrid la

Paris. Ajuns acolo, a făcut exact cum a fost instruit: a luat un taxi de la aeroportul Roissy-Charles de Gaulle până la Gara de Nord, de unde a luat trenul spre Chantilly; s-a cazat într-o cameră ce-i fusese rezervată la hotelul cu acelaşi nume ca al localităţii, unde-l aşteptau puşca M-14 şi muniţia necesară. Erau împachetate într-un sac de crose de golf cu numele lui pe adresa coletului şi care fusese trimis de la un hotel din Nisa. După ce s-a cazat, a făcut o plimbare prin pădure, a găsit pista de antrenament şi a ales locul unde se afla acum, de unde avea să tragă atunci când jocheii aveau să scoată caii la antrenament, puţin după ivirea zorilor.

<u>3:27 A.M.</u>

— Victor, vocea blajină şi întăritoare a lui Richard răsună în căşti.

— Da, Richard.

— Ai ajuns la locul potrivit?

— Da, Richard.

— E totul în ordine? Eşti bine încălzit? Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da, Richard.

— Ai întrebări?

— Nu, Richard.

— Atunci, noroc.

— Mulţumesc, Richard. Totul va fi bine.

— Ştiu asta, Victor. Ştiu asta prea bine.

Victor auzi telefonul lui Richard închizându-se, apoi se culcuşi mai bine în frunzele uscate. Se simţea în largul său, aproape fericit. Pădurea întunecată şi sunetele nopţii ce răsunau împrejurul lui, chiar şi roua umedă ce se lăsase peste tot, pe toate le simţea fireşti şi ocrotitoare, ca şi cum în colţul acela de lume – atât de îndepărtat şi de diferit de deșerturile Arizonei unde nu creşteau decât tufişuri şi unde-şi trăise toată viaţa până să-l descopere ei – se simţea cu adevărat acasă.

3:30 A.M.

O molie fâlfâi într-un zigzag descendent şi-i atinse faţa. Victor îşi duse mâna la obraz şi, cu delicateţe, o dădu la o parte, atent să n-o strivească. Chiar îi păsa de toate vietăţile. Aşa fusese toată viaţa. Şi toată viaţa fusese pedepsit pentru asta. Era prea emotiv, prea sensibil, un plângăcios, băiatu' mamei; i s-a spus în toate felurile, chiar şi de către cei din familie. Poreclele acestea l-au rănit adânc. Sugerau că el avea o slăbiciune pe care un bărbat n-ar fi trebuit să o aibă. Ca adolescent, şi chiar şi mai târziu, când era deja adult, se străduise cu bună ştiinţă să se scuture de poreclele astea. Bătăi şi probleme la şcoală, mai târziu bătăi în baruri, acuzaţii de tulburarea ordinii publice, din când în când foarte scurte perioade la pârnaie. Nu-i păsa – era exact atât de dur şi de masculin pe cât se cerea să fie în astfel de situaţii, atât cât trebuia să fie. Această faţadă fusese ghicită şi speculată de Richard după primele câteva convorbiri telefonice.

Atacând această chestiune, Richard l-a făcut pe Victor să-şi dea seama că nu era nimic greşit în simţămintele sale şi că exact aceleaşi emoţii erau împărtăşite de sute, mii, poate chiar milioane de bărbaţi. Sigur că era dureros când cei apropiaţi îl criticau pentru felul lui de a simţi, însă asta nu era nimic în comparaţie cu ceea ce făceau alţii în lume. Richard i-a vorbit de acei oameni care puneau foarte puţin preţ pe viaţă şi pe care nu-i interesa viaţa altora decât în măsura în care-i ajuta să-şi atingă propriile scopuri. Teroriştii. Ucigaşi pentru stârpirea cărora lumea pretindea că luptă, în vreme ce, de fapt, cu foarte puţine excepţii, nici măcar armate întregi asmuţite împotriva lor nu reuşeau să-i oprească.

Atunci îl întrebase Richard dacă n-ar fi interesat să se alăture unui grup secret de luptători pentru

libertate, al căror scop era protejarea teritoriului Statelor Unite şi care încercau să-i înfrângă pe terorişti şi organizaţiile lor ce împânziseră lumea. Victor acceptă de îndată.

Bărbatul pe care l-a ucis la ieşirea din gara din Washington era, îi spusese Richard cu câteva zile înainte de asasinat, un tânăr jucător de baseball venit din America Centrală. Totodată era şi membru al unei grupări teroriste care organiza celule latente de aderenţi, ce acopereau zona dintre Washington şi New York. Richard i-a mai spus că tânărul se pregătea să plece a doua zi din Statele Unite să raporteze şefilor săi din Venezuela şi să facă aranjamentele necesare pentru a aduce pe teritoriul american mai mulţi oameni şi bani. Autorităţile cunoşteau activitatea sa, însă nu făcuseră nimic să-l oprească, din pricina sistemului birocratic cu atât de multe niveluri de decizie. Era obligatoriu să se facă ceva înainte ca acesta să părăsească ţara. Iar Victor, într-adevăr, făcuse ceva.

Urmărirea preşedintelui la Berlin şi Madrid nu fusese altceva decât un simplu exerciţiu. Richard voia ca Victor să vadă cu ochii lui cât de uşor ar fi fost pentru oricine să-l asasineze pe preşedinte în ciuda enormului sistem de securitate. De aceea era atunci acolo, în Chantilly, nu doar ca să-şi testeze capacităţile de trăgător de elită, dar şi pentru că jocheii erau membrii unei facţiuni teroriste care-şi avea centrala în nordul Franţei. Ţelul era să-i elimine pe amândoi, prin orice mijloace. Lumea era în război şi dacă altcineva nu era în stare să lupte cum trebuia, atunci aveau s-o facă oameni precum Victor şi Richard.

Până atunci, Victor îşi făcuse bine treaba. Abnegaţia şi talentele sale erau apreciate, aşa i se spusese. Iar pentru Victor acesta era lucrul cel mai important.

<u>3:35 A.M.</u>

Victor îşi trase mitraliera M-14 mai aproape, lăsând-o să se sprijine în crăcana formată de braţul şi antebraţul său. Purta mânuşi şi n-avea nimic altceva de făcut decât să se relaxeze şi să aştepte ivirea călăreţilor, puţin înainte de şapte.

59

SEDIUL POLIŢIEI DIN BARCELONA. 3:40 A.M.

Într-o furtună de praf şi-n uruitul asurzitor al rotoarelor, elicopterul Chinook al armatei Statelor Unite ateriză pe helioportul de la Guardia Urbana. Motoarele au fost imediat oprite, iar uşile s-au dat în lături. Câteva secunde mai târziu, Hap Daniels, adjunctul său, Bill Strait, Jake Lowe şi dr. James Marshall, precum şi alţi patru agenţi ai Serviciului Secret au sărit afară. Au trecut aplecaţi pe sub paletele ce se mai învârteau încă, îndreptându-se spre trei autovehicule fără însemne, care-i aşteptau cu uşile deschise la marginea cercului de aterizare. Într-o clipită au urcat toţi în maşini, portierele s-au trântit, şi, în scrâşnetul pneurilor pe asfalt, au luat-o din loc.

HOTELUL RIVOLI JARDIN. 3:45 A.M.

După traficul şi muzica ce curgeau în stradă ai fi zis că e miezul zilei. Petrecăreţii intrau şi ieşeau prin cele două porţi principale ale hotelului, de parcă acolo s-ar fi ţinut vreo paradă ce se răspândise în tot oraşul, dar al cărei centru era clubul Jamboree, aflat în capătul holului şi de unde se auzea muzica duduind.

Până în acel moment, niciunul dintre agenţii speciali GEO postaţi în maşinile dimprejurul hotelului nu raportase c-ar fi văzut părăsind clădirea vreun bărbat care-ar fi putut fi identificat drept Nicholas Marten sau unchiul său „chel”. Nici cei de pe acoperişul clădirii de vizavi nu remarcaseră vreo mişcare în spatele draperiilor camerei 408, cufundată în penumbră. Singura lumină dinăuntru părea să vină dintr-un antreu sau

din baie şi era deja aprinsă când s-au instalat agenţii pe acoperiş. Nici pentru agenţii CIA Tarrega şi Leon aflaţi pe coridorul din faţa camerei 408 nu se schimbase ceva. Acelaşi lucru era adevărat şi pentru agenta ce-şi zicea Iuliana Ortega şi care rămăsese să supravegheze holul hotelului. Una peste alta, dacă cei doi „bărbaţi care-i interesau" erau în cameră la sosirea lor, acolo şi rămăseseră de-atunci.

Clubul Jamboree era înecat de un fum gros şi zăpuşeală, ticsit de dansatori dintr-un perete într-altul, toţi tineri şi asudaţi, în ultimele ore, jazzul cubanez fusese înlocuit de bossanova, apoi de jaz argentinian.

— *Vino blanco otra vez, por favor.* Încă un rând de vin alb, vă rog.

„Bob", cum i se prezentase preşedintele lui Demi, îi zâmbi tinerei chelneriţe şi-i făcu semn să vină să le umple iar paharele, apoi o urmări cu privirea strecurându-se printre dansatori înspre bar.

La trei şi şapte minute, Demi îi alertase în legătură cu prezenţa poliţiei în hol. La trei şi opt minute, Nicholas îşi îndesase deja agenda electronică, reportofonul, neseserul şi celelalte lucruri în geanta sa de voiaj şi şi-o puse pe umăr. La trei şi nouă, au ieşit din cameră şi au luat-o spre scările de incendiu de la capătul coridorului. La trei şi unsprezece, au intrat în holul hotelului ieşind dintr-un coridor lateral, aproape de club şi s-au oprit.

— Uite-o, spuse Demi arătând spre Iuliana Ortega, femeia pe care o observase intrând în hotel, însoţită de doi bărbaţi, exact când intrase şi ea.

Agenta stătea în hol, într-un fotoliu cu perne mari, într-o poziţie din care vedea bine ambele intrări din faţă ale hotelului, dar şi lifturile. Părea că aşteaptă pe cineva.

— Îi vezi pe cei doi bărbaţi care erau cu ea? întrebă „Bob”.

— Nu.

Preşedintele se uită la Marten.

— Nu sunt de la poliţie, spuse el încetişor, apoi făcu semn cu capul spre Jamboree. E un loc la fel de bun ca oricare altul.

La trei şi treisprezece au găsit o masă liberă şi s-au aşezat. Chelneriţa a venit imediat la ei, iar preşedintele a comandat vin alb pentru toţi trei. De cum se îndepărtă chelneriţa, Harris luă un şerveţel şi scrise ceva pe el, apoi îl împături şi, uitându-se la Demi şi la Nicholas, spuse:

— Acum ei ştiu în ce cameră e cazat domnul Marten şi cred că sunt şi eu acolo. Recepţionerul care m-a lăsat în cameră trebuie că le-a spus deja. Agenţii or fi urcat şi supraveghează camera, însă nu vor intra până nu ajung şmecherii cei mari.

Marten se aplecă peste masă, apropiindu-se de preşedinte.

— La celălalt capăt al holului e o intrare laterală. De ce n-am putea ieşi pe-acolo?

— Sunt alţii afară, zise preşedintele. Şi veghează la toate ieşirile.

— De unde ştii toate chestiile astea? întrebă Demi, privindu-l cu atenţie pe Harris.

Ceva se întâmpla acolo, chiar sub nasul ei. Şi nu-i plăcea deloc.

— Cine eşti tu?

— Sunt Bob, spuse Harris sec.

Exact în clipa aceea se întoarse chelneriţa cu băutura. Marten plăti, iar chelneriţa plecă. Moment în care, în boxele clubului se auzi o voce exuberantă vorbind în catalană:

— Vă rog… aplauze pentru extraordinarul cantautor basc, Fermin Murguruza.

Acestea fiind zise, lumina reflectoarelor se mută spre scena pe care apăru, cântând deja, chipeşul Murguruza. Mulţimea începu să chiuie de mama focului. Într-o clipită, lumea se ridică în picioare şi

toţi dansau de parcă uitaseră absolut orice altceva mai ţinea de viaţa lor. Preşedintele se folosi de acel moment pentru a-i pasa lui Marten şerveţelul pe care adineaori scrisese ceva. Nicholas îl trase sub masă şi-l desfăcu, citind însemnarea preşedintelui:

Femeia e de la CIA, probabil şi cei doi bărbaţi. Serviciul Secret vine negreşit!

Marten simţi că-i creşte pulsul şi se uită la preşedinte. Atunci o auzi pe Demi exclamând şocată în franceză:

— O, *mon Dieu!* Doamne Dumnezeule!

Marten îi aruncă o privire încruntată. Demi holbase ochii cât cepele, neputându-şi-i lua de pe „Bob”. Harris se uita fix în ochii ei.

— Ei bine, acum ştii. Nu spune nimic.

— Nu spun, murmură Demi.

Se mai uită la preşedinte preţ de încă o clipă, nevenindu-i să creadă, apoi se întoarse spre Marten şi-l întrebă cu un glas în care se simţea nesiguranţa.

— Ce se întâmplă? Nu înţeleg.

— Ascultă-mă, spuse preşedintele aplecându-se spre ea, încercând să se facă auzit peste ritmurile muzicii lui Murguruza.

— Dintr-o clipă în alta va sosi agentul special al Serviciului Secret responsabil cu protecţia mea. El şi oamenii lui vor veni cu elicopterul de la Madrid. Niciunul nu are habar ce am de gând să fac şi nici de ce şi, să fiu sincer, acum nici nu le pasă. Misiunea lor e să mă protejeze pe mine cu orice preţ. Mai presus de orice nu vor vrea să se ştie ce se întâmplă realmente şi nici că sunt undeva pe-aici, prin zona Barcelonei. De aceea, cel mai probabil, n-au evacuat clienţii hotelului şi nici n-au izolat clădirea. Ar atrage prea mult atenţia, iar acesta e ultimul lucru pe care-l vor ei. Indivizii ăştia lucrează foarte rapid şi foarte eficient. De-ar fi ajuns cât mai eram în cameră, acum am fi fost deja scoşi pe uşa din spate, băgaţi în maşinile care aşteaptă acolo şi duşi de-aici în mare viteză. Şi

nimeni n-ar şti că eu sau ei am fost vreodată aici, ca să nu mai zic că nimeni n-ar şti că s-a întâmplat ceva necurat. Însă această tactică a lor ne lasă un mic interval de timp în care ne putem juca şansa. Pentru că atunci când vor sosi, atunci când agentul meu însoţit de adjunctul său, va intra pe poarta hotelului şi va urca în cameră, toţi agenţii vor fi concentraţi să execute întocmai planul prin care ar urma să fiu evacuat de-aici. Exact în acel moment, când ei urcă, noi ieşim din hotel, toţi trei, pe uşa laterală, în stradă şi ne amestecăm în mulţime. Înainte să venim aici m-am uitat foarte atent la ambele intrări. De-ndată ce ieşim, o luăm la dreapta toţi trei, ca un grup de prieteni şi mergem pe jos până la colţul clădirii. Acolo, la vreo şaptezeci de metri, e o staţie de taxiuri. Ne băgăm în primul taxi liber şi mă lăsaţi pe mine să vorbesc cu şoferul.

Marten se aplecă mai aproape de preşedinte.

— Tot planul acesta se bazează pe certitudinea că agentul dumneavoastră special va veni pe uşa din faţă şi nu prin altă parte.

— Ai dreptate. Nu sunt sigur. Doar bănuiesc. Asta pentru că-l cunosc bine. Nu numai că e îngrozit că preşedintele s-a evaporat de sub supravegherea sa, dar mai e şi al dracului de îngrijorat de siguranţa mea şi va vrea să mă scoată de-aici, sub protecţia sa, cât mai repede posibil. Pentru asta, va alege cea mai simplă cale ca să-şi îndeplinească obiectivul. Iar cea mai simplă cale trece prin uşa din faţă, de unde va lua liftul până la etajul unde e camera ta.

— Şi dacă nu va proceda aşa? Dacă intră pe altundeva, dă buzna-n cameră şi vede că nu sunteţi acolo? Nimeni nu v-a văzut ieşind. Ceea ce-ar însemna că încă mai sunteţi în hotel. Cu toată prudenţa noastră, clădirea va fi sigilată înainte ca vreunul dintre noi să mai apuce să respire încă o dată.

Preşedintele schiţă un zâmbet.

— Să sperăm că-mi cunosc bine omul şi că am dreptate.

Imediat, Harris îşi întoarse privirile spre Demi.

— Ţi-am împărtăşit şi dumitale planul acesta datorită domnului Marten şi a ceea ce s-ar părea că ştii despre doctorul Foxx.

Demi se nelinişti.

— Am dreptate? insistă preşedintele.

Marten o calmă pe Demi spunând:

— Ţi-am spus şi înainte, preşedintele ştie. Nu-i nicio problemă să vorbeşti în faţa lui.

— Da, aveţi dreptate, îi răspunse Demi preşedintelui.

— Atunci înţelegeţi că dacă domnul Marten sau eu suntem prinşi, orice informaţii ai fi venit să-i dai lui n-o să mai aibă nicio importanţă, pentru că nici eu, nici el nu ne vom putea folosi de ele. Ceea ce te pune şi pe dumneata în pericol.

— Nu înţeleg, spuse Demi.

— Datorită fotografiei apărute în ziar, ei ştiu cum arată domnul Marten şi, evident, oamenii mei ştiu cum arăt eu. Iar dacă au fost surprinşi de lipsa părului meu, acum, după ce-au vorbit cu recepţionerul, s-au lămurit. Ceea ce nu ne lasă decât o singură variantă: dumneata. Niciunul dintre ei nu ştie nici cine eşti şi nici cum arăţi.

Preşedintele se opri, privind-o pe Demi drept în ochi. Marten ştia că Harris se folosea de acest răgaz pentru a o evalua.

— Ceea ce fac eu de fapt, domnişoară Picard, e să las pe mâinile dumitale siguranţa noastră, a tuturor. Îţi cer ajutorul. Înţelegi?

— Da.

— Ne vei ajuta?

Demi îi aruncă o privire fugară lui Marten, apoi se uită iar la preşedinte.

— Ce am de făcut?

3:45 A.M.

Demi se ridică de la masă şi ieşi în hol luându-şi şi geanta ei uriaşă. Însă nu mai purta nici pălăria cu boruri pleoştite şi nici trenciul de culoare deschisă.

3:46 A. M.

Demi îşi duse un şerveţel la nas, mascându-şi faţa, amestecându-se printre petrecăreţii transpiraţi şi frenetici care luau o gură de aer chiar dincolo de ieşirea din club. Atenţia ei era însă cu totul îndreptată spre intrarea principală a hotelului.

La nici trei metri, de cealaltă parte a porţilor deschise ale clubului, aşteptau preşedintele şi Marten, uitându-se la ea. Marten îşi ciufulise părul şi-şi desfăcuse nasturii de la cămaşă. Îşi aruncase cavalereşte trenciul lui Demi pe un umăr, ca să mascheze geanta de voiaj. Preşedintele, cu ochelarii de sticlă pe nas, îşi pusese pe cap pălăria pleoştită a lui Demi, trasă pe-o ureche să-şi acopere cât mai mult chelia.

3:50 A.M.

Demi văzu patru indivizi intrând pe uşa din faţă a hotelului şi îndreptându-se hotărâţi spre lifturi – unul dintre ei purta un pardesiu pe braţ. Descrierea pe care le-o făcuse preşedintele lui Hap Daniels şi lui Bill Strait era perfectă, cum fusese de altfel şi predicţia acţiunilor lor. Pe ceilalţi doi bărbaţi care-i însoţeau, Demi îi cunoştea din Washington: consilierul politic al preşedintelui, Jake Lowe, şi cel pentru securitate naţională, dr. James Marshall. Demi se întoarse brusc şi intră în club.

— Acum, spuse.

3:51 A.M.

Cei trei ieşiră din clubul Jamboree braţ la braţ, traversând holul aglomerat către ieşirea laterală.

Păreau absorbiţi de discuţia ce-o purtau, râdeau şi mai că nu dansau strecurându-se printre clienţii hotelului. Arătau exact cum voiau să arate: un cuplu de homosexuali chercheliţi, însoţiţi de prietena lor, o cheflie hetero, ieşiţi să-şi petreacă seara în oraş.

În cinci secunde ajunseseră la jumătatea distanţei, după alte trei erau gata să iasă.

— Nu încă, spuse preşedintele căznindu-se să zâmbească, încă un pahar înainte să plecăm.

Şi-ntr-o clipită îi întoarse înapoi pe ceilalţi doi.

— La uşă, le spuse Harris, e agentul căruia i s-a încredinţat protecţia mea încă de la investire.

3:52 A.M.

Liftul îşi reduse viteza şi se opri. Uşile s-au dat în lături, iar Hap Daniels, Bill Strait, Lowe şi Marshall au ieşit în holul de la etajul patru.

Nu mai era nevoie ca Hap să-i prezinte pe cei care-l însoţeau agenţilor Leon şi Tarrega. Amândoi fuseseră informaţi cine erau şi ce aveau de făcut în clipa în care Chinookul ateriza la sediul poliţiei barceloneze. Că agentul Strait purta un pardesiu pe braţ, iarăşi nu era surprinzător pentru cei doi. Cu pardesiul acela aveau să-i acopere preşedintelui capul înainte să-l scoată din cameră, asigurându-se că niciun trecător întâmplător, niciun informator de-al presei, niciun paparazzo, urmărind neştiut ce se întâmpla, nu avea nicio şansă, nici cea mai mică, de a-l recunoaşte pe Harris, cu atât mai puţin de a-l fotografia.

3:53 A.M.

Ceilalţi trei agenţi ai Serviciului Secret care-l însoţiseră pe Daniels de la Madrid au discutat cu agenţii GEO aflaţi la poarta din spate a hotelului, apoi au intrat şi ei, luând-o spre liftul de serviciu.

Simultan, escorta motorizată pe care o ceruse Daniels cu ceva mai mult de o oră în urmă – o maşină care să deschidă calea, o ambulanţă blindată cu doi medici şi doi asistenţi pentru urgenţe şi trei maşini de protecţie – au tras lângă automobilul agenţilor spanioli. Instantaneu, farurile lor s-au stins.

3:54 A.M.

Preşedintele, Marten şi Demi Picard au rămas în mulţimea adunată în faţa uşilor deschise ale clubului Jamboree. În cealaltă parte a holului îi puteau vedea pe recepţionerul slăbănog şi pe agentul CIA Ortega. Tânărul vorbea la telefon şi era mai tot timpul ocupat. Ortega se ridicase din fotoliul unde şezuse şi se apropiase de intrarea principală, supraveghind-o cu multă atenţie.

— Nu mai este timp, spuse cu glas scăzut preşedintele. Trebuie să ieşim pe uşa din faţă. Să sperăm că tipa care s-a postat acolo e singură şi că toţi ceilalţi sunt consemnaţi prin alte locuri. Dacă trecem de ea, luaţi-o la dreapta de cum ieşiţi afară şi amestecaţi-vă în mulţime. Dacă din cine ştie ce motiv pun mâna pe mine, nu vă opriţi. Dacă încercaţi să mă ajutaţi, aţi putea fi ucişi.

Preşedintele era gata s-o ia spre uşă.

— Staţi, spuse grăbit Marten şi se întoarse spre Demi. Tu vorbeşti franceză.

— Bineînţeles.

— Du-te tu prima. Când ajungi lângă agentă, vorbeşte-i ca şi cum ai fi o turistă franceză care s-a pierdut de grupul ei şi cere informaţii ca şi cum vrei să te întorci de unde ai plecat. S-ar putea să înţeleagă, s-ar putea să nu. N-are importanţă. O să fim chiar în urma ta. N-avem nevoie decât să-i distragi atenţia cinci secunde şi trecem de ea. De cum ajungem afară, mulţumeşte-i şi pleacă. Ne întâlnim la jumătatea distanţei de la ieşire până la colţul clădirii. Poţi face chestia asta?

— Da.
— Bun.

3:55 A.M.

Jake Lowe şi dr. Marshall se lipiseră de perete, iar Hap Daniels şi Bill Strait se apropiau de uşa camerei 408. În spatele lor, restul coridorului era în grija agenţilor CIA Tarrega şi Leon, pregătiţi să intervină dacă era nevoie de ei sau dacă vreun client al hotelului ar fi încercat să iasă din camera sa.

Agenţii Serviciului Secret care urcaseră cu liftul de serviciu rămăseseră în vestibulul în care se deschidea acesta, la vreo şapte metri de camera 408. De cum avea să fie recuperat preşedintele, aveau să-l coboare în hol cu acel lift, după care l-ar fi scos din clădire pe poarta din spate. Celălalt lift, cel cu care urcaseră Hap şi însoţitorii săi, fusese blocat – „Momentan, liftul nu funcţionează".

Cu cheia electronică în mână, Hap se uită la Bill, care ţinea pardesiul menit să-i acopere preşedintelui capul, apoi trase cu coada ochiului spre Lowe şi Marshall.

— Cinci secunde, şopti Hap în microfon.

Ridică un deget, apoi al doilea…

Agenţii CIA de pe acoperişul clădirii de vizavi erau încordaţi ca nişte arcuri. Cei doi care supravegheau strada şi-au îndreptat binoclurile spre ferestrele camerei 408. Lunetiştii aţintiseră deja puştile Barrett spre aceleaşi ferestre. Dacă unul sau mai mulţi indivizi îl ţineau ostatic pe preşedinte, acela sau aceia aveau să fie ucişi în următoarele câteva secunde.

ACEEAŞI ORĂ. HOLUL HOTELULUI

Marten şi preşedintele erau la doar câţiva paşi înapoia lui Demi. Dincolo de ea o vedeau pe

agenta CIA stând chiar lângă uşa unui antreu ce se deschidea în holul hotelului. La dreapta, l-au observat pe recepţioner închizând telefonul, apoi întorcându-se să vorbească cu un client.

<u>CORIDORUL ETAJULUI PATRU</u>

Hap ridică al patrulea deget. Apoi al cincilea.

Dintr-o mişcare trecu cheia electronică prin fanta încuietorii uşii. O jumătate de secundă mai apoi, beculeţul roşu al sistemului de închidere se făcu verde, iar Hap dădu uşa de perete.

<u>ANTREUL HOTELULUI</u>

— *Excusez-moi. Mes amis sont partis. Pouvez-vous me dire comment aller au port? Là où mon hotel se trouve?* Scuzaţi-mă. Prietenii mei au plecat fără mine. Puteţi să-mi spuneţi încotro s-o iau spre port? Acolo e hotelul meu.

Demi se proţăpise în faţa agentului Ortega, blocându-i vederea spre intrarea hotelului. Exact în acel moment, Marten şi preşedintele au ieşit pe lângă ele şi s-au pierdut în mulţimea din stradă.

— *Trouvez un taxi, îl est une longue promenade.* Luaţi un taxi, ar fi o plimbare prea lungă, o repezi Ortega şi o ocoli imediat, aţintindu-şi din nou privirea asupra intrării.

— *Merci,* spuse Demi, apoi se întoarse şi ieşi.

60

3:58 A.M.

— Dar-ar dracii! urlă Daniels.

Agentul special Bill Strait era chiar în spatele lui. Jake Lowe şi dr. Marshall s-au repezit şi ei în cameră.

Camera 408 era pustie.

— A fost aici? întrebă Lowe de cum intră în cameră cu Marshall suflându-i în ceafă.

Daniels nu-l luă în seamă şi vorbi în microfon.

— Izolaţi clădirea imediat. Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Verificaţi fiecare nenorocit din hotel. Fiecare toaletă, dulap, hol. Centimetru cu centimetru. Inclusiv conductele de aer condiţionat de data asta.

Lowe se postă în faţa lui.

— Te-am întrebat dacă a fost aici. A fost preşedintele în camera asta?

Daniels îl privi crunt, o fracţiune de secundă, apoi se calmă şi răspunse pe un ton de profesionist.

— Nu ştiu.

Apoi fără trecere, vorbi mai departe în microfon.

— Alertaţi informaţiile spaniole. Să pună oamenii pe care-i au deja prin preajmă să blocheze o zonă de trei kilometri de jur împrejurul hotelului. Cere-le să autorizeze reţinerea oricărui bărbat alb între patruzeci şi şaptezeci de ani, care e parţial sau complet chel. La fel, să dea autorizare pentru reţinerea şi arestarea lui Nicholas Marten. Şi ţineţi presa cât mai departe cu putinţă.

Daniels îl privi pe Marshall.

— Cred c-ar fi bine să-l informaţi pe şeful cancelariei şi pe purtătorul de cuvânt al Casei Albe. Vor avea amândoi de lucru nu glumă şi încă de urgenţă. Mai ales dacă se află ceva.

— A fost aici? întrebă iar Jake Lowe.

Pusese întrebarea cu calm de data asta, dar apăsat. Ochii îi scăpărau de furie.

Hap se uită la el, apoi îşi frecă lobul unei urechi şi se uită roată prin cameră. Patul era desfăcut, de parcă cineva ar fi dormit în el. Un scaun era tras într-o parte din faţa unui mic birou.

Daniels se răsuci şi se duse în antreu, de unde intră în baie. Pe chiuvetă era un burete. Câteva prosoape ude. Cada era încă umedă, iar din capul de duş încă picura rar apă. Daniels rămase câteva clipe pe loc, nemişcat, chibzuind. O secundă mai târziu trecu rapid pe lângă Marshall şi pe lângă Bill Strait şi se întoarse în dormitor, unde privi cu atenţie patul vreme de-o clipă. Se apropie de el, se aplecă şi adulmecă cearşafurile şi perna boţită.

— Ce dracu' faci? se răsti mânios Lowe. A fost sau n-a fost aici? Sau nu ştii?

Daniels se îndreptă brusc de spate.

— Apă de colonie.

— Poftim?

— Apă de colonie. Pe faţa de pernă. Preşedintele foloseşte aceeaşi marcă ieftină de când îl cunosc.

— Vrei să spui c-a fost aici?

— Da, domnule. A fost.

Daniels se uită la Strait.

— Cheamă o echipă de criminalişti. Să vedem ce pot să ne spună.

— Da, domnule, spuse Strait şi ieşi în hol vorbind în microfon.

— Hap, începu Marshall, rezemându-se cât era de impozant de birou, cu braţele încrucişate la piept – tipul părea făcut din gheaţă. Ce facem acum?

— Sperăm că-l găsim naibii în următoarele douăzeci de minute. Dacă nu, atunci luăm toată treaba de la capăt.

61

4:03 A.M.

— *La estacion de tren Barcelona-Sants.* La gara Barcelona-Sants, spuse preşedintele de îndată ce urcă împreună cu Demi şi Marten pe bancheta din spate a unui taxi galben-negru, nou-nouţ, cu numărul 6622.

— Sí.

Şoferul băgă în viteză şi o luă rapid din loc, exact în clipa în care se auzi zgomotul sirenelor poliţiei. Şoferul conduse automobilul prin piaţă, apoi făcu stânga, după care, aproape imediat, frână, evitând să lovească două maşini ale poliţiei barceloneze care trecuseră chiar prin faţa lui.

— S-a dat alarma, spuse Marten şoptit. Înseamnă că gara e supravegheată.

— Ştiu, spuse preşedintele.

— Şi-atunci…?

— Vom vedea, răspunse preşedintele şi se lăsă pe spătarul banchetei, trăgându-şi mai pe frunte pălăria pleoştită.

Demi îl privi, apoi se întoarse spre Marten.

— Nu ştiu unde mergeţi, dar nu pot să vin cu voi. Acesta e motivul pentru care am venit să discut cu tine.

Deodată alte două maşini de poliţie au trecut scrâşnind pe lângă ei, îndreptându-se spre hotelul la care trăsese Marten. Şi tot atunci cei trei văzură coada de autovehicule blocate în trafic.

— *Mossos d'Esquadra. En qué el infierno va?* Poliţia. Ce dracu' se întâmplă?

Şoferul taxiului se uita la ei în oglinda retrovizoare.

— *¿Algo, quién sabe?* Ceva se-ntâmplă, da' cine ştie ce?

Preşedintele ridică din umeri şi se-ntoarse iute spre Marten.

— Baraj rutier, spuse cu glas scăzut. Vor verifica fiecare maşină. Vor fi şi mai multe, apoi din ce în ce mai multe. Barajele astea se ridică în cercuri concentrice. Şi toate converg în puncte de control, după care urmează alte baraje.

— Atunci mergem pe jos, spuse Marten.

— Da.

Imediat, preşedintele se uită la şofer.

— *Tire por favor encima.* Opriţi aici, vă rog.

— *¿Aqui?* Aici?

— *Sí.*

Şoferul ridică din umeri şi brusc trase maşina lângă trotuar. Cei trei au coborât, iar preşedintele plăti cursa, lăsând un bacşiş gras taximetristului.

— *Listed nunca nos vio,* îi spuse. Nu ne-aţi văzut niciodată.

Pălăria cu boruri largi îi umbrea trăsăturile.

— *Nunca,* răspunse şoferul. Nicicând.

Preşedintele trânti portiera, iar taxiul plecă. Pietoni neliniştiţi treceau încolo şi-ncoace în jurul celor trei, din ce în ce mai îngrijoraţi de ceea ce se întâmpla.

— *Terroristas,* strigau unii dintre ei în gura mare, alţii doar şopteau cuvântul. Teroriştii. Or fi basci? Să fie ETA? întreba cineva. Nu, le răspunseră mai multe voci, febrile, îngrozite. Al-Qaeda.

Şoferii opriţi de barajul rutier păreau încremeniţi de-o groază mută. Tensiunea şi aşteptarea înfricoşată erau aproape palpabile. În alte vremuri, ar fi făcut tărăboi, ar fi strigat nerăbdători, ar fi claxonat. Acum însă, nu era cazul.

— Nu vă opriţi, spuse iute preşedintele. Rămâneţi în mulţime.

Marten încuviinţă din cap şi-o luă pe Demi de braţ, împingând-o uşurel, din mers, între el şi preşedinte. Deja nu mai era nicio îndoială că cei din Serviciul Secret ştiau că preşedintele fusese în

camera de hotel a lui Marten. Toate barierele acelea fuseseră instalate ca să-i găsească. Tot ce puteau ei face era să încerce să se piardă în acel şir lung de oameni înspăimântaţi, oameni care, sperau ei, nu-l vor recunoaşte pe bărbatul cu pălăria pleoştită ce se strecura nesigur printre ei şi nu vor da alarma, din pură uimire, dacă nu din alte motive.

Marten lăsă trei tineri bărbaţi care se-mpingeau în ei să treacă, apoi se întoarse spre Demi.

— Mai înainte, în taxi, ai spus că nu poţi să vii cu noi. De ce?

Demi ezita. Se uită cu coada ochiului spre preşedinte, apoi iar la Marten.

— Reverendul Beck se întâlneşte mâine cu doctor Foxx. Mâine după prânz la mănăstirea benedictină din Montserrat, undeva în munţii aflaţi la nord-est de Barcelona. Mi-a cerut să merg cu el şi am acceptat. Trebuie să mă întorc la hotel, de-acolo pornim.

Marten şi Harris au schimbat rapid o privire plină de subînţelesuri. Apoi Marten se întoarse iar spre Demi.

— Pur şi simplu ţi-a cerut să mergi cu el?

— Da. Din acelaşi motiv pentru care am venit la Barcelona, să-mi continui reportajul foto pentru carte.

— Ţi-a spus de ce a anulat călătoria în Balcani sau de ce a plecat atât de grăbit din Malta?

— Nu mi-a spus decât că a apărut ceva neaşteptat şi că trebuia să se întâlnească cu cineva aici în oraş. Nu mi-a spus nimic altceva. Doar şi-a cerut scuze c-a trebuit să plece aşa, fără să mă anunţe.

Pe neaşteptate, înaintea lor izbucniră iar urletele sirenelor de poliţie. Oameni treceau grupuri-grupuri pe lângă ei de parcă se întâmplase ceva. Şi mai mulţi veneau în urma lor. Cei trei înaintau în acelaşi ritm cu mulţimea, încercând să nu rămână pe dinafară, să rămână nevăzuţi. Demi trase iar cu

ochiul spre preşedinte, apoi uitându-se la Marten îi spuse:

— Am făcut ce m-ai sfătuit şi i-am zis lui Beck că m-ai urmărit la Barcelona, că ne-am întâlnit şi-am discutat. Mă aşteptam să fie mânios sau surprins. Însă nu s-a arătat nici într-un fel, nici în altul; a spus în treacăt că şi-ar fi dorit ca tu şi doctor Foxx să fi lăsat lucrurile într-o notă mai cordială acolo, în Malta. N-a spus de ce, nici măcar nu m-a întrebat din ce motiv m-ai urmărit aici sau despre ce-am discutat. Părea să nu-l intereseze mai deloc. Părea preocupat de alte gânduri. Însă mi-a dat impresia că de-ai apărea la Montserrat când suntem şi noi acolo, ar putea găsi o cale să vă facă să vă întâlniţi, tu şi doctorul, şi să clarificaţi lucrurile. Poţi chiar să-i spui c-a fost ideea mea, în felul acesta n-ai să-mi periclitezi poziţia pe lângă el, mai ales că i-am cerut ajutorul să-mi găsesc sora.

Marten o privi cu atenţie. Chiar şi acum, după ce trecuseră împreună prin destule încercări, era greu de ştiut dacă putea să aibă sau nu încredere în ea. Şi dacă minţea, dacă toată comedia asta cu Foxx şi Beck plecând val-vârtej din Malta, dar invitând-o totuşi să-i urmeze aici, făcea parte din chestia în care erau implicaţi? Iar această aparent improvizată „ofertă de împăcare" făcută lui Marten, această dorinţă a lui Beck ca el şi Merriman Foxx să fi lăsat cale de-ntors nu era oare o modalitate foarte convenabilă de a-l face să meargă la Montserrat de unul singur? La o mănăstire izolată, unde-ar fi putut pune mâna pe el, iar apoi l-ar fi silit să le spună pentru cine lucra şi ale cui ordine le urma, după care, indiferent de răspunsurile lui, s-ar fi putut descotorosi de el. Dacă aşa stăteau lucrurile, şi dacă telefonul dat în miez de noapte de Demi ca să-i ceară să se întâlnească fusese ideea lor, şi nu a ei, atunci Marten trebuia să afle cât mai multe despre ce se întâmpla, înainte ca ea să se întoarcă la hotel.

— Femeia aceea în negru merge şi ea la Montserrat?

— Cine? făcu Demi complet uluită.

— În seara asta, mai devreme, tu şi cu Beck aţi plecat de la hotel la catedrală. V-a însoţit o femeie îmbrăcată în negru, o femeie mai în vârstă.

— De unde ştii?

— N-are importanţă. Mă interesează mai mult identitatea ei şi ce legătură are cu Beck.

— O cheamă Luciana, răspunse Demi neutru, fără ezitare. E o italiancă, prietenă de-a reverendului. Când am sosit eu, ea era deja la hotel cu Beck.

— Ea este cea pentru care a trebuit să plece din Malta, ca s-o întâlnească aici?

— Nu ştiu, dar ea e cea care a aranjat excursia la mănăstire prin intermediul unui preot de la catedrală.

Demi îşi roti suspicioasă privirea împrejur, apoi se uită iar la Marten şi coborî vocea.

— Face parte din convent. Are tatuajul acela pe degetul mare. Şi da, merge cu noi.

Marten se uită la preşedinte. Îl văzu nedumerit. Preşedintele îşi dăduse seama că Marten primea informaţii importante, dar habar n-avea despre ce era vorba. Marten era gata să spună ceva, să încerce să-i explice, însă, cum o altă maşină de poliţie trecu în goană pe lângă ei, a fost întrerupt de urletul sirenei. Prin megafoane li se cerea şoferilor să tragă pe dreapta. În spatele maşinii de poliţie veneau două camioane mari, albastre cu însemnele Mossos de Esquadra. La o sută de metri în faţă, vehiculele au oprit, uşile din spate ale camioanelor s-au dat în lături cu violenţă şi cel puţin douăzeci de poliţişti înarmaţi până în dinţi au sărit afară.

— Drăcia dracului, îi scăpă printre dinţi preşedintelui.

De jur împrejurul lor lumea se holba îngrozită.

— *Terroristas. Terroristas. Al-Qaeda.*

Acum cuvintele astea erau rostite mai des, cu mai multă groază; se auzeau din toate părţile.

Preşedintele se uită la Marten.

— Năvodul se-ntinde tot mai mult. De-acum înainte au să blocheze fiecare stradă, fiecare alee.

— Atunci ne întoarcem. Mergem înapoi, spuse Marten calm.

— Încotro?

— Suntem nişte gentlemeni. Tânăra domnişoară încearcă să ajungă la hotel, iar noi grijulii, o însoţim.

Demi era bulversată.

— Veniţi cu mine la hotel?

— Tu cel puţin ai o cameră şi nu cred că ne vor lăsa să intrăm altundeva. Va trebui să ne strecurăm cumva pe lângă angajaţii de la recepţie.

— Dar cum o să ajungem acolo? întrebă Demi arătând cu capul spre mulţimea de maşini înţepenite în trafic. Dacă luăm un taxi, la următorul baraj vom fi opriţi. Ar fi cu totul altă chestie de-aş fi singură. Însă cu voi doi, vom fi prinşi cu toţii şi cu asta se sfârşeşte totul.

— Are dreptate, spuse preşedintele.

Marten era nehotărât, apoi se uită în direcţia din care veniseră.

— Mergem pe jos.

— Ce? făcu Demi.

Marten se mai uită o dată peste umăr.

— Ca şi până aici. Mergem pe jos.

62

HOTEL RIVOLI JARDIN. 4:50 A.M.

În hotel domnea haosul produs de controalele severe. Era aproape o repetare e ceea ce se întâmplase cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă la Ritz, în Madrid.

Poliţişti barcelonezi în uniformă, sub comanda agenţilor GEO şi a celor ai CIA, Ortega, Leon şi Tarrega, verificau documentele fiecărei persoane din hotel. Oaspeţii erau treziţi din somn, iar camerele lor scotocite. Angajaţii hotelului şi instrumentiştii de la clubul Jamboree era trataţi cu aceeaşi politeţe feroce. Poliţia verifica o informaţie conform căreia „terorişti cunoscuţi se cazaseră în hotel sub identităţi false" – se zvonea că doi fuseseră deja găsiţi şi arestaţi. Chiar şi simpaticul interpret basc Fermin Murguruza fusese interogat, iar apoi eliberat, în tot acest timp neîncetând să dea autografe fanilor care erau şi ei supuşi aceluiaşi tratament de către poliţişti.

— În aceste circumstanţe, spuse mândru Murguruza, cine n-ar încerca să dea o mână de ajutor autorităţilor?

Mai mult, ordinul strict al lui Hap Daniels ca „fiecare dulap, toaletă, coridor, fiecare centimetru pătrat, inclusiv porcăriile alea de conducte de ventilaţie de data asta" să fie verificate a fost respectat în litera lui, iar apoi întreaga procedură a fost repetată.

O echipă tehnică pusă la dispoziţie de informaţiile spaniole, dar sub comanda agentului special Bill Strait, a cercetat centimetru cu centimetru camera 408. Un etaj mai jos, o sală de conferinţe a hotelului a fost transformată în centru de comandă al Serviciului Secret. Acolo fusese instalată o linie telefonică securizată directă cu

ambasada americană din Madrid, iar o alta cu Washington şi cu centrul de operaţiuni amenajat în subsolul Casei Albe. În mod evident, cea mai presantă era situaţia neîncheiată cu preşedintele, însă devenea tot mai problematic modul de acţiune la apropiata întrunire a ţărilor membre NATO de la Varşovia, unde preşedintele Harris ar fi trebuit să anunţe un nou spirit al „acordurilor politice" şi „solidaritatea împotriva terorismului" în ciuda „dificultăţilor" supărătoare ridicate de Germania şi Franţa.

— Cine-i acolo cu tine? îl întrebă Jake Lowe pe David Chaplin, aflat la Casa Albă.

Se plimba prin încăpere dintr-o parte în alta, cu casca telefonului în ureche, în timp ce, la câţiva paşi depărtare, Marshall asculta şi el conversaţia în cască. Hap Daniels, frânt de oboseală, cu un ochi la Lowe şi la Marshall, iar cu celălalt la micile ecrane ale laptopurilor tehnicienilor CIA ce fuseseră aduşi în mare grabă la faţa locului şi monitorizau vânătoarea barceloneză a preşedintelui.

— *Terry Langdon şi Chet Keaton. Vicepreşedintele e pe drum,* spuse Chaplin.

— Preşedintele e bolnav. Acum suntem mai siguri ca niciodată de acest fapt. În plus, pare să-l fi făcut pe un anglo-american, Nicholas Marten, să-l ajute. Cum, de ce şi în ce scop nu ştim.

Această explicaţie precisă şi succintă fusese făcută să fie auzită de Hap Daniels.

— *E evident că e foarte hotărât, iar acum are şi ajutor*, spuse Chaplin de la celălalt capăt al legăturii, iar vorbele lui nu puteau fi auzite de Hap. *Atâta timp cât rămâne liber e ca dracu de periculos, pentru că va găsi o cale să ne dea de gol. Astea fiind zise, Terry insistă pentru ziua de luni. Totul e pregătit, iar el crede că nu ne putem permite să amânăm din pricina acestei situaţii. În cel mai rău caz, vom anunţa că preşedintele are gastroenterită sau ceva de felul ăsta, iar*

vicepreşedintele îi va lua locul la Varşovia. Între timp presa a început să facă presiuni pentru mai multe informaţii despre ceea ce s-a întâmplat la Madrid şi despre locul unde se află POTUS acum. Orele de pace cu ei aproape că s-au terminat, trebuie să le dăm nişte informaţii.

— Dă-mi-i pe şeful cancelariei şi pe purtătorul de cuvânt şi vom decide ce facem, spuse repezit Lowe.

— David, mă auzi? interveni Marshall în discuţie.

— *Da, Jim.*

— În ce priveşte Varşovia, eu şi Jake suntem de acord. Pornim de la presupoziţia că toate astea vor intra până atunci pe făgaşul firesc şi că preşedintele va ajunge acolo aşa cum era planificat.

— *În regulă.*

— Terry, eşti acolo?

— *Da, Jim,* se auzi tare în cască vocea secretarului apărării.

— Tocmai i-am spus lui David că suntem cu toţii de acord în privinţa Varşoviei.

Marshall trase cu ochiul împrejur, asigurându-se că nici Daniels, nici altcineva nu era prea curios de convorbirea lor telefonică.

— Continuăm aşa cum s-a stabilit.

— *Bun.*

— În acest moment, nu sunt niciun fel de schimbări, spuse Marshall întorcându-se către Jake Lowe.

— *În regulă.*

— Vă ţinem la curent cu ce mai aflăm, spuse Lowe şi închise. Marshall făcu şi el la fel. Când se întoarse, îl văzu pe Hap Daniels privindu-l cu atenţie.

63

4:42 A.M.

Cei trei s-au înghesuit în portalul întunecat al unei case, aşteptând să treacă poliţia, iar după ce a trecut maşina, au mai rămas nemişcaţi douăzeci de secunde să fie siguri că nu mai venea alta. În cele din urmă au ieşit de sub portal şi au luat-o la picior. Deja Demi, preşedintele Harris şi Marten reuşiseră să-şi croiască drum înapoi în Ciutat Vella, centrul istoric al Barcelonei, cu clădiri vechi şi străduţe înguste. Străduţe care, cu excepţia câte unui trecător singuratic, a miorlăitului dătător de fiori al câte unei pisici vagabonde sau a lătratului unui câine, iritat de zgomotul paşilor lor, erau în sfârşit liniştite. Că ajunseseră până acolo fără să fie busculaţi se datora norocului şi faptului că se strecuraseră prin întuneric, ghidându-se după intuiţii. Au cotit ici şi colo, s-au retras în câte un ungher întunecat aşteptând să treacă pietoni sau vreo maşină. Preşedintele cu pălăria trasă adânc pe ochi se oprise o singură dată să vorbească în spaniolă cu un bărbat în vârstă ce stătea singur pe o bornă aflată la o intersecţie, şi-l întrebă de calea spre Rambla de Catalunya, unde era hotelul lui Demi. Bătrânul nici măcar nu ridică privirea, pur şi simplu îi arătă încotro s-o apuce mormăind.

— *Esa manera très minutos y entonces da vuelta a la derecha.* În direcţia aia vreo trei minute, apoi o luaţi la dreapta.

— *Gracias,* zise preşedintele şi plecară mai departe.

Teama lor era că, prin cine ştie ce conjunctură absurdă, vreun trecător ar fi putut să-l recunoască pe preşedinte şi să dea alarma; ori că vreo maşină de patrulă ar fi putut să apară din întâmplare de după vreun colţ, iar poliţiştii s-ar fi oprit să-i ia la

întrebări. Sau că agenţi ai informaţiilor spaniole, ai Serviciului Secret sau ai CIA stăteau pe acoperişuri şi-i urmăreau prin dispozitivele de vedere nocturnă şi că oricând putea să apară huruind vreun elicopter care să-i prindă în fasciculul orbitor al reflectoarelor până când ar fi ajuns la faţa locului nişte maşini fără însemne, din care ar fi sărit agenţi speciali care i-ar fi luat pe sus.

Era deja ora cinci, mai aveau poate zece minute până la hotelul lui Demi, care ar fi putut să le ofere o relativă siguranţă. Planul era ca Demi să urce în camera ei, iar Marten şi preşedintele să o urmeze scurt timp după aceea. Acolo, la adăpostul provizoriu al camerei, în linişte, puteau să cugete la sarcina aproape imposibilă ce stătea în faţa lui Marten şi a preşedintelui: aceea de a găsi o cale de-a trece de sutele de puncte de control ale poliţiei şi de a parcurge cei aproximativ cincizeci de kilometri până la mănăstirea din Montserrat, astfel încât să ajungă cam în acelaşi timp cu Demi, reverendul Beck şi femeia numită Luciana, pentru întâlnirea cu Merriman Foxx.

Această problemă îl făcu pe Marten să o reevalueze pe Demi. Era o jurnalistă şi fotografă apreciată, care se folosea de profesia ei, după cum mărturisea chiar ea, ca să descopere adevărul despre dispariţia surorii ei. Fie că povestea despre sora ei era adevărată, fie că nu, totul părea să se centreze pe conventul vrăjitoarelor stelei Aldebaran şi deci pe istoria crimei rituale postulate de Machiavelli. Că Foxx, Luciana, Cristina, tânăra invitată la cină în Malta, răposata doctoriţă Stephenson din Washington şi poate chiar şi Beck purtau cu toţii tatuajul de identificare al conventului îl intriga peste măsură pe Marten. Că Demi nu-l avea – Nicholas îi studiase pe ascuns ambele degete mari cu multă atenţie, şi nu o dată – era iarăşi un lucru interesant, pentru că părea să fi ajuns între ei fără mari eforturi, cel mai probabil

convingându-l pe Beck că era unul din oamenii importanţi pentru cartea ei. Acest fapt ridica prin el însuşi altă întrebare: de ce-i permisese Beck să se apropie de el, până într-atât încât să o invite la Barcelona după ce plecase atât de brusc din Malta, ba chiar punându-i la dispoziţie mijloacele de transport? Două chestiuni îi veniră imediat în minte: fie conventul era pe de-a întregul inofensiv şi, oricât de secret ar fi părut, nu avea nimic de ascuns, fie nu era, iar atunci Beck o ducea cu zăhărelul din raţiuni numai de el ştiute. Dacă a doua variantă era cea adevărată, atunci era posibil ca ea să fie pe punctul de a intra într-o afacere extrem de periculoasă, probabil chiar fatală.

Oricum ar fi fost, ori că ea se folosea de Beck, ori că reverendul o atrăgea în cu totul altă poveste decât credea Demi, un singur lucru rămânea hotărât: determinarea ei de a-l duce pe Marten la mănăstirea de la Montserrat şi de a-l da pe mâna lui Merriman Foxx.

Problema era că întinzându-i o capcană lui, îi întindea o capcană şi preşedintelui. Situaţia era gravă, iar cei doi bărbaţi erau conştienţi de asta. Mai ştiau şi că nu au de ales decât să acţioneze. Pentru amândoi, Foxx era cheia întregii situaţii. Trebuiau să afle ce ştia doctorul: detaliile planului împotriva statelor musulmane, unde şi când trebuia să înceapă. Numele celor implicaţi, iar pentru Marten în particular, ce îi făcuse el lui Caroline Parsons. Mai mult, preşedintele nu voia doar să afle detaliile planului, ci insista că trebuiau puse pe hârtie – pe o coală, pe un capăt de hârtie, orice-o fi fost la îndemână –, datată şi semnată de doctor. Cu documentul acesta în mână, Harris ar fi putut să iasă din umbră fără să se mai teamă. Înainte ca Serviciul Secret, o echipă CIA sau informaţiile spaniole să fi pus mâna pe el, preşedintele ar fi dat deja telefoane şi, cu puţin noroc, ar fi trimis faxuri secretarului general al NATO, celui al ONU şi redactorilor-şefi ai ziarelor *Washington Post* şi

New York Times. Nimic nu va fi ţinut secret, nimic nu va fi muşamalizat din motive politice: inclusiv asasinatele plănuite pentru reuniunea de la Varşovia, totul avea să fie făcut public. Acelea aveau să fie ştiri cu un impact devastator în toată lumea, cu consecinţe enorme, atât politice, cât şi economice, dar şi emoţionale, prin prisma ororilor pe care acele planuri le presupuneau. Dar trebuiau expuse, erau prea grave şi prea importante pentru a nu fi spus tot adevărul.

Aşa că, indiferent că era sau nu o cursă şi oricât de incredibil de periculos şi de dificil ar fi părut, merita să încerce să ajungă la mănăstirea din Montserrat.

Nu mai rămânea aşadar decât o singură problemă.

Cum să ajungă acolo?

Şi, odată ajunşi, dacă aveau să ajungă, ce era de făcut?

64

CHANTILLY, FRANŢA. 6:44 A.M.

Victor stătea într-un desiş de copaci la o sută de metri distanţă de zona în care urmau să apară ţintele. Ţeava puştii M14 era sprijinită pe o crăcană improvizată. Prin ceaţa cenuşie a zorilor, era aţintită spre „Cœur de la Forêt”, pista de antrenament pentru caii de rasă. Chiar dacă era rece, Victor se simţea bine. Asta era ce făcea el. Şi ceea ce i se cerea să facă. Şi ceea ce se aştepta ca el să execute întocmai. Nu ce ar fi putut să facă, ca şi cum ar fi fost un angajat de rang inferior, ci ceea ce avea să execute întru totul ca un lunetist profesionist.

— Victor, se auzi în cască vocea calmă şi liniştitoare a lui Richard.

— Da, Richard.

— Cum te simţi?

— Bine.

— Nu ţi-e frig, nu te-a pătruns umezeala?

— Nu, Richard. Sunt bine.

— Jocheii au încălecat. Tocmai pleacă din padoc. În aproximativ treizeci şi cinci de secunde vor fi la linia de start a pistei de antrenament. Odată ajunşi acolo vor primi ultimele instrucţiuni de la antrenor. Zece sau cincisprezece secunde mai târziu, începe cursa. N-ar trebui să le ia mai mult de şaptezeci de secunde să ajungă în dreptul tău. E în regulă, nu, Victor?

— Da, Richard.

— După aceea ştii ce ai de făcut.

— Da, Richard.

— Mulţumesc, Victor.

— Nu, Richard, eu îţi mulţumesc.

BARCELONA. 6:50 A.M.

Desculţi, cu pantalonii suflecaţi, cu pahare de cafea în mână, părând nişte turişti foarte matinali aflaţi în vacanţă, Nicholas Marten şi preşedintele Statelor Unite se plimbau pe nisipul umezit de marea în reflux, privind prima geană de lumină a zorilor de deasupra Mediteranei. În spatele lor se înălţa o aglomerare de stânci ce ascundea vederii eventualilor trecători plaja foarte îngustă. Ajunseseră până acolo urmărind traseul unui drum neasfaltat de ţară. Un X pe o hartă ar fi indicat că se aflau la o distanţă de douăzeci şi patru de kilometri în direcţia nord de Barcelona, undeva între Costa Daurada, aflată mai la sud, şi Costa Brava, ceva mai la nord.

Izolaţi, departe de limitele oraşului, cei doi îşi calculaseră cu grijă un scurt răgaz, cât să aibă forţele de ordine timp să instaleze baraje şi puncte de control: negăsindu-i şi neavând nicio informaţie despre ei, poliţiştii s-ar fi retras după aceea, sau cel puţin ar fi avut o prezenţă mai discretă, lăsând oraşul să revină la o aparenţă de normalitate, măcar până s-ar fi regrupat şi şi-ar fi regândit strategia. Exact acel interval plănuiau Marten şi preşedintele să-l folosească pentru a ajunge la Montserrat. Amândoi ştiau că odată ce avea să se declanşeze al doilea val de căutări, cuprinderea şi proporţiile acestuia aveau să fie fără precedent. John Henry Harris nu era pur şi simplu o persoană dispărută, era preşedintele dat dispărut al Statelor Unite ale Americii, iar hotărârea Serviciului Secret, a CIA, a FBI, a NSA, a informaţiilor spaniole şi a forţelor locale de poliţie de a-l găsi şi de a-l aduce la ce credeau ei că e un „adăpost” pentru el, îi făceau lui, şi deci şi lui Marten, şansele de a scăpa egale cu zero în cel mai bun caz.

Marten se uită în urmă. Prin lumina palidă a zorilor cuprinse cu privirea stâncile ce se ridicau în

urma lor, protejându-i de eventualii curioşi, şi locul acela strâmt de la capătul drumeagului unde era parcată limuzina Mercedes neagră cu care ajunseseră până acolo. Lângă ea, privindu-i atent, era şoferul de vârstă mijlocie, într-un costum închis la culoare, amabilul Miguel Balius, barcelonez crescut în Australia şi revenit în oraşul natal. Cunoştea la perfecţie străzile şi aleile Barcelonei. Tocmai această ştiinţă a lui îi ajutase să evite reţeaua de puncte de control şi baraje rutiere instalate de poliţie şi să ajungă până acolo, pe acea plajă retrasă. Se aflau acolo datorită ingeniozităţii aparent naive a lui Balius şi datorită ideii îndrăzneţe a lui Marten, pusă în execuţie cu precizie de domnişoara Picard.

La 4 şi 50 de minute au ajuns la Regente Majestic şi au intrat imediat în hotel, Demi trecând pe la recepţie, iar Marten şi preşedintele Harris intrând din foaier în toaleta pentru bărbaţi, unde s-au aranjat şi au aşteptat. Puţin înainte să ajungă la hotel, Marten venise cu o idee cutezătoare, strigătoare la cer chiar, mai ales dacă avea să meargă, însă nu mai neobişnuită decât situaţia în care se aflau. Practic erau prinşi în Barcelona, căci forţele de ordine spaniole verificau actele de identitate ale aproape fiecărui individ care voia să iasă din oraş.

Lui Marten, ideea i-a fost inspirată de realitatea situaţiei: în ciuda enormei plase ce-i înconjura, trebuiau să rămână liberi ca să ajungă la mănăstirea Montserrat, undeva în jurul orei prânzului. În acest scop, a croit un scenariu care, cu ceva noroc, dacă era executat bine, i se părea că ar fi putut avea sorţi de izbândă. De cum au intrat în hotel, Demi a şi început punerea lui în aplicare. Merse la recepţie, cerând să-l vadă de şeful de tură. Mai târziu le-a povestit lui Marten şi preşedintelui ce i-a spus acestuia.

— Doi veri de-ai mei au sosit cu noaptea în cap de la New York. Avem o reuniune de familie. Am mers să-i iau de la aeroport. Mi-a luat o jumătate de oră să dau de ei. Compania aeriană cu care au venit le-a rătăcit bagajele şi ieşiseră din terminal să le caute. N-au dat de ele. Nu le-au găsit nici până acum. Pe drum încoace, am fost blocaţi în chestia asta sinistră care se petrece în oraş. Ne-a luat o oră să trecem doar de un singur punct de control. A trebuit să le arătăm actele de identitate, absolut tot.

— Autorităţile aveau informaţii că la un hotel nu departe de-aici sunt cazaţi nişte terorişti, o informă şeful de tură pe Demi. Dar au scăpat. Cel puţin asta e ceea ce ni s-a spus; dar încă îi mai caută. Aşa se explică tot haosul din oraş. Sincer, îmi cer scuze pentru neplăceri.

— Sigur, nu e vina dumneavoastră. Şi apoi noi toţi trebuie să ne facem datoria de cetăţeni pentru a-i opri pe aceşti oameni. Oricum, problema mea nu sunt teroriştii, ci verii ăştia ai mei. Una la mână că nu-mi plac. În plus, sunt iritaţi şi osteniţi şi nici nu pot dormi. A doua că e unul mai dilău decât celălalt. Li s-a năzărit că vor să-şi petreacă ziua vizitând obiectivele turistice. Dar eu am alte lucruri de făcut. Şi sunt şi eu obosită şi vreau să dorm. Mă gândesc să le închiriez o limuzină. Puneţi pe cineva să-i ducă unde vor să meargă, să vadă orice-or fi vrând să vadă şi să-i aducă înapoi diseară. Credeţi că se poate?

— Vreţi să chem o limuzină acum, la ora asta?

— Da, cât mai repede şi, vă rog, cine vine cu maşina să le aducă ceva de mâncare, apă plată şi cafea. N-aş vrea să mă trezească pe mine să luăm micul dejun împreună.

— Mă tem că va fi scump.

— Acum, în momentul acesta nici nu mă interesează. Oricât ar costa, treceţi cheltuiala în nota mea de plată.

— Foarte bine, *señorita.* Am să mă ocup personal de treaba asta.

— Încă ceva. Dacă se poate ca şoferul să găsească o cale de a ocoli toate aceste blocaje plictisitoare şi celelalte… înţelegeţi, altfel vor fi şi mai enervaţi şi vor vrea să se întoarcă devreme. Nu mai zic că-mi vor reproşa mie toate astea, de parcă afacerea asta cu teroriştii e din vina mea.

— Am să vorbesc personal cu şoferul, *señorita.*

— Vă mulţumesc mult, *señor,* vă mulţumesc foarte mult. Nici nu vă pot spune cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Demi se întorcea deja să plece, dar îi mai veni o idee.

— Îmi cer scuze. Nu vreau să vă impun fel de fel de lucruri, dar ceilalţi membri ai familiei noastre se vor aduna aici, la hotel, iar apariţia acestor doi veri la reuniune e o surpriză. Vreau să cred că personalul dumneavoastră şi şoferul vor fi foarte discreţi. N-aş vrea ca cineva să vorbească despre ei din întâmplare şi să strice surpriza.

— Cum am mai spus deja, am să mă ocup personal de treaba asta, spuse şeful de tură cu o scurtă înclinare a capului.

— Vă mulţumesc încă o dată, *señor*. *Muchas gracias.*

Zece minute mai târziu, Miguel Balius sosi cu limuzina Mercedes. Micul dejun, apa plată, cafeaua erau puse la dispoziţia clienţilor de hotel. Demi îi sărută pe cei doi veri: Jack – preşedintele – şi Harold – Marten – şi-şi luă la revedere de la ei. Când veni rândul lui Marten s-o sărute pe obraz, acesta îi şopti:

— Niciun cuvânt reverendului sau oricui altcuiva despre vărul Jack.

— Bineînţeles că nu, prostuţule, răspunse Demi zâmbind, apoi îi aminti vărului Jack să-şi poarte pălăria şi să fie atent să nu-l ardă soarele.

Apoi fiecare o apucă încotro îi mânau treburile lor: ea în pat, iar ei să-ncerce să scape de urmărirea generală.

65

7:00 A.M.

Mai erau încă vreo cinzeci de minute până la răsăritul soarelui. Încă o dată Marten se uită înapoia lor, către stânci, căutând din ochi vreun semn al unor echipe de căutare ce se apropiau, gata să pună mâna pe ei. Nu era nimic. Imediat după aceea îşi mută privirea spre cer, aproape aşteptându-se ca, de nicăieri, deasupra lor să apară val-vârtej un elicopter sau să se audă măcar zumzăitul unui avion de cercetare. Însă nu era de văzut decât plaja pustie, iar singurul zgomot ce se auzea era clipocitul valurilor la picioarele lor. Mai aruncă o privire împrejur, apoi atenţia sa se concentră asupra preşedintelui Harris.

— Trebuie să ne mişcăm foarte repede, spuse pe un ton sec.

— Da, ştiu, spuse preşedintele, apoi se întoarseră călcând nisipul cu tălpile goale înspre Miguel Balius şi spre limuzina de care se îndepărtaseră binişor. M-am tot gândit la Merriman Foxx, domnule Marten. Ce-i de făcut, dacă şi când ajungem la Montserrat? Cum să-l prindem singur fără să fim noi înşine prinşi, iar după aceea cum să-l facem să ne spună ce trebuie să ştim? Totuşi, oricât de importante ar fi aceste chestiuni, e doar o parte din ansamblul problemei. Spre oroarea mea, mi-am dat deodată seama că eu sunt singura persoană care ştie ceva despre cealaltă parte a planului lor fără să le fie complice. Iar dacă mie mi se întâmplă ceva, nenorociţii ăştia vor fi liberi să-l ducă mai departe. Şi nu-i nicio îndoială că aşa vor face. Ţi-am spus mai devreme, timpul e un element esenţial, dar n-am spus şi de ce. Azi e sâmbătă. Pentru luni e programată întâlnirea mea

cu şefii statelor NATO la o importantă reuniune în Varşovia.

— Ştiu, domnule. Am citit despre întrunirea asta.

— Ceea ce nu ştii, şi nu ştie nimeni altcineva, e ceea ce s-a pus la cale pentru ziua aceea de către aşa-zişii mei prieteni. Acesta e un alt motiv pentru care m-am târât prin conductele sistemului de aer condiţionat de la Ritz, pentru care am venit la dumneata şi pentru care sunt aici, acum. Nu e doar din cauza lui Foxx şi a drăciei pe care l-au pus s-o pregătească, pentru că orice-ar fi asta, se va întâmpla cândva *după* reuniunea NATO.

Preşedintele se opri ezitând, cercetându-l pe Marten, de parcă încă îi era greu să aibă încredere în cineva, inclusiv în Nicholas.

— Vă rog, continuaţi, domnule preşedinte.

— Domnule Marten, spuse preşedintele hotărât în cele din urmă, cei care conspiră împotriva mea au pus la cale asasinarea preşedintelui Franţei şi-a cancelarului Germaniei cândva în cursul întrunirii NATO. Vor ca actualii conducători ai acestor două state să fie eliminaţi ca să poată fi înlocuiţi cu oameni care să simpatizeze cu propriile lor ambiţii. Exact unde, când şi cum vor avea loc aceste asasinate nu ştiu, dar se va întâmpla în cursul întrunirii de la Varşovia, pentru că dorinţa lor e să se întâmple în faţa întregii lumi. M-au rugat, adică ce spun?, mi-au cerut imperios să dau un ordin secret prin care să autorizez execuţia acestor asasinate. Am refuzat, iar datorită acestui răspuns, am ştiut că trebuie să evadez, altfel m-ar fi ucis. Prin lege, vicepreşedintele ar deveni atunci preşedinte şi, ca membru de vârf al acestei conspiraţii, n-ar avea niciun fel de problemă să aprobe asasinatele. Ironia cumplită este că, în absenţa mea, vicepreşedintele este oricum la comandă. Acel ordin va fi dat, domnule Marten. Strict secret, executat în numele securităţii

naţionale şi autorizat de comandantul suprem în exerciţiul funcţiunii.

— Doamne Dumnezeule, oftă Marten.

Pe chipul preşedintelui se putea citi îngrijorarea.

— N-am mijloacele necesare să fac cunoscută această ameninţare cuiva care să fie capabil să acţioneze fără riscul de a fi depistat. Plus că orice cale de comunicare mi-ar fi imediat tăiată, iar cei care mă caută ar şti aproape instantaneu unde mă aflu, cu mare precizie. Există un Institut pentru o Lume Nouă, care se reuneşte anual, un grup de gândire ai cărui membri sunt oameni de afaceri, academicieni şi politicieni recunoscuţi şi foarte respectaţi. Anul acesta reuniunea are loc chiar la sfârşitul acestei săptămâni într-un complex turistic numit Aragon, situat tocmai în munţii de la nord-vest de unde ne aflăm. Întâlnirea e una restrânsă, participă doar membri şi invitaţi. Dar de obicei, asemenea Forumului Economic Mondial, atrage un mare număr de grupuri de protest şi, alături de acestea, o la fel de largă adunare a presei. Ca urmare e mobilizat un contingent important de forţe de securitate, coordonate, cred, de Serviciul Secret spaniol. Ar fi trebuit să fiu invitatul surpriză, la serviciul divin de mâine dimineaţă. Un prieten bun, rabinul David Aznar, trăieşte la Gerona, un oraş aflat la distanţă de o oră cu trenul de Barcelona. El conduce întâlnirea de rugăciune şi urma să mă prezinte adunării. Am venit la Barcelona sperând să reuşesc să ajung de-aici la Gerona. Odată ajuns acolo, mă gândeam să-mi croiesc drum către locuinţa rabinului Aznar, să-i spun ce se petrece şi să sper că mă poate duce la Aragon, să mă treacă cumva prin filtrele serviciilor de securitate, astfel încât să mă pot adresa convenţiei.

— Şi să le spuneţi ce s-a întâmplat.

— Da. Din punct de vedere politic şi strategic ar fi fost periculos. Însă având în vedere cine sunt oamenii aceia şi cadrul restrâns al întâlnirii de

duminică dimineaţa, într-o locaţie aflată la mică distanţă de Gerona, unde presa n-ar fi prezentă, ţinând seama de presanta lipsă de timp până la reuniunea de la Varşovia şi de faptul că sunt milioane de vieţi în joc, ar fi fost o prostie să nu încerc. Apoi însă mi-am dat seama că forţele puse pe urmele mele sunt prea mari şi că rabinul Aznar însuşi este, fără niciun dubiu, sub supraveghere. Toate mijloacele sale de comunicare electronice sunt monitorizate. Astfel că planul de a ajunge la complexul turistic Aragon sub protecţia sa pentru a mă adresa adunării nu mai este viabil. Atunci am ştiut că trebuie să fac ceva să nu mai rămân pe străzi, altfel aveam să fiu prins, dus cine ştie unde şi ucis. Atunci am văzut fotografia dumitale în ziar şi te-am găsit.

Erau deja aproape de limuzină. Miguel Balius deschisese portierele din spate, iar pe braţ ţinea prosoape cu care clienţii săi să-şi cureţe nisipul de pe picioare când aveau să se întoarcă de pe plajă.

Marten îl arătă cu capul pe şofer.

— Există posibilitatea ca tipul să pornească radioul sau televizorul, să asculte ştiri despre ceea ce se întâmplă în oraş. E posibil să se fi difuzat semnalmentele noastre, deşi e îndoielnic, pentru că ei n-ar vrea să se ştie despre prezenţa dumneavoastră aici. Totuşi, cine ştie ce-au spus sau ce aluzii s-au făcut? Dacă cumva are cea mai mică bănuială că suntem altceva decât crede el, poate că va vrea să facă ceva în privinţa asta.

— Vrei să spui că va sesiza poliţia.

— Da.

Aproape că ajunseseră lângă Balius. Şoferul le ieşea în întâmpinare.

— Cum a fost plimbarea, domnilor? îi întrebă în engleza sa cu accent australian, întinzând mâinile ca să-i scape de paharele de cafea.

În spatele lui, prin cadrul portierei deschise a compartimentului pentru pasageri, Marten zări

licăririle micului aparat TV al limuzinei. A avut dreptate: Miguel Balius se uitase la televizor.

— Frumoasă plajă, spuse Marten cu nonşalanţă. Noutăţi despre ce se întâmplă în oraş?

— Doar ce se ştia dinainte, domnule. Autorităţile caută teroriştii pe care credeau că i-au prins în capcană într-un hotel, dar care au reuşit să scape. Asta-i tot ce se spune. Nu prea se vorbeşte în gura mare despre treaba asta.

— Cred că aşa şi trebuie, în zilele astea, zise Marten şi privi cu coada ochiului către preşedinte.

Moment în care-i sună mobilul. Făcu un gest, gata să-l scoată, când îl văzu pe preşedintele Harris clătinând din cap, avertizându-l în mod evident să nu răspundă.

Mobilul sună iar.

— Dar dacă e Demi? spuse Marten prudent. Dacă s-au schimbat planurile familiei şi trebuie să ne întâlnim altundeva?

Preşedintele inspiră adânc. Nu-i plăcea treaba asta, însă Marten avea dreptate. Orice se putea întâmpla şi ultimul lucru pe care şi-l puteau permite era să-şi piardă singura lor legătură cu Merriman Foxx.

— Dar scurt. Foarte scurt.

Marten deschise clapa telefonului şi răspunse.

— Demi, spuse el repede în timp ce Balius îi întinse preşedintelui un prosop, iar Harris se aşeză pe bancheta din spate a limuzinei să-şi cureţe tălpile de nisip.

— Ce dracu' se întâmplă în Barcelona?

Era Peter Fadden, aprins şi grosolan ca de obicei.

— Poliţia caută nişte terorişti, spuse Marten tare astfel încât preşedintele şi Balius să-l poată auzi. Se presupune că erau gata să-i prindă într-un hotel, însă ceva n-a mers. Acum verifică pe toată lumea. Tot oraşul pare un câmp de bătălie. Eşti la Madrid încă?

— Da. Şi indiferent ce-a început aici, se pare că s-a mutat acolo, la Barcelona.

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit cu vreo douăzeci de angajaţi de la Ritz şi niciunul din ei n-a văzut şi nici nu ştie ca cineva să fi văzut echipa Serviciului Secret acţionând ca şi cum l-ar fi scos pe preşedinte din hotel. Apoi, ieri-dimineaţă, Serviciul Secret împânzise tot hotelul interogând pe toată lumea dac-a văzut ceva suspect în noaptea dinainte. De parcă i s-ar fi întâmplat ceva preşedintelui, ceva despre care nimeni nu spune nimic. Apoi întreg contigentul de ziarişti, care se preconiza că trebuie să-l urmeze pe preşedinte la Varşovia, a fost trimis înapoi la Washington, pe urmele poveştii oficiale că Harris a fost dus într-o locaţie secretă în miez de noapte, din pricina unei ameninţări teroriste credibile. Acum însă întregul spionaj spaniol pare să fie masat la Barcelona. Ceva important se întâmplă. Chiar e vorba de terorişti sau cineva a pus mâna pe preşedinte, iar echipa lui încearcă să păstreze secretul?

Marten se uită cu coada ochiului spre preşedinte.

— Pui întrebarea cui nu trebuie.

— Nu, o pun cuiva care e la faţa locului şi poate să-şi facă o părere rezonabilă. Eu nu mă gândesc la terorişti, Nick, mă gândesc la comisia din care făcea parte Mike Parsons. Mă gândesc la Merriman Foxx.

Preşedintele Harris îşi flutură dintr-odată mâna în dreptul gâtului – o dată, de două ori, de trei ori. Voia să-i arate lui Marten că trebuia să întrerupă imediat convorbirea şi să închidă telefonul.

— Peter, am să revin cu un telefon imediat ce-am să pot, spuse Marten iute.

Închise telefonul şi-l privi pe Harris retrăgându-se în compartimentul întunecat al limuzinei.

— Prosop, domnule, spuse Miguel Balius şi-i întinse un ştergar curat lui Nicholas.

— Vărul Harold poate să-şi cureţe picioarele şi-n maşină, Miguel, spuse ferm preşedintele. Aş vrea să plecăm imediat de-aici.

— Acum, domnule?

— Acum.

— Da, domnule.

66

<u>7:17 A.M.</u>

Piciorul lui Miguel Balius atinse pedala de acceleraţie. Pentru un scurt moment, cauciucurile din spate ale Mercedesului s-au învârtit în gol în pietriş, apoi au prins solul, iar limuzina se urni din loc, huruind şi hurducându-se pe uliţa aceea desfundată.

— Miguel, spuse preşedintele tare, privind prin ecranul ce despărţea compartimentul şoferului de cel al pasagerilor.

Fusese un test să vadă dacă le putea auzi conversaţia fără ca ei să apese butonul sistemului de comunicare. Marten făcuse la fel când i-a adus de la hotelul Regente Majestic pe străduţele lăturalnice ale oraşului până pe plajă. Preşedintele voise să mai verifice o dată, să fie sigur.

— Miguel, mai spuse o dată, dar şoferul n-a răspuns.

Preşedintele se-ntoarse imediat spre Marten.

— Mobilul tău, zise Harris.

— Înţeleg, răspunse Marten. Serviciul Secret ştie cine sunt şi au deja numărul. Un satelit îl va localiza.

— Nu doar că-l vor localiza. NSA l-a interceptat şi va transmite coordonatele geografice Serviciului Secret în câteva secunde, îmi cunosc oamenii – se vor zbate ca toţi dracii să ajungă aici cât mai repede cu putinţă. Înţeleg de ce ai răspuns la acel apel. Ţi-am permis să răspunzi. Dar n-ar fi trebuit. Să sperăm că vom ieşi de-aici în timp util.

— Domnule preşedinte, zise Marten, n-a fost Demi la telefon.

— Asta am priceput.

— Dar n-a fost un fleac. M-a sunat un reporter de investigaţie de la *Washington Post.* Ştie despre

Caroline Parsons şi despre bănuielile mele că ea şi soţul ei au fost asasinaţi. Ştie despre Merriman Foxx şi despre doctoriţa Stephenson. A găsit chiar şi clinica unde a fost tratată Caroline de către doctorul Foxx. Îi zice Centrul de Recuperare din Silver Springs, statul Maryland. Acum tipul e în Madrid, domnule preşedinte. A intervievat angajaţii hotelului unde-aţi fost găzduit. El nu crede în povestea oficială a Casei Albe, că aţi fost relocat în miez de noapte. Crede că tocmai din cauza dumneavoastră Serviciul Secret spaniol s-a deplasat la Barcelona. Şi că s-ar putea să fi fost răpit şi că Merriman Foxx ar putea fi, într-un fel sau altul, implicat în treaba asta.

— Cine-i acest reporter?

— Îl cheamă Peter Fadden.

— Îl ştiu. Nu bine, dar îl ştiu. E un om bun.

— I-am spus c-am să-l sun iar.

— Nu se poate.

— Dacă nu-l sun eu, mă sună el pe mine.

— Nu ne putem asuma acest risc, domnule Marten. Închide telefonul şi lasă-l închis. Va trebui să-l lăsăm pe domnul Fadden să presupună orice vrea să presupună. Şi va mai trebui să credem că n-a intervenit nicio schimbare în planurile domnişoarei Picard.

Ajunseseră la capătul drumului ce venea dinspre plajă, iar Balius coti la stânga pe un drum asfaltat îngust, care se îndepărta de ţărmul mării în direcţia dealurilor ce se vedeau la orizont. Când limuzina se redresă pe şosea, preşedintele se uită scurt la ecranul TV aflat în spatele scaunului şoferului. Televizorul era pe CNN, iar pe ecran se putea vedea un reportaj despre ploile catastrofale din India. Privirea preşedintelui mai zăbovi o clipă pe ecran. Apoi Harris apăsă butonul sistemului de comunicare interioară.

— Miguel.

— Da, domnule.

— Prietenii noştri ne-au spus despre un loc din munţi, nu departe de-aici, o mănăstire cred, spuse Harris, pe un ton degajat. Ne-au zis că-i un loc pe care orice turist trebuie să-l viziteze.

Balius îl privi în oglinda retrovizoare, zâmbind cu mândrie.

— Vorbiţi de Montserrat, domnule?

— Acesta era numele locului, vere? îl întrebă preşedintele pe Marten.

— Da. Montserrat.

— Ne-ar face plăcere să mergem acolo, Miguel.

— Da, domnule.

— Putem ajunge acolo până la prânz? Aşa am avea timp să vedem ce-i pe-acolo, înainte să trebuiască să ne întoarcem în oraş.

— Cred că se poate, domnule. Dacă nu dăm de alte baraje de poliţie.

— De ce nu poate poliţia să pună mâna pe indivizii ăia? Sunt sute de poliţişti. Cât de greu poate fi? întrebă preşedintele adăugând o nuanţă de irascibilitate şi iritare în vocea sa, care până adineaori avusese un ton relaxat, lejer. Oamenii mai au şi alte treburi de făcut decât să aştepte la cozile care se formează la punctele de control. Şi-apoi nu treci bine de unul, că-n zece minute dai de altul.

— Sunt de acord cu dumneavoastră.

— Nu vrem să ne întoarcem târziu în oraş. Miguel, ai reuşit să le ocoleşti şi-nainte. Avem încredere că poţi s-o faci iarăşi.

— Vă mulţumesc pentru încrederea dumneavoastră, domnule. Am să fac tot ce pot.

— Ştim că vei face, Miguel. Ştim că aşa vei face.

67

BARCELONA. 7:34 A.M.

— *Mosca encima. Área coordinada abandonada. Repetición. Mosca encima. Área coordinada abandonada.* Survolez zona. Zona indicată e părăsită. Repet. Survolez zona. Zona indicată e părăsită.

Hap Daniels înălţă fruntea când auzi afirmaţia răspicată a pilotului primului elicopter GEO. O clipă mai târziu se auzi vocea pilotului celui de-al doilea elicopter GEO.

— *Confirme. Area coordinada abandonada.* Confirm. Zona indicată e părăsită.

Hap Daniels se holba la ecranul computerului din faţa sa, la fotografia coastei barceloneze făcută din satelitul NSA. Se vedeau oraşul, aeroportul, cursul râului Llobregat din munţi până la vărsarea în mare, portul Barcelona, iar la nord, râul Besós şi ţărmul mării până la Costa Brava. Daniels atinse tastatura dinaintea lui, iar fotografia se mări o dată, de două ori, de trei ori, până când ecranul nu mai cuprindea decât punctul de intersecţie al paralelei 41° 24’ 04” nord cu meridianul 2° 6’ 22” est. Acestea erau coordonatele geografice pe care le indicase NSA, după ce depistase semnalul mobilului lui Nicholas Marten. Era pe linia ţărmului dintr-o zonă aflată la nordul Barcelonei şi părea să fie o limbă de plajă pustie.

— Colonele, aici e Tigre Uno, spuse Daniels încet în microfon, adresându-se comandantului operativ al unităţilor aeriene ale GEO, folosindu-se de numele de cod pe care i-l dăduse serviciul spaniol de informaţii. Vă rog, cereţi primului pilot să urce la cinci sute de metri altitudine şi să survoleze întreaga zonă. Celuilalt cereţi-i să aterizeze pentru o inspecţie la sol.

— Recepţionat, Tigre Uno.

— Mulţumesc, colonele.

Daniels inspiră adânc şi se lăsă pe spate. Era epuizat, exasperat şi ca naiba de furios, mai ales pe sine însuşi pentru că el permisese să se întâmple una ca asta. Motivele erau de prisos: preşedintele n-ar fi trebuit să poată să se fofileze neobservat. Era o greşeală impardonabilă.

Înconjurat de ecranele computerelor, Daniels călătorea în scaunul de comandă al unui SUV uriaş aparţinând Serviciului Secret, autovehicul ce fusese aeropurtat de la Madrid şi era destinat centralizării comunicaţiilor electronice. În faţa lui, lângă şofer, ţinând o puşcă în braţe, era adjunctul său, Bill Strait. În spatele lui, patru analişti ai Serviciului Secret urmăreau ecranele computerelor ce monitorizau date de supraveghere primite de la vreo şase agenţii de securitate diferite. Daniels, ca toţi ceilalţi, spera că Marten îşi va folosi din nou mobilul.

Hap se uită iarăşi la monitorul din faţa sa, apoi îşi întoarse privirea prin habitaclul strâmt al autovehiculului, spre locul unde stăteau Jake Lowe şi dr. James Marshall, în scaune rabatabile, cu centurile puse. Amândoi erau tăcuţi şi priveau în gol. Amândoi păreau nişte războinici zguduiţi până-n adâncul fiinţei lor de ceea ce se întâmpla: păreau cumpliţi, dârji, furioşi şi nesiguri.

Afară oraşul aluneca pe lângă vehicul. De auzit nu se auzeau decât sirenele celor două maşini ale Guardiei Urbana, care le deschidea drumul. Imediat în urma lor venea o dubă fără însemne, în care erau alţi doi agenţi ai Serviciului Secret, doi medici şi doi asistenţi de reanimare. În coadă, încheind coloana, erau alte trei maşini ale Serviciului Secret, tot fără însemne, fiecare cu câte patru agenţi la bord.

La vreo douăzeci de kilometri, pe o pistă privată din nordul Barcelonei, aştepta un avion al CIA, pus la dispoziţie din ordinul şefului cancelariei

prezidenţiale, Tom Curran, care încă se mai afla în statul major temporar din subsolul ambasadei americane din Madrid. Avionul era gata să-l scoată pe preşedinte din Spania şi să-l transporte spre o locaţie încă nedecisă, dar despre care Hap Daniels credea că va fi ori undeva în centrul Elveţiei, ori în sudul Germaniei.

— Vector 4-7-7, spuse brusc un tânăr analist al Serviciului Secret, un tip cu păr creţ.

— Ce? făcu Hap.

— 4-7-7. Am detectat un nou apel.

Daniels schimbă imediat frecvenţa. Simultan începuse deja triangulaţia electronică a semnalului. Pe ecran au apărut noile coordonate suprapuse peste harta nord-estului Barcelonei.

— Sunteţi siguri că e mobilul lui Marten?

— Da, domnule.

Lowe şi Marshall au reacţionat imediat, nerăbdători. Amândoi şi-au reglat dispozitivele de recepţie pe frecvenţa analistului.

Daniels mări din nou imaginea de pe ecranul său, centrând-o pe dealurile înverzite din nord, ceva mai la est de râul Besós. O fracţiune de secundă mai târziu îşi duse o mână la cască, de parcă ar fi încercat să facă să se audă mai bine sunetul.

— Ce dracu'-şi spun?

— E o singură voce, domnule. Vocea celui care-a sunat.

— De unde?

— Manchester, Anglia.

— Unde în Manchester? izbucni dr. Marshall.

— Linişte!

Daniels nu se adresase nimănui în particular, doar încerca să înţeleagă ce auzea.

Iar ce auzea era vocea unui singur bărbat care vorbea cu glas scăzut, însă cu grijă şi rar.

— *Alabamese. Albiflorum. Arborescens. Atlanticum. Austrinum. Calendulaceum. Camtschaticum. Canadense. Canescens.*

— Despre ce dracu' vorbeşte? se auzi vocea stridentă a lui Lowe în şase perechi de căşti.

— *Cumberlandese. Flammeum.*

Deja se uitau toţi unii la alţii. Lowe spusese ce-ar fi spus oricare dintre ei: despre ce dracu' vorbea individul?

— *Mucronulatum. Nudiflorum. Roseum.*

— Azalee, lătra Bill Strait. Cineva citeşte numele soiurilor de azalee.

— *Schlippembachii.*

Deodată se făcu linişte şi telefonul lui Marten se închise.

— Aţi identificat coordonatele? îi întrebă Daniels pe analiştii din spatele său.

Exact în acelaşi moment apăru pe ecranul din faţa sa grila coordonatelor suprapusă peste imaginea din satelit a unui picior de deal. Imaginea era mărită, iar coordonatele indicau un punct situat într-un careu de şapte kilometri pătraţi.

— Este undeva înăuntrul acelui careu, domnule, spuse vocea imaterială a unui operator NSA venind de la cinci mii de kilometri depărtare.

— Se poate şi mai bine de-atât, domnule, zise zâmbind analistul creţ dinapoia lui Daniels, apoi atinse mouse-ul computerului său.

Brusc pe toate ecranele imaginea se schimbă, arătând dintr-o altă perspectivă aceeaşi zonă. O mări rapid de cinci ori, apoi de zece ori şi cu toţii au putut vedea ceea ce părea o livadă de meri tăiată pe din două de un drum pietruit. Analistul o mai mări o dată şi văzură un fuior de praf ridicându-se de pe drumeag, în coada unui autovehicul.

— I-am prins, zise creţul.

68

GARA CHANTILLY-GOUVIEUX, CHANTILLY, FRANŢA. 7:44 A.M.

Cu geanta de golf pe un umăr şi cu servieta în mână, Victor urcă în vagonul de clasa întâi numărul 22388 al trenului de la Chantilly la Paris şi-şi găsi un loc lângă fereastră, aproape de uşă.

Cu zece minute în urmă predase camera de la hotelul unde fusese găzduit şi luă un taxi spre gară. La ora aceea, vânzoleala din oraş se potolise. Maşinile de poliţie, echipele de reacţie urgentă şi ambulanţele dispăruseră demult dincolo de un sens giratoriu, îndreptându-se, cum i s-a spus, către un loc pe care-l ştia bine – „Cœur de la Forêt”.

— Lasă arma şi pleacă, i-a spus Richard în cască.

Şi aşa făcuse, la fel ca atunci când, cu patru zile înainte, abandonase o puşcă M-14 asemănătoare într-un birou închiriat în Washington, D.C., după ce îl împuşcase mortal pe columbianul care ieşise din gara Union Station purtând jacheta Yankeilor din New York.

7:50 A.M.

Trenul se zgâlţâi şi începu să înainteze. În acelaşi timp, Victor văzu o maşină de poliţie intrând în parcarea gării şi patru poliţişti înarmaţi până-n dinţi coborând din ea. Pentru o clipă s-a crispat, îngrijorat că şeful gării fusese alertat, iar trenul urma să fie oprit şi pasagerii luaţi la întrebări despre incidentul care avusese loc cu ceva mai mult de nouăzeci de minute înainte, şi în care doi jochei fuseseră împuşcaţi mortal pe pista de antrenament de la Chantilly de către cineva ascuns în pădure. Cineva care era un excelent

puşcaş şi care-i culcase pe ambii oameni la pământ dintr-un singur foc tras de la 100 de metri, în timp ce aceştia treceau prin dreptul lui pe caii lor de rasă ce alergau umăr la umăr. Glonţul trecuse prin ţeasta celui dintâi dintre călăreţi, apoi, o sutime de secundă mai târziu, şi prin a celui de-al doilea. Cel care trăsese abandonase arma crimei şi se pierduse pur şi simplu în ceaţa fumurie a pădurii, în timp ce caii alergau mai departe fără călăreţi.

7:52 A.M.

Trenul prinsese viteză şi cât ai clipi gara Chantilly-Gouvieux rămase în urmă. Victor se lăsă în scaun şi se relaxă. Richard îi spusese că nu avea de ce să se teamă, să nu se grăbească, să-şi bea cafeaua, să-şi ia micul dejun şi să nu facă deloc vâlvă la plecare; şi totul va fi în regulă. Ca de fiecare dată, Richard avusese dreptate.

Se uită pe geam, admirând peisajul rural francez trecând pe dinaintea lui. Şi aici ca şi în Cœur de la Forêt, specule de foioase începuseră să înfrunzească. Verdele viu şi plin de promisiunea unei veri frumoase se arăta de peste tot. Se simţea fericit, se simţea de parcă făcuse o poznă şi, mai ales, simţea că trăieşte.

Asemenea unui băiat care tocmai a făcut paisprezece ani şi muşca cu îmbucături mari din lumea care-l înconjura.

69

ZONA RURALĂ DELUROASĂ DIN NORD-ESTUL BARCELONEI. 7:55 A.M.

Un uruit grozav, trepidant, urmat imediat de o umbră uriaşă ce trecu chiar pe deasupra lor, îl făcu pe tânărul şofer al unui camion agricol să încetinească brusc şi să se uite în sus prin parbrizul crăpat. Preţ de o clipă nu văzu nimic altceva decât coroanele pomilor fructiferi şi cerul. Apoi văzu un elicopter al Mossos d'Esquadra venind drept spre ei pe deasupra pomilor. A trecut într-o clipită. Cinci secunde mai târziu urmă un altul, acesta zburând mai jos decât primul şi orbindu-i cu furtuna de praf învârtejit pe care o stârni din drumul de ţară.

— *Qué el infierno*? Ce dracu'? urlă şoferul şi se holbă la cei doi tineri muncitori agricoli înghesuiţi pe bancheta de lângă el.

În clipa următoare, două automobile tot de la Mossos d'Esquadra au apărut scrâşnind pe drum chiar în faţa lor. Alte două veneau în goană din spate.

— *Cristo!* ţipă şoferul.

Piciorul lui lovi pedala de frână imediat, iar camionul derapă şi înţepeni în potopul de praf iscat de maşinile şi elicopterele poliţiei, cele din urmă învârtindu-se pe deasupra lor, unul din ele cu vreo treizeci de metri mai sus decât celălalt.

Câteva secunde mai târziu, cei trei tineri erau cu feţele-n ţărână, poliţişti în uniformă roiau în jurul lor, unii dintre ei punându-le pistoalele automate la tâmplă. Portierele camionului erau date în lături.

Precaut, şoferul îndrăzni să ridice privirea şi văzu bărbaţi în uniforme negre şi cu ochelari de soare ieşind din maşini nemarcate ce apăruseră la faţa locului ieşind din livezile aflate de o parte şi

de alta a şleaului. Veneau spre ei. Apoi altceva îi atrase atenţia. Un SUV imens, negru şi strălucitor apăru din umbra livezii, apropiindu-se încet.

— *Dios mio, cuál es*? Dumnezeul meu, ce se-ntâmplă? întrebă în şoaptă muncitorul de lângă el.

— *Cállate!* Gura! urlă poliţistul cu pieptul cât un trunchi de stejar şi-i apăsă brutal ţeava pistolului în tâmplă.

Hap Daniels coborî primul din SUV. Urmă Bill Strait, iar înapoia lui Jake Lowe şi James Marshall. Daniels trase cu ochiul la cei doi dinapoia sa, apoi se îndreptă spre camion.

Vârtejurile de praf şi urletul zguduitor al elicopterelor poliţiei de deasupra îl împiedica şi să vadă, darămite să audă ori chiar să se concentreze asupra gândurilor sale. Daniels spuse ceva în microfon şi aproape imediat elicopterele luară altitudine, îndepărtându-se, însă dând ocoale la vreo o sută cinzeci, două sute de metri mai sus. Zgomotul se mai atenuă, iar praful se aşeza încetişor.

Lowe şi Marshall îl urmăriră pe Daniels care deja ajunsese la camion. Hap se uită mai întâi în cabină, apoi se duse în spate. Câteva secunde mai târziu îi făcu semn unui ofiţer din Mossos d'Esquadra să urce pe platforma descoperită a camionului. Un al doilea poliţist urcă şi el. Imediat după aceea doi dintre agenţii Serviciului Secret, în costume negre şi cu ochelari de soare, li se alăturară poliţiştilor spanioli.

— E acolo, domnule, auzi Hap în cască vocea specialistului creţ rămas în SUV.

— Unde?

— Undeva printre picioarele lor.

— Aici, spuse răspicat unul dintre agenţii Serviciului Secret de pe platforma camionului.

Lowe şi Marshall o luară repede spre camion. Agenţii l-au ajutat pe Hap să urce pe platformă.

I-au arătat mobilul lui Marten zăcând într-o cutie mare de carton, printre instrumente de irigaţie: stropitori şi filete de furtunuri. Se părea că nu se străduiseră să-l ascundă, era chiar deasupra, ca şi cum cineva ar fi trecut pe lângă camion, văzuse cutia şi-l aruncase înăuntru.

Daniels se zgâi la cutie o clipă în plus, apoi se întoarse şi privi în zare. De data asta nu mai era nevoie să înjure cu glas tare. Expresia feţei lui spunea totul.

Jocul nu se încheiase.

70

8:07 A.M.

Miguel Balius apăsă acceleraţia şi Mercedesul luă viteză. Se îndepărtau de ţărmul mării în direcţia munţilor. Ceva mai devreme ocolise un punct de control al autovehiculelor ce ieşeau din Barcelona, îndreptându-se pur şi simplu înapoi spre oraş. Câţiva kilometri mai încolo cotise pe un drum lăturalnic pe lângă Palau de Plegamans, apoi o luă spre nord pe o şosea comunală. Puţin după aceea, vărul Harold îl întrebase cum să folosească telefonul limuzinei, spunându-i că vrea să dea un telefon în străinătate. Miguel îi explică, iar vărul Harold ridică receptorul şi formă un număr. În mod cert cel pe care l-a sunat a răspuns, pentru că a sporovăit ceva vreo câteva secunde, apoi a închis şi s-a întors să vorbească cu vărul Jack. Câteva minute mai târziu au făcut o oprire, singura de altfel. Erau la marginea unei livezi de meri prăfuiţi, unde vărul Harold s-a uşurat în spatele unei camionete agricole staţionate acolo. Imediat după aceea, au pornit iarăşi la drum. Oricine-ar fi fost clienţii săi, în mod cert erau americani din clasa de mijloc, cu greu ar fi putut fi ei teroriştii pe care forţele guvernului îi căutau sau fundamentaliştii cu feţe oacheşe pe care atât Miguel, cât şi lumea întreagă se aşteptau să-i vadă atunci când auzeau cuvântul „terorişti”. Clienţii săi erau obosiţi de schimbarea fusului orar şi nu voiau decât să-şi petreacă ziua departe de oraş, vizitând obiective turistice, iar destinaţia lor actuală era Montserrat. Dacă ei nu aveau chef să suporte blocajele de trafic şi procedurile plicticoase de la punctele de control, atunci nici el n-avea chef. Şi oricum, nu era nimic ilegal în ceea ce făcea. Asta

era datoria lui, să facă ce-i cereau clienţii, nu să aştepte în cozile din trafic.

Miguel privi pe furiş în oglinda retrovizoare, la pasagerii săi şi-i văzu uitându-se la ecranul micului TV. Veniseră să vadă peisajele din împrejurimile Barcelonei, iar ei se uitau la televizor? Ei drăcie, îşi zise Miguel, e treaba lor!

Şi chiar era treaba lor.

Numai a lor.

Atenţia celor doi bărbaţi era captată de televizor. O reporteriţă a CNN transmitea în direct din faţa Casei Albe. În America era încă dimineaţă foarte devreme. Reporteriţa spunea că încă nu sunt alte informaţii despre circumstanţele evacuării grăbite a preşedintelui, în miez de noapte, din hotelul Ritz din Madrid. Şi nici despre locaţia unde fusese transferat; despre natura ameninţării teroriste sau chiar despre terorişti nu se ştia nimic sigur. Însă cei despre care se credea că sunt direct responsabili fuseseră depistaţi în Barcelona, unde au scăpat la mustaţă de un raid al poliţiei, iar acum erau obiectivul unei urmăriri generale care se desfăşura în aproape întreaga Spanie, cu precădere în zona de până la graniţa cu Franţa.

Intervenţia reporteriţei se încheie, iar pe CNN începu difuzarea unui calup de publicitate. Exact când preşedintele luă telecomanda şi tăie sonorul aparatului.

— Despre asasinatele de la Varşovia, îi spuse el încet lui Marten. Într-o zi ca oricare alta aş fi avut acces direct la şefii de stat francez şi german şi i-aş fi putut avertiza personal. Dar nu mai dispun de acest lux. Totuşi… cumva… preşedintele francez şi cancelarul german trebuie anunţaţi de pericolul ce-i pândeşte la Varşovia, dar nu ştiu cum aş putea-o face.

— Sunteţi sigur că se vor întâmpla la Varşovia? întrebă Marten.

— Da, sunt sigur. Ei vor să facă un spectacol public din asta; pentru a câştiga simpatia întregii lumi faţă de naţiunile Germaniei şi a Franţei. Asta le va uşura calea spre convocarea rapidă a alegerilor anticipate în ambele ţări şi-i vor ajuta să înăbuşe orice opoziţie politică care ar putea să-i împiedice pe oamenii lor să fie aleşi.

— Atunci trebuie să găsim un mod de a-i alerta într-un fel care să nu ducă direct la dumneavoastră.

— Da.

— Ce ziceţi dac-am face-o prin presă? Cum ar fi dacă ştirea asta ar veni de la *New York Times,* sau de la *Washington Post, Los Angeles Times,* CNN sau vreo altă corporaţie de ştiri?

— Dar cine să le spună? Eu? Mie mi-e imposibil să folosesc vreun aparat de comunicare electronică. E clar. Şi nici tu nu poţi. Ai răspuns la apelul lui Peter Fadden. Fii sigur că ţi-au înregistrat vocea. Şi a ta, şi a mea vor fi de-acum urmărite şi ascultate. La un moment dat chiar m-am gândit să-i dezvălui totul domnişoarei Picard, însă am decis să nu-i spun nimic, din mai multe motive. În primul rând pentru că n-ar crede-o nimeni, iar dacă ar încerca să explice şi tabloidele ar pune mâna pe subiect ar ieşi un scandal de proporţii cum că preşedintele a înnebunit şi-a fugit de sub protecţia Serviciului Secret. Iar ăsta-i ultimul lucru pe care ni-l putem dori.

— Ce spuneţi de Fadden? întrebă Marten.

— M-am gândit şi la asta. Are credibilitatea necesară de a-i putea suna pe secretarii de presă ai celor doi şi de a i se da legătura cu ei. Ar putea să le spună că deţine informaţii secrete ce provin din cele mai înalte surse, iar apoi să-i alarmeze cu privire la ceea ce urmează să se întâmple la Varşovia. Dacă ar face-o astfel, avertismentul lui ar fi luat foarte, foarte în serios şi transmis cu siguranţă oamenilor din serviciile de informaţii. Problema e că nu avem cum să dăm de el, chiar dacă am găsi un terţ care să-l informeze.

— Pentru că m-a sunat.

Preşedintele dădu din cap cu gravitate.

— Orice transmisie electronică primeşte sau va face va fi interceptată, şi fiecare mişcare a sa va fi urmărită. Sunt sigur că Serviciul Secret îl urmăreşte pas cu pas. Sper, doar spre binele său, că va rămâne la Madrid şi că nu va face presiuni, folosindu-se de ceea ce ştie despre Merriman Foxx sau de ceea ce bănuieşte în privinţa lui. Dacă devine insistent sau agresiv, ar putea fi arestat, sau chiar ucis. Aşa că ne-am întors în punctul de unde am pornit, vere. Ce drăcia dracului facem acum? Avem informaţia care trebuie să fie transmisă mai departe şi n-avem cum.

Marten era gata să răspundă când ceva i-a distras atenţia. Se uită înspre partea din faţă a limuzinei. Miguel Balius se uita atent în oglinda retrovizoare, la ei. Indiferent la ce s-ar fi uitat, lui Marten nu-i plăcea. Apăsă imediat butonul interfonului.

— S-a întâmplat ceva, Miguel?

Miguel răspunse surprins:

— Nu, domnule.

— Dar ceva trebuie că ţi s-a părut interesant.

— Atâta că vărul dumneavoastră mi se pare cumva cunoscut, domnule.

Miguel era încurcat că fusese prins asupra faptului, însă reuşi să spună totuşi adevărul. Apoi se uită la preşedinte:

— Sunt sigur că v-am mai văzut undeva, domnule.

Preşedintele zâmbi nonşalant.

— Nu ştiu unde ne-am fi putut vedea. Acum sunt pentru prima oară în Barcelona.

— Am o memorie bunicică, domnule. Sunt sigur că o să-mi amintesc.

Miguel îl mai privi preţ de-o clipă pe preşedinte, apoi întoarse privirea spre şosea. Marten se uită pe furiş la preşedinte.

— Amintiţi-vă ce le-a spus verişoara Demi despre noi.

— Că suntem puţin săriţi.

Marten încuviinţă dintr-o înclinare a capului.

— Acum e momentul să-i dovedim că suntem săriţi. Spuneţi-i înainte să-şi dea seama.

Preşedintele păru nedumerit.

— *Ce* să-i spun?

Marten nu-i răspunse, în schimb se uită la Miguel şi deschise iar interfonul.

— Miguel, ştii de ce ţi se pare cunoscut vărul Jack?

— Încă mă mai gândesc la asta, domnule.

— Ei, nu te mai gândi. Vărul Jack e preşedintele Statelor Unite.

Preşedintele Harris simţi că i se pune un nod în gât. Apoi îl văzu pe Marten rânjind cu gura până la urechi. Balius se holba la ei în oglindă, apoi pe faţă începu să i se întindă un zâmbet.

— Sigur că este, domnule.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? o ţinu Marten pe-a lui. Ei bine, vărul meu chiar este preşedintele Statelor Unite. Nu vrea altceva decât o zi sau două de linişte şi pace, să se detaşeze de greutăţile funcţiei. De aceea am vrut să ocoleşti barajele de poliţie. Ar putea fi foarte periculos dacă cineva ar afla că preşedintele călătoreşte neprotejat de Serviciul Secret.

— E-adevărat, domnule? întrebă Miguel uitându-se la preşedinte.

Harris n-avea de ales decât să intre şi el, desigur fără voia sa, în jocul lor.

— Mă tem că ne-ai ghicit secretul. De aceea am vrut s-o iei pe drumuri de ţară şi pe uliţe, pe oriunde numai să fie departe de şoselele prea circulate.

Zâmbetul lui Miguel se lărgi şi mai mult. Îşi râdeau de el, iar el ştia asta.

— Vă înţeleg situaţia, domnule. Complet. Cândva o să le spun nepoţilor mei că v-am fost

şofer şi că v-am dus prin toate părţile, că v-am dus la plajă, că v-am ajutat să vă curăţaţi picioarele de nisip, iar apoi v-am dus la Montserrat. Evitând tot timpul mii de baraje rutiere instalate de autorităţile care doreau să-i înhaţe pe terorişti.

Lui Marten i se strânse inima.

— Ai nepoţi, Miguel?

— Nu încă, domnule. Dar fiica mea e însărcinată.

Marten se mai relaxă.

— Felicitări. O să fii bunic. Dar înţelege că nu trebuie să spui nimănui despre ce se întâmplă acum, nici fiicei tale, nici soţiei tale.

Miguel Balius ridică ceremonios o mână de pe volan.

— Pe cuvântul meu, domnule, nici măcar o iotă. „Discreţie" e sloganul companiei.

Marten zâmbi.

— Şi toate astea într-o singură zi de muncă.

— Da, domnule. Într-o zi de muncă.

Marten se lăsă pe banchetă şi se uită la preşedinte. Expresia feţei lui Harris era grăitoare. Cu Miguel era una, dar era cu totul altceva ce urma să se întâmple la Varşovia şi cum aveau să-i avertizeze pe şefii de stat vizaţi ce-i aştepta acolo. Iar în această din urmă chestiune, cel puţin pentru moment, nu aveau absolut nimic de făcut care să fie cât de cât viabil.

71

HOTELUL GRAND PALACE, BARCELONA. 8:40 A.M.

Jake Lowe şi James Marshall au intrat în apartamentul de patru camere pe care li-l rezervase şeful cancelariei de la Casa Albă, Tom Curran. Acesta încă se mai afla la ambasada americană din Madrid, de unde gestiona operaţiunile. Analiştii Serviciului Secret ocupaseră unul din cele trei dormitoare şi lucrau cu înfrigurare la instalarea centrului de comunicaţii şi la securizarea liniilor telefonice directe cu ambasada din Madrid şi cu statul major de la Casa Albă. Niciunul din cei doi bărbaţi nu mai dormise de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Amândoi erau osteniţi, ţinutele lor erau în neorânduială, iar obrajii amândurora erau neraşi şi ţepoşi. În plus, trecuse ceva timp de când îşi permiseseră luxul unei discuţii prelungite, între patru ochi. Lowe deschise drumul către salonaş. Odată intraţi acolo, închise uşa în urma lor.

— Coşmarul acesta pare că se prelungeşte din ce în ce mai mult, spuse el. E de neconceput să fie mereu cu un pas înaintea celor care-l urmăresc.

Marshall îşi scoase sacoul şi-l întinse pe spătarul unui scaun, apoi deschise televizorul, apăsând repede butoanele telecomenzii, şi găsi CNN. Privi ecranul o vreme, apoi se îndreptă spre colţul camerei unde îi aştepta întins micul dejun. Îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Vrei cafea?

— Nu, spuse Lowe trecându-şi o mână prin păr, apoi se apropie de fereastră şi privi în stradă.

O clipă mai târziu se îndepărtă de geam, în mod evident tulburat.

— E hotărât să ne distrugă. Ştii asta, nu?

— Da, dar nu va reuşi.

— Şi înainte am avut încredere în el, îţi aminteşti? spuse Lowe, lăsând să i se vadă extenuarea şi mânia. Aşa a ajuns să fie preşedinte. Şi tot aşa a reuşit să plece de la Ritz şi de aceea e încă de negăsit, acolo, afară.

— Hai să vedem cum stăm, zise Marshall rece, apoi, cu un ochi la TV se făcu comod într-un scaun cu spătar drept. Una la mână, încă îi este imposibil să comunice cu oricine prin orice dispozitiv electronic fără ca noi să aflăm imediat unde este. E cu atât mai dificil pentru el acum, pentru că ştim zona în care se află. Adaugă la asta numărul forţelor care-l caută. Poate că el şi Marten or fi acele din carul cu fân, dar pai cu pai o să dăm tot fânul la o parte. E doar o chestiune de timp, câteva ore probabil, până când carul va fi gol, iar acele vor fi chiar în faţa ochilor noştri. Doi la mână, vicepreşedintele e deja în drum spre Madrid pentru o discuţie secretă cu preşedintele spaniol în chestiunea POTUS.

— Ştiu, se răsti Lowe, pentru că ştia despre ce era vorba. Ar trebui să aterizeze la Madrid într-o oră. Da' ce dracu', ce-are a face asta cu ce discutăm noi?

— Totul. Ceea ce a făcut stimatul nostru preşedinte într-un mod atât de necugetat ne dă o excelentă oportunitate de a-l băga la înaintare pe vicepreşedinte în chestiunea războiului global împotriva terorismului. E teribil de bun în chestiunile astea, aproape la fel de bun ca însuşi Harris. Ăsta-i teritoriul tău, Jake, şi-ar trebui să-ţi dai seama de asta. De ce să ţinem secretă sosirea vicepreşedintelui? Şi el e la fel de preocupat de războiul împotriva terorismului ca şi preşedintele, iar în absenţa acestuia el vine pe teritoriul Spaniei ca să-şi afirme preocuparea. Hai să-l aducem aici în după-amiaza asta, să-l trimitem la o plimbare prin Barcelona, în ţinută informală, cu sacoul pe umăr, cu mânecile suflecate, să-l lăsăm să vorbească cu vreo câţiva cetăţeni şi să înregistrăm

câteva secvenţe cu sunet în compania poliţiştilor de la punctele de control. Să-l lăsăm să spună lumii cât de mândru este să fie aici ca reprezentant al Statelor Unite în locul preşedintelui. Să declare cât de serios tratează preşedintele Harris aceste ameninţări la adresa securităţii noastre şi cât de hotărât este să nu le permită acestora să perturbe apariţia sa la Varşovia, şi nici cuvântarea pe care o va ţine în faţa liderilor NATO adunaţi acolo, la care lucrează personal în acest răstimp în care trebuie să rămână ascuns. Ceea ce avem aci, Jake, e o şansă la un milion de a arăta întregului mapamond că vicepreşedintele este un înlocuitor de bună-credinţă.

Marshall zâmbi subţire.

— Cu numai câteva ore înainte de circumstanţele tragice care îl vor face stăpân peste moşie.

— Ai uitat de Peter Fadden, spuse Lowe, traversând iarăşi camera. Individul ăsta ştie despre Caroline Parsons, bănuieşte ceva despre moartea lui Mike Parsons, ştie care este legătura ce poate duce la Merriman Foxx şi n-a muşcat versiunea oficială despre ce s-a întâmplat cu preşedintele. Face presiuni, o să ne pomenim cu *Washington Post* călare pe noi.

— N-am uitat de Peter Fadden, Jake. De îndată ce vom avea o legătură telefonică cu Washingtonul, am să sun şi-am să mă asigur că nu va mai fi atât de insistent. Cât despre preşedinte… poate-ar fi mai bine să sperăm că Hap, CIA sau serviciile de informaţii spaniole nu-l vor găsi deloc.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ar fi mai bine să credem că reverendul Beck a presărat destule firimituri pentru Nicholas Marten, astfel încât să-l îndrepte spre Montserrat sperând că va putea să dea ochii cu doctorul Foxx. Din câte putem şti după treaba de noaptea trecută de la hotel, după telefonul lui

Fadden din dimineaţa asta şi după şmecheria cu celularul lăsat în camionul de la fermă, Marten face tot ce poate să ne scape. Singurul motiv pentru care face asta este pentru că preşedintele e cu el. Amândoi au motive să se confrunte cu Foxx, iar dacă reuşesc să ajungă la el, înainte ca Hap să-i găsească – un zâmbet vag trecu pe chipul lui Marshall –, Marten va dispărea pur şi simplu, iar noi ne vom alege cu cadavrul preşedintelui, gata de dus în acel „loc de taină" unde el „este deja" şi unde, din nefericire, a suferit un neaşteptat atac de cord sau ceva asemănător, ce va crede doctorul Foxx mai potrivit. Toată povestea s-ar simplifica, oricum ar fi mai curat aşa, nu crezi?

Lowe se uita la televizor pe CNN unde se difuza un reportaj despre prăbuşirea unui avion în Peru, după care urmă o transmisiune în direct din Barcelona despre urmărirea generală, încă în desfăşurare, a teroriştilor scăpaţi, operaţiune în care se făcuseră deja douăzeci şi şapte de arestări şi multe altele aveau să urmeze.

Lowe opri televizorul şi se întoarse spre Marshall. Pe frunte îi luceau broboane de sudoare. Figura sa, de obicei roşcovană, era acum palidă. Epuizarea îşi spunea cuvântul.

— Sunt obosit, Jim. Am obosit de-atâta gândit. M-a sleit toată povestea asta împuţită. Sună la Washington şi-apoi trage şi tu un pui de somn. Vreo oră. Eu asta am să fac. Avem nevoie, amândoi.

72

9:00 A.M.

Miguel Balius trase cu coada ochiului în oglinda retrovizoare la cei doi pasageri aflaţi de cealaltă parte a ecranului despărţitor, apoi îşi întoarse privirea spre şoseaua ce şerpuia înaintea lui. Era al doilea drum comunal pe care apucase în ultimele patruzeci de minute, tot ca să evite barajele poliţiei. Primul fusese instalat pe o autostradă ce ducea înspre dealuri, spre Tarrassa, iar el observase maşinile dinaintea lui încetinind brusc şi fiind ghidate mai apoi pe o singură coloană de către poliţişti înarmaţi.

Soluţia sa fusese aceea de a părăsi autostrada la următoarea ieşire şi de a-şi căuta drumul printr-o reţea de străduţe de periferie până în Ullastrell, iar apoi urmă o şosea secundară în direcţia sud către o altă autostradă, unde coti iarăşi spre nord, către Montserrat. Pe acel drum, la Abrera, a dat de al doilea blocaj rutier. Aici se întoarse şi parcurse o şosea de centură ce ocolea oraşul Olesa de Montserrat şi care-l scoase în şoseaua şerpuită pe care se aflau în acel moment, îndreptându-se spre nord-vest, către munţi, la Montserrat. Era un drum ocolit şi lung, dar totuşi era mai bine decât să fie înţepeniţi într-un baraj de poliţie, unde s-ar fi descoperit că pasagerii săi erau preşedintele Statelor Unite şi vărul lui.

Miguel îşi râse în barbă. Când pornise la drum i se spusese că trebuia să se aştepte ca cei doi să fie puţin „loco”. Aşa şi erau. Însă transportase ţipi mult mai zărghiţi decât ăştia doi – vedete rock, de film, de fotbal, tenismeni celebri, bărbaţi care călătoreau cu nevestele altora, femei cu soţii altor femei, bărbaţi cu bărbaţi, femei cu femei, oameni despre care nu putea să spună ce rol juca fiecare

din ei în relaţiile pe care le aveau sau în partidele lor de sex –, aşa că ce avea acum era nimica toată. Rânji şi acceptă situaţia. Pentru el, aşa cum zisese „vărul” ce-şi zicea Harold, era doar rutina pe care-o făcea „într-o zi de munca”, iar dacă bărbatul chel, cu ochelari şi cu barba ţepoasă îi părea cumva familiar, în mod cert n-arăta ca preşedintele Statelor Unite. Însă dacă voia să pretindă că este cel mai puternic om din lume care-şi luase o zi-două liber, departe de sarcinile funcţiei, cerându-i deci să evite blocajele auto, din partea lui, a lui Miguel Balius, era în ordine.

I-a mai dat oare prin minte gândul că aceştia doi ar putea fi teroriştii pe care-i căutau autorităţile? Bineînţeles, mai ales pentru că insistau atâta să ocolească barajele rutiere şi punctele de control, însă, gândindu-se mai bine, i se păru, ca şi mai înainte, că numai cu greu s-ar fi putut spune că cei doi arătau aşa cum întreaga lume se aştepta să arate un terorist. Şi-apoi, ce terorişti ar închiria o limuzină şi s-ar plimba desculţi pe plajă să-şi bea cafeaua, iar apoi ar cere să fie purtaţi prin împrejurimi să vadă siturile turistice, pretinzând că sunt preşedintele Statelor Unite şi vărul lui, asta în timp ce autorităţile mişunau peste tot căutându-i?

Şi iar se uită cu coada ochiului spre ei. Cel numit vărul Harris luase un carneţel din rezerva de papetărie a limuzinei şi scria ceva. Când termină, i-l întinse celui ce-şi spunea vărul Jack, când nu se dădea preşedintele Statelor Unite. Miguel rânji iar şi se uită la şosea. Oare ce dracu’ făceau acum? Jucau X/0?

— E semnul stelei Aldebaran, zise Marten, arătând diagrama crucii cu cercuri în capete pe care o desenase în carneţel. Aldebaran e astrul de un roşu palid care formează ochiul stâng al constelaţiei Taurului, continuă Marten, repetând ce-i spusese Demi cu o zi înainte la Els Quatre Gats, în Barcelona. Astrologii din Antichitate

credeau că emană o influenţă benefică foarte puternică. Îi mai zice şi…

— Ochiul lui Zeus, încheie preşedintele.

— Dar de unde…? începu Marten uimit.

— Ştiu? făcu preşedintele zâmbind blând. Am fost bursier la „Rhodes”, domnule Marten. Am studiat la Oxford. Am avut ca disciplină de studiu principală tocmai istoria Europei, iar ca secundară, teologia. Şi la una şi la cealaltă am aflat câte ceva despre Aldebaran şi despre semnul ei. Nu multe, dar oricum ni s-a atras atenţia asupra acestei stele de către profesorii pe care i-am avut, specialişti foarte exigenţi şi foarte minuţioşi. Simbolul stelei Aldebaran se crede c-a fost folosit ca semn de recunoaştere de un cult secret al unor vrăjitoare despre care se bănuieşte c-ar fi deţinut o influenţă puternică în Europa Renaşterii şi în perioada ulterioară, poate chiar în secolele următoare. Nu se ştie cu certitudine, pentru că această societate, dacă într-adevăr a existat, n-a lăsat vreo cronică sau documente scrise, cel puţin nu din ceea ce se ştie până acum. Aşa că nu rămân decât zvonurile şi ipotezele.

— Daţi-mi voie să mai adaug un zvon sau o ipoteză, tot din vremea Renaşterii. Legământul Machiavelli? Aţi auzit de el?

— Nu.

— Se pare că Machiavelli a scris o addenda la celebra sa scriere *Principele,* reluă Marten, continuând să depene informaţiile pe care le primise de la Demi. În acest adaos a propus constituirea unei societăţi secrete, a cărei putere să se datoreze înregistrării participării membrilor ei la un omor ritual anual foarte elaborat. Ideea este că această complicitate documentată şi deliberată la crimă îi leagă pe membrii ei prin sângele victimei şi le permite să acţioneze foarte agresiv, nemilos chiar, ca grup, ştiind că, dacă s-ar fi aflat ce fac, ar fi fost cu toţii spânzuraţi. Legământul i-ar fi transformat într-o adunare destul de intimidantă,

mai ales dacă indivizii aceştia erau şi membrii de influenţă sau de putere.

Ochii preşedintelui se îngustară.

— Şi ce-are a face povestea asta sau simbolul stelei Aldebaran cu…?

— Aţi pomenit de o societate secretă de vrăjitoare, îl întrerupse Marten. Erau vrăjitoare sau magiciene?

— Depinde de locul şi de epoca la care te referi.

— Şi dacă spun aici şi acum?

— Nu înţeleg.

— Merriman Foxx are simbolul lui Aldebaran tatuat pe policarul stâng. Reverendul Beck ar putea avea şi el unul la fel. Nu se poate spune precis fără o examinare atentă, pentru că reverendul are o problemă de depigmentare a pielii. Doctoriţa lui Caroline, Lorraine Stephenson, avea acelaşi tatuaj. Şi îl avea şi sora lui Demi, din câte spune ea. Toţi aceşti oameni sunt membrii unui convent secret al unor vrăjitoare ce se folosesc de simbolul lui Aldebaran ca semn de recunoaştere.

Marten se uită rapid dincolo de ecranul despărţitor – Miguel era concentrat la drum. Dacă-i auzea – dacă-i auzise tot timpul –, atunci cu siguranţă nu lăsa să-i scape niciun semn care să-l dea de gol. Marten îl privi iarăşi pe preşedinte.

— Aţi vorbit de o influenţă politică puternică, domnule preşedinte. Şi dacă povestea asta e mai mult decât o afacere între prietenii dumneavoastră şi Merriman Foxx? Dacă sunt implicate şi vrăjitoarele astea? Dacă legământul lui Machiavelli n-a fost un codicil despre care doar se zvonea c-ar fi fost adăugat la *Principele,* ci chiar există? Un text pe care un grup anume l-ar putea considera biblia sa şi acţionează după litera sa? Şi dacă societatea secretă de care spuneaţi chiar a existat? Şi poate încă mai există. Şi nu doar în Europa, ci şi-n Washington.

Preşedintele inspiră adânc. Marten observă că teribila presiune a întâmplărilor ce se desfăşurau

începuse să-l apese, şi pe omul Harris, şi pe preşedinte.

— Dacă există într-adevăr răspunsuri la aceste întrebări, probabil că doctorul Foxx va fi în măsură să ni le dea.

Preşedintele se mai uită o clipă la Nicholas, apoi se întoarse spre geam, privind peisajul ce se desfăşura înaintea lui. Părea chiar mai tulburat şi mai introspectiv decât înainte.

— Domnule Marten, mergem la Montserrat cu speranţa că-l vom găsi pe doctor Foxx şi că-l vom putea lua la întrebări, spuse preşedintele cu ochii întorşi spre geam. Nu contează ce-a făcut ca om de ştiinţă, experienţele pe care le-a condus, armele pe care le-a dezvoltat – a fost, cea mai mare parte a vieţii lui, militar de carieră.

Preşedintele se întoarse şi-l privi în ochi pe Marten.

— O fi având către şaizeci de ani, dar din ce-am citit despre el e în formă şi puternic. Şi dur. Proiectul acesta blestemat despre care trebuie să aflăm informaţii – probabil că lucrează la el de ani de zile, aducându-l azi la stadiul în care e gata de folosit. De ce credem noi că ne va spune ceva despre treaba asta? N-avem niciun motiv să credem că ne va spune ceva. De ce-ar face-o? Dacă aş fi în locul lui, în aceeaşi situaţie, eu, în mod sigur, n-aş face-o.

În ochii lui se vedea o urmă de disperare.

— Mă întreb, domnule Marten, dacă suntem pregătiţi pentru adversarul pe care am fi norocoşi să-l avem în faţă. Ce se-ntâmplă dacă ne râde-n nas? Dacă nu vom afla nimic?

— Cred, domnule preşedinte, spuse Marten calm şi apăsat, că depinde de locul şi de circumstanţele în care vom pune întrebările.

73

HOTEL OPERA, MADRID. 9:22 A.M.

— *Muchas gracias*, spuse Fadden, dând din cap recunoscător către recepţioner.

Apoi, mâzgălindu-şi numele pe chitanţă, îşi ridică bagajul şi o luă spre ieşire. Era deja în întârziere pentru zborul de la ora 11 spre Barcelona.

Afară, portarul făcu semn unui taxi. Maşina trase lângă trotuar, dar plecă imediat fără să-şi ia clientul. Fadden şi portarul se uitară unul la altul uimiţi; apoi portarul făcu semn următorului taxi din rând. Ca şi primul, cel de-al doilea trase lângă trotuar şi opri. De data asta maşina rămase pe loc. Şoferul coborî şi se uită la portar, aşteptând indicaţii.

— Aeroportul Barajas, spuse Fadden înainte să apuce portarul să spună ceva.

Îi dădu bacşiş portarului, deschise portiera din spate, îşi azvârli bagajul pe banchetă şi urcă şi el. Câteva secunde mai târziu, taxiul o luă din loc.

SEDIUL POLIŢIEI DIN BARCELONA. ACEEAŞI ORĂ

Ca şi restul echipei Serviciului Secret ce venise cu avionul din Madrid, Hap Daniels şi agentul special Bill Strait erau fizic şi psihic istoviţi. Se simţeau ca naiba de jegoși după nebunia aceea neîntreruptă, ce dura de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Li se rezervaseră camere la hotelul Colon, peste drum de catedrala din Barcelona, însă dormitoare temporare fuseseră instalate şi într-o sală de şedinţe aflată lângă centrul de comandă, ambele încăperi aflându-se la subsolul clădirii poliţiei. Acolo, un grup de treizeci şi şase de

poliţişti barcelonezi, agenţi de informaţii spanioli şi agenţi ai Serviciului Secret trudeau la sistemul de comunicaţii, datorită căruia se primeau continuu informaţii de la punctele de control şi de la echipele de căutare. Grupul acesta era supervizat chiar de Hap Daniels.

— Douăzeci de minute, spuse el echipei de comandă destinzându-şi toate cele zece degete de două ori. Am nevoie de doar douăzeci de minute.

Imediat după aceea îi făcu semn lui Bill Strait să-l urmeze şi merse în dormitor, unde alţi vreo şase agenţi ai serviciului Secret dormeau în paturi de campanie aduse în grabă la faţa locului. Acolo avea de gând să se întindă şi el, să închidă ochii pentru acele nepreţuite douăzeci de minute.

Strait intră, iar Hap închise uşa, apoi îl conduse pe adjunctul său în cel mai retras colţ al încăperii, departe de ceilalţi agenţi.

— Ce se întâmplă aici nu e o mârşăvie, spuse Hap cu voce scăzută. Nu e opera nici a unor terorişti, nici a vreunor guverne sau agenţi străini. E chiar opera Prăfuitorului Holdelor, a lui POTUS: încearcă să fugă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Hap, zise Strait pe acelaşi ton. Mergem pe aceeaşi ipoteză încă de la Madrid. Omul nostru e bolnav.

— Dacă preşedintele e bolnav, atunci eu sunt popă. S-a căţărat şi-a dispărut prin conductele de aer condiţionat. A renunţat la meşa de care noi nici n-am avut habar şi-a reuşit să ajungă la Barcelona fără să-l recunoască cineva. L-a găsit pe Marten fără să fi ştiut cineva de prezenţa lui în oraş şi-a dispărut din nenorocitul acela de hotel şi din oraş chiar de sub nasul nostru. Astea nu-s acţiunile unui om bolnav, ci ale cuiva care e ca dracu' de hotărât să nu fie prins. Şi se descurcă foarte bine.

— Oamenii fac fel de fel de lucruri când se scrântesc, Hap. Chiar dacă-s preşedinţi.

— Dar noi nu ştim dacă e scrântit. Tot ce ştim, e ce ne-a spus Lowe şi doctor Marshall. Iar dacă nu

mai e şi altceva ce nu ne spun, atunci sunt doar presupuneri. Sau poate vor doar să ne facă să credem că-i aşa.

— Vor să credem?

— Da.

Strait bulbucă ochii la Hap.

— Eşti obosit. Repetă-mi chestia asta peste-o jumătate de oră de somn.

— Ţi-o repet chiar acum.

— Bine. Dar atunci ce naiba se-ntâmplă?

Exact în acel moment, agentul din cel mai apropiat pat tuşi, apoi se răsuci în somn. Daniels trase cu ochiul împrejur, apoi îl duse pe Strait dincolo de o uşă din apropiere, într-o toaletă, unde nu mai erau decât ei doi.

— Nu ştiu ce se întâmplă, a zis imediat ce se asigură că nu mai e nimeni în preajmă. Dar mă tot gândesc la ultima întâlnire de la casa lui Evan Byrd din Madrid. Preşedintele nu se aştepta să fie acolo toţi cei care-l aşteptau, vicepreşedintele şi aproape întreg cabinetul. Iar după ce-a ieşit de la discuţia cu ei parcă nu mai era acelaşi om. Tot drumul înapoi spre hotel a fost tăcut şi rece. N-a scos o vorbă. Câteva ore mai târziu a şters-o. Şi-a făcut lumină cu chibriturile şterpelite de la locuinţa lui Evan Byrd. Apoi, nu mult după aceea, dă de Nicholas Marten, despre care mi-a cerut informaţii înainte să înceapă tărăşenia asta.

Daniels îşi scoase sacoul şi slăbi nodul de la cravată.

— Mă întind şi închid ochii vreo douăzeci de minute. Poate când mă trezesc, lucrurile vor fi mai clare. Între timp, vreau să ieşi undeva, să mergi într-un loc unde nu poţi fi ascultat şi să-l suni pe Emilio Vasquez de pe mobilul tău personal. Cere-i să intercepteze telefoanele lui Evan Byrd, dar cu mare discreţie. S-ar putea ca şefului informaţiilor spaniole să nu-i placă treaba asta, însă spune-i că mi-ar face o favoare. Dacă are probleme cu treaba

asta, spune-i c-am să-l sun eu însumi când mă trezesc.

— Crezi că Evan Byrd are ceva de-a face cu povestea asta?

— Nu ştiu. Nici măcar n-am o idee prea clară ce este povestea asta. Vreau doar să ştiu cu cine vorbeşte şi ce au să-şi spună.

74

MADRID. 9:30 A.M.

Peter Fadden vedea peisajul urban trecând pe dinaintea lui ca prin ceaţă, prea puţin conştient că radioul taxiului bubuia muzică rock veche. Mintea lui era un vârtej haotic de contradicţii, entuziasm şi spaimă. Îl sunase pe Nicholas Marten pentru că era sigur că prinsese un fir despre tărăşenia în care era implicat preşedintele, despre ce li se întâmplase membrilor familiei Parsons şi despre audierile din Congres legate de mărturia lui Foxx. Şi pentru că centrul urmăririi generale a ceea ce autorităţile spaniole numeau „terorişti evadaţi" era chiar acolo unde se afla Marten, în Barcelona.

Vorbise cu Marten puţin după şapte, cu ceva mai mult de două ore în urmă; Marten întrerupse însă brusc conversaţia spunându-i că va reveni cu un telefon de îndată ce va putea. Până în acel moment nu sunase, iar cele trei încercări ale lui Fadden de a-l contacta se soldaseră doar cu răspunsul căsuţei vocale. Deci unde era? Ce dracu' se-ntâmplase?

Dacă Fadden avea dreptate, iar autorităţile căutau o persoană sau mai multe, altele decât presupuşii terorişti, atunci, din câte-şi dăduse el seama, nimeni altcineva din presă nu aflase deocamdată nimic. Ceea ce însemna că dacă putea să găsească ceva în plus, ar fi putut să obţină exclusivitatea asupra unui incident politic important, de proporţii istorice probabil.

Întrebarea era cum să abordeze povestea asta. Era în branşă de prea multă vreme ca să nu ştie că dacă l-ar fi sunat pe editorul său de la *Washington Post*, oricât de confidenţială ar fi fost discuţia lor, acesta i-ar fi spus totul redactorului-şef. De aceea, existau mari şanse ca cineva din presa capitalei să afle, după care vestea ar fi ajuns la urechile tuturor,

iar el ar fi fost strivit de iureşul ziariştilor venind la faţa locului. Ori Fadden n-avea de gând să permită să se întâmple una ca asta.

9:35 A.M.

Fadden privea locurile ce-i erau familiare. Erau pe Calle de Alcala şi avea să treacă în curând pe lângă cea mai faimoasă arenă de coride a Madridului, Piaza de Toros. Câteva clipe mai târziu aveau să traverseze Avenida de la Paz. Fadden cunoştea bine drumul spre aeroport. În cei cinci ani cât fusese corespondentul *Washington Post* la Londra, doi ani la Roma, doi la Paris şi unul la Istanbul, fusese la Madrid de nenumărate ori. După calculele sale, ţinând seama şi de trafic, ar fi trebuit să ajungă la poarta de îmbarcare în mai puţin de douăzeci de minute, având astfel destul timp să respire până să ia avionul spre Barcelona.

9:37 A.M.

Au depăşit Avenida de la Paz, iar Fadden se relaxa puţin şi închise ochii doar o clipă. Stătuse treaz până târziu în noapte, ca să vorbească cu angajaţii de la Ritz – cu picolii, menajerele, cu personalul de la bucătărie, de întreţinere şi cu cei din securitatea hotelului. După aceea lucrase în camera sa de hotel până aproape de patru dimineaţa, făcându-şi însemnări. La 6:30 se trezise, făcuse un duş şi îşi rezervase biletul de avion, apoi îl sună pe Nicholas Marten. Dormise puţin peste două ore. Nici nu era de mirare că era obosit.

Simţi deodată că taxiul încetineşte. Deschise ochii tocmai când taxiul coti la dreapta pe o străduţă, şi-o ţinu tot înainte.

— Unde mergi? se răsti Fadden la taximetrist. Nu-i ăsta drumul spre aeroport.

— Îmi pare rău, *señor,* spuse şoferul într-o engleză stricată. Nu mă pot opune lor.

— Cui?

Şoferul se uită în oglinda retrovizoare, privind dincolo de Fadden.

— Lor.

Fadden se întoarse să vadă. O maşină neagră era chiar în spatele lor. În faţă erau doi bărbaţi cu ochelari negri de soare.

— Cine dracu's ăştia?

— Îmi pare rău, *señor.* Trebuie să opresc.

— Să opreşti? De ce?

— Îmi pare rău.

Imediat şoferul trase pe dreapta. Din radio încă mai bubuia o piesă rock veche. O clipă mai târziu, taximetristul deschise portiera, ieşi din maşină şi-o luă la fugă de rupea pământul, fără să se mai uite înapoi.

— Dumnezeule, murmură Fadden cutremurat de groază, realizând ce se petrecea.

Apucă piedica portierei şi o deschise dintr-o lovitură. Picioarele îi atinseră asfaltul exact când maşina neagră reduse viteza şi opri la un semafor. Fadden nici măcar nu se mai uită în urmă. O luă la goană. Câteva secunde mai târziu ajunse la o intersecţie şi trecu strada fără să se mai asigure. Mugetul claxoanelor fu urmat de scrâşnetul cauciucurilor. Fadden se opri pe poante, făcu o piruetă ca un pivot de handbal şi evită o dubă Toyota albastră ce aproape că-l izbise. Apoi ajunse pe trotuarul celălalt şi, în plin fuleu, intră într-o piaţetă. Ţâşni prin stânga unei fântâni arteziene, apoi coti la dreapta pe o alee pietruită de dincolo de ea. Aruncă o scurtă privire peste umăr şi-i văzu venind. Purtau blugi şi bluze sport şi erau tunşi soldăţeşte. Din câte se părea şi se vedea erau americani.

— Dumnezeule, murmură Fadden fără să se oprească.

Drept în faţa lui văzu o alee mărginită de tufişuri ce lega piaţeta de o altă stradă. Cu plămânii arzând, o luă pe-acolo. Apoi văzu un autobuz al transportului public local oprit în staţie, din care coborau călătorii. N-avea niciun rost să se uite în urmă. Oricum veneau după el. Mai avea treizeci de metri până la autobuz. Fadden alerga din răsputeri. Se aştepta la o lovitură din spate, sau la un placaj care să-i smulgă picioarele de sub el. Douăzeci de metri. Zece. Uşile autobuzului începură să se-nchidă.

— Stai, ţipă Fadden. Aşteaptă.

Uşile se redeschiseră exact când el ajunse lângă autobuz, într-o clipă era la bord, uşile se-nchiseră. Autobuzul o luă din loc.

75

MANCHESTER. PROPRIETATEA BANFIELD, HALIFAX ROAD. 9:43 A.M.

Ceaţa grea atârna peste câmpurile vălurite, de-un verde întunecat. Nori de ploaie treceau pe deasupra dealurilor din depărtare. Din vârful colinei unde era, Ian Graff vedea râul, iar dacă s-ar fi întors, ar fi văzut recent construita casă a familiei Banfield – peste 1100 de metri pătraţi de sticlă, oţel şi piatră. Nimic din conacul acela nu amintea de istoria Angliei şi nici nu cadra cu peisajul rural. Însă cei de la Fitzsimmons & Justice fuseseră plătiţi pentru partea de peisagistică, nu pentru proiectarea casei. Şi tocmai problemele pe care le punea peisajul îl aduseseră pe Ian Graff acolo, în acea dimineaţă umedă de sâmbătă. Cu planurile făcute sul sub braţ, venise să mai vadă o dată împrejurimile, înainte de a-i prezenta proiectul lui Robert Fitzsimmons, care, la rândul lui, avea să-l arate încă o dată tinerilor, proaspăt căsătoriţilor şi foarte bogaţilor, dar capricioşilor, domn şi doamnă Banfield. Iar faptul că faza de proiectare ajunsese la capăt nu se datora în niciun fel lui Nicholas Marten.

Graff îşi ridică gulerul jachetei să se ferească de umezeala ceţii şi tocmai se pregătea să o apuce pe drumul către corpul principal al construcţiilor de pe domeniul Banfield, când zări un Rover sedan, albastru închis, parcat la poalele dealului, şi doi bărbaţi în paltoane ce urcau cărăruia noroioasă spre el.

— Domnule Ian Graff, strigă primul dintre ei, un tip îndesat cu păr negru, dar puţin încărunţit pe la tâmple.

Nu fusese o întrebare, ci mai degrabă o afirmaţie autoritară. Ştiau cine este.

— Da.

Al doilea individ era înalt şi cărunt. Apropiindu-se de Ian, băgă mâna în buzunarul paltonului şi scoase un portvizit din piele, îl deschise şi-l ridică în faţa lui Ian.

— John Harrison, Serviciul de Securitate. El e agentul special Russell. Acum o oră şi douăzeci de minute aţi apelat de la biroul dumneavoastră mobilul lui Nicholas Marten.

— Da. De ce? A intrat în vreo încurcătură?

— De ce l-aţi sunat?

— Sunt şeful lui la Fitzsimmons & Justice, firmă de arhitectură peisagistică.

— Vă rog răspundeţi la întrebare, spuse agentul Russell apropiindu-se.

— El mi-a cerut-o. Dacă vă uitaţi împrejur veţi vedea suprafaţa pe care suntem gata s-o modelăm. Printre multele plante pe care le vom sădi se numără şi azaleele. Marten lucrează la proiectare şi mi-a cerut să-i citesc lista soiurilor de azalee pentru că uitase numele unuia din ele şi exact pe acela vroia să-l folosească. Am obţinut lista, l-am sunat şi i-am recitat-o.

— Şi după aceea?

— Legătura s-a întrerupt. Am încercat să-l sun iar, dar n-am reuşit.

— Mi-aţi spus că el v-a cerut să-l sunaţi, spuse iar agentul Russell. Vreţi să spuneţi că v-a dat telefon şi v-a spus să-l sunaţi dumneavoastră?

— Oarecum, da. A sunat la mine acasă, gândindu-se că fiind sâmbătă ar trebui să fiu acolo. Menajera a răspuns, apoi mi-a transmis mesajul lui la birou.

— Menajera dumneavoastră.

— Da, domnule. Totuşi nu sunt foarte sigur de ce-a sunat la mine acasă. Ştia că voi fi la birou, suntem foarte întârziaţi cu acest proiect extrem de

important, spuse Graff arătând cu un gest spre conac şi spre ceea ce-l înconjura.

Agentul Harrison se mai uită la Ian încă o clipă, apoi privi scurt la peisajul rural.

— Faină bucată de mocirlă. Nu-mi place casa totuşi. Stilul ei nu puşcă.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule.

— Vă mulţumim că ne-aţi acordat puţin din timpul dumneavoastră, domnule Graff.

Astea fiind zise, agenţii Serviciului de Securitate Russell şi Harrison, s-au întors şi-au luat-o înapoi prin noroi spre maşină.

— Are probleme? strigă Graff după ei. Are domnul Marten probleme cu guvernul?

Nu i-au răspuns.

76

<u>MADRID. 10:15 A.M.</u>

Peter Fadden merse două staţii cu autobuzul, apoi coborî şi făcu pe jos o jumătate de cvartal. Coti pe o străduţă lăturalnică şi intră într-o cafenea, în care erau risipiţi câţiva muşterii. S-a dus imediat la toaletă, de unde ieşi câteva secunde mai târziu, se uită pe coridorul ce ducea spre bucătărie şi observă că locanta avea ieşire şi prin spate. Aceea era o cale posibilă de-a o şterge dacă era cazul. Intră în salonul principal mulţumit de constatare şi se aşeză la o masă de unde putea supraveghea intrarea. Îşi comandă o cafea.

Îi rămăseseră portofelul, paşaportul, BlackBerry-ul şi, cel puţin pentru moment, rămăsese în viaţă şi liber. Tot restul – valiza şi geanta în care avea laptopul – rămăsese în taxi, iar acele lucruri mai mult ca sigur că erau acum în posesia celor doi urmăritori ai săi. De laptop era cel mai îngrijorat. Pe hard-disk avea toate însemnările: interviurile cu membrii personalului de la hotelul Ritz, informaţiile strânse în legătură cu Merriman Foxx şi doctoriţa Lorraine Stephenson, în legătură cu clinica din Washington, la care fusese internată Caroline Parsons înainte de-a fi fost mutată la spitalul Universitar, dar şi bănuielile sale despre urmărirea generală de la Barcelona şi despre soarta posibilă a preşedintelui.

Întrebarea era: ce mai putea face în privinţa acestor lucruri?

Acum voia cu disperare să ia legătura cu editorul său de la *Washington Post,* ştia însă că ar fi fost o acţiune greu de realizat. Cei care veniseră după el n-ar fi avut de unde şti cine era el, decât dacă telefonul lui Marten era monitorizat. Ceea ce însemna că discuţia lor fusese ascultată, probabil

chiar înregistrată. Gândindu-se la asta Fadden îşi dădu seama că situaţia era chiar mai rea: aveau numărul BlackBerry-ului său. Tocmai de aceea îl găsiseră la hotel, nu era nicio îndoială. Probabil de aceea primul taxi plecase fără să-l ia – pentru că şoferul celei de-a doua maşini lucra pentru ei şi avea să facă ceea ce i se cerea. De aceea o luase taximetristul pe o străduţă lăturalnică şi trăsese pe dreapta, rupând-o la fugă apoi.

Acum că urmăritorii săi cunoşteau frecvenţa telefonului său, probabil că era monitorizat, aşa că nu-l putea folosi fără să deconspire locul unde se afla. Mai mult, pentru că spusese ceea ce spusese despre preşedinte, despre comisia al cărei membru fusese Mike Parsons şi despre Merriman Foxx, putea fi absolut sigur că telefoanele şi e-mailurile tuturor celor care erau în lista sa de contacte – adică aproape toţi cei pe care-i cunoştea în Washington – şi ale birourilor ziarului pentru care lucra erau puse sub supraveghere. N-avea habar cine coordona toată această operaţiune, însă trebuia să fie cineva situat la un nivel foarte înalt, dacă monitorizau mobilul lui Marten, după care, în aşa de scurt timp, trimiseseră oameni după el. Iar şmecheria aceea cu taxiurile era semn clar că nu fuseseră trimişi numai ca să aibă o mică discuţie cu el. Asta ar fi putut-o face şi la hotel.

Însă deasupra tuturor acestor probleme era cea a timpului. Tot ce se întâmpla, indiferent ce-o fi fost, se întâmpla foarte repede. Dacă preşedintele era în vreo încurcătură, atunci nu mai era nicio clipă de pierdut. Însemna că trebuia să găsească pe cineva care nu era implicat şi nici urmărit. Cineva cu o voce autoritară care s-ar fi putut face auzită şi în care el s-ar fi putut încrede fără nicio teamă. Trebuia să găsească o astfel de persoană şi să o informeze imediat despre ceea ce se întâmpla.

10:22 A.M.

Fadden intră într-un debit de tutun aflat la patru intrări distanţă de cafenea. Se uită împrejur, apoi se duse la singura persoană care se mai afla acolo, proprietarul magazinului, un tip solid care stătea în spatele tejghelei şi fuma un trabuc.

— Vorbiţi englezeşte?

— *Poco.* Puţin, spuse bărbatul.

— Aş vrea să cumpăr o cartelă telefonică.

— Da, spuse tipul. Da, şi se ridică.

ORGANIZAŢIA MONDIALĂ A SĂNĂTĂŢII,
GENEVA, ELVEŢIA. 10:27 A.M.

Doctorul Matunde Ngotho, directorul executiv al programului pentru genetică umană a OMS, tocmai ieşise de la o şedinţă de investigaţie şi intra în biroul său de pe bulevardul Appia când îi sună mobilul.

— Matunde, spuse după ce deschise telefonul.

— Matunde, aici Peter Fadden.

— Peter!, spuse cercetătorul zâmbind larg la auzul vocii dragului şi vechiului său prieten. Unde eşti? Sper că eşti la Geneva! Nu?

Matunde aşteptă răspunsul, însă nu mai veni niciunul.

— Peter? Peter, eşti acolo?

Peter Fadden rămase încremenit pe loc, uitându-se cu ochii bulbucaţi la bărbatul înalt, tuns milităreşte ce stătea în spatele său lângă cabina telefonică de la colţul străzii. Din cine ştie ce motiv i se făcu frig, deşi temperatura de-afară trecea de 25°. Tipul intră în cabină, îi luă receptorul din mână şi-l puse în furcă. Fadden abia de-şi mai amintea, vag, că-l sunase pe fostul său coleg de cameră de pe vremea studenţiei şi care se afla la Geneva acum. Îşi aminti că-i auzise vocea, în acelaşi timp simţind o durere ascuţită lângă rinichiul drept, de parcă l-ar fi împuns un ac, retras

repede. Văzu o umbrelă în mâna bărbatului tuns scurt. Se întrebă ce făcea cu ea. Nu ploua. De fapt, nu era niciun nor pe cer.

77

10:30 A.M.

Nicholas se uita absent pe geam, în vreme ce Miguel Balius manevra limuzina pe un pod îngust ce traversa un pârâu noroios. Trecu un minut, apoi două, apoi Marten deveni brusc foarte concentrat, ca şi cum tocmai ar fi dus la capăt un gând. Aruncă o privire către preşedinte, apoi apăsă butonul interfonului.

— Miguel?

— Da, domnule.

— Tu precis ai mai fost la Montserrat înainte.

— De multe ori.

— Cum e acolo?

— Păi, ca un orăşel construit pe un versant al muntelui la vreo opt sute de metri deasupra fundului văii. E o mostră formidabilă de inginerie.

Preşedintele se aplecă în faţă, dându-şi seama că Marten începuse să strângă informaţii şi că, în acelaşi timp, încerca să facă un plan pentru ce aveau de făcut odată ajunşi la Montserrat.

— Sunt multe clădiri, unele din ele vechi de câteva secole. Biserica, muzeul, un hotel, un restaurant, mai e şi o bibliotecă, un refectoriu. Şi multe altele. Nici nu mai ştiu câte, bâigui Miguel cu entuziasmul unui ghid turistic, uitându-se când în oglinda retrovizoare la Marten, când la drumul ce se întindea în faţa Mercedesului. La Montserrat se poate ajunge cu maşina pe şosea sau cu o telecabină din vale. Un funicular vă duce şi mai sus, până pe stânci dacă doriţi. Iar de jur-împrejur sunt cărări care duc în toate direcţiile. Dacă apucaţi pe vreuna din ele, puteţi da de capele străvechi. Majoritatea lor însă sunt de mult abandonate şi părăginite. E o vorbă care zice să sunt „o mie şi una de cărări care străbat muntele în

toate direcţiile”. Nu veţi fi dezamăgiţi. Însă trebuie să vă avertizez că e multă lume acolo sus. Întotdeauna e aglomerat. Montserrat nu este doar un sălaş religios, dar a devenit şi o atracţie turistică.

— Sunt şanse să ne întâlnim cu nişte prieteni pe-acolo, insistă Marten. Spuneai că este şi un restaurant. Dacă vrem să luăm prânzul, vrem să ştim dacă e doar un chioşc cu senvişuri sau e mai mult decât atât.

— Nu, nu-i doar un chioşculeţ cu senvişuri. E un restaurant în toată regula. Cu mese, scaune şi tot ce trebuie.

— Ştii cumva dacă servesc şi băuturi carbogazoase, cola, apă minerală, chestii de-astea? Întreb pentru că unul dintre prietenii noştri are o situaţie medicală aparte şi ca atare are nişte nevoi mai speciale.

— Sigur, găsiţi tot ce doriţi. Cola, apă minerală, cafea, bere, orice.

Preşedintele asculta cu atenţie. Marten punea întrebări foarte precise, de parcă ştia exact ce informaţii voia să obţină.

— E şi vreun vestiar sau, poftim, o toaletă, undeva prin apropiere? N-aş vrea să-l îndrum spre vreun locşor care n-ar fi potrivit condiţiei sale.

Partea asta, Harris o înţelegea. Marten încerca să afle de existenţa unui posibil loc public unde s-ar fi putut întâlni cu Merriman Foxx, dar şi de un spaţiu, nu departe de cel dintâi, unde l-ar fi putut lua pe doctor pentru o discuţie în trei.

— Cred că da, spuse Miguel cu ochii la şosea. Undeva, în spate. Se intră pe o uşă aflată lângă cea pe unde se face aprovizionarea.

Marten se îndreptă brusc, vizibil atent.

— E o uşă care dă în exterior?

— Da, domnule.

— Iar uşa asta… e-n apropierea vreuneia din cele o mie şi una de cărări de care ai pomenit? Să

zicem c-am vrea să facem o plimbărică după prânz…

— Mare dreptate aveţi, domnule, spuse Miguel zâmbind.

Accentul său australian şi anii petrecuţi la antipozi se strecuraseră evident în engleza pe care o vorbea. În plus, era clar că-i făcea plăcere să joace rolul gazdei pline de solicitudine.

— O cărăruie duce în jos spre rampa de încărcare, iar o alta în sus pe pantele muntelui, spre traseele montane. De fapt una din acele capele de mult părăginite e chiar ceva mai sus de cărarea asta a doua.

— Ne-ai zugrăvit un tablou foarte frumos, Miguel.

— Asta mi-e meseria, domnule. Dar Montserrat chiar este frumos. Cel puţin aşa e la primele vreo cinzeci de vizite.

Marten îi zâmbi, apoi închise interfonul şi-l privi pe preşedinte.

— Am spus înainte că modul de-a obţine informaţii de la Merriman Foxx depinde de locul şi de circumstanţele în care îi vom pune întrebările. Dacă ne jucăm bine şansele şi avem noroc putem să-l ducem singur, sus, pe cărăruia ce duce spre acea capelă. După aceea am putea proceda la o abordare mai musculară a situaţiei.

— Continuă.

— Ajungem la Montserrat şi aşteptăm să dea Demi de noi. Când ne întâlnim cu ea, am să aranjez să ne întâlnim cu Foxx la restaurant. Dacă e de acord, eu şi cu el mergem la restaurant şi ne aşezăm la o masă mai în fund. Între timp, dumneavoastră sunteţi deja acolo, la o masă din apropierea ieşirii de serviciu, cea care dă chiar în cărarea din dos. Purtaţi pălărioara asta pe cap, aveţi ceva de băut, vă ţineţi capul plecat, citind un ziar sau aşa ceva. Nici măcar n-o să se uite la dumneavoastră, iar dacă se uită n-o să aibă habar cine sunteţi. Să sperăm că nici altcineva din

restaurant. Eu şi cu Foxx ne aşezăm, consultăm meniul, vorbim despre nimicuri vreo câteva minute. Apoi am să-i spun că nu mă simt în largul meu să port o discuţie serioasă în public şi-am să-i sugerez să ieşim la o plimbare pe-afară, numai el şi cu mine. Uşa e chiar acolo, probabil chiar cu un indicator spre ieşire. Am să-l întreb pe chelner încotro duce. Chelnerul îmi va spune, iar eu am să-l întreb pe Foxx dacă are ceva împotrivă să ieşim pe-acolo. Chiar dacă vine împreună cu cineva tot va vrea să vină cu mine pentru că vrea să afle ce ştiu despre el. Ne ridicăm şi ieşim. Treizeci de secunde mai târziu, dumneavoastră ne urmaţi. Noi deja trebuie că vom fi apucat-o pe cărare înspre capelă.

— Şi tu crezi c-o să meargă. Pur şi simplu.

— V-am spus, el vrea să ştie mai multe despre mine şi nu are motive să bănuiască ceva. Montserrat e alegerea lui, nu a mea. Dacă e agitat, am să-i spun că poate să mă verifice, n-am nimic de ascuns.

Preşedintele îl privi pe Marten cu luare-aminte.

— Bine, deci totul merge după plan şi eşti singur cu el pe cărare. Vă apropiaţi de capelă.

— Vă vedem pe dumneavoastră urcând pe acelaşi traseu în urma noastră. Îi propun să intrăm în capelă şi să discutăm acolo, în caz că mai apar şi alţi oameni.

— Şi dacă nu vrea să intre? Ţi-am zis şi înainte, tipul a fost militar de carieră aproape toată viaţa lui. E puternic şi viclean – nu va face ceea ce nu va vrea să facă.

— De data asta, da.

— De unde ştii?

— Nu va avea de ales.

Şi iarăşi preşedintele îl studie cu atenţie pe Marten, gata să-l întrebe ce voia să spună cu asta, apoi se răzgândi, decis să nu insiste.

— Şi apoi?

— Cândva aţi lucrat la o fermă, nu?

Preşedintele dădu din cap, afirmativ.

— Aţi încercat vreodată să culcaţi la pământ un porc îndărătnic sau o vită căreia veterinarul era gata să-i administreze un medicament injectabil?

— Da.

— Eraţi în stare de aşa ceva?

— Da.

— Ei bine, cam aşa ceva va trebui să facem şi de data asta. Şi va trebui să ne ocupăm amândoi de trebuşoara asta. Veterinarul şi manipulantul. Mă tem că va trebui să vă murdăriţi puţin mâinile.

— N-am nicio problemă cu munca de jos, nu în situaţia în care suntem, spuse preşedintele înălţând capul. Dar nu înţeleg ce ai de gând să faci. Nu avem de unde să facem rost de medicamente sau seringi hipodermice. Şi chiar de-am avea, n-avem timp să…

— Vere, uiţi restaurantul. Tot ce ne trebuie va fi pe masă. Sau în meniu.

78

<u>10:37 A.M.</u>

De douăzeci de minute ieşiseră din Barcelona îndreptându-se spre nord-vest pe *autopista* A2. Microbuzul era alb. Şoferul, un bărbat masiv pe nume Rafael. Pe portierele microbuzului, într-un chenar negru erau scrise cu vopsea cuvintele ce indicau destinaţia călătoriei: Monasterio Benedictino Montserrat.

Reverendul Beck şi Luciana stăteau pe scaunele din spatele şoferului. Demi era în spatele lor, singură în al treilea rând de scaune, iar geanta cu echipamente şi camerele foto le ţinea lângă ea. Se uita absentă pe geam, încercând să nu se gândească la Marten şi la preşedinte sau la ceea ce făcuse ea. Sau mai degrabă la ceea ce gândise că nu are de ales decât să facă.

Încă de la confruntarea lui Marten cu Foxx în Malta devenise conştientă că atât doctorul, cât şi reverendul erau nemulţumiţi. În plus, se temuse că datorită acelui eveniment relaţia ei cu reverendul s-ar fi putut strica, de nu cumva chiar sfârşi. Şi aşa şi crezuse că s-a întâmplat când Beck părăsise insula atât de intempestiv dimineaţa următoare, apoi însă recepţionerul o sunase transmiţându-i scuzele şi invitaţia la Barcelona din partea reverendului.

La puţin timp după aceea ea a ajuns la apartamentul reverendului de la hotelul Regente Majestic unde a fost prezentată Lucianei. Rufus Beck a reuşit să o surprindă, spunându-i că înţelegea că interesul ei în privinţa lui nu se datora vocaţiei sale religioase, ci asocierii lui la conventul Aldebaran şi că bănuia că acolo era de fapt adevăratul subiect al cărţii lui Demi şi nu preţiosul documentar foto despre „clerul ce slujeşte pe lângă

personalităţile politice importante”. Mai mult, Beck i-a dezvăluit că avea cunoştinţă că adevăratul motiv pentru care îl urmase în turneul său european era că ştia de venirea reverendului la întrunirea anuală a conventului.

Însă, în loc să-i ceară să plece imediat, Beck o surprinse iarăşi, spunându-i că discutase despre ea cu mai vârstnicii grupului şi că acceptaseră să-şi desfăşoare ceremoniile în prezenţa ei şi chiar să-i permită să facă fotografii. De fapt, nu era cu adevărat nimic diabolic în acţiunile conventului şi în plus, în acel moment al istoriei, erau de părere că nu mai era niciun motiv pentru care ar fi păstrat secretul ritualurilor lor.

Totuşi, la rândul lor, îi cereau lui Demi un favor: să-l aducă şi pe Nicholas Marten.

— Aşa cum bănuiai, a spus Beck, doctor Foxx este membru al conventului. În prezent se află la mănăstirea din Montserrat, pregătind adunarea grupului. Mica lui dispută cu Marten asupra mărturiei în faţa comisiei Congresului a creat o situaţie care încă îl mai deranjează şi doreşte să limpezească lucrurile cât mai repede, înainte să ajungă în presă o cât de vagă informaţie despre această chestiune.

Dacă Marten venea la Montserrat, reverendul avea să aranjeze o întrevedere a celor doi, iar Beck era sigur că Marten avea să fie de acord cu asta.

— Dacă n-ar fi aşa, nu te-ar fi urmărit până la Barcelona şi nu te-ar fi invitat la prânz. Nu e nicio îndoială că e convins că tu poţi să faci în aşa fel încât să se întâlnească cu Foxx.

Cu toate că era destul de panicată de informaţiile pe care se dovedea că le avea Beck despre întâlnirea ei cu Marten, Demi n-a lăsat să se vadă. Chiar dacă ea aflase despre grupul Aldebaran şi despre implicarea reverendului în afacerile acestuia, capelanul Beck părea mulţumit cu ideea că interesul ei era strict profesional – un fotograf şi ziarist în căutarea unui subiect. Mai mult,

reverendul îi cerea exact ceea ce-i ceruse şi Marten, ca ea să-i spună acestuia unde se va afla doctorul Foxx şi când.

Ceea ce nu ştiuse atunci şi nici nu spusese nimănui mai apoi, era că o a doua persoană avea să-l însoţească pe Nicholas Marten la Montserrat: preşedintele Statelor Unite ale Americii.

79

SEDIUL POLIŢIEI DIN BARCELONA,
<u>BIROUL DE COMUNICAŢII SPECIALE. 10:45 A.M.</u>

După o repriză de somn pe sponci de vreo douăzeci de minute, Hap Daniels tocmai intrase în încăpere şi-şi luă echipamentul de comunicaţii – casca şi microfonul. Îl căută din priviri pe Bill Strait, nerăbdător să afle dacă luase legătura cu Serviciul Secret de Informaţii şi dacă transmisese dorinţa sa de a fi ascultate telefoanele lui Evan Byrd. Tocmai atunci, auzi o voce familiară în cască rostind tare:

— Hap, sunt Roley.

Roland Sandoval era agentul special al Serviciului Secret însărcinat cu paza vicepreşedintelui Hamilton Rogers. Daniels ştia că Rogers sosise în secret la Madrid cu puţin timp înainte, şi că se îndreptase direct spre ambasada Statelor Unite. Acolo urma să i se alăture Tom Curran, şeful cancelariei, pentru programata întâlnire cu uşile închise cu premierul Spaniei. Aveau să discute despre dispariţia preşedintelui Harris.

— Da, Roley.

— Tocmai am transmis vicepreşedintelui că i s-a permis aterizarea la Barcelona la orele 13. După asta, are o oră la dispoziţie pentru un tur în zonă.

— Face un tur al zonei? De ce? De ce dracu' tocmai acuma?

— Ordin direct de la şeful cancelariei. Chiar dacă e doar temporar titularul Casei Albe, Rogers vrea să arate îngrijorarea Statelor Unite faţă de situaţia creată de terorişti, chiar şi acum că POTUS e „departe". După aceea se va întoarce la Madrid

şi-şi va petrece noaptea acasă la Evan Byrd înainte să se întâlnească mâine cu prim-ministrul spaniol.

Daniels îşi muşcă buzele de furie şi pentru un lung moment n-a mai scos niciun cuvânt. În cele din urmă, răspunse sec:

— OK. Roley, ne ocupăm noi de partea asta. Mulţam de informaţie.

Se auzi un clic distinct în clipa-n care agentul special întrerupse legătura.

— Ce dracu'? blestemă Daniels în barbă.

Vicepreşedintele făcea un tur prin zonă? Asta însemna publicitate: scurte înregistrări video. Apoi la fel de repede cum venise, Rogers lua drumul Madridului, spre reşedinţa lui Byrd. Ceva necurat se întâmpla, dar Hap n-avea idee ce-ar fi putut fi.

Îl căuta iarăşi pe Bill Strait. Dacă vicepreşedintele Rogers avea să-şi petreacă noaptea la Evan Byrd acasă, trebuiau să plaseze dispozitive de ascultare în telefoanele de-acolo.

— Hap, auzi deodată în cască vocea lui Strait.

— Unde eşti?

— La bufet. Ai timp de-o ceaşcă de cafea bună spaniolească?

— Să fiu a' dracului de n-am!

Hap închise legătura gata să-şi scoată casca, însă taman atunci interveni o altă voce pe fir:

— Agent Daniels, rosti un glas de bărbat cu accent britanic.

— Da.

— Sunt agentul special Harrison, de la MI5 din Manchester. Tocmai am discutat cu un domn, Ian Graff, şeful lui Nicholas Marten la firma unde lucrează. Ne-a spus că Marten l-a contactat prin menajera sa, ceva mai devreme în dimineaţa asta, şi i-a cerut să sune pe mobilul său să-i citească lista cu soiurile de azalee.

— Ce vrei să spui? Cum adică „prin menajera sa"?

— A sunat la domiciliul acestuia şi i-a cerut menajerei să-l sune pe dl Graff la birou. Totuşi

Graff e de părere că Marten ar fi trebuit să ştie că e la muncă şi că ar fi putut suna acolo de la bun început.

— Cum dracu', a luat Marten legătura cu el? Am depistat locaţia mobilului său în câteva secunde… De unde a sunat? De la un telefon public?

— Nu, domnule. A fost neglijent. S-a folosit de telefonul unei limuzine ce aparţine unei firme de închirieri din Barcelona. Se numeşte Limousines Barcelona. În prezent, maşina e închiriată toată ziua pentru doi domni. Au fost luaţi de la hotelul Regente Majestic puţin înainte de ora şapte în dimineaţa asta.

— Se ştie cu precizie unde se află limuzina asta acum?

— Nu, domnule. Dar avem descrierea, numărul de înmatriculare şi pe cel al telefonului.

— N-aţi spus companiei de limuzine de ce aţi sunat.

— Nu, domnule, doar am cules informaţia. Printr-o firmă de telefonie. Am verificat factura şi înregistrările.

— Mulţumesc, MI5. Aţi făcut treabă bună. Vă suntem recunoscători.

— Plăcerea noastră, domnule. Dacă mai doriţi altceva, orice, anunţaţi-ne.

Daniels îşi notă numerele limuzinei şi al telefonului, apoi închise. Exact asta era întâmplarea norocoasă de care avea nevoie. Dar ce era de făcut, asta era întrebarea. Dacă ar fi comunicat informaţia asta oricui – subordonaţilor lui, celor de la CIA sau de la Serviciul Spaniol de Informaţii sau poliţiei barceloneze –, atunci Jake Lowe sau dr. Marshall ar fi aflat şi ei ce ştia el în câteva secunde. Dacă n-o împărtăşea cu nimeni, n-ar fi trecut mult până când cineva de la MI5 s-ar fi întrebat de ce nu se luase nicio măsură pornind de la informaţiile lor şi-ar fi făcut zarvă. Ce avea Hap de făcut acum era să cumpănească. Lucru dificil

într-o încăpere în care era înconjurat din toate părţile de poliţişti şi de agenţi analişti aşezaţi în faţa computerelor lor. Conchise că cel mai bun lucru era să i se alăture lui Bill Strait la bufet, pentru o delicioasă ceaşcă de cafea spaniolă.

80

10:55 A.M.

Miguel Balius era cu totul concentrat la şoseaua dinaintea lui ce trecea prin cătunul în care intraseră şi care ducea către zona deluroasă pe care-o ştia prea bine. Nu mult după ce aveau să iasă din acea mică localitate începea urcarea lungă şi şerpuită către munţii unde se află Montserrat.

— Miguel, auzi vocea vărului Harold în interfon. Ai cumva o hartă a Barcelonei şi-a împrejurimilor?

— Da, domnule. E în buzunarul scaunului din faţa dumneavoastră.

Trase cu ochiul în oglinda retrovizoare să se asigure că vărul Harold o găsise, apoi îşi întoarse privirea spre drum. Dacă nu aveau parte de vreun incident neplăcut sau de alte baraje, n-ar fi trebuit să le ia mai mult de patruzeci de minute să ajungă la mănăstire, desigur, dacă nu cumva cei doi clienţi ai săi nu se răzgândeau şi nu voiau să meargă altundeva. Probabil acesta era motivul pentru care le trebuia harta.

— Aici, aici, aici şi aici, spuse Marten.

Ţinea harta deschisă pe locul dintre ei şi, folosindu-se de un pix, trasă linii verticale, apoi orizontale ce le intersectau pe cele dintâi, realizând astfel o grilă ce se întindea dinspre Barcelona spre zona rurală. Era sigur că şi cei din Serviciul Secret şi din forţele de ordine spaniole se foloseau de una asemănătoare ca să-i găsească şi să-i captureze. Probabil că regruparea urmăritorilor lor avusese loc deja, iar acum porniseră din nou pe urmele lor, acoperind o zonă şi mai întinsă. Aceste acţiuni îi preocupaseră pe Marten şi pe preşedinte mai devreme. Numărul trupelor care-i căutau era

probabil cel puţin dublu faţă de cele folosite iniţial şi toate aveau să lucreze în careurile unei astfel de grile, scotocind zona metru cu metru, asigurându-se apoi că urmăriţii nu se mai puteau întoarce pe aceleaşi rute, aşa cum făcuseră în oraş cu o noapte înainte. Tocmai de aceea Marten se folosise de telefonul limuzinei să-l sune pe Ian Graff în Manchester.

Nicholas ridică ochii spre preşedinte.

— Cam pe vremea asta, NSA a detectat deja apelul pe care Ian Graff l-a dat pe mobilul meu, iar vreuna din agenţiile britanice, poliţia sau serviciul de informaţii l-au depistat pe Ian în Manchester. Probabil l-au interogat deja. Apoi nu le mai rămâne altceva de făcut decât să repereze telefonul acesta de pe care am sunat la Ian acasă. Când am sunat, speram că vom fi ajuns deja la mănăstire până să facă ei legătura, şi că Miguel va fi demult pe drumul de întoarcere. Dacă şi când autorităţile l-ar fi găsit, tot ce-ar fi putut spune ar fi fost că i-am cerut să ne lase în vreun sătuc aflat pe drum şi că acolo am şi rămas. Ar fi putut da numele oricăruia din cele vreo cinci sau şase prin care-am trecut. Nimeni n-ar fi ştiut că nu spune adevărul. La urma urmei asta spunea: discreţia e politica firmei.

— Ei, oricum deocamdată nu ni s-a întâmplat nimic. Probabil că domnul Graff e mai greu de găsit decât crezi, spuse preşedintele. Poate că în sfârşit norocul e de partea noastră.

— Totuşi, n-am ajuns încă la mănăstire. Dacă-l sună pe Miguel, îl vor suna probabil pe mobilul său personal. Nici n-am şti cine l-a sunat – ar putea fi soţia lui –, că am fi deja înconjuraţi şi-ar fi prea târziu să mai facem ceva.

— Deocamdată nu s-a folosit de mobil, răspunse preşedintele.

— Poate că nu vor să-i spună lui despre ce e vorba. Nu trebuie decât să dea publicităţii

descrierea maşinii şi numărul de înmatriculare. Le-ar lua ceva mai mult, dar tot ar pune mâna pe noi.

— Şi ce propui?

— Fie îi cerem să ne lase undeva, şi asta cât mai curând, iar apoi încercăm să ajungem singuri la Montserrat cum om putea, fie să…

— Să ce?

— Să-i spunem lui Miguel care e situaţia, doar câteva informaţii, şi să-i cerem să ne ajute. Ambele variante sunt riscante. Singurele atuuri ale noastre sunt chiar Miguel şi politica firmei. E ca-n bancul acela vechi: n-avem decât două posibilităţi de-a scăpa – niciuna şi aproape niciuna. Şi nouă nu ne-a mai rămas nici a doua.

Preşedintele Harris privi scurt afară, la terenul accidentat pe care-l străbătea şoseaua, apoi apăsă butonul interfonului.

— Miguel spuse el cu o voce stăpânită.

— Da, domnule.

— Cât mai avem până la mănăstire?

— Fără alte baraje de poliţie sau alte probleme, vreo jumătate de oră.

— Cât e de departe în mile?

— Pe şoseaua asta cam douăzeci, domnule. Majoritatea drumului în urcare.

— Mulţumesc.

Preşedintele închise interfonul şi inspiră adânc, apoi se întoarse spre Marten. Era tensionat, grav şi concentrat, ca de fiecare dată de când îi văzuse Nicholas.

— Miguel pare un tip cinstit şi decent. Cunoaşte zona, drumurile şi oamenii. Cunoaşte subtilităţi de limbă pe care eu nu le cunosc. Date fiind circumstanţele, cred că ar fi mai degrabă un ajutor preţios, decât o piedică pentru noi.

81

BARCELONA. 11:05 A.M.

Cu informaţia primită de la MI5 despre numărul limuzinei în care se afla Marten şi cu cartea de vizită falsă pe care o avea pentru anumite „situaţii de urgenţă”, Hap Daniels coborî din taxi, plăti şoferul şi aşteptă până când maşină se îndepărtă. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre clădirea ce părea a fi un garaj şi unde-şi avea sediul firma Limousines Barcelona.

Câteva minute mai devreme, la bufetul sediului poliţiei barceloneze, Bill Strait îi confirmase că a vorbit cu Emilio Vasquez de la serviciul de informaţii spaniol şi că i-a cerut, din partea lui Daniels, să monteze cu mare discreţie aparate de ascultare pe toate telefoanele lui Evan Byrd.

— Are de-a face cu acţiunea în curs, spuse Vasquez fără niciun fel de intonaţie în glas, mai degrabă ca pe o afirmaţie decât ca pe o întrebare.

— Da.

— Dată fiind situaţia, dacă o cere Tigre Uno, atunci se face.

— N-O, spuse Strait.

— N-O, sigur.

Adică Ne-Oficial. Oficial nu erau montate dispozitive de ascultare pe telefoanele lui Evan Byrd. Trebuiau puse în cea mai mare taină, iar toţi cei implicaţi trebuiau să fie conştienţi şi pregătiţi să nege că se făcuse aşa ceva.

Imediat după ce Hap îşi terminase cafeaua, plecă, spunându-i lui Strait că are nevoie de o plimbare să poată cugeta mai bine la cele întâmplate. Dacă aveau nevoie de el nu trebuia decât să-l sune pe BlackBerry sau să-i dea un apel pe pager. Merse pe jos, cu bună-ştiinţă cale de vreo trei cvartale, apoi coti şi opri un taxi. Îi ceru

şoferului să-l ducă la o adresă care se afla pe o stradă ce se intersecta cu cea pe care-şi avea sediul Limousines Barcelona, dar la o distanţă ce putea fi parcursă pe jos. Apoi începu deodată să înţeleagă ce trebuie să fi simţit POTUS, „Prăfuitorul Holdelor”, atunci când se târâse prin conductele hotelului Ritz: n-avea habar în cine putea să aibă încredere. Iar pentru Hap asta îl includea şi pe Bill Strait şi poate chiar întregul contingent de agenţi ai Serviciului Secret. Poate că erau absolut inocenţi, însă n-avea cum să fie sută la sută sigur de asta.

Ştia însă că nu se putea încrede în Tom Curran, şeful cancelariei, nici în consilierul politic al „Prăfuitorului”, Jake Lowe, şi nici în consilierul pentru probleme de securitate naţională, dr. James Marshall. Şi mai ales nu-i plăcea impresia de oportunism vădit pe care i-o lăsase vestea neaşteptatei vizite a vicepreşedintelui la Barcelona, pentru o şedinţă foto de douăzeci de minute şi pentru câteva declaraţii filmate, ca apoi să se retragă la Madrid la rezidenţa lui Evan Byrd. Asta îl punea imediat pe vicepreşedinte pe lista cu cei în care nu putea avea încredere.

Acum, gândindu-se la succesiunea evenimentelor, îşi aminti cine mai fusese prezent la acea întâlnire nocturnă, acasă la Evan Byrd: David Chaplin, secretar de stat, Terrence Langdon, secretar al apărării, şi Chester Keaton, general de aviaţie şi preşedinte al şefilor de cancelarii.

— Dumnezeule, murmură Hap.

Şi dacă erau cu toţii implicaţi în tărăşenia asta?

Dar despre *ce tărăşenie* era vorba? Ce anume îi ceruseră sau îi impuseseră preşedintelui, de-l încolţiseră în aşa hal că nu avusese de ales decât să fugă?

11:10 A.M.

Romeo Brown
Detectiv particular

Municipalitatea Long Island, New York

Responsabilul de serviciu de la Limousines Barcelona, Beto Nahmans, un tip la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat cu stil, întoarse cartea de vizită pe-o parte şi pe alta, apoi se uită la Hap, care era aşezat într-unul din cele două scaune elegante din tuburi de crom şi piele neagră aflate de cealaltă parte a biroului său.

— Înţeleg că aveţi numărul de telefon şi pe cel de înmatriculare ale uneia din maşinile noastre, spuse Nahmans într-o engleză corectă.

Daniels încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Am fost angajat de o firmă de securitate ce investighează fraudele fiscale. Credem că unul din cei pe care-i căutăm este pasager în acea limuzină. Misiunea mea este să-l găsesc şi să-i dau şansa de a se întoarce de bunăvoie în Statele Unite pentru proces, înainte de a cere să fie arestat.

— Şi care ar fi numele acestei persoane?

— Marten. Nicholas Marten. Marten cu e.

Nahmans se răsuci în scaunul său, apăsă câteva cifre pe o tastatură, apoi se uită la ecranul computerului aflat în faţa sa.

— Îmi pare rău, domnule. Nu avem niciun Nicholas Marten ca pasager în autovehiculul la care vă referiţi. Şi nici în altul.

— Nu?

— Nu, domnule.

Hap adoptă imediat o atitudine mai severă.

— Acesta nu este răspunsul pe care-l aşteptam.

— E răspunsul pe care-l am, zâmbi subţire Nahmans. Mă tem că asta-i tot ce vă pot spune.

Hap Daniels oftă, se uită în podea, apoi se trase de-o ureche şi îşi ridică iar privirea.

— Ce-ar fi dacă le-aş cere celor din serviciul spaniol de informaţii să solicite datele astea?

— Răspunsul ar fi acelaşi. Îmi pare rău.

— Să presupunem c-ar veni cu un document oficial prin care vi s-ar cere să le puneţi la dispoziţie o listă cu numele fiecăruia din clienţii dumneavoastră din ultimii doi ani. Numele clienţilor şi-al celor ce-i însoţeau, locul de unde au fost luaţi, durata călătoriei şi adresele la care au fost lăsaţi.

— Nu cred c-ar fi legal, spuse Nahmans.

În ochii lui se citea nesiguranţa, iar Hap profită de ea din plin.

— Vreţi să aflaţi?

Trei minute mai târziu, Daniels ieşi din sediul firmei Limousines Barcelona. Responsabilul de serviciu Nahmans îi dăduse trei nume. Al unui anume văr Jack, al altuia ce-şi zicea Harold şi al femeii care făcuse comanda pentru limuzină, puţin înainte de ora şapte în acea dimineaţă. Ceruse ca acea cursă să fie trecută în nota de plată a camerei ei de la hotelul Regente Majestic. O chema Demi Picard.

82

11:15 A.M.

Miguel Balius făcu ochii mari. Stătea ca trăsnit lângă o masa distrusă din colţul unei odăi întunecoase a ceea ce fusese odată clădirea de piatră a unei mori. Deasupra lui aproape întreg acoperişul lipsea şi se vedea cerul. Afară, un pârâiaş gălăgios curgea la niciun metru depărtare de ce mai rămăsese dintr-un perete.

— E-n regulă, Miguel. Respiră adânc. Relaxează-te. Nu-i niciun om rău pe-aici.

Vărul Jack se sprijini de capătul celălalt al mesei vorbindu-i cu blândeţe. Nu mai purta ochelarii pe care-i afişase încă de când Miguel îi luase din faţa hotelului Regente Majestic. În plus, tot capul îi era acoperit de păr sau mai degrabă de o perucă ce i se potrivea la perfecţie şi pe care Miguel n-o văzuse până atunci. Adică până când „vărul Jack” ieşise din spatele limuzinei, cu doar câteva secunde înainte, transformat dintr-odată în bărbatul pe care întreaga lume îl cunoştea drept preşedintele Statelor Unite ale Americii.

— Discreţie, Miguel, discreţie, îl îndemnă blând şi „vărul Harold”, aflat în spatele preşedintelui.

— Da, domnule. Discreţie, spuse Miguel inspirând adânc.

Părea că înţepenise cu totul având-ul în faţă pe omul acela.

La cererea celor doi „veri”, se abătuse de la drumul principal şi o luase pe şleaul ce ducea prin pădure până au dat de pârâiaşul acela şi de ruinele unei case de piatră, unde a parcat Mercedesul. Se părea că „verii” voiau să se bălăcească într-un pârâu spaniol, aşa cum, mai devreme, îşi udaseră picioarele în Mediterană. În momentul acela, dorinţa lor nu-i păruse deloc mai stranie decât

întreg comportamentul lor de până atunci. Apoi „vărul Jack” ieşise din maşină cu peruca pusă şi fără ochelari şi-i zise:

— Miguel, numele meu este John Henry Harris şi sunt preşedintele Statelor Unite ale Americii. Acesta este Nicholas Marten. Avem nevoie de ajutorul tău.

Miguel Balius replicase cu simplitate şi umilinţă, aproape instantaneu:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

HOTEL REGENTE MAJESTIC, BARCELONA. 11:20 A.M.

Romeo Brown
Detectiv particular
Municipalitatea Long Island, New York

Recepţionerul studie cartea de vizită a lui Hap Daniels.

— Fraudă fiscală?

— Da, domnule. În Statele Unite.

Recepţionerul îşi apăsă unele într-altele buricele degetelor de la cele două mâini.

— Domnişoară Picard este oaspetele nostru. A comandat o limuzină în dimineaţa aceasta pentru două persoane pe care ni le-a prezentat drept verii dumneaei. Tocmai veniseră cu avionul de la New York, erau obosiţi din cauza schimbării fusului orar şi nu puteau dormi. Voiau să vadă împrejurimile Barcelonei.

— Unul dintre cei doi bărbaţi era mai în vârstă şi aproape complet chel. Celălalt domn înalt şi de vreo treizeci de ani.

— Da.

— Unde este domnişoara Picard acum?

— Cred că a ieşit din hotel cu ceva timp în urmă, spuse recepţionerul din spatele contoarului,

schimbându-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Ştiţi încotro a luat-o?

— V-am spus tot ce ştiu, *señor.*

Daniels se uită lung la recepţioner. Aceeaşi politică de „protejare a intimităţii clienţilor” o întâmpinase şi la firma de închirieri. Numai că aici la hotel nu prea putea să ameninţe cu vizita celor de la informaţiile spaniole. După cum i se părea, hotelul avea probabil vreo trei sute de camere. Împotriva ameninţării cu o posibilă cerere a spionajului spaniol, a fiscului ori a autorităţilor locale de a li se pune la dispoziţie listele cu clienţii hotelului şi a motivelor pe care aceştia le trecuseră în formulare, chiar şi pentru o scurtă perioadă, stătea faptul că, în cel mai bun caz, i-ar fi consumat doar timpul. Şi tocmai timpul era foarte preţios pentru el, căci nu avea decât foarte puţin.

— *Muchas gracias,* spuse Hap în cele din urmă şi se îndreptă spre uşă, dar apoi se întoarse. Oare îmi puteţi spune cât e ceasul?

Bărbatul se uită la el.

— Cât e ora?

Daniels bătu cu un deget în cadranul ceasului său.

— S-a oprit.

Hap se sprijini de birou cu o figură serioasă, lăsându-şi mâna pe tăblia contoarului. De sub palmă i se iţea colţul unei bancnote de o sută de euro.

— Această domnişoară Picard, cum arată? întrebă Hap cu glas scăzut.

Recepţionerul zâmbi şi se uită la ceasul său, după care se aplecă înainte şi coborî şi el vocea.

— Foarte atrăgătoare. Franţuzoaică, de profesie fotograf. Păr scurt, brunet. Are un blazer albastru închis şi pantaloni lejeri, cafenii. Pe-un umăr îşi duce camerele foto, iar pe celălalt o geantă mică pentru echipament. A plecat cu un bărbat afro-american la vreo cinzeci de ani şi cu o femeie mai

în vârstă, europeană. Cu toţii au urcat într-un microbuz alb cu însemnele mănăstirii de la Montserrat.

— Îmi cer scuze, n-am înţeles. Ce oră ziceaţi că e? spuse Hap suficient de tare încât să fie auzit de cei ce treceau prin preajmă.

— Unsprezece, douăzeci şi trei, *señor,* spuse recepţionerul apropiind ceasul său de-al lui Daniels, palmând suta de euro în acelaşi timp.

— Unsprezece, douăzeci şi trei, zâmbi Hap. *Gracias.*

— Unsprezece, douăzeci şi patru acum, *señor.*

— *Gracias,* spuse Hap iarăşi. *Muchas gracias.*

„Fotograf? Montserrat?", se întreba Hap ieşind pe poarta din faţă a hotelului. O fracţiune de secundă mai târziu auzi că-i suna mobilul. Îl scoase din husa ce-i era prinsă de curea şi răspunse.

— Daniels.

— Unde mama naibii eşti?

Era Jake Lowe şi nu-i lăsă niciun moment să răspundă.

— Avem nevoie de tine la hotel imediat.

— Care-i problema?

— Acuma, Hap. Chiar acuma.

83

HOTEL GRAND PALACE. 11:45 A.M.

Jake Lowe, dr. Marshall şi Hap Daniels erau singuri în camera de comunicaţii speciale instituită în apartamentul de patru camere pe care cei doi consilieri îl luaseră cu scopul de-a servi drept stat major de criză în Barcelona. Uşa era închisă. Cei trei erau adunaţi în faţa unui monitor, aşteptând legătura video cu centrul de comunicaţii de la Casa Albă, printr-un canal securizat.

— Daţi-i drumul, spuse Lowe în microfonul conectat la linia sigură a unui telefon aflat pe masa de lângă el.

Urmă o scurtă pauză, apoi ecranul se umplu de pureci şi imediat după aceea începu o înregistrare video de vreo treizeci de secunde. Înregistrarea, după ce aveau să-şi dea acordul, urma să fie trimisă la Fox News, urmând să fie distribuită televiziunilor importante şi reţelelor de cablu din toată lumea. După cum arăta cronometrul începea la ora 2:23 p.m. A zilei precedente, vineri, 7 aprilie. Se putea vedea că preşedintele Harris era viu şi nevătămat, aflat în „locul de taină” unde fusese transportat în urma ameninţării teroriste din Madrid. Părea să se afle într-o sală de conferinţe frustă, în compania consilierului pentru problemele de securitate naţională, James Marshall, a secretarului apărării, Terrence Langdon şi a secretarului de stat, David Chaplin. Cu toţii îşi scoseseră sacourile, iar în faţa lor pe masă erau carnete pentru însemnări şi sticle de apă. Se spunea că revedeau cu sârg textul şi observaţiile pe marginea discursului pe care preşedintele avea să-l ţină luni, la Varşovia, în faţa liderilor ţărilor NATO.

Nu era vreo înregistrare veche reciclată, făcută cine ştie când şi unde, ci părea nou-nouţă, făcută într-un loc pe care Hap nu-l văzuse niciodată.

— Cum naiba aţi făcut chestia asta? întrebă el când ecranul se întunecă la finalul înregistrării.

Se uita la Marshall:

— Dumneavoastră sunteţi aici. Langdon e în Bruxelles, iar Chaplin la Londra. „Prăfuitorul" e şi el undeva, adăugă după ce se întorsese spre Lowe.

— Ţi-am cerut părerea, spuse cu răceală Lowe. Din perspectiva Serviciului Secret, filmul acesta e credibil? Dar din punctul de vedere al oricărui profesionist al serviciilor de securitate care l-ar putea vedea?

— Cu mijloacele tehnice necesare, cineva l-ar putea dovedi. Habar n-am. Din punctul meu de vedere, mda, o să meargă, spuse Hap pe un ton neutru. E suficient şi până acum nimeni n-ar trebui să suspecteze că sunt motive s-o cerceteze mai îndeaproape. Sau să creadă că-i altceva la mijloc decât ceea ce trebuie să fie.

— Până acum? întrebă încet Marshall. Ce vrei să spui cu asta?

— Dacă POTUS apare deodată undeva, aşa, de unul singur? Atunci ce urmează? Cum o să explicăm chestia asta?

Lowe îl privi lung într-o tăcere îngheţată. Hap simţea că tipul e furios, îi simţea furia crescând rapid, stârnită de întreaga situaţie. Brusc Lowe îi întoarse spatele şi vorbi în microfon.

— Daţi înregistrarea presei. Imediat.

84

<u>11: 55 A.M.</u>

Demi se sprijini de scaunul de lângă ea să-şi redreseze poziţia în momentul când microbuzul mănăstirii benedictine făcu o curbă bruscă pe urcuşul lung şi şerpuit ce ducea sus în munte, spre Montserrat. Deasupra lor, departe se puteau vedea deja clădirile mănăstirii. Păreau zidurile unei fortăreţe medievale miniaturale, un mic orăşel construit pe stânci.

Demi întoarse privirile, uitându-se în jurul ei în maşină. Şoferul, Rafael, era atent la şosea şi la autocarul încăpător ce se afla chiar în faţa lor. În spatele şoferului, Beck şi Luciana stăteau tăcuţi, atenţi la ce citeau.

Demi se uită mai cu luare aminte la Luciana. Era îmbrăcată în negru, iar pe scaunul de lângă ea avea o geantă mare, tot neagră. Părea să poarte cam aceleaşi lucruri pe care le purtase cu o zi înainte când Demi o întâlnise prima oară. Ceea ce o făcu să se întrebe de nu cumva era un fel de uniformă, costumaţia clasică a unei vrăjitoare clasice, dacă exista cumva aşa ceva.

Demi le spusese preşedintelui şi lui Marten că nu avea habar cine era Luciana. Însă minţise. Luciana era personajul care-i captase atenţia de ani de zile şi, de fapt, de la ea începuse totul. În ultimele două decenii, Luciana fusese *sacerdotessa,* înalta preoteasă a tainicului *boschetto* al stelei Aldebaran. Pentru a ajunge la această demnitate, ea se înstăpânise peste sofisticatele iscusinţe ale meşteşugului ei, mai precis peste cele ce ţineau de ritualuri şi de influenţa psihică, ceea ce însemna că avea autoritate asupra tuturor adepţilor conventului,

inclusiv asupra reverendului Beck şi asupra doctorului Foxx.

Văduvă, cu nişte ochi negri străpungători şi cu un păr negru ce-ţi sărea în ochi, încă arătând foarte bine la cei şaizeci şi şase de ani ai ei, Luciana era proprietăreasa pensiunii „Madonella”, un mic stabiliment din insula Ischia din golful Napoli, locul ei de baştină. Alte cercetări, pentru care Demi angajase un detectiv particular, indicau că Luciana părăsea insula de două, trei ori pe an, pentru o perioadă de aproximativ zece zile de fiecare dată. În acest timp vizita oraşele şi sate din nordul şi centrul Italiei unde se întâlnea cu alţi membri ai legământului, femei şi bărbaţi deopotrivă, şi toţi purtau tatuajul astrului Aldebaran pe policarul stâng. Imediat după aceea se întorcea la Ischia să-şi conducă afacerea.

În plus, întotdeauna cam în aceeaşi perioadă a anului, venea la mănăstirea de la Montserrat unde se caza în hotelul Abat Cisneros. Acolo petrecea de obicei aproape o săptămână. Ce anume făcea acolo şi dacă ceea ce făcea avea vreo legătură cu *boschetto,* Demi nu reuşise să afle. Dar orice-ar fi fost, se pare că şi reverendul Beck era implicat şi chiar de ceva timp, pentru că în ultimii doisprezece ani îşi lua concediu şi pleca în Europa în aceeaşi perioadă. Totuşi, până în ziua precedentă, când Demi se prezentase la apartamentul reverendului de la Regente Majestic, unde dădu de Luciana aşezată pe o canapea, bându-şi cafeaua în compania lui Beck, nu făcuse legătura între aceste sejururi europene ale reverendului şi cele de la Montserrat al *sacerdotessei.* Analizând lucrurile retrospectiv, acela fusese un moment, o revelaţie pentru care ar fi trebuit să fie pregătită, însă nu era deloc şi găsind-o pe Luciana acolo, fiindu-i prezentată drept „o bună prietenă”, lui Demi aproape că i se tăiase răsuflarea.

12:00 AMIAZA

Microbuzul se hurducă într-o groapă de pe şosea, iar zdruncinătura o smulse pe Demi din gândurile sale. Într-o parte a şoselei, stânci de gresie se înălţau vertical la doar o lungime de braţ. De cealaltă parte, dincolo de râul Llobregat şi de valea de dedesubt, dealuri tot mai puţin înalte se pierdeau la orizont. Demi se uită iarăşi la şofer, apoi la Beck şi la Luciana, care erau tot tăcuţi, cufundaţi în lectură.

„Răbdare, îşi zise, *răbdare şi calm. Aproape am ajuns. După toţi aceşti ani, după toate cele prin câte-am trecut. Curând vom ajunge la mănăstire. După aceea – dea Domnul să iasă toate – ne vom întâlni cu doctor Foxx şi vom fi conduşi acolo unde au loc ritualurile. Acolo, în sfârşit, voi fi martora ritualurilor conventului.*"

Dintr-odată timpul parcă se comprimă şi, ca într-un caleidoscop, îi reveniră toate amintirile. Asemenea pretinsei necunoaşteri a Lucianei, povestea despre căutarea surorii ei dispărute, pe care i-o spusese lui Marten, fusese o minciună. N-avea nicio soră. Demi îşi căuta mama. Iar mama ei era dispărută nu de doi ani, ci de optsprezece, pierdută pe când Demi avea doar opt ani. Şi nici nu dispăruse din Malta, ci din Paris, unde se stabiliseră părinţii ei după ce plecaseră din Italia lor natală, la scurt timp după ce s-au căsătorit. Tatăl ei schimbase numele familiei din italienescul Piacenti în franţuzescul Picard.

Mama ei avea doar cincisprezece ani când s-a născut Demi, şi douăzeci şi trei când a dispărut în timp ce mergea spre piaţa din cartier, unde mai fusese de nenumărate ori. Ancheta poliţiei nu dezvăluise decât un singur fapt: mama ei n-a ajuns niciodată la piaţă. Verificarea spitalelor şi a morgii n-a adus noutăţi. A trecut o săptămână. Apoi două, şi trei, fără niciun semn cât de mic. Oamenilor le vine tot timpul chef de ducă, au spus poliţiştii, şi

încă dintr-o infinitate de motive. Uneori se întorc de unde au plecat, de cele mai multe ori însă nu se întorc. Nu pentru că li s-ar fi întâmplat ceva rău, ci pentru că nu mai vor. Şi aşa au rămas lucrurile. Ea şi tatăl ei şi un dosar de poliţie nefinalizat. Nimic altceva.

A doua lovitură veni la nici patru luni după aceea când tatăl ei muri într-un accident de muncă în uzina de automobile unde lucra. Rămasă orfană, dându-se curs unei prevederi din testamentul tatălui ei, Demi a fost trimisă să trăiască la o mătuşă îndepărtată ce preda franceza şi italiana la un pension exclusivist de la marginea Londrei. Cele două împărţeau acolo un mic apartament aflat în campus şi pentru că mătuşa ei făcea parte din corpul profesoral a fost înscrisă la acea şcoală. După cum s-a dovedit, mătuşa aceea nu era doar o rudă îndepărtată, ci şi o persoană destul de rece, astfel că educaţia aleasă şi învăţarea limbii engleze au fost cele mai importante câştiguri aduse de noua sa viaţă. Celelalte aspecte ale creşterii ei au rămas doar în grija sa proprie.

Locuia deja de mai multe luni la mătuşa ei când sosi un sipet pentru ea de la Paris. Înăuntru Demi găsi câteva din lucrurile personale ale mamei ei: haine, o fotografie făcută doar cu câteva zile înainte să dispară şi-n care revăzu ochii ei bruni şi pasionaţi, dar totuşi calmi şi foarte blânzi, mai erau şi nişte cărţi, majoritatea lor de un interes scăzut pentru o fetiţă ce se apropia de a noua aniversare, o fetiţă suferindă şi confuză încă şi care se simţea abandonată şi teribil de singură. O fetiţă care era convinsă că mama ei era în viaţă şi care controla cutia poştală în fiecare zi, aşteptând o scrisoare de la ea, o scrisoare care n-a mai venit niciodată. O fetiţă care purta la ea tot timpul fotografia mamei şi care scruta faţa fiecărei femei necunoscute pe care o întâlnea – sperând, rugându-se, încredinţată că într-o zi va vedea chipul familiar şi mult iubit al mamei, care-i va zâmbi deodată în semn de

recunoaştere şi care o va lua apoi în braţe, promiţându-i că nu se vor mai despărţi niciodată.

Trecerea timpului nu prea reuşi să-i uşureze lui Demi durerea şi sentimentul că pierduse ceva crucial. Şi cu fiecare zi, în sufletul ei, Demi era tot mai convinsă că mama ei trăieşte, deşi mătuşa ei încercase din răsputeri să-i scoată ideea asta din cap. Dar zilele au trecut, şi-au trecut ani şi n-a primit niciun semn, nicio veste, aşa că tot ce i-a rămas de făcut a fost să se cufunde în studiu şi să aştepte, să se afunde în nenorocita ei singurătate, văzându-i pe părinţii colegelor ei venind să le ia acasă după ore. Sau la sfârşit de săptămână, sau în vacanţe, sau în excursii sau de sărbători.

Apoi, în dimineaţa celei de-a şaptesprezecea aniversări a zilei ei de naştere, primi o scrisoare de la un avocat din Paris, în plic găsi încă unul ceva mai mic, însoţit de o notă explicativă ce spunea că anexa testamentului tatălui ei cerea ca acea scrisoare „să fie păstrată pentru a vă fi trimisă dumneavoastră cu ocazia împlinirii vârstei de şaptesprezece ani”.

Bulversată, deschise plicul şi găsi o scurtă scrisoare a tatălui ei, datată cu puţin timp înainte de moartea sa.

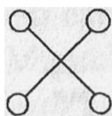
Draga mea Demi,

Scriu aceste rânduri pentru a le pune deoparte ca tu să le poţi citi mai târziu, când le vei putea înţelege mai bine. Ştiu că ţi-ai iubit enorm mama şi că încă îi simţi teribil de mult lipsa. Ar fi nefiresc să nu te întrebi ce s-a întâmplat cu ea, probabil pentru mulţi ani de-aici înainte, dacă nu cumva pentru tot restul vieţii tale. Însă spre binele tău şi al copiilor tăi şi-al copiilor lor, încearcă să accepţi că mama ta te-a iubit la fel de mult cum îşi iubeşte orice mamă copilul şi lasă lucrurile aşa. În niciun caz nu încerca, şi

insist în chestiunea aceasta, nu încerca să afli ce i s-a întâmplat. Sunt unele lucruri mult prea periculoase ca să fie ştiute, cu atât mai mult să fie înţelese. Te rog, gândeşte-te la acest avertisment cu multă grijă, ca la o rugăminte perpetuă de a te păstra în siguranţă şi bunăstare.

Te iubesc mult şi te voi iubi mereu,
Tata

Însemnarea aceasta a năucit-o. L-a sunat dendată pe avocatul din Paris care-i trimisese scrisoarea, vrând să afle mai multe. Atâta era tot ce avea şi tot ce ştia, i-a spus avocatul, adăugând că nu ştia ce conţinea plicul acela şi că firma pentru care lucra executa pur şi simplu o prevedere din testamentul tatălui ei. După ce-a închis telefonul, Demi a început să scotocească în singurul loc unde credea că ar mai putea afla ceva, în cufăraş. Dar acolo nu era nimic în plus faţă de ceea ce văzuse şi revăzuse de o sută de ori. Hainele, cărţile în italiană şi schiţele artistice ale mamei ei. De data aceea însă, probabil pentru că nu găsise nimic nou şi pentru că, fiind făcute chiar de mâinile mamei ei, aveau o mare valoare personală, se concentră mai mult asupra acelor desene. Erau treizeci şi patru de toate, de dimensiuni diferite, unele dintre ele foarte mici, nu mai mari decât o carte poştală. Tocmai unul dintre acestea i-a reţinut atenţia. Un desen foarte simplu al unei cruci cu cercuri la capete. În colţul din dreapta jos, sub desen, era scris de mâna mamei ei cu litere mici un singur cuvânt: *boschetto.*

bos

chetto

Desenul şi cuvântul dedesubtul lui, laolaltă cu ceea ce-i scrisese tatăl ei, o făcură să se cutremure, zguduită de un fior de groază. Imediat se repezi la geanta ei şi scoase fotografia mamei ei. Pentru a mia oară, Demi îi privi faţa cu atenţie. De data aceea cu mai multă concentrare decât oricând altcândva înainte. De parcă ar fi putut să i se uite drept în ochi. Şi iarăşi citi rândurile tatălui ei. Se uită iarăşi la desen. Apoi se zgâi la cuvântul de sub el. Şi iarăşi simţi că o scutură un fior rece.

Fotografia, scrisoarea, schiţa, cuvântul acela.

Atunci şi-a dat seama că din şinele ei lipsea o bucată imensă şi că-i lipsise în toţi anii care trecuseră de la dispariţia mamei ei. Un sentiment profund aproape că o copleşi: acela că nu se va simţi niciodată întreagă până când nu va afla dacă mama ei trăia sau murise, până când nu va şti adevărul despre cele petrecute. În acelaşi moment îşi puse întrebarea dacă nu cumva toate lucrurile acelea nu-i fuseseră trimise chiar de mama ei, acum că Demi se apropia de majorat, cu scopul de a stabili o cale de comunicare între ele, ca un mod de a-i da indicii despre propria-i soartă.

Acel moment a fost unul de cotitură în viaţa lui Demi. În acel moment a jurat pe memoria mamei ei că va face tot ce va fi necesar, pentru oricât de multă vreme şi cu orice preţ, numai să afle ce s-a întâmplat cu ea. A fost un pact făcut doar între ele două, un pact cu o miză extrem de personală. Şi îşi jură că nu-l va destăinui nimănui, niciodată. Iar până în acel moment se ţinuse de cuvânt.

— Demi, eşti foarte tăcută. S-a întâmplat ceva?

Vocea reverendului, care semnala prezenţa acestuia în apropierea ei, o luă prin surprindere, făcând-o să tresară. Când ridică ochii îl văzu pe Beck privind-o peste spătarul scaunului. Luciana se întorsese şi ea s-o privească – ochii ei verzi erau deodată scrutători, ficşi.

— Nu, mulţumesc. Sunt bine, răspunse Demi zâmbind.

— Bun, spuse impasibilă Luciana, avem drum lung de făcut încă.

85

12:10 P.M.

Miguel Balius parcă limuzina în spatele unui şir de copaci, între halta Montserrat-Aeri şi terminalul micului funicular de unde gondolele verzi-galbene îşi începeau călătoria ce le purta drept în sus pe deasupra stâncilor colţuroase până la un terminal superior, la aproape şapte sute de metri mai sus. Apoi, la cererea lui Marten, Miguel încuie în portbagaj agenda electronică, reportofonul şi celelalte lucruri personale ale lui Nicholas, apoi îi conduse pe cei doi „veri" regăsiţi ai săi – preşedintele Harris îşi scosese iarăşi peruca, îşi pusese ochelarii şi pălăria pleoştită pe care-o împrumutase de la Demi cu o seară în urmă – până la cărăruia ce ducea spre terminalul de jos al gondolei. Acolo, în umbra unui copac uriaş, se opri şi-i urmări din priviri luând-o pe cărare către terminal, fiecare separat, de parcă abia ar fi ieşit din haltă şi nici nu s-ar fi cunoscut unul pe altul.

Marten şi-a luat cel dintâi biletul pentru o călătorie dus-întors, de la terminalul de jos până în vârf şi înapoi. O clipă mai târziu, preşedintele făcu acelaşi lucru, apoi îl urmă pe Marten afară, pe o platformă unde au aşteptat amândoi, laolaltă cu vreo alţi câţiva turişti să coboare una din telecabine, care sosi în doar câteva minute. Uşile s-au deschis şi din cabină au ieşit o duzină de turişti. Cei care aşteptau au urcat. Un angajat în uniformă a închis uşile, iar cabina galben-verde îşi începu urcarea. Cât au fost în cabină, Marten şi preşedintele n-au schimbat niciun cuvânt, nici măcar o privire. Nu era nevoie, amândoi ştiau deja ce urma să se întâmple. Făcuseră planurile la casa ruinată de piatră de lângă pârâu, la câteva minute

după ce Miguel „fusese primit în familie” de bunăvoie, entuziast şi pătruns de respectul faţă de preşedinte.

— Restaurantul se numeşte Abat Cisneros şi face parte din hotelul cu acelaşi nume. Intrarea de serviciu se află la capătul unui coridor, chiar dincolo de camerele de odihnă ale personalului. De cum ieşiţi pe-acolo daţi într-o cărare ce duce afară din perimetrul hotelului, zise sigur de sine Miguel.

Luase o bucată de piatră ascuţită de jos şi desenă o schiţă a complexului monahal pe bătătura de lut a casei, zgâriind cu atenţie detaliile pe măsură ce vorbea de ele.

— Drumul acesta duce în jos spre zona unde se păstrează proviziile, iar acesta duce în sus, după ce face o curbă bruscă mascată de copaci. La vreo treizeci de metri mai încolo se află ruinele capelei de care v-am spus deja.

Cu un X marcă locul unde se aflau ruinele capelei.

— Au năpădit-o buruienile şi e greu de văzut chiar şi din cărare. Dar e acolo, şi dacă veţi reuşi să-l duceţi pe Foxx acolo, e un loc bun pentru ceea ce aveţi de gând să faceţi.

— Bun, spuse Marten, apoi se uită la preşedinte. Presupunând că Demi spune adevărul, atunci ea, Beck şi Luciana ar trebui să fie deja, cu Foxx, la mănăstire când vom ajunge noi acolo. Ne putem aştepta mai întâi să încerce să pună mâna pe mine şi să mă ducă la Foxx. Asta dacă Demi nu le-a spus şi despre dumneavoastră. Dacă le-a spus, atunci vă vor căuta şi pe dumneavoastră, ceea ce schimbă cu totul situaţia.

— Ba n-o schimbă cu nimic, spuse hotărât preşedintele Harris. Dacă Foxx e acolo, trebuie să aflăm ce ştie. Dacă a fost pus în gardă de „prietenii mei” o să ne descurcăm după cum o cere situaţia. Nu avem alternativă.

— Fie, Marten se înclină în faţa tenacităţii preşedintelui, dar cel puţin putem face lucrurile ceva mai dificile pentru ei. Mergem separat la terminalul telecabinei. Ne luăm bilete separat, suntem doi turişti care nu se cunosc. Din ce spune Miguel gondola e mică, iar oamenii stau înghesuiţi. Dacă cumva vă recunoaşte cineva şi începe vâlva, eu voi fi totuşi liber să ajung de unul singur la Foxx, iar dumneavoastră nu vă rămâne altceva de făcut decât să vă folosiţi de – lui Marten îi scăpă aici un început de rânjet – „trucurile politice” să scăpaţi de mulţime. Dacă totuşi nu se întâmplă nimic şi ajungem sus cu bine, ne continuăm drumul tot separat.

Marten se uită la Miguel.

— Odată ajuns la mănăstire, care-ar fi cel mai firesc loc în care să mă întâlnesc cu cineva?

— Piaţa din faţa bisericii.

— Bun, făcu Marten şi se uită iarăşi la preşedinte. Cel mai probabil Beck va veni să mă caute. Dacă Demi le-a spus despre dumneavoastră şi ne caută pe amândoi, va fi dezamăgit să mă vadă singur şi se va întreba dacă ea le-a spus adevărul sau dacă pur şi simplu aţi hotărât să nu mai veniţi. Şi într-un caz, şi în celălalt, va trebui să dea piept numai cu mine. S-ar putea să pomenească sau nu despre domnişoara Picard, însă va încerca să spargă gheaţa făcând conversaţie, apoi va vorbi de Foxx, că se află şi el acolo, şi-mi va sugera să mă întâlnesc cu doctorul, să discutăm despre discordia dintre noi iscată în Malta. Ce anume ar implica asta şi unde ar trebui să aibă loc întâlnirea asta, nu putem şti acum. Lucru cert este că vor căuta să ne facă să jucăm după cum ne cântă ei, ceea ce noi nu putem accepta. Răspunsul meu ar putea fi ceva de genul că dacă bunul doctor vrea să-mi vorbească atunci trebuie să ne întâlnim într-un loc public. Am să sugerez restaurantul. Pentru prânz sau doar pentru un pahar, nu contează. Între timp…

— Eu deja m-am dus direct la restaurant şi m-am asigurat că ştiu exact unde sunt băile şi ieşirea din restaurant, cea de care vorbea Miguel.

A fost rândul preşedintelui să zâmbească. Erau împreună de mai puţin de o zi şi deja îşi puteau continua unul altuia gândurile şi spusele.

— Şi veţi comanda lucrurile necesare din meniu.

— Desigur.

— Dumneata, vere, eşti un bun elev, spuse Marten şi îşi întoarse privirile spre Miguel. Imediat ce isprăvim cu Foxx, o să trebuiască să fim scoşi de-acolo şi încă repede. Înainte să-l găsească cineva. Gondola e prea lentă şi prea strâmtă, prea constrângătoare, în plus, s-ar putea să trebuiască să aşteptăm să sosească. Este obligatoriu ca tu să ne aştepţi la mănăstire şi să ne scoţi cu maşina de-acolo. Problema e limuzina. Dacă poliţiştii nu au deja descrierea ei, atunci au s-o primească în curând. Acum e destul de bine ascunsă, dar dacă o scoatem la vedere pe drumul ce urcă spre mănăstire, treaba devine extrem de riscantă.

— Vere Harold, am să fac rost de un alt vehicul.

— Cum?

Miguel zâmbi.

— Cum am zis, am fost de multe ori la mănăstire. Am prieteni care lucrează acolo. Şi-n plus, am rude care locuiesc pe-aproape. Oricum ar fi, am să găsesc eu ceva cu ce să vă aştept.

Ridică iar piatra şi se lăsă pe vine lângă schiţa mănăstirii de pe bătătura de lut.

— Uite-aici ar trebui să ieşiţi, spuse făcând cu muchia pietrei un alt X pe pământ, şi-aici am să vă aştept, spuse şi mai trasă un X, apoi ridică ochii spre ceilalţi doi. Aveţi întrebări?

— Nu, vere, mulţumesc, spuse cu sinceritate preşedintele.

— Cu multă plăcere, domnule, spuse Miguel.

Exact în acel moment, un rânjet larg, magnific se întinse pe chipul lui ca o rază strălucitoare de

soare. În clipa aceea, Miguel a ştiut că tocmai devenise membru pe viaţă al foarte restrânsului şi exclusivistului club al „verilor”.

În timp ce gondola urca cu repeziciune spre terminalul superior, Marten se uită cu coada ochiului de jur împrejur. La celălalt capăt al cabinei, pălăria pleoştită a lui Demi se iţea deasupra capetelor turiştilor. Preşedintele Harris era singur şi privea pe geam afară. Un turist ca oricare altul, ceva mai excentric poate, urcând laolaltă cu alţi vreo şase-şapte turişti obişnuiţi, majoritatea cu feţele lipite de geamuri, întocmai ca preşedintele, privind terminalul din vale micşorându-se până ajunse doar un punct.

86

<u>12:50 P.M.</u>

Demi simţi că-i creşte pulsul când microbuzul mănăstirii benedictine ajunse în capătul de sus al lungului urcuş pe munte şi coti strâns îndreptându-se spre parcarea mănăstirii. Prin geam, putea să vadă mai de aproape grupurile de clădiri de culoarea nisipului pe care abia de le zărise din vale. Acum nu-i mai păreau deloc miniaturale, însă tot mai creau impresia de oraş-fortăreaţă izolat, inexpugnabil, aşa cum era, lipit de stâncile de calcar înalte de opt sute de metri. Între zidurile sale, cuprindea renumita biserică a mănăstirii, un muzeu, un restaurant, un hotel şi locuinţe particulare.

Brusc, uşile microbuzului se deschiseră. În lumina vie a soarelui îi aştepta un tânăr preot.

— Bine aţi venit la Montserrat, le spuse în engleză.

Câteva clipe mai târziu, traversând piaţa plină de turişti, îi conducea pe oaspeţi în sus, pe nişte trepte, către biserică. Beck avea la el doar o geantă mică de voiaj, iar Luciana, vrăjitoarea, geanta ei mare şi neagră. Demi avea şi ea una mică pentru sculele foto, înăuntrul căreia mai era şi un neseser cu articolele de toaletă trebuincioase, pe lângă cele două camere foto profesionale, ale căror cureluşe şi le petrecuse pe umăr: un Nikon de 35 mm şi un Canon digital.

Preotul îi conduse pe sub un arc de piatră în curtea interioară a bisericii şi ea plină de turişti. Ceasornicul din turnul înalt al bisericii arăta ora 12:25. Ajunseseră exact aşa cum fusese prevăzut. Instantaneu Demi se gândi la vărul Jack şi la vărul Harold. Se întrebă pe unde-or fi fiind şi dacă mai erau încă în limuzină, în drum spre Montserrat

sau… Simţi că i se chirceşte stomacul, că i se strânge într-un nod. Şi dacă fuseseră opriţi la unul din punctele de control ale poliţiei? Ce-ar fi urmat? Ce-ar fi trebuit ea să facă? Ce-ar fi făcut Beck?

— Pe-aici, vă rog.

Preotul îi conduse printr-un portic şi apoi de-a lungul unui coridor cu bolţi în arcadă. De-o parte, înzidite, erau înşirate o serie de scuturi de piatră cu simboluri heraldice, completate de inscripţii în latină, probabil religioase. La scurt timp, a văzut-o. I se puse un nod în gât şi inima îi sări din piept. Încastrată într-unul dintre ultimele scuturi era sculptura unui cruciat creştin din perioada timpurie. Capul şi gâtul îi erau acoperite de zale, iar cavalerul se sprijinea de o pavăză de formă triunghiulară. În pavăză era săpat simbolul stelei Aldebaran: crucea cu cercuri în capete. Era pentru prima oară că o vedea altundeva decât în cărţi, desene sau în tatuajele de pe policarele mâinilor stângi ale membrilor legământului. Demi se întrebă de când s-o fi aflând acea sculptură acolo şi cine altcineva, de-a lungul anilor, ori chiar a secolelor, văzuse şi recunoscuse semnul acela, cunoscându-i totodată şi semnificaţia.

— Pe-aici.

Preotul o luă pe un alt coridor, mai îngust decât cel de dinainte şi pe lângă ai cărui pereţi erau aliniate rânduri-rânduri de candele votive, cu flăcări tremurătoare. Dacă înainte se mai vedeau grupuri mari de turişti, acum abia dacă mai întâlneau vreo câţiva. Cu fiecare pas pe care-l făceau, se îndepărtau tot mai mult de zona deschisă activităţilor publice.

Camerele foto atârnate pe umăr i se loveau una de alta. Demi simţi un fior rece la baza cefei care-i scutură umerii. Şi-atunci auzi vocea tatălui ei şoptindu-i avertismentul pe care i-l trimisese în scrisoarea scrisă cu mulţi ani în urmă: *„În niciun caz nu încerca să afli ce i s-a întâmplat mamei tale”.*

Înspăimântată dintr-odată se uită în urmă. Coridorul pe unde veniseră, luminat de candelele tremurătoare, era pustiu.

Încă cinci paşi şi tânărul preot se opri în faţa unei uşi grele de lemn, fixată într-o arcadă de piatră. Se întoarse imediat spre un panou de lemn montat pe perete şi-l deschise. În spatele lui era o tastatură electronică. Apăsă patru cifre, apoi butonul de confirmare, închise panoul şi învârti clanţa de fier a uşii, care se deschise cu uşurinţă. Preotul le făcu semn să intre, ceea ce ei au şi făcut, apoi plecă închizând uşa în urma lui.

În comparaţie cu lumina amiezei de-afară, acel loc părea suspect de întunecos. Încetul cu încetul ochii li se adaptară la întuneric. S-ar fi zis că se aflau într-un birou de lucru. Câteva scaune cu spătare înalte şi ornamentate erau aliniate pe lângă unul dintre pereţi. Peretele opus era acoperit de rafturi masive de cărţi. În capătul cel mai îndepărtat, lângă o uşă închisă, se afla un imens birou din lemn, dincolo de care era un jilţ tapiţat cu piele. Tavanul era înalt, în arcadă, iar zidurile păreau din acelaşi fel de piatră din care era clădit întregul complex monahal. La fel şi pardoseala, lustruită ici, colo de paşi şi de timp.

— Aşteaptă aici, Demi. Te rugăm, spuse calm Beck, apoi o conduse pe Luciana spre uşa din capătul odăii.

Ajuns lângă ea, reverendul ciocăni în uşă, apoi au trecut amândoi, iar Beck o închise în urma lor.

87

<u>12:35 P.M.</u>

Demi aştepta singură în penumbră şi tăcere. Uşa pe unde intraseră era închisă. Cealaltă, din capătul odăii, cea pe unde ieşiseră Beck şi Luciana, era tot închisă. Iar ea nu ştia dacă cei doi merseseră să se întâlnească cu dr. Foxx sau să facă altceva.

Se uită iarăşi de jur împrejur prin încăperea întunecoasă. Tavanul cu arcade înalte, scaunele de lemn date la perete, biroul masiv tot din lemn, pereţii de piatră, pardoseala cu dale uzate. Era multă istorie acolo, o istorie străveche. Şi toată de sorginte creştină. Se întrebă dacă mama ei fusese şi ea acolo, cu atâţia ani în urmă. Se întrebă dacă stătuse şi ea, vreodată, pe acelaşi loc pe care stătea ea acum, în semiobscuritatea acelei încăperi.

Aştepta.

De ce?

Pe cine?

<u>12:40 P.M.</u>

Iarăşi i se păru că-l aude pe tatăl ei avertizând-o şi odată cu avertismentul acela îi reveni în minte o persoană la care încercase din răsputeri să nu mai gândească: un savant octogenar şi fără braţe pe care-l întâlnise cu şase ani înainte, pe la începuturile carierei ei profesionale, când lucra pentru Associated Press la Roma.

Realizarea unui reportaj foto o purtase mai înspre nord, în Umbria şi Toscana. Beneficiind de o zi liberă în Florenţa avusese timp să exploreze anticariatele, aşa cum făcuse de fiecare dată când ajunsese într-un oraş italian în care nu mai fusese, şi să caute materiale legate de vrăjitorie în Italia. Căuta orice ar fi putut indica un convent, un

boschetto, din trecut sau din prezent, care folosea ca semn de recunoaştere al membrilor săi simbolul stelei Aldebaran. Până în ziua aceea, în explorările sale Demi nu se alese cu niciun rezultat. Dar, într-o foarte mică librărie din apropiere de Ponte Vecchio, a dat de o cărticică subţire şi jerpelită, veche de vreo cinzeci de ani despre vrăjitoria florentină. Răsfoind-o, s-a oprit deodată la al patrulea capitol. Titlul de pe pagina aceea îngălbenită pur şi simplu îi tăie respiraţia. Titlul era „Aradia", iar sub cuvântul tipărit era imaginea aceea bine cunoscută ei a crucii cu cercuri în capete, crucea stelei Aldebaran. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, cumpără de-ndată cartea şi se întoarse în camera ei de hotel. Ca şi cartea, acel capitol era unul scurt, dar citindu-l află despre un străvechi şi tainic *boschetto* al vrăjitoarelor italiene, aşa-numitele *strega* despre care-i vorbise şi lui Nicholas Marten. Numit „Aradia" după numele unei Femei a Înţelepciunii din secolul al XIV-lea care reînviase la Vecchia Religione, Antica Religie, acel *boschetto* readusese la viaţă câteva tradiţii străvechi, un corpus de legi nescrise, doctrine şi ritualuri, care fuseseră practicate în regiunile nordice şi centrale ale Italiei de-a lungul secolelor XV şi XVI. Acolo se încheia capitolul. Semnificaţia semnului lui Aldebaran nici măcar nu fusese menţionată, iar numele „Aradia" nu era folosit nicăieri în altă parte a volumului.

Disperată să afle mai multe, Demi vizită librării şi muzee şi societăţi secrete şi savanţi din oraşele toscane Sienna şi Arezzo. De-acolo plecă la Bologna şi apoi la Milano, de unde se întoarse la Roma. În toate cercetările ei nu mai descoperise nimic, decât o scurtă notă despre un scriitor şi istoric american care, în 1866, călătorind prin Italia, aflase că un manuscris ce conţinea referiri la Aradia şi care descria „străvechile taine ale vrăjitoriei italiene" era de găsit undeva în Toscana. Acesta căutase luni întregi, încercând să-i dea de

urmă, dar fără succes. Găsise totuşi o vrăjitoare pe nume Raffaella, care văzuse manuscrisul, susţinea ea, şi-i povestise despre conţinutul lui. Concluzia istoricului era că tainele „Aradiei”, sau cel puţin interpretările date acestora de Raffaella, nu erau altceva decât un amestec de vrăjitorie, erezie medievală şi radicalism politic. Acolo se încheia analiza sa, fără să pomenească de semnul lui Aldebaran.

Apoi Demi nu mai descoperi nimic. Chiar şi printre universitarii cei mai conştiincioşi nu părea să se afle vreunul care să ştie ceva în plus despre conventul „Aradia”, care folosea crucea Aldebaran ca semn de recunoaştere. Căutările pe Internet nu au dus la niciun rezultat. Investigaţiile la muzee şi interviurile pe care le luă unor vrăjitoare şi unor istorici în domeniu din lumea întreagă au sfârşit la fel.

Apoi, după aproape un an – deja lucra pentru France Press – auzi despre un savant claustrat pe nume Giacomo Gela. Un bătrân emaciat de optzeci de ani, chel, fost combatant în al Doilea Război Mondial, care îşi pierduse ambele braţe în luptă. Gela trăia într-un cătun de lângă Pisa şi făcuse din studiul vrăjitoriei italiene pasiunea vieţii sale. Îl sună şi când pomeni numele „Aradia” simţi o ezitare în vocea lui. Când îi ceru permisiunea de a-l vizita şi-i spuse motivul pentru care-şi dorea asta, Gela a fost imediat de acord să se întâlnească cât mai curând cu ea.

A descoperit că Gela era un mare savant, care nu doar că avea cunoştinţă despre enigmaticul convent „Aradia”, dar ştia despre un ordin chiar mai tainic înăuntrul acestuia. Cunoscut drept „Aradia Minor”, nu era menţionat în înscrisuri decât prin combinaţia literelor A şi M, scrise cu caractere din două alfabete diferite, cel grecesc şi cel evreiesc – Np –, ceea ce-l făcea să arate ca un simbol vag şi inofensiv, care nu putea să suscite vreun interes pentru mai nimeni. Chiar şi pentru

Gela originea reală a „Aradiei Minor” era un mister. Ştia însă că pentru aproape întreaga a doua jumătate a secolului al XVI-lea ordinul a fost localizat în insula italiană Ischia din golful Napoli, loc de naştere şi reşedinţă, cum avea să descopere Demi mai târziu, a Lucianei. La începutul secolului al XVII-lea, din motive care ţineau de siguranţă, „Aradia Minor” a fost descentralizată şi mutată din nou pe continent, toate acele *boschetti* care-l compuneau fiind răspândite în mod clandestin pe tot cuprinsul Italiei, dar cu precădere în regiunea dintre Florenţa şi Roma.

Precauţiile luate de membri ordinului nu erau neîntemeiate, căci printre Tradiţiile sale se numărau şi ceremoniile anuale la care erau săvârşite rituri păgâne străvechi, adesea violente, care includeau jurăminte sângeroase, sacrificii de fiinţe vii, torturi ale subiecţilor umani. Toate acestea se desfăşurau în prezenţa membrilor unui ordin puternic, numit al Necunoscuţilor, care număra câteva sute de indivizi. Care era ţelul acestor ceremonii sau cine erau *necunoscuţii* erau nişte mistere. Ceea ce se aflase era că celebrarea acestor ritualuri începuse cândva către sfârşitul anilor 1530 şi că se ţineau în temple secrete din toată Europa. Aveau loc anual, ani de-a rândul de-a lungul unui secol, pentru ca dintr-odată, fără nicio explicaţie, să fie suspendate, uneori zeci de ani şi chiar mai mult, înainte de a fi iarăşi reluate.

Pe un ton care o înfioră pe Demi, Gela îi spuse că era convins că se aflau într-o perioadă de activitate a „Aradiei Minor” şi mai credea că semnul stelei Aldebaran era simbolul prin care membrii conventului se recunoşteau între ei şi că Tradiţiile lui neobişnuite se mai practicau încă. Unde anume era centrul de comandă, care-i erau scopurile şi motivaţiile rămâneau aspecte la fel de neclare şi în prezent ca şi în trecut. Însă Gela era sigur că trebuia să existe o raţiune puternică ce susţinea existenţa legământului, una foarte precisă

şi care nu numai că trebuia să rămână secretă, dar necesita şi importante resurse financiare – erau implicaţi prea mulţi indivizi, iar ceremoniile pompoase prea frecvente, prea bine păzite şi prea extreme pentru ca nota de plată să nu fie mare.

Apoi ochii lui Gela se îngustară, iar vocea lui pătrunzătoare îşi rosti avertismentul:

— Nimic din ce-ai auzit în această cameră nu trebuie să iasă dintre pereţii aceştia.

Nu doar membrii Aradiei Minor plăteau nota, spunea Gela, căci, în istorie, nu puţine fuseseră asasinatele comise împotriva celor care încercaseră să afle mai multe. Ca să fie sigur că Demi înţelesese bine ceea ce-i spusese, Gela îi dezvălui secretul pe care doar puţini oameni în viaţă îl cunoşteau: era adevărat că-şi pierduse braţele pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial, însă mutilarea sa nu avusese loc în lupte, ci pe timpul unei patrulări în codrii munţilor Dolomiţi, când, din întâmplare, dăduse peste o ceremonie a Aradiei Minor. Faptul că se afla în viaţă în prezent se datora doar celor care-i tăiaseră braţele, renunţând să-l termine.

— Le-ar fi fost uşor să mă ucidă. Dar în loc să mă omoare, mi-au cauterizat rănile şi m-au scos din pădure. M-au abandonat pe marginea unui drum. Acum ştiu, scopul lor era acela de a lăsa o amintire vie şi oribilă, un avertisment pentru oricine altcineva ar fi încercat să afle ce s-a întâmplat şi ar fi atentat la secretele Aradiei Minor.

Brusc, Gela o aţinti pe Demi drept în ochi şi spuse cu un glas clocotind de furie:

— Ani de-a rândul l-am blestemat pe Dumnezeu de sute de ori pe zi pentru că nu m-au ucis atunci. Viaţa pe care-am dus-o, în halul acesta, pentru atât de mult timp, a fost mai cruntă decât de-aş fi murit de o mie de ori.

Felul în care vorbea Gela, sunetul vocii sale, furia din ochii lui, el pe scaun în cămăruţa lui, fără braţe – era o imagine terifiantă. Această imagine şi

scrisoarea tatălui ei ar fi trebuit să fie suficiente pentru ca Demi să-şi abandoneze imediat cercetările. Însă ea n-a renunţat, ba mai mult, în mod voit a îngropat aceste avertismente în memoria ei şi le-a încuiat acolo.

Până acum. Aşteptând acolo singură, în odaia aceea dintr-un corp al mănăstirii, acele amintiri ţâşniră la suprafaţă. Şi-l revăzu pe Gela dinaintea ochilor ei. Îi auzi vocea ascuţită avertizând-o. *Nimic din ce-ai auzit în această cameră nu trebuie să iasă dintre pereţii aceştia.*

Un sunet venind din fundul încăperii risipi vedenia, iar Demi îşi ridică ochii. Uşa tocmai se deschisese, iar reverendul Beck şi Luciana se îndreptau spre ea. O a treia persoană pe care Demi n-o putea vedea prea bine îi însoţea, însă, de-ndată ce se mai apropiară, o recunoscu imediat.

— Bine-ai venit, Demi. Mă bucur că ai putut să ni te alături, spuse cu căldură în glas.

Era imposibil să n-o fi recunoscut pe acea a treia persoană: faţa, chica de păr alb, excentrică, mâinile cu degetele alea incredibil de lungi.

Era doctorul Merriman Foxx.

88

12:44 P.M.

Funicularul galben-verde ajunse la terminalul superior şi se opri. O clipă mai târziu, însoţitorul deschise uşile, iar pasagerii începură să iasă pe rând. Marten trase cu ochiul spre preşedinte, apoi o luă pe urmele unui cuplu de italieni, ieşi din cabină şi începu să urce spre mănăstire.

Patruzeci de secunde mai târziu ajunsese în capătul aleii şi se opri. Complexul monahal era chiar în faţa lui. Clădirile pe care le vedea păreau toate construite din aceeaşi piatră de culoare gălbuie, calcar sau gresie. Cel mai apropiat edificiu, la capătul îndepărtat al unei alei pavate, avea şapte nivele. Cel de lângă, opt. Un altul, aflat tot în apropierea celui dintâi, avea zece etaje, iar deasupra avea un fel de clopotniţă imensă. Iar acestea erau doar o parte a întregului. Principala atracţie, biserica, era de cealaltă parte a pieţei, în capul unor scări largi de piatră. Şi piaţa şi scările erau înţesate de turişti.

12:50 P.M.

Marten se preumblă degajat prin piaţă, uşurându-i astfel lui Beck sarcina de a-l găsi. Un bărbat trecu pe lângă el, depăşindu-l, fără să se oprească însă. Era preşedintele Harris.

12:52 P.M.

Marten continuă să se plimbe. Îl văzu în faţa lui pe preşedinte cotind-o la stânga, trecând pe lângă un grup de turişti, după care dispăru undeva dincolo de ei, urmând indicaţiile lui Miguel. Se

îndrepta spre hotelul „Abat Cisneros” şi spre restaurantul acestuia.

Nicholas încetini ritmul paşilor săi şi se uită împrejur, prefăcându-se că e un turist aflat la prima vizită la Montserrat care încerca să se orienteze şi să se hotărască încotro să se îndrepte. Se întreba dacă Demi îi minţise. Poate că nici ea, nici Beck, nici Luciana, şi cu atât mai puţin Merriman Foxx, nu erau prin zonă. Poate că Demi îi trimisese la plimbare cât mai departe, iar ea şi ceilalţi se întâlneau cu dr. Foxx în cu totul altă parte, poate chiar în Barcelona.

— Domnule Marten, auzi dintr-odată vocea gravă şi catifelată a reverendului Rufus Beck.

Marten se întoarse în direcţia de unde auzise vocea şi-l văzu pe capelanul Congresului venind singur spre el din direcţia bisericii.

— Domnule Marten, repetă reverendul când ajunse lângă Nicholas. Mă bucur să vă văd. Domnişoara Picard mi-a spus că s-ar putea să veniţi.

— V-a spus? se strădui Marten să pară surprins.

Da, zâmbi reverendul cu căldură. Tocmai mă întorceam de la serviciul divin. Poate v-ar plăcea să ne însoţiţi la o ceaşcă de cafea.

— Prin „noi” vreţi să spuneţi dumneavoastră şi domnişoara Picard?

— Vor mai fi şi alte două persoane, domnule Marten. O bună prietenă de-a mea, italiancă, Luciana, şi-un prieten de-al dumneavoastră, doctor Foxx.

— Foxx!?

Beck zâmbi iarăşi.

— Mi-a cerut să vă găsesc. Îşi doreşte să rezolvaţi orice „neînţelegeri” s-ar fi putut isca în urma disputei pe care aţi avut-o în Malta. Restaurantul hotelului de aici are un mic separeu unde dumnealui şi dumneata aţi putea discuta deschis.

— Restaurant?

— Da, doar dacă nu preferaţi să vă întâlniţi altundeva.

Marten rânji ironic. Ei încercau să-l atragă pe Foxx la restaurant, iar doctorul îl invita exact în acel loc. Separeul le-ar fi putut crea probleme, însă cu Beck, Luciana şi Demi de faţă, lui Nicholas i-ar fi fost mai uşor să-i spună lui Foxx că ar fi preferat să discute între patru ochi şi să-i sugereze să facă o mică plimbare prin împrejurimi.

— Nu, la restaurant e foarte bine, domnule reverend, spuse politicos Marten. Aş fi mai mult decât bucuros să aud ce are doctor Foxx de spus în privinţa „neînţelegerilor” noastre.

89

<u>1:00 P.M.</u>

— Bine aţi venit la Montserrat, domnule Marten, spuse doctorul Foxx ridicându-se de pe scaun când el şi reverendul intrară în separeu.

Demi şi vrăjitoarea Luciana erau aşezate în faţa doctorului, la o masă rotundă acoperită cu o faţă de masă din olandă. Aveau fiecare câte o ceaşcă de cafea aburindă în faţă, iar în mijlocul mesei era un platou mic cu prăjiturele specifice regiunii, numite *polvorónes.* La masă era deja un scaun în plus pentru Beck, iar un chelner aduse unul şi pentru Marten. Încăperea era aşa cum spusese Beck, un mic separeu.

— O cunoaşteţi deja pe domnişoara Picard, spuse Foxx arătând-o cu un gest delicat pe Demi. Dumneaei este *signõra* Luciana Lorenzini, o prietenă foarte dragă de mai mulţi ani.

Marten o salută cu o înclinare a capului pe Demi, apoi uitându-se la Luciana spuse:

— Încântat să vă cunosc, *signõra.*

Restaurantul era într-adevăr parte din hotelul Abat Cisneros şi se afla, aşa cum le spusese Miguel, ceva mai jos de biserică, cu un perete lipit de versantul abrupt şi înalt al muntelui. Singura problemă pe care o ridica separeul era aceea că preşedintele nu avea cum să ştie unde era Marten, decât în momentul în care el şi Foxx aveau să iasă de-acolo. Acela era momentul în care Nicholas ar fi trebuit să-l deturneze pe Foxx spre ieşirea ce ducea către cărarea din spatele hotelului. Dacă preşedintele se impacienta şi venea să-l caute, ar fi putut chiar intra în separeu, ceea ce ar fi însemnat că identitatea sa putea fi dezvăluită, dar le-ar fi creat, în plus, un serios impediment în încercarea de-a vorbi cu Foxx doar între ei.

Marten se uită cu coada ochiului spre doctor, încercând să-i citească intenţiile. Asasinul doctor şi savant purta o jachetă de tweed bine croită, pantaloni negri lejeri şi un jerseu pe gât, asortat. Chica neîmblânzită de păr alb, à la Einstein, realmente părea o marcă înregistrată, cu totul originală. Lui Marten îi era de ajuns să se uite iar la mâinile lui ca să audă din nou vocea suferindă şi îngrozită a lui Caroline: *Felul cum mi-a atins faţa şi picioarele cu degetele alea lungi, hidoase… şi degetul mare, groaznic, cu tatuajul cu o cruce ce avea cercuri la capete.*

Marten luă abia atunci seama la un alt aspect al înfăţişării lui Foxx. Era vorba de statura sa. Era mai mare şi mai puternic decât îi păruse la prima lor întâlnire de la Café Tripoli în Malta, unde venise îmbrăcat cu un pulover larg. Iar din felul în care se ridicase şi-i întâmpinase pe el şi pe Beck atunci când intraseră în separeu, Marten îşi dădu seama că doctorul era un tip agil, cu calităţi de atlet, lucru despre care mirosise ceva atunci când se întrebase de ce alesese Malta ca reşedinţă, gândindu-se că se datora probabil nesfârşitelor scări pe care tot trebuia să le urce chiar şi numai pentru a ieşi la plimbare. De parcă a fi în cea mai bună condiţie fizică era ceva instinctual pentru Foxx, un obicei de pe vremea când era soldat în forţele de apărare ale Republicii Sud-Africane. Ceea ce însemna, aşa cum avertizase preşedintele, că n-avea să-i fie uşor să-l pună la pământ. Probabil că nu avea decât o singură şansă de a-l ataca, însă trebuia să o facă iute, eficient şi prin surprindere. Ce-ar fi urmat, n-avea să fie mult mai uşor, dar preşedintele trebuia să fie alături de Marten şi să-i dea o mână de ajutor.

— Cum a fost călătoria, domnule Marten? întrebă cu afabilitate Foxx.

Exact în acel moment, chelnerul puse o ceaşcă pe o farfurioară înaintea reverendului Beck şi-i

turnă cafea, apoi repetă aceeaşi operaţie pentru Marten.

— Din Barcelona? Sau din Malta?

— Ambele, zâmbi Foxx.

— Plăcute. Ambele, mulţumesc de întrebare.

Marten aruncă o privire scurtă înspre Demi, care evită să se uite la el şi ridică platoul de *polvorónes,* oferindu-i-l Lucianei. Marten mai zăbovi o clipită cu privirea asupra ei, încercând să-şi dea seama de partea cui era de fapt, apoi se uită iar la Foxx.

— Reverendul Beck m-a poftit aici datorită celor petrecute în Malta. E îngrijorat că s-ar putea să-mi fi făcut o părere greşită după conversaţia noastră de-acolo. Mi-a sugerat că v-ar plăcea să mi le corectaţi.

— Să le corectez, da, bine spus, domnule Marten, spuse Foxx schiţând un zâmbet. Mi-ar face într-adevăr plăcere să o fac şi chiar am s-o fac. Singura mea problemă este că ar trebui să mai fie cineva cu noi, aici, şi nu este.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi mai venit cu cineva la Montserrat, nu-i aşa? Cu preşedintele Statelor Unite ale Americii, John Henry Harris, zise iarăşi Foxx afişând acelaşi surâs ca şi înainte.

Era relaxat şi detaşat, ca şi cum ar fi vorbit de un oaspete oarecare ce nu mai sosea.

— Preşedintele Statelor Unite? rânji larg Marten. Cu greu s-ar putea spune că mă învârt în astfel de cercuri.

— Asta până de curând, domnule Marten.

— Dumneavoastră ştiţi mai multe decât mine.

Marten ridică ceaşca şi sorbi o dată din cafea. Îi aruncă o privire lui Demi, grea, acuzatoare, de parcă ea ar fi fost cea care le spusese celor de faţă despre preşedinte. De data aceea ea nu-i evită privirea, ba mai mult, cu o clătinare a capului abia schiţată negă că ceilalţi ar fi aflat de la ea. Că le-ar fi spus ea ceva.

— V-aş sugera să vă căutaţi tovarăşul şi să-i cereţi să ni se alăture, domnule Marten.

Foxx îşi ridicase ceaşca şi o ţinea cu ambele mâini, iar degetele lui lungi păreau înfăşurate în jurul ei.

— Cred că amândoi veţi fi interesaţi să vedeţi ceea ce am să vă arăt. Poate chiar mai mult decât interesaţi.

Marten nu-i răspunse imediat. În mod evident, ştiau că preşedintele e acolo sau cel puţin presupuneau că este. Dacă ar fi negat, n-ar fi făcut decât să prelungească situaţia aceea, ceea ce ar fi fost periculos dacă Foxx îi anunţase deja pe „prietenii” preşedintelui, iar Serviciul Secret sau CIA erau acum în drum spre Montserrat. Aşadar întrebarea era: ce-i de făcut? Planul iniţial era ca preşedintele să rămână nevăzut până când Marten ar fi reuşit să-l izoleze pe Foxx şi să-l scoată afară. Dar acum că doctorul ceruse pe nepusă masă ca preşedintele să fie prezent, totul se schimba. Nu le mai rămânea nici măcar ideea ca Marten să-l separe pe Foxx de ceilalţi. Ceea ce îi lăsa fără niciun plan, iar preşedintele ajungea cu totul la mila lui Foxx. Ori Marten nu putea permite să se întâmple una ca asta.

— Nu-s prea sigur unde s-ar putea afla. Nu ştiu nici măcar dacă a mai rămas aici. Mi-ar putea lua ceva timp să-l găsesc, dacă am să-l găsesc.

— Domnule Marten, cu riscul de a părea vanitos, cred că pot afirma cu certitudine că motivul venirii preşedintelui la Montserrat este acela de a se întâlni cu mine, spuse Foxx zâmbind subţire. Aşa că mă îndoiesc că va pleca înainte să ne vedem. Şi nici nu cred că va fi prea încântat dacă îl veţi face să rateze această şansă.

Pentru un foarte scurt moment, Marten îl scrută pe Foxx, mai sorbi o dată din ceaşca de cafea, apoi o puse pe farfurioară şi se ridică.

— Să văd ce pot face.

— Vă mulţumesc, domnule. Nu veţi fi dezamăgiţi. Nici preşedintele, nici dumneavoastră. Vă garantez.

90

<u>1:15 P.M.</u>

Marten părăsi restaurantul şi traversă piaţa, întorcându-se pe drumul pe care venise. În afară de Beck şi de femeia aceea, se părea că Foxx nu mai fusese însoţit de altcineva, şi poate chiar aşa şi era. La urma urmei, erau la Montserrat şi nu acasă la el în Malta, unde părea să-şi fi stabilit cartierul general. Pe de altă parte, îi era de ajuns lui Marten să-şi amintească de Melzer, individul cu păr cărunt, ca să realizeze de ce resurse dispunea sud-africanul.

Demi rămânea un mister, aşa cum fusese de la bun început. Semnul prin care negase o posibilă vinovăţie pentru faptul că Foxx ştia de prezenţa preşedintelui acolo nu era suficient. În mod cert, era menit să-l facă pe Marten să o creadă, însă tot mai rămâneau întrebări fără răspunsuri, printre altele cum anume reuşise Beck să-l găsească atât de repede pe Marten. Cu siguranţă reverendul nu fusese atât de indiferent la vestea sosirii lui Nicholas în Barcelona aşa cum spusese Demi. Mai mult, ştiuseră că el se-ndreaptă spre Montserrat şi când va sosi cu exactitate, iar aceste informaţii nu le puteau avea decât de la Demi. Ţinând cont de aceste chestiuni, însemna că Demi îi întinsese o cursă.

Faptul că dr. Foxx îl pomenise brusc, în cunoştinţă de cauză, pe preşedinte schimba lucrurile şi chiar dramatic, ridicând mult miza jocului. Îl făcu pe Marten şi mai curios în privinţa scopului urmărit de Demi. Dacă nu lucra pentru Beck, altfel spus dacă nu era în tabăra lui Foxx, ceea ce încă părea probabil, ce putea fi atât de constrângător încât să fie dispusă să-l sacrifice chiar pe preşedintele Statelor Unite ca să-l obţină,

mai ales acum, în acele circumstanţe pe care le cunoştea aproape în întregime şi încă bine?

Pe de altă parte, dacă negarea implicării ei era ingenuă, iar scopul pe care-l urmărea ea era cu totul altul decât cel declarat, însemna că dr. Foxx ştia de mişcările preşedintelui din altă parte: de la Miguel sau de la „prietenii” lui Harris. Gândindu-se la aceste posibilităţi, trebuia să încline mai mult spre cea din urmă variantă, căci Miguel se dovedise un tip mult prea onest, prea dintr-o bucată pentru a face astfel de lucruri. Mai mult ca sigur că „prietenii” preşedintelui ştiau deja că Harris fusese în camera sa din Barcelona în noaptea dinainte şi puteau presupune că, de vreme ce niciunul din ei nu fusese prins, erau încă împreună. Aşadar, dacă Marten mergea la Montserrat, atunci şi preşedintele se îndrepta într-acolo. Era ceva ce-ar fi putut lua de la bun început în considerare şi s-ar fi putut pregăti din timp pentru această posibilitate, însă nici el, nici preşedintele nu se gândiseră la asta, şi literalmente intraseră de-a dreptul în „vizuina vulpii”[6].

Totuşi, mai aveau încă un atu de partea lor, dacă i se putea spune astfel: faptul că preşedintele nu se arătase încă. Ceea ce însemna că încă mai aveau o şansă să o şteargă de acolo înainte să vină agenţii Serviciului Secret sau CIA, caz în care cursa ar fi fost închisă de-a binelea.

1:18 P.M.

Marten ieşi din piaţă şi o coti la dreapta, trecând pe lângă clădirea cu mai multe etaje pe care o văzuse când venise dinspre terminalul funicularului. La capătul aleii pe care-o luase, coti iar la dreapta, trecu pe sub o colonadă înaltă, apoi, strecurându-se într-un grup de turişti, începu drumul înapoi spre restaurant, mereu atent la eventualii urmăritori. Din câte-şi putea da seama, nu era nimeni pe urmele lui.

Făcuse deja un tur complet şi se apropia iarăşi de hotelul Abat Cisneros şi de restaurantul acestuia, unde vărul Jack trebuia să fie deja instalat la pândă, aşteptând undeva în apropierea coridorului ce ducea spre toaleta bărbaţilor şi a ieşirii înspre cărare. Acum era momentul ca Marten să se asigure cu absolută certitudine că nu era urmărit. Trecu intenţionat de principala intrare a restaurantului şi se strecură în holul hotelului, pe care-l traversă luând aminte că şi acolo era o uşă pe unde se putea ajunge în restaurant, după care intră într-un mic bar aflat vizavi. Aşteptă ca barmanul să vină la el şi-i comandă o sticlă de bere, apoi se aşeză la o masă de unde putea supraveghea intrarea în bar. Planul lui era să aştepte trei minute şi, dacă nu intra niciun individ care să-i dea de bănuit, să se ridice şi să plece spre uşa care dădea direct în restaurant.

1:23 P.M.

Marten bău din bere şi se uită indiferent în jur. Singurele persoane prezente erau cele pe care le văzuse încă de când intrase în bar: barmanul şi şase muşterii, două perechi la mese separate şi alţi doi chiar la bar, unde pe ecranul unui televizor se puteau urmări emisiunile postului CNN International. Un bărbat cu o constituţie atletică vorbea de la masa prezentatorilor de ştiri.

„Suntem pregătiţi să vă prezentăm o înregistrare video realizată de Departamentul Securităţii Naţionale”, spunea prezentatorul. „îl veţi putea vedea pe preşedintele Harris într-o locaţie nespecificată, unde a fost transportat de agenţii Serviciului Secret ca urmare a unei ameninţări teroriste în timpul vizitei la Madrid. Îi veţi putea vedea împreună cu preşedintele pe James Marshall, consilierul pe probleme de securitate naţională, pe Terrence Langdon, secretarul apărării şi pe David Chaplin, secretar de stat.”

Pe ecran începu să se deruleze dintr-odată înregistrarea pomenită. Ora filmării şi data din colţul din dreapta jos indicau că fusese făcută începând cu 2:33 p.m., cu o zi înainte, adică pe 7 aprilie. Preşedintele Harris era înfăţişat într-o cameră cu un aspect rustic în timpul unei şedinţe de lucru împreună cu consilierii săi. Prezentatorul comenta imaginile filmate:

„Preşedintele vrea să aducă la cunoştinţa tuturor că este în siguranţă, în bună condiţie fizică şi că este hotărât să-şi respecte programul şi să se întâlnească cu şefii statelor europene la reuniunea NATO de luni, de la Varşovia."

— Dumnezeule, oftă Marten, nimic nu le scapă.

Mai luă un gât de bere şi îşi luă ochii de la televizor uitându-se spre intrare. De când intrase el în bar nu mai venise nimeni. Mai trecură patruzeci de secunde, apoi încă zece. Dacă l-ar fi urmărit cineva ar fi trebuit să ajungă deja. Marten îşi puse paharul pe masă şi era gata să se ridice, când un alt reportaj TV îi atrase atenţia. Un eveniment ce avusese loc în Franţa la Chantilly. Doi jochei fuseseră împuşcaţi mortal foarte devreme în acea dimineaţă în timp ce-şi antrenau caii de curse pe o pistă ce trecea printr-o pădure. În mod evident, ucigaşul stătuse la pândă în pădure şi trăsese dindărătul copacilor, după care pur şi simplu plecase, lăsând în urmă arma crimei, o puşcă M-14, creată special pentru armata americană, ca şi cum ar fi vrut în acelaşi timp să-i ia peste picior şi să-i intrige pe anchetatori. Ceea ce sporea şi mai mult misterul era faptul că ambii jochei fuseseră ucişi de acelaşi glonţ, care trecuse prin craniul celui dintâi, penetrând apoi ţeasta celui de-al doilea. Fusese o lovitură pe care anchetatorii o considerau fie accidentală – fiind vizată numai una dintre victime –, fie straniu intenţionată, ca şi cum ucigaşul ţinuse să-şi demonstreze capacităţile. Oricum ar fi fost, poliţiştii francezi declarau că nu mai văzuseră aşa ceva.

Şi nici Marten, în vremile demult apuse când fusese poliţist la Omoruri în Departamentul de Poliţie din Los Angeles.

1:28 P.M.

Vărul Jack îl văzu pe Marten intrând, dar nu arătă prin nimic că l-ar fi cunoscut. Aparent neinteresat de grupul zgomotos de copii şi părinţi înghesuiţi la o masă din apropiere, stătea aşezat aşa cum vorbiseră singur la o măsuţă mai din fundul sălii principale a restaurantului şi chiar la capătul unui hol scurt ce ducea spre toalete şi spre ieşirea personalului. Purtând încă ochelarii şi pălăria mare şi pleoştită primită de la Demi, părea cufundat în studierea unui ghid al Montserratului cu pagini lucioase. Lângă mâna sa, era o sticlă neîncepută de apă carbogazoasă Vichy Catalan.

După ce intră, Marten se opri o clipă, iar apoi, uitându-se degajat împrejur, traversă sala spre locul unde se afla preşedintele şi se aşeză la o altă masă din apropiere.

— Foxx ştie că sunteţi aici, spuse Marten cu glas scăzut. Acum este într-un separeu unde putem ajunge prin coridor. Vrea să ne întâlnim cu toţii. Cum a aflat, nu sunt sigur, dar nu cred că i-a spus Demi şi am îndoieli serioase c-ar fi făcut-o Miguel. Ceea ce înseamnă…

— Că, logic, n-a mai rămas decât un singur răspuns. Şi amândoi ştim care este, spuse preşedintele ridicând capul şi uitându-se la Marten; pe faţa sa împietrită nu se citea nimic. Dacă a existat vreodată vreo îndoială că „prietenii" mei sunt în aceeaşi echipă cu doctor Foxx, ei bine, această incertitudine tocmai s-a limpezit.

— Şi asta nu e tot, spuse Marten. CNN tocmai a difuzat un material video care se pare că venea de la Departamentul Securităţii Naţionale. Vă arăta pe dumneavoastră într-o cabană undeva, proaspăt bărbierit şi cu meşa pe cap. Împreună cu secretarul

de stat, cu cel al apărării şi cu consilierul de securitate naţională. Conform reporterului, înregistrarea s-a făcut ieri după-amiază şi, mai mult, luni veţi fi la Varşovia aşa cum e planificat. Ca o dovadă în plus, înregistrarea avea marcajele orare şi de dată care confirmau informaţiile.

Ochii preşedintelui Harris se îngustară de furie. Îşi reluă demonstrativ studiul ghidului.

— Toaleta bărbaţilor e chiar pe holul din spatele nostru, spuse fără să ridice ochii. Uşa ce dă afară e imediat după toaletă. Odată ajuns afară dai într-o cărare pentru angajaţi care vine din piaţă. Douăzeci de metri în direcţia opusă o altă cărăruie urcă spre pantele stâncoase, apoi coteşte şi se pierde pe sub coroanele copacilor. Treizeci, patruzeci de metri mai încolo sunt ruinele unei vechi capele, exact cum a zis Miguel. Înăuntrul capelei nu mai sunt decât două încăperi mici, în fine, ce-a mai rămas din ele. Dar cred că ambele vor fi suficiente pentru discuţia noastră cu doctor Foxx.

— Încă mai vreţi să continuaţi afacerea asta? întrebă Marten neîncrezător.

— Da, spuse preşedintele tot cu capul plecat în ghidul său.

— Vere, se aplecă Marten înainte, vorbind pe un ton de urgenţă, însă în şoaptă, nu cred că vă daţi realmente seama ce se petrece aici. Foxx se gândea că veniţi, dar n-a fost sigur până nu m-a văzut pe mine. Acum ei ştiu şi sunt sigur că „salvatorii” dumneavoastră au fost deja anunţaţi. Din ceea ce ştim, aceştia ar putea fi deja undeva prin zonă, aşteptând să ieşiţi la vedere. Iar când vă veţi arăta, vă vor scoate de urgenţă de-aici şi vă vor duce în locaţia care se potriveşte cu versiunea lor de păstrare sub protecţie. Vere, trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm acum. Ieşiţi pe uşa din spate, sunaţi-l pe Miguel pe mobil, apoi aşteptaţi-l într-un loc ferit până ajunge aici. Iar după aceea, ca să vă citez, „să ne ajute Dumnezeu”.

Preşedintele închise ghidul şi se uită la Marten cu o privire hotărâtă.

— În Spania e sâmbătă după-amiază. Conferinţa NATO e luni dimineaţă la Varşovia. Timpul nostru se scurge şi e timpul în care trebuie să scoatem de la Foxx informaţiile de care avem nevoie. „Salvatorii” mei ar putea apărea în câteva minute sau în câteva ore. Dacă ajung în câteva minute, suntem terminaţi oricum. Dacă întârzie, atunci mai avem timp să facem ceva.

— Vă asumaţi un risc a’ dracului de mare, vere, şi ştiţi asta.

— Nu rişti decât atunci când ai de ales.

Harris se ridică brusc de pe scaun.

— Să nu-l lăsăm pe bunul nostru doctor să ne aştepte mai mult decât ne-a aşteptat deja.

91

1:40 P.M.

Merriman Foxx era singur şi-şi făcea însemnări într-un carneţel de buzunar, când Marten şi preşedintele Harris au intrat în separeu. Demi, Beck şi Luciana plecaseră, iar masa fusese debarasată şi curăţată.

— A, domnilor, spuse Foxx zâmbitor, ridicându-se în picioare aşa cum făcuse şi când îl întâmpinase pe Marten. Eu sunt doctorul Foxx, domnule preşedinte. Îmi face mare plăcere să vă întâlnesc, domnule.

Apoi îşi flutură mâna spre masa goală.

— Mi-e teamă că ceilalţi au hotărât să iasă şi să vadă împrejurimile. Am putea rămâne aici să discutăm, dar cred că ne-am putea petrece acest timp într-un mod mai interesant dacă am merge să vă arăt laboratorul meu.

— Aveţi un laborator aici? întrebă uimit Marten.

— Şi un birou şi un mic apartament, răspunse Foxx cu acelaşi zâmbet amabil ca şi până atunci. Şi toate mi-au fost puse la dispoziţie în chipul cel mai generos de către Ordin. Mi-au asigurat un plăcut refugiu din calea atenţiei presei şi a întrebărilor nemeritate şi necinstite care-mi sunt puse de mult timp referitor la Unitatea Medicală a Zecea, dar şi un loc unde pot lucra în linişte.

— Întotdeauna am fost interesat de locul în care muncesc alţii, spuse preşedintele fără să trădeze niciun fel de emoţie.

— Aşa şi eu, domnule preşedinte. Pe-aici, vă rog, spuse Foxx zâmbind iarăşi şi-i pofti spre ieşire.

Marten îi aruncă preşedintelui o privire alarmată, însă nu primi niciun fel de răspuns.

1:45 P.M.

Merriman Foxx îi conduse prin piaţa din faţa bisericii, iar apoi în jos pe o alee îngustă pavată, de-a lungul căreia, de-o parte, erau aliniate şiruri de lumânări roşii şi albe.

Marten se uită peste umăr în urmă, din mers, dar nu văzu pe nimeni. I se părea ciudat că Foxx era singur: nu avea escortă, nici gardă de corp, nici măcar Beck nu-l însoţea. Însă se gândi că, în afară de Beck, Demi şi de tânăra pe nume Cristina, fusese singur şi când Marten se întâlnise cu el în Malta, la Café Tripoli. În plus, după câte zicea Beck, Foxx plecase de-acolo tot singur, lăsându-l pe reverend să le conducă pe cele două femei înapoi la hotelul unde erau cazate. Mai scurt, Foxx fusese neînsoţit în Malta şi aşa era şi acum. Poate că pur şi simplu asta era alegerea lui sau ăsta îi era stilul. Poate era încredere, sau aroganţă. Sau toate astea la un loc. La urma urmei, el era doctorul Merriman Foxx, acel doctor care comandase Unitatea Medicală a Zecea şi toate operaţiunile ei secrete, inclusiv „descoperirile" biologice, vreme de mai bine de două decenii. Acelaşi Merriman Foxx care, foarte de curând, trecuse de unul singur prin ancheta Congresului Statelor Unite referitoare la cercetările şi dezafectarea acelei brigăzi. Acelaşi Merriman Foxx care supraveghease personal uciderea haină a lui Caroline Parsons, iar acum era piesa principală într-un plan mult mai întins, care pregătea un genocid.

Marten era sigur că Foxx ajunsese cine era ştiind ce face şi de bunăvoie şi că de-acum pentru el, numai ideea de a fi escortat de gărzi sau acoliţi era un afront adus caracterului său puternic. Asta dacă nu cumva gărzile erau pe undeva pe-aproape, ascunse, veghind. Poate că fuseseră de la bun început.

— Pe-aici, vă rog, îi pofti Foxx pe o altă alee, lăturalnică, iar zece secunde mai târziu pe o alta.

Toate păreau identice: alei pavate şi înguste, mărginite de pereţi înalţi de piatră, care dădeau dintr-una într-alta, aproape imposibil de diferenţiat una de cealaltă.

Cu cât înaintau mai adânc în acest labirint, cu atât mai îngrijorat era Marten. Chiar şi numai să găsească drumul înapoi, spre locul unde urma să-i aştepte Miguel cu maşina pregătită ar fi putut fi o problemă extrem de dificilă, mai ales dacă ar fi trebuit să se grăbească. În plus, zâmbetul lejer şi purtarea firească a lui Foxx era menită să-i facă să uite că sub această mască se ascundea un criminal viclean, crud şi ingenios care nu numai că o omorâse pe Caroline, dar era adânc implicat, împreună cu „prietenii” preşedintelui în acel „complot” monstruos pe care-l puseseră la cale. Şi-atunci cine putea şti încotro îi ducea, şi cine sau chiar ce îi putea aştepta acolo?

Mai mult, însăşi mănăstirea Montserrat era o aşezare ce ridica multe probleme. Că era sau nu un lăcaş de cult şi un obiectiv turistic, în primul rând era, aşa cum se temuse Marten, o aşezare mică, izolată, situată la înălţime pe un versant pustiu de munte, la câţiva kilometri depărtare de orice altă localitate.

Era un loc din care un om ar fi putut dispărea într-o clipită, fără să mai poată fi găsit vreodată. Marten era sigur că preşedintele era la fel de conştient ca şi el de situaţia în care se aflau. Dar mai ştia şi că preşedintele avea şi alte lucruri în minte pe lângă propria siguranţă şi că primul său obiectiv era acela de a găsi un loc potrivit unde să discute cu Foxx faţă în faţă şi să-l ia la întrebări. Tocmai de aceea acceptase să-l lase pe doctor să-i conducă unde voia, mai ales că lipsea Beck, paza sau oricine altcineva care ar fi putut interveni între ei. Şi tot de aceea, în ciuda temerilor sale, Marten ştia că nu avea de ales decât să-l urmeze pe preşedinte.

— Am ajuns, domnilor, spuse Foxx oprindu-se în faţa unei uşi masive de lemn, montate într-o arcadă de piatră. Puţină intimitate departe de mulţime, continuă el zâmbitor, după care deschise un panou de lemn fixat în lucrătura de piatră ce încadra uşa.

Înăuntru era o tastatură electronică. Foxx tastă repede un cod, apăsă butonul de confirmare, închise panoul şi răsuci clanţa de fier a uşii, care se deschise, iar doctorul îi invită pe cei doi să intre într-o încăpere spaţioasă cufundată în penumbră. Tavanul în arcadă era înalt. Mai multe scaune de lemn erau aliniate pe lângă unul dintre pereţi, iar un altul era acoperit de un corp masiv de bibliotecă. În cameră nu mai era alt mobilier în afara unui birou mare tot din lemn cu un singur scaun în spatele lui. Ambele era la capătul îndepărtat al încăperii. Dincolo de birou, la dreapta lui, era o uşă de lemn sculptat, cu o lucrătură bogată şi montată într-un naos boltit.

— Asta a fost multă vreme camera consiliului bisericesc, spuse Foxx liniştit, traversând încăperea, şi conducându-i spre naos. Eu am moştenit-o abia de curând.

Ajunseră în naos, iar Foxx deschise uşa, invitându-i în altă sală, după care închise grijuliu uşa după ei. Noua încăpere în care intraseră era şi mai mare decât cea dintâi şi cu totul diferită. Cu o lăţime de vreo douăzeci de metri şi lungă de vreo treizeci, era iluminată sinistru de un şir de lămpi de cultură suspendate deasupra a vreo două duzini de mese dreptunghiulare acoperite cu nişte capace bombate din plexiglas.

— Asta-mi este opera, domnilor, şi doresc să o vedeţi cu ochii dumneavoastră, nu doar să auziţi despre ea, spuse Foxx arătând spre mese. Nu e vorba de bacterii, nici de spori sau cine ştie ce molecule letale. Nu produc nimic care să fie folosit pentru vreun război. Înainte, ca şef al Unităţii Medicale a Zecea, n-am făcut decât să-mi servesc

patria, într-o vreme în care criza naţională sporea. Începând cu anii ’60 ne-am confruntat cu mişcările de guerilă ce erau în plină dezvoltare. În fostele colonii, Mozambic şi Angola, aveau loc insurecţii, în Tanzania şi în Zambia existau tabere militare pentru instruirea insurgenţilor, majoritatea lor finanţate de Cuba şi URSS. Programele pe care le-am aplicat împotriva insurgenţilor au fost dezvoltate de francezi în Algeria şi de britanici în Malaiezia şi în Kenya, însă nu erau suficient de folositoare pentru viitorul război de care noi ştiam că avea să vină. Trebuia să creăm arme noi, ingenioase, inclusiv arme biologice şi chimice, pentru că exact aceste tipuri de arme le descopereau alţii pentru a le folosi împotriva noastră.

— Ce sunt astea? îl întrerupse brutal preşedintele Harris, arătând spre şirurile de mese cu capace transparente, de parcă monologul ce nu se mai termina al lui Foxx nu era nimic altceva decât flecăreală.

— Exact ceea ce voiam să vă arăt, domnule. Culturi vegetale. Hrana şi energia pentru ziua de mâine. Culturi modificate genetic ce ar putea ajunge la maturitate în câteva săptămâni aproape oriunde pe planetă, la un cost extrem de redus faţă de cel plătit acum. Fructe şi legume cu valori nutriţionale mult deasupra oricărora disponibile acum pe piaţă. Varietăţi de porumb, soia, lucernă, floarea-soarelui, căpşuni, coacăze şi merişor. Apoi, am aici soiuri de iarbă şi de nutreţ care ar putea ajuta şi la prevenirea eroziunii solului, dar şi pentru păşuni sau pentru hrana animalelor sălbatice. Şi toate astea pot să crească repede şi uşor la scară industrială pe aproape orice tip de sol, solicitând o cantitate redusă de irigaţii. Anumite varietăţi de porumb, soia şi alune de pământ pot fi cultivate în acelaşi fel şi pot fi la fel de repede şi de ieftin procesate pe scară largă în carburanţi cu preţ mic, care prin ardere n-ar produce gaze ce

încălzesc atmosfera. Lucrăm de asemenea şi la crearea a ceea ce numim „etanol de celuloză”; încercăm să găsim procesul prin care să transformăm resturile agricole, adică pănuşile, paiele şi chiar lemnul, în combustibili.

Până în acel moment atenţia lui Foxx fusese toată îndreptată spre preşedinte, dar odată ajuns în acel punct al prezentării se întoarse spre Marten.

— M-aţi acuzat în Malta că aş face experimente pe fiinţe omeneşti. Aţi avut dreptate, am făcut astfel de experienţe. Dar numai pe bolnavi în stadiul terminal şi numai cu acordul lor, în încercarea de a le salva vieţile şi, la urma urmei, pe aceea a cetăţenilor noştri. Însă acele programe sunt demult de domeniul trecutului. Sunt complet dezafectate, iar documentaţia elaborată a fost distrusă. Mulţi dintre cei care au participat la ele sunt morţi acum. În cei aproape douăzeci de ani care au trecut m-am confruntat mereu cu acuzaţii şi cu interdicţii peste interdicţii, toate sforării ale unor persoane care fie n-au înţeles ce făceam, fie aveau o agendă politică numai de ei cunoscută. În tot acest timp am lucrat singur, fie aici, fie în Malta. Mi-am găsit vocaţia nu în război, ci în viitoarea bună-stare a întregii planete şi a creaturilor care o locuiesc.

— Singur? întrebă Marten de parcă s-ar fi referit la munca de cercetare a lui Foxx, dar de fapt vrând să observe reacţia doctorului.

Voia să afle dacă într-adevăr pe-acolo se aflau şi alţi indivizi pe care nu-i văzuseră încă, dar care stăteau ascunşi, aşteptând doar un semn de la Foxx.

Însă Foxx îşi dădu imediat seama unde bătea Marten.

— Întrebaţi dacă am oameni de gardă care să mă protejeze?

— Cred că se referea la alţi cercetători, interveni repede preşedintele întărind poziţia lui Marten.

— Desigur, replică politicos Foxx. Vin din când în când să-mi ceară sfatul. Mulţi lucrează cu jumătate de normă, dar toţi sunt voluntari. Comunicăm aproape exclusiv prin Internet.

Foxx aruncă o privire prudentă spre Marten, apoi se uită iar spre preşedinte.

— Cât despre însăşi munca mea… Dacă încă vă mai îndoiţi de mine, sunteţi bineveniţi să vedeţi şi celelalte experimente, destul de multe, pe care le desfăşor aici, aflate în diverse stadii de dezvoltare. Există însemnări, jurnale, fişe ştiinţifice despre toate. Şi sunteţi liberi să le examinaţi pe toate. Dar trebuie să vă cer să nu daţi publicităţii nimic din ceea ce veţi vedea. Nimic din ce este aici nu poate fi făcut cunoscut până când procesele nu ajung la capăt. Atunci abia se întocmeşte documentaţia legală şi sunt asigurate patentele. Iar când se vor obţine acestea, dreptul de a le folosi va fi cedat Naţiunilor Unite. Profiturile, cum vă şi puteţi imagina, vor fi ameţitoare.

— S-ar părea, doctore, că aţi devenit chiar binevoitor, spuse preşedintele Harris. Da, aş vrea să văd mai multe. Experimentele, însemnările dumneavoastră, jurnalele. Tot.

— Desigur.

92

2:00 P.M.

Foxx îi conduse către o altă uşă, de data asta una din oţel polizat. Ajungând la ea, se opri, scoase o cartelă de securitate din buzunarul hainei şi o trecu prin fanta unui dispozitiv electronic fixat pe perete. Imediat uşa se dădu în lături lăsând să se vadă un tunel săpat în gresie, lung şi şerpuit, cu un tavan jos ce părea că taie prin miezul muntelui. Era luminat de becuri dispuse cam la fiecare şapte metri, atârnate de un cablu la vedere agăţat din loc în loc de tavan.

— Acesta e doar unul dintr-o adevărată reţea de tuneluri săpate de mineri în urmă cu aproape un secol. Multe din ele sunt demult abandonate şi doar puţini oameni ştiu de existenţa lor. Noi suntem chiar norocoşi să-l putem folosi pe acesta.

Zicând acestea, Foxx se aplecă şi-o luă înainte pe un podeţ de scânduri negeluite, înălţat deasupra fundului noroios al tunelului şi prins de pereţii zgrunţuroşi din care ici şi colo se prelingeau firicele de apă din pânza freatică.

— Cândva, aproape toată zona asta era sub ceea ce numim noi acum marea Mediterană. Atunci un fluviu curgea prin părţile mai înalte înspre golf, formând aceste grote subterane. Acum, după atât de multe secole, aceste grote sunt mult deasupra nivelului mării. Sunt uscate, aerul lor e proaspăt, iar temperatura lor e remarcabil de constantă în timp. Toate aceste elemente combinate cu mărimea acestor goluri subterane şi cu relativa lor izolare au creat împreună condiţiile aproape perfecte pentru cercetările mele.

Dacă Marten fusese îngrijorat înainte, acum preocuparea sa se dublase. Locul unde se aflau era ascuns şi departe de toţi şi de toate, iar ei intrau

acolo conduşi de un criminal extrem de periculos şi de crud, nemaipunând la socoteală faptul că oricum nu s-ar fi descurcat în labirintul de cărărui de-afară, dacă ar mai fi ieşit. Fie că Foxx era singur cu ei, fie că-l mai aştepta altcineva pe undeva, Marten era convins că el şi preşedintele erau atraşi într-o cursă şi că era mai mult decât nesăbuit să mai facă chiar şi un singur pas în plus. Încă o dată îi aruncă preşedintelui o privire alarmată.

Harris îl ignoră ca şi înainte, concentrându-şi în schimb atenţia la caracteristicile şi construcţia tunelului: pereţii şi tavanul jos, tăiate grosolan şi neregulat cu perforatoarele, vatra de lut.

Fie că-i plăcea sau nu preşedintelui, Marten simţea că era datoria lui să-i atragă atenţia asupra riscurilor şi încă repede.

— Domnule preşedinte, spuse ferm, cred c-am mers destul de…

— Am ajuns, domnilor.

Foxx urmase un alt cot al tunelului şi deodată se pomeniră în faţa altei porţi din oţel polizat. Şi iarăşi Foxx pasă cartela de securitate printr-un decodor electronic din peretele alăturat. Ca şi mai înainte, uşa glisă în lături ca să dezvăluie privirilor lor o cavernă de două ori mai mare decât cea în care se aflaseră cu puţine momente în urmă.

Foxx intră cel dintâi. Marten îl apucă de braţ pe preşedinte şi-l trase înapoi.

— E-n regulă, vere, spuse încet preşedintele şi-l urmă pe Foxx.

Marten blestemă în barbă şi intră şi el. O jumătate de secundă mai târziu uşa se închise după ei. Aveau în faţa ochilor o vastă suprafaţă de vreo treizeci şi cinci de metri pe douăzeci, ocupată de mese cu vitrine de sticlă. La capătul cel mai îndepărtat al acelei săli erau vreo câteva cuşti de oţel, mari şi mici.

— Da, îi înştiinţă Foxx, am făcut nişte experimente şi pe animale. Acum însă nu e

niciunul aici.

— Administraţia mănăstirii ştie despre aceste săli? întrebă Marten.

— Aşa cum am spus şi înainte, Ordinul mi-a satisfăcut cu generozitate cerinţele, răspunse Foxx zâmbind.

Marten observă că preşedintele ia aminte la ceea ce era împrejurul său, aşa cum făcuse şi în galerie: pereţii cioppliţi grosolan în calcar, tavanul, duşumeaua. Brusc îşi îndreptă atenţia înspre un banc de oţel inox cu nişte picioare grele de lemn care se înălţau deasupra lui într-un capăt şi cu un tambur acţionat mecanic mare la celălalt, între ele, o a doua piesă de oţel inox era instalată deasupra unei şine duble ce se întindea dintr-o parte într-alta a suprafeţei mesei.

— Ce este asta, doctore?

— O linie de producţie.

— Arată de parc-ar fi un aparat medieval de tortură.

— Aparat de tortură? Ei, poate pentru plante, răspunse Foxx zâmbind în felul lui relaxat şi curtenitor. Seminţele se-mprăştie pe această suprafaţă de oţel inox, apoi sunt acoperite cu o folie specială din plastic. Tamburul se încinge şi e purtat înainte şi înapoi deasupra suprafeţei astfel acoperite, pregătind seminţele pentru plantarea lor imediată într-un sol preparat special ca cel pe care l-aţi văzut în răsadniţele din cealaltă încăpere. Într-un fel se poate spune că e un incubator. Ca toate celelalte lucruri de-aici este eficient, inovator şi inofensiv.

Harris se uită scurt la Marten, apoi îşi îndreptă atenţia spre Foxx.

— De fapt, aş fi preferat să fie o masă pentru tortură. Ceva de care-ar putea fi imobilizat un om ca să poată fi făcut să-şi mărturisească mişeliile şi păcatele.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi, spuse Foxx.

Într-o clipită, Marten înţelese de ce anume îi ignorase preşedintele avertismentele până atunci şi de ce privise cu luare aminte atât tunelul, cât şi sala în care se aflau. Căuta să vadă dacă sunt camere, microfoane sau alte dispozitive de supraveghere. Dintre toţi oamenii de pe lume, el chiar ar fi trebuit să ştie după ce să se uite. Cei din Serviciul Secret mai mult ca sigur că-i arătaseră aproape toate dotările lor, iar aceasta era o cunoaştere importantă care, în combinaţie cu deja dobânditele cunoştinţe în domeniul construcţiilor, cu curajul şi cu tăria sa de caracter, fusese motivul principal pentru care reuşise să scape din hotelul din Madrid. Marten îşi făcuse griji că erau singuri şi mult prea izolaţi şi că Foxx le întinsese o capcană. Preşedintele Harris văzuse tocmai contrariul. Nu ei, ci doctorul era singur şi izolat. Cât timp nu erau siguri dacă nu erau urmăriţi în vreun fel, preşedintele jucase tare, asumându-şi aceleaşi riscuri ca atunci când venise să se întâlnească cu Foxx.

— Am vrea să ne vorbiţi, să ne spuneţi tot, doctore, spuse calm Harris. Să ne daţi detalii despre planurile voastre în privinţa statelor musulmane.

— Poftim!? se prefăcu Foxx a nu înţelege.

— Planurile pe care dumneavoastră şi bunii mei prieteni de la Washington le-aţi conceput pentru a devasta Orientul Mijlociu.

— Mă dezamăgiţi, domnule preşedinte, răspunse Foxx zâmbind iarăşi. Aşa cum v-am arătat adineauri, în ultimii douăzeci de ani cercetarea mea n-a vizat altceva decât prosperitatea şi sănătatea şi a fost generată de bunăvoinţa faţă de locuitorii acestei planete.

Preşedintele îi tăie brusc vorba, mânios.

— N-o să scăpaţi doar cu atâta, doctore.

— Ce i-aţi injectat lui Caroline Parsons? interveni pe neaşteptate şi Marten.

— M-aţi mai întrebat ceva asemănător şi înainte. N-am idee cine sunteţi sau ce…

— Centrul de Recuperare din Silver Springs, Maryland. Doctoriţa Lorraine Stephenson v-a asistat.

— N-am auzit niciodată despre acel loc. Şi, aşa cum v-am spus şi în Malta, nici de doctoriţa Stephenson.

— Ridicaţi mâna stângă, se răsti Marten.

— Poftim?

— Ridicaţi mâna stângă cu degetul mare scos în afară. Vreau ca preşedintele să vadă tatuajul acela. Semnul stelei Aldebaran.

Deodată Foxx păru că se zbârleşte, iar Marten văzu că doctorul clocotea de mânie, întocmai ca la Café Tripoli.

— Gata, mi-a ajuns, domnilor. V-am arătat destule. Am să vă conduc spre ieşire.

Se întoarse cu spatele la ei şi o apucă spre poartă, între timp scoţând un mic aparat electronic din buzunarul hainei. Începu să vorbească în el.

93

2:13 P.M.

Într-o clipită Marten ajunse în spatele lui Foxx şi-l apucă straşnic petrecându-i antebraţul peste gâtlej, tăindu-i respiraţia. Foxx ţipă surprins şi se zbătu cu sălbăticie, încercând să se elibereze. Gadgetul pe care-l scosese din buzunar, orice-o fi fost, îi căzu din mână. Marten strânse însă şi mai tare cleştele în care îl prinsese pe doctor, al cărui piept se umfla greu şi sacadat în căutarea aerului. Brusc, Marten schimbă locul asupra căruia îşi exercita strânsoarea şi apăsă pe ambele carotide, tăind fluxul de sânge spre creierul lui Foxx. Doctorul se scutură şi încerca să-l lovească. Fără succes. O secundă, două, trei… apoi Foxx căzu moale în braţele lui Marten.

Nicholas se uită la preşedinte, zorindu-l.

— Repede.

Harris îşi scoase cureaua din pantaloni, păşi pe lângă Marten şi-i trase lui Foxx braţele mult înapoi. Apoi, ca şi cum ar fi fost în California tinereţii sale, împiedicând un boulean, îi încrucişă lui Foxx încheieturile şi petrecu cureaua peste ele. Câteva clipe mai târziu, Marten şi preşedintele îl aburcară pe doctor pe tăblia de oţel inox, trecând braţele legate pe deasupra unuia din picioarele mesei răsturnate.

2:16 P.M.

Horcăind, tuşind, gâfâind în timp ce plămânii i se umpleau de aer, Foxx îşi recăpătă cunoştinţa după vreo treizeci de secunde.

Mai trecu un minut şi începu să i se limpezească şi ceaţa de pe creier. Se uită la feţele verilor Jack şi

Harold. Apoi ochii i se întoarseră spre Marten, cu o privire deja ascuţită.

— Priza asta este tipică pentru un poliţist, spuse Foxx răguşit. Ai fost poliţist cândva, poate că mai eşti încă.

Preşedintele privi cu coada ochiului spre Marten, însă acesta nu reacţionă în niciun fel. Harris se uită iarăşi spre Foxx.

— Vreau să ştiu ce planuri aveţi cu statele musulmane.

Un lung moment, faţa lui Foxx rămăsese imobilă, apoi încetişor începu să zâmbească. Un rânjet larg, înfricoşător, arogant şi chiar provocator. Era expresia unui nebun conştient, unul perfect capabil să execute planul unui măcel şi să se bucure pe deplin de el.

— Numai bunăvoinţă, domnilor.

— Mai încercăm o dată. Vreau să ştiu ce-aţi pus la cale, tu şi prietenii tăi din Washington, în privinţa statelor musulmane, a Orientului Mijlociu.

Ochii lui Foxx se mutau repede de la unul la celălalt din interlocutorii săi.

— Ultima şansă, doctore, spuse preşedintele.

Doctorul se uită la preşedinte.

— Se pare că domnul Marten v-a băgat în cap nişte idei destul de curioase.

Preşedintele inspiră adânc, apoi se uită la Marten.

— Cred că trebuie să acţionăm, vere.

Scoase o sticlă de-o jumătate de litru de apă minerală Vichy Catalan pe care-o cumpărase de la restaurantul Abat Cisneros. I-o înmână lui Marten.

Marten luă sticla şi-şi aţinti privirea asupra lui Foxx.

— Apă carbogazoasă. „Con gas”, cum se zice prin zonă. Cam primitiv probabil pentru cineva ca dumneavoastră, doctore. Un bătrân poliţist de frontieră m-a învăţat. El o folosea ca să-i facă să vorbească pe traficanţii de droguri şi pe cei care

transportau ilegal persoane în Statele Unite. De obicei scotea totul de la ei.

Ochii lui Foxx se îndreptară spre sticlă. Dacă ştia ce urma să se întâmple, nu lăsa să se vadă nimic pe faţa lui.

— Pentru ultima oară, doctor Foxx, spuse rar preşedintele nevrând să existe neînţelegeri. Ce-aţi pus la cale în privinţa statelor islamice?

— Pace pe pământ, zâmbi iarăşi Foxx. Numai bunăvoinţă pentru întreaga omenire.

Marten se uită la Harris.

— Aveţi un şervet?

— Da, de la restaurant.

— Animalele din staul, despre care-am discutat, culcate la pământ să le poată injecta veterinarul… Nu le place! Şi nici doctorului n-are să-i placă. Şervetul acela, îndesaţi-i-l în gură, apoi apucaţi-l de cap şi ţineţi-l bine.

Urmarea veni rapid şi fără menajamente. Preşedintele Harris scoase un şervet alb de pânză din buzunar şi-l duse către gura întredeschisă a lui Foxx, care strânse repede buzele şi întoarse capul. Ezitarea lui Marten nu dură decât o jumătate de secundă, apoi strânse pumnul şi-l repezi cu forţa unui ciocan în stomacul doctorului. Foxx urlă, iar preşedintele îi vârî şervetul în gaura larg căscată a gurii.

În acelaşi moment, Marten răsuci dopul sticlei de Vichy Catalan, îşi puse policarul pe gura sticlei şi o scutură repede. Bulele dinăuntru se loveau violent unele de altele, mărind presiunea în sticlă, transformând-o într-o grenadă de mână. Foxx încercă iar să se ferească într-o parte, însă preşedintele îl prinsese şi-l ţinea bine, ca într-o menghină. Marten scutură iarăşi sticla, o băgă sub nara dreaptă a lui Foxx şi-şi trase degetul de pe gura ei.

Aerul şi apa comprimate ieşiră exploziv din sticlă ţâşnind drept în nasul lui Foxx. Doctorul horcăi – durerea resimţită în sinusuri, în partea

inferioară a frunţii, era copleşitoare. Dădea din mâini şi se zbătea violent, încercând să se dea înapoi şi să scuipe şervetul din gură.

Cu cât se zbătea mai tare doctorul, cu atât mai aplicat îşi urma Nicholas procedura. Scutura sticla, iar şi iar, injectând apa carbogazoasă când într-o nară, când în cealaltă. Foxx era însă rezistent, aşa cum bănuise preşedintele şi aşa cum observase Marten în restaurant. Cu o smucitură îndărăt, reuşi să-şi elibereze un genunchi şi i-l trăsni preşedintelui drept în faţă. Harris urlă gata să cadă pe spate, însă se reechilibră, rezistând smuciturilor când într-o parte, când în alta ale doctorului, care încerca într-una să se debaraseze de şervet să poată respira şi să scape de brutalităţile lui Marten.

— Ajunge, zise Harris.

Marten însă nu-l luă în seamă şi continuă. Punea degetul mare pe gura sticlei. Scutura, punea sticla sub nasul lui Foxx. Lua degetul şi canonada de apă gazoasă reîncepea.

— Am zis ajunge. Vreau nişte răspunsuri, nu un om mort.

Sub pleoape, ochii lui Foxx se dădură brusc peste cap, iar zbuciumul încetă brusc.

— Opreşte-te! Stai!

Harris îi dădu drumul lui Foxx şi, apucându-l pe Marten, îl trase de pe doctor.

— Ajunge, la dracu'! Ajunge!

Marten căzu pe spate privindu-l cu ochii cât cepele, asemenea unui boxer ce lupta pentru titlu, înghesuit deodată într-un colţ, cu pieptul umflându-se sacadat, privindu-şi victima bătută, bumbăcită, confuz, întrebându-se de ce oare se oprise lupta.

Harris se băgă în faţa sa, împiedicându-l pe Marten să-l mai vadă pe Foxx. Preşedintele se uita drept în ochii lui.

— Te laşi copleşit de ceea ce i-a făcut el lui Caroline. Nu te acuz, însă chiar în acest moment,

nu ne putem permite, nici eu, nici tu, să lăsăm sentimentele să ne copleşească.

Marten nu reacţionă. Preşedintele era foarte aproape de el, mai să li se atingă nasurile.

— Îl omori. Înţelegi? Îl omori. Poate că l-ai omorât deja.

Încetul cu încetul, Marten îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă. Îmi pare rău.

Preşedintele rămase pe loc încă o clipă, apoi se întoarse spre Foxx, care zăcea cu capul căzut într-o parte şi cu ochii închişi. Din nas îi curgeau pe masă mucozităţi amestecate cu apă minerală. Pufnea căznindu-se să respire şi să-şi elibereze căile respiratorii de lichidele ce-i mai rămăseseră în nas. Harris se aplecă repede peste el şi-i scoase şervetul din gură. Gestul lui fu urmat de zgomotul unei inspiraţii gâfâie, căci Foxx se zbătea să-şi umple plămânii de aer.

— Doctore, mă auzi? întrebă preşedintele.

Foxx nu răspunse.

— Doctore Foxx, mă auzi?

Un lung moment nu se întâmplă nimic. Apoi urmă o aproximativă înclinare a capului din partea lui Foxx. Preşedintele îi ridică uşor capul, iar ochii lui Foxx se deschiseră cu greu, holbându-se la Harris.

— Mă recunoşti?

Foxx dădu din cap aproape imperceptibil.

— Poţi respira?

Întrebarea fu urmată de aceeaşi clătinare a capului. Ceva mai energică de această dată. Respiraţia lui era şi ea ceva mai bună.

— Vreau să ştiu ce planuri aveţi pentru Orientul Mijlociu. Când urmează să aibă loc, şi mai precis unde, şi cine altcineva mai este implicat. Dacă refuzi să-mi răspunzi, vom relua chestia asta.

Foxx rămase nemişcat şi tăcut, uitându-se la Marten. Îşi întoarse privirea spre Harris şi buzele i

se mişcară.

— Bine, şopti el, vă spun.

Preşedintele şi Marten se uitară unul la celălalt extrem de nerăbdători şi uşuraţi. În sfârşit, după toate cele prin care trecuseră, aveau să primească un răspuns.

— Spune-mi absolut tot, fiecare detaliu, îi ceru preşedintele. Ce puneţi la cale în privinţa Orientului Mijlociu?

— Moartea, spuse Foxx fără să trădeze nici cea mai vagă emoţie.

Apoi, după ce-i aruncă o privire tăioasă lui Marten, îşi încleştă strâns fălcile, de parcă ar fi muşcat ceva cu dinţii.

— Pune mâna pe el! strigă Marten, sărind spre Foxx. Deschide-i gura!

Marten îl îmbrânci pe preşedintele Harris, rămas ţintuit locului de uimire, apoi îl prinse pe Foxx de fălci şi încercă să i le descleşteze cu forţa. Prea târziu. Orice ar fi fost acţionase extrem de repede. Merriman Foxx era deja mort.

94

<u>2:25 P.M.</u>

Hap Daniels depăşi vijelios un autocar turistic în Audiul maro închiriat şi acceleră pe urcarea cu pantă accentuată ce ducea către mănăstirea benedictină de la Montserrat. Când avea să ajungă acolo trebuia să caute acul în carul cu fân, străduindu-se să răzbată prin mulţimea de turişti şi să-l găsească pe preşedinte în noua sa înfăţişare – chel, fără meşă – sau pe Nicholas Marten, pe care-l văzuse o singură dată înainte şi numai pentru câteva scurte momente.

În acelaşi timp, trebuia să încerce s-o găsească pe tânăra şi atrăgătoarea fotografă franţuzoaică Demi Picard, care, aşa cum îi spusese recepţionerul de la Regente Majestic, avea părul scurt şi purta un blazer albastru închis şi pantaloni kaki, iar în plus era probabil să fie în compania unui bărbat de vreo cinzeci de ani, afro-american, şi a unei femei albe mai în vârstă. Toate astea se adăugau la faptul că se baza pe o mulţime de informaţii pe care le considera corecte, însă nu putea şti cu certitudine dacă erau aşa. În plus, se îndrepta spre un loc unde nu mai fusese niciodată. Pe Hap Daniels nu-l mai ţineau pe drum decât adrenalina, cafeaua şi vreo douăzeci de minute de somn.

Mai depăşi un autocar turistic, apoi mai multe maşini, apoi luă scrâşnind o curbă în ac de păr, timp în care trase cu ochiul în sus, spre stâncile de deasupra lui, zărind pentru scurt moment mănăstirea şi versantul muntelui pe care era construită. Câte curbe mai făcea acest drum sau cât timp mai avea până să ajungă acolo, Hap nu ştia.

Reuşise să ajungă unde era datorită poveştii pe care i-o turnase asistentului său, Bill Strait.

Directorul adjunct al Serviciului Secret, Ted Langway, care se afla încă la Madrid şi opera de la ambasada americană de-acolo, „mi-a suflat în ceafă toată dimineaţa cerându-mi o informare detaliată. [Era adevărat.] Tocmai m-a sunat iarăşi [asta nu mai era adevărat], aşa că, la dracu', n-am de ales decât să vorbesc cu el. Mă duc la hotel, o să termin cu el, apoi o să fac un duş şi o să trag un pui de somn, vreo câteva ore oricum. Sună-mă pe mobil dacă e nevoie de mine".

Astea fiind zise, îl puse pe Strait la comanda operaţiunilor şi se asigură de coordonarea mişcărilor echipei Serviciului Secret cu cea a vicepreşedintelui în vederea sosirii acestuia la Barcelona, la ora 13:00. Apoi se duse la hotelul Colon, unde Serviciul Secret rezervase vreo câteva camere. Odată ajuns în camera lui, făcu repede un duş, se schimbă, îşi luă arma şi ieşi pe o uşă secundară din hotel. Cincisprezece minute mai târziu era la volanul Audiului maro închiriat, conducând rapid către una din arterele rutiere ce ducea la mănăstirea Montserrat. Trecuseră deja şapte minute peste ora 13 a amiezii. Adică şapte minute de când vicepreşedintele Statelor Unite, Hamilton Rogers, aterizase pe aeroportul din Barcelona.

2:28 P.M.

— O capsulă l-a ajutat să se sinucidă. O capsulă cu otravă încastrată în ultimul molar de sus din dreapta.

Marten se întoarse cu spatele la cadavrul lui Foxx, privindu-l pe preşedinte.

— N-a trebuit decât să muşte zdravăn din ea ca s-o spargă. Ceea ce a şi făcut. Mă gândeam mai devreme că s-ar putea să facă aşa ceva, însă nicidecum nu credeam că s-ar putea să aibă capsula asta ca implant permanent.

— Dacă ne-am îndoit vreodată de fanatismul acestor oameni, acum nu cred că a mai rămas vreun dubiu, spuse înnegurat preşedintele. Cam aşa trebuie c-au stat lucrurile de partea nazistă în cel de-al Doilea Război Mondial. Hitler, Goebbels, Himmler şi toţi ceilalţi, continuându-şi neîndurători cruciada lor genocidară, în timp ce Mengele îşi făcea oribilele experimente în lagărele de exterminare. Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi început să le aplice pe scară largă?

— Diferenţa e că Mengele ăsta al nostru e mort.

— Dar planurile lui nu sunt. Şi nici ale lor, izbucni Harris. Şi, la naiba, nici n-am aflat absolut nimic despre planurile astea.

Deodată preşedintele rămase privind în gol, tăcut, nemişcat, parcă desprins de împrejurări. Era limpede că se gândea la ce urmau să facă de-aici înainte.

Marten îl privea: fusese prea dur cu Foxx şi o ştia. Preşedintele avusese dreptate. Îl copleşiseră propriile sentimente. Cele faţă de Caroline şi faţă de tot ceea ce însemna ea pentru el de atât de mult timp. Şi fiecare minut din tot acest timp îi sporise furia stârnită de moartea ei. Pe de altă parte, era limpede că sud-africanul era de mult pregătit să-şi ia viaţa dacă ar fi fost necesar. Era un profesionist al suferinţei umane şi probabil că era cât se poate de conştient de limitele sale fizice, de cât de mult putea suporta fără să cedeze. Aici era şi motivul şi raţiunea acelui implant: nu frica de moarte, ci teama de a nu divulga informaţii care ar fi dăunat cauzei. Astfel, remarca preşedintelui referitoare la dedicaţia acestor oameni era cu atât mai terifiantă. Aici nu era vorba de o mână de zeloţi, ci de membri unei mişcări bine organizate, finanţate consistent şi extrem de periculoasă.

— Domnule preşedinte, spuse Marten nerăbdător. Cred că putem spune cu certitudine că doctorul Foxx a confirmat prietenilor de la

Washington, cândva în acest timp, prezenţa dumneavoastră aici.

Marten făcu câţiva paşi şi ridică gadgetul ce aducea cu un BlackBerry pe care doctorul îl scosese din buzunarul hainei şi pe care-l scăpase când fusese prins în strânsoare de Nicholas.

— Sunt gata să pariez că voia să ia legătura cu ei când am pus mâna pe el. Dacă nu primesc curând veşti de la el, vor fi imediat aici. Exact ce-am mai spus şi înainte. Trebuie să-l sunăm pe Miguel şi s-o ştergem naibii de-aici. Să ne întoarcem în zonele deschise publicului şi să ne pitim undeva până apare Miguel.

— Nu cred că ei ar fi în stare să lase întreaga operaţiune numai în sarcina unui singur om, spuse cu calm preşedintele, de parcă Marten n-ar fi spus nimic despre plecarea lor grabnică de-acolo. Având în vedere dimensiunea planurilor. Cred că nici Foxx n-ar fi permis una ca asta.

Imediat se răsuci şi, trecând pe lângă mesele cu vitrine, se îndreptă spre cuştile aflate în capătul cel mai îndepărtat al sălii.

— Dacă locul acesta i-a folosit ca centru de comandă, atunci avem toate şansele să găsim documente sau înregistrări aici, depozitate undeva. Probabil că toate datele sunt stocate în computere undeva. Dacă le găsim, atunci putem totuşi afla un răspuns.

— La naiba, vere, spuse Marten înfuriindu-se. O iei de la capăt. Fie că vrei să înţelegi, fie că nu, „salvatorii” tăi vin încoace. Iar când vor ajunge aici, într-un fel sau altul, te vor ucide.

— Domnule Marten… vere… începu preşedintele calm, perfect stăpân pe sine. Apreciez ceea ce vrei să faci şi ce-ai făcut deja. Înţelege că s-ar putea să fie ceva aici de o importanţă capitală şi că nu pot risca să nu pun mâna pe acel ceva. Dacă vrei să pleci, înţeleg. E-n regulă.

— Dacă vreau eu să plec? se răsti Marten clocotind de nervi, încerc să apăr viaţa

preşedintelui Statelor Unite. Iar preşedintele sunteţi dumneavoastră, dacă cumva aţi uitat.

— Pricepe un lucru, vere. Acest preşedinte n-are nici cea mai mică intenţie să plece până când nu face orice e necesar ca să găsească un răspuns referitor la planurile acestor oameni.

Marten se holba la preşedinte. Da, s-ar putea să găsească ceva referitor la planurile lui Foxx, undeva în acele caverne, însă mult mai probabil era că n-aveau să găsească nimic. Doar să găsească de unde să înceapă, numai atât le-ar fi putut lua ore, dacă nu zile întregi. Iar ei trebuiau să-şi numere minutele. Pe de altă parte, ştia foarte bine că trebuia cel puţin să încerce. Inspiră adânc.

— Orice dosare ar putea avea Foxx aici, spuse Marten resemnat, nu le-ar fi lăsat aiurea, la vedere în biroul său de primire.

— Adevărat, spuse preşedintele zâmbind ca pentru sine – se simţea extrem de uşurat că Marten revenise de partea lui. Iar în primul laborator şi-n acesta nu sunt decât instalaţii pentru experimente şi bancuri de lucru.

— Aşadar trebuie să fie pe-aici încăperi pe care nu le-am văzut.

Marten puse gadgetul lui Foxx în buzunarul său, apoi merse la cadavru, îl întoarse cu faţa în sus şi-i scoase din buzunarul hainei cardul de securitate pe care doctorul îl folosise să intre în sălile acelea. Îl ridică să-l poată vedea şi preşedintele.

— Mă-ndoiesc c-a avut timp să blocheze porţile.

95

ACEEAŞI ORĂ. 2:35 P.M.

Hap Daniels încetini Audiul în parcarea mănăstirii, una plină de automobile şi autocare. În faţă, înălţându-se drept în sus, vedea edificiile de piatră ce alcătuiau un adevărat oraş în mic. Continuă să ruleze încet, atent la primul obiectiv pe care-l avea de îndeplinit: să găsească un loc de parcare pentru maşină.

În alte circumstanţe, s-ar fi dus direct la oamenii din forţele de ordine, s-ar fi prezentat şi le-ar fi cerut ajutorul. Să găsească un loc de parcare ar fi fost ultima lui grijă. Acum însă nu era. Nu putea spune nimănui nici cine era şi nici de ce se afla acolo. În acelaşi timp, locul de parcare pe care voia să-l găsească trebuia să fie în aşa fel amplasat încât să nu existe posibilitatea de a fi blocat şi să poată ajunge la el imediat, dacă trebuia cumva să-l aducă pe preşedinte acolo în mare grabă. Astfel că tot ce-i rămânea de făcut era să se învârtă încoace şi-ncolo ca orice muritor de rând, până când găsea un loc liber sau vreo maşină care-şi părăsea locul.

Se întoarse iar înapoi pe aceeaşi alee pe care tocmai trecuse, când îi sună mobilul. Îl deschise imediat şi răspunse.

— Daniels.

— Hap, sunt Bill, auzi vocea adjunctului său, Strait, pârâind în casca minusculă.

— Care-i treaba?

— L-am localizat pe Prăfuitor.

— Ce? făcu Daniels şi inima îi sări din piept.

— A fost văzut la o mănăstire, Montserrat îi zice, în munţii din afara Barcelonei. Două echipe de recuperare ale CIA sunt în elicoptere, în drum spre mănăstire. Aterizează acolo la 15:15.

— Bill, îl întrerupse Hap. De unde ai informaţia asta? De unde provine?
— De la Madrid, de la şeful de cancelarie.
— Cum dracu' a aflat?
— Nu ştiu.
— Cine a trimis echipele CIA?
— Vrei un răspuns precis?
— Da.
— Nu ştiu sigur. Doar că ni s-a transmis de la ambasada din Madrid.
— Informaţii despre starea Prăfuitorului?
— Niciuna.
Tocmai atunci Daniels văzu o Toyota verde ieşind cu spatele dintr-un loc de parcare la câţiva metri în faţă. Atinse acceleraţia şi Audiul sări înainte. Apoi frână brusc, blocând aleea din spatele său, şi aşteptă ca Toyota să iasă din parcare.
— Hap, avem şi noi propriul elicopter gata de plecare. Avem nevoie de tine aici. Decolăm spre Montserrat la 15:20.
— Recepţionat, Bill, mulţam.
Hap închise.
— CIA!? exclamă cu glas tare.
Numai două echipe? Oare ce fel de CIA erau? Agenţi obişnuiţi sau membrii vreunei divizii speciale aflate la dispoziţia secretarului apărării şi-a celorlalţi? Ce întindere şi ce ramificaţii avea oare povestea asta? Şi unde anume se potrivea Bill Strait? De parea cui era? Şi cum avea să-i explice lui Bill că n-avea cum să ajungă la elicopterul pregătit să zboare spre Montserrat? Pentru că deja era la Montserrat!
Toyota eliberă în sfârşit spaţiul de parcare şi plecă. Daniels apăsă pe accelerator şi începu să cotească spre locul de parcare. În acelaşi timp, o motocicletă cu ataş îi tăie calea şi ocupă locul. Hap plesni frâna.
— Hei, strigă Hap, după ce coborî parbrizul, ăla-i locul meu.

— Primul venit, primul servit, îi zise cu ţâfnă motociclistul coborând din şa.

— Eu am fost primul aici!

Motociclistul nu-l luă în seamă şi-şi scoase degrabă casca pe care o încuie în portbagajul motocicletei.

— Ia-ţi naibii rabla de-acolo! spuse Hap deschizând nervos portiera şi coborând din maşină.

Motociclistul o uşchi şi în câteva clipe se pierdu în mulţimea ce se îndrepta spre piaţa din faţa bisericii. Hap privi lung în urma lui. Îşi pierduse complet răbdarea şi era gata-gata să-şi piardă minţile.

— Pun io mâna pe tine, nemernicule, bombăni el în barbă, într-o zi te găsesc io şi te aranjez cum trebuie.

96

2:50 P.M.

Numai crâmpeie de imagini şi culori, de parc-ar fi trecut plutind printr-un vis: asta-i tot ce-şi amintea Demi.

— Avem treburi de făcut, spuse reverendul la nici câteva secunde după ce Nicholas Marten părăsi separeul de la restaurantul Abat Cisneros ca să-l caute pe preşedinte.

Cât ai zice peşte, Demi îşi culese camerele foto, geanta cu echipament şi-i urmă pe Beck şi pe Luciana pe uşă. Apoi, la puţine momente, traversau piaţa din faţa bisericii şi mergeau spre linia funicularului ce urca sus pe munte, deasupra mănăstirii, spre sihăstria veche a Sfântului Ioan.

În clipa în care au urcat în cabina verde a funicularului Demi începu să simtă un fel de euforie, cum nu mai trăise vreodată. Aproape în acelaşi moment mintea i se umplu încet de culori, iar realitatea înconjurătoare – reverendul Beck, Luciana, mănăstirea, funicularul şi chiar mulţimea de turişti dinăuntrul cabinei – începu să pălească. Probabil îi puseseră ceva în cafea – un gând pasager ce se dizolvă într-o ceaţă mângâietoare, aproape psihedelică de purpură translucidă, apoi turcoaz şi apoi siena. După care urmă un vârtej lent şi fragil de albastru de Prusia stropit cu pete galbene.

Şi toate astea erau însoţite de amintirea vagă că trecuseră pe lângă ruinele unei biserici străvechi şi că zărise un SUV argintiu, mic, parcat la marginea unui drum îngust de munte. Un şofer tânăr şi chipeş părea să fie prin apropiere atunci când reverendul o ajută să se instaleze pe bancheta din spate. Apoi simţi SUV-ul mişcându-se şi chiar accelerând pe drumul denivelat. Parcă Beck era

lângă ea, pe banchetă, iar Luciana părea că ocupase locul din faţă, de lângă şoferul cel tânăr.

Nu mult după aceea au traversat un platou lung şi stâncos, iar apoi SUV-ul o luă de-a dreptul printr-un pârâiaş iute de munte, după care începu să urce printr-o zonă împădurită de conifere. A urmat apoi coborârea rapidă într-o vâlcea unde răsărise deja iarba şi unde începea să se lase un strat subţirel de ceaţă. Curând după aceea au trecut pe sub o arcadă înaltă de piatră şi au ajuns la ruinele altei biserici antice, aflate la baza unei formaţiuni stâncoase înalte. Acolo au oprit, au ieşit din maşină, iar Beck le-a condus pe cele două femei în sus pe-o cărăruie abruptă şi sinuoasă.

Câteva secunde mai târziu au trecut pe sub o stâncă înaltă şi au traversat un pod natural peste o prăpastie căscată şi de o parte şi de alta, adâncă de câteva sute de metri şi abruptă. Capătul îndepărtat al podului era cufundat într-o umbră adâncă, iar când au ajuns acolo Demi văzu intrarea într-o peşteră largă, unde-i aşteptau nişte călugări în rase întunecate cu glugi, ce-o străjuiau de-o parte şi de alta.

— *La iglesia dentro de la montaña,* spuse Beck când au intrat. Biserica din munte.

Înăuntru, tavanul peşterii se ridica la o înălţime ameţitoare şi era luminat de pâlpâirile a ceea ce păreau a fi o mie de lumânări votive. Acolo, străjuiau şi mai mulţi călugări în aceleaşi rase cu glugi. Au trecut într-o altă sală. Ca şi cea dintâi, şi aceasta era străluminată de lumânări. Doar că aici, stalactite şi stalagmite atârnau din tavan sau creşteau din vatra peşterii în combinaţii spectaculoase.

Erau undeva pe la jumătatea acelei săli când Demi văzu biserica. În starea de euforie în care încă mai era cufundată, lui Demi i se păru că acesta era tocmai sanctuarul pe care se aştepta să-l vadă. Intrând acolo, Demi văzu o serie de arce de piatră înălţându-se mult deasupra navei ca să

formeze tavanul, iar sub ea se aflau două galerii de lemn, câte una de fiecare parte, construite pe stâlpi masivi tot de lemn, ambele suspendate la vreo patru metri deasupra pietrelor cioplite manual din care era formată pardoseala. Drept în faţă, la capătul navei, era un altar bogat ornamentat şi aurit.

Demi se întoarse spre Beck, ca pentru a-l întreba ceva, când văzu o tânără într-o rochie albă până la genunchi îndreptându-se spre ei. Avea nişte ochi bruni electrizanţi şi o coamă luxuriantă de păr negru că-i cădea până la talie. Foarte probabil să fi fost cea mai frumoasă făptură pe care-o văzuse Demi vreodată.

— Demi, sunt atât de încântată că ai venit, zâmbi larg tânăra femeie când ajunse lângă ei.

Demi se opri pe loc. Cine era oare femeia aceea care părea s-o cunoască? Dintr-odată i se păru izbitor de cunoscută. Dar unde-o cunoscuse? Cum şi când? Apoi îşi dădu seama: era Cristina. Tânăra pe care-o întâlnise la Café Tripoli în Malta.

— Trebuie să fii ostenită după atâta drum, spuse cu căldură Cristina. Te rog, fă-mi plăcerea să vii să-ţi arăt camera unde te vei putea odihni.

— Eu… începu ezitant Demi.

— Du-te cu ea, Demi, îi spuse şi reverendul zâmbindu-i încurajator. Voiai să ştii despre conventul Aldebaran. Asta e doar o parte din ce avem să-ţi arătăm, iar la noapte ai să mai vezi şi altele. Iar mâine, încă şi mai multe. Tot ce-ai vrut să ştii, vei afla. Absolut tot.

Demi îl scrută pe reverend – atentă la zâmbetul lui, la ținuta lui – încă nehotărâtă. Aproape într-o clipită euforia începu să se disipeze, de parcă efectul drogului pe care-l ingerase mai devreme, orice-o fi fost, încetase brusc. Îşi aminti deodată de camerele foto şi de echipamentul din geantă pe care mai devreme le avusese la ea.

— Unde-mi sunt lucrurile? îl întrebă pe Beck.

— De astea întrebi? o întrebă Luciana apropiindu-se din spatele ei.

Venea însoţită de un frate cu gluga trasă pe cap care-i aducea geanta şi aparatele foto. Înclinându-se politicos, călugărul i le înmână.

— Mulţumesc, spuse Demi, cutremurată încă de amintirea neplăcută a felului în care făcuse tot drumul până acolo.

— Pe-aici, te rog, spuse Cristina şi o luă de braţ.

Traversară împreună nava spre o zonă pe care Demi n-o observase până atunci. Demi se uită în jos din mers, la lespezile mari ale duşumelei de sub picioarele ei. Cele mai multe dintre ele aveau un luciu frumos căpătat în timp, lustruite de picioarele care le călcaseră. În plus, majoritatea aveau inscripţionate nume de familie, credea ea. Lucru curios era că numele nu erau spaniole, ci italieneşti.

— Sunt morminte de familie, spuse încet Cristina. Sub pardoseala aceasta sunt rămăşiţele pământeşti ale morţilor onoraţi, înhumaţi aici de-a lungul veacurilor.

— Ale morţilor onoraţi?

— Da.

Demi auzi iarăşi avertismentul tatălui ei şi-n clipa următoare văzu faţa chinuită a savantului octogenar ciung, Giacomo Gela. O voce dinlăuntrul ei îi şoptea în momentele acelea că deschisese o uşă interzisă, că se afla într-un loc unde n-ar fi trebuit nicidecum să se afle. Se întoarse brusc să privească înapoi, ca pentru a căuta o cale de ieşire.

Luciana dispăruse, astfel că Beck rămăsese singur în mijlocul sălii aceleia, urmărind-o cu privirea şi vorbind la mobil. Dincolo de el, la capătul navei unde se termina biserica şi unde începea peştera, patru călugări stăteau de pază. Îşi dădu seama că aceia, ca şi cei de-afară, de la acel pod de piatră, ca şi alţii probabil, pe care ea nu-i văzuse, erau străjerii acelor locuri şi că, foarte

posibil, niciodată, nimeni nu intra şi nu ieşea fără permisiunea lor.

— Te simţi bine, Demi? întrebă amabilă Cristina.

— Da, răspunse ea. Mă simt chiar bine. De ce nu m-aş simţi bine?

97

2:55 P.M.

Marten şi preşedintele căscară ochii îngroziţi. Niciunul dintre ei nu era capabil să scoată un cuvânt măcar. Abia de mai puteau respira. Intraseră în cel mai tainic laborator al lui Merriman Foxx. Ajunseseră acolo de parcă exact acela fusese planul doctorului nebun. De-ar mai fi fost în viaţă, ar fi avut probabil îndrăzneala să-i conducă chiar el acolo să le arate. Însă faptul că murise nu prea mai avea importanţă în acele circumstanţe. Într-un fel sau altul, se părea că pur şi simplu a vrut ca ei să vadă, ori, mai precis, *să experimenteze* ceea ce se prezenta acum ochilor lor.

Drumul înspre acel laborator îl găsiseră pentru că nu aveau încotro s-o mai apuce. Cardul de identificare pe care Marten îl luase din buzunarul hainei lui Foxx le permitea să meargă doar înainte, nu şi să se întoarcă pe drumul pe unde veniseră. Puteau intra într-o încăpere, galerie, grotă sau sală printr-una din uşile culisante din oţel polizat ce dădeau în fiecare dintre acestea, însă nu mai puteau ieşi pe aceeaşi uşă odată intraţi. Sistemul de securitate nu le permitea acest lucru. Ieşirea dintr-o încăpere se putea face doar printr-o uşă dintr-acestea, aflată în cel mai îndepărtat capăt. Şi fiecare astfel de uşă, una după alta, conducea şi mai adânc în miezul muntelui şi în alt laborator al doctorului lui Foxx.

Primele trei laboratoare nu erau decât puţin peste dimensiunea medie, bine luminate, toate erau ori grote naturale, ori săpate în piatră de mâna omului. Şi toate erau legate prin aceleaşi tuneluri în care picura apa, prevăzute cu podeţe, ca şi cele

prin care veniseră la început. Fiecare laborator era dotat cu un instrumentar complex necesar experimentelor biochimice. Pentru un profan, echipamentul acela părea a consta în aparate destinate altor studii agricole şi aplicării rezultatelor acestora. Printre acestea se aflau instalaţii care tratau şi analizau contaminarea apei cu diferiţi agenţi: viruşi, bacterii, săruri, metale sau radioactivitate.

După ce-au verificat cu atenţie fiecare astfel de sală au mers mai departe. În niciuna din ele nu găsiseră nici măcar un computer, un fişet sau vreun tip de suport destinat stocării informaţiilor, primitiv sau nu. Au găsit însă monitoare cu tastaturi şi mouse-uri, ceea ce sugera că toate erau conectate la o singură unitate centrală amplasată altundeva.

— Dacă n-am fost claustrofob pân-acum, cam încep să devin, spuse Marten în timp ce părăseau ultima din cele trei săli, fiind imediat siliţi să înainteze aplecaţi pe o lungime de aproximativ şapte metri pe sub o lespede uriaşă de piatră.

— Nu te gândi la asta, spuse preşedintele când erau aproape de capătul galeriei.

Harris se ridică în picioare şi porni înainte pe o podină înălţată deasupra vetrei mocirloase a tunelului slab luminat, care în acea zonă cobora abrupt, după care cotea brusc în unghi drept, iar apoi o lua iar în jos. După cum aprecia Marten, fiecare din aceste sectoare de tunel avea cel puţin o sută cinzeci, o sută şaptezeci de metri lungime, iar adunate dădeau cea mai mare distanţă între două laboratoare de până atunci. În sfârşit au dat iar de o uşă de oţel identică cu cele dinainte. Ajungând lângă ea, Marten trecu cardul prin fanta electromagnetică şi intrară într-un antreu strâmt ce dădea într-o încăpere cufundată în întuneric. De data aceea însă, Marten luă o bucată de scândură desprinsă din podeaua galeriei şi o băgă între uşă şi cadrul ei, împiedicând-o să se închidă complet

în urma lor, lăsând o deschizătură – nu mare, însă era ceva, cât de cât, ceva care le-ar fi permis să o deschidă dacă ar fi vrut sau dacă trebuia. Înainte nu mai făcuse chestia asta, pentru că oricum dac-ar fi ales să se întoarcă, n-ar fi ajuns decât în galeria sau laboratorul anterior, unde uşile deja erau închise. Ar fi fost o retragere într-o fundătură. De data aceea o făcuse dintr-un subit şi iritant sentiment de groază – sentimentul că spaţiul în care aveau să intre nu semăna cu nimic din ce văzuseră până atunci. Astfel că i se păru că de s-ar fi putut măcar întoarce în tunelul prin care ajunseseră acolo ar fi fost mult mai bine decât să rămână în încăperea în care intrau acum.

Au traversat o anticameră luminată aproximativ, iar pe la jumătatea drumului s-au oprit în faţa unei cortine translucide din plastic gros, la mijlocul căreia era o deschizătură de sus până jos ce permitea trecerea de cealaltă parte. Orice-ar fi fost dincolo, în sala unde erau gata să intre, era cufundat în beznă.

— Vezi vreun întrerupător undeva? întrebă preşedintele.

— Dacă este, eu nu-l văd.

Marten se apropie de cortină şi, precaut, băgă o mână prin fantă, o lărgi şi trecu de cealaltă parte. Instantaneu un senzor de mişcare se activă şi sala fu inundată de lumină.

— O, Dumnezeule, oftă Marten zguduit de oroarea a ceea ce vedeau ochii lui.

Şir după şir de corpuri umane sau organe aliniate de o parte şi de alta a două culoare centrale de lungimea unui teren de fotbal şi întinse până în fundul acelei imense caverne săpate în calcar. Şi toate acele corpuri erau conţinute în tancuri mari de sticlă umplute cu un lichid menit să le conserve. Acvariile acelea, în alte condiţii, şi-ar fi îndeplinit scopul pentru care fuseseră concepute: să păstreze vii peşti tropicali sau homari.

Cei doi au înaintat, paralizaţi de groază şi de neîncredere, tăcuţi, având înaintea lor, în germene, cea din urmă operă a lui Merriman Foxx. Organele şi corpurile pluteau în acel lichid de parcă erau înmormântate în propriile lor vise. Bărbaţi, femei, copii de toate vârstele şi rasele existente. Pe fiecare acvariu era lipit un carton pe care erau scrise de mână, după toate aparenţele, numărul specimenului, urmat de data la care fusese adus şi cea la care avea să fie scos de-acolo. Numerele specimenelor anterioare şi datele aferente, scrise deasupra, erau tăiate cu câte o linie trasată ferm. Uitându-se mai atent la aceste însemnări şi-au dat seama că subiecţii erau păstraţi în acea soluţie aproximativ trei luni, după care erau înlocuiţi. Înregistrările erau făcute crescător şi reieşea că primele astfel de experimente fuseseră făcute cu şaptesprezece ani în urmă. La ce anume folosea perioada de păstrare de trei luni, nu putea şti niciunul din ei, însă amândoi au presupus că era parte din munca de cercetare a lui Foxx. Şi oricare-ar fi fost scopul acelei cercetări, ea ridica foarte mari semne de întrebare. Cum fuseseră selectaţi oamenii aceia? Cum ajunseseră acolo? Unde şi cum muriseră? Unde şi pentru cât timp fuseseră ţinuţi în viaţă înainte şi la ce tratament fuseseră supuşi în acea perioadă? Nu în ultimul rând, ce se întâmpla cu trupurile lor după aceea – luând în considerare toţi anii scurşi, ar fi trebuit să fie vorba de sute, dacă nu mii, de cadavre?

Însă dincolo de toate astea erau cadavrele, plutind tragic şi hidos în acvarii. Ochii celor care încă mai aveau aşa ceva se holbau orbi prin saramura aceea. O privire înspre nimic. Dar expresia din acei ochi era aceeaşi la aproape toţi – durere paroxistică amestecată cu disperata cerşire a ajutorului, a milei, a intervenţiei cuiva, a orice-ar fi putut pune capăt acelei suferinţe.

În mod ciudat, nicăieri nu se vedea vreo privire furioasă sau care să fi îngheţat în clocotul dorinţei

de răzbunare. Nicăieri nu se vedea aşa ceva. În mod evident, oamenii aceia habar n-aveau că erau victimele unei acţiuni mârşave şi nici nu bănuiau că erau supuşi unui proces nenatural.

Pe la jumătatea sălii Marten se opri şi-l privi pe preşedinte.

— Ştiţi ce sunt oamenii ăştia?

— Reprezentanţi ai întregii omeniri.

— Da. Şi cred că habar n-aveau ce li se întâmplă. Nu le-a dat prin cap că erau cobai. S-au îmbolnăvit – cred că asta-i tot ce-ar fi putut spune.

— Asta-i şi impresia mea, spuse preşedintele.

Aproape imediat îl izbi un gând înfiorător.

— Şi dacă tocmai ăsta e planul? Chestia la care lucra Foxx şi pe care a reuşit s-o aducă la stadiul de producţie în serie. Boli, bacterii. Un virus. Un fel de blestem fatal, rapid şi aparent natural, imposibil de controlat decât de cei care îl fac.

— O pandemie creată de mâna omului.

— Una care nu pare deloc a fi o armă, adăugă preşedintele privind corpul ce plutea înaintea ochilor lui – o femeie de cel mult douăzeci şi cinci de ani, în ochii căreia se citea acelaşi urlet pentru ajutor ca în ai tuturor celorlalţi. Se răsuci brusc spre Marten.

— Deja lumea e pregătită pentru aşa ceva. E în presă aproape în fiecare zi, într-un fel sau altul. Acum nu fac decât să alarmeze publicul. Iar principalii beneficiari ai panicii sunt companiile de medicamente ale căror acţiuni devin tot mai scumpe, dând astfel şi mai multă putere celor care deja o au. Şi unii, şi alţii susţin că fac tot ce pot pentru a preveni răspândirea unei boli de felul acesta. Şi-n tot acest timp se pregăteşte adevărata pandemie.

Preşedintele se îndepărtă de Marten şi se preumblă de la un acvariu la altul, uitându-se voit la victime, de parcă ar fi vrut să păstreze pentru totdeauna în minte grozăvia a ceea ce vedea. În

cele din urmă, se întoarse spre Marten, iar ochii îi scăpărau de furie.

— Să-i binecuvânteze Dumnezeu pe toţi oamenii ăştia şi pe toţi cei care-au mai trecut pe-aici înaintea lor. Şi să-l bată Dumnezeu pe Merriman Foxx şi pe toţi cei care au legătură cu treaba asta. Şi să ne ajute pe noi toţi dacă ceea ce a descoperit şi a produs Foxx a fost deja răspândit undeva, în lume.

— Ne-ar trebui mostre de ţesut, spuse repezit Marten, concentrat la măsurile care trebuiau luate atunci, pe loc.

Era convins că şi Caroline era moartă datorită acelor experimente, dar nevoia de a reacţiona urgent împotriva acestei grozăvii îi ţinea furia în frâu.

— Trebuie să-i găsim documentaţia. Însemnări, tabele, tot, orice putem găsi. Trebuie să ştim ce se pregăteşte aici.

Un fâsâit distinct se auzi de undeva. Amândoi se uitară automat în sus. Pe marginile tavanului, mergând de la un capăt la altul al încăperii, se zăreau duze de gaz pe care nu le observaseră până atunci. Sâsâitul spori în intensitate, căci se părea că se deschideau tot mai multe ventile.

— Gaze! strigă ascuţit Marten. Toxice sau explozive. Nu contează. Şi-s gata să pariez că au fost pornite de un cronometru care-a măsurat timpul din clipa-n care s-au aprins luminile. Inspiraţi adânc şi ţineţi-vă respiraţia. Să ieşim dracului de-aici.

— Mostre, însemnări, documentele lui Foxx…

Preşedintele n-avea de gând să plece de-acolo fără ele.

— Preiau comanda de data asta, vere!

Marten îşi puse pe neaşteptate palma pe nasul şi pe gura preşedintelui şi-l împinse fără menajamente către cortina de plastic pe unde intraseră.

— Plecăm! Acuma!

98

ACEEAŞI ORĂ, 3:11 P.M.

Hap Daniels urmări un elicopter comercial venind spre mănăstire pe deasupra crestelor muntelui. Făcu un ocol înainte să se lase rapid înspre helioportul mănăstirii. Daniels ştia ceea ce niciunul dintre curioşii care privea elicopterul n-avea cum să ştie.

Helioportul destinat serviciilor de urgenţă şi vizitelor personalităţilor tocmai devenise loc de aterizare al unei echipe CIA de operaţiuni sub acoperire a cărei misiune era să-l găsească pe preşedintele SUA şi să-l scoată de-acolo.

După disputa cu motociclistul, lui Hap i-au mai trebuit aproape douăzeci de minute până să găsească unde să parcheze chiar lângă helioport, dar fără să fie foarte sigur dacă era tocmai legal să lase maşina acolo. Dacă, aşa cum bănuise, agenţii fuseseră trimişi acolo tocmai de cei de care fugea preşedintele, atunci ei ştiau deja unde anume în acel complex întins se afla Harris. Câţi erau, Daniels nu ştia, dar după toate aparenţele ar fi trebuit să fie cel puţin patru agenţi de teren plus pilotul şi probabil copilotul. Dar ar fi trebuit să mai fie şi un al doilea elicopter, învârtindu-se undeva nevăzut, echipa de rezervă, gata să intervină dacă era cazul. N-avea nicio importanţă dacă vreunul dintre agenţi ştia adevărul despre misiunea lor, cine o comandase ori de ce, sau dacă voiau să-i ocolească pe cei din Serviciul Secret fără ştirea acestora, oricum era vorba de agenţi extrem de bine pregătiţi a căror obligaţie era să protejeze şi să păstreze continuitatea guvernului şi a căror unică misiune era aceea de a-l salva pe preşedinte şi de a-l scoate în siguranţă de acolo, rapid şi în mare taină, atrăgând cât mai puţin atenţia asupra

lor. După aceea aveau să-l transporte la avionul CIA pe care şeful de cancelarie îl ţinea pregătit de plecare pe un aeroport privat în afara Barcelonei. De-acolo avea să fie dus într-o locaţie despre care Serviciul Secret nu fusese înştiinţat. Ce-ar fi urmat să se întâmple după aceea nici nu voia să se gândească.

Toate acestea nu făceau decât să stabilească un singur obiectiv pentru Hap, unul simplu de enunţat: să-i împiedice pe agenţii CIA să-l urce pe preşedinte în elicopter. Trebuia să-l ia cumva în custodie înainte ca ei să-l aducă în apropierea locului unde aterizaseră. Iar asta avea să fie o întreprindere extrem de dificilă şi de periculoasă chiar dacă agenţii era realmente de la CIA, pentru că securitatea preşedintelui venea înaintea oricui şi a orice, înaintea lui Hap oricum, şi oricine ar fi încercat să se pună în calea lor avea mari şanse să fie împuşcat pe loc.

Dacă nu erau agenţii CIA, dacă erau membrii vreunei divizii speciale sub acoperire sau vreo forţă de operaţiuni speciale a armatei acţionând la ordinul vicepreşedintelui şi a celorlalţi parteneri ai săi, sarcina lui Hap nu era doar dificilă, ci de-a dreptul sinucigaşă.

Oricine-ar fi fost, planul lui trebuia să fie unul simplu. Şi aşa şi era: avea să urmărească aterizarea, să-i urmărească pe agenţi până acolo unde trebuiau să ajungă, apoi să aştepte şi să vegheze, până când îl scoteau pe preşedinte de unde se afla şi se apropiau de elicopter. Atunci avea să intre şi el în acţiune. Având Audiul parcat în apropiere, trebuia să acţioneze cu maximă rapiditate şi într-un mod cât se poate de decis. În alte circumstanţe ar fi urmat protocolul de rigoare. Ar fi sunat un responsabil CIA şi i-ar fi spus că are nevoie să ştie care e numele punctului de contact al acelei operaţiuni. Odată ce l-ar fi aflat, ar fi strigat numele individului, şi-ar fi fluturat legitimaţia de agent al Serviciului Secret, i-ar fi

comunicat că el era agentul special care prelua comanda şi l-ar fi luat pe POTUS în custodie.

Astea nu erau însă acele „alte circumstanţe". Hap Daniels era ultimul om ce putea hotărî dacă preşedintele trăieşte sau moare. Nu avea decât o singură şansă, pe care avea să o joace în chiar ultimele secunde, când avea să iasă din mulţime, să-şi scoată legitimaţia de agent al Serviciului Secret, să-şi strige numele şi să le spună agenţilor CIA cu toată convingerea că primise informaţii foarte recente că exista o ameninţare iminentă la adresa operaţiunii lor şi că el îi degrevează de misiunea lor. Apoi avea să-l ia pe POTUS sub protecţia sa şi aveau să se îndrepte spre Audi. Sperând în tot acest timp că preşedintele îşi va da imediat seama de ceea ce se întâmplă, că va avea încredere în el şi că le va ordona agenţilor să se retragă. Surpriza, execuţia, coordonarea şi norocul chior ar fi trebuit să facă totul. Marja de eroare pe care şi-o putea permite era zero.

Ţârâitul brusc al mobilului îi întrerupse şirul gândurilor. Îl scoase din suportul prins de curea şi privi numărul celui care-l apela. Era Bill Strait. Ceea ce însemna că elicopterul Serviciului Secret se pregătea să decoleze din Barcelona cu destinaţia Montserrat. Strait se întreba probabil unde naiba era Daniels.

Dintr-odată îi veni în minte că Strait îi spusese că elicopterul CIA urma să aterizeze la Montserrat la orele 15:15, în timp ce aparatul Serviciului Secret nu era gata de zbor decât la orele 15:20. Nu se gândise la asta când primise informaţia. De ce această întârziere? Voia cineva să se asigure că CIA ajungea la mănăstire înaintea Serviciului Secret? Dacă aşa era, cine era cel care aranjase astfel lucrurile? Cineva de la ambasada din Madrid sau Bill Strait?

— Ia zi, Bill, spuse Hap imediat ce deschise mobilul.

— Unde dracu' eşti?

— De ce-a durat atâta să avem un elicopter gata de decolare?

— Toate elicopterele erau pe aeroportul din Barcelona la alimentare. Tocmai aterizaseră acolo când am data alarma. De ce?

— Tu ai dat alarma, nu şeful cancelariei?

— Da, eu. Hap, ce naiba? Suntem gata de plecare. Unde eşti?

— Mergeţi fără mine.

— Ce?

— Sunt prins cu alte probleme. Vin mai târziu. Mergeţi fără mine. E un ordin.

Hap închise imediat. „La dracu'", murmură el în barbă. Chestia aia cu alimentarea era pur şi simplu o decizie neinspirată sau altceva? Putea avea încredere în adjunctul său sau nu?

3:15 P.M.

Un huruit asurzitor, cutremurător, urmat de o furtună de praf şi fel de fel de mizerii se stârni în momentul în care elicopterul ateriză pe helioport exact la ora planificată. Pilotul opri imediat motoarele, uşile se deschiseră şi patru bărbaţi cu costume negre şi ochelari negri de soare au sărit afară. Se aplecară trecând pe sub elicele ce se învârteau încă şi o luară în pas alergător spre treptele ce coborau către biserică.

„Începe, îşi zise Daniels. Acuma-i dăm drumu'."

99

3:32 P.M.

Agenţii treceau repede prin mulţimea adunată în faţa bisericii, apoi ca la comandă, se întoarseră spre o alee unde au şi dispărut din vedere.

Hap înainta şi el pe furiş, mascat de un grup de şcolari care mergeau încolonaţi spre biserică, încercând să ţină pasul cu agenţii. O clipă mai târziu, o apucă pe aceeaşi alee ca şi cei de la CIA. Peste tot erau turişti. Blestemă în barbă şi continuă să avanseze, cercetând cu privirea aleea dinaintea sa, temându-se că o lălăise prea mult în urma lor. După încă zece paşi îi văzu cotind pe o altă alee. Ţâşni după ei ocolind două femei care pălăvrăgeau, nescăpându-l din ochi pe cel care părea să fie şeful. Individul părea să aibă până în treizeci de ani, era bine legat, tuns soldăţeşte, brunet şi cu un nas izbitor de lat, ce arăta de parcă ar fi fost rupt de mai multe ori. Exact în acea clipă, agenţii ajunseră într-un loc de unde se despărţeau mai multe cărări. Nas-Lat se opri să se orienteze. În câteva secunde luă o decizie şi-şi conduse agenţii la vale pe o alee mărginită de un zid de-a lungul căruia erau înşirate lumânări votive albe şi roşii.

Hap rămase în urmă atât cât îndrăznea să o facă, urmându-i pas cu pas, cotind pe unde o cotiseră şi agenţii, până când aceştia au dispărut după un colţ de zid. Opt secunde mai târziu, Hap ocoli şi el acelaşi zid şi se opri pe loc. Agenţii se opriseră şi ei în faţa unei uşi de lemn prinsă într-o arcadă de piatră. Nas-Lat deschise un panou de lemn din peretele de lângă uşă, lăsând să se vadă o tastatură electronică. Hap îl văzu apăsând patru cifre, apoi Nas-Lat închise panoul şi învârti clanţa de fier.

Uşa se deschise. Agenţii intrară iute, închizând uşa în urma lor.

<u>3:26 P.M.</u>

Hap nu ştia nici unde intraseră, nici cât timp le trebuia să-l găsească pe preşedinte. Voia să-l fi avut naibii acolo pe Bill Strait şi restul Serviciului Secret; voia să fi putut lua legătura cu unul dintre responsabilii CIA să afle exact cine erau aceşti agenţi. Şi chiar şi aşa n-ar fi putut fi sigur dacă putea să se încreadă în ei sau nu. Detesta întreaga situaţie, dar n-avea de ales. Deodată se gândi că agenţii ar putea să-l scoată de-acolo pe preşedinte prin altă parte, nu pe unde intraseră. Ceea ce-l făcu să se gândească dacă nu cumva cel mai bun plan n-ar fi fost să se retragă spre helioport şi să aştepte acolo, să intre în acţiune atunci când agenţii l-ar fi dus pe preşedinte la elicopter.

Tocmai se întorcea, gata s-o ia înapoi, când văzu o figură familiară ieşind deodată din umbra aleii şi luând-o spre poarta pe unde dispăruseră agenţii. Hap rămase pe loc şi-l urmări pe bărbat deschizând panoul de lemn ce masca tastatura şi apăsând patru cifre de parcă ar fi cunoscut pe dinafară codul. Imediat după aceea închise panoul şi întinse mâna să apuce clanţa.

— Ce dracu'? murmură Daniels.

Omul acela era motociclistul. În mod evident nu era nici agent, nici vreun alt oficial, ci părea mai degrabă un mesager trimis să aducă ceva. Dacă agenţii CIA chiar aveau să-l scoată pe Harris pe unde intraseră şi în acelaşi timp motociclistul intra, se putea întâmpla orice, iar preşedintele ar fi fost prins la mijloc.

Tocmai când motociclistul deschise uşa, Hap ieşi de unde se pitise şi într-o fracţiune de secundă îi împinse pistolul automat Sig Sauer de 9 mm în ceafă.

— Stai pe loc!

Motociclistului îi scăpă un oftat şi rămase nemişcat. Într-o clipită Hap îl trase din uşă şi înapoi într-o zonă umbrită a aleii de unde ieşise.

— Tu cine dracu' mai eşti? îl întrebă Miguel Balius privindu-l drept în ochi.

100

<u>3:32 P.M.</u>

— Problema-i alta, spuse şoptit Daniels, nu cine-s io. Cine eşti tu şi unde dracu' mergi?

— Trebuie să mă întâlnesc cu nişte veri de-ai mei, spuse prudent Miguel, foarte conştient că-l avea în faţă pe individul căruia-i suflase locul de parcare.

— Îţi cauţi verii?

— Fii calm! E doar un loc de parcare.

— Ce-i acolo? făcu Hap o mişcare cu capul spre laboratorul lui Foxx.

— Nu ştiu.

— Vrei să intri să-ţi întâlneşti verii, dar nu ştii ce-i acolo?

— N-am mai fost niciodată înăuntru.

— Nu?

— Nu, rămase Miguel ferm pe poziţie.

Hap trase cu ochiul spre uşa deschisă. Până în momentul acela nu se întâmplase nimic înăuntru. Cel puţin nu din câte putea vedea el din locul unde erau. Se uită iarăşi la Miguel.

— Nici eu n-am mai fost vreodată înăuntru. Ia hai să vedem împreună ce-i acolo.

<u>3:34 P.M.</u>

Au intrat încetişor într-o încăpere slab luminată. Miguel întâi, ţinut de Hap ca un scut şi cu Sig Sauerul apăsat în ureche. O încăpere spaţioasă cu scaune înalte aliniate de-a lungul unui perete, un corp masiv de bibliotecă pe cel opus şi un birou mare din lemn în capătul ei. Dincolo de birou şi la dreapta era o uşă din lemn bogat sculptată, închisă şi încastrată într-un naos în arcadă. Şi-atât: nici urmă de agenţi, niciun semn. Doar tăcerea.

— Unde duce uşa aceea?

— Ţi-am mai zis: nu ştiu.

— Presupun c-o să aflăm împreună, spuse Hap şi-l împinse pe Miguel spre fundul odăii.

— Tu cine eşti? întrebă prudent Miguel în timp ce se apropiau de uşă.

Îi era limpede că tipul n-avea o problemă cu locul de parcare, aceea nu fusese decât o coincidenţă. Ori individul ăsta era un profesionist şi era american. Dar oare pentru cine lucra? Pentru Foxx? Sau pentru cei patru bărbaţi pe care-i văzuse intrând? Sau să fi fost unul din urmăritorii pe care „verii" încercau să-i evite? Ori poate că urmărea cu totul altceva?

Hap nu răspunse, în schimb îşi întoarse ochii de la uşa de care se tot apropiau ca să arunce o privire în urma lor, moment în care Miguel ar fi putut să-l trântească la pământ şi să fugă. Dar nu venise acolo să fugă, nici măcar forţat de acea împrejurare. Se afla acolo pentru „verii" săi. Aşteptase la poalele dealului mai bine de trei ore fără să primească niciun semn de la ei, iar neliniştea îi scormonise maţele. Era sigur că motivul pentru care nu i-au dat niciun semn era că intraseră în bucluc. De aceea abandonase limuzina şi împrumutase motocicleta unui unchi care locuia într-o localitate din apropiere, El Borràs, apoi o luă în goană spre mănăstire, unde îi suflase americanului locul de parcare de sub nas. Şi tot de aceea se dusese la restaurant, de unde-a aflat de la şeful de sală că bărbaţii pe care-i numise „verii" săi se întâlniseră cu Merriman Foxx în separeu, de unde, ceva mai târziu, au plecat toţi trei împreună, îndreptându-se spre biroul pe care se ştia că-l are doctorul la mănăstire. De aceea se afla Miguel acolo în clipa aceea: din pricina „verilor" săi. Oricine ar fi fost omul acela, cu sau fără armă, Miguel n-avea să permită nici de-al dracului să i se întâmple ceva rău vreunuia dintre „verii" lui.

— Stai pe loc.

Hap Daniels îl sili şi pe Miguel să se oprească şi trase cu urechea. Nu se auzea nimic, niciun zgomot. Ceva era în neregulă. Patru agenţi speciali intraseră undeva aici. Singura ieşire în afară de uşa pe unde intraseră era cea aflată la celălalt capăt al odăii. Mai mult ca sigur că pe-acolo ieşiseră. Dacă l-ar fi găsit pe preşedinte şi urmau să se întoarcă pe aceeaşi cale, cel puţin unul dintre agenţi ar fi rămas să păzească acea uşă. Abia atunci realiză Hap că făcuse o mare greşeală. Agenţii chiar aveau posibilitatea să iasă pe altundeva şi exact aşa aveau să facă.

— Isuse, şopti şi se depărtă de Miguel luând-o spre uşa din faţă.

În aceeaşi secundă, o reverberaţie surdă scutură toată construcţia de parcă s-ar fi produs un cutremur. Hap şi Miguel au fost trântiţi la podea. Din corpul masiv al bibliotecii se prăvăli o avalanşă de cărţi. Praf înecăcios şi bucăţi de tencuială cădeau ploaie din tavan.

Într-o clipită, Hap se ridică, neştiind prea bine ce se întâmpla, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine şi legănându-şi Sig Sauerul în direcţia lui Miguel.

— Nu! Nu! Nu trage! strigă Miguel, ridicând mâinile deasupra capului.

Exact în acel moment, uşa din capătul încăperii se dădu brusc de perete şi agenţii CIA intrară în fugă. Nas-Lat era primul, iar imediat în spatele lui venea un agent roşcovan, tuns scurt şi fără sacou. Amândoi aveau pistoalele mitralieră în mâini. Ceilalţi doi le călcau pe urme, ducând între ei de braţe un bărbat, ale cărui picioare erau târâte pe duşumea. Sacoul lipsă al Roşcovanului era aruncat pe capul bărbatului ca să prevină eventuala lui recunoaştere.

— Agent special Daniels de la Serviciul Secret, strigă Hap ţinând sus cu mâna stângă legitimaţia, cu Sig Sauerul lăsat în jos în mâna dreaptă.

Misiunea voastră s-a încheiat. Îl iau pe preşedinte în custodie.

— Nu se poate, spuse tipul cu nasul lat, deloc impresionat.

— Repet: misiunea voastră s-a încheiat, spuse Hap şi-i arătă Sig Sauerul. Să nu ne complicăm.

— Nu ne complicăm.

Nas-Lat şi Roşcovanul şi-au ridicat automatele simultan. Hap se răsuci într-o parte şi se trânti la pământ exact când un şuvoi de gloanţe muşcau peretele din spatele său, în dreptul poziţiei sale de mai înainte. Ceilalţi doi agenţi alergau spre ieşire. Când cei doi au trecut pe lângă el, Miguel sări spre „vărul" acoperit cu sacoul.

Surprinşi de mişcarea neaşteptată a lui Miguel, agenţii se feriră într-o parte, moment în care haina căzu de pe cel pe care-l cărau, dând la iveală capul răsturnat înspre înainte. Nu era preşedintele, era Merriman Foxx.

Nas-Lat era deja la uşă.

— Scoateţi-l afară! le strigă celorlalţi agenţi, apoi mai slobozi o rafală în direcţia lui Miguel tocmai când acesta se aruncă înapoia biroului de lemn.

Simultan Roşcovanul îşi întoarse automatul spre Hap. Prea târziu – Daniels trăgea deja de la pământ.

BUM! BUM! BUM!

Hap văzu gloanţele pe care le trăsese ciuruind braţul drept al Roşcovanului. Agentul urlă, dar Nas-Lat îl trase afară pe uşa din faţă, după ce mai trase o rafală în direcţia lui Hap. Ceilalţi doi îl urmară în grabă, aruncând iarăşi haina pe capul lui Foxx şi târându-l pe uşă afară. De cum ieşiră, Nas-Lat se postă în prag şi mai împrăştie o ultimă furtună de gloanţe, ca să se asigure că cei dinăuntru nu aveau să-i urmărească.

101

Hap nu ştia de ce ajunsese să zacă pe duşumea. Parcă-şi amintea vag că motociclistul se aplecase peste el, îi verificase pulsul presându-i carotida, apoi îi băgase o batistă sau ceva asemănător pe sub cămaşă, apăsând-o tare pe umărul său stâng. Apoi, fără niciun avertisment, se întoarse şi plecă. După aceea, vederea lui Hap începu să se înceţoşeze şi aproape că leşină. Ori poate chiar a leşinat. Ce-l readusese în simţiri a fost urletele sirenelor ce se auzeau de afară şi ţârâitul mobilului său, pe care-l putea vedea clar pe duşumea, nu departe de Sig Sauerul său automat. Încetişor se mişcă să pipăie pistolul automat Steyr TMP ce-i căzuse din banduliera trecută peste umăr. Îl avusese tot timpul acolo, dar n-avusese timp să-l folosească. Exact atunci se întoarse motociclistul.

— Hai, făcu Miguel, umărul tău drept… ai încasat un glonţ, sau poate două. A sosit poliţia. Şi pompierii, hai, sus, copăcel!

Hap îl sfredeli cu privirea.

— Tu cine dracu' eşti?

— Numele meu e Miguel Balius. Hai, ridică-te dracului în picioare.

Miguel îl apucă pe Hap de braţul zdravăn şi-l săltă de pe pardoseală, sprijinindu-l de perete, după care-i culese de pe jos Sig Sauerul şi mobilul. Apoi îl apucă iar de braţul sănătos şi-l purtă grăbit spre uşă.

Aerul proaspăt îl învioră pe Hap când ieşiră afară, unde-i aştepta deja motocicleta. Miguel îl ajută pe Hap să urce în ataş, sări în şa, porni motorul şi-o luă în viteză pe alee, chiar când unităţile de poliţie şi de pompieri veneau în fugă spre ei. Un întreg regiment de bărbaţi şi femei în uniformă băteau la toate uşile verificând dacă sunt sau nu răniţi în urma cutremurului sau ce-o fi fost

ceea ce zguduise atât de violent complexul monahal.

Miguel ajunse în capătul aleii şi-o coti pe-o alta. La câteva clipe după aceea un huruit greu, vibrant, se auzi dinspre zona cea mai îndepărtată de ei a mănăstirii. O jumătate de secundă mai târziu elicopterul agenţilor CIA se ridică deasupra acoperişurilor, se învârti în aer pentru un scurt moment, apoi se îndepărtă rapid spre nord.

102

HOTELUL GRAND PALACE, BARCELONA. 4:02 P.M.

Jake Lowe şi dr. James Marshall erau singuri în camera de comunicaţii speciale amenajată în apartamentul lor. Fără sacou, cu mânecile cămăşii suflecate, cu nodul de la cravată slăbit, Lowe se preumbla încoace şi-ncolo cu paşi apăsaţi, cu casca în ureche, vorbind în microfon. Marshall, cât era de impozant, era aşezat la un birou amplasat în mijlocul camerei, cu două laptopuri în faţa lui. Foarte aproape ţinea un bloc-notes, iar în ureche avea un aparat de ascultare conectat la aceeaşi linie securizată pe care o folosea Lowe.

— Domnilor, spuse Lowe în microfon, apoi se întrerupse brusc ca să se asigure că ceea ce urma să spună avea să fie bine auzit. Asta e situaţia actuală, continuă în cele din urmă. Agenţii au ajuns şi-au şi plecat de la mănăstire. Doctorul Foxx a fost găsit mort într-unul din laboratoarele sale de „expoziţie”. Trupul său a fost evacuat după un scurt schimb de focuri cu agenţi ai Serviciului Secret. Agenţii noştri nu şi-au deconspirat identitatea şi nici pe cea a doctorului Foxx. Au părăsit mănăstirea într-un elicopter civil fără niciun alt incident. N-au găsit nici urmă de preşedinte. Legătura telefonică cu doctorul Foxx anterioară intervenţiei a confirmat prezenţa preşedintelui şi a lui Nicholas Marten la mănăstire. Trupul doctorului Foxx a fost găsit într-unul dintre laboratoarele de prezentare interioare, iar semnele de la faţa locului sugerau că s-a confruntat cu o situaţie ostilă. De vreme ce nici preşedintele, nici Marten n-au fost găsiţi la locul menţionat şi pentru că oricare dintre porţile pe care ar fi putut ieşi se închid automat, putem presupune că au urmat

singurul traseu posibil: adică spre tunelul din fundul laboratorului unde a fost găsit doctorul Foxx. La foarte scurt timp după sosirea agenţilor a avut loc o explozie în acel tunel. Cel mai probabil, domnilor, a fost efectul mecanismelor montate de doctor în timpul construcţiei.

— *Domnilor.*

Toţi ceilalţi interlocutori ai săi erau răspândiţi prin Europa şi prin SUA, conectaţi la aceeaşi transmisiune printr-o linie telefonică securizată: vicepreşedintele Hamilton Rogers şi şeful cancelariei prezidenţiale, Tom Curran, erau amândoi la ambasada americană din Madrid; secretarul de stat David Chaplin la ambasada americană din Londra; secretarul pentru apărare, Terrence Langdon, la sediul NATO din Bruxelles; iar preşedintele şefilor de cancelarii, general al forţelor aeriene ale Statelor Unite, Chester Keaton, în biroul de la domiciliul său situat în zona rurală a Virginiei.

— *Putem presupune că preşedintele a murit?* întrebă Terrence Langdon din Bruxelles.

— Terry, aici e Jim, interveni Marshall. Nu putem presupune încă nimic. Însă, pornind de la informaţiile primite anterior de la Foxx şi din ceea ce au constatat agenţii, e absolut sigur că Harris şi Marten se aflau în acel tunel când a avut loc explozia. Dacă aşa au stat lucrurile, atunci sunt foarte puţine şanse, sau dacă-mi permiteţi, sunt nule şansele să fi putut supravieţui vreunul din ei.

— *Ştim că Foxx a instituit o linie de succesiune în caz că lui i se întâmplă ceva. La fel conducea şi programele ultrasecrete ale Unităţii Medicale a Zecea. Dar dă-mi voie să pun o întrebare cât se poate de directă. Putem realmente continua fără el?*

— Răspunsul e afirmativ, spuse Marshall. Nicio îndoială. E doar o chestiune de informare a ierarhiei sale de comandă.

— *Aveţi detalii despre ceea ce i s-a întâmplat doctorului? Preşedintele a fost de faţă? Este Harris implicat?*

— Nu ştim. Însă orice s-ar fi întâmplat, nu puteam risca să i se găsească trupul acolo şi să înceapă o anchetă la faţa locului.

— *Probabil l-au văzut oameni la mănăstire.*

— Doctorul a fost acolo în tot acest timp cu intermitenţe. Avea un birou acolo, avea laboratoarele de expoziţie, pe care le deschidea pentru vizitatori. Public se cunoaşte că a plecat imediat ce a ieşit din restaurant. Nu va fi o problemă.

— *Agenţii Serviciului Secret,* interveni generalul Keaton din Virginia, *cei prezenţi la faţa locului vor întocmi un raport. Dacă nu cumva l-au întocmit deja. Ce se va întâmpla după aceea?*

Lowe avu un schimb rapid de priviri cu Marshall, apoi spuse în microfon:

— Chet, au fost doi oameni acolo. Numai unul dintre ei s-a legitimat ca agent al Serviciului Secret. Vorbim de agentul special responsabil de siguranţa preşedintelui, Hap Daniels. Nu ştim cine era celălalt bărbat. Cum a ajuns fiecare dintre ei acolo, nici asta nu cunoaştem. Însă Daniels a fost împuşcat şi nu se mai ştie nimic de el de-atunci. Dacă şi când se va întoarce la bază, am dat ordin să fie imediat adus în faţa noastră pentru o informare completă. Îndată după aceea îl vom înştiinţa că agenţii cu care s-a confruntat sunt membrii unui comando al forţelor speciale sud-africane ce avea misiunea să-l repatrieze în secret pe doctorul Foxx pentru noi audieri referitoare la activităţile sale şi a Unităţii Medicale a Zecea. Circumstanţele în care a fost găsit au făcut imperativ necesar din punct de vedere politic să fie găsit mort la locuinţa sa din Malta. Guvernul sud-african îşi va exprima scuzele pentru neînţelegerea care a dus la rănirea agentului Hap Daniels.

— *Nu-mi place.*

— Nici unuia dintre noi nu poate să-i placă. Dar asta-i situaţia. În plus, Daniels nu ştie cine erau agenţii şi în mod cert nu l-a găsit pe preşedinte. Iar dacă va declara că a ajuns acolo datorită informaţiilor primite de la ambasada noastră din Madrid, se va specifica că toţi cei implicaţi au greşit interpretând că le primiseră de la CIA şi nu de la sud-africani.

— *Dacă-n tunelul acela a fost o explozie, cineva o să intre acolo să cerceteze ce anume s-a întâmplat,* spuse vicepreşedintele iscând o nouă îngrijorare. *Ce urmează să se întâmple când vor descoperi cadavrul preşedintelui?*

— Nu-l vor găsi, răspunse Lowe rece şi cu convingere. Tunelul ducea spre Laboratorul 6 al doctorului Foxx, cel de groază. După spusele lui Foxx, a fost în aşa fel conceput încât să se autodistrugă dacă nu sunt introduse codurile adecvate în momentul intrării. Conform raportului agenţilor noştri de la faţa locului, putem presupune că exact asta s-a şi întâmplat. În acest moment, acel tunel e blocat de o sută de tone de bolovani, masaţi exact deasupra căii de acces către ultimul laborator al lui Foxx. Celălalt capăt al tunelului e blocat de o mie de metri cubi de pământ provenit din alunecări de teren. Doctorul Foxx era un perfecţionist. Ceea ce s-a întâmplat acolo va fi privit ca un fenomen natural, prăbuşirea tavanului uneia dintre vechile galerii săpate de mineri. Aşadar nu va exista niciun motiv ca cineva să creadă că se aflau oameni în acel tunel. E doar unul dintr-o întreagă reţea de tuneluri despre care autorităţile ştiu că au fost sigilate de decenii.

— Domnilor, interveni Marshall, dacă preşedintele n-a fost chiar în laborator, unde e foarte probabil să se fi aflat, singurul loc unde se mai putea afla e chiar acel tunel. Dacă e acolo, nu are pe unde să iasă. După toate aparenţele acela-i va fi mormântul. Dacă nu-i este deja. Mai târziu ne vom ocupa şi de modul cum să dăm publicităţii

ceea ce s-a întâmplat şi cum să recuperăm cadavrul. Dar, chiar în acest moment, din fericire, preşedintele şi ideile sale nu mai sunt o problemă pentru noi. Trebuie să ne continuăm acţiunile. Şi încă repede.

— *De acord,* răspunse din Londra secretarul de stat Chaplin.

— *Jim…* se amestecă în discuţie şi Langdon din Bruxelles.

— Sunt aici, Terry, răspunse Marshall.

— *Timpul e foarte scurt. Comanda finală pentru Varşovia trebuie făcută cât de repede.*

— Sunt de aceeaşi părere.

— *Să votăm,* spuse Langdon.

Cererea sa a fost urmată imediat de un cor pe o singură voce care spunea: *De acord.*

— *E cineva împotrivă*?

Din Madrid, din Londra, din Bruxelles, din Virginia rurală, de la cei doi bărbaţi din apartamentul hotelului Grand Palace din Barcelona răspunsul la această întrebare fu doar tăcerea.

— Atunci vicepreşedintele va semna fără întârziere ordinul pentru Varşovia, spuse Lowe. Am dreptate, Ham? Tu nu vei da înapoi.

— *Sunt sută la sută pentru, Jake, ştii asta. Toţi ştiţi asta. Am fost întotdeauna. De la mine n-o să auziţi că dau înapoi,* spuse Hamilton Rogers din Madrid. *Chet, aşteptăm confirmarea operaţiunii Varşovia.*

— *Da, domnule. Puteţi fi sigur,* vocea puternică a generalului de aviaţie străpunse căştile celor aflaţi la patru mii opt sute de kilometri depărtare, dincolo de Atlantic.

— Bun, spuse Lowe. Atunci am terminat şi ne pregătim pentru următoarea mişcare. Domnilor, ne vedem la Varşovia. Vă mulţumesc şi vă doresc succes.

Astea fiind zise, Lowe încheie transmisia şi se uită la Marshall.

— Aş vrea să mă simt uşurat. Dar nu ştiu de ce nu pot.

— Te gândeşti la preşedinte.

— Nu ştim cu certitudine, nu? Şi dacă prin cine ştie ce întâmplare e acolo sub dărâmături, viu?

— Atunci are al dracului de mult de săpat, spuse Marshall debarasându-se de aparatul de transmisie-recepţie.

Apoi se ridică şi se duse la o măsuţă de lângă perete să pună ceva de băut în pahare.

Scotch. Sec. Câte o porţie dublă pentru fiecare. Îi întinse un pahar lui Lowe.

— Sunt mai puţin de patruzeci şi opt de ore până la reuniunea de la Varşovia. Vicepreşedintele crede că e deja responsabil, ceilalţi au fost de acord. Chiar dacă preşedintele ar reuşi cumva să scoată din pălărie vreo surpriză de paşte, îi va fi de-a dreptul imposibil să o scoată la timp. Iar ca să reuşească, singura sa ieşire e fie pe sub, fie peste, fie prin mormanul acela de o sută de tone de stâncă, iar apoi prin sălile lui Foxx. Dacă reuşeşte una ca asta şi reapare precum Cristos, atunci îl luăm naibii de-acolo, urgent. La scurt timp după aceea, va muri din pricina unui atac de cord, iar Hamilton va deveni oficial preşedinte. Iritant desigur, dar numai niţeluş. Dar, sau într-un fel, sau în altul, tot al nostru-i momentul.

Lowe îl aţinti cu privirea pe Marshall.

— Avem agenţi pregătiţi în caz că iese?

— În biroul lui Foxx?

— Sau oriunde altundeva.

— Jake, nu-i posibil aşa ceva.

— Avem agenţi pregătiţi? întrebă Lowe pronunţând cuvintele în mod voit rar.

— Tu vorbeşti serios?

— A' dracului de serios. Vreau să fie agenţi în sălile pe care Foxx le avea la mănăstire şi oriunde-ar mai putea apărea precum Isus. Înăuntru, afară, peste tot. Sunt tot felul de reţele de galerii acolo. Dac-a scăpat de explozie şi e într-una din galeriile

alea viu, căutând o gaură pe unde să iasă la suprafaţă? Şi dacă o găseşte? Atunci ce dracu' facem?

— Or să ne trebuiască o groază de oameni.

— Domnule consilier, dacă n-ai observat, suntem în plin război.

Marshall îl scrută pe Lowe preţ de o secundă lungă, apoi îşi ciocni paharul de-al lui.

— Dacă aşa vrei, aşa vom face.

Lowe nici nu se clinti. Rămase pe loc cu paharul în mână.

— Omule, ai puţină încredere în organizaţia din care eşti şi tu membru, spuse Marshall. Ai niţică încredere.

Lowe îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură şi-l puse pe masă.

— Ultima dată când am avut încredere, mi-am pus-o într-un căcănar pe nume John Henry Harris. Douăzeci şi doi de ani am avut încredere, Jim. Totul a fost în regulă până când n-a mai fost. Aşa că până când punem mâna pe el ori se confirmă că a murit, nu vreau să ştiu nimic.

Lowe ridică privirea şi-l aţinti drept în ochi pe Marshall.

— Absolut nimic. La dracu'!

103

4:5D P.M.

Chibrituri.

Chibriturile pe care preşedintele le mai avea încă la el. Îi rămăseseră de la micul incendiu de diversiune pe care-l iscase în gara din Barcelona ca să treacă de poliţia spaniolă. După numărătoarea lui Marten, mai erau unsprezece beţe. Şapte dintre ele le folosiseră deja ca să ajungă acolo unde erau, în tunelul cufundat într-o beznă groasă ca de mormânt. Orice-o fi însemnat „acolo unde erau” şi oricare o fi fost tunelul în care se aflau. Auzea respiraţia preşedintelui şi-şi dădea seama că era şi el undeva pe-aproape, odihnindu-se.

— Sunteţi bine? întrebă fără să ştie încotro să se orienteze în bezna densă.

— Da. Tu? îl auzi pe preşedinte răspunzând.

— Până acum, da.

Ieşiseră din cumplitul laborator al lui Foxx la 3:09, fugind de emanaţiile de gaze ce ţâşneau din duzele instalate în tavanul acelei săli. S-au întors în tunelul prin care ajunseseră acolo.

Problema era că poarta de la celălalt capăt al lui era închisă, iar altă ieşire nu era. Ceea ce însemna că nu mai aveau unde altundeva să meargă decât în acel groaznic loc din care numai ce-o ştergeseră. Ceea ce însemna că trebuia să rămână pe loc, neavând altceva de făcut decât să aştepte până când gazele aveau să scape din laborator şi să umple şi tunelul unde erau. În clipa în care au făcut această zguduitoare descoperire au simţit o vagă pală de aer proaspăt. S-au lăsat călăuziţi de ea vreo şapte sau opt metri şi au dat de o fantă strâmtă în peretele tunelului, suficient de largă totuşi cât să treacă un om. La capătul ei era un

pasaj îngust în gresie ce se transforma într-o coborâre iute, pentru ca în cele din urmă să nu mai rămână din ea decât o gaură prin care trebuiră să se târască. Marten mai aprinse un chibrit. Galeria continua la fel încă vreo zece metri după care cotea. Habar n-aveau unde putea duce, dacă nu cumva se termina chiar acolo. Însă aerul era proaspăt, iar ei nu îndrăzneau să se întoarcă în tunelul principal, aşa că au continuat să înainteze. Marten o luă primul, strecurându-se ca un şarpe prin galerie, târându-se pe coate şi pe genunchi. Preşedintele era imediat în spatele lui, înaintând în acelaşi fel.

La capătul celor aproximativ zece metri, galeria îşi schimba direcţia într-un unghi ascuţit, astfel că s-au căznit să treacă de cotul acela. Înaintară în bezna neagră ca smoala încă vreo treizeci şi ceva de metri şi dintr-odată pasajul îngust se lărgi şi se deschise într-o sală unde s-au putut ridica în picioare. Când au mai aprins un chibrit au constatat că se aflau în ceea ce părea a fi o veche galerie săpată de mineri, pe mijlocul căreia treceau şinele ruginite ale vagonetelor, cu un ecartament îngust. Nimeriseră într-o zonă oarecare a acelui tunel, iar direcţia în care au apucat-o n-a fost decât intuiţie, nimic altceva. S-au întors spre dreapta lor şi-au început să înainteze în întuneric, urmând şinele vagonetelor. După ceasul lui Marten era 3:24.

La 3:31, adică şapte minute mai târziu, au observat că tunelul cotea spre stânga, iar ei au urmat mai departe aceeaşi cale. La 3:37, o explozie asurzitoare zgudui întreg muntele. La vreo douăzeci de paşi în urma lor, tavanul tunelului s-a prăbuşit. În câteva clipe, toată galeria s-a umplut de un nor de praf înecăcios.

S-au aruncat imediat cu feţele în ţărână, neîndrăznind nici să respire. Apoi, cu mâinile adunate peste nas şi gură, tuşind şi scuipând, fără

să se abată de pe şine, s-au târât mai departe, în singura direcţie în care mai puteau merge.

La 3:50, cea mai mare parte a prafului se aşezase astfel că s-au ridicat în picioare şi-au pornit-o la drum, unul în spatele celuilalt. Cel dinapoi se ţinea de cureaua celui din faţă, astfel încât să nu rişte să se răzleţească unul de altul în întunericul de nepătruns. Însă şi pentru ca cel din spate să-l tragă pe cel dintâi îndărăt în caz că i se căsca pământul sub picioare.

La 4:32 auziră sunetul picăturilor de apă şi s-au oprit. Marten aprinse încă un chibrit şi-au putut desluşi că tunelul continua după o cotitură, dar au mai văzut şi o mică băltoacă în care se adunase apa de infiltrare, unde se îmbina peretele de vatra tunelului. Apă de băut şi cu care să-şi spele praful de pe obraji şi de pe ochi.

— Vere, tu primul, spuse preşedintele tuşind.

Marten rânji.

— Sigur, înainte să bea regele, pune ţăranul să guste dacă-i otravă sau nu.

Înainte să se stingă chibritul, Marten mai apucă să-l zărească o clipită pe preşedinte zâmbind. O clipă efemeră, însă în bezna înfiorătoare ce-a urmat, a rămas totuşi un moment de umor împărtăşit. Nu era mult, dar totuşi era ceva.

După ce-au băut şi s-au spălat de praf s-au pus pe jos să se odihnească.

104

5:10 P.M.

Hap Daniels stătea pe marginea patului şi-l urmărea pe tânărul doctor ce-i bandaja umărul. Era pe terminate. Se aflau în dormitorul minuscul de la etajul unei căsuţe situate nu departe de râul Llobregat, la periferia localităţii El Borràs, într-o vale la nord-est de Montserrat. Casa îi aparţinea lui Pau Savall, unchiul lui Miguel. Pietrar şi zugrav, Pau Savall fusese cel care-i împrumutase lui Miguel motocicleta. În spatele casei lui era ascuns Mercedesul companiei Limousines Barcelona.

Doctorul mai învârti o dată bandajul peste umărul lui Hap şi cu asta îşi isprăvi treaba. Stătea în picioare şi se uita la Hap prin ochelarii săi fără rame.

— *Usted es muy afortunado,* spuse pe un ton liniştit. *Ambas son heridas suaves del tejido fino. Descanse esta noche; usted puede ir mañana.*

— Spune că eşti foarte norocos, traduse Miguel spusele medicului de la capătul patului unde stătea. Ai două răni. Dar ambele în ţesuturi moi. Ambele gloanţe au ieşit pe partea cealaltă. O să ai ceva dureri şi-o să fii înţepenit, dar în general e bine. Vrea să te odihneşti la noapte, iar mâine poţi să pleci.

— Ai mult noroc, *mi amigo,* spuse medicul într-un amestec ezitant de engleză şi spaniolă. Numai Dumnezeu ştie din ce motiv. De aceea ai un amigo ca el, şi făcu un gest cu capul în direcţia lui Miguel. El e ajutătorul de la Dumnezeu. Acum dacă-mi veţi permite, copiii mei mă aşteaptă la cină.

Îi mai spuse ceva în spaniolă lui Miguel, apoi amândoi se îndreptară spre uşă. Hap îi văzu oprindu-se un foarte scurt moment lângă uşa

dormitorului, iar doctorul îi dădu ceva lui Miguel, după care au ieşit amândoi.

5:20 P.M.

Hap inspiră adânc şi-şi trecu palma peste umărul bandajat, amintindu-şi dureroasa coborâre de la mănăstire în ataşul incomod al motocicletei conduse de Miguel. Parcă durase o viaţă întreagă, deşi de fapt nu durase mai mult de douăzeci de minute. Apoi după alte douăzeci de minute de la sosirea lor veni şi doctorul. Atunci deja luase vreo două înghiţituri zdravene din brandy-ul locului, află cine era Miguel de fapt, cine erau cei cărora el le spunea „veri" şi că motivul pentru care-l ajutase pe Hap era acela că se legitimase ca agent al Serviciului Secret şi-şi riscase viaţa ca să-l salveze pe cel despre care credea că e preşedintele. Mai află şi că Miguel era şoferul limuzinei care-i dusese pe preşedinte şi pe Marten de la Barcelona la Montserrat şi cum se făcuse că ştia codul sistemului de securitate de la intrarea în biroul lui Merriman Foxx.

Miguel se dusese la restaurantul hotelului să-şi găsească „verii". Şeful de sală îi văzuse plecând cu Merriman Foxx şi-l îndrumă pe Miguel spre biroul doctorului. Aproape ajunsese la uşă când au sosit agenţii, iar el se făcuse imediat nevăzut în umbra deasă a aleii. Când tipul cu Nas-Lat a introdus codul, Miguel a privit cu mare atenţie. Cifrele erau 4-4-4-2. Să reţină cifre şi numere era ceva firesc pentru el, urmarea nenumăratelor zile în care jucase la loteria naţională, a grămezilor de bani cheltuiţi şi a prea multelor numere pe care reuşea să le reţină pur şi simplu datorită speranţei.

Atunci a aflat şi Hap că tipul cu păr alb, cu trupul blegit pe care-l scoteau agenţii din birourile alea era doctorul Foxx. Nu-l cunoştea decât din auzite şi datorită comisiei care făcuse audierile secrete în problemele legate de terorism. Nu-l mai

văzuse niciodată înainte, nici măcar în fotografii, până în clipa şarjei lui Miguel asupra agenţilor CIA.

Hap n-avea habar de ce era atât de interesat preşedintele de doctorul Foxx, încât să rişte să vină la Montserrat. Însă se lămuri când Miguel îi confirmă unele din bănuielile sale: că „prietenii de la Washington” ai preşedintelui puseseră la cale o acţiune în care Harris refuzase să se implice – un genocid împotriva statelor islamice – şi că Merriman Foxx era cel dintâi strateg al acestei acţiuni. Preşedintele nu cunoştea detaliile acestui plan. Tocmai de aceea el şi Marten veniseră la Montserrat: să-l silească pe Foxx să le dezvăluie detaliile acestui plan şi să împiedice executarea lui. Dacă avuseseră sau nu noroc, nu puteau şti nici Miguel, nici Hap.

5:35 P.M.

Miguel se întoarse în cameră aducând o sticlă de apă şi un pliculeţ.

— Ia astea, spuse şi-i întinse lui Hap apa, iar din plic lăsă să-i cadă în palmă două pastile albe. Sunt analgezice. Mi le-a dat doctorul. Mai sunt şi altele în plic.

Miguel puse plicul pe noptieră.

— După ce-au plecat agenţii şi înainte să leşin eu, ai intrat în biroul lui Foxx, spuse Hap după ce bău niţică apă fără să ia seama la pilule. Cred că ai intrat acolo ca să-l cauţi pe preşedinte. Nu l-ai găsit, altfel n-am fi aici, acum. Ai găsit vreun semn că preşedintele a fost realmente acolo?

— Te rog, ia pastilele astea.

— A fost preşedintele acolo? insistă Hap pe un ton dur. Iar dacă a fost, unde naiba s-a dus de nu l-au găsit agenţii CIA?

— Unchiu-meu e jos cu nevastă-sa, spuse calm Miguel. Numai ei şi doctorul ştiu că eşti aici. Au să vină să vadă cum te simţi înainte să se culce. Poţi

avea încredere în ei. Orice-ţi trebuie, sau orice-ţi lipseşte, au să-ţi aducă, adăugă Miguel şi-o apucă spre uşă.

— Pleci?

— Vin pe-aici când mă întorc.

— Ai BlackBerry-ul meu.

— Da, zise Miguel şi-l scoase din buzunarul hainei şi se întoarse să i-l dea lui Hap.

— Dar pistoalele? Aveam două?

Miguel îşi deschise haina şi scoase Sig Sauerul lui Hap de la brâu şi-l puse pe masa lângă care stătea.

— Celălalt unde-i? Pistolul automat?

— Îmi trebuie!

— Pentru ce?

Miguel zâmbi subţire.

— Eu cred că tu eşti un om de treabă care are nevoie de odihnă.

— Am întrebat pentru ce, insistă Hap.

— De la nouăsprezece la douăzeci şi patru de ani am fost în Batalionul IV al Armatei Regale Australiene. Comandamentul Operaţiunilor Speciale. Ştiu cum se foloseşte.

Hap îl fixă cu privirea.

— Nu ţi-am cerut C.V.-ul, am întrebat de ce-ţi trebuie un pistol automat.

— Noapte bună, domnule.

Miguel se întoarse iar spre uşă.

— Nici măcar nu ştii dacă preşedintele a fost sau nu acolo, aşa-i? se răsti Hap în urma lui. N-ai decât bănuieli.

Miguel se întoarse spre Hap.

— A fost acolo, domnule.

Făcu un pas şi ridică ceva de pe un dulap, apoi merse spre Hap şi-i puse în poală pălăria mare şi pleoştită a lui Demi.

— Când ne-am despărţit purta asta. Era un accesoriu care-i mai ascundea faţa. Am găsit-o într-unul dintre laboratoarele de dincolo de biroul unde-am fost noi. Poarta şi o parte din zidul ce

despărţea laboratoarele de ce-o fi fost dincolo de ele s-au prăbuşit. Drumul mi-era blocat de un imens morman de bolovani. Probabil ca urmare a cutremurului sau ce-o fi fost ceea ce ne-a azvârlit la pământ. Într-o zi sau două, echipe cu echipament adecvat de forare şi escavare s-ar putea să reuşească să ajungă de cealaltă parte. Dar chiar şi aşa nu e sigur că vor mai găsi ceva. Undeva de cealaltă parte a acelei mase de piatră, înăuntrul întregului munte sunt peşteri legate unele de altele prin tuneluri săpate de mineri. Se întind pe kilometri întregi. Dacă preşedintele a supravieţuit, atunci trebuie să fie în una din acele grote sau galerii. Se apropie furtuna, dar pentru încă ceva timp luna va mai străluci. Se poate intra în peşterile acelea de sus, de pe creste. Acolo mă duc. Preşedintele dumitale şi Nicholas Marten sunt ca o familie pentru mine. E alegerea mea şi e datoria mea să-i găsesc, oricum ar fi, vii sau morţi.

— Limuzina ta, e parcată afară sub copaci, în spate.

— Ce-i cu ea?

— Aduci deseori oameni aici la munte?

— Da, aduc vizitatori la munte destul de des.

Miguel era nerăbdător, căci timpul era preţios, iar interogarea asta i-l risipea.

— Ai o trusă de supravieţuire în portbagaj?

— Da.

— Una mare?

— *Señor* Hap, eu vreau să încerc să-l găsesc pe preşedintele dumitale. Te rog să mă scuzi, spuse Miguel şi iar porni spre uşa dormitorului.

— Dar trusa… are pături de supravieţuire, din acelea mici, pliate, cu o parte reflectorizantă? Ştii despre ce vorbesc, Mylar, ca cele pe care le folosesc pompierii?

Miguel se întoarse mânios.

— La ce bun întrebările astea?

— Răspunde-mi.

— Da, avem aşa ceva. Acesta e regulamentul companiei. Câte una pentru fiecare pasager şi una pentru şofer. Noi avem zece bucăţi.

— Dar mâncare? Raţii de supravieţuire?

— Doar batoane bogate în substanţe nutritive. Cam asta-i tot.

— Bine, adu naibii toată trusa încoace.

Hap se ridică brusc de pe pat, însă imediat întinse o mână în lături ca să se echilibreze.

— Ce faci?

Hap apucă Sig Sauerul de 9 mm, şi-l vârî în curea, după care-şi puse pastilele analgezice în buzunar.

— Să fiu a' dracului dacă te las să mergi singur.

105

HOTELUL BEST WESTERN AURORE, PARIS. 5:45 P.M.

— Bună seara, Victor.

— Salut, Richard. Am aşteptat toată după-amiaza să mă suni.

— Îmi pare rău, am avut o întârziere.

— Am văzut reportajele TV despre focurile de armă de la pista de antrenament la Chantilly. S-a vorbit despre cei doi jochei morţi. Dar nu s-a spus nimic în plus.

— Nu te-a interogat poliţia, nu-i aşa?

— Nu.

— Bun.

Victor era doar în indispensabili, întins în pat, iar sonorul televizorului se auzea în surdină. Venise din Chantilly cu trenul în aceeaşi dimineaţă. De la Gare du Nord luase un taxi până la hotelul unde se afla, peste drum de o altă gară, Gare de Lyon. La hotel a luat micul dejun în cameră, apoi a făcut un duş şi a dormit până la ora două. Apoi, aşa cum i s-a spus, a aşteptat să-l sune Richard. Dar, ca şi în Madrid, cu fiecare oră care trecea, devenea tot mai neliniştit, temându-se că Richard n-are să mai sune, poate, niciodată. Dacă ar fi venit noaptea fără ca Richard să ia legătura cu el, Victor nu ştia ce-ar fi putut face. Pur şi simplu nu ştia. De fapt ideea sinuciderii îi trecu prin minte nu o dată. Asta da, era o posibilitate. Ceva ce-ar fi putut face. Şi foarte probabil c-avea s-o facă dacă Richard nu avea să-l sune până la – fixase ora – opt, a doua zi dimineaţa. Apoi Richard sună şi totul era în regulă şi Victor se simţi iarăşi respectat şi dorit şi protejat.

— Îmi cer încă o dată scuze pentru întârziere, Victor. A durat ceva timp să fac ultimele pregătiri.

— E-n regulă, Richard, înţeleg. Sunt unele lucruri care se complică, nu-i aşa?

— Da, aşa este, Victor. Acum uite care sunt instrucţiunile. Trenul numărul 243 pleacă din Gare du Nord spre Berlin în seara asta la 8:46. La ghişeul de relaţii cu publicul s-a reţinut un bilet pentru tine, la clasa întâi. Poţi s-ajungi la trenul acela, nu-i aşa, Victor?

— Da, bineînţeles, Richard. Întotdeauna fac ceea ce-mi ceri. De aceea te bazezi pe mine, nu-i aşa?

— Da, Victor. Şi ştii că aşa este. Drum bun. Te sun mâine.

— Mulţumesc, Richard. Noapte bună.

— Noapte bună, Victor. Şi eu îţi mulţumesc.

106

LA IGLESIA DENTRO DE LA MONTAÑA.
BISERICA DIN MUNTE. 5:55 P.M.

Camera lui Demi părea o chilie de mănăstire, mică şi mobilată doar cu strictul necesar. O masă simplă lângă uşă cu o oglindă de mână şi un lighean pe ea. La dreapta era o comodă rabatabilă. Printr-o ferestruică aflată sus de tot, aproape de tavan, se vedea cerul, iar Demi putea şti astfel dacă încă mai era ziuă afară. Patul de o persoană era tare şi n-avea aşternuturi, doar o pernă şi două pături. Îşi lăsă pe pat cele două aparate foto şi geanta în care înghesuise şi un neseser şi o pungă de plastic în care avea consumabile pentru aparatele foto: carduri de memorie în plus, un încărcător de acumulatori pentru Canon şi două seturi de câte douăsprezece role de film color de 35 mm pentru Nikon. Ce nu era acolo şi era foarte sigură că luase cu sine la plecarea din hotelul Regente Majestic în dimineaţa aceea, pentru că verificase iarăşi la sosirea la Montserrat, era telefonul mobil. Dispăruse undeva pe drum, interzicându-i-se astfel orice comunicare privată cu lumea de afară.

Sau cel puţin aşa se gândise, mai mult ca sigur, cel care i-l luase.

Mai devreme, faptul că i se luase mobilul ar fi întărit în mintea lui Demi asprele avertismente ale tatălui ei şi ale lui Giacomo Gela şi i-ar fi sporit neliniştea, până într-atâta încât şi-ar fi pierdut capul cu totul, date fiind circumstanţele: prezenţa călugărilor, izolarea extremă a bisericii unde se afla şi felul în care fusese drogată ca să fie luată în acea halucinantă călătorie.

Însă acum, descoperind că-i lipsea mobilul, Demi îşi întări hotărârea şi-şi ascuţi simţurile,

amintindu-şi întruna că era aproape de capătul unui drum exasperant de lung şi care păruse imposibil. Un drum căruia îi dedicase toată viaţa ei de până atunci şi pe care îi promisese în secret mamei ei că-l va duce la bun sfârşit, indiferent de preţul pe care-ar fi trebuit să-l plătească. Frica sau ameninţările cu violenţa n-au să-i clintească hotărârea. Nu acum, când ajunsese unde era.

Mai mult, nu fusese pe de-a-ntregul nechibzuită, planurile ei fuseseră bine cumpănite. Dedesubtul cămăşii bărbăteşti pe care-o purta pe sub blazer, puţin deasupra taliei avea o cureluşă, care pentru un ochi neavizat părea să nu fie altceva decât o rufărie delicată, dar care de fapt era anume concepută să ţină o husă uşoară de nailon în care avea un mobil. Telefonul acela avea şi cameră foto şi acces de bandă largă la internet. Un program special îl făcea capabil să se poată conecta fără fir cu Canonul ei digital, astfel încât fotografiile pe care le făcea cu acea cameră puteau fi simultan încărcate pe site-ul ei personal, gestionat de un server din Paris. Îl folosise cu succes în toată Europa şi în Statele Unite, iar mai recent în Malta şi chiar în Barcelona. Principala ei îngrijorare acolo era conexiunea. Nu doar pentru că se afla într-o locaţie muntoasă şi izolată, ci pentru că se afla chiar înăuntru, în biserica din munte. Grijile astea s-au spulberat de îndată ce-a văzut că Beck vorbea la mobil în naosul bisericii, iar acest fapt i-a alungat grijile în privinţa conexiunii. Era semnul că indiferent ce fotografia ea acolo putea fi transmis la Paris într-o milisecundă.

Ca să facă un test, fotografie chilia în care era şi trimise fotografia spre site-ul ei, apoi îşi scoase mobilul inteligent şi formă propriul ei număr. Îi luă doar o clipă să se conecteze la internet şi descoperi exact ceea ce tocmai fotografiase: chilia în care era. Sistemul funcţiona perfect.

Se pregătea să mai facă o fotografie de încercare, de siguranţă, când auzi o bătaie

puternică în uşă.

— Da, spuse ea, tresărind.

— Sunt eu, Cristina.

— O clipă, spuse Demi şi strecură iute mobilul înapoi în husa de sub cămaşă, după care se duse la uşă şi o deschise.

— Te-ai odihnit? întrebă Cristina zâmbind afabil.

— Da, mulţumesc. Te rog, intră.

Cristina purta încă acea rochie lungă şi albă pe care o avusese şi când a ajuns Demi. Pe braţ ducea o rochie asemănătoare, singura diferenţă fiind culoarea: nu era albă, ci purpurie. I-o dădu lui Demi.

— Asta e pentru tine. S-o porţi în seara asta.

— În seara asta?

— Da.

— Dar ce se întâmplă în seara asta?

— Începe eternitatea.

— Nu înţeleg.

— Vei înţelege…

Cristina se uita fix la Demi, tăcută, apoi se întoarse spre uşă.

— Revin într-o oră să te iau.

— Înainte să pleci…

— Da, spuse Cristina, întorcându-se iar spre Demi.

— Pot să-ţi fac o fotografie?

— Acum?

— Da.

— Bine.

Demi se duse spre pat şi ridică cele două camere foto. Trei minute mai târziu avea un întreg portofoliu cu fotografiile Cristinei, în rochie albă, fundalul fiind chilia ei. Jumătate le făcuse cu Nikonul pe film de 35 mm, iar cealaltă jumătate cu camera digitală, imaginile înregistrându-se în cardul de memorie şi, simultan, încărcându-se pe site-ul ei.

— Asta-i tot? întrebă Cristina zâmbindu-i în felul ei, cald şi amabil.

— Da, asta-i tot.

Urmă un moment de tăcere, şi iarăşi Cristina o privi fix pe Demi, cu o privire pătrunzătoare, sfredelitoare, de parcă ar fi studiat-o dintr-un motiv foarte personal. Apoi, brusc, privirea ei alunecă în altă parte.

— Ne vedem peste o oră, spuse pe un ton lejer, după care plecă.

Demi închise uşa în urma ei şi rămase nemişcată, sprijinită de ea, simţind un frison rece înfiorând-o din cap până în picioare. O singură dată în viaţa ei mai văzuse căutătura ca de duh pe care o observase în ochii Cristinei, cu doar câteva secunde înainte.

Numai o singură dată.

Anume în unica fotografie care-i rămăsese de la mama ei, făcută doar cu câteva zile înainte de dispariţia ei. Ochii mamei ei erau ca ai Cristinei: bruni şi concentraţi, dar în acelaşi timp calmi, răspândind multă pace. Cristina avea douăzeci şi trei de ani. Aceeaşi vârstă pe care o avusese mama ei când a dispărut.

107

6:18 P.M.

Marten şi preşedintele înaintau orbeşte în întunericul ca de smoală al tunelului, urmând şinele vagonetelor, pe care le tatonau cu picioarele, aşa cum făcuseră deja de aproape o oră şi jumătate.

Mergeau foarte aproape, unul în spatele celuilalt, cel din urmă strângând în pumn cureaua celui din faţă. De patru ori s-au poticnit de câte ceva şi aproape că s-au prăbuşit unul peste celălalt, însă cel din spate şi-a făcut de fiecare dată treaba, smucind cureaua celuilalt, reuşind astfel să se păstreze amândoi în picioare. Şi totuşi, o dată au căzut amândoi. Marten fusese de data aceea în urmă, iar preşedintele, având impresia că desluşeşte o groapă căscându-se înaintea lui, se smuci brusc într-o parte, trăgându-l după el şi pe Nicholas, care i se prăvăli în spinare. Preşedintele slobozi un răcnet căci se lovise rău de una dintre şine. După acea întâmplare, au început să se schimbe mai des la călăuzirea celuilalt, ca cel din faţă să nu ducă prea mult greul tatonării necunoscutului şi să i se năzărească că vede lucruri pe care nu le vedea sau să se teamă că cel din spate se va împiedica deodată şi-i va arunca pe amândoi la pământ, în loc să se concentreze asupra drumului.

6:20 P.M.

Se schimbară din nou, Marten fiind călăuza de data asta. În ultima oră, preşedintele aproape că nu mai scosese niciun cuvânt, iar Nicholas începu să se teamă că s-a rănit serios când căzuse.

— Sunteţi bine? îl întrebă el.

— Bine. Tu?

— Până acum, da.
— Bun. Dă-i bătaie.
Asta a fost toată discuţia. Atunci îşi dădu Marten seama că preşedintele nu era rănit, ci cugeta. Probabil nu de puţin timp.
După alte cinci minute s-au schimbat iar. După alte şase, iar s-au schimbat. Şi de fiecare dată având acelaşi schimb de cuvinte. E bine? Da. Bun. Hai să mergem.

6:37 P.M.

— Încă e sâmbătă, spuse deodată preşedintele, cu vocea răguşită din pricina prafului şi-a setei. Asta a fost, alături de ziua în care mi-a murit soţia, cea mai lungă din viaţa mea.
Marten nu ştia ce să spună. Preferă să tacă. Trecură treizeci de secunde bune până să vorbească iar preşedintele.
— Cred că putem spune foarte siguri că acum „prietenii" mei sau emisarii lor au găsit cadavrul lui Foxx şi şi-au dat seama că explozia a fost o acţiune de distrugere controlată prevăzută în planul general al doctorului pentru a preîntâmpina situaţiile în care s-ar fi putut descoperi ce se întâmpla realmente în acele laboratoare. Dacă vor şti că am fost cu el, ceea ce deja am presupus, negăsindu-mă în laboratoare, vor crede că sunt undeva într-un tunel, fie mort, fie prins în capcană fără speranţa de a mai scăpa. Ceea ce înseamnă că, în curând, vicepreşedintele va prelua controlul statului şi va autoriza asasinatele pregătite pentru Varşovia. Dacă n-a făcut-o deja. Odată ce acele omoruri vor avea loc, se va trece la execuţia următoarei misiuni din plan. Se vor convoca foarte rapid alegeri în Germania şi Franţa. Oamenii lor, oamenii pe care-i vor ei la putere – oricum vor fi pus la cale treaba asta şi după cum mi-au spus chiar au aranjat-o deja, aşa că îi cred –, vor fi aleşi, garantând astfel întregul sprijin al ţărilor respective

pentru Statele Unite la ONU. După asta nu va mai fi decât o chestiune de timp, probabil vreo câteva zile, până când se va porni măcelul în ţările musulmane. Azi-dimineaţă, pe plajă, ţi-am vorbit despre întâlnirea anuală a Institutului pentru O Lume Nouă, care are loc chiar acum la complexul Aragon, într-o regiune muntoasă nu departe de locul unde ne aflăm. Ţi-am mai spus şi că planul meu iniţial era să apar ca invitat surpriză şi să ţin un discurs, duminică, adică mâine, cu prilejul serviciului divin de dimineaţă. Când am plecat din Madrid, asta era destinaţia mea. Intenţia mea era să le spun adevărul despre cele întâmplate şi să-i avertizez asupra celor ce urmează să se întâmple. Încă mai am de gând să fac cum am zis, domnule Marten.

Nicholas nu spuse nimic, continuând să înainteze, piciorul său drept atingând muchia şinei din dreapta sa, călăuzindu-se după ea pe drumul cel bun.

— Atingerea acestei destinaţii nu e imposibilă, domnule Marten. Am zburat pe deasupra acestor munţi înainte. Ştiu unde se află complexul acela, chiar şi faţă de Montserrat. Pe vremuri, în California, pilotam avioane utilitare, din cele care împrăştie erbicide peste culturi. Ştiu cum se văd lucrurile astea din aer. Dacă n-am fost complet dezorientaţi când am intrat în tunelurile astea – dar mă îndoiesc – atunci înseamnă că am mers aproximativ în linie dreaptă înspre complex, îndepărtându-ne de Montserrat.

— Cam cât de departe de mănăstire ar fi acel complex, în linie dreaptă vreau să zic? întrebă Marten.

— Douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte de kilometri. Cel mult treizeci.

— Cât drum credeţi c-am parcurs deja prin galeriile astea?

— Opt sau nouă kilometri.

— Domnule preşedinte… vere, începu Marten şi se opri să se întoarcă spre Harris. Lăsând la o parte bunele intenţii, noi n-avem hartă şi nici nu ştim încotro duc tunelurile astea. Ar putea să facă un ocol fără ca noi să ne dăm seama şi să mergem într-o cu totul altă direcţie decât credem. Sau poate că nici nu mergem în direcţia în care credeţi dumneavoastră că mergem şi galeria asta e de fapt o fundătură. Chiar dacă suntem pe drumul bun, n-avem cum şti dacă galeria n-a fost blocată de prăbuşirea bolovanilor. Cine ştie câte astfel de gâtuiri pot fi? Iar dacă tunelul merge încotro trebuie şi nu e astupat de pietre, nici nu ştim cât de departe duce. S-ar putea sfârşi peste o jumătate de kilometru sau după treizeci. Iar complexul s-ar putea afla la alţi şaizeci, şaptezeci de kilometri după ce ieşim la suprafaţă. Asta presupunând că la capătul lui găsim o ieşire. Dacă tunelurile astea sunt într-adevăr atât de vechi pe cât par, cu şinele astea ruginite, înseamnă c-au fost închise şi sigilate cu mult timp în urmă ca să ţină curioşii afară.

— Ce încerci să-mi spui?

— Ceea ce niciunul dintre noi nu vrea s-audă. Şi nici chiar să gândească. Anume că indiferent cât de mult speraţi să le puteţi vorbi acelor oameni, realitatea este că s-ar putea să nu mai ieşim niciodată de-aici. Tot drumul până aici am sperat să simt un curent de aer ce-ar fi putut indica o deschizătură. O spărtură, o crevasă, orice fel de loc pe unde-am fi putut forţa ieşirea sau pe unde ne-am fi putut strecura afară. Am trecut pe lângă vreo câteva, dar niciuna de-ajuns de largă sau cu un curent de aer suficient de puternic încât să mă facă să cred c-ar merita să ne consumăm energiile pe care le mai avem. Dacă ajungem până la capătul acestei galerii fără să găsim ceva mai promiţător, va trebui să ne întoarcem şi să căutăm un tunel lateral pe care l-om fi ratat în bezna asta, dacă într-adevăr o fi vreunul. Iar după aceea, dacă tot nu găsim nimic, nu ştiu ce-ar mai fi de făcut. Îmi pare

rău să vă năruiesc speranţele, domnule preşedinte, însă în acest moment nu e nimic de făcut în privinţa oamenilor cărora doriţi să vă adresaţi şi nici în privinţa asasinatelor din Varşovia şi a genocidului de după. În acest moment, singurele vieţi care contează sunt ale noastre, iar dacă nu găsim o cale să ieşim, sunt şanse mari să murim aici. Dacă găsim o sursă de apă cred că o să rezistăm zece zile, cel mult două săptămâni.

— Aprinde un chibrit, spuse deodată preşedintele.

— Poftim?

— Am spus s-aprinzi un chibrit.

— Domnule preşedinte, vere… o să ne trebuiască fiecare chibrit pe care-l mai avem.

— Aprinde-l.

— Da, domnule.

Marten scotoci în buzunar şi pescui cutia, din care scoase un băţ şi-l aprinse.

Flacăra lumină faţa preşedintelui ca o torţă. Ochii lui erau înfipţi într-ai lui Marten.

— Încă nu e şapte seara, sâmbătă. Până mâine la răsăritul soarelui mai e mult. Încă mai avem timp să ajungem la Aragon şi să mă adresez adunării aceleia. Încă mai e timp să oprim asasinatele, încă mai avem timp să împiedicăm genocidul în Orientul Mijlociu. Acest preşedinte nu va muri aici, vere. Nu poate şi nu vrea. Miza e mult prea mare.

În lumina tremurată, Marten văzu un om ostenit până la epuizare. Hainele îi erau zdrenţuite, faţa şi mâinile julite, însângerate, iar fiecare por al pielii, fiecare şuviţă de păr din barbă şi din cap îi erau acoperite de praf, de mizerie, de funingine. Arăta ca un om care fusese bătut, însă nu se da bătut. Iar dacă preşedintele nu era bătut, atunci nu era nici Marten.

— Nu veţi muri aici, domnule preşedinte, spuse cu o voce la fel de răguşită ca cea a preşedintelui.

Vom găsi cumva o ieşire. Cumva veţi reuşi să le vorbiţi acelor oameni.

Privirea preşedintelui rămăsese aţintită în ochii lui Marten.

— Nu te las să scapi doar cu atât.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să-mi promiţi. Vreau să-mi dai cuvântul tău.

Flacăra chibritului se micşoră până nu mai rămăsese mai nimic din ea. Ceea ce cu câteva secunde înainte fusese doar un gând ezitant şi nobil, un vis irealizabil sau pur şi simplu o speranţă nebunească cu care Marten găsise potrivit să fie de acord, fusese transformat de preşedinte pe neaşteptate într-un pact, care-l implica integral. Mărind miza jocului astfel încât sarcina ce rămânea de îndeplinit devenea mai mult decât un angajament fizic şi mintal: devenea unul sufletesc.

— Eşti un nepricopsit căpos, vere, murmură Marten.

— Dă-mi cuvântul tău.

Marten ezită, iar chibritul arse până la capăt. Întunericul îi învălui iarăşi.

— Da, vă dau cuvântul meu, şopti Marten în cele din urmă. Aveţi cuvântul meu.

108

EL B0RRÀS. 6:55 P.M.

Hap Daniels scrâşnea din dinţi la fiecare hurducare a motocicletei pe drumeagul pietruit şi îngust. Miguel urma celelalte două motociclete în direcţia râului Llobregat; numai motocicleta condusă de Miguel avea ataş, celelalte două erau nişte modele simple Honda. Prima dintre ele era condusă de nepotul lui Miguel, Amado, iar pe cea de-a doua călătoreau doi prieteni de-ai acestuia, José şi Hector. Niciunul din cei trei nu avea mai mult de optsprezece ani, dar trăiseră toată viaţa în El Borràs şi cunoşteau regiunea muntoasă – cu puţurile naturale, cu galeriile, cu intrările în grote şi cu vechile tuneluri miniere – ca pe propriul buzunar. Lui Hap nu-i plăcuse ideea de a-i lua şi pe ei. Însă Miguel îl asigură că fiecare din cei trei tineri era de încredere şi n-ar fi spus nimic nici despre ce făceau, nici pe cine căutau chiar de-ar fi fost reţinuţi de poliţie.

— Crede-mă, i-a spus Miguel, chiar dacă suntem norocoşi şi-l găsim pe preşedinte, nu-l vor recunoaşte. S-ar putea să nu-l recunoşti nici tu. Pentru băieţi nu va fi decât un prieten american dat dispărut în timp ce vizita peşterile, prins înăuntru în momentul declanşării avalanşei sau cutremurului acela.

Cele trei motociclete încetiniră, apoi se opriră pe malul râului. Llobregatul avea o lăţime de vreo cinzeci de metri, era tulbure şi iute din cauza aluviunilor şi-a ploilor de iarnă. Miguel se uită la Hap, care şedea în ataş.

— Sub apă s-a adunat pietriş. Pare adâncă, dar nu e. Totuşi, se poate întâmpla orice.

— Hai să trecem, zise Hap cu sânge rece.

Miguel îi făcu semn lui Amado şi primele două motociclete începură traversarea râului, întâi cea a lui Amado, apoi cea condusă de Hector. La un moment dat, Hector era cât pe ce să se răstoarne în şuvoaiele râului, dar îşi restabili echilibrul, tură motorul şi reuşi să treacă, oprindu-se pe celălalt mal lângă Amado, aşteptând. O fracţiune de secundă mai târziu, Miguel răsuci ghidonul, iar motocicleta sa începu să înainteze încetişor. Intră în apă aţintită spre celălalt mal. Torentele rapide ameninţau să-i măture, însă surplusul de greutate al ataşului în care stătea Hap le dădea stabilitate. Bălăbănindu-se, turând furios motorul, au reuşit să ajungă la ceilalţi. Şi iarăşi Miguel îi făcu un semn lui Amado, care o apucă în sus pe o potecă abruptă de prundiş, deschizându-le celorlalţi drumul.

Oricât ar fi fost de nepotrivite dată fiind starea lui Hap, motocicletele erau cele mai adecvate vehicule în regiunea aceea. Cu ele puteau urca pantele dealurilor, şi chiar mai sus, pe cărările muntelui. O maşină n-ar fi fost de folos acolo, iar să meargă pe jos le-ar fi luat prea mult. În plus, Hap nu avea destulă putere să meargă prea mult pe picioarele lui.

7:10 P.M.

Soarele se ascundea dincolo de crestele de deasupra lor, scufundând cărarea pe care urcau în întuneric. Hap stătea aplecat înainte, încercând să-şi găsească poziţia în care durerea din umăr să nu i se stârnească la fiecare hurducare a motocicletei pe terenul accidentat. Îi sună mobilul. Îl scoase din buzunar şi verifică întâi identitatea celui care-l suna. Când văzu că e Bill Strait, respinse apelul, apoi îşi puse mobilul pe modul silenţios. În clipa aceea se gândi la mesajul criptat pe care i-l trimisese Strait la ora 4:10.

Hap. Încerc să dau de tine. Unde dracu' eşti? Şeful cancelariei, de la Madrid, ne-a anunţat la 4:08 că Prăfuitorul nu se afla, repet, NU se afla la Montserrat. Agenţi CIA. au avut o scurtă confruntare armată cu necunoscuţi în biroul dr. Foxx de la mănăstire. Misiunea noastră a fost anulată la jumătatea drumului, întorşi la bază în Barcelona. Poliţia şi informaţiile spaniole investighează confruntarea în care au fost implicaţi agenţii CIA. UNDE DRACU' EŞTI? EŞTI BINE?

În întunericul ce sporea tot mai mult în jurul lor, Hap trase cu ochiul spre Miguel, care conducea motocicleta pe un drumeag îngust spălat de ploi. Până în urmă cu câteva ore, nu-l văzuse pe omul acesta în viaţa lui. Iar acum îşi punea încrederea în el şi-n trei puşti, riscând nu doar propria sa viaţă, dar şi pe cea a preşedintelui, dacă mai era viu. În mod normal, pentru treaba asta ar fi trebuit să apeleze la Bill Strait, să-l sune şi să-i ordone să aducă urgent pe calea aerului un întreg detaşament de agenţi ai Serviciului Secret, ai CIA, ai serviciului de informaţii spaniol şi-ai poliţiei care să scotocească dealurile şi culmile munţilor până ar fi găsit o cale de acces spre perimetrele subterane unde credea Miguel că ar putea fi preşedintele şi Nicholas Marten. Ar fi putut cere chiar şi o echipă specializată în demolări, care să arunce în aer bolovanii prăbuşiţi peste complexul de birouri şi laboratoare ale lui Merriman Foxx.

Dintotdeauna exista o legătură trainică între toţi agenţii Serviciului Secret, o încredere fără limite. Aşa stătuseră lucrurile până atunci, până când se întâmplase tărăşenia aceea, iar Hap, asemenea preşedintelui, habar n-avea ce implicaţii aveau lucrurile pe care le aflase şi în cine naiba să aibă încredere şi în cine nu. Astfel, oricât de mult şi-ar fi dorit, oricât de simplu ar fi putut fi în alte condiţii, n-a luat legătura cu Bill Strait şi nici nu i-a răspuns la mesaj.

— La dracu'! înjură amar în sinea sa Hap.

Ura lipsa asta de încredere, mai ales că el era cel care nu-şi putea pune încrederea în nimeni şi în nimic.

— Hap, zise deodată Miguel.

— Care-i baiu'?

— Uite, făcu Miguel şi arătă spre contururile crestelor munţilor luminate de apus, la vreo şapte sau opt kilometri în faţă.

Întâi, Hap nu remarcă nimic deosebit, apoi văzu patru elicoptere venind spre ei pe deasupra vârfurilor munţilor şi coborând în umbra de dincoace de culmi.

— Cine-or fi?

— Nu-s sigur. Poate poliţia federală. Poate Mossos d'Esquadra. Sau şi unii, şi alţii.

— Vin încoace?

— Greu de spus.

— Miguel, strigă Amado arătând ceva în spatele lor.

Amândoi întoarseră capetele şi văzură alte cinci elicoptere.

Încă erau departe, dar veneau rapid în direcţia lor, la mică înălţime.

Hap se uită la Miguel.

— Fă ceva să nu ne vadă. Amado şi ceilalţi la fel, să se ascundă.

109

<u>7:17 P.M.</u>

Miguel le făcu semn celorlalţi să-l urmeze şi ambală motorul, iar motocicleta literalmente zbură, escaladând marginea stâncoasă şi abruptă a drumului. Motorul urla, iar vehiculul derapa în toate direcţiile, scuipa şi împrăştia pietriş, parcă de o veşnicie, apoi reuşiră să ajungă sus şi dintr-odată le apăru înainte teren mai drept.

Mai merseră vreo douăzeci de metri, până când Miguel văzu o stâncă enormă de calcar, cu o formă bizară şi în care se căsca o crăpătură. Într-acolo îşi năpusti motocicleta. Ceilalţi îl urmară câteva secunde mai târziu.

— Opriţi motoarele, le spuse Miguel.

Ceea ce au şi făcut. Toţi rămaseră cu răsuflarea tăiată, privind înapoi şi aşteptând tăcuţi. Tot ce puteau vedea era terenul accidentat al platoului întins unde ajunseseră, peste care se îndesea întunericul. Un minut întreg nu se întâmplă nimic şi au crezut că elicopterele zburaseră în altă direcţie. Apoi, brusc, au apărut mugind şi zguduind pământul, toate cinci. Veneau urmând linia crestelor în direcţia lor. În câteva secunde au trecut la nici şapte metri pe deasupra stâncii sub care se ascunseseră. Patru dintre ele aparţineau Corpului Naţional de Poliţie. Pe-al cincilea, Hap îl cunoştea foarte bine: imensul Chinook al armatei americane, cu care veniseră de la Madrid la Barcelona. Ceea ce însemna că Serviciul Secret era prezent la faţa locului şi că misiunea aceea era coordonată de Bill Strait.

Scotoci imediat după BlackBerry şi-l deschise sperând că Strait îi trimisese un al doilea mesaj din care-ar fi putut afla informaţii de care n-avea cunoştinţă. Şi, într-adevăr, avea un mesaj, însă

ceea ce citi nu era tocmai ce-ar fi vrut, dar nici ceva cu totul neaşteptat.

Hap, iar am încercat să dau de tine! Am fost informaţi de la ambasada din Madrid că totuşi Prăfuitorul ar putea fi la mănăstire şi că s-ar putea să fie prins sub o alunecare de teren în nişte tuneluri miniere. Echipe CNP, CIA şi USSS sunt pe drum într-acolo.

Mai mult.

Am fost informat că tu ai fost cel care s-a confruntat cu agenţii la Montserrat şi că s-ar putea să fii rănit. Unde naiba eşti? Confirmă-mi starea ta şi locaţia.

Mai mult.

Agenţii pe care i-ai întâlnit nu erau ai CIA. Ambasada a fost dezinformată. Agenţii aparţineau Forţelor Speciale Sud-Africane.

Un comando sub acoperire cu misiunea de a-l repatria pe dr. Foxx. Guvernul sud-african a cerut scuze Departamentului de Stat şi Ambasadei din Madrid.

Mai mult.

Multe lucruri nu se leagă. Cum ştii, informaţia primită de USSS despre posibila prezenţă a Prăfuitorului la Montserrat şi de misiunea CIA de a-l recupera a venit de la şeful cancelariei Casei Albe, aflat la ambasada noastră din Madrid. Atunci cum au putut şeful cancelariei şi directorul filialei Madrid a CIA să-i încurce pe agenţii CIA cu cei ai Forţelor Speciale ale Africii de Sud? Şi cum de misiunea iniţială s-a transformat în misiunea de a-l repatria pe doctorul sud-african, iar apoi în găsirea Prăfuitorului la faţa locului? A fost oare tot timpul în acele tuneluri, iar apoi a fost blocat acolo de alunecarea de teren şi n-a ştiut nimeni nimic despre asta? Să fie oare ceva ce se întâmplă în guvern despre care noi nu ştim nimic? Poate o întâlnire între Prăfuitor şi doctorul sud-african? Am încercat să iau legătura că directorul

adjunct al USSS, Langway, despre care ştiu că se află încă în Madrid. Fără succes, până acum.

Mai mult.

Dacă poţi să le duci la îndeplinire, am primit ordine pentru tine: să-l contactezi imediat pe Jake Lowe sau pe consilierul pentru siguranţa naţională în vederea unui raport asupra celor întâmplate. Poate să-ţi spună ei ce se întâmplă. Acesta este un ordin direct de la vicepreşedinte. Te rog, dă-mi de ştire.

Mai mult.

Personal sunt foarte îngrijorat. Unde naiba eşti? Ai fost rănit? Ai nevoie de ajutor? La dracu'. Hap, dă-mi de ştire sau pune pe cineva s-o facă în locul tău.

Nedumerirea lui Bill Strait în privinţa informării şefului cancelariei era pe de-a întregul de înţeles. Asta dacă vreo iotă din informarea aceea era adevărată – ceea ce era foarte improbabil. Era sigur, ce dracu'!, foarte sigur, că indivizii cu care schimbase focuri de armă la mănăstire nu erau membrii niciunui comando sud-african. Erau la fel de americani ca şi Kansasul. Ştiau că preşedintele se aflase acolo şi veniseră după el. Chestia cu Foxx era mai mult ca sigur colaterală, parte din cu totul alt plan.

Cât despre Bill Strait, lui Hap îi era imposibil să spună dacă doar fusese prins la mijloc şi încerca să-şi facă datoria sau era de partea lor şi era implicat în toată povestea asta. Oare încerca să dea de Hap atât de mult pentru că era membru al Serviciului Secret, de care-i păsa într-un mod cât se poate de sincer, sau pentru că Hap le dădea bătăi de cap şi încercau să se asigure că-l vor scoate din joc?

Hap se strâmbă la acest gând, apoi puse BlackBerry-ul în buzunar şi se uită la însoţitorii săi, ascunşi pe sub ieşindurile stâncii. Cu toţii erau scăldaţi în sclipirea crudă a luminii apusului, căci soarele se iţise printre două piscuri muntoase din depărtare.

— Întreabă-l pe Amado cât de departe e primul horn sau gură de tunel, îi zise lui Miguel. Şi dacă putem ajunge acolo pe jos fără să fim văzuţi.

Miguel se întoarse spre nepotul său, cu care avu o scurtă conversaţie, apoi se întoarse iarăşi spre Hap.

— E doar una din gurile de aerisire din cele multe câte sunt în zonă. Trebuie să începem de undeva. Băieţii au ales deja una. După părerea lor ea se află, faţă de intrarea pe care au folosit-o, la o distanţă egală cam cu cea pe care-ar fi putut-o parcurge cineva pe jos prin tuneluri din momentul alunecării de teren şi până acum.

— Unde e?

— La vreo opt sute de metri de aici. Putem porni îndată ce apune soarele.

Hap se uită fix la Miguel, apoi îi făcu semn să se dea mai aproape.

— Dacă preşedintele şi Marten sunt acolo înăuntru, spuse el în şoaptă, ferindu-se să fie auzit de Amado şi de prietenii săi, în caz că înţelegeau engleza, trebuie să-i găsim şi să-i scoatem înaintea poliţiei spaniole.

— Ştiu.

— Ce nu ştii este că poliţia spaniolă e însoţită de agenţi CIA şi ai Serviciului Secret. Majoritatea, dacă nu chiar toţi, şi spaniolii, şi americanii, sunt convinşi că sunt de partea noastră, că misiunea lor este să-l salveze pe preşedinte şi să-l ducă acasă în siguranţă.

— Vrei să spui că s-ar putea să-ncerce să ne ucidă.

— Nu, vreau să spun că vor ucide pe oricine le va pune piedici în misiunea asta. Doar vorbim de preşedintele Statelor Unite. Avem împotriva noastră o armată de indivizi care cred că ei fac ceea ce trebuie.

— Un om sau o mie. Nu contează. În ce mă priveşte e vorba de familia mea. La fel e şi pentru tine, nu?

Hap nu răspunse imediat.

— Da, spuse în cele din urmă.

Să stea în calea unor agenţi sub acoperire era una, dar să ajungă să se implice într-un schimb de focuri cu o legiune de poliţişti spanioli şi agenţi ai CIA şi ai Serviciului Secret, implicaţi cât se poate de inocent în misiunea asta, era cu totul altceva. Chiar dacă unii dintre ei poate că ştiau ce făceau. Dar, oricum, n-aveau de ales.

— Dar cu băieţii cum facem? întrebă el.

— Am eu grijă de ei.

— Ai luat trusa de supravieţuire din limuzină?

— Da.

— Scoate păturile de supravieţuire. Tu iei trei, iar eu am să iau patru.

— Bine, zise Miguel dând din cap, privindu-l pe Hap preţ de încă o jumătate de secundă. Cum e umărul?

— Doare ca dracu'.

— Pastilele.

— Nu-i nici locul, nici momentul să mă droghez.

— Mai sângerează?

— Din câte-mi dau seama, nu. Doctorul tău a făcut o treabă straşnică.

— Poţi merge?

— Da, pot. Cum dracu' să nu pot?

— Atunci hai să mergem.

Miguel se ridică brusc în picioare şi merse la motocicletă. Deschise febril portbagajul şi scoase din trusă şapte din cele zece pături împachetate în aşa fel încât să ocupe cât mai puţin spaţiu. Pe una din feţe erau căptuşite cu Mylar. Pe lângă astea, mai luă vreo şase batoane nutritive, un rucsac special pentru transportul apei, două lanterne mari şi pistolul automat Steyr. Îi dădu lui Hap patru pături, jumătate din batoane şi o lanternă. Cealaltă lanternă şi-o băgă la brâu. Luă rucsacul cu apă în spinare şi-şi petrecu cureluşa automatului pe după gât, lăsându-l să atârne de-a curmezişul pieptului.

Ultima geană de lumină se stinse deodată, lăsând locul înserării roşietice. Soarele se lăsase dincolo de munţi, sub linia orizontului.

Miguel le făcu de îndată semn celorlalţi şi într-o clipită toţi cinci au luat-o la drum peste platoul accidentat şi stâncos.

110

7:32 P.M.

În două rânduri, Marten şi preşedintele au debarasat traseul înaintea lor, bolovan cu bolovan, croindu-şi drum prin mormanele de grohotiş dislocat de alunecările subterane. Ar fi fost dificil chiar şi în alte circumstanţe, cu atât mai mult în bezna ca de smoală. Şi nici măcar nu ştiau până unde mai aveau de săpat, ori dacă nu cumva ce făceau nu era nimic altceva decât că mutau muntele din loc, bucată cu bucată, consumând timp preţios degeaba. Şi totuşi, au făcut-o, au reuşit să străpungă de cealaltă parte şi să-şi reia înaintarea.

„Vom reuşi cumva să găsim o cale de ieşire. Cumva veţi reuşi să luaţi cuvântul în faţa acelor oameni".

Promisiunea emoţionantă făcută de Marten preşedintelui le concentrase eforturile pe găsirea unui curent de aer, ce i-ar fi putut conduce către o breşă suficient de largă prin care să se strecoare afară sau pe care să o lărgească sau să se caţere ca să poată ieşi. Dar ca s-o găsească le-ar fi trebuit o torţă care să ardă ceva mai mult decât un chibrit. Pentru asta Marten şi-a sacrificat maieul de bumbac, l-a răsucit foarte strâns şi l-a sfâşiat la un capăt, pe care-l ţinea în jos ca să servească drept fitil. Ca să-i dea foc, a consumat două din cele câteva beţe de chibrituri care le mai rămăseseră. Când în sfârşit s-a aprins, a ars suficient de mult cât să ţină vreo câteva sute de metri, până când s-au împleticit de un morman de scule abandonate de mult timp. Mai toate erau ruginite sau putrezite, însă printre ele au găsit trei de care se puteau folosi. Pe de-o parte, aveau un baros de a cărui coadă era încă ataşat capul, pe de altă parte, aveau

două cazmale, sau mai bine zis, o cazma şi coada alteia care, ţinută aplecată spre vatra tunelului, le putea servi de torţă mai bine decât maieul lui Marten, care oricum arsese până nu mai rămăsese din el decât o cârpă şi-l abandonaseră. Flacăra cu care ardea coada cazmalei abia dacă dădea o lumină pâlpâitoare în comparaţie cu cea a maioului, însă în întunericul acela dens, tot mai greu de suportat, reuşea totuşi să lumineze vreo cinci metri buni înaintea lor.

De-acum nu mai trebuia să înainteze pe un singur şir, ci puteau să meargă unul lângă altul printre şinele de pe mijlocul tunelului. Marten căra barosul şi cazmaua, iar preşedintele purta torţa. Amândoi erau flămânzi şi aproape epuizaţi, însă niciunul nu rosti vreun cuvânt despre asta. Atenţia le era concentrată asupra torţei. Şi unul, şi altul erau tăcuţi, în aşteptare, rugându-se ca flacăra să se zbucium în vreo direcţie, indicându-le astfel un curent de aer.

— N-am nicio dovadă, spuse pe neaşteptate preşedintele. Nici măcar una.

— Pentru ce?

— Pentru nimic, zise preşedintele întorcându-se să se uite la Marten cu o expresie gravă.

Chipul lui devenea şi mai sumbru pe măsură ce-şi exprima gândurile:

— Aşa cum ştii, planul meu iniţial era să folosesc informaţiile pe care le avem de la Foxx şi să-i sun pe secretarul general al ONU şi pe cel NATO, pe redactorii şefi de la *Washington Post* şi de la *New York Times* şi să le spun adevărul. În loc să se întâmple asta, iată-ne încercând să găsim o cale de ieşire din subteranele astea ca să pot ţine cuvântarea aceea la complexul Aragon. Dar de ce? Ce să le spun? Că se desfăşoară o imensă conspiraţie şi că doctorul Foxx are deplină cunoştinţă de ea până în cele mai mici detalii? Şi la ce-ar folosi? Foxx e mort, iar detaliile acelea s-au pierdut odată cu el. Laboratorul său secret şi tot ce

se afla acolo se poate presupune că e în întregime distrus pentru că aşa a fost conceput de la bun început. Putem vorbi despre ceea ce am văzut, însă nu există nimic care să ne susţină spusele, iar „prietenii” mei vor spune că sunt „bolnav”, că am suferit o cădere nervoasă. Că felul în care am evadat de la hotelul Ritz, fuga şi faptul că m-am ascuns sunt confirmări ale acestei ipoteze. Susţinerea ta nu mă va ajuta deloc. Preşedinte sau nu, e pur şi simplu cuvântul meu împotriva cuvântului lor. Dacă-i acuz de planificarea asasinatelor de la Varşovia vor zâmbi compătimitor ca şi cum asta ar fi dovada afecţiunii mele şi pur şi simplu le vor amâna. Dacă-i acuz de conspiraţia împotriva statelor musulmane, dacă încep să vorbesc de un genocid, am să par chiar mai nebun, un dement gălăgios.

În lumina slabă, pâlpâitoare, Marten văzu că preşedintele îl privea drept în ochi, cu o privire plină de mută disperare.

— N-am dovezi, Marten, pentru nimic din toate astea.

— Nu, nu aveţi, spuse Marten cu convingere, dar nu puteţi uita organele şi trupurile şi feţele cadavrelor ce pluteau în acvariile acelea.

— Să le uit? Imaginea lor mi-e gravată în minte parcă cu fierul înroşit. Dar fără niciun fel de dovadă… e ca şi cum n-ar fi existat.

— Dar au existat.

Preşedintele îşi întoarse privirile spre torţă şi-şi continuă drumul în tăcere, cu umerii căzuţi, de parcă s-ar fi resemnat. Pentru prima dată, Marten îşi dădu seama că deşi curajul şi hotărârea sa neclintită îl făcuseră să ajungă până acolo, preşedintele nu era omul care să se simtă în largul său când era singur. Îşi dorea compania celorlalţi. Îşi dorea schimbul de idei şi păreri cu ceilalţi chiar până la punctul polemicii. Poate că astfel reuşea să-şi clarifice gândurile sau să capete o perspectivă nouă asupra lucrurilor sau poate că-şi găsea un al

nivel al inspiraţiei pe care nu-l avusese sau îl pierduse.

— Domnule preşedinte, spuse cu fermitate Marten, trebuie să vorbiţi adunării de la complexul Aragon. Să le vorbiţi despre asasinatele de la Varşovia, despre ceea ce s-a întâmplat. Să le spuneţi cum, unde, când şi de către cine anume vi s-a sugerat acea idee, întărită apoi de un ultimatum. Spuneţi asta şi nu veţi greşi cu nimic. „Prietenii” dumneavoastră nu vor avea de ales decât să anuleze asasinatele, cel puţin deocamdată. Dacă n-o vor face, atunci se va dovedi că aveţi dreptate. În timpul acesta, se va duce vestea, însă mai sunteţi preşedintele Statelor Unite. Publicul vă va asculta. La fel şi presa. Puteţi dispune să se facă o anchetă a tuturor afacerilor în care a fost implicat Foxx. Şi la fel puteţi dispune o anchetă a aşa-zişilor prieteni ai dumneavoastră. Da, e adevărat, o să vă atrageţi numeroase critici, dar nu mai multe decât până acum. Doar actul de a face totul public, oricare ar fi reacţiile, va încetini, de nu cumva chiar va opri, ceea ce pun la cale. Nu, n-aveţi dovezile pe care v-ar plăcea să le aveţi, dar ştiţi câte ceva. Nu întotdeauna trebuie să se întâmple fapta ca să distrugi intenţia iniţială. Dacă nu veţi reuşi decât să salvaţi vieţile preşedintelui Franţei şi-a cancelarului Germaniei, tot e ceva.

Preşedintele îşi întoarse iarăşi privirile spre Marten, fără să se oprească din mers. În lumina slabă a torţei, Marten îi citi oboseala extremă. Povara pe care-o purta şi energiile pe care i le solicitase şi i le solicita încă se vedeau clar pe chipul lui. Marten ar fi vrut să fi găsit un mod să-i uşureze situaţia. Ar fi vrut să se fi putut aşeza naibii undeva la o friptură şi la o bere sau zece şi să discute despre baseball sau despre orice altceva şi să uite de tot restul.

— Vreţi să ne oprim să ne odihnim câteva minute? întrebă Nicholas cu glas scăzut.

Preşedintele nu răspunse. Apoi, de parcă ar fi trecut în altă viteză, privirea i se ascuţi, umerii i se ridicară şi era iarăşi drept.

— Nu, domnule Marten. Să ne continuăm drumul.

111

7:40 P.M.

Bill Strait privea peisajul învăluit de întuneric în timp ce se mai învârtiră o ultimă oară pe deasupra ţinutului. Ajunseseră deasupra unui platou presărat cu stânci. Câteva secunde mai târziu, elicopterul Chinook ateriză stârnind o furtună de praf şi de ierburi uscate, apoi pilotul opri rotoarele. Strait trase cu ochiul spre Jake Lowe şi spre consilierul Marshall, apoi îşi desfăcu centura, iar când un membru al echipajului deschise uşa, el a fost primul care-a coborât din elicopter. Lowe, Marshall şi ceilalţi şaptesprezece agenţi ai Serviciului Secret l-au urmat. Lowe şi Marshall îşi alcătuiseră în grabă ţinutele, punând pe ei pantaloni kaki, bocanci de drumeţie şi hanorace de schi. Agenţii, ca şi Bill Strait, erau înarmaţi, purtau blugi, bocanci militari şi geci impermeabile. Şi toţi purtau dispozitive pentru vederea pe timp de noapte.

— Pe-aici, zise Strait şi se aplecă să treacă pe sub elicele elicopterului ce se roteau încă.

Strait o luă repejor spre elicopterul Corpului Naţional de Poliţie, care aterizase pe o platformă de stâncă la vreo cincizeci de metri depărtare. Acolo îi aştepta căpitanul Belinda Diaz cu o echipă de douăzeci de oameni.

În absenţa lui Hap Daniels, Bill Strait era acum agentul special responsabil de întreaga misiune a Serviciului Secret. După cum presupuneau oamenii Serviciului Secret, ai CIA şi ai Corpului Naţional de Poliţie, situaţia era următoarea: preşedintele era undeva în tuneluri, blocat în subteran după producerea a ceea ce oficial fusese numit „mişcarea tectonică”. Deşi se bănuia să se află în compania unui bărbat pe nume Nicholas

Marten, trebuia să ia în calcul obligatoriu că şi alţii ar putea fi cu el şi că preşedintele era şi fusese de la bun început victima unui atac mârşav şi deci într-un mare pericol. Aşadar, misiunea era una de „salvare a unei persoane în viaţă” şi aşa trebuia tratată până când nu se confirma altă variantă.

Cu totul, nouă elicoptere aterizaseră în puncte ce marcau un perimetru circular de şaisprezece kilometri. Cu excepţia elicopterului Serviciului Secret, celelalte erau ale poliţiei spaniole. Cinci dintre ele transportau echipe de câte douăzeci de oameni ale poliţiei montane, toţi înarmaţi până în dinţi. Alte trei elicoptere aduseseră echipe CIA de câte optsprezece oameni. Absolut toate cele nouă elicoptere aveau câte doi experţi în echipamente audio, dotaţi cu aparate de ascultare de ultimul nivel. În plus, alte trei echipe, tot de câte optsprezece agenţi CIA, erau pe drum dinspre Madrid, iar alţi o sută aparţinând Serviciului Secret veneau de la biroul operaţional regional al Serviciului Secret din Paris. Aveau să aterizeze pe aeroportul Costa Brava din Gerona, de unde urma să fie transferaţi în munţi de elicopterele poliţiei spaniole. Ora de sosire a echipelor CIA din direcţia Madrid era 8:20 p.m., iar a celor de la Serviciul Secret din Paris, 1:30 a.m.

7:44 P.M.

Căpitanul Diaz îi privi scurt pe Lowe şi Marshall, apoi îşi îndreptă atenţia spre Strait.

— Suntem aici, spuse ea în engleză, punând arătătorul mâinii drepte pe o hartă a zonei desfăcută direct pe sol.

Prinsă de cureaua pantalonilor ei era o staţie radio ale cărei leduri clipeau şi din care se auzeau scrâşnind informaţiile schimbate de membrii diferitelor unităţi ale CNP între ei. Diaz avea probabil vreo treizeci şi cinci de ani, era atrăgătoare, încrezătoare în forţele proprii şi foarte

atletică, ca toţi membrii CNP; era bine înarmată şi echipată în uniformă de camuflaj de paraşutist.

— Ce vedeţi aici e o zonă muntoasă foarte întinsă, de aproximativ două sute şaizeci de kilometri pătraţi.

Diaz puse deoparte harta geografică şi despături alta: era o copie după harta companiei miniere făcută în 1922, iar acolo erau desenate toate galeriile. Diaz indică în direcţia ei.

— Liniile astea sunt galeriile care încă se mai foloseau atunci când a fost închisă compania. Aşa cum vedeţi, principalele tuneluri sunt aici, aici, aici şi aici. Cel mai larg care vine din direcţia mănăstirii e acesta, spuse ea şi puse degetul pe o linie roşie, şi e cel mai probabil că pe acesta l-ar urma o persoană sau un grup care ar încerca să iasă la suprafaţă. Asta, sigur, din ce ne putem noi da seama. Tunelurile şi galeriile astea sunt foarte vechi, n-au mai fost folosite de optzeci de ani. Porţiuni din ele sunt blocate de prăbuşiri subterane. Vreau să spun că harta ne este de folos, dar nu prea mult, pentru că nu e exactă.

— Să presupunem că într-adevăr sunt în tunelul acesta, spuse Strait. Doi sau douăzeci, adăugă el punând degetul pe tunelul principal, şi că ora de pornire e ora 3:37, momentul când a avut loc „mişcarea tectonică”, cât de departe ar fi putut ajunge până acum?

— Depinde de starea fizică a preşedintelui. Dacă trebuie sau nu să-l care cineva. Sau să se oprească să-i acorde îngrijiri medicale. Dacă au sau nu cu ce să lumineze drumul. Cum cred că vă puteţi imagina, e un întuneric ca de mormânt acolo. Şi, desigur, depinde de alegerea făcută: au urmat acest tunel sau vreun altul din zecile care se află acolo?

— Ar fi putut să o ia pe altundeva?

— Nu suntem cu ei. Ar fi putut face orice din cine ştie ce motive. Tunelul principal ar putea fi blocat, aşa că s-ar putea să fi mers pe un altul. Am

venit unde ne aflăm acum pentru că totuşi acel tunel e cel mai direct şi ca atare cel mai probabil traseu spre ieşire, dacă n-a fost astupat de prăbuşirea tavanului. Noi ne aflăm la cea mai îndepărtată margine a lui. Ne vom croi drum înspre mănăstire; alte echipe vor veni de-acolo înspre noi şi, în fine, echipele rămase vor explora galeriile laterale. Noi…

Căpitanul Diaz se întrerupse brusc să asculte în staţie un raport destinat ei.

— *Sí, sí,* spuse în cele din urmă într-un microfon mic prins de rever. *Gracias.*

Se mai uită o dată scurt la Lowe şi la Marshall, apoi către Bill Strait.

— Ni se aduce echipamentul de forare acum. Imediat ce sosesc vor începe străpungerea tunelurilor de la suprafaţă prin tavan şi vom introduce camere de luat vederi cu infraroşii şi cu echipamentele de ascultare.

— Bine, spuse Strait şi se uită la hartă. Presupunând că sunt în tunelul acesta, cât de aproape suntem de o intrare sau de un horn pe unde-am putea coborî acolo?

— Greu de spus. Hornurile nu sunt cartografiate. Trebuie să le găsim şi de aceea am cerut sprijinul celor de la Agentes Rurales, patrulele montane şi forestiere, care cunosc bine zona. Dar chiar dacă găsim hornuri sau puncte de acces, n-avem de unde să ştim cât de mari sunt: dacă cineva poate coborî prin ele şi apoi în tunel sau dacă trebuie sparte, forate sau lărgite cu explozibili. Şi încă ceva, spuse căpitanul Diaz, întorcând o privire fermă către Marshall şi Jake Lowe, ceva ce trebuie să înţelegeţi bine, domnilor. E foarte posibil ca cei dinăuntru, dacă într-adevăr sunt acolo jos, să fie morţi, inclusiv preşedintele dumneavoastră.

— De aceea suntem aici, căpitane, spuse calm Lowe. Într-un fel sau altul, trebuie să-l aducem la suprafaţă.

112

GARE DU NORD, PARIS. 8:10 P.M.

— Mulţumesc, spuse Victor şi-şi puse biletul de clasa întâi în buzunar, apoi se îndepărtă de ghişeu şi o luă înapoi spre peron.

Trenul 243 spre Berlin trebuia să plece la 8:46, dar nu avea să ajungă în gară decât la 8:34. Ceea ce-i lăsa vreo jumătate bună de oră de pierdut. Din care ultimele zece minute avea să le petreacă în tren, să se asigure că ocupa locul trecut pe bilet şi că are unde să-şi pună valiza. Era important să-şi ocupe locul din timp pentru că, fie că au, fie că n-au rezervare, oamenii se aşază tot unde vor ei. Iar dacă îşi găsea locul ocupat, să încerce să-l ia ar fi însemnat să se implice într-un cât de mic conflict care s-ar fi purtat într-o limbă necunoscută lui. Văzuse de destule ori astfel de situaţii încingându-se; ori o ceartă pentru un loc în tren ar fi putut atrage atenţia unui controlor sau a poliţiei, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Mai ales cu poliţia nu voia să aibă de-a face, căci i-ar fi putut cere paşaportul şi l-ar fi întrebat unde călătoreşte sau de unde vine.

Însă deocamdată trenul nu era în gară, ceea ce însemna că mai are încă douăzeci de minute să stea să aştepte sau să se plimbe prin staţie şi nu-i plăcea niciuna dintre variantele astea pentru că toate îl lăsau la mâna mulţimii. Ştirea zilei, cel puţin în tabloidele pariziene, părea să fie asasinarea cu un singur glonţ a doi jochei, petrecută devreme în dimineaţa acelei zile în Chantilly. Ziarele de la chioşcurile din toată gara aveau pe prima pagină doar titluri de felul acesta:

QUIA TUÉ LES JOCKEYS?
DEUX AVEC UN BALLE

(Cine i-a ucis pe jochei?
Doi dintr-un foc!
Crime în pădurea Chantilly!)

Chantilly era la douăzeci de minute cu trenul de Paris, iar Gare du Nord, unde se afla Victor, era exact aceeaşi cu cea în care sosise după isprava de la pista de antrenament din pădurea de acolo. Aşadar cum putea fi el sigur că vreun individ pe lângă care trecuse întâmplător nu-l văzuse în ambele locuri? Vreun muncitor feroviar sau vreun navetist cu care călătorise în acelaşi tren de dimineaţă, care, întorcându-se acum acasă, şi-ar fi putut aminti brusc de el?

Victor se plimba încoace şi-ncolo cu capul plecat. Când îl împuşcase pe bărbatul cu jacheta Yankeilor din New York, Richard era pe-aproape, pregătit să-l culeagă şi să-l scoată de-acolo, şi-l dusese cu maşina direct la aeroport. Îl urcase în avion înainte ca poliţia să ajungă la locul faptei. Aici era cu totul altceva, era singur, la mâna necunoscuţilor din mulţime şi asta nu-i plăcea deloc. Nu voia decât să tragă trenul în gară, să urce la bord şi să-şi ocupe locul. Să iasă cât de cât din ochii mulţimii.

Se duse cu geanta după el într-un mic restaurant, vizavi de gară. Găsi un loc la bar şi se aşeză.

— O cafea, îi spuse barmanului. O cafea neagră, vă rog.

— *Café noir*?

Victor aprobă dând din cap.

— *Café noir.*

113

LA IGLESIA DENTRO DE LA MONTANA.
BISERICA DIN MUNTE. 8:20 P.M.

Demi mergea pe lângă şirul de călugări, şaizeci la număr, fotografiindu-i ieşind din grotele luminate de candele şi intrând în biserică, încolonaţi pe un singur rând, cu capetele plecate şi cântând. Se folosise de Canonul digital întâi, dar îl schimbă cu Nikonul de 35 mm, ca apoi să revină iarăşi la Canon. Telefonul inteligent era ascuns sub rochia lungă şi purpurie pe care i-o adusese Cristina, transmiţând neştiut imaginile digitale spre site-ul ei personal.

Cântul intonat de corul călugărilor stârnea ecouri delicate ca nişte rugăciuni între pereţii de piatră ai lăcaşului. Linia melodică simplă creştea în intensitate, apoi treptat scădea ca să crească iarăşi. La început Demi crezu că litania, ca şi numele de familie dăltuite în dalele mari de piatră ce acopereau locurile de îngropăciune din temeliile bisericii, era în limba italiană, dar nu era aşa. Totuşi nu era nici spaniolă. Limba în care se cânta era una pe care n-o mai auzise vreodată.

Călugării au înconjurat biserica o dată, apoi încă o dată, apoi au ieşit, trecând pe sub un portal înalt, într-un amfiteatru antic săpat direct în calcar. Acolo, cântecul a fost repetat de două ori, apoi de încă două ori, în timp ce călugării s-au dispus în semicerc în jurul a trei ruguri aprinse ce formau un triunghi pe o lespede mare şi circulară de piatră. Lespedea aceea era chiar în mijlocul amfiteatrului, iar în centrul ei fusese spată crucea cu cercuri în capete – semnul astrului Aldebaran.

Demi păşea prudentă căutându-şi o poziţie mai departe de ruguri, în apropierea locurilor destinate audienţei, unde se aflau pe puţin două sute de

persoane – bărbaţi, femei şi copii, de la foarte bătrâni la prunci pe care mamele lor îi ţineau în braţe. Toţi erau îmbrăcaţi în togi roşii precum cea a lui Demi.

De cealaltă parte a rugurilor, zări valea peste care trecuseră ca să ajungă unde se aflau, ceaţa subţire a zilei se îndesise mult de-acum şi se ridica asemenea aburilor denşi ai mării, învârtejindu-se în jurul lor. Peste toate, se ridicau piscurile înalte ale munţilor, izolând parcă şi mai mult biserica; deasupra lor, luna plină urca încet pe cer ieşind dintre norii întunecaţi.

Cântul călugărilor se opri pe neaşteptate şi pentru o vreme se lăsă tăcerea. Apoi o voce puternică de bărbat se înălţă parcă din întunericul dinapoia lor. Adâncă şi melodioasă, părea să intoneze o invocaţie păgână, o scurtă rugăciune către spirite, rostită în aceeaşi limbă cu cea în care cântaseră călugării.

Audienţa îi răspunse imediat în cor, repetând la unison ceea ce spusese vocea. Care se auzi iarăşi ca şi mai înainte, venind din beznă. Apoi, un personaj într-o rasă neagră, cu gluga trasă pe cap păşi în lumina rugurilor şi merse în mijlocul lespezii circulare de piatră. Deîndată, personajul îşi ridică mâinile şi-şi dădu capul pe spate. Demi simţi că i se taie respiraţi. Era reverendul Beck. Îl vedea pentru prima oară după sosirea lor. Imediat, Demi se dădu înapoi, încercând să se depărteze de adunarea aceea, retrăgându-se într-o zonă mai întunecată. Ridică aparatul foto şi începu să fotografieze în voie: pe Beck, adunarea, călugării. Folosea când un aparat, când altul, aşa cum făcuse şi înainte.

Cu braţele ridicate mult deasupra capului dat pe spate, Beck porunci ceva cu voce tunătoare, o poruncă îndreptată către ceruri, de parcă ar fi încercat să ajungă până la lună cu vorbele sale şi chiar dincolo de ea, convocând spiritele nopţii să se arate. Imediat se întoarse către întunericul dintre

ruguri şi iar îşi avântă mâinile în sus şi enunţă aceeaşi poruncă pe care-o aruncase adineauri spre ceruri. O vreme nu se întâmplă nimic, apoi o arătare albă se materializă încet din întuneric, trecând printre ruguri spre mijlocul lespezii circulare.

Cristina.

Beck se întoarse spre adunare şi vorbi iarăşi, cu braţul drept întins înainte, făcând un gest circular înspre lespede. Congregaţia îi răspunse, repetând ceea ce spusese el şi adăugând cuvinte pe care Demi le-ar fi putut descrie ca fiind numele unor stele îndepărtate.

Patru la număr, rostite iute şi sacadat, de parcă mulţimea invoca zeii.

Demi se apropie, iar aparatele ei ţăcăneau întruna.

Beck ieşise din lumina rugurilor, iar în locul lui, cu aşa repeziciune că s-ar fi putut zice că-i un număr de magie, apăru Luciana. Toga ei era aurie, strălucitoare. În mână ţinea o baghetă lungă, rubinie. Părul bogat, negru îi era adunat pe ceafă într-un coc strâns. Rimelul la fel de negru dimprejurul ochilor era accentuat de linii teatrale ce porneau de la pleoape şi se prelungeau încovoiate ca nişte pumnale până spre lobii urechilor. Pe degete îşi prinsese unghii false, macabru de lungi, de cel puţin douăzeci şi cinci de centimetri.

Dintr-o mişcare, executată cu graţia unei balerine, păşi înapoia Cristinei şi apoi făcu o pasă circulară cu bagheta pe deasupra capului ei. Apoi, cu aceeaşi supleţe, păşi în lături şi făcu aceeaşi mişcare cu bagheta deasupra lespezii rotunde de piatră. Odată încheiat acest gest, îşi aţinti privirile spre adunare. Ţinuta şi purtarea ei arătau că ea era marea preoteasă, *sacerdotessa,* aşa cum se spunea. Brusc, declamă cu emfază şi stăpânire o frază, de parcă ar fi aruncat o vrajă. După care păşi iar pe

marginea lespezii, iar privirea ei feroce mătură publicul – şi îşi clamă drepturile încă o dată.

Şi încă o dată.

Şi încă o dată.

114

<u>8:47 P.M.</u>

— Ascultaţi, făcu Marten şi se opri.

Torţa improvizată din coada cazmalei arsese de nu mai rămăsese decât un ciot din ea. Lumina ei era abia o pâlpâire firavă în întunericul de catran al tunelului.

— Ce e? întrebă preşedintele oprindu-se şi el.

— Nu ştiu. Am auzit ceva. Părea că se-aude din spatele nostru.

Amândoi ascultară concentraţi, însă nu se auzea nimic.

— Poate-am luat-o razna… zise Marten nemaiauzind decât tăcerea grea.

Apoi iar:

— Da, acolo. Aţi auzit?

De undeva din urma lor, departe, se auzea un scrâşnet strident. Dură vreo douăzeci de secunde, apoi se opri şi începu iarăşi.

— Perforează, spuse scurt preşedintele. Taie piatra. Am săpat prea multe fântâni ca să nu recunosc zgomotul ăsta.

— Au sosit „salvatorii” dumneavoastră. Ştiu că suntem aici.

— Nu, doar *cred* că suntem aici. Sunt încă în urma noastră. Vreun kilometru şi jumătate, sau mai mult dacă avem noroc.

Preşedintele îşi înfipse privirea în ochii lui Marten.

— Imediat după ce vor străpunge roca până la tunel, vor introduce aparate de ascultare. Poate chiar camere pentru vedere nocturnă. Sunetele reverberează prin tunelurile astea la fel de departe ca şi prin apă.

— Câţi credeţi c-au venit?

— Acolo sus? Urmăritorii noştri?

— Da.
— Prea mulţi. De-aici înainte nu mai vorbim decât în şoaptă. Şi orice ai de spus, spune-o scurt.
Marten îl mai privi o clipită pe preşedinte, apoi întoarse torţa în direcţia în care mergeau şi porniră mai departe.

8:50 P.M.

Platoul pe care-l traversau era întunecat ca miezul nopţii. Miguel se opri în loc şi întoarse lanterna în direcţia din care venise, luminându-i calea lui Daniels, ca să-i poată ajunge din urmă. Hap era tot mai ostenit.
— Ai naibii grijă cu lanterna aia! Se poate vedea de la kilometri întregi, gâfâi Hap, înaintând spre Miguel.
Antebraţul stâng îi atârna acum într-un bandaj improvizat din propria-i cravată ca să-i reducă tensiunea şi efortul umărului.
Înapoia lor, luna plină se străduia să răzbată printre norii tot mai groşi, coborând peste culmile munţilor din depărtare. Venea ploaia şi o ştiau prea bine. Când avea să vină, cât de zdravănă avea să fie şi cât timp le mai rămânea până să-i ajungă erau întrebări fără răspuns.
— Eşti sigur că vrei să continui? îl întrebă Miguel privindu-l pe Hap apropiindu-se.
Era limpede că Daniels avea dureri şi că se căznea să ţină pasul cu ceilalţi.
— Da, ce dracu'!
— Vrei să te odihneşti un minut? Sau să iei pastilele alea?
— Unde dracu's băieţii?
— Aici, se auzi vocea lui Amado din beznă, de la vreo douăzeci de metri înaintea lor.
Miguel se răsuci şi aţinti fasciculul de lumină al lanternei către o prăpastie la vreo şapte sau opt metri de ei.

— Isuse, strigă Hap şi-l apucă pe Miguel de braţ cu mâna bună. Lasă jos lanterna aia.

8:52 P.M.

Hap şi Miguel cercetară crevasa căscată în piatra de sub picioarele lor. La trei metri mai încolo, Hector şi José se ghemuiseră lângă o altă crăpătură largă, în care coborâse Amado, şi îi luminau drumul cu lanternele. O clipă mai târziu, Amado dispăru din vedere. José coborî imediat pe urmele lui.

— Cât de departe coboară? întrebă Miguel suficient de tare cât să poată fi auzit de băieţi.

— Poate vreo zece metri, poate mai mult, răspunse din adâncuri Amado.

— Până unde?

— Mai văd o fisură în rocă.

— Când ajungi acolo, plezneşte nişte pietre una de alta şi vezi ce se întâmplă.

Miguel inspiră adânc şi se uită la Hap. Apoi s-au pus pe aşteptat.

Trecură trei minute bune. Apoi au auzit.

Clac. Clac. Clac. Clac. Clac. Clac

Amado lovea două pietre una de alta în puţ, iscând zgomote care aveau să răsune până la mari distanţe prin golurile subterane şi care, sperau ei, aveau să pătrundă până în tunelurile de sub ei.

Clac. Clac. Clac. Clac. Clac. Clac.

Amado plesni iar pietrele una de alta.

Toţi cinci îşi ţineau răsuflarea, aşteptând să audă vreun semnal de răspuns. În cele din urmă îl auziră pe Amado spunând:

— Nimic.

— Înc-o dată, spuse ferm Miguel.

— Nu! Lasă! spuse răspicat Hap. Hai să terminăm treaba asta.

— De ce? se uită Miguel uimit la el. Cum altfel crezi c-o să-i găsim în tunelurile astea nesfârşite?

— Miguel, poliţia spaniolă, Serviciul Secret, CIA, mai mult ca sigur c-au adus fel de fel de echipamente de ascultare şi de filmare nocturnă. Dacă Marten şi preşedintele ar putea auzi zgomotele astea, atunci le pot auzi şi autorităţile. Dacă ne găsesc, noi dispărem. Toţi, băieţii şi tu şi cu mine. Iar apoi preşedintele e ca şi mort.

— Atunci ce facem?

— Găsim o intrare în tuneluri şi intrăm pe picioarele noastre.

— Să coborâm în subteran?

— Avem lanterne. Lăsăm însemne pe unde intrăm şi ne marcăm traseul să ne putem întoarce pe acelaşi drum. Amado şi prietenii lui cunosc tunelurile astea. De-aia suntem aici, nu?

Miguel dădu din cap.

— Oamenii mei nu cunosc tunelurile astea şi pun pariu că nici poliţia spaniolă nu le cunoaşte.

Miguel făcu o grimasă de deznădejde.

— Suntem doar cinci împotriva lor. E imposibil.

— Ba e posibil. Trebuie doar s-o facem mai bine şi mai repede decât ei şi mai ales în mare, foarte mare linişte.

— Hap, tu nu eşti în stare să cobori acolo, în subteran. Rămâi aici, am să merg eu cu băieţii.

— Nu se poate.

— De ce?

— Nu cunosc poziţia exactă a sateliţilor, dar cândva, curând, vor fi exact deasupra capetelor noastre. Iar atunci vor furniza imagini termice, detectând căldura emanată de corpurile de la sol. Autorităţile ştiu cine le sunt oamenii, câţi sunt şi unde.

— Vrei să zici că ne pot vedea?

— Vor vedea pe oricine e aici, la suprafaţă, şi nu e unul de-al lor.

— Atunci cred că e mai bine să cobori în galerie.

— Exact.

115

9:03 P.M.

Jake Lowe şi James Marshall erau lângă uşa Chinookului privind spre platoul presărat cu stânci, spre locul unde echipa Serviciului Secret condusă de Bill Strait şi unitatea căpitanului Diaz amplasaseră reflectoare ca să-şi poată croi drum în jos spre tuneluri, prin masa de calcar, cu ajutorul unor perforatoare electrice.

Înapoia celor doi, înăuntrul elicopterului, echipa medicală alcătuită din doi doctori, două asistente şi doi tehnicieni pentru situaţii de urgenţă făceau ultimele preparative pentru primirea preşedintelui rănit. La treizeci de metri distanţă, Bill Strait, căpitanul Diaz şi o echipă de şapte oameni de la Serviciul Secret, CIA şi CNP lucrau la instalarea unui post de comandă de unde ar fi urmat să coordoneze acţiunile unităţilor din teren.

Lowe se uită împrejur să se asigure că nu-i aude nimeni, apoi se uită la Marshall.

— Prezenţa poliţiei spaniole ar putea fi o problemă dacă preşedintele e viu şi spune ceva, spuse încet.

— Putem să-i trimitem la casele lor.

— Nu, nu putem.

— Jake, făcu Marshall apropiindu-se de el şi coborând vocea, poliţia crede ce crede toată lumea: că preşedintele e fie mort, fie ostaticul lui Marten sau al unei găşti de terorişti, fie că pur şi simplu s-a pierdut cu firea, fiind bolnav psihic. Dacă-l aduc afară viu, spusele lui, oricare-ar fi ele, vor fi considerate rătăcirile unui bărbat care a suferit o traumă psihică serioasă. În câteva minute îl vor aduce la noi, îl urcăm în Chinook şi plecăm.

— Totuşi sunt prea mulţi de dacă. Prea multe pot merge prost.

Lowe se uita undeva în întuneric, vizibil neliniştit, apoi se întoarse brusc spre Marshall.

— Eu unul sunt gata să întrerupem acţiunea pentru Varşovia. Anuleaz-o. Vorbesc serios.

— Nu pot face asta, Jake. Şi ştii foarte bine acest lucru, spuse cu răceală Marshall. Vicepreşedintele şi-a dat acordul. Lucrurile decurg conform planului; toată lumea ştie asta. Dacă dăm înapoi acum, o să părem slabi de înger, nu numai în faţa oamenilor noştri, dar şi în faţa prietenilor din Franţa şi Germania. Aşa că, hai, calmează-te. Noi suntem cei care controlează situaţia. Cum am mai zis, ai puţină încredere.

Brusc, în zona postului de comandă se iscă vânzoleala. Bill Strait era în picioare, vorbind însufleţit în microfonul sistemului sau de comunicare. Toţi ceilalţi se opriseră din activităţile lor şi-l priveau, inclusiv căpitanul Diaz. Lowe şi Marshall o luară la fugă în direcţia lor.

— Vă rog, repetaţi, spuse Strait şi îşi acoperi casca cu o mână ca pentru a auzi mai clar ce i se comunica, dar continuând să supravegheze şi alte schimburi de informaţii între echipele sale care foloseau alte canale de transmisii. Bine. A' dracului să fiu, e bine.

— Ce e? întrebă nerăbdător Lowe când, împreună cu Marshall, ajunseră lângă el. Băieţii tăi cu tehnologia au auzit ceva? Au detectat zgomote? El e? E POTUS?

— Nu încă, domnule. O echipă a CNP a reuşit să pătrundă în tunelul principal într-un punct de dincoace de o alunecare de teren aflate undeva în apropiere de mănăstire. O unitate CIA coboară chiar acum.

— Agent Strait, spuse căpitanul Diaz scoţându-şi căştile de pe urechi. Echipa noastră de-aici, continuă ea şi făcu o mişcare cu capul spre cei care lucrau în zona scăldată de lumina reflectoarelor, la ceva distanţă de ei, a reuşit să perforeze tavanul. Avem şase oameni în tunel.

Se răsuci brusc spre Marshall şi Lowe.

— Conform hărţilor vechi, tunelul are o lungime de aproximativ douăzeci de kilometri. S-a dovedit acum că aprecierea iniţială era corectă, ceea ce înseamnă că şi hărţile sunt precise. O echipă aflată undeva aproape de jumătatea acestei distanţe a descoperit un horn şi coboară în el. O altă echipă lucrează să lărgească o fisură ce dă într-unul din tunelurile laterale. Unităţile de forare şapte şi patru au dat de rocă moale la cinci kilometri distanţă. Cât le va lua să ajungă în tunelul principal, nu putem şti. Pentru echipele care sunt deja înăuntru şi cele care urmează să coboare, totul depinde de ce găsesc acolo: dacă drumul e liber sau dacă alunecările de teren şi grohotişul au blocat galeriile.

Lowe se uită la Strait.

— Câţi oameni avem acum în tunel?

— Vreo şaizeci. Alţi treizeci şi ceva vor intra când celelalte echipe termină forarea. Şi tot pe-atâţia când cei de acolo, restul echipei căpitanului Diaz şi agenţii noştri, ajung pe vatra tunelului. Agenţii CIA din Madrid sunt la sol deja şi li s-au distribuit coordonatele de-a lungul zonei deasupra tunelului principal. Echipele de Agentes Rurales care cunosc zona îi ajută să găsească alte intrări. Nu vom avea sprijinul sateliţilor cu fotografii digitale şi imagini termice decât peste nouăzeci de minute, când unul dintre ei se va poziţiona deasupra noastră. Dar pentru că e noapte şi vremea nu e tocmai bună, n-o să ne alegem cu mare lucru de la imaginile video. Însă le vom analiza pe cele termice, signatura termică a corpurilor vii de la sol sau care ies din galerii, asta vom încerca să depistăm.

În mod evident, Lowe era nervos şi ridică tonul.

— Deci, pe scurt, toată operaţiunea asta depinde de câteva foreze şi de câteva sute de oameni cu microfoane, ochelari de vedere nocturnă, cazmale şi lopeţi.

— Domnule, mă tem că ne aflăm în miezul unei delicate operaţiuni de urmărire. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem, oameni cât de mulţi şi tehnologie învechită.

— Unde dracu-i suta aia de agenţi ai Serviciului Secret de la biroul din Paris?

Strait îşi mută privirea de la Lowe la Marshall.

— Au intrat în spaţiul aerian al Spaniei deja. Aterizează aici în jurul orei 9:40. Domnilor, fiecare dintre echipele prezente aici sunt profesioniste, fie că e vorba de CNP, de CIA sau de Serviciul Secret. Dacă preşedintele e acolo jos, îl vom găsi.

— Sunt sigur că aşa va fi. Şi-ţi mulţumesc, spuse Marshall după care-l luă pe Lowe de braţ şi se îndepărtară amândoi în direcţia Chinookului. Forţezi nota, Jake, îi zise cu fermitate. Ce-ar fi să te calmezi, ha? Calmează-te, atâta-ţi cer.

116

<u>AMFITEATRUL BISERICII DIN MUNTE. 9:20 P.M.</u>

Demi se dăduse mai într-o parte faţă de mulţime, încercând să fie cât mai discretă, fotografiind ceremonia ce se desfăşura în cercul stelei Aldebaran. Cei şaizeci de călugări îngenuncheaseră de jur împrejur cu capetele plecate, intonându-şi cântecul în aceeaşi limbă de neînţeles ca şi mai înainte. Înapoia lor, cele trei ruguri ardeau furioase, tăciunii înălţându-se în vânt, urcând în cerul sinistru al nopţii. Luna plină dispăruse cu totul în norii furtunii ce se apropia şi care-şi anunţa ferocitatea printr-un spectacol grandios de fulgere ce se abăteau asupra văilor îndepărtate.

Cu rochia albă fluturând împrejurul trupului ei, Cristina şedea asemenea unei zeiţe pe un tron simplu de lemn în mijlocul lespezii circulare. Unul după altul, copii în togi purpurii apăreau înaintea ei din întunericul de dincolo de ruguri. Fiecare îşi aştepta rândul, după care, cu mers uşor şi pătrunşi de pietate, se apropiau de ea, intrând în zona luminată de flăcări. Fiecare copil aducea câte o vietate – un câine sau o pisică, sau, în cazul câtorva mai mărişori dintre ei, o bufniţă priponită cu o cureluşă de mănuşa de piele, de parcă ar fi fost uliu – şi o închina Cristinei pentru binecuvântare.

Iar Cristina le binecuvânta, zâmbea milostivă şi iubitoare fiecăruia dintre copii, apoi, spunându-le ceva neauzit şi sărutându-i întâi pe un obraz, apoi pe celălalt, îşi trecea în cele din urmă mâna peste vietatea închinată, recitând în acelaşi timp un fel de rugăciune. Cuvintele ei, abia auzite, erau rostite în aceeaşi limbă în care cântau călugării şi în care

vorbiseră reverendul Beck şi Luciana. Copilul se îndepărta apoi, întorcându-se în întuneric, şi un altul îi lua locul în faţa Cristinei. Împrejurul lor, adulţii priveau tăcuţi, vrăjiţi, iar Luciana şi reverendul, aflaţi chiar la marginea cercului de lumină al rugurilor, asistau la această procesiune de parcă ar fi fost păstorii divini păzindu-şi turma.

Demi era literalmente perplexă: se întreba cum anume se potrivea semnul lui Aldebaran – cel desenat de mama ei şi, în acelaşi timp, tatuat pe policarele doctorului Foxx, al răposatei doctoriţe Lorraine Stephenson, al Lucianei, al Cristinei şi probabil şi al reverendului Beck – cu toată povestea asta. Mai ales cu această simplă şi emoţionantă ceremonie a copiilor în care erau binecuvântate pisici şi câini şi bufniţe. Ce spirite invocase Beck să se arate din cerul nopţii? Ce rol juca Cristina? Care era semnificaţia tuturor riturilor acestora?

Poate că, aşa cum spusese Beck, conventul şi ritualurile sale erau inofensive şi nu aveau nimic ce să nu poată fi arătat lumii întregi. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce o drogaseră înainte de a o aduce acolo? Şi cum se explica dispariţia mamei ei? Dar avertismentul tatălui ei? Dar cel pe care i l-a dat savantul fără braţe Giacomo Gela? Şi mai mult: care era legătura dintre semnul lui Aldebaran şi cultul vechi de veacuri al Aradiei Minor cu Tradiţiile sale ce implicau jurăminte de sânge, sacrificii de fiinţe vii şi schingiuiri de subiecţi umani? Unde era audienţa celor câteva sute de membri, preaputernicul ordin al celor cărora li se spunea *Necunoscuţii*?

Oare să se fi înşelat Gela? Ori poate era nebun? Să fi fost savantul italian doar un octogenar ciung şi dezgustat de viaţă, izolat de zeci de ani, care fantaza despre existenţa unui cult străvechi şi tainic asupra căruia aruncase vinovăţia pentru condiţiile în care ajunsese să-şi ducă viaţa? Demi nu vedea niciun semn cât de mic al celor povestite

de Gela. Vedea doar familii cu copii şi animale. Ce era atât de înfricoşător în asta?

117

9:35 P.M.

Hector şi José ajunseseră deja pe vatra tunelului de unde îndreptară fasciculele lanternelor în sus. La vreo optsprezece metri deasupra lor, Amado îl ajuta pe Miguel să-l coboare pe Hap printr-un horn îngust, cu o pantă extrem de înclinată. De voie, de nevoie, Hap a trebuit să renunţe la bandajul ce-i susţinea antebraţul, însă pulsarea constantă a umărului mai cedase puţin după ce, nu prea convins, luase în cele din urmă o pastilă analgezică.

9:40 P.M.

Cei trei erau încă la vreo şapte metri deasupra vetrei tunelului când simţiră că începe să se zguduie pământul. Câteva secunde mai târziu au auzit… unu, doi, trei, patru, apoi şi un al cincilea – măcinatul asurzitor al elicopterelor ce treceau chiar pe deasupra locului pe unde coborâseră ei, zburând la joasă altitudine.

Miguel se uită spre Hap.

— Tot poliţie? Sau CIA?

— Serviciul Secret, spuse rece Hap. Vin din Paris.

— De unde ştii?

— Pentru că asta-i meseria mea: să ştiu, ce dracu'! se răsti Hap.

Era exact ultimul lucru de care aveau nevoie: şi mai mulţi oameni împotriva lor, toţi agenţi care credeau că-i sunt de folos preşedintelui când de fapt lucrurile erau taman pe dos.

— Ar fi fost sarcina mea să-i chem aici, spuse Hap, apoi îl întrebă pe Amado care era sub el: Cât mai avem?

— Nu mult, rânji Miguel. Cât să mori, dacă te prăbuşeşti.

— Data viitoare adu şi tu o scară.

9:43 P.M.

— Laser, şopti Marten răguşit, trăgându-l pe preşedinte înapoi.

S-au lipit amândoi de peretele tunelului în bezna ca cerneala.

— Unde?

— În faţă.

— N-am văzut.

— A apărut şi apoi a fost oprit imediat. Ori a fost o greşeală, ori sperau într-un noroc chior. Dar ultimul lucru care le trebuie e să se dea de gol.

— Ascultă.

Zgomotul unei foreze tăind în piatră se auzi iar.

— E mai aproape, zise preşedintele cu o voce doar cu ceva mai tare decât şoapta.

— A doua?

Zgomotul se auzi iarăşi, dintr-odată mai aproape decât înainte.

— Şi a treia.

— Cei din faţa noastră au lasere, spuse Marten. Nu putem şti cât de departe şi câţi sunt. Vin şi din spatele nostru. Dar mai e şi zgomotul pe care l-am auzit adineauri. De parcă cineva ar fi lovit două pietre una de alta. Ce dracu' a fost şi aia, habar n-am.

Preşedintele ridică ce mai rămăsese din făclie, doar ceva mai mult decât un tăciune scânteietor. Îl ridică aproape de faţa lui Marten să-l poată privi mai bine.

— Dă-mi cuvântul tău că vom ieşi de-aici şi c-am să ajung să vorbesc adunării de la complexul Aragon. Să fie a dracului! N-o să-i lăsăm să pună mâna pe noi tocmai acum. Te conjur să-ţi ţii promisiunea.

— Domnule preşedinte, luaţi drăcia asta din faţa mea, se încruntă Marten.

Preşedintele îl mai privi o clipă, apoi lăsă în jos ce mai rămăsese din coada cazmalei.

— Îmi cer scuze.

Dintr-odată tunelul fu străbătut de un alt fascicul laser, apoi de altul care dură ceva mai mult. Din depărtare se auzea ecoul paşilor unor oameni care străbăteau tunelul în alergare, venind spre ei. Din urma lor se auzi iar scrâşnetul forezei. Ţinu zece secunde, după care cadenţa ei crescu brusc şi imediat după aceea ţiuitul scăzu în intensitate.

— Au reuşit să străpungă tavanul, zise preşedintele.

— Daţi-mi asta, spuse iute Marten şi înşfăca torţa pâlpâitoare şi-o luă înapoi în direcţia din care veniseră.

— Ce faci?

— Caut ajutor, vere. Caut ajutor.

9:45 P.M.

Marten alergă de-a lungul şinelor cât de repede îndrăznea s-o facă prin bezna aceea, ţinând torţa pâlpâitoare cât mai aproape de sol. Preşedintele îi călcă pe urme, până-l ajunse.

— La cinzeci sau o sută de metri înapoi, flacăra torţei s-a înviorat, spuse Marten cât de încet putu, fără să se oprească din mers. Numai puţin. Nu destul cât să mă fi gândit atunci la asta, dar trebuie că era din cauza unui curent de aer. Poate-i doar o fisură în perete, suficient de mare cât să ne înghesuim în ea până trec indivizii ăştia cu laserele şi s-o luăm după aceea înapoi de unde venim. Dacă au intrat ei, atunci şi noi putem ieşi.

Din spatele lor, un fascicul laser jucă pe pereţii tunelului. Deja se puteau auzi ecourile vocilor celor din faţa lor. Marten continuă să alerge încă vreo douăzeci de metri, apoi o lăsă mai moale.

— Pe-aici pe undeva, spuse şi se opri.

Lăsă făclia în jos, cât mai aproape de vatră, apoi o trecu pe lângă pereţi.

Nimic.

Altă rază laser se învârti pe tavanul tunelului undeva dincolo de ei. Din întunericul din faţă se auzi bocănitul constant al celor ce se îndreptau în fugă spre ei.

— Hai odată, spuse preşedintele încet.

— Nu-i nimic. Poate m-am înşelat.

Marten făcu un pas şi dintr-odată torţa se aprinse.

— Uite! Ai găsit! zise preşedintele.

Marten se întoarse şi apropie făclia de perete, iar flacăra crescu mai mult. Atunci au văzut-o amândoi: o crăpătură îngustă, de vreun metru pătrat, exact acolo unde peretele se îmbuca în vatra tunelului, ascunsă de traverse vechi smulse de sub şine.

Marten apropie şi mai mult făclia, iar tăciunele rămas din coada cazmalei se aprinse mai tare.

Şi iarăşi un fascicul de laser venind dinapoia lor străpunse întunericul, dar de data asta zăbovi mai mult timp şi lumină tunelul până la vreo opt sute de metri în urma lor. Ecourile oamenilor alergând spre ei din cealaltă direcţie se auzea tot mai distinct.

— Intraţi, zise poruncitor Marten.

Preşedintele se aruncă în patru labe şi se înghesui în crăpătură. O fracţiune de secundă mai târziu, Marten îl urmă. Dispăruseră de parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo. Tunelul se cufundă în beznă. De parcă niciunul din ei n-ar fi fost vreodată acolo.

118

9:50 P.M.

Marten şi preşedintele se împinseră şi mai mult în fisura aceea, înghesuindu-se unul în altul, de abia mai puteau respira. Doi oameni zdraveni îndesaţi ca nişte păpuşele de cârpă într-un locşor teribil de mic.

De-acolo de unde erau, puteau auzi graba cu care se apropiau urmăritorii lor. Zgomotele creşteau şi tot creşteau în intensitate. Apoi indivizii aceia ajunseseră chiar în dreptul deschizăturii, la doar câţiva paşi depărtare de ei. Într-o clipă au şi trecut mai departe. Erau cu siguranţă vreo douăzeci, dacă nu mai mulţi. Într-un minut aveau să dea de ceilalţi care veneau din direcţia opusă. Vreme de câteva foarte preţioase secunde, aveau să se sfătuiască, apoi şi unii, şi alţii, aveau să se întoarcă pe drumul pe care veniseră. Cercetând şi verificând traseul pe care-l urmaseră cu atâta repeziciune.

— Mişcă! Acum! şopti preşedintele şi-ncepu să se împingă înainte, gata să iasă iarăşi în tunel.

— Nu, zise Marten şi-l opri pe loc. Dacă mai vin şi alţii, o să dăm nas în nas cu ei.

— Atunci ce facem?

— Aşteptăm.

— N-avem timp. Se vor întoarce în grabă de cum se vor întâlni cu ceilalţi. Trebuie să ne asumăm riscul şi să ieşim acuma.

— Bine.

Marten începuse să se tragă spre ieşire, dar se opri brusc, tocmai când văpaia torţei muribunde se înteţi iarăşi.

— Ia staţi, zise şi mişcă ceea ce mai rămăsese din făclie spre ieşirea din fisură.

Lucirea cărbunelui ce mai rămăsese din coada cazmalei crescu. Marten suflă în tăciune şi izbucni o flăcăruie, Marten ridică torţa şi se uită împrejur.

— Scobitura asta e făcută cu altfel de scule decât cele cu care s-a făcut tunelul. Şi nu cred c-a fost făcută acum optzeci de ani.

Preşedintele se îndreptă şi urmări făclia pe care Marten o mişca încolo şi încoace.

— O gură de aerisire.

— Păi cum aşa? Şi de unde ar putea veni?

— Dă-mi făclia.

Marten i-o înmână. Preşedintele se răsuci într-un cot şi se târî mai adânc în scobitură.

— Ce se vede?

— O răsuflătoare din tablă de oţel. Poate un metru pe şaptezeci de centimetri. Cade drept în jos, în ceea ce pare o altă galerie întinsă dedesubt.

— Încăpem pe-acolo? întrebă Marten.

Din tunel se auziră brusc zgomote de indivizi alergând înspre ei şi ordine date pe ton răstit. Echipa de căutare se întorcea. Şi încă repede.

— N-avem de ales.

9:55 P.M.

Vântul se înteţi şi norii grei începură să descarce ploaia; Jake Lowe, tot mai neliniştit, îşi ridică gulerul hanoracului şi trecu grăbit pe lângă poliţiştii spanioli care înălţau precipitaţi un cort care să protejeze centrul de comandă. Se apropie să privească peste umerii lui Bill Strait şi ai căpitanului Diaz.

În ultimele minute se retrăsese mai într-o parte, urmărind echipele de comunicaţii care monitorizau fluxul de informaţii schimbate între echipele CIA, CNP şi ale Serviciului Secret din tuneluri şi echipele corespondente lor răspândite printre stâncile de la suprafaţă. De mai multe ori se uitase înspre Jim Marshall, ghemuit şi el mai într-o parte, care bea cafea şi sporovăia cu cei din unitatea

medicală pregătită pentru preşedinte şi care aşteptau doar un cuvânt ca să se apuce de treabă. Însă cuvântul acela nu fusese încă rostit. Părea că nu se întâmplă nimic. O izbucnire de veselie împărtăşită de Marshall cu personalul medical îl făcu pe Lowe să iasă din ungherul său şi să se apropie de Diaz şi de Strait.

Oare el era singurul îngrijorat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă preşedintele s-ar fi arătat deodată viu şi-ar fi vorbit, refuzând să fie urcat în avionul pus la dispoziţie de CIA? Nu numai că acţiunea de la Varşovia şi tot planul lor pentru Orientul Mijlociu ar fi căzut, dar şi ei – ei toţi, de la vicepreşedinte în jos – s-ar fi confruntat cu riscul de a fi arestaţi şi judecaţi pentru tentativă de lovitură de stat. Dacă erau găsiţi vinovaţi, pedeapsa era moartea.

— Ce dracu' se întâmplă acolo jos? îl întrebă nerăbdător pe Bill Strait.

Nu era atât o întrebare, cât mai degrabă o cerere imperioasă, chiar o acuzaţie.

Pentru un scurt moment, Strait nu-l luă în seamă. În cele din urmă se întoarse spre el.

— Cinci echipe sunt acum în tunelul principal, spuse calm Bill. Alte trei controlează tunelurile laterale. Celelalte sunt în aşteptare, gata să le înlocuiască pe cele dintâi. Unitatea care lucrează în această parte s-a întâlnit cu echipa care a intrat pe undeva cam pe la mijloc. Tot ce-au găsit a fost bezna. Au cerut mai multe reflectoare, iar acum au luat-o înapoi pe traseele pe care l-au parcurs.

— Cu satelitul ce se mai aude? Unde este?

— Peste patruzeci de minute va fi deasupra noastră, domnule, spuse Strait trăgând cu ochiul spre Marshall de parcă i-ar fi cerut să-l ia pe Lowe de-acolo, să-l ducă altundeva. Nici satelitul, nici imaginile termice nu vor rezolva însă problema. Nu au cum să ne arate ce se întâmplă în subteran.

— Şi când vom şti ce se întâmplă în subteran? insistă viguros Lowe.

— Asta n-am cum să ştiu, domnule. Suprafaţa de acoperit e destul de mare.

— În următoarele zece minute sau zece ore?

— Suntem în subteran, în tuneluri, domnule. Atât Serviciul Secret, cât şi CIA, cât şi CNP.

— Drăcia dracului, ştiu cine e acolo.

— Poate doriţi să coborâţi chiar dumneavoastră acolo.

Lowe se inflamă la insolenţa lui Strait.

— Poate vrei să ajungi să sapi căcat în Oklahoma.

Marshall interveni deodată şi-l întoarse pe Lowe spre el, luându-l de-acolo.

— Jake, pe-aici toată lumea e cu nervii întinşi. E destulă tensiune deja. Ţi-am spus şi mai înainte să te calmezi. Fă ce-ţi spun. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

Strait îşi duse mâna la cască.

— Ce? Unde? Câţi?

Diaz se uită la el. Şi la fel toţi cei din echipa medicală. Lowe şi Marshall se întoarseră repede înapoi.

— Cercetaţi încă o dată toată zona. Trimitem şi echipele care aşteaptă. Sosesc şi reflectoarele, da.

— Ce naiba se întâmplă? răcni Lowe în faţa lui Bill Strait.

— S-au găsit bucăţi din ceea ce pare un maiou ars de curând. Ca şi cum cineva l-ar fi folosit pe post de torţă. Şi s-au mai găsit ceea ce par a fi nişte urme neclare de pantofi a doi bărbaţi. Par să ducă în direcţii opuse.

— Doi?

— Da, domnule. Doi.

119

10:05 P.M.

Galeria aceea era doar cu ceva mai înaltă decât un stat de om şi cam de două ori pe-atât de largă; era slab luminată de lămpi de urgenţă cu baterii dispuse sus pe pereţi cam la fiecare treizeci de metri. Grinzi de lemn ranforsau pereţii şi tavanul, care fuseseră spoiţi în crăpăturile bucăţilor mari de piatră cu o tencuială subţire de beton, probabil ca să nu permită prafului să se iste. Pe mijlocul galeriei, trecea o singură şină strălucitoare de oţel, pierzându-se, ca şi galeria, în depărtări de nepătruns, în ambele direcţii.

— Că tot am vrut să ştim cum ducea şi scotea Foxx cadavrele din laboratoarele lui, spuse preşedintele cu glas scăzut. Uite, aici e răspunsul.

Marten îşi luă un scurt răgaz să se orienteze, apoi se uită înspre stânga sa, înspre adâncimile întunecate ale tunelului.

— Din câte-mi dau seama, pe-aici am ajunge înapoi la laboratoarele lui Foxx, zise şi apoi se întoarse spre dreapta. Iar asta trebuie să fie direcţia din care le aduceau. Trupurile probabil că erau încărcate într-o sanie pe o singură şină sau ceva asemănător.

— Atunci o luăm pe-aici, spuse preşedintele mişcându-se deja în direcţia indicată. Galeria asta a fost săpată sub tunel astfel încât să nu poată fi reperată de sateliţi sau de avioane de spionaj. Toată lumea ştie de existenţa vechilor tuneluri, astfel încât nimeni n-ar fi suspectat că erau folosite să ascundă altele. Acesta e tot proiectul lui Foxx. Şi pun pariu că e gândit după modelul fabricilor de arme subterane care au pregătit Germania pentru cel de-al Doilea Război Mondial.

— Da, e adevărat, e bine construit, spuse Marten uitându-se în sus. N-a fost doar o întâmplare c-am găsit răsuflătoarea aceea, mai sunt destule cel puţin în zona asta. Aş zice câte una la fiecare şaizeci sau şaptezeci de metri. Am trecut pe lângă ele fără să le vedem pentru c-au fost bine camuflate, însă nu va trece mult şi cei de deasupra le vor găsi şi ei.

— Încă ceva, adăugă preşedintele. Lângă lămpile de urgenţă sunt duze de gaz. Mai mari decât cele din laborator, mult mai mari. De zece sau doisprezece centimetri. De ce n-a fost distrus tot tunelul acesta atunci când a avut loc prima explozie, habar n-am!

— După cum vorbiţi aş zice că mergem prin interiorul unei bombe.

— Exact asta facem.

120

<u>**10:12 P.M.**</u>

Cantilena călugărilor răsuna puternică în tot amfiteatrul. Luna dispăruse de pe cerul nopţii, şi-i luaseră locul ploaia deasă şi spectacolul fulgerelor dimprejurul crestelor munţilor, acompaniate din când în când de bubuiturile grozave ale tunetelor. Furtuna şi stihiile ei nu erau decât un accesoriu insignifiant faţă de ceea ce avea Demi înaintea ochilor şi care o înţepenise în locul unde se afla.

Un taur mare fusese înlănţuit în mijlocul lespezii circulare cu semnul lui Aldebaran. Corul călugărilor formase un cerc la marginile acesteia şi se învârteau lent împrejurul ei, în sens invers acelor de ceasornic, în timp ce, unul câte unul, copiii ieşeau din întunericul de dincolo de rugurile ce ardeau furioase, ca să depună reverenţios buchete de flori la picioarele animalului. Când copiii şi-au încheiat procesiunea, au urmat adulţii. Mai mult de o sută veniră unul după altul păstrând tăcerea pioasă a celui ce se roagă, ca să depună şi mai multe jerbe dinaintea taurului.

Ce o uimea pe Demi, reţinându-i atenţia fixată, era faptul că animalul stătea în mijlocul focului mânios. Dar în ciuda acestui fapt părea liniştit, nu părea să se teamă şi fie nu simţea fierbinţeala şi flăcările, fie nu observa ce i se întâmpla.

— Nu e nici magie, nici vreo şmecherie, spuse cu delicateţe o voce din spatele lui Demi.

Demi se răsuci iute şi dădu ochii cu Luciana.

— Animalul acesta a pornit într-o călătorie spirituală. Nu simte durerea. Numai bucurie.

Luciana zâmbi încurajator.

— Hai, du-te mai aproape. Du-te lângă el. Fotografiază-l. De asta ai venit aici, nu?

— Da.

— Atunci du-te. Fotografiază-l pentru posteritate. Fotografiază-i mai ales ochii. Reţine liniştea, bucuria pe care o resimt toate creaturile când pornesc în această călătorie. Du-te şi vei vedea.

Luciana întinse un braţ spre lespedea circulară, iar Demi se supuse. Luându-şi aparatele, trecu printre călugări şi se îndreptă spre taurul ce ardea. Timp în care, o femeie în vârstă se apropie şi ea să depună flori la picioarele animalului şi să rostească o scurtă rugăciune în aceeaşi limbă în care cântau călugării.

Demi folosi întâi camera digitală, aceea care transmitea instantaneu imaginile pe site-ul ei. Întâi luă un cadru larg, apoi focaliză pentru fotografia următoare. În cele din urmă, aţinti obiectivul doar asupra capului taurului. Demi simţea văpaia teribilă a focului, văzu prin obiectiv valurile de fierbinţeală mişcând aerul. Şi i se păru că aude iarăşi cuvintele Lucianei:

Fotografiază-l pentru posteritate. Fotografiază-i mai ales ochii. Reţine liniştea, bucuria pe care o resimt toate creaturile când pornesc în această călătorie. Du-te şi vei vedea.

Luciana avea dreptate. Ceea ce înregistră aparatul ei foto, ceea ce văzu Demi însăşi în ochii vitei era o privire plină de o infinită pace şi bucurie, dacă într-adevăr animalele pot simţi aşa ceva.

Brusc flăcările se năpustiră în sus şi taurul dispăru dinaintea ochilor ei. Demi se dădu iute înapoi. O clipă mai târziu, trupul masiv al animalului se prăbuşi în flăcări, aruncând o jerbă de scântei înspre cerul întunecat al nopţii. În clipa aceea, cântecul încetă şi se lăsă tăcerea. De jur împrejurul lui Demi, toţi cei prezenţi îşi plecară capetele.

Marea călătorie a taurului începuse.

121

10:24 P.M.

Marten şi preşedintele mai mult alergau decât mergeau la pas, străduindu-se dinadins să calce doar pe traversele singurei şine din galerie, astfel încât să nu lase urme şi niciun semn al trecerii lor pe-acolo, nimic care să-i ghideze pe urmăritori. Nici nu mai conta că preşedintele avea cu mai bine de treizeci de ani mai mult decât Marten, amândoi erau la fel de vlăguiţi şi de asudaţi, şi numai furia le mai dădea energia necesară. Starea lor fizică şi mentală era cu atât mai proastă cu cât erau siguri că nu mai era decât o chestiune de timp, de minute şi chiar de secunde, până când cei care erau pe urmele lor aveau să găsească una sau mai multe răsuflători prin care-ar fi putut ajunge în galeria unde se aflau ei.

N-aveau altceva de făcut decât să spere că vor ajunge la capătul galeriei înainte ca cei de deasupra să o descopere, şi că, odată ajunşi acolo, vor avea destul timp să găsească ieşirea, oricare-ar fi fost aceea, pe care Foxx o folosise să-şi aducă victimele spre acvarii pentru conservare. Însă, oricât de optimistă era ideea asta, se ridica o altă problemă. Dacă zona aceea, oricum o fi fost, era încă securizată? Dacă era păzită de gardieni? Sau de alţi membri ai echipei lui Foxx? Gândul acesta le dădea fiori, însă deocamdată nu era important. Nu aveau decât o singură cale de urmat: drept înainte.

10:27 P.M.

Consilierul pentru securitate naţională, dr. James Marshall, se înghesuise în partea din spate a Chinookului şi-şi făcea însemnări pe laptop, când

uşa elicopterului culisă şi intră Jake Lowe din ploaie, ud leoarcă. În partea din faţă a elicopterului, echipajul de zbor moţăia în carlingă. Cam pe la mijlocul lui, personalul medical juca cărţi. În tot acest timp, comunicatele lui Bill Strait de la sau către echipele de salvare din subteran, bârâiau neîntrerupt în căştile sistemelor de comunicare.

Lowe se apropie rapid de Marshall.

— Trebuie să discut cu tine. Între patru ochi.

Treizeci de secunde mai târziu, ieşiră din atmosfera caldă şi luminoasă a Chinookului în ploaia şi întunericul de-afară. Lowe trase uşa în urma lor, închizând-o. Marshall îşi trase gluga hanoracului pe cap.

— Trădare, spuse Lowe înfricoşat şi-şi aţinti degetul în direcţia munţilor luminaţi de fulgerele intermitente. Iese viu din tunelurile alea. Vorbeşte, şi oamenii încep să-l creadă. Exact ce spunea Hap nu mult după ce-au început toate astea – ce se întâmplă când apare? Şi unde dracu'-i Hap, că tot veni vorba? Chiar a fost împuşcat? continuă Lowe. E mort? Sau e undeva pe-acolo, ştiind ce naiba se întâmplă şi acţionând în consecinţă?

Marshall se uită atent la el. Vedea un Jake Lowe ostenit şi tot mai îngrijorat. Un Jake Lowe care începuse să se piardă cu firea.

— Hai să facem câţiva paşi, spuse Marshall.

O luă înainte prin ploaie, înspre platoul presărat cu stânci, îndepărtându-se de luminile Chinookului.

— Jake, eşti obosit, spuse Marshall după o vreme.

Voise să spună „paranoic", dar s-a răzgândit.

— Toţi suntem obosiţi, replică Lowe. Care dracu'-i diferenţa? Trebuie să anulăm acţiunea Varşovia! Chiar acum. Înainte să se ajungă la momentul când nu mai poate fi anulată. Dacă o anulăm, iar el iese din tunelurile alea şi se-apucă să vorbească, avertizându-i pe francezi şi pe germani,

şi nu se întâmplă nimic, o să pară că-i lunatic, dus cu pluta, aşa cum am pretins de la bun început. Dar dacă asasinatele au loc, ne aşteaptă pe toţi spânzurătoarea. Şi nu doar pentru trădare. Ne vor acuza şi de alte lucruri, mai ales când vor afla despre Foxx şi despre cercetările sale. O să se afle cam acelaşi gen de lucruri care s-au auzit la procesele de la Nürnberg. Crime de război, efectuarea unor experimente medicale fără consimţământul subiecţilor, conspiraţie în vederea comiterii crimelor de război, crime împotriva umanităţii.

Furtuna nu contenea, iar cei doi continuau să se depărteze de elicopter.

— Credeam c-am discutat despre asta deja, Jake, spuse Marshall pe un ton neutru, deloc impresionat. Am stabilit ceva despre amânare. Nu se poate. Sunt prea multe lucruri în desfăşurare.

Ploaia se înteţise. Peste piscurile mai apropiate dănţuiau fulgere. Lowe nu se lăsă convins.

— Nu vrei să pricepi nimic din ce-ţi spun, aşa-i? Ce naiba, Harris este încă preşedinte. Şi dacă supravieţuieşte şi vorbeşte şi asasinatele au loc? Ascultă-mă, pentru numele lui Dumnezeu! Vicepreşedintele trebuie să contramandeze acţiunea. Acum, în noaptea asta! Dacă nu anulăm acţiunea asta, pierdem tot!

Ajunseseră la vreo sută de metri de Chinook. Cam la aceeaşi distanţă în stânga lor se zărea strălucirea luminilor postului de comandă.

— Tu chiar crezi asta. Că o să iasă viu şi că n-o să-i facem faţă.

— Exact, cred că o să iasă şi că n-o să ne descurcăm cu el. Nu suntem pregătiţi să-i facem faţă. Situaţia asta n-a luat-o nimeni în considerare.

Un fulger impresionant lumină toată zona până la câţiva kilometri de jur-împrejur. Pentru o clipă, totul a fost scăldat de lumină ca ziua. Se putea vedea terenul accidentat al platoului, Chinookul, cortul instalat la repezeală al postului de comandă,

văile cu pante repezi ce cădeau abrupt chiar dincolo de cărarea pe care mergeau. Apoi întunericul se lăsă iarăşi, simultan cu bubuitul asurzitor al unui tunet.

Marshall îl apucă pe Lowe de braţ.

— Ai grijă pe unde mergi, cărarea asta e îngustă. Şi n-ai vrea s-o iei pe-alături.

Lowe îşi smuci braţul din mâna lui Marshall.

— Ei drăcie, tu tot nu vrei să mă asculţi.

— Te ascult, Jake. Şi cred că ai dreptate, spuse Marshall calm şi chibzuind. Niciodată n-am fost pregătiţi pentru ceva de acest gen, niciunul dintre noi. Poate că riscurile sunt prea mari. Nu putem risca spulberarea întregii acţiuni. Nu acum, când am ajuns atât de departe.

Un alt fulger străluci, iar ochii lui Marshall se fixară în cei ai lui Lowe.

— Bun, Jake. Hai să contramandăm. Să le spunem ce credem. Să-l facem pe vicepreşedinte să anuleze ordinul. Să lăsăm lucrurile în aşteptare.

— Aşa e bine, spuse Jake simţind că i se ia o piatră de pe inimă. A' dracului de bine.

122

<u>10:37 P.M.</u>

— Nu, nu! strigă José şi se retrase înapoi în hornul strâmt refuzând să meargă mai departe.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă Hap privindu-l scrutător pe Miguel.

Se aflau probabil la vreo sută douăzeci de metri în subteran, în masa de calcar, într-un puţ incredibil de contorsionat ce cădea în jos, pierzându-se în beznă. Chiar şi aşa, tăiat de fasciculele lanternelor, întunericul dens le dădea o senzaţie de claustrofobie tot mai neliniştitoare. Mai mult, puţul în care se aflau era cel de-al doilea prin care coborau. Cu toţii, inclusiv băieţii, deveneau tot mai iritabili.

— Spune-i că-i în regulă şi că înţelegem…

Hap era palid, umărul îi pulsa de durere. Mai luase un analgezic între timp.

— Spune-i că toţi ne simţim la fel. Dar trebuie să mergem mai departe.

Miguel începu să vorbească în spaniolă cu José. Însă abia ce rosti câteva cuvinte că tânărul scutură energic din cap.

— *No!* scrâşni el. *No más!* Mai departe nu!

Cu aproximativ patruzeci de minute înainte ajunseseră într-un sector al tunelului unde băieţii credeau că ar fi putut să se afle prietenii lui Miguel, dacă erau într-adevăr în tuneluri. Amado şi Hector au ajuns primii, urmaţi imediat de ceilalţi. N-au făcut nicio sută de metri, când au auzit paşi de oameni ce alergau în direcţia lor. Miguel le şi făcuse celorlalţi semn să se întoarcă din drum, când Hector îl prinse de braţ.

— Nu! Pe-aici, zise iute tânărul şi-i conduse drept înainte, spre o fisură în rocă, apropiindu-se

periculos de indivizii care veneau din faţă.

Fisura aceea n-ar fi fost uşor de dibuit, nici chiar cu lanterne, pentru cineva care nu cunoştea subteranele foarte bine. Era abruptă, strâmtă şi conducea undeva în adâncurile pământului, printr-un cot sucit. Coborâseră în ea de vreo jumătate de minut, când i-au auzit pe cei din trupele de salvare trecând prin dreptul deschizăturii. S-au oprit din coborâre, ca să nu facă vreun zgomot, şi au rămas acolo, parcă prinşi într-o capcană, în vreme ce urmăritorilor li se alăturară alte şi alte echipe. În cele din urmă, Amado se uită la unchiul său.

— Cei care s-au „pierdut" cred că sunt mai mult decât nişte simpli prieteni.

— Da, a încuviinţat Miguel, trăgând cu ochiul spre Hap, apoi s-a întors iar spre nepotul său. Unul dintre ei e un oficial al guvernului Statelor Unite.

— Iar oamenii ăştia, forţele de poliţie care-l urmăresc, vor să-i facă rău.

— Ei cred că-l ajută, dar nu-i aşa. Când îl vor găsi au să-l dea pe mâna celor care-i vor răul, dar poliţiştii nu ştiu asta.

— Cine e omul acesta? a întrebat Hector.

Hap s-a gândit că dacă avusese încredere în ei până în acel moment, de-acum avea nevoie de şi mai multă încredere şi ajutor din partea lor.

— Preşedintele, a spus Hap pe un ton ferm.

— Al Statelor Unite? i-a scăpat lui Amado într-o engleză stricată.

— Da.

Băieţii au râs de parcă ar fi fost o glumă, dar au remarcat imediat expresiile deloc amuzate ale celor doi bărbaţi.

— E-adevărat? a întrebat Amado.

— Da, e adevărat, a spus Hap. Trebuie să-l scoatem de-aici şi să-l ducem cât mai departe fără să ştie nimeni.

Miguel a tradus ultima frază în spaniolă, apoi a adăugat şi el:

— Bărbatul care este cu preşedintele e un om bun, e prietenul preşedintelui. Nouă ne revine misiunea să-i găsim şi să-i scoatem de-aici, fără ca poliţia să ştie, şi să-i ducem într-un loc sigur. Înţelegeţi?

— *Sí,* au răspuns tustrei băieţii. *Sí.*

Hap s-a uitat la ceas, apoi la Miguel.

— Ziceau băieţii înainte că ei credeau că pot estima ce distanţă ar fi putut parcurge din momentul alunecării de teren. Asta se întâmpla cu două ore şi jumătate în urmă. Băieţii cunosc tunelurile. Unde cred ei că ar putea fi Marten şi preşedintele acum, presupunând că sunt vii şi că se deplasează cu aceeaşi viteză?

Miguel s-a uitat la băieţi şi le-a tradus întrebarea. Cei trei s-au privit unul pe altul, au schimbat câteva replici, apoi Amado s-a uitat la unchiu-său şi a zis:

— *Cerca. Cerca.*

— Pe-aproape, i-a spus Miguel lui Hap.

Atunci au auzit că oamenii din tunelul de deasupra lor se mişcau şi vorbeau. Se întorseseră şi erau mult mai aproape, vocile lor auzindu-se foarte clar jos, unde se aflau Hap, Miguel şi băieţii. Miguel se temea c-ar putea fi descoperiţi, aşa că Hector i-a condus încă şi mai jos în puţ, din ce în ce mai îngust, care se încolăcea şi cotea de parcă-l săpase un şarpe. Nu puteau înainta decât dacă se aplecau. Nici cinci minute mai târziu, José îi făcu pe toţi să înţepenească pe loc spunând pe neaşteptate:

— *No!* şi refuză să meargă mai departe.

— Ce e? îl întrebă Miguel.

— *Los muertos!* Morţii, răspunse José, de parcă numai atunci şi-ar fi dat seama unde se afla şi încotro ducea puţul acela, de parcă abia atunci îi zguduise sufletul. *Los muertos!* repetă el, vizibil îngrozit. *Los muertos!*

Hap se uită la Miguel.

— Despre ce vorbeşte?

Urmă un scurt dialog în spaniolă. Miguel se adresă lui José, care însă rămase mut, apoi i se adresă nepotului său, Amado, care în cele din urmă îi dezvălui adevărul.

— Acolo jos, făcu Miguel un semn cu mâna spre adâncurile galeriei, mai este un tunel. Are o singură şină. Preumblându-se pe-acolo, José a văzut un fel de tramvai plin de morţi.

— Ce? făcu Hap neîncrezător.

— Şi nu o dată.

— Despre ce vorbim aici?

Miguel discută iar cu nepotul său, apoi traduse ce-i spusese Amado.

— Acum câteva luni, José şi Hector cercetau tunelurile şi-au dat de galeria de dedesubt, despre care vorbeam adineauri. E săpată mult mai recent, mai mică şi tencuită cu un strat subţire de ciment. Pe mijlocul lui trece o singură şină. În tavanul lui era o spărtură. Aşa au văzut dedesubt, şi tocmai se uitau acolo când a trecut un fel de maşinărie, ca un tramvai. În el erau stivuite cadavre precum buştenii de foc. S-au speriat şi-au ieşit rapid la suprafaţă. N-au povestit nimănui ce-au văzut. Două luni mai târziu s-au provocat unul pe altul să se întoarcă acolo. Au coborât aici, au aşteptat şi-au văzut iar tramvaiul. De data asta cadavrele erau transportate în direcţia opusă. José s-a convins că dacă o să mai coboare o dată acolo o să ajungă şi el să fie unul dintre cadavrele acelea. E convins că acolo-i Iadul.

Hap se holbă la ei o clipă, nevenindu-i să creadă, încercând să priceapă ce auzise. Apoi puse o întrebare simplă:

— Există vreo altă cale, în afară de puţul acesta, ca să ajungi din tunelul acela – şi indică în direcţia de unde veniseră – în cel prin care se transportau cadavrele?

Miguel se întoarse iarăşi spre băieţi şi le traduse întrebarea. O vreme niciunul n-a zis nimic până când, în cele din urmă, Hector vorbi, zgâriind pe

perete două linii cu o bucată de piatră. Miguel tălmăci ce spunea.

— Tunelul de jos are o traiectorie egală, nu urcă şi nu coboară. Cel de deasupra începe de mai sus şi coboară înspre adâncuri tot mai mult. Aici, unde ne aflăm acum, sunt poate vreo douăzeci de metri între ele. Dar, cu cât mergi mai adânc, distanţa dintre ele se reduce până la doar şase sau şapte metri. În acea zonă au fost făcute spărturi ce duc de la un tunel la celălalt, el crede că pentru aerisire. Aşa că este într-adevăr posibil să treci dintr-unul într-altul.

Hap ascultă spusele lui Miguel cu atenţie. În tot acest timp, zgomotele de deasupra se înteţeau. Dintr-odată simţi că i se zbârleşte părul pe ceafă.

— Încă mai sunt o grămadă de oameni sus, spuse el grăbit. Mort sau viu, dacă preşedintele ar fi fost în tunelul de deasupra, l-ar fi găsit până acum, iar noi le-am fi auzit reacţia sau pur şi simplu i-am fi auzit pe ăştia plecând.

Miguel îşi dădu deodată seama ce voia să spună Hap.

— Crezi că verii sunt în tunelul inferior!

— Poate. Sau poate că sunt undeva pe-aproape. Lasă-l pe José să rămână aici dacă vrea. Noi ceilalţi coborâm să vedem.

123

10:44 P.M.

— Domnule, avem acum sprijinul satelitului care se află exact deasupra noastră, spuse un tânăr analist al Serviciului Secret, privindu-l pe Bill Strait peste monitorul computerului din faţa sa. Avem imagini termice foarte clare ale oamenilor noştri de la suprafaţă. Până acum n-am văzut nimic altceva, domnule.

— Bill.

Strait ridică privirea şi-l văzu pe James Marshall dând buzna în postul de comandă, trăgându-şi gluga hanoracului de pe cap. Era ud până la piele şi palid ca moartea.

— Ce e? întrebă Strait.

— Eu şi cu Jake am făcut câţiva paşi pe o cărăruie, prin întuneric. Discutam. Era nervos încă. S-a împiedicat şi a alunecat. Am încercat să-l prind, dar era prea târziu. L-am auzit izbindu-se de pământ. A căzut de la mare înălţime. Dumnezeule, cred c-a murit.

— Sfinte Dumnezeule!

— Bill, trebuie să trimiţi repede nişte oameni acolo. Viu sau mort, trebuie să-l luăm de-acolo. Nu ne putem permite să ne-ntrebe lumea ce căuta aici. Accidentul trebuie să pară că s-a petrecut altundeva, poate în locaţia secretă unde se „presupune" că l-am dus pe preşedinte. Putem spune că se plimba de unul singur după o şedinţă, a alunecat şi a căzut.

— Înţeleg, domnule. Am să mă ocup de asta.

— Vreau să-l informez imediat pe vicepreşedinte. Îmi va trebui o linie telefonică securizată, spuse uitându-se împrejur la cei prezenţi, mult prea aproape. Şi intimitate.

— Da, domnule. Sigur, domnule.

124

<u>10:49 P.M.</u>

Şina urma o curbă lungă prin tunel. Marten se întoarse să se uite în urmă când începură parcurgerea ei. Era ultimul moment în care mai putea avea o imagine directă a ceea ce aveau în spate. Dacă urmăritorii lor descoperiseră şi acea galerie, încă nu se zărea nici urmă de ei.

— Cât mai poate să meargă şina asta? întrebă Marten când ajunse iar lângă preşedinte.

— E gata, spuse preşedintele privind drept în faţă.

La vreo cincizeci de metri în faţa lor, galeria se termina brusc într-o poartă masivă de oţel.

— Acum ce facem?

— Nu ştiu.

Parcurseră distanţa până la poartă rapid, în linişte. Şina trecea dincolo printr-o canelură decupată cu precizie în poartă, astfel încât să se potrivească perfect pe ea. Poarta însăşi era montată pe nişte şine de-o parte şi de alta, fiind acţionată de angrenaje care dovedeau că se ridica.

— Cântăreşte probabil vreo cinci tone, spuse preşedintele. Nici pomeneală s-o ridicăm noi.

— Ia uitaţi-vă acolo, spuse Marten arătând un led roşu din poartă, plasat ceva mai sus de nivelul ochilor unui adult. E un senzor cu infraroşii, ca la telecomandă. L-o fi conceput Foxx…

Marten scoase rapid din haină gadgetul ce semăna cu un BlackBerry pe care-l luase de la Foxx, apoi păşi în faţa senzorului şi apăsă butonul ce părea a fi cel de POWER: se aprinse o luminiţă. Marten se uită la tastatura gadgetului şi, în şirul de butoane, văzu unul pe care scria SEND. Îndreptă iar gadgetul spre senzor şi apăsă. Nimic.

10:54 P.M.

— Trebuie să fie vreun cod, spuse Marten.

Tastă o combinaţie de cifre şi litere, apoi încercă alta. În cele din urmă tastă coduri la nimereală, folosindu-se de o serie de nouă taste cu simboluri în relief, montate în jumătatea inferioară a gadgetului:

— Trebuie să ne întoarcem în galerie, spuse preşedintele. Aşa n-o să meargă.

— Şi unde să mergem?

— Foxx era militar. N-ar fi construit ceva de genul acesta fără să-şi fi lăsat o portiţă de salvare în caz că ceva nu funcţiona cum trebuie. Undeva pe traseu ar fi făcut o ieşire de urgenţă, poate chiar mai multe.

— Dar n-am văzut aşa ceva.

— Domnule Marten, înseamnă că ne-a scăpat. Pur şi simplu ne-a scăpat.

10:57 P.M.

Harris şi Marten o luară înapoi spre curba largă, în direcţia din care veniseră. Fiecare cerceta cu privirea tavanul şi peretele din partea lui, căutând în tencuiala de ciment o suprafaţă care să fi părut tăiată şi apoi refăcută.

După vreo opt sute de metri, Marten văzu în penumbra tunelului o sclipire. Ca şi cum lumina uneia dintre lămpile de urgenţă s-ar fi reflectat într-un obiect metalic şi ar fi ajuns astfel până la ei.

— Vin! zise repede.

Ambii încremeniră, privind înainte în galerie. O fracţiune de secundă mai târziu, auziră zgomotul distant al unor indivizi alergând spre ei.

— Găurile de aerisire, spuse prompt preşedintele. Pe unde-am coborât. Să ajungem înapoi în tunelul de deasupra.

10:58 P.M.

Ajunseră în curba tunelului şi o depăşiră în fugă, încercând să se menţină cât mai mult în afara câmpului vizual al celor ce veneau după ei şi căutând din ochi gurile de aerisire, acolo unde pereţii întâlneau tavanul.

— Nu le văd, strigă Marten.

— Trebuie să fie, le-am văzut tot drumul…

Vorbele lui Harris au fost întrerupte de trosnetul sonor al tavanului care se despică înaintea lor. O secundă mai târziu se auzi un ţipăt ascuţit şi trupul unui tânăr se prăbuşi în vatra galeriei la nici şapte metri de ei.

— Ce dracu'! urlă Marten.

10:59 P.M.

Când au ajuns lângă tânăr, acesta tocmai încerca să se ridice.

— Nu cred că-i poliţist, zise-n grabă Marten şi se uită înapoia lor.

— Şi nu-i nici american.

Harris se uită în sus, la tavanul sfărâmat în care se căsca gaura întunecată de unde căzuse tânărul.

— Dacă el a coborât pe-acolo, atunci noi putem urca.

— Vericilor, spuse Miguel arătându-şi dintr-odată faţa bucuroasă în gaura din tavan.

— Miguel! făcu Harris neîncrezător.

— Miguel, îl apostrofă Marten, cinzeci de indivizi ne suflă-n ceafă!

— Spune-i lui Hector să-i salte sus, se auzi o voce răguşită din întuneric, apoi Hap Daniels se arătă şi el la vedere.

Fără să se uite la preşedinte, sau la Marten, ci la Miguel, Daniels strigă:

— Acuma, drăcia dracului! Repede!

11: 00 P.M.

Preşedintele urcă primul, apoi Marten. Iar la urmă, Hector.

<u>11:01 P.M.</u>

Îi auzeau pe urmăritori apropiindu-se.

— Au să vadă gaura, gâfâi Miguel.

— Precis ştiu că suntem pe-aici pe undeva, zise preşedintele. A trebuit să ardem maieul lui Marten ca să ne luminăm calea. L-or fi găsit.

— Unde? întrebă Hap.

— În tunelul de deasupra.

Fără o vorbă, Hap îi dădu preşedintelui lanterna.

— Dumneavoastră şi Marten luaţi-o pe horn în sus. Rapid. E abrupt şi are destule gâtuiri, dar se poate trece. Venim şi noi.

Preşedintele ezită.

— Acum, ordonă Hap, iar Harris şi Marten începură să urce. Hap îşi întoarse imediat privirea spre Miguel.

— Trebuie să le dăm băieţii!

— Ce?

— Amado şi Hector. Cercetau tunelurile. Li s-au terminat bateriile lanternei. În bezna ca smoala. S-au speriat şi-au decis să dea foc maieului ca să aibă lumină. Până-a ars de tot. S-au rătăcit. Şi-au pierdut lanternele pe undeva. Au tot rătăcit încoace şi-ncolo. Au găsit hornul ăsta. Au descoperit gaura asta, au lărgit-o şi erau gata s-o ia în sus. Dacă se caută doi bărbaţi – ei sunt.

Miguel nu era convins. Era o nebunie. Amado era nepotul lui. Nu putea să facă aşa ceva.

— Miguel, spune-le acum! Şi spune-le să-i întârzie pe cei ce vor pune mâna pe ei cât vor putea de mult. Să plângă, să implore. Să urle de fericire c-au fost găsiţi. Să le spună că mamele lor o să-i omoare dacă află. Orice. Orice. Trebuie să câştigăm timp să-l scoatem pe preşedinte de-aici.

125

11:10 P.M.

Demi trecea prin biserica cufundată în întuneric, concentrându-se la pardoseală. Aparatele foto îi atârnau pe umăr; îşi lumina drumul cu o lumânare, trecând de la o lespede la alta, citind numele săpate în piatra străveche. Şi fiecare dală, aşa cum îi spusese Cristina, marca un mormânt de familie, conţinând rămăşiţele pământeşti ale morţilor onoraţi.

Afară furtuna se mai domolise, tunetele şi fulgerele se auzeau tot mai slab şi mai departe, iar ploaia era doar ceva mai mult decât o burniţă. Biserica era cufundată în tăcere; audienţa ce fusese prezentă la ritualuri, călugării, Cristina, Luciana şi reverendul Beck se retrăseseră de mult la culcuşurile lor. Demi făcuse şi ea la fel, se întorsese în chilie şi se schimbă în hainele ei de stradă, după care aşteptase până când simţi că putea să-şi părăsească odaia în siguranţă şi să-şi caute nestingherită drumul spre naosul bisericii.

CORNACCHI, GUARNIERI, BENICHI.

Citea numele de pe lespezile mormintelor şi trecea la altele.

RIZZO, CONTI, VALLONE.

Se duse la altele.

MAZZETTI, GHINI.

— Numele pe care-l cauţi este Ferrara, se auzi o voce din întuneric.

Demi tresări şi ridică lumânarea ca să străpungă bezna cu privirea.

— Cine-i acolo?

O clipă nu văzu nimic, apoi Luciana păşi în cercul de lumină al lumânării. O însoţea un frate cu gluga trasă pe cap. Luciana nu mai purta rochia

aurie pe care-o avusese mai devreme, însă îmbrăcase o rasă neagră asemănătoare cu aceea a călugărilor. Unghiile false, hidos de lungi, dispăruseră şi ele, însă machiajul sumbru cu dungile dramatice ce porneau din coada ochilor până la lobii urechilor nu-l ştersese. Efectul dat de rasa neagră, de machiaj şi de apariţia ei subită acolo în bezna bisericii întovărăşită de un singur călugăr era, în cel mai bun caz, iritant.

— Vino, îşi flutură mâna Luciana, mormântul e aici.

FERRARA.

— Luminează aici, să poţi vedea numele mai bine.

Demi făcu aşa cum i se spusese.

— Rosteşte-l. Rosteşte numele, insistă Luciana.

— Ferrara, şopti Demi.

— Numele mamei tale. Al familiei tale.

— De unde ştii? întrebă Demi, uimită şi înspăimântată de această revelaţie.

— De aceea eşti aici. De aceea te-ai apropiat de reverendul Beck, iar apoi de doctorul Foxx. Ai vrut să afli secretele conventului Aldebaran. Şi din acelaşi motiv te-ai întâlnit cu nefericitul Giacomo Gela, care ţi-a vorbit despre Aradia Minor.

Demi duse lumânarea mai aproape de Luciana şi de călugăr.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu mama mea.

Ar fi trebuit să-i fie frică, dar nu-i era. Era vorba de cunoaşterea sorţii mamei ei, şi nimic mai mult.

Luciana zâmbi.

— Arată-i.

Călugărul luă lumânarea de la Demi, apoi îngenunche lângă lespedea respectivă şi o scoase din pardoseală. Sub ea era o casetă veche din bronz. Pe capacul ei erau gravate douăzeci şi şapte de date. Cea mai veche era din 1637, iar ultima dată din urmă cu exact optsprezece ani. Anul în care dispăruse mama ei.

— Numele mamei tale era Teresa, spuse Luciana.

— Da.

— Deschide-o, spuse calmă Luciana.

Călugărul dădu pe spate capacul caşetei, apoi apropie lumânarea de ea. Demi văzu şiruri de urne de argint. Fiecare din ele aşezată într-un locaş pătrat din bronz şi fiecare din ele având gravată o dată.

— Cenuşa morţilor onoraţi. Toţi asemenea taurului din seara asta. Asemenea Cristinei mâine.

— Cristina? Demi era şocată.

— Copiii au onorat-o în seara asta, întocmai cum au onorat şi taurul. E fericită. Ca şi familia ei. Ca şi copiii şi toţi ceilalţi prezenţi.

— Ce vrei să spui oare?

Îndrăzneala lui Demi începuse să pălească. Frica îi lua locul.

— Ritualul a avut ca scop să-i onoreze pe cei gata să-şi înceapă marea călătorie.

— Şi aceştia au fost onoraţi? întrebă Demi uitându-se la urne.

— Da.

— Mama?

— Da.

— Toate aceste urne sunt ale femeilor din familia mea? întrebă Demi nedumerită încă.

— Numără-le.

Demi le numără, apoi se uită iar la Luciana.

— Sunt douăzeci şi opt. Dar pe capac sunt gravate doar douăzeci şi şapte de date.

— Uită-te la data de pe ultima urnă.

— De ce?

— Uită-te la ea.

Demi făcu aşa cum poruncise Luciana, iar când o văzu, pe chip i se citi bulversarea:

— Mâine?

— Data n-a fost încă gravată pe capac pentru că urna e goală, deocamdată. Nu este cenuşă în ea.

Pe buzele Lucianei se întinse încet un zâmbet, iar ochii i se umplură de neguri de nepătruns.

— O femeie din familia ta n-a fost încă socotită.

— Cine?

— Tu.

126

<u>11:30 P.M.</u>

Consilierul pentru securitate naţională, dr. James Marshall, stătea la o măsuţă pliantă din fundul cortului postului de comandă. Era singur, se izolase pentru a putea avea intimitatea pe care o solicitase, iar sistemul de comunicare îi era deja conectat la o linie telefonică securizată.

La aceeaşi linie erau conectaţi vicepreşedintele Hamilton Rogers, şeful cancelariei prezidenţiale, Tom Curran, secretarul de stat, David Chaplin, secretarul apărării, Terrence Langdon, şi preşedintele şefilor de cancelarii reuniţi, generalul de aviaţie Chester Keaton, care se afla acum într-un avion CIA în drum spre Madrid.

— Au fost reţinuţi doi băieţi, localnici, rătăciţi în tuneluri, spun ei. Dar nici urmă de preşedinte sau de Marten. Băieţii sunt chiar acum aduşi la interogatorii. Nimeni nu ştie sigur ce se întâmplă de fapt.

Marshall se întoarse cu naturaleţe şi se uită împrejur, asigurându-se că niciun analist al echipei de comunicaţii a lui Bill Strait sau a căpitanului Diaz nu se aventurase în preajma lui, apoi se răsuci iar în poziţia iniţială şi coborî vocea.

— Se poate presupune ce-am spus de la bun început: că cei doi sunt prinşi în tunelul ce ducea către laboratorul groaznic al lui Foxx, că au fost acolo când s-a produs explozia şi sunt morţi. Dacă trăiesc, vor fi aduşi imediat la mine, de îndată ce vor fi găsiţi. Apoi îi vom seda şi-i vom trimite cu elicoptere la avionul CIA pregătit. Dacă facem altfel, o să începem să gândim precum Jake Lowe şi nu va fi deloc bine. Nu ne mai putem permite nicio verigă slabă. Vă reamintesc că există o lungă şi solidă tradiţie, pe care am adoptat-o demult şi

faţă de care am jurat credinţă. Şi nu e prima oară când ne este testată fermitatea loialităţii. Nu va fi nici ultima. De la bun început, sarcina noastră a fost să asigurăm succesul operaţiunii în curs. Nu s-a schimbat nimic. Suntem lămuriţi în această privinţă, domnilor?

— *Întru totul lămuriţi*, *Jim,* spuse cu voce stăpânită vicepreşedintele Rogers. *Dacă cineva nu e de acord, s-o spună acum.*

Nu urmă decât tăcerea tuturor.

— *Bun*, spuse vicepreşedintele. *Chet, ştii ceva precis despre Varşovia?*

— *Totul e bătut în cuie pentru mâine la 15:30,* spuse generalul Keaton în aceeaşi manieră stăpânită şi încrezătoare ca a vicepreşedintelui.

— *Bun. Mulţumesc, doctore Marshall. Te-ai descurcat foarte bine. Pe mâine domnilor. Noroc şi să ne ajute Dumnezeu.*

127

11:42 P.M.

Preşedintele, Marten, Hap şi Miguel se strecurară printr-un cot întunecat al hornului, la vreo zece metri de locul unde se deschidea în tunelul superior.

De trei ori se opriseră în întuneric până atunci, cu răsuflarea tăiată şi inimile bubuind. Prima oară atunci când câţiva dintre salvatori se căţăraseră în horn, urcând din galerie, după ce Amado şi Hector au fost reţinuţi. I-au putut auzi vorbind în timp ce înaintau prin horn în sus, discutând dacă băieţii erau sau nu singuri aşa cum spuseseră. Probabil au concluzionat că spuseseră adevărul pentru că n-au urcat mult mai departe şi s-au întors de unde veniseră. A doua oară s-au oprit să-şi tragă sufletul şi să le dea apă preşedintelui şi lui Marten din raniţa lui Miguel şi câte două batoane nutritive din trusa de supravieţuire a limuzinei. A treia oară s-a întâmplat atunci când au auzit pe cineva coborând prin horn. Hap îi trase imediat pe Marten şi pe preşedinte în spatele lui şi al lui Miguel, iar ei l-au aşteptat cu armele pregătite pe cel care cobora spre ei. Apoi au văzut fasciculul de lumină al unei lanterne apărând de după un cot al hornului. Cu Sig Sauerul ridicat, Hap era gata să-şi proclame funcţia şi să-şi rostească numele când îl văzu ivindu-se pe José. Fusese atent la sosirea lor, iar când i-a auzit venind se târâse în întâmpinarea lor.

— Ăştia sunt americanii de care-ţi vorbeam, i-a spus Miguel când au ajuns faţă în faţă.

José îi privi cu luare aminte o clipă, apoi se uită în urma lor în horn şi întrebă de Amado şi de Hector.

— Ne ajută, spuse Miguel în spaniolă.

— Unde sunt? Cum ne ajută?

— Cu poliţia.
— Poliţia?
— Da, răspunse Miguel. Acum e rândul tău, ia-o înainte şi deschide drumul.

Zece minute mai târziu se apropiaseră de deschizătura hornului în tunelul superior, iar Hap îi opri iarăşi pe toţi şi-i ceru lui Miguel să-l trimită pe José înainte să cerceteze dacă tunelul era liber şi dacă puteau parcurge în siguranţă cei o sută de metri ce le mai rămăseseră până la hornul prin care coborâseră de la suprafaţă şi pe unde aveau de gând să şi iasă.

Acum, trei minute mai târziu, José nu se întorsese încă.

Până s-au oprit să-l aştepte pe José, au discutat foarte puţin şi numai dacă fusese absolut necesar, în principal ordine şi avertismente. Toate astea fuseseră rostite cu glas doar cu ceva mai puternic decât şoapta.

Aşteptându-l pe José, Miguel îşi dădu seama că ceva trebuia clarificat cât de repede: teama lui Hap că preşedintele ar fi putut fi reticent să se încreadă în el. Miguel îşi asumă sarcina de a lămuri această chestiune.

— Vere, îi zise el preşedintelui, Hap crede că date fiind circumstanţele nu aveai de unde să ştii în cine puteai avea încredere; nu puteai să te încrezi nici măcar în el. La fel i s-a întâmplat şi lui când a început să-şi dea seama cam cum stă treaba. I-a fost foarte greu pentru că nu era sigur că se putea bizui nici pe camarazii lui din Serviciul Secret. Chiar a fost împuşcat din cauza asta.

— Împuşcat?

— Două gloanţe primite în biroul lui Foxx la mănăstire, când a ajuns acolo căutându-vă pe dumneavoastră. I-am adus un doctor, dar tot îl mai doare al naibii de tare. Ar trebui să fie în pat acum, în loc să se caţere pe-aici, prin subteranele

munţilor ăştia împuţiţi. Aşa că să nu cumva să credeţi că nu vă este loial.

Preşedintele se uită spre Hap.

— N-ai spus niciun cuvânt c-ai fi fost împuşcat.

— Nu prea era mare lucru de zis.

— Ai intrat într-o încurcătură straşnică pentru mine.

— E şi asta în sarcinile de serviciu.

— Mulţumesc, zâmbi preşedintele.

— Da, domnule.

Mulţumirile preşedintelui îi erau de ajuns. Însemna că legătura lor, amiciţia şi extrem de necesara încredere între preşedinte şi responsabilul serviciului său de pază erau iarăşi restabilite.

— Sunt lucruri pe care nu le ştii, Hap, spuse preşedintele şi spulberă momentul de intimitate. Vicepreşedintele, secretarul apărării, şeful cancelariei, toţi cei prezenţi noaptea trecută la Evan Byrd acasă, conspiră la asasinarea preşedintelui Franţei şi a cancelarului Germaniei în timpul reuniunii NATO de la Varşovia. Asta e o parte dintr-o conspiraţie mai largă, una în care a fost implicat doctorul Foxx. Nu era nicio posibilitate să alertez pe cineva fără a-mi da de gol poziţia. Şi nici tu nu poţi face asta, încă.

Hap se aplecă înainte.

— Încă nu e luni, domnule preşedinte. Planul meu e să vă scot de-aici şi să vă duc cât de repede putem în vale, acasă la unchiul lui Miguel, unde e limuzina. Apoi plecăm, ieşim din zona asta fierbinte şi minuţios supravegheată. Să sperăm că ajungem la graniţa cu Franţa când se crapă de ziuă. Ajunşi acolo, putem risca să informăm guvernele celor două ţări despre ceea ce se pune la cale pentru Varşovia. Dar ca s-ajungem până acolo, avem de rezolvat problemele una câte una. Când vor reuşi să-i facă să vorbească pe Hector şi pe Amado, şi fii sigur că vor reuşi, zise Hap uitându-se la Miguel. Trebuia să facem ceva, Miguel. Îmi pare rău, adăugă, apoi se întoarse iar spre

preşedinte. Când au să-i facă să vorbească, vor şti cu siguranţă că sunteţi în viaţă, aici, în subteran. N-are importanţă dacă află că şi eu sunt cu dumneavoastră. Vor da iama în toate tunelurile, hotărâţi să rezolvă problema o dată pentru totdeauna. Afară, la suprafaţă, va fi la fel. Vor aduce şi mai mulţi oameni, şi mai mult echipament. Într-o oră, cerul va fi împânzit de elicoptere de supraveghere şi de sateliţi, cum nu s-a mai văzut vreodată pe planetă. Iar pe o rază de optzeci de kilometri, toate şoselele vor fi blocate.

— Şi cu toate astea crezi că putem ieşi.

— Mai avem puţin timp până să afle cu siguranţă şi să înceapă cu adevărat asaltul. L-am câştigat prin sacrificarea băieţilor. Totuşi, chiar şi acum, afară sunt forţe de ordine însemnate. Avantajul nostru este că sunt risipite şi că se concentrează pe subterane. Cu atenţie şi noroc, şi cu ajutorul lui José care cunoaşte traseele, avem o şansă să ne strecurăm în spatele lor la adăpostul întunericului. O singură problemă mai avem.

— Ce vrei să spui?

— Cred că deja satelitul de observare este deja deasupra noastră. Imaginile foto, chiar şi digitale, nu-i vor ajuta prea mult – e noapte. Însă le vor fi de folos imaginile termice. De cum ieşim la suprafaţă din tunelurile astea vom deveni surse de căldură care pot fi identificate instantaneu.

— Atunci ce te face să crezi că putem scăpa realmente?

— Mai mult sper decât sunt convins, domnule preşedinte, dar tocmai pentru această situaţie am adus astea, spuse Hap şi scoase din haina sa una dintre păturile de supravieţuire, bine împachetată. Dacă o despachetăm avem o apărătoare de dimensiunile unui cort mic. Pe o parte e căptuşită cu Mylar. Le tăiem câte două găuri pentru ochi, le punem pe cap şi le strângem cu curelele pe lângă corp. Cu noroc vor fi „văzute” ca reci de către senzorul termic al satelitului. Dacă nu ne

aventurăm pe înălţimi şi mergem mai aplecaţi, şi dacă mai dăm şi de nişte zone cu tufişuri sau cu arbori care să ne ascundă, am putea scăpa.

Miguel rânji.

— Tu eşti un tip foarte deştept.

— Da, dacă ne iese.

Preşedintele trase cu coada ochiului spre Marten, apoi se uită la Miguel.

— Cât de departe e complexul Aragon din locul unde ne aflăm? în linie dreaptă.

— Cel mult douăzeci de kilometri. Sunt nişte poteci ce duc încolo, dar mai toate sunt greu accesibile.

— Putem ajunge acolo, pe jos, până în zori?

— S-ar putea. José ştie cum am putea ajunge.

— Complexul Aragon? făcu Hap nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Pe poteci de munte? Pe întuneric? Ne-ar trebui patru sau cinci ore, dacă nu chiar mai mult. Chiar dacă păturile astea o să ne ajute, e totuşi prea mult timp. Vom avea de driblat prea mulţi oameni. E prea mult echipament de supraveghere. Şansele noastre de a ajunge fie şi numai la jumătatea distanţei fără să fim prinşi sunt nule.

— Cealaltă variantă nu e mai bună, Hap, spuse preşedintele. Şoselele spre Franţa sunt cunoscute şi, cum ai spus chiar tu, vor fi blocate. Iar dacă ne opresc, chiar că nu mai avem unde să ne ascundem. Indiferent ce-aş spune eu, vom fi imediat luaţi în custodie de „prietenii” mei, iar acţiunea de la Varşovia va decurge conform planurilor lor. Dacă mergem pe jos prin zona nelocuită şi pe întuneric, măcar avem o cât de mică şansă. În plus, complexul Aragon e mai mult decât un refugiu. După cum bine ştii, trebuia să mă adresez adunării Institutului pentru o Lume Nouă, mâine dimineaţă la serviciul divin. Şi încă vreau să o fac. Nimeni nu mă va lua cu forţa din faţa tuturor acelor oameni, cu atât mai mult cu cât nu sunt nişte oameni oarecare. Odată ce le voi spune

adevărul, situaţia de la Varşovia nici măcar nu va mai avea cum să aibă loc.

— Domnule preşedinte, convenţia aceea va fi extrem de bine păzită. Ştiu asta, am dat o mână de ajutor la organizarea sistemului de securitate. Chiar dacă am ajunge atât de departe, nu vom reuşi să trecem de pază. Iar dacă încercăm, absolut toţi cei care vor să vă dea la o parte vor şti precis unde vă aflaţi. Vor ordona agenţilor de securitate să vă scoată de-acolo imediat. Dumneavoastră nu ştiţi asta, dar şeful cancelariei a cerut un avion CIA gata de zbor pe o pistă privată de la marginea Barcelonei. Dacă reuşesc să vă urce în acel avion, s-a zis cu dumneavoastră.

Preşedintele a rămas tăcut un lung moment. Era limpede că sucea şi răsucea pe toate părţile spusele lui Hap în mintea sa. În sfârşit ridică ochii spre Hap.

— Vom încerca să ajungem la complexul Aragon. Ştiu că nu-ţi place, dar asta e decizia mea. Cât despre securitate… Cunoşti detaliile de la faţa locului – terenul, clădirile, biserica unde se presupunea că voi ţine alocuţiunea. Ai fost şi-ai inspectat locul din timp.

— Da, domnule.

— Atunci vom găsi cumva o cale să intrăm. Voi fi, aşa cum era planificat, invitatul surpriză. Şi pentru toată lumea chiar va fi o surpriză.

De sus se auzi un zgomot. José se strecura de după un colţ de stâncă înspre ei. Se uită la Miguel şi-i zise:

— Au fost patrule. Au trecut. Nu ştiu dacă mai vin altele. Momentan, e-n regulă.

Miguel traduse spusele lui José, apoi preşedintele se uită pe rând la fiecare dintre bărbaţii de lângă el: Miguel, Marten, Hap şi José.

— Să mergem.

DUMINICĂ

9 APRILIE

128

12:02 A.M.

Demi păşea febril încolo şi-ncoace printr-o încăpere cu ceva mai largă decât o celulă, străduindu-se să nu se gândească la grozăvia pe care i-o promisese Luciana pentru „mâine”, care, de cum se împlinise ora, era deja azi.

în faţa ei, un prici din oţel inox ce ieşea din perete era acoperit cu o saltea subţire şi cu o singură pătură. De parcă ar fi putut să doarmă, sau măcar să încerce. Lângă pat era o chiuvetă, iar lângă aceasta un vas de toaletă. Şi mai era o capelă. Amplasată la jumătatea unuia din pereţi şi luminată de ceea ce păreau a fi vreo sută de candele. Ceva mai lată de-un metru şi de vreo şaptezeci de centimetri de adâncă, avea în spate un mic altar de marmură, pe care era aşezat ceva ce i se păruse la început a fi o sculptură în bronz. Când se uită ceva mai cu atenţie văzu că nu era o sculptură, ci o efigie care alătura două litere:

ӽμ

Apoi îşi dădu seama că despre asta îi povestise Giacomo Gela – litera evreiască A urmată de grecescul pentru M. Nu era deci o sculptură, ci un idol, semnul Aradiei Minor, ordinul secret al acelui tainic *boschetto* al lui Aldebaran. Ceea ce însemna că avertismentele lui Gela erau adevărate şi că ei ştiuseră cine era ea de la bun început, că nu făcuseră până atunci nimic altceva decât să aştepte şi s-o observe, vrând să afle mai întâi cât de multe ştia despre *boschetto* şi cine ar fi putut s-o ajute. De aceea o invitase Beck la Barcelona după incidentul dintre Nicholas Marten şi Foxx în

Malta, fusese o mişcare prin care voiau să vadă cine o va urma, dacă avea s-o urmeze cineva. Iar Marten venise după ea. Iar drumul la catedrală, cu Beck şi Luciana, nu avusese ca scop aranjarea întâlnirii lor cu Foxx la Montserrat, ci urmărea exact acelaşi lucru: să afle cine îi va urmări. Şi iarăşi Marten făcu întocmai. Şi tot de aceea, Beck fusese de acord să o aducă pe Demi la biserica din munte să asiste la ritualurile conventului, dar cerea în schimb să-l dea pe Marten pe mâna lui Foxx. Însă, dându-l pe Marten pe mâna lor, se lăsase şi ea prinsă, iar ceea i se întâmplase acelui taur, sacrificarea aceea cutremurătoare la care asistase, avea să fie şi soarta ei. În cele din urmă, o aduseseră acolo unde se afla şi pur şi simplu puseseră lacătul pe uşă.

Demi nu ştia cu precizie ce anume era străvechiul cult al Aradiei Minor, însă era sigură acum că Gela fusese cu bună-ştiinţă mutilat şi lăsat în viaţă ca să fie un exemplu pentru toţi cei care-ar fi încercat să afle, să ştie ce-i aşteaptă. Mai mult ca sigur că-l supravegheau pe Gela de ani şi ani tocmai din acest motiv, ca să afle cine era atât de interesat de Aradia Minor încât să ajungă să-l găsească pe bătrânul savant; după aceea aflau identitatea acelei persoane şi motivele pentru care-l căutaseră şi cui altcuiva ar mai fi putut să dezvăluie taina lor. Ceea ce o făcu să se întrebe câţi alţii mai urmaseră, de-a lungul veacurilor, aceeaşi cale ca şi ea ajungând victimele aceleiaşi orori de neînchipuit.

Aceeaşi oroare cumplită a arderii ce nu peste mult timp avea să se abată asupra ei. Aceeaşi care se abătuse asupra mamei ei şi a altor douăzeci şi şase de femei din familia ei. Aceeaşi oroare cărora le fuseseră sortite mame, fiice, mătuşi, surori şi verişoare alese din alte familii italiene de-a lungul secolelor. Aceeaşi oroare pregătită pentru acea zi, şi nu doar pentru ea, ci şi pentru Cristina.

Demi se opri brusc din preumblarea ei prin încăpere şi merse către altar. Ceva mai devreme, în biserică, sub privirea Lucianei, călugării îi luaseră aparatele foto, apoi o legaseră la ochi şi o siliseră să coboare un şir nesfârşit de trepte. Curând după aceea o urcaseră într-un soi de vehicul descoperit care o purtase rapid într-o cursă de care ea era sigură că se desfăşurase undeva în subterane. După care o aduseseră în celula în care era acum, plecând fără să-i adreseze un cuvânt şi încuind-o înăuntru.

Şi asta fusese tot. Nu se deranjaseră s-o percheziţioneze, nici în biserică şi nici în celula în care-o lăsaseră. Îi luaseră totuşi legătura de pe ochi. Asta însemna că mai dispunea de mobilul inteligent cu cameră foto pe care-l folosea pentru transmiterea imaginilor către propriul site. Iar acest fapt îi dădea speranţă, căci însemna că tot mai poate comunica cu exteriorul – deşi două încercări fără succes o făcuseră să creadă că se afla mult prea adânc pentru ca semnalul să străbată prin masa pe piatră de deasupra. Totuşi, avea telefonul şi avea să facă tot ce-i stătea în puteri să-l folosească mai târziu, când probabil că urmau să o ducă într-o zonă în care ar fi avut conexiune şi că va putea să rămână destul timp singură cât să apeleze numărul de urgenţă paneuropean 112 şi să vorbească cu poliţia. Camera foto a telefonului avea să-i fie de folos chiar acolo, în celulă, să-şi păstreze puţina chibzuinţă ce-i mai rămăsese şi să nu se lase stăpânită de certitudinea grozăviei ce avea să i se întâmple peste doar câteva ore.

Demi îngenunche înaintea altarului şi începu să fotografieze efigia, simbolul Aradiei Minor. Făcu fotografiile cu furie, cu patimă, din toate unghiurile. Însă îşi dădu seama încetul cu încetul că ceea ce făcea era mai mult decât încercarea conştientă de a-şi distrage atenţia; era o ultimă speranţă iraţională că oarecum avea să descopere o punte către cealaltă lume şi că astfel ar fi ajuns să-

şi regăsească mama. Să atingă spiritul a ceea ce fusese ea şi încă mai era pentru Demi, chiar şi în moarte. De-ar fi reuşit, nu numai că şi-ar fi ţinut promisiunea pe care i-o făcuse, dar ar fi găsit dragostea neţărmurită şi mântuirea.

129

12:07 A.M.

Hector şi Amado stăteau în lumina crudă a postului de comandă. Erau murdari şi zgâriaţi şi speriaţi, însă până în acel moment nu cedaseră. Nici în faţa celor din Serviciul Secret şi nici a ofiţerilor spanioli ai CNP care-i prinseseră în tunel. Şi nici în faţa anchetatorilor CIA care-i luaseră imediat la întrebări. Şi nici a celor şase agenţi ai Serviciului Secret şi ai CNP care-i escortaseră prin galerii si-i duseseră prin ploaie către postul de comandă. Amândoi ţinuseră de varianta ştiută: pur şi simplu urcaseră de dimineaţă acolo sus cu scopul de a explora tunelurile şi se rătăciseră.

— La ce oră? întrebă căpitanul Diaz.

— Pe la vreo nouă şi jumătate, acesta era răspunsul asupra căruia conveniseră amândoi cu doar câteva secunde înainte ca primii agenţi să dea peste ei.

— De unde sunteţi? continuă căpitanul Diaz.

Bill Strait şi James Marshall stăteau în picioare în spatele ei, amândoi extrem de atenţi la desfăşurarea interogatoriului.

— Din El Borràs, pe malul râului, răspunse Amado.

— Şi nu eraţi decât voi doi. Singuri. Nu mai era nimeni cu voi.

— Da. Adică, nu. Vreau să spun doar noi.

Căpitanul Diaz îi scrută o clipă pe cei doi flăcăi, apoi se duse la un ofiţer CNP.

— Hai să vorbim cu ei separat, îi spuse, apoi se întoarse iar la cei doi băieţi. Care din voi e Hector?

Hector ridică o mână.

— Bun. Tu rămâi cu mine. Amado, tu te duci să vorbeşti cu oamenii aceia din fundul cortului.

Hector îl urmări cu privirea pe Amado îndepărtându-se împreună cu doi ofiţeri CNP.

— Ei, ia zi, Hector, îşi reluă interogatoriul căpitanul Diaz, locuiţi în El Borràs.

— Da.

— Ia spune-mi cum ai ajuns aici, de pe malul râului tocmai în vârf de munte?

12:12 A.M.

Hector o urmări cu privirea pe căpitanul Belinda Diaz ridicându-se de lângă el şi trecând în cealaltă parte a cortului, unde vorbi cu unul din ofiţerii CNP care-l luaseră acolo pe Amado. Agitat trase cu ochiul spre Bill Strait şi spre bărbatul extrem de înalt şi cu alură distinsă care era cu el. În mod evident erau amândoi americani. Pentru prima oară de când era acolo conştientiza câţi oameni erau împrejurul lui şi observă tot acel echipament din postul de comandă. Mai văzuse echipamente de transmisiuni şi reţele de computere în filme, dar ca acolo niciodată. Şi nici nu auzise înainte un asemenea flux de păcănituri, urmare a comunicărilor neîntrerupte între operatorii de la faţa locului şi cei cu care vorbeau şi care erau răspândiţi pe-afară. Şi nu mai văzuse nimic care să semene cu seriozitatea desăvârşită a tuturor acelor indivizi.

Inspiră adânc văzând că Diaz se întorcea, oprindu-se însă la mijlocul distanţei să-i spună ceva lui Bill Strait şi celui care îl însoţea, apoi îndreptându-se toţi trei spre el.

— S-ar părea că e o contradicţie aici, Hector, spuse calmă căpitanul Diaz. Tu mi-ai zis c-aţi făcut autostopul din vale. Amado îşi aminteşte că aţi urcat cu motocicletele.

— Hector, spuse Bill Strait uitându-i-se drept în ochi, noi ştim că tu şi cu Amado n-aţi fost singuri în subterane.

Strait se întrerupse, dându-i timp căpitanului Diaz să traducă.

— Ba da, am fost singuri, protestă Hector. Cine altcineva ar mai fi putut fi cu noi?

— Preşedintele Statelor Unite.

— Nu, spuse sfidător Hector. Nu, repetă el iarăşi şi nu avea nevoie de traducere.

— Hector, ascultă-mă bine. Când îl vom găsi pe preşedinte, vom şti că ai minţit şi vei intra la puşcărie pentru foarte, foarte multă vreme.

Căpitanul Diaz traduse spusele lui Strait de parcă deja era vorba de un fapt împlinit, de o sentinţă de douăzeci, treizeci de ani de puşcărie semnată deja de judecător.

— Nu, spuse Hector, am fost singuri. Doar eu şi Amado. Nimeni altcineva. Întrebaţi-i pe cei care ne-au găsit. Au verificat şi n-au găsit pe nimeni.

Dintr-odată Hector simţi pe cineva lângă el. Când se uită în sus îl văzu pe Amado, iar lângă el pe cei doi ofiţeri ai CNP. Obrajii lui Amado erau palizi, iar ochii îi erau înlăcrimaţi. Nu mai era nevoie de niciun cuvânt. Era absolut limpede ce se întâmplase.

Amado vorbise.

130

12:18 A.M.

Urcuşul prin hornul inferior către tunelul principal îl făcuseră cu destulă uşurinţă. La fel următoarea etapă, cei o sută de metri prin tunel, o parcurseseră rapid şi fără incidente, chiar şi în condiţiile acelea, înconjuraţi cum erau de întuneric. Apoi José descoperi deschizătura hornului ce ducea la suprafaţă, cel prin care coborâse împreună cu Hap, Miguel, Amado şi Hector cu doar câteva ore înainte şi care acum i se păreau zile, ba chiar săptămâni.

Deja erau în horn şi se căţărau prin el, când deodată Hap se opri horcăind. Miguel îşi aţinti fasciculul îngust al lanternei către el şi văzu că obrazul i se golise de sânge, pălise îngrozitor şi asuda din greu. Imediat Miguel îi dădu apă din raniţa sa şi insistă să mai ia o pastilă, lucru pe care Hap îl şi făcu.

Au rămas toţi cinci răbdători în întuneric, dându-i lui Hap răgazul să se mai odihnească şi să lase pastila să-şi facă efectul. În alte circumstanţe l-ar fi abandonat şi ar fi plecat fără el mai departe, chiar cu binecuvântarea lui, însă acum era imposibil. El cutreierase întregul complex Aragon cu câteva săptămâni înainte pregătind vizita preşedintelui şi cunoştea detaliile planului general aşa cum numai un om cu antrenamentul şi experienţa sa ar fi putut. Dacă aveau să ajungă totuşi acolo, aveau nevoie de el. Însă niciunul din ei nu putea şti dacă avea să-i fie suficient acel scurt răgaz de odihnă.

12:23 A.M.

— Domnule preşedinte, mingea de fotbal, vorbi Marten din beznă, nu din alt motiv, ci pentru că se tot gândise la asta, ghiozdanul acela negru pe care lumea îl vede purtat de un asistent militar peste tot pe unde mergeţi. Bănuiesc că are într-adevăr coduri pentru lansarea rachetelor nucleare.

— Da.

— Scuzaţi-mi întrebarea, dar unde se află acum?

— Aş zice că e în posesia „prietenilor" mei. Nu prea aveam cum s-o iau cu mine când am evadat.

— E la „prietenii" dumneavoastră?

— Asta n-are nicio importanţă.

— Ce dracu' vreţi să spuneţi?

— Că sunt mai multe, interveni Hap deodată.

— Ce?

— Preşedintele are una din ele, pe care o ia cu sine când călătoreşte. O alta e pusă bine la Casa Albă, iar o a treia e la dispoziţia vicepreşedintelui, în caz că preşedintele nu-şi poate exercita funcţia. Cum e cazul de faţă.

— Vrei să zici că oricum o aveau?

— Da, o aveau oricum… Mai sunt întrebări?

— Deocamdată, nu.

— Bun, zise Hap şi se ridică cu greu în picioare. Hai să ne mişcăm înainte s-apară „salvatorii"!

12:32 A.M.

La vreo patru metri de ieşirea din horn s-au oprit şi l-au trimis pe José în recunoaştere, cum făcuseră şi înainte.

12:36 A.M.

José se lăsă să alunece iar înăuntru şi-i vorbi lui Miguel, care ascultă, apoi se întoarse spre ceilalţi şi traduse cu glas scăzut:

— Cerul e înnorat şi plouă. N-a auzit nimic suspect şi nici n-a văzut lumini. După ce ieşim, îl urmăm îndeaproape. Vom traversa o zonă golaşă,

cu stânci. Puţin după aceea dăm într-o cărare abruptă care-o ia în sus, dar nu mult, apoi coboară prin nişte desişuri şi o ţine tot aşa, cu ocoluri, încă vreo opt sute de metri şi se sfârşeşte într-un *arroyo.* Odată ajunşi acolo, ne continuăm drumul prin *arroyo* până dăm de un pârâu; de cealaltă parte a pârâului, apucăm pe altă cărăruie, ce trece prin pădure şi pe care o să facem vreo trei kilometri şi ceva până să ieşim iar într-un loc deschis.

— Şi dup-aia? întrebă preşedintele.

— Vedem când ajungem acolo, zise sec Hap. Vremea o să scadă eficienţa senzorilor termici ai satelitului. Oricum trebuie să ne jucăm şansa etapă cu etapă. Dacă reuşim să facem aproape cinci kilometri, nu?, prin ploaie şi întuneric fără să atragem atenţia, deja-i o mare realizare. Sper că nu şi imposibilă.

— Eşti gata să-i dăm drumu'? îl întrebă preşedintele realmente îngrijorat de starea lui.

— Domnule preşedinte, sunt gata când sunteţi şi dumneavoastră.

131

<u>12:38 A.M.</u>

Lui James Marshall îi trebuiseră aproape douăzeci de minute să afle unde era vicepreşedintele şi să ia legătura cu el pe o linie securizată. Vestea că preşedintele fusese văzut în viaţă, în tuneluri, însoţit de un individ a cărui descriere corespundea cu aceea a lui Nicholas Marten cu nicio oră înainte îl bulversă pe Rogers. Însă nu într-atât încât să-l facă, cum nu-l făcea nici pe Marshall, să dea înapoi de la programul stabilit. Pentru amândoi, situaţia rămăsese aceeaşi de la bun început, atunci când preşedintele dispăruse din Madrid şi fusese localizat tocmai la Barcelona: fie preşedintele era prizonierul lui Marten, fie era bolnav psihic. Într-un fel situaţia se mai îmbunătăţise pentru ei, căci acum ştiau cu siguranţă unde se afla Harris. Sute de oameni erau deja la faţa locului scotocind zona şi alţii erau pe drum într-acolo. Nu era decât o chestiune de timp, ore, poate chiar minute, până să fie găsit. Iar după aceea aveau să-l ia în grija lor şi să-l urce într-un avion care părăsea Spania în direcţia unei locaţii secrete, foarte izolate, din Elveţia.

— *Jim, eşti călare pe situaţie. Nimeni n-ar fi mai potrivit decât tine să aibă grijă ca lucrurile să se întâmple aşa cum trebuie,* îl asigură iarăşi vicepreşedintele.

— Să-i informaţi şi pe ceilalţi.

— *Imediat. Anunţă-mă chiar în clipa în care pui mâna pe el şi când sunteţi în aer.*

— S-a făcut, zise Marshall şi închise.

După care s-a dus să-l caute pe Bill Strait care, împreună cu căpitanul Diaz, era prins în munca febrilă de coordonare a operaţiunilor din subteran şi, în acelaşi timp, de organizare a dispunerii şi

logisticii necesare pentru noul val de forţe care venea în graba mare acolo.

Marshall îl trase pe Bill Strait deoparte şi-l pofti să facă vreo câţiva paşi împreună, departe de vânzoleala din postul de comandă. Ieşiră afară în ploaie, unde puteau rămâne singuri.

— De-ndată ce-i găsiţi, Marten trebuie despărţit de preşedinte. Reţineţi-l pe Marten în custodia noastră şi duceţi-l la ambasada din Madrid. O să-l păstrăm pentru interogatorii, fără să aibă posibilitatea de a comunica cu cineva din afară. Nimeni să nu-i pună întrebări preşedintelui şi nici să nu poarte discuţii cu el, în afară de unele strict medicale, dacă e cazul. Îl aduceţi urgent la Chinook, închidem uşile şi plecăm, decolăm chiar în momentul ăla. Ăsta-i tot planul, nu ne permitem nicio mişcare în plus. E ordinul direct al vicepreşedintelui. Asigură-te că ştie toată lumea ce are de făcut. Oamenii tăi, CIA, căpitanul Diaz şi agenţii ei, toată lumea.

— Da, domnule.

132

<u>12:43 A.M.</u>

Arătau ca nişte fantome.

Cu păturile de supravieţuire în cap, având partea căptuşită cu Mylar în exterior, legate lejer cu curelele împrejurul taliei şi cu găuri decupate în dreptul ochilor, ceilalţi patru l-au urmat pe José afară din horn. Au traversat un platou de stâncă până au ajuns la cărarea abruptă şi îngustă ce trecea printre două formaţiuni înalte de rocă. După câţiva paşi s-au oprit şi-au ascultat: nu se auzea decât vântul şi darabana molcomă a ploii pe căptuşeala păturilor.

Miguel îi făcu semn, iar José porni mai departe deschizând drumul. Marten era al doilea, apoi urma preşedintele, Hap, iar la urmă, Miguel. Hap îşi ţinea Sig Sauerul de 9 mm sub pătură, gata să-l folosească, şi-l sfătuise pe Miguel să procedeze la fel şi să ţină degetul pe trăgaciul pistolului automat Steyr.

<u>12:49 P.M.</u>

Trecuseră de cealaltă parte a unei culmi şi începuseră să coboare pe grohotişul de calcar al unei poteci abrupte mărginită de tufişuri. Din pricina întunericului şi a ploii nu-şi puteau da seama dacă rămâneau urme după ei, urme pe care mai târziu le-ar fi putut descoperi salvatorii lor. Şi-apoi mai erau păturile căptuşite cu Mylar. N-aveau cum şti dacă temperatura corpurilor lor era citită „rece” de satelitul ce supraveghea zona de la Dumnezeu ştie câţi kilometri deasupra lor sau dacă signaturile lor nu fuseseră cumva reperate deja drept „calde”, caz în care agenţi înarmaţi s-ar fi aflat deja în drum spre ei, gata să-i intercepteze.

Marten privi în sus prin ploaie, încercând să zărească crestele munţilor de deasupra lor, însă câmpul său vizual era limitat de găurile din pătură. Nu văzu nimic altceva decât beznă şi era gata să se concentreze asupra drumului. Exact atunci văzu o lumină strălucitoare, măturând culmile.

— Toată lumea jos, îi avertiză pe ceilalţi.

Toţi cinci au căzut la pământ, târându-se într-o parte şi-n alta sub tufişuri. Câteva secunde mai târziu două elicoptere trecură unul după altul, iar luminile reflectoarelor alunecară pe pantă puţin mai sus de ei. Apoi s-au dus.

— Deja au sosit trupe proaspete, spuse Hap din întuneric. Şi încă au să mai vină o grămadă. Astea două nu ne căutau pe noi, se pregăteau de aterizare. Ceea ce înseamnă că deocamdată ne mai cred în tuneluri.

— Înseamnă că Mylarul ăsta e bun, zise Miguel.

— Sau că cineva nu e suficient de atent. Sau că satelitul nu funcţionează ori că nu-i încă pe orbită, zise Hap. Vom profita de fiecare secundă pe care ne-o lasă.

Se ridică brusc în picioare.

— Hai, la drum! Haideţi!

12:53 A.M.

Căpitanul Diaz îl atinse pe Bill Strait pe braţ, iar el se întoarse spre ea.

— Pilotul elicopterului CNP care tocmai a sosit, a raportat că a văzut o reflexie a unui corp de la sol aflat la vreo cinci kilometri de punctul de aterizare. Nu e sigur ce era, poate resturi sau poate cineva a ieşit cu cortul. În momentul acela nu i s-a părut suspect, însă s-a gândit să raporteze. Pilotul celui de-al doilea elicopter n-a văzut nimic.

— Aveţi coordonatele?

— Da, domnule.

— Trimiteţi-le înapoi chiar acum. Să vadă ce-i acolo. Vreau să ştiu imediat.

— Mă scuzaţi, domnule. Noaptea, pe ploaie, în munţii aceia… ce-ar putea vedea piloţii? E şi aşa destul de periculos că aduc trupe suplimentare aici, sus.

— Apreciez aceste eforturi, căpitane! E preşedintele nostru, nu al vostru. Şi totuşi aş aprecia dacă v-aţi trimite piloţii înapoi.

Căpitanul Diaz încuviinţă cu o înclinare lentă a capului, apoi se întoarse şi îşi rosti ordinele în microfon.

Dumnezeule, îşi zise Strait, nu pot fi *ei.* Cum dracu' să fi ieşit din tuneluri fără ca noi să fi aflat?

Se întoarse repede şi se îndreptă spre un tânăr analist al Serviciului Secret care procesa datele primite de la satelit.

— Imaginile termice, îi zise. Ce dracu' zice pasărea asta?

Analistul se dădu uşor la o parte, astfel încât Strait să poată vedea ecranul monitorului. Cu câteva apăsări ale butonului stânga al mouse-ului selectă întreaga zonă de căutare pe pantele muntelui, în fiecare imagine, grupuri restrânse de obiecte „fierbinţi" se decupau strălucitoare în întuneric.

— Sunt oamenii noştri, domnule. Nimic nou în rest. Ploaia şi timpul scurs de când s-a lăsat întunericul nu ne ajută, dar nu-i ceva care să ne fi scăpat totuşi de sub control.

— Avem un sector nou asupra căruia trebuie să ne concentrăm atenţia. Căpitanul Diaz îţi va da coordonatele.

— Da, domnule.

— Bill, James Marshall venea spre el, dând la o parte analişti ai Serviciului Secret şi ai CNP. Eram cu unul din agenţii tăi care-l interoghează pe puştiul care-a vorbit, Amado. Nu ne spusese tot. Mai erau doi oameni jos. Unchiul său, şofer de limuzină, şi încă un bărbat care, după descrierea puştiului, pare să fie Hap. El e cel care ni i-a lăsat

pe puşti, instruindu-i să ne toarne povestea asta cu rătăcitul prin tuneluri.

— Hap e-n subteran?

— Nu ştiu dacă e sau nu. Sau ce dracu' se întâmplă. Dar vreau să i se monitorizeze toate canalele de comunicare, mobilul, BlackBerry-ul, tot.

— Ordinul acesta e deja în vigoare, domnule. L-am dat încă din minutul în care a dispărut.

— Dacă-i acolo jos nu poate vorbi cu nimeni până nu ajunge la suprafaţă. În minutul în care e găsit vreau să fie adus aici. Nu vreau să vorbească cu nimeni altcineva, decât cu mine. Dacă e el, şi e împreună cu preşedintele, atunci putem merge acasă. Îi urcăm în Chinook şi-o luăm spre avionul CIA. Şi cu asta putem pune naibii capăt afurisitei ăsteia de poveşti.

133

<u>1:05 A.M.</u>

Demi zăcea pe patul de campanie din oţel inox, copleşită de grozăvia care i se pregătise. Mai mult decât orice îşi dorea să poată dormi, să uite de toate astea, dar ştia că de-ar fi adormit acela ar fi fost ultimul somn din viaţa ei, iar când s-ar fi trezit nu i-ar mai fi rămas înainte decât oroarea inexprimabilă. Ar fi fost scoasă din celulă, dusă în amfiteatru, sau într-o altă arenă, cine ştie?, şi-ar fi fost arsă de vie, poate chiar în acelaşi timp cu Cristina, ca parte dintr-un vechi ritual în care – şi-ar fi dorit să poată râde de o asemenea ironie a sorţii – tocmai *vrăjitoarele* îi ardeau pe alţii.

Gândul că a doua zi pe vremea aceea ea nu va mai fi îi aduse în minte că în afara câtorva articole şi a câtorva fotografii pe care le publicase, nimic altceva nu dovedea că ea existase. Nicio împlinire reală, nicio contribuţie adusă societăţii, nici familie, nimic. În cel mai bun caz nu putea să evoce decât un şir de iubiţi, de-a lungul anilor, dar niciunuia nu i se dăruise îndeajuns încât să-şi amintească măcar de ea, darămite să o mai şi plângă. Viaţa ei de la vârsta de opt ani încoace fusese o luptă de supravieţuire urmată de căutarea mamei ei şi de încercarea de a afla ce se întâmplase cu ea, nimic altceva. Acum aflase, iar soarta mamei sale devenea şi a ei.

Dintr-odată, gândurile îi zburară la Marten şi la preşedintele Harris, iar teama şi groaza ei se amestecară cu un teribil sentiment de vinovăţie. Dacă şi ei căzuseră în aceeaşi capcană ca şi ea, numai Dumnezeu putea să-i mai ajute. De parcă ar fi fost într-o pildă biblică în care cei realmente nevinovaţi plăteau cu viaţa pentru interesul încăpăţânat şi egoist al altora. Iar ea nu putea să

facă nimic decât să strige: „Oare ce-am făcut?” şi să ceară mila cerului.

Închise ochii, încercând să uite de toate astea. Pentru o vreme reuşi. Nu văzu decât întunericul şi n-auzi altceva decât zgomotul propriei respiraţii. Apoi, de undeva de departe, i se păru că aude călugării cântând. Încetul cu încetul, vocile se auziră tot mai tare. Cantilena se auzea tare şi creştea în intensitate. Demi deschise ochii. De cum îi deschise văzu ceea ce părea o fotografie mare a mamei ei, proiectată pe tavan chiar deasupra ei. Aceeaşi fotografie pe care o găsise în caseta mamei şi care-i fusese dragă de când îi picase în mâini. Fotografia care-i fusese făcută în zilele dinaintea dispariţiei ei. Era tânără şi frumoasă, aşa cum trebuie că arătase atunci când vrăjitoarele o uciseseră pe rug.

În clipa următoare, tavanul fu cuprins de flăcări, iar fotografia dispăru.

Demi ţipă şi sări îngrozită din pat. Cu inima bubuind se uită iarăşi la tavan, dar nu mai era nimic de văzut. Era la fel de gol cum fusese şi înainte. Fusese un vis, realiză Demi. Dar dacă fusese vis, de ce auzise cântecul călugărilor? Căci cântecul încă mai răsuna între pereţii micii încăperi.

În altar, efigia Aradiei Minor străluci brusc cu o văpaie roşie, în acelaşi moment, vocile se auziră şi mai tare, apoi tot peretele de lângă ea se însufleţi de mişcările unei înregistrări a cărei protagonistă era mama ei. Era filmată de aproape: desculţă, într-o rochie albă, prinsă pe umeri ca aceea pe care o purta Cristina. Era legată de un stâlp masiv înălţat pe o scenă suprarealist decorată. Camera se dădu înapoi când flăcările urcară tot mai sus. Încetul cu încetul, obiectivul se fixă apropiindu-se, mărind imaginea tot mai mult până când nu se mai văzură decât ochii mamei ei. Iar în ei, Demi nu găsi pacea pe care o văzuse în cei ai marelui taur sacrificat, ci groaza pură a unei persoane umane arse de vie. O

văzu pe mama ei smucindu-se în legături, o văzu zbătându-se într-o parte şi-n alta. Întrezări momentul când i se deschise gura şi auzi apoi ţipătul strident şi sfâşietor ce-i ieşi printre buze. În câteva secunde, vâlvătaia o acoperi, apoi o consumă.

Demi ţipă iar şi se întoarse cu spatele la peretele acela, însă n-avea scăpare. Fiecare din cei patru pereţi, tavanul şi duşumeaua erau acoperite de imaginile pe care tocmai le văzuse, repetându-se iar şi iar şi iar. Închise ochii şi-şi acoperi urechile cu palmele, sucindu-se încoace şi-ncolo, făcând tot ce-i trecea prin minte c-ar putea să acopere cântecul călugărilor. Dar tot se mai auzea. Şi încă mai tare. Tot mai tare. Până când parcă-l auzea cu tot trupul.

Şi continua fără contenire. Cât timp oare? Secunde. Minute, ore. Apoi încetă brusc şi nu se mai auzea decât tăcerea. Încet, Demi deschise ochii, rugându-se să se fi curmat chinurile acelea.

Însă nu era aşa.

În tăcerea desăvârşită începu derularea fiecărei fotografii pe care o făcuse cu aparatul digital de când ajunsese în Malta şi până acum şi pe care le transmisese în taină către site-ul ei.

Una după alta. *Fiecare* fotografie.

Merriman Foxx. Nicholas Marten. Cristina. Reverendul Beck. Luciana. Biroul lui Foxx de la mănăstirea din Montserrat. Masa de la restaurant unde Beck îl adusese pe Marten. Sosirea la Biserica din munte. Camera unde-i adusese Cristina rochia. Procesiunea călugărilor prin amfiteatru. Copiii, familiile lor, animalele, bufniţele. Sacrificiul taurului.

Şi apoi urmară ultimele.

Cele pe care le transmisese numai cu puţin timp înainte. Fotografiile cu efigia Aradiei Minor, făcute la altarul din cealaltă parte a camerei. Icoana pe care-o fotografiase febril şi pătimaş din toate unghiurile, sperând cu disperare că oarecum

o vor ajuta să atingă sufletul mamei ei. Toate erau acolo, fiecare instantaneu, de la bun început.

Nu numai că ei ştiau cine era, dar ştiuseră şi ce anume căuta şi cum. De la bun început.

134

1:22 A.M.

Hap eşti undeva pe-aproape? E Potus cu tine?

E o chestiune extrem de urgentă! Te rog răspunde imediat.

Bill.

Hap închise BlackBerry-ul, iar apoi îl opri cât de repede putu ca să evite să fie detectat, căci ştia că Bill Strait era cu ochii pe el.

Ceea ce-i spusese Bill cu mesajul său era că reuşiseră să-i facă pe băieţi să vorbească, iar acum încercau să determine dacă ei ieşiseră din tuneluri şi erau deja la suprafaţă. Acesta era motivul dublei survolări şi al reflectoarelor ce măturau canionul în zona în care se aflaseră atunci când elicopterele trecuseră prima oară pe deasupra lor. Când veniseră a doua oară, ei se aflau deja la capătul potecii, în acel *arroyo.* După zgomote, oricât de îndepărtate ar fi fost, Hap era sigur că cele două aparate aterizaseră la faţa locului, ceea ce însemna că lăsaseră agenţi la sol.

Chiar dacă era sau nu întuneric şi ploua, „salvatorii” lor veneau tare din urmă.

Se-ntoarse brusc spre Miguel.

— Nu ştiu dacă am lăsat urme care să le folosească să vină după noi, dar trebuie să trecem prin apă. Un izvor, un torent, orice ne-ar putea fi de folos să ne continuăm drumul fără să lăsăm urme.

Miguel dădu din cap şi-o luă înainte să-l ajungă pe José.

1:25 A.M.

Căpitanul Diaz se răsuci şi-l privi pe Bill Strait.

— Detaşamentul CNP a găsit urme recente pe sol. Nu destul de clare ca să spună cu precizie dacă sunt sau nu umane.

— Ei ce cred? întrebă James Marshall, şi el de faţă la discuţie.

Diaz vorbi în spaniolă în microfon, apoi se uită la cei doi americani.

— Doi oameni, poate mai mulţi. Ploaia a şters urmele în bună parte. Totuşi e posibil să fi fost făcute de animale.

— Câţi oameni aveţi acolo?

— Douăzeci. Două unităţi de câte zece.

Marshall îi vorbi lui Strait:

— Trimite încă de patru ori pe-atâţia. Serviciul Secret şi CIA.

— Da, domnule.

— De la satelit tot nimic?

— Nu, domnule. Nu se văd decât signaturi reci. Ar fi bine de n-ar fi ploaia şi întunericul.

— Mult mai bine ar fi de n-am fi deloc în situaţia asta.

1:44 A.M.

Erau până la genunchi într-un şanţ ce colecta apa de ploaie de pe pante, de obicei secat, dar care acum devenise un pârâu de vreo trei metri lăţime, ce curgea furios aducând aluviuni şi resturi. Nu puteau înainta repede din pricina întunericului şi-a precauţiilor cu care trebuiau să-şi tatoneze fiecare pas. Păturile de supravieţuire căptuşite cu Mylar se părea că le fuseseră de folos până în acel moment, însă le îngreunau respiraţia, iar să vadă bine prin tăieturile acelea le-ar fi fost dificil chiar şi pe lumina zilei. Mai mult, osteneala cruntă începuse să pună stăpânire pe ei, inclusiv pe tânărul José.

Marten îşi duse absent mâna la buzunarul hainei, atingând cu degetele cardul de securitate şi BlackBerry-ul lui Merriman Foxx pe care încă le mai purta cu el. Ambele erau dovezi, într-un fel, de

aceea le şi păstrase, iar acum era îngrijorat de apa ce-ar fi putut afecta componentele electronice ale gadgetului, însă n-avea ce face să le protejeze mai bine. Rămase voit în urmă până ajunse în dreptul preşedintelui.

— Domnule preşedinte, trebuie să ne odihnim. Toţi, inclusiv José. Dacă-l pierdem pe José, vom fi patru bărbaţi învârtindu-ne în jurul cozii în beznă.

Preşedintele se pregătea să răspundă, însă cuvintele i-au fost acoperite de măcinatul zguduitor al unui elicopter de atac ce apăru pe neaşteptate, şerpuind pe deasupra canionului, urmând cursul pârâului, îndreptându-se direct spre ei. Reflectoarele sale de douăzeci de milioane de lucşi măturau zona înainte şi înapoi, dezvăluindu-i pilotului traseul pe care-l avea de urmat şi în acelaşi timp luminând tufişurile de la sol ca-n miezul zilei.

— Jos! strigă Marten.

Toţi cinci s-au aruncat fără ezitare în apă cu numai o clipă înainte ca elicopterul să treacă pe deasupra lor.

— Ne-a văzut? întrebă preşedintele, ridicând capul.

— Nu ştiu, răspunde Marten strigând.

— La copaci! strigă José. Sunt copaci în partea dreaptă.

Miguel strigă în engleză ceea ce spusese José.

— Pas alergător, strigă şi Hap şi toţi cinci o luară repede într-acolo.

Unul după altul urcară o pantă abruptă până ajunseră la adăpostul unui pâlc de conifere.

1:53 A.M.

— Şi-acum ce facem? zise Miguel, uitându-se în direcţia pârâului, şi se lăsă pe vine lângă ceilalţi.

— Vom vedea în aproximativ douăzeci de secunde, spuse Hap încet şi se uită la preşedinte. Ăsta-i Woody.

— Ştiu.
— Cine-i Woody? întrebă Marten.
— Maiorul George Herman Woods. Comandantul elicopterului prezidenţial Marina 1, ofiţer combatant. Se crede un as al pilotajului. Şi din păcate chiar este.
Cele douăzeci de secunde estimate de Hap n-au fost decât douăsprezece. De data asta, au auzit măcinatul zguduitor al elicopterului înainte să vadă aparatul. Se întorcea pe deasupra canionului pe acelaşi traseu şerpuit ca şi la prima trecere. Parcurse la fel de repede canionul dintr-un capăt în altul şi dispăru. Luă altitudine şi depăşi o râpă cu pante abrupte. Lumina din coadă se mai văzu clipind o vreme.
— Dacă ne-ar fi văzut prima dată s-ar fi întors să se rotească pe deasupra zonei, zise Miguel.
— Nu, zise Hap, a făcut exact acelaşi traseu de două ori. Făcea o înregistrare video. I s-a părut c-a văzut ceva la prima trecere. Acum vor analiza cele două înregistrări şi le vor compara.
— Miguel, spuse pe neaşteptate Harris, la ce oră răsare soarele?
— Puţin înainte de opt. Prima geană de lumină pe la şapte.
Preşedintele îi vorbi lui José.
— Cât mai avem de-aici până la complex? În mile şi-n ore? îl întrebă în spaniolă.
— Încă vreo opt mile pe drumul pe care-ar trebui să mergem, ţinându-ne la adăpostul copacilor şi încercând să trecem pe-acolo pe unde n-am lăsa urme. Încă vreo trei ore.
Spusele lui José fură urmate de un moment de tăcere. Nu se auzea decât şuvoiul de apă al pârâului de sub ei şi picăturile ploii căzând printre crengile copacilor. Miguel vorbi în cele din urmă.
— José, spuse el încet. Preşedintele vorbeşte bine spaniolă. Poţi să-i duci tu de unul singur mai departe?
— De ce? întrebă preşedintele.

— Cine ştie ce-a filmat camera elicopterului? Poate că nimic. Poate că suntem vizibili pe înregistrare. Ori poate că n-o să-şi dea seama. Dacă cineva rămâne aici şi face destule urme pe care să le caute echipele de salvare, iar voi ceilalţi treceţi dincolo de stânci fără să lăsaţi semne… glasul i se gâtui însă Miguel continuă: Cine ştie câţi oameni cred ei că trebuie să caute, oricum ar fi nu vor decât unul, pe preşedinte. Am câştigat ceva timp cu Hector şi Amado. Poate că reuşesc şi eu să-i mai întârzii.

— Miguel, nu ştim nimic sigur, spuse preşedintele.

— Dar putem presupune, vere.

Miguel se ridică dintr-odată şi scoase de sub pătura Mylar pistolul automat.

— N-o să-mi mai trebuiască ăsta. Dacă au să vadă că sunt înarmat, se vor agita prea tare, zise şi i-l întinse lui Hap. Mergeţi cu José. O să ne vedem iar când va fi vremea. Noroc.

Apoi se întoarse iute, se gândi o clipă încotro s-o apuce şi-o luă la picior fără să mai spună ceva.

Ceilalţi l-au privit o secundă îndepărtându-se, după care Hap îi vorbi preşedintelui:

— Domnule preşedinte, spune-ţi-i lui José să-i dea bătaie.

135

<u>2:00 A.M.</u>

— Aici am început prima trecere peste canion, zise maiorul George Herman „Woody” Woods, ofiţer al forţelor de marină.

Maiorul avea treizeci şi cinci de ani şi era comandantul elicopterului prezidenţial Marina 1. Se oferise voluntar să piloteze unul din cele şase aparate adunate la repezeală ca să facă zboruri de recunoaştere în sprijinul operaţiunii de salvare a preşedintelui. Acum era în postul de comandă împreună cu Bill Strait, James Marshall şi căpitanul Diaz urmărind dublele video pe care le făcuse zburând pe deasupra unui canion sinuos urmând firul unui şuvoi iute de munte.

— Am trecut încet pe deasupra apei. Dă imaginile cu încetinitorul, te rog, spuse maiorul.

Analistul Serviciului Secret care rula înregistrarea micşoră viteza de redare.

— Aici, în sectorul acesta, luminile reflectoarelor sunt puţin alături… opreşte aici, te rog.

Analistul făcu cum i se ceruse. Toţi puteau vedea ceea ce păreau a fi fragmente dintr-un fel de material reflectorizant, risipite în apă.

— Dă-i drumul, încet, spuse Woods, iar analistul făcu întocmai. Asta-i o creangă de copac. Nu se mişcă. Şi nici ce-o fi fost în apă. Iar şuvoiul e iute. Dac-ar fi fost gunoaie sau un fel de resturi de plastic ar fi fost purtate de curentul apei. Pune a doua înregistrare. Din aceeaşi zonă.

Analistul lucră pe tastatură şi porni înregistrarea celei de-a doua treceri a elicopterului peste canion.

— Mai încet, mai încet, zise Woody când elicopterul se apropie de aceeaşi zonă.

De data asta reflectoarele erau îndreptate spre locul unde fusese surprinsă prezenţa acelor materiale reflectorizante.

— Opreşte, te rog.

Analistul opri derularea filmării. Apa unde se aflaseră acele obiecte era întunecată. Nu se mai vedea nimic altceva decât şuvoiul de apă.

— Ceva a fost acolo înainte, dar la a doua trecere a dispărut.

— Măreşte imaginea, spuse Strait şi se uită la Woods. Tu ce crezi?

— Cred că trebuie să ne întoarcem acolo al naibii de repede.

— Woody, zise Strait, trebuie să ştii ceva. Sunt şanse mari ca Hap să fie cu preşedintele.

— Ce?

— Un bărbat a cărui descriere se potriveşte cu a lui Hap se afla cu POTUS în tuneluri. Am încercat să dau de el şi i-am pus mobilul şi BlackBerry-ul sub urmărire. Nimic. Nu ştim ce se întâmplă cu ei.

— Doar nu credeţi că e implicat în vreo chestie?

— Woody, nu ştim. Găseşte-i, dar fii a' dracului de precaut. Obiectivul nostru primordial e preşedintele.

— Înţeleg.

136

<u>2:22 A.M.</u>

Cei patru se adăpostiseră într-o perdea deasă de arbori, sus pe un versant abrupt al unui deal, când au văzut trei elicoptere de atac. Zburau destul de sus, însă au coborât rapid spre sol, dispărând din câmpul vizual al celor patru, în partea îndepărtată a pârâului, la vreun kilometru şi jumătate de locul unde se aflau. Şaizeci de secunde mai târziu elicopterele se înălţară iar şi începură să zboare încet, unul după altul, pe deasupra pârâului, cu reflectoarele măturând înainte şi înapoi fiecare centimetru pătrat al zonei.

— Au lăsat trupe la sol, zise Hap.

Preşedintele se uită imediat la José şi-i vorbi în spaniolă.

— Încotro ne îndreptăm de-aici?

— Peste culmea dealului, după care coborâm vreo douăzeci de minute. După aceea trecem iar printr-un pârâu.

— Acolo ajungem în câmp deschis, aşa cum ai zis.

— Da.

— Ce-nseamnă asta?

— Vreo două sute de metri. După ce trecem de porţiunea aceea de teren, dăm iar de pădure şi de stânci, în coborâre spre complex.

— Şi după aceea cât mai avem de făcut până la complex?

— Vreţi să mergem cât mai repede, nu?

— Da.

— Atunci coborâm printr-un jgheab între stânci sau, cum spun francezii, printr-un culoar. Foarte abrupt. Numai şisturi. Dar în felul acesta putem scurta drumul pe potecă cu aproape trei kilometri, adică cu vreo patruzeci de minute. În plus, datorită

formaţiunilor de şisturi, elicopterele nu vor putea ateriza în susul jgheabului.

Preşedintele traduse pentru Marten şi Hap, apoi întrebă:

— Riscăm coborârea prin jgheabul ăsta, pentuneric, o luăm prin culoar, cum îi zice José?

— Decizia vă aparţine, zise Marten.

Preşedintele se uită la Hap:

— Cum ţi-e umărul?

— Sunt bine. Mergem prin jgheab.

— Vrei să mai iei o pastilă?

— Nu, răspunse Hap, apoi se răzgândi: Da, ar fi bine.

— Domnule preşedinte, zise încet Marten. N-am avut răgazul să ne odihnim înainte. Iar acum suntem tot mai sleiţi. Nu numai Hap, noi toţi. Trebuie să riscăm şi să ne tragem sufletul puţin sau s-ar putea să nu reuşim.

— Ai dreptate, zise preşedintele şi se uită la Hap. Rămânem atâta timp cât îţi trebuie, când eşti gata de drum, spune.

— Da, domnule.

2:32 A.M.

— Gata, zise Hap şi se ridică brusc în picioare.

Ceilalţi s-au ridicat după el, pregătiţi de plecare. Marten i-a mai reţinut o clipă.

— Hap, cu riscul de a-ţi spune cum să-ţi faci treaba. Misiunea noastră e să-l ducem pe preşedinte la complex şi să ajungă în faţa oamenilor acelora. Misiunea prietenului tău pilotul, Woody, şi misiunea tuturor celorlalţi pe care i-au adus aici e să-l găsească şi să-l scoată naibii de-aici.

— Ce vrei să spui? întrebă Hap.

— Ai un pistol de 9 mm şi unul automat. Dă-mi mie unul din ele.

După o scurtă ezitare, Hap îşi duse mâna la brâu, sub pătura de supravieţuire, scoase Sig

Sauerul de 9 mm şi i-l întinse lui Marten.
— Ştii cum să-l foloseşti?
— Da, ştiu să-l folosesc.

137

<u>TRENUL NR. 243 DE LA PARIS LA BERLIN. 2:48 A.M.</u>

Victor se rezemă de spătarul fotoliului său, nereuşind să adoarmă. În faţa sa stătea o femeie tânără care citea, trăsăturile ei delicate fiind luminate de o mică lampă fixată deasupra capului ei. Trase cu ochiul prin vagon: cu excepţia unei alte lămpi de citit aprinse, restul era cufundat în întuneric, ceilalţi câţiva pasageri mai mult ca sigur că dormeau.

Fata de vizavi întoarse pagina şi-şi continuă lectura, aparent fără să observe că Victor o privea. Era blondă, nu foarte atrăgătoare, dar – prin postura ei în timp ce citea şi prin modul cum dădea pagina cu un singur deget – era interesantă în felul ei. Victor se gândi că avea vreo douăzeci şi cinci de ani, poate ceva mai mult. N-avea verighetă, iar el se întrebă dacă era oare căsătorită şi nu o purta, sau chiar era singură, ori poate divorţată. O mai privi un scurt moment, apoi îşi întoarse ochii uitându-se absent în penumbra vagonului.

Îşi întorsese privirea voit, căci îi era teamă să nu fie surprins holbându-se la ea, ceea ce probabil n-ar fi făcut decât să o irite. Totuşi, nu reuşea să se abţină să se gândească la ea. Trenul avea să ajungă la Berlin în ceva mai mult de cinci ore. Ce urma să se întâmple apoi? Oare avea prieteni, familie, pe cineva care să o întâmpine? Sau era singură? Dar dacă era singură, avea o slujbă acolo sau o locuinţă sau măcar un loc unde să stea?

Dintr-odată simţi o copleşitoare dorinţă de a o proteja. De parcă ar fi fost soţia sau sora lui, ori poate chiar o fiică. Atunci, pentru prima oară, îşi dădu seama de ce se afla şi de ce fusese trimis acolo. Să acţioneze pentru a o proteja pe ea şi pe

cei asemenea ei *înainte* să li se întâmple ceva. El era o *forţă de prevenţie.*

De aceea făcuse ceea ce i se ceruse să facă în Washington, de aceea făcuse ce-i spusese Richard să facă şi se preumblase prin gara Atocha, locul atacului terorist de la Madrid. Tot de aceea îi ucisese pe cei doi jochei în Chantilly. De aceea îl trimisese Richard cu trenul la Berlin, iar de-acolo, mai departe, spre Varşovia, unde îi promisese că va executa cea mai importantă acţiune din viaţa lui. Acolo, dacă avea să urmeze întocmai indicaţiile ce i se dăduseră, urma să se facă un pas important spre stoparea răspândirii terorismului. Ştia că circumstanţele aveau să fie delicate, chiar periculoase, însă nu-i era frică, nu era nici măcar agitat. Ba chiar se simţea onorat, ştiind că dacă reuşea avea să pună şi el umărul la protejarea nevinovaţilor din întreaga lume. Nevinovaţi ca şi tânăra de vizavi care citea în continuare.

138

<u>3:03 A.M.</u>

Au urmat în întuneric o cărare alunecoasă şi periculoasă ce cobora pe pantele dealului ceva mai mult de-un kilometru şi jumătate, după care au ajuns pe malul unui pârâu şi s-au oprit pe o ridicătură de pământ cât timp José s-a dus la marginea apei să cerceteze care-ar fi cel mai bun loc prin care să traverseze curentul rapid şi umflat. Până acolo nu văzuseră nici picior de agent din trupele de la sol, aşa că presupuneau că erau încă pe dealurile pe care ei le lăsaseră în urmă, deşi n-aveau cum să ştie cu certitudine.

Zece minute mai devreme elicopterele se înălţaseră pe neaşteptate din zona situată în amontele pârâului, pe care o cutreieraseră, şi se îndepărtaseră înspre sud-vest. Acest fapt îi făcu să se gândească la Miguel, că-l găsiseră salvatorii, iar el făcea tot ce-i stătea în puteri să-i întârzie, pentru că până în acel moment elicopterele nu se întorseseră.

Marten făcu câţiva paşi în josul apei, încercând să dea de José în beznă. Nu era deloc momentul ca singurul lor ghid să facă vreun pas greşit şi să fie târât de curentul învolburat. Aproape că ajunsese lângă tânărul spaniol, când dintr-odată se porni vântul. Pentru un foarte scurt moment, plafonul de nori se sparse şi luna apăru strălucind. La lumina ei, Marten zări umbre coborând dealul dinapoia lor. În faţă, dincolo de pârâu, se-ntindea zona de câmp deschis de vreo două sute de metri de care le spusese José. Stratul de nori se refăcu, dens, iar lumina lunii se topi.

Marten se duse rapid spre José.

— Coboară oameni pe dealul din spatele nostru. Trebuie să traversăm pârâul şi câmpul acela cât

mai repede, înainte să iasă iarăşi luna.

3:07 A.M.

Şi-au încleştat mâinile formând un lanţ uman, să poată trece de cealaltă parte a pârâului. Traversarea ar fi fost destul de dificilă şi în condiţii normale, însă era aproape imposibilă acum, încercând să şi rămână sub păturile Mylar fără să-şi piardă echilibrul în vâltoarea apelor. Se aliniaseră şi de data asta ca şi până atunci: întâi José, apoi Marten, după el preşedintele şi la urmă Hap.

— Uite, zise Marten observând ceva deasupra crestei înalte ce se ridica peste pârâu.

Reflectorul unui elicopter de atac se balansă pe deasupra muntelui şi-ncepu să coboare înspre pârâu, drept spre ei, luminile lui dansând pe pantele dealului pe unde trecuseră ei şi unde puteau vedea cel puţin doisprezece indivizi în uniformă coborând în fugă spre malul apei.

— José, dă-i drumul, strigă preşedintele.

Tânărul ţâşni înainte de parcă l-ar fi lovit strechea. În câteva secunde era deja pe malul opus, ajutându-i pe ceilalţi să iasă din apă. De cum au urcat pe mal au luat-o la goană, traversând zona expusă şi aruncându-se sub poalele copacilor cu numai o clipă înainte ca elicopterul să ajungă deasupra locului pe unde traversaseră pârâul. Dintr-odată, acesta luă altitudine, învârtind reflectoarele deasupra zonei deschise şi înspre copacii unde se adăpostiseră cei patru şi înapoi, spre pârâu şi spre pantele dealului de unde coborâseră. Nu mult după aceea au văzut al doilea şi al treilea elicopter traversând pârâul într-o parte şi-n alta, reflectoarele lor baleind pe deasupra lui şi peste versanţii accidentaţi de pe un mal şi de pe altul.

3:13 A.M.

Ascunşi de pădurea deasă, cei patru urcară versantul tot mai abrupt, printre formaţiunile de rocă. José se uită în urmă, apoi se opri şi-i aşteptă pe ceilalţi să ajungă lângă el. Toţi erau aproape sleiţi de puteri – li se înmuiaseră picioarele de parcă erau din cauciuc şi gâfâiau la fiecare respiraţie sub păturile de Mylar, luptându-se acum doar să reuşească să se mai mişte.

3:15 A.M.

S-au târât la baza unei stânci imense, ascunşi de crengile unui copac lung prăvălit lângă ea. Câteva secunde mai târziu, un elicopter de atac trecu exact pe deasupra capetelor lor, fasciculul reflectoarelor abătându-se peste lespezile de piatră, aruncând umbre lungi printre arbori. Un al doilea elicopter veni în urma lui. Şi după aceea al treilea.

— *¡Esta manera!* Pe-aici!, strigă José de-ndată ce trecură.

Cât ai clipi, toţi patru s-au ridicat şi-au luat-o la picior.

3:17 A.M.

— *¡Esta manera!*

José strigă iar, cotind-o brusc de pe potecă şi strecurându-se printr-o breşă între două coloane înalte de calcar. Ceilalţi îl urmară în fugă, furişându-se pe urmele lui.

— Îi zice „Derdeluşul ciracului”. E foarte abrupt şi până jos e o pantă foarte lungă. Prefaceţi-vă că e un joc şi că sunteţi legaţi la ochi. Ţineţi-vă după mine şi lăsaţi-vă la vale! zise grăbit José în spaniolă.

Preşedintele traduse cât de repede putu.

— OK? întrebă José.

— Hai, făcu preşedintele.

— *Sí.*

Imediat tânărul dispăru în întuneric şi dus a fost. Îl puteau auzi deja ceva mai jos de ei, alunecând pe şisturi. De sus se auzi măcinatul zguduitor al elicopterelor.

— Tu urmezi, Hap, ordonă preşedintele.

— Da, domnule, dădu Hap din cap şi, după ce se uită scurt către Marten, se pierdu şi el în beznă.

Marten se uită spre preşedinte, aproape zâmbind.

— Mi-am ţinut promisiunea. N-aţi murit în tuneluri.

— N-o să murim nici aici, zise Harris şi fu rândul lui să schiţeze un zâmbet. Sper.

— Aşa sper şi eu. Dumneavoastră sunteţi următorul, vere! Haideţi!

Preşedintele clătină din cap, apoi se-ntoarse brusc şi se lăsă să alunece în întunericul ca smoala. Marten aşteptă până când preşedintele luă avans şi, după ce inspiră adânc, îl urmă.

3:19 A.M.

Era de parcă şi-ar fi dat drumul în puţul unui lift. Jgheabul era aşa cum spuse José, foarte abrupt şi foarte lung până în capătul de jos. Mai abrupt şi mai lung decât îşi închipuise vreunul dintre ei. De-a dreptul prin beznă. Iar cei din urmă, în deplasarea lor, dislocau o ploaie de pietriş şi bolovani ce se abătea peste cei dinainte.

José. Hap. Preşedintele. Marten. Căzând precum plumbul, orbeşte. Ţinându-se când numai într-un picior, când doar în celălalt. Fiecare din ei încercând din răsputeri să-şi păstreze echilibrul, simţind că le fuge pământul de sub picioare. Şi fiecare din cei din spate sperând să nu-l ia naibii pe sus pe cel dinaintea lui.

Marten se izbi şi ricoşă dintr-un zid nevăzut din dreapta lui, iar izbitura îi tăie respiraţia. Se-mpinse iar în sus şi se dădu ceva mai la stânga, sperând că

va rămâne pe mijlocul jgheabului şi că n-o să se lovească de celălalt perete.

Auzi un horcăit din faţa lui, căci şi preşedintele se lovise de ceva. Ar fi vrut să strige, să-ntrebe dacă e bine, însă se mişca mult prea repede. Dintr-odată îi fu teamă că dacă preşedintele era rănit, ar fi putut aluneca pe lângă el fără ca măcar s-o ştie, atât de întuneric era. Gândul că odată ajuns jos, ar fi putut să urce iar era de-a dreptul absurd, căci ar fi fost imposibil să se caţere prin culoarul acela. Şisturile acelea n-ar fi ţinut. Apoi îl auzi din nou pe preşedinte icnind după ce se lovise iarăşi de ceva şi Marten ştiu măcar că încă mai era înaintea lui.

O fracţiune de secundă mai târziu piciorul său drept se propti în ceva şi-l proiectă cu capul înainte în jos pe pantă. Aluneca cu o viteză înspăimântătoare, aruncând cu disperare braţele în lături, doar-doar şi-o încetini coborârea. Până când braţul său drept se agăţă de un bolovan. Se strânse către el şi reuşi să se oprească, ameţit şi fără suflu. Apoi zări reflectoarele elicopterelor măturând stâncile împădurite din urma lor. I se făcu teamă că piloţii îşi vor da repede seama ce se întâmplă şi că vor vira spre baza dealului luminând toată zona şi chemând în acelaşi timp trupe ce s-ar fi revărsat în valuri pe urmele lor. Sau chiar mai rău, ar fi putut să-i aştepte la capătul jgheabului deja, când ei aveau să ajungă acolo. Dacă mai ajungeau vreodată. Respiră încă o dată şi se ridică în picioare. Şi iarăşi îşi dădu drumul în beznă.

139

<u>3:24 A.M</u>.

Miguel era în postul de comandă, cu braţele încrucişate la piept. Căpitanul Diaz stătea în faţa lui. La fel şi Bill Strait. Şi tot aşa şi dr. James Marshall. Hector şi Amado erau şi ei acolo, mai într-o parte, tăcuţi, lăsaţi în seama a doi ofiţeri ai CNP. Spre încântarea şi uşurarea lui Miguel, toţi păreau la fel de epuizaţi ca el. Ceea ce însemna că, cu cât reuşea s-o lălăie mai mult, cu atât măsurile pe care ei le vor lua vor fi mai întârziate.

Hap câştigase timp preţios pentru Marten, pentru preşedinte şi pentru sine însuşi, lăsându-i în urmă pe ceilalţi doi băieţi. Miguel mai reuşise să le lase ceva avans: rămase de unul singur şi urmărise mişcările reflectoarelor elicopterului pe culmea dealului. Când văzu că se îndreaptă spre firul apei, îşi scosese pătura Mylar, lăsându-se expus senzorului termic al satelitului. Efectul a fost aproape instantaneu: în câteva secunde, elicopterele şi-au schimbat cursul şi-au luat-o drept spre el. În mai puţin de un minut era prins în fasciculul de lumină al unui reflector. Apoi elicopterele au aterizat şi soldaţi înarmaţi au venit în fugă spre el. Le-a spus versiunea sa în faţa ţevilor armelor aţintite asupra lui, apoi a mai spus-o o dată în faţa agenţilor CNP şi ai Serviciului Secret în elicopter în timp ce era dus acolo unde se afla acum. Şi era hotărât să o mai spună o dată. Trebuia să le mai consume din timp.

— Uite, zise el plin de răbdare în engleza sa de barcelonez cu accent australian, o să mă strădui să vă mai spun o dată. Numele meu este Miguel Balius. Sunt din Barcelona, şofer de limuzină. Am venit să-mi vizitez un văr din El Borràs. Când am ajuns, el nu era acasă, iar nevastă-sa o luase razna

pentru că nepotu-meu, Amado, şi cu Hector, prietenul lui, dispăruseră. Amado, zise Miguel arătându-şi nepotul cu degetul, e flăcăuaşul acela de colo. Iar Hector e acela, adăugă făcând un gest în direcţia celuilalt băiat. Au lipsit toată ziua, n-au apărut nici la cină, nimeni nu ştia unde sunt şi eram toţi îngrijoraţi. Doar că eu ştiam unde sunt. Sau credeau că ştiu. Erau acolo unde n-ar fi trebuit să fie. Erau în tunelurile din munte căutând aurul care nu există, dar despre care toată lumea crede contrariul. Nu este aur în munţii ăştia, dar nimeni nu vrea să creadă. Oricum, io n-am zis nimănui nimic, am luat motocicleta lui văru-meu şi am urcat aici. Găsesc motocicletele lor acolo unde le lasă întotdeauna. Începe ploaia. Io mă apuc să-i caut. Am găsit până la urmă ceva ce păreau a fi urme de paşi. Mă ţin după ele. Se face târziu. Sunt ud şi mi-i frig. Apoi, dintr-odată, zbang!, lumini orbitoare venind din înaltul cerului şi apar elicopterele alea. Sar oameni înarmaţi din ele. Mă-ntreabă ce ştiu despre preşedintele Statelor Unite. Eu le zic: „Din câte ştiu io e un tip de treabă”. Ei mă-ntreabă: „Şi altceva ce mai ştii?” Eu zic că am văzut la ştiri c-a fost scos din Madrid în miez de noapte din pricina unor ameninţări de-ale teroriştilor. Dup-aia nici nu mai ştiu când am ajuns aici şi, ce noroc, dau de Amado şi de Hector, întregi şi nevătămaţi.

— Ai fost cu preşedintele, aici în munţi, spuse sec Bill Strait.

— Preşedintele Statelor Unite e-aici în munţii ăştia?

— Unde *este* preşedintele?

— Io am urcat aici după Hector şi după Amado.

— Ce făceai cu pătura Mylar la tine? întrebă rece Bill, însă tonul lui era tot mai acuzator.

— Am urcat în munţi singur, prin ploaie, prin frig şi pe beznă. Io trebe să iau ceva să mă protejeze. Asta aveam.

— Protecţia care-ţi trebuia să nu fii detectat de satelit.

Miguel râse.

— Io mă-nvârt p-aci prin întuneric şi voi mă căutaţi cu satelitul? Merci mult de tot. Apreciez ajutorul dat.

— Unde este preşedintele? insistă răstit Bill. Cine mai e cu el?

— Am zis c-am urcat aici după Amado şi după Hector.

— Unde este?

Strait era nas în nas cu Miguel. Ochii îi erau duri şi reci ca oţelul; de-ar fi putut, l-ar fi despicat în două din priviri.

— Preşedintele?

— Da.

— Vrei să zici… acum?

— Da, acum.

Miguel renunţă la şagă dintr-odată şi se uită drept în ochii lui Bill Strait.

— N-am absolut nici cea mai vagă idee.

140

<u>3:30 A.M.</u>

S-au oprit la baza jgheabului, pe o potecă netedă presărată cu bolovani. Tremurau cu toţii, cu respiraţia tăiată, zgâriaţi, însângeraţi, sleiţi şi pierduţi. Dar reuşiseră. Şi erau toţi. Şi fiecare spusese ceva doar cât să se asigure că încă mai era stăpân pe simţurile şi pe trupul său. Şi fiecare era peste măsură de mulţumit că ajunsese până acolo în viaţă.

Undeva, sus, departe, se vedeau elicopterele mişcându-se încoace şi-ncolo, plimbând reflectoarele pe deasupra stâncilor colţuroase şi-a pădurilor de conifere din josul lor. Ceea ce însemna că, cel puţin pentru moment, nu găsiseră încă traseul pe care-l urmaseră ei şi nici nu căzuse nimeni în gura de iad pe unde reuşiseră ei să le scape.

Preşedintele inspiră adânc şi se uită la José.

— Eşti un tip cu totul special, îi spuse în spaniolă. Îţi mulţumesc în numele meu şi-al celorlalţi. Mi-ar plăcea să mă consideri unul din prietenii tăi.

Harris se apropie de José şi-i întinse mâna.

Pentru un foarte scurt moment, José avu o ezitare, apoi se uită la ceilalţi şi iar la preşedinte. Un zâmbet timid, dar mândru, i se lăţi pe buze, în timp ce-i întindea şi el mâna preşedintelui.

— *Gracias, sir. Usted es mi amigo.*

Apoi, uitându-se la Hap şi la Marten, spuse dând din cap:

— Voi *todos* sunteţi *mis amigos.* Vă mulţumesc, domnule. Şi dumneavoastră sunteţi prietenul meu. Voi toţi sunteţi prietenii mei.

Abia rosti José aceste cuvinte, că preşedintele se ridică deodată în picioare.

— Încotro mergem acum?

— Încolo, zise José şi făcu un semn cu capul spre o cărare îngustă ce trecea printr-un canion.

Exact în acel moment, norii lăsară să apară luna care lumină întreaga zonă, din fundul canionul unde se aflau ei şi până pe stâncile şi culmile îndepărtate ale muntelui – un peisaj selenar şi argintiu. Văzură în sfârşit cu claritate jgheabul prin care coborâseră: cât de mortal de abrupt şi îngust era şi cât de mult trebuiseră să coboare. În orice alte condiţii gândul că un adult, să nu mai zicem de patru, şi-ar fi dat drumul în jos de bunăvoie pe-acolo ar fi părut de-a dreptul absurd, de nu chiar sinucigaş. Însă acele alte condiţii nu se întruneau nici pe departe de data aceasta.

Preşedintele se uită la José.

— *Vamonos,* spuse. Să mergem.

José încuviinţă cu o înclinare a capului şi o luă iute înainte spre canion.

141

5:20 A.M.

Nicholas Marten stătea rezemat în uşa deschisă a unei anexe din piatră cu acoperiş de tablă, aflată la marginea podgoriei complexului Aragon. Hap îşi amintise de această construcţie din inspecţia pe care o făcuse la complex cu o lună înainte, atunci când Serviciul Secret pregătea vizita preşedintelui la faţa locului. În sfârşit renunţaseră la păturile Mylar. Îşi înfipse Sig Sauerul sub cureaua de la pantaloni. Mânca un pumn de curmale uscate pe care le găsiseră într-o pungă pe un raft. Se uită la cer. Vremea se mai îndreptase, iar luna tocmai se lăsa dincolo de piscurile înalte ale munţilor de la vest. Încă o oră şi orizontul avea să înceapă să se albească, iar peste două, avea să fie lumină de-a binelea. După altă jumătate de oră urma să răsară şi soarele.

Marten mai rămase în pragul uşii încă o clipă, încercând să-şi închipuie poteca abruptă şi cotită pe care o urmaseră după ce-au plecat de la baza jgheabului. Până atunci nu mai văzuse niciun elicopter şi nici vreun alt semn care să sugereze că li se dăduse de urmă şi că traseul pe care-l urmaseră ei era acum parcurs de „salvatorii” lor. Cu noroc, maiorul forţelor de puşcaşi marini G.H. „Woody” Woods şi ceilalţi piloţi îşi limitau încă cercetările în regiunea munţilor şi aşa aveau să facă şi în continuare, mult după vărsatul zorilor. Ce aveau să facă după aceea, nu avea aşa mare importanţă, pentru că la vremea aceea, dacă lucrurile aveau să meargă aşa cum le schiţase Hap, ei vor fi pătruns în complexul Aragon, penetrând importantul sistem de securitate, iar preşedintele va fi ajuns de mult la biserica de pe deal şi le va fi

ţinut deja distinşilor membri ai Institutului pentru O Lume Nouă discursul vieţii sale.

5:23 A.M.

Marten se întoarse din uşă şi intră înăuntru. José era chircit şi dormea pe duşumea, chiar lângă intrare. La câţiva paşi în stânga lui, mai departe de uşă, Hap dormea ca mort, cu pistolul automat sprijinit pe antebraţ. Dincolo de agentul Serviciului Secret, mai ferit, dormea preşedintele.

Marten scoase Sig Sauerul de la brâu şi se aşeză pe prag. Ajunseseră în anexă puţin înainte de patru şi jumătate. Cinci minute mai târziu, Hap constatase că zona nu prezenta niciun pericol. Apoi au găsit un furtun legat la reţeaua de apă atârnat pe un zid dinafara anexei şi punga aceea de curmale. Au băut şi au mâncat toţi patru. Aproape imediat oboseala extremă începu să-i copleşească, iar Marten se oferi să stea primul de pază. Urma să-l trezească pe Hap la şase fără un sfert, iar apoi să doarmă şi el vreo patruzeci de minute înainte să se ridice cu toţii şi să pornească mai departe, adică până pe la şase şi jumătate. Sperau să reuşească să parcurgă kilometrul ce le mai rămânea de făcut prin podgorii, la deal, până la dependinţele complexului, înainte să se lumineze de ziuă.

Sperau.

Până acolo nu întâmpinaseră nicio rezistenţă. Motivul, spusese Hap, e momentul zilei şi izolarea extremă a acelei anexe; pe deasupra, încă nu se apropiaseră de zona securizată până la care mai aveau de făcut vreun kilometru şi jumătate din locul unde se aflau – pe un drum pietruit folosit de muncitori, care tăia viile, şi marginea complexul propriu-zis într-o parte a lui. Pe acel drumeag erau instalate primele linii de securitate şi se desfăşurau în aşa fel încât înconjurau întregul complex, a cărui suprafaţă era de-a dreptul imensă, cuprinzând, pe lângă vii, un teren de golf cu un

traseu cu optsprezece găuri, parcări, terenuri de tenis, bungalouri şi, ţinta celor patru, străvechea biserică de pe dealul ce străjuia complexul.

Forţele de securitate numărau cinci sute de persoane, membri ai poliţiei locale şi ai celei naţionale, coordonate, după cum bănuia preşedintele, de Serviciul Secret spaniol. Dacă preşedintele ar fi ajuns să vorbească aşa cum fusese planificat iniţial, Hap ar fi suplimentat aceste forţe cu alţi o sută de agenţi ai Serviciului Secret american. Însă acel plan fusese abandonat după cele întâmplate la Madrid şi după transportarea „oficială" a preşedintelui la renumita „locaţie secretă". Din câte ştia Hap, absenţa preşedintelui de la serviciul divin de dimineaţă de la complexul Aragon le fusese anunţată oficial celor de la Institutul pentru o Lume Nouă, cel mai probabil de către şeful cancelariei de la Casa Albă, Tom Curran, de la ambasada Statelor Unite din Madrid. Era exact împrejurarea pe care miza şi Hap, deoarece ştia că în felul acesta forţele de securitate ar fi fost mai puţin vigilente şi tocmai de aceea hotărâse să procedeze în acest fel.

Podgoriile, în acel moment al anului, şi în acea dimineaţă de aprilie mai ales, nu puteau fi altfel decât desfrunzite, părând o ceată de schelete. Dependinţele găzduiau, pe lângă echipamentele şi materialele necesare întreţinerii podgoriei şi terenului de golf, şi spălătoria mare a complexului, unde printre altele, se spălau şi se păstrau uniformele angajaţilor. Să ajungă la acele acareturi, întregi şi neobservaţi, era primul pas din planul lui Hap. Mult mai dificil avea să fie să-l ducă pe preşedinte încă vreo doi kilometri, în sus pe pantele împădurite ale dealului de dincolo de complex, către biserica veche de patru sute de ani, unde avea să se ţină slujba de dimineaţă pentru membrii Institutului pentru o Lume Nouă.

Marten era uimit de mulţimea detaliilor pe care le dăduse Hap, dar n-ar fi trebuit să fie. Era parte

din meseria sa, era ceea ce Serviciul Secret făcea înaintea oricărei deplasări a preşedintelui, oriunde s-ar fi făcut. Marten spera doar ca memoria lui Hap să fie pe atât de bună pe cât credea că este şi că, între timp, nu aveau să fie luate măsuri de siguranţă suplimentare, necunoscute lui.

142

5:40 A.M.

Încă cinci minute până când Marten avea să-l trezească pe Hap. Ştia că în halul acela de epuizare, dacă nu era foarte atent, ar fi putut adormi chiar acolo unde era, iar dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, ar fi dormit cu toţii zile întregi. Ca să prevină acest lucru, începu să-şi construiască tot felul de scenarii în minte: se gândi la munca sa de arhitect peisagist la Fitzsimmons & Justice şi la foarte urgentul şi neterminatul proiect Banfield; se gândi la Demi – pe unde o fi, care-i era adevăratul motiv pentru care, la Montserrat, îi dăduse pe mâna lui Merriman Foxx, pe el şi pe preşedinte? Oricare i-ar fi fost motivaţia, un lucru era cert, Demi n-avea de unde să ştie nicio iotă din ceea ce se întâmpla de fapt în jurul lui Foxx, despre experimentele sale sau despre duşmanii preşedintelui. Marten o văzuse ultima oară în compania lui Foxx, a lui Beck şi a Lucianei la restaurantul mănăstirii, însă când se întorsese el cu preşedintele, Foxx îi aştepta singur. Ceea ce însemna că Demi plecase undeva cu ceilalţi. Dau unde şi de ce oare? Marten nu se putea gândi decât că Demi spusese adevărul atunci când îi vorbise despre sora ei şi îi spusese că găsirea ei, sau măcar aflarea adevărului despre ea, era cel mai important lucru din viaţa sa.

5:44 A.M.

— Vere.

Marten tresări şi ridică privirea. Preşedintele, a cărui faţă nerasă părea mai osoasă şi mai suptă ca oricând, stătea în faţa lui.

— Ştiu c-aţi hotărât cu Hap să stea el de pază după tine, spuse Harris încet. Dar e destul de rău lovit. Lasă-l să doarmă. Şi du-te să dormi şi tu niţel.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur.

— Vă trebuie ăsta? întrebă Marten ridicând Sig Sauerul.

— Da.

Marten îi înmână arma preşedintelui.

— Mulţam.

Preşedintele zâmbi.

— Hai, dă-i drumu', că se duce preţiosul tău pui de somn.

— Să nu cumva să adormiţi iar.

— N-am cum. Trebuie să-mi pregătesc discursul.

143

6:30 A.M.

Abia dacă se făcuse destulă lumină cât să vadă, când preşedintele îi înapoie lui Marten Sig Sauerul şi cei patru părăsiră anexa, începând să urce încetişor panta lungă şi noroioasă a dealului. De-o parte şi de alta se întindeau şiruri de butaşi de viţă-de-vie abia înmuguriţi. Marten era primul, îl urmau preşedintele şi Hap, iar la urmă venea José.

Câteva minute mai înainte, preşedintele i-a mulţumit lui José pentru curajul său şi i-a spus c-ar trebui să se întoarcă acasă, înainte ca situaţia să se agraveze. Tânărul refuză, spunând că vrea să rămână cu ei, să le dea o mână de ajutor, dacă se putea. Hap voia şi el ca José să rămână. Şi nu doar pentru că băiatul era localnic şi ar fi putut să comunice cu uşurinţă cu vreun muncitor peste care ar fi putut ei da, ci şi pentru că, mai mult ca sigur, Bill Strait pusese Serviciul Secret, CIA sau poliţia spaniolă să-l aştepte, în caz că se întorcea acasă, căci probabil despre prezenţa sa în tuneluri se aflase de la Hector şi de la Amado, astfel că deja i se cunoşteau şi numele şi adresa. Iar dacă puneau mâna pe el, ştiind unde era preşedintele, n-ar fi trecut mult până l-ar fi făcut să spună tot ce ştia şi-ntr-o clipită echipele de „salvatori” ar fi apărut în dispozitiv complet la complexul Aragon. Iar Hap ştia că ei nu-şi puteau permite aşa ceva.

6:35 A.M.

Marten se apropia de culmea dealului, apoi se opri brusc şi se lăsă într-un genunchi, făcându-le semn celorlalţi să facă la fel. Dependinţele se aflau chiar în faţa lor, patru la număr, patru clădiri asemănătoare cu nişte hambare, construite din

scânduri, împrejmuind o curte centrală. Imediat în dreapta lor şi dincolo de trei şiruri de viţă-de-vie înmugurită, era drumul pietruit ce tăia podgoria pe din două şi unde ar fi trebuit să fie amplasate primele linii de agenţi de securitate.

— Ce e? întrebă şoptit preşedintele.

— Ia ascultaţi.

Marten îţi lungise gâtul şi privea înspre clădiri.

— Ce e? întrebă şi Hap pitindu-se lângă el.

— Jos, le făcu Marten semn celorlalţi să se culce la pământ.

Câteva secunde mai târziu, doi poliţişti în uniformă au trecut pe lângă ei cu motocicletele, scotocind cu privirile şirele de vie şi de-o parte şi de alta a drumului, îndreptându-se încet în jos, pe drumul dinapoia celor patru.

Marten se uită la Hap.

— Crezi că mai vin şi alţii?

— Nu ştiu.

— O să aflu eu, îi spuse José preşedintelui în spaniolă.

Înainte să-l poată opri vreunul din ei, se ridică şi o luă la fugă spre cele patru dependinţe. Apoi dispăru din câmpul lor vizual.

6:43 A.M.

— Nu mai e nimeni altcineva, spuse José în spaniolă, după ce se întorsese şi îngenunchease lângă ei. Haideţi repede.

Cât ai clipi îi călăuzi dincolo de butaşii de vie spre drumeagul pietruit. Cum au ajuns pe drum, au rupt-o la fugă, mişcându-se precum umbrele în lumina palidă a dimineţii spre dependinţe. Cinzeci de metri, treizeci. Apoi douăzeci, zece şi-n cele din urmă au ajuns. José deschise o uşă laterală şi s-au strecurat înăuntru.

6:46 A.M.

Hala era imensă, acolo fiind garajul principal pentru parcul auto al complexului. Înăuntru erau patru camionete, patru tractoare, şase maşini de transport pe trei roţi şi cu platforme descoperite, patru maşini mari de tuns iarba şi patru carturi electrice pentru deservirea terenului de golf, parcate unul în spatele celuilalt. Mai în fund, în dreptul unei porţi glisante închise, era şi un microbuz Toyota a cărui vopsea verde decolorată era acoperită de praf şi arăta de parcă nu mai fusese folosit de luni întregi.

— Fiţi atenţi la uşă, zise Hap şi se îndreptă spre carturile parcate în linie, sperând să găsească unul cu cheia în contact.

— Aici, făcu Marten după ce deschisese un dulăpior aflat lângă uşa unui birou.

În dulăpior, agăţate pe cuie, erau cheile tuturor autovehiculelor. Le-au trebuit trei minute bune până le-au sortat pe toate, găsind cheia primului cart din rând. Hap o înhăţă imediat şi merse s-o încerce. Beculeţul ce indica nivelul de încărcare al bateriei străluci verde, arătând că e complet încărcată.

Treizeci de secunde mai târziu, prudenţi, se strecurau spre clădirea spălătoriei. Cerul era mult mai luminos deja. Întunericul, de al cărui adăpost profitaseră atâta timp, făcea loc luminii zilei.

L-au lăsat pe José la uşă, iar ceilalţi au intrat în sala principală a spălătoriei. Trei maşini de spălat din oţel inox, imense, semănând a vane, ocupau toată zona centrală, iar pe cel mai îndepărtat dintre pereţi erau aşezate în la rând uscătoarele, din acelaşi material. Deasupra lor era o fereastră mare ce dădea spre celelalte clădiri. Lângă fereastră erau maşinile de călcat, iar dincolo de acestea erau rastele din oţel pe care erau atârnate şiruri-şiruri uniformele asortate ale angajaţilor complexului Aragon, cele mai multe dintre ele pe umeraşe şi aranjate pe mărimi – o comoditate obligatorie

pentru un complex hotelier de cinci stele, despre care Hap ştia că are mai bine de două sute de angajaţi ce trebuiau să se prezinte mereu în uniforme curate şi impecabil apretate.

— *Un hombre está viniendo.* Vine un bărbat, zise José din pragul uşii, apoi se trase repede după perete să nu fie văzut.

Preşedintele le făcu semn lui Marten şi lui Hap şi toţi trei se strecurară în spatele maşinilor de călcat. Hap inspiră adânc şi scoase Steyrul, iar Marten ridică Sig Sauerul.

O clipă mai târziu, un tip masiv, cu păr creţ, în pantaloni şi tricou alb intră în spălătorie. Aprinse lumina şi se duse la un panou de comandă, unde apăsă o serie de butoane. Aproape imediat maşinile de spălat începură să se umple cu apă. Bărbatul reglă aparatele ce măsurau temperatura, apoi se apropie de maşinile de spălat şi aruncă o privire înăuntru. Mulţumit de treabă, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Hap mai aşteptă o fracţiune de secundă, apoi traversă rapid încăperea, lipindu-se de perete, lângă fereastră, de unde trase cu ochiul afară. Îl văzu pe muncitor îndreptându-se spre cea mai depărtată dintre clădirile dependinţelor, unde intră şi închise uşa în urma lui. Hap se întoarse imediat spre ceilalţi.

— Se va întoarce aici nu peste mult timp. Trebuie să ne mişcăm rapid.

144

7:00 A.M.

Dr. James Marshall se uita la căpitanul Diaz şi la unul dintre agenţii lui Bill Strait, vorbitor de spaniolă, care-l interogau pe Miguel într-o zonă izolată, mai din fundul postului de comandă, întrebările se puneau alternativ, când în engleză, când în spaniolă, încătuşaţi şi mai mult decât agitaţi, având agenţi ai CNP cu atitudini dure care-i păzeau, Hector şi Amado stăteau pe scaune pliante la numai câţiva metri distanţă – fuseseră puşi în mod voit acolo ca să-l perpelească şi mai mult pe Miguel. Dacă Miguel n-avea să cedeze, erau siguri că unul dintre băieţi o va face.

Deodată, Marshall renunţă să mai privească la grupul din fundul postului de comandă şi se duse la Bill Strait.

— Nu le spune nimic.

— O va face, sau unul dintre băieţi ne va spune ceva mai multe. Dar va dura. Oricum nu mizam pe o dezvăluire imediată.

Marshall era obosit, nervos şi frustrat. Însă era şi din ce în ce mai neliniştit şi asta nu-i plăcea deloc. Începea să se simtă precum Jake Lowe.

— Am pus mâna pe un şofer de limuzină spaniol care vorbeşte engleză cu accent australian şi pe doi puşti. Şi am aflat că un tip care arată ca Hap, sau poate că *este* Hap, e undeva afară, împreună cu preşedintele şi cu Marten. Avem orice echipament de ultimă generaţie ne trebuie şi o armată de oameni, avem elicoptere care survolează regiunea, iar acum s-a şi luminat de ziuă. Şi tot nu poate să-i găsească nimeni. De ce?

— Poate pentru că mai sunt încă undeva în tuneluri, răspunse Strait. Sau poate că nici nu mai sunt pe-aici.

— Ce dracu’ vrei să zici?

Strait îi întoarse spatele şi se duse la o hartă a regiunii.

— Asta, zise el făcând un gest circular împrejurul munţilor, e zona pe care am cercetat-o noi. Iar aici, spuse mişcând mâna mult la dreapta, este complexul hotelier Aragon, unde, iniţial, era planificat ca preşedintele să ţină un discurs în dimineaţa asta.

Marshall ciuli urechile.

— Crezi că-ntr-acolo se îndreaptă?

— Nu ştiu. Ceea ce ştiu e că nu i-am găsit aici. Ştim c-a fost în subteran şi, cu sau fără Hap, dacă a reuşit cumva să iasă, prin munţii ăştia… Strait avu o scurtă ezitare, apoi continuă: Nu pot să gândesc cu capul lui, dar cred că acel complex e realmente un loc spre care s-ar putea îndrepta şi că ştie despre el, iar acolo sunt oameni foarte importanţi cu care ar putea discuta, pe mulţi dintre ei îi şi cunoaşte. Cum ar putea ajunge acolo, nu ştiu. Doar gândeam cu voce tare.

Marshall se întoarse şi merse la căpitanul Diaz, pe care o trase mai la o parte de Miguel şi de băieţi.

— Ar fi cu putinţă, întrebă el, ca, în vreun fel, preşedintele să coboare din munţi la complexul Aragon?

— Şi să fi evitat să fie detectaţi de satelit?

— Dacă avea o pătură Mylar ca a şoferului? Dacă asta a fost ceea ce s-a văzut în pârâu pe imaginile filmate din elicopter? Preşedintele, Hap Daniels, Marten şi şoferul.

— Sugeraţi c-ar fi făcut tot traseul acesta pe jos, traversând regiunea prin ploaie şi vânt?

— Da.

Căpitanul Diaz zâmbi.

— Nu prea pare verosimil.

— E posibil? întrebă Marshall apăsând fiecare cuvânt.

— Dacă e nebun şi dacă ar avea o idee cât de cât cum să ajungă acolo, aş zice că da, e posibil.

145

<u>7:03 A.M.</u>

Se îmbrăcară în uniformele îngrijitorilor peluzei de golf: cămăşi verde deschis şi pantaloni tot verzi, doar cu o nuanţă mai închişi. Deasupra buzunarului stâng de la piept era brodat cu litere albe cursive *Complexul Aragon.* Hainele lor le ascunseseră într-un tomberon aflat în spatele clădirii ce adăpostea parcul auto. Dintre toţi cei patru, doar preşedintele păstrase un obiect personal, pe care-l îndesase la loc sigur în cămaşă. Era singurul lucru pe care-l păstrase cu sine de la bun început şi pe care avea să-l poarte în faţa membrilor Institutului pentru O Lume Nouă. Era obiectul care, în ciuda uniformei de muncitor al complexului şi-a bărbii nerase, avea să-l facă imediat cunoscut tuturor celor prezenţi: peruca.

José era lângă intrare, trăgând cu ochiul afară. Marten se apropie încetişor cu maşina electrică de el şi se opri. Preşedintele ocupa locul de lângă Nicholas, iar Hap era în spate cu pistolul automat în mână, iar lângă el era întregul arsenal de unelte necesare îngrijitorilor peluzei: greble, mături, coşuri de gunoi din plastic şi încă un obiect pe care Hap îl luase pentru că simţise că mai târziu avea să le folosească – un binoclu pe care-l găsise în ceea ce părea a fi biroul intendentului.

— Vreun semn de la individul acela? întrebă preşedintele în spaniolă.

José clătină întâi din cap, apoi uitându-se iar afară zise grăbit:

— *Sí.* Omul în alb tocmai a intrat iar la spălătorie.

Preşedintele traduse răspunsul lui José.

— Să-i dăm drumu’, zise Hap.

José trase poarta într-o parte, iar Marten conduse cartul afară precaut, apoi aşteptă până când tânărul spaniol închise poarta glisantă. Zece secunde mai târziu, José sări lângă Hap, iar cartul porni silenţios, trecând de dependinţe şi cotind pe drumul pietruit ce avea să-i ducă în jos, dincolo de terenul de golf şi, mai departe, după un parcurs sinuos de vreo doi kilometri, prin pădure, în sus către biserică.

7:13 A.M.

Ajunseră în vârful unui deluşor şi se opriră la adăpostul unui conifer uriaş. Pentru prima oară privirile lor putea străbate dincolo de podgorii, de terenul de golf şi chiar până dincolo de complexul hotelier. În faţa clădirii principale, elegantă, trasă în stuc alb, erau înşirate şapte autocare fără nicio inscripţie, lucioase, negre şi cu parbrize fumurii. Autocarele care luaseră vineri delegaţii Institutului pentru O Lume Nouă de pe aeroportul din Barcelona şi care urmau să-i ducă înapoi odată cu încheierea serviciului divin din dimineaţa aceea.

Nu departe de ele erau parcate zece sau douăsprezece SUV-uri mari şi negre, aparţinând Serviciului Secret spaniol, care constituiau escorta autocarelor, mai întâi până la biserică, iar apoi spre aeroport. Şi mai departe încă de acestea, cei patru au zărit un număr însemnat de autovehicule ale poliţiei ce blocaseră varianta ce se desprindea din autostradă spre hotel. Altele erau staţionate cam din jumătate în jumătate de kilometru pe drumul ce tăia podgoria pe din două. Întregul dispozitiv era instalat aşa cum ştiuse Hap că avea să fie.

Mult deasupra complexului, la capătul unei şosele şerpuite ce se desena neagră pe pantele dealului, abia se zărea clădirea străveche din piatră şi cu acoperiş din ţigle roşii, în stil romanic, a Bisericii Sfânta Maria.

— Aia-i? întrebă preşedintele.

— Da, domnule, răspunse Hap.

Preşedintele lăsă să-i scape o răsuflare prelungă. Erau aşa de aproape…

146

<u>7:17 A.M.</u>

Acel drum utilitar îi purtă pe la marginile îndepărtate ale terenului de golf, iar apoi coborî brusc într-o mlaştină împădurită, ca apoi să-i urce iar, pieptiş şi sinuos, printre crânguri dese de conifere către biserică. Marten tocmai se pregătea să ia o nouă curbă, gândindu-se la ce-ar fi putut face odată ajunşi în spatele bisericii, la intrarea de serviciu înspre care se îndreptau, când, deodată, Hap îi întrerupse gândurile. Se uita cu binoclul spre creasta dealului.

— O maşină de patrulare coboară dealul. Ieşi de pe drum, spuse el repezit.

Marten mai rulă vreo zece metri, apoi viră brusc scoţând cartul de pe drum şi-l conduse printre copaci până în dosul unui zid scund de piatră unde şi opri.

Hap ridică pistolul automat, iar Marten scoase Sig Sauerul. Apoi au stat şi-au aşteptat ca autovehiculul cu tracţiune integrală al poliţiei să coboare dealul. Pe măsură ce se apropia, încetinea şi tot încetinea. Puteau să-i vadă pe cei patru bărbaţi în uniformă din maşină, toţi patru uitându-se în direcţia unde se ascunseseră ei.

— Nu-i nimic. Nu-i nimic aici. Nu vă opriţi, şopti Marten.

Automobilul încetinise şi mai mult şi, pentru un foarte scurt moment, toţi cei patru au fost siguri că avea să oprească. Dar nu s-a oprit, şoferul o ţinu încetişor tot înainte, până au trecut de ei.

— Buni băieţi, zise Marten.

— Mai lasă-i un minut să aibă timp să dispară, zise Hap lăsând jos automatul şi luând iarăşi binoclul, după care se întoarse să urmărească

maşina poliţiei continuându-şi coborârea lentă pe panta dealului.

— Ăsta-i pământ de umplutură, spuse deodată preşedintele din senin, privind pământul dimprejur. Lutul ăsta, solul. Mă tot uit de când am ajuns aici. Cu cât urcăm mai mult, cu atât se vede mai bine. Numai umplutură. Uitaţi-vă împrejur, majoritatea copacilor sunt tineri. Cinşpe, douăzeci de ani cel mult.

— Domnule preşedinte, spuse Hap fără să ia binoclul de la ochi, complexul n-are încă nici pe departe douăzeci de ani. Probabil că toate astea au fost făcute în altă parte, iar arborii au fost replantaţi aici.

— Mai e un lucru. Biserica. Cum poţi pune o biserică veche de patru sute de ani pe un teren acoperit cu umplutură de nici douăzeci de ani?

— Numerotezi pietrele, o dărâmi bucată cu bucată, apoi o reclădeşti cum a fost, zise Marten.

— Dar de ce? Şi unde era înainte?

— Hopa! făcu deodată Hap.

— Ce e?

Preşedintele se suci şi se uită în direcţia în care privea Hap.

— Încă o maşină de patrulă.

Un alt SUV de-al poliţiei urca pe drum. Cea care cobora oprise în dreptul lui, iar şoferii lor discutau ceva.

— Ce facem acum? întrebă Harris.

— Nimic. Dacă încercăm să plecăm acum, au să ne vadă.

— Vrei să spui că rămânem aici?

— Da, domnule. Rămânem pe loc.

147

<u>7:25 A.M.</u>

Patru călugări în rase negre o scoaseră pe Demi din celula ei şi o conduseră printr-un coridor lung, pustiu şi slab luminat. Nu purta nimic altceva decât rochia purpurie şi sandalele pe care i le adusese Cristina ca să le îmbrace pentru ceremoniile din seara trecută. Că fusese obligată să se dezbrace la piele în faţa călugărilor ca să pună rochia aceea pe ea, nu mai avea nicio importanţă.

De ce-ar mai fi avut? Doar veniseră să o ducă la moarte.

<u>7:28 A.M.</u>

Primul călugăr trecu o cartelă de securitate printr-un decodor montat lângă o uşă din oţel. Uşa se dădu în lături şi intrară într-un alt coridor. Şi la stânga şi la dreapta erau uşi deschise ce dădea în ceea ce păreau a fi cabinete de consultaţii medicale. Erau încăperi mici, identice, iar pe pereţi erau fixate cutii de sticlă opacă, precum cele folosite pentru a vedea filmul unei radiografii sau al unei tomografii. În mijlocul fiecăreia din aceste încăperi se vedea, rece, o masă din oţel inox.

<u>7:29 A.M.</u>

Printr-o altă uşă securizată, au intrat într-o încăpere unde erau mai multe paturi de oţel ca cel din celula de unde fusese scoasă cu doar câteva minute mai înainte. Singura diferenţă era că aici erau aşezate câte patru unul deasupra celuilalt, până aproape în tavan, în şiruri dispuse până în fundul camerei, lăsând liber doar un culoar pe

mijloc. Erau destule cât să adăpostească poate vreo două sute de persoane, de nu mai multe.

Au parcurs un alt coridor, unde a văzut toalete comune şi săli de duş. Imediat dincolo de acestea văzu ceva ce semăna cu o mică bucătărie de campanie şi după aceasta o sală de mese, cu mobilier tot din oţel inox – mese şi bănci –, unde se părea că fusese servită cina. Încăperile acestea, ca şi cele pe care le văzuse înainte, şi asemenea culoarelor pe care le străbătuseră, arătau de parcă întreagă această zonă fusese un stupar părăsit voluntar şi în mare grabă.

7:31 A.M.

Călugării o conduseră pe Demi printr-o succesiune de nu mai puţin de cinci porţi grele, bine ferecate, dispuse la câte trei metri una de cealaltă, după care au intrat într-un tunel parcă de metrou, lung şi întunecos, pe mijlocul căruia trecea o singură şină. În faţa lor, Demi văzu un mijloc de transport asemănător cu o sanie mare şi complet descoperit, dotat cu trei rânduri de bănci. Patru călugări stăteau deja pe cel mai din spate, aşezaţi umăr lângă umăr, iar foarte aproape de ei, în faţa lor, mai era o persoană. Lui Demi i se tăie respiraţia când o recunoscu: era Cristina.

Purta aceeaşi rochie albă din seara dinainte şi zâmbi încântată, chiar fericită, când o văzu şi ea pe Demi.

Imediat Demi fu silită să se aşeze lângă Cristina, iar un călugăr se puse repede alături de ele. Ceilalţi trei dintre cei care o aduseseră se aşezară în faţa lor. Nouă călugări de toţi escortau două femei către veşnicie.

Brusc, sania porni la drum, rapid şi silenţios, viteza ei crescând constant. Trecu o secundă, apoi încă una, după care Cristina se întoarse spre Demi zâmbind cel mai înspăimântător surâs pe care-l

văzuse vreodată. Înspăimântător de cald, de inocent şi copilăresc.

— Mergem să ne alăturăm taurului, spuse ea entuziastă, de parcă erau gata să înceapă cine ştie ce aventură extraordinară.

— N-ar trebui, spuse în şoaptă Demi. Trebuie să găsim un mod de-a scăpa.

— Nu!, răspunse repezit Cristina dându-se înapoi, cu ochii scăpărând de o negură de nepătruns, terifiantă. Trebuie să pornim la drum. Amândouă. A fost scris în ceruri încă de la facerea lumii.

Sania îşi diminuă viteza, iar Demi văzu că se apropiau de capătul tunelului. Câteva secunde mai târziu s-au oprit. Călugării se ridicară toţi ca unul şi le trecură pe cele două femei pe-o platformă lângă care oprise vehiculul. Imediat, se deschise o poartă mare şi intrară într-o încăpere spaţioasă, în mijlocul căreia era ceea ce părea a fi un cuptor enorm.

Demi simţi că nu mai are aer când îşi dădu seama ce era – replica unui cuptor de cărămidă placat cu oţel. Încăperea aceea era de fapt un crematoriu. Locul unde se sfârşea toată povestea pentru ea.

— Taurul aşteaptă lângă foc, spuse Cristina zâmbind, după care patru călugări o luară de-acolo.

O secundă mai târziu, alţi patru călugări o duseră pe Demi într-o altă cameră. Când au intrat, o femeie se întoarse spre ei. Luciana. Îmbrăcată în odăjdii preoţeşti, lungi şi negre, cu părul adunat într-un coc strâns ca-n ajun, şi cu machiajul accentuat de aceleaşi dungi teatrale ca nişte pumnale ce se întindeau din coada ochilor până la lobii urechilor. Hidoasele unghii false, extrem de lungi, erau iarăşi lipite în vârfurile degetelor.

— Stai jos, îi arătă Luciana un singur scaun în mijlocul camerei.

— De ce?

— Să-ţi pot face coafura şi machiajul.
— Coafură? Machiaj? făcu Demi uimită.
— Da.
— De ce?
— Trebuie să fii frumoasă.
— Ca să mor?
Luciana îi surâse cu cruzime.
— Aşa spune tradiţia.

148

<u>7:48 A.M.</u>

Cu Sig Sauerul în poală, Marten conduse ultimii cinci sute de metri cu ochii în patru, pe drumul pietruit ce şerpuia în curbe largi printr-un crâng des de conifere. Printre trunchiurile lor se putea întrezări biserica deja şi o mică parcare podită în dreptul intrării din spate. Hap trase cu ochiul în urma lor. Nimic. Au avut de aşteptat foarte mult până ce maşinile poliţiei au plecat din locul unde se întâlniseră. După ce în sfârşit au plecat, iar Hap îi făcu semn lui Marten să pornească iarăşi în sus la deal, agentul se uitase mereu în urmă. Poate că poliţiştii aceia plecaseră, dar era cert că paza acelui drum era în sarcina lor, ceea ce însemna că se puteau întoarce oricând.

Primele raze ale soarelui de dimineaţă atinseră vârfurile munţilor din spatele lor, când Marten trase cartul în parcare, lângă trei microbuze ce aparţineau, din ce scria pe ele, bisericii Sfânta Maria.

— Astea trebuie că sunt ale personalului care a pregătit serviciul divin din dimineaţa asta. Probabil că oamenii ăştia sunt acum înăuntru, în corpul principal al bisericii, unde se ajunge urcând pe nişte trepte.

Se uită rapid împrejur, le făcu semn celorlalţi şi toţi patru au coborât din cart. Arătau pentru oricine de parcă erau de-ai casei – luară greblele, măturile, coşurile de gunoi şi le aşezară lângă intrare, de parcă erau gata să se apuce de treabă.

La intrarea din spate solul era mai înălţat decât la cea principală, şi le deschidea celor patru panorama asupra parcării hotelului şi a şoselei lungi şi şerpuite ce lega biserica de terenul vălurit

pe care fusese ridicat complexul hotelier şi podgoria.

— Fiţi cu ochii la intrare, îi spuse Hap lui Marten, apoi îşi apucă binoclul şi făcu câţiva paşi către buza malului de pământ, până lângă un copac mare unde se lăsă pe vine.

Prin lentilele binoclului zări forţele de poliţie în uniformă şi automobilele acestora supraveghind drumurile ce treceau prin zonă. Roti binoclul în direcţia parcării hotelului şi desluşi SUV-urile Serviciului Secret spaniol încadrând, în faţă şi în spate, autocarele negre şi elegante şi mulţimea de delegaţi ai Institutului pentru O Lume Nouă îmbarcându-se în ele. Ridică uimit din sprâncene şi se întoarse spre ceilalţi.

— Cei care urcă în autocare sunt îmbrăcaţi în haine de seară. Toţi, şi bărbaţii, şi femeile.

— Poftim? făcu preşedintele şi se apropie de Hap, care-i dădu binoclul să se convingă singur. Ţinută de seară pentru o slujbă ecumenică de dimineaţă? în informarea primită vi s-a menţionat chestiunea asta?

— Nu, zise Hap.

— Nu înţeleg.

— Nici eu.

7:50 A.M.

L-au lăsat pe José afară de şase, prefăcându-se că adună frunzele căzute pe straturile de flori. Ceilalţi au intrat precauţi în biserică pe uşa din dos.

Hap îi conduse pe scări în jos până-au dat într-un coridor îngust cu pereţi de calcar. La dreapta lor au văzut un fel de sală de întruniri, iar dincolo de ea alte scări ce duceau în sus. Pe-acolo avea să urce preşedintele în biserică. Vreo şapte metri mai departe, Hap coti la stânga şi o apucă iar în jos pe nişte trepte de piatră care-i duceau către o zonă de depozitare de la subsol, unde credea el că nu-i

pândea niciun pericol cât timp aşteptau începerea slujbei.

Coborând acele trepte, au remarcat că acel coridor făcea un larg ocol, semicircular, de parcă ar fi înconjurat un turn, sau un alt corp de clădire mare şi rotund, pe dinafara zidurilor ce-l adăposteau. Era o arhitectură cel puţin bizară pentru clădirea unei biserici cu vechimea aceleia, fie că era, fie că nu era reconstruită. Chiar preşedintele observă acest lucru.

— N-ar trebui să existe pereţi circulari într-o clădire care, prin definiţie, ar trebui să fie rectangulară! În orice caz nu în una ca asta, spuse Harris destul de surprins.

— Oricum ar fi, în planurile complexului primite de la direcţiune nu era semnalat acest fapt. Nici Serviciul Secret spaniol n-a pomenit nimic referitor la asta, zise Hap.

Preşedintele continuă să studieze zidurile până când ajunseră la baza scărilor, de unde o apucară pe un alt coridor ce avea de-o parte şi de alta uşi deschise către fel de fel de camere. Numai una din ele era închisă şi pe aceea scria WC.

— Săli de şedinţe, săli de curs şi baia, zise Hap oprindu-se brusc în faţa altei uşi închise, pe care o dădu de perete. Aici, zise Hap şi plesni întrerupătorul.

Încăperea se umplu de lumină, iar ei au intrat într-un mic depozit, aşa cum le spusese Hap. Materiale de curăţat şi stocuri de hârtie igienică umpleau rafturile de pe laturile încăperii. Scule de uz comun – ciocane, foarfeci de tinichigerie, cleşti, şurubelniţe, burghie, lămpi de lucru şi câteva lanterne foarte uzate – erau aranjate atent pe un alt raft, în spatele unui banc de lucru mai din fund. Cel mai îndepărtat colţ al încăperii era ocupat de vreo duzină de cutii de carton, toate cu aceeaşi etichetă: *Biblias Santas.*

Hap închise uşa şi se uită la ceas.

— E şapte cincizeci şi şase, spuse el şi se uită la preşedinte. Eu unul n-am de unde să ştiu dacă prietenul dumneavoastră, rabinul Aznar, va mai lua parte la această slujbă, însă indiferent cine deschide ceremonia, ar trebui să înceapă la vreo opt şi zece. Serviciul Secret spaniol va scotoci peste tot înainte să intre asistenţa. N-aş vrea să mergem orbeşte în sala unde se ţine şi să trebuiască să aşteptăm în hol până se aşază lumea şi se închid uşile. Am putea să încercăm să-i convingem pe spanioli, dar nu ştiu ce sorţi de izbândă am avea, mai ales dacă primesc ordine direct de la Madrid. Vor crede şi ei ce crede toată lumea? Că fac ce trebuie dacă pun mâna pe dumneavoastră şi vă scot în pripă de-aici? Aşa că ar fi prea periculos să aşteptăm acolo, sus. După ce începe slujba, spaniolii au s-o lase mai moale. Atunci urcăm noi acolo.

— Şi cum o să ştim când începe? Nu putem pune un observator acolo. Nici măcar pe José.

— La capătul coridorului este o sală unde sunt monitoarele celor douăzeci de camere de supraveghere automate, instalate peste tot în partea de deasupra noastră a bisericii şi în parcare. Toate înregistrările sunt transmise la echipa de securitate a complexului. Singura problemă e că sala aceea e închisă. Însă dacă reuşim să o deschidem, vom putea vedea absolut tot ce se întâmplă în biserică, dar şi în afara ei. Mă îngrijorează că mi-ar lua ceva timp să deschid uşa aia, asta dacă reuşesc s-o deschid. Iar dacă apare cineva între timp, ne vede şi dă alarma, cât ai clipi o să iasă o treabă foarte nasoală.

— Hap, spuse preşedintele insistent, dacă vine cineva, eu nu sunt decât ceea ce sunteţi şi voi, şi José.

Schiţă un zâmbet şi-i arătă broderia cu însemnele complexului de pe cămaşă.

— Un angajat aproape chel.

7:58 A.M.

Uşa camerei de control, din oţel şi încuiată, era la vreo douăzeci de metri de spaţiul de depozitare unde se aflau. Lângă ea, pe perete, era o tastatură electronică cu fantă pentru cardul de securitate.

Marten, cu spatele rezemat de perete şi cu Sig Sauerul ţinut pe lângă corp, îi acoperea spatele lui Hap, care puse mâna pe clanţă şi răsuci, dar fără niciun rezultat.

— Majoritatea chestiilor ăstora au un cod special pe care-l folosesc tehnicienii ca să intre în ele. Pe ăsta trebuie să-l găseşti întâi.

Hap apăsă câteva taste, apoi încercă iar uşa. Nimic. Introduse alt cod. Tot nimic. Tastă mai multe serii de numere, unul după altul, dar fără succes. În cele din urmă, clătinând din cap, se întoarse spre preşedinte.

— Nu merge. Şi nici nu putem sparge uşa. Să ne întoarcem în debaraua aia şi să socotim cât putem de bine cam când ar putea începe slujba.

— Vere, zise Marten uitându-se la Harris. După ce-am ajuns aici sus, la biserică, m-am uitat înapoi la drumul pe care-am venit. Se poate vedea până departe în vale şi chiar dincolo de ea, dincolo de dependinţe, până la munţii unde-am fost azi-noapte. Am trasat o linie imaginară de la poarta unde se termina şina aceea din galeria inferioară şi până aici. O linie dreaptă peste podgorii, peste dependinţe şi până aici la biserică. Dacă Foxx a pus să se sape tunelul acela atunci când a fost ridicat acest complex, trebuia să ducă undeva tot pământul scos la suprafaţă. Tunelul acela are vreo şaisprezece kilometri numai prin munte şi alţi vreo zece sau doisprezece până aici, dacă l-a făcut într-adevăr până la biserică. Oricum ar fi, e o grămadă de lut şi de piatră. Aţi zis că pământul acesta e umplutură. Poate de acolo vine, din subterane.

— Nu pricep unde baţi.

— Dacă am dreptate, atunci toate astea – laboratoarele, tunelul cu monoşina, biserica, complexul chiar – sunt opera lui Foxx. Ideea lui, proiectul lui, realizarea lui. Spuneţi-i cum vreţi.

— Şi ce dacă?

— Atunci poate c-a pus sisteme de siguranţă şi coduri pentru alţii, dar de ce-ar fi complicat lucrurile pentru el însuşi? Şi de ce să poarte la sine douăzeci de carduri de securitate când unul i-ar fi fost suficient?

Marten scoase cardul lui Merriman Foxx din haină, se duse la uşă şi-l trase prin fanta sistemului aplicat în peretele de lângă uşă. Aşa cum făcuse ca să intre în laboratoarele experimentale de la mănăstire.

Se auzi un ţăcănit distinct. Marten răsuci clanţa şi uşa se deschise.

— Se pare că interesele doctorului Foxx erau mult mai largi decât credeam noi.

149

8:00 A.M.

Camera de control avea mochetă pe jos, iar zidurile de ciment erau groase de parcă ar fi fost ale unui buncăr, vopsite în gri metalic închis. Un singur scaun de birou ultimul răcnet era aşezat în faţa pupitrului de comandă, deasupra căruia erau montate douăzeci de monitoare ce deserveau reţeaua cu circuit închis. Într-o parte a acestuia, zidit în perete, era ceea ce părea a fi un panou îngust. Avea un capac de oţel vopsit în aceeaşi culoare ca şi pereţii. De fapt era o uşă, cu balamale solide şi două încuietori, una deasupra celeilalte. Nimic altceva. Pentru ce era acolo sau unde ducea, Hap n-avea habar. Singurele sale informaţii le luase din schiţele pe care direcţiunea complexului le trimisese Serviciului Secret. În planurile acelea, locul unde se aflau era denumit „camera de control video”, iar uşa ce părea a fi un panou încastrat în perete se numea „cale de acces la panoul de siguranţe pentru urgenţe”. Hap fusese în camera de control în timpul inspecţiei sale la faţa locului, însă nu ceruse ca uşa aceea să fie deschisă. Totuşi, fiind o potenţială ascunzătoare pentru bombe sau persoane gata să-l atace pe preşedinte, ar fi fost verificată în timpul ultimei răscoliri a locului de către agenţii Serviciului Secret, care ar fi trebuit să aibă loc în orele dinaintea sosirii preşedintelui.

— Dar care să fi fost interesul lui Foxx în toate astea? Să fi fost complexul doar un paravan ostentativ al experimentelor sale? întrebă preşedintele când, în sfârşit, îşi îndreptă atenţia spre monitoare.

— Habar n-am, răspunse Marten. N-aş fi făcut nicio legătură dacă n-aţi fi pomenit de pământul

din care e clădit dealul şi dacă nu mi-ar fi trecut prin minte să-mi imaginez drumul parcurs de noi până aici. Şi dacă acest card al lui Foxx nu ne-ar fi deschis uşa asta.

— Vin autocarele, zise Hap fără să-şi ia ochii de la monitoare, pe care se putea vedea un şir de autocare negre şi lucioase urcând drumul dinspre complex.

Pe unele dintre monitoare, imaginile arătau SUV-urile negre de escortă ale Serviciului Secret spaniol, iar pe altele, imagini din interiorul bisericii, luate dintr-o duzină de poziţii, de nu chiar mai multe.

Una din camerele de supraveghere se fixase asupra culoarului ce pornea de la intrarea principală, unde aşteptau doisprezece călugări în rase negre. O altă cameră era aţintită spre altar. O alta, către băncile corului, situate de-o parte şi de alta a altarului. Încă una spre amvon şi alta spre uşa aflată în spatele acestuia şi mai într-o parte, cea prin care plănuia preşedintele să intre în biserică. Mai era una care transmitea imagini dintr-un coridor lung şi pustiu, aflat cine ştie unde. În sfârşit, pe un monitor se puteau vedea imagini din zona locurilor destinate auditoriului, unde băncile nu erau dispuse pe rânduri, unele în spatele celorlalte, ci mai degrabă în arc de cer, ca-ntr-un teatru sau stadion antic.

Pe un monitor, se vedeau imagini dintr-o parte a altarului unde se deschise brusc o uşă şi lăsă să intre un călugăr în rasă neagră însoţit de doi indivizi în odăjdii preoţeşti.

— Reverendul Beck, exclamă surprins preşedintele când recunoscu prima persoană.

Cea de-a doua intră şi ea în cadru. O femeie.

— Vrăjitoarea Luciana, zise Marten.

— Ăsta e capelanul Congresului, Rufus Beck? îşi exprimă Hap uluirea.

— *Señor*?

O bătaie bruscă în uşă.

— *Señor?*
— E José, spuse Marten.
Cu pistolul automat pregătit, Hap se apropie de uşă şi o deschise prudent.
— N-am reuşit să vă găsesc până acum. Vin elicoptere!, îi spuse José surescitat preşedintelui. Vin de-acolo, adăugă el făcând un gest cu mâna, dinspre munţi.
Preşedintele Harris traduse degrabă spusele băiatului.
— Isuse, îi scăpă printre dinţi lui Marten. Şi-au dat seama. Trebuie să plecăm, domnule preşedinte, acum. Dacă ne prind aici, suntem ca şi morţi. Toţi.

8:06 A.M.

Când au ieşit din subsol, deja se auzea măcinatul zguduitor al elicopterelor ce se apropiau. Primul ieşi Hap, atent, gata să se folosească de pistolul automat dacă era cazul. Apoi ieşi José, apoi preşedintele şi la urmă Marten cu Sig Sauerul în mână. Hap o luă spre cart, însă imediat îi întoarse pe toţi din drum şi se adăpostiră toţi patru în dosul unuia dintre microbuzele din parcare. Un SUV al poliţiei urca pe drumul pietruit pe care veniseră şi ei.
În clipa următoare, elicopterele erau deja acolo. Două, absolut identice: vopsite în verde închis şi alb, cu steagul american deasupra uşilor. Făceau parte din Escadronul întâi al Marinei Statelor Unite, elicopterele marinei care-i transportau pe preşedinte şi pe alţi înalţi demnitari ai administraţiei americane oriunde ar fi avut nevoie.
— Marina 2, făcu Hap uluit văzând elicopterele învârtindu-se pe deasupra parcării şi lăsându-se apoi brusc spre sol, gata de aterizare.
Acelaşi elicopter care, dacă-l are la bord pe preşedintele Statelor Unite are indicativul Marina 1, atunci când la bordul său se află vicepreşedintele, are indicativul Marina 2.

— S-a zis cu discursul, vere, spuse Marten când elicopterele atinseră solul, fiind imediat înconjurate de SUV-uri negre şi lucioase.

Portierele autovehiculelor s-au deschis imediat şi din ele ieşiră membrii echipei de protecţie a Serviciului Secret. Au aşteptat până când s-au oprit rotoarele şi imediat după aceea s-au apropiat de ele. O jumătate de secundă mai târziu, uşile acestora au glisat în lături, iar cei dinăuntru au început să coboare.

Vicepreşedintele Hamilton Rogers, secretarul apărării, Terrence Langdon, secretarul de stat, David Chaplin, preşedintele şefilor reuniţi de cancelarii, general al aviaţiei Statelor Unite, Chester Keaton, şeful cancelariei prezidenţiale, Tom Curran. Şi Evan Byrd. Din grupul celor care-l confruntaseră pe preşedintele Harris în Madrid numai consilierul său politic, Jake Lowe, şi consilierul pentru problemele de siguranţă naţională, dr. James Marshall, lipseau.

— Dumnezeule, lăsă preşedintele să-i scape un oftat.

— Hap, spuse Marten, atenţionându-l cu un semn al capului spre crângul de conifere la SUV-urile poliţiei ce se tot apropiau.

Hap se uită în direcţia indicată, apoi iar spre elicoptere şi către mulţimea de agenţi ai Serviciului Secret care-i înconjuraseră pe „prietenii” preşedintelui.

— Ne întoarcem înăuntru, acum.

Hap îl apucă pe preşedinte de braţ şi-o luă rapid în direcţia uşii bisericii pe unde ieşiseră cu doar câteva zeci de secunde înainte.

150

<u>8:10 A.M.</u>

De parcă ar mai fi fost posibil, călugării o târâră pe Demi şi mai adânc în groaznicul coşmar.

Încăperea aceea era o scenă semicirculară, deschisă către un tavan întunecat, ce se ridica la vreo zece metri sau mai mult. Pereţii pe care se sprijinea erau din oţel polizat. Duşumeaua, vizibilă cu doar câteva momente înainte, era acum acoperită de un strat de ceaţă artificială, groasă până la genunchi, iluminată de dedesubt de reflectoare nevăzute, într-o combinaţie eterică de roşu, verde, purpuriu şi chihlimbariu. În mijlocul scenei era amplasat un tron simplu, negru, pe care Cristina era aşezată cu maiestatea unei regine, cu coama ei magnifică de păr negru într-un contrast desăvârşit cu rochia albă prinsă pe umeri. Luminile şi coregrafia indicau în mod clar că ea era vedeta, atracţia a ceea ce urma să se întâmple. În mod cert urma un spectacol şi curând avea să se adune şi audienţa care, îşi închipuia Demi, avea să fie alcătuită din ceea ce Giacomo Gela descrisese atunci când pomenise de Tradiţii – „un rit anual pus în scenă în faţa câtorva sute de membri ai unui foarte puternic ordin numit al Necunoscuţilor”.

Fără niciun cuvânt, călugării o împinseră pe Demi în mijlocul scenei, apoi se opriră până când, încet, o uriaşă cruce a lui Aldebaran se ridică înaintea lor. Călugării îi legară picioarele de baza crucii, apoi îi prinseră strâns gâtul cu o cureluşă, după care îi ridicară mâinile în afară legându-le de braţele crucii. În câteva secunde o transformaseră într-un crucifix viu, lipit de un simbol păgân.

Cristina întoarse ochii spre ea şi o privi zâmbind.

— Taurul aşteaptă.

— Nu.
— Ba da.
În acel moment, din ceaţă apăru un călugăr care se apropie de Cristina. Îi întinse un pocal de argint plin cu vin roşu. Ea îl luă, zâmbind încă şi îşi deschise încet buzele. Călugărul îi puse pe limbă o bucată rotundă de hostie. Cristina ridică pocalul şi bău, înghiţind azima. Demi ştia că acel gest era parte din ritual. Şi mai ştia că asistase la o euharistie mincinoasă. Isus şi Cina cea de taină nu puteau fi parte din acest rit. Nici hostia aceea nu putea fi simbolul trupului său, după cum nici vinul nu putea fi sângele său. În noaptea dinainte, taurul rămăsese calm şi liniştit în timp ce era consumat de foc, în ochii lui nezărindu-se nici groază, nici durere, în mod cert, îi fusese administrat un drog, iar Demi era sigură că şi Cristinei i se întâmpla acelaşi lucru. Însă mai ştia şi că, dacă animalul murise liniştit, pentru că fusese sedat, totul fusese făcut doar pentru spectacol. Pentru ca toţi cei prezenţi şi mai ales copiii să vadă şi să creadă că şi Cristina va avea parte de aceeaşi călătorie nedureroasă şi paşnică. Însă era o minciună, Demi văzuse înregistrarea sacrificiului ritual al mamei ei şi era conştientă că ea însăşi şi Cristina aveau să moară la fel.
Chiar dacă Cristina era acum sub influenţa drogului, efectul acestuia nu avea să dureze. Oricine ar fi fost oamenii aceia, ritualurile lor aveau în miezul lor oribile sacrificii umane. Lui Demi îi era clar şi că, dacă arderea Cristinei era momentul esenţial al ceremoniei, uciderea ei trebuia să fie drama colaterală încărcată de semnificaţii politice, căci asasinarea ei avea să fie un exemplu pentru oricare dintre Necunoscuţii care ar dori, într-un moment sau altul, să se revolte şi să se întoarcă împotriva celorlalţi.
Dar mai era ceva: amintirea vie a acelei înregistrări şi felul cum îi fusese prezentată. Oamenii aceştia nu erau doar răi, erau cruzi şi

răzbunători până-n miezul fiinţei lor. De parcă nu era de ajuns că-i pregătiseră o moarte atroce, mai voiau şi să-şi arate puterea, voiau să demonstreze că ştiau tot, că nu le scăpase nimic. Să se abată nenorocirile peste oricine din lumea de dincolo s-ar fi reîncarnat şi-ar fi încercat să se măsoare cu ei!

Demi îşi întoarse ochii în altă parte, nemaiputându-şi suporta propriile gânduri. Însă oroarea o aştepta şi acolo unde privea acum. Ca dintr-un cimitir medieval, alte trei cruci cu cercuri la capete se ridicară din ceaţă. Pe fiecare dintre ele era aşezat câte un cap uman decapitat.

151

8:15 A.M.

Retraşi iar în biserică, nu mai aveau decât un singur loc în care să se adăpostească: camera de control video, a cărei uşă era securizată. Dar locul acela era în acelaşi timp folositor şi periculos. Era izolat şi-n plus îl blocaseră din interior, însă dacă erau găsiţi acolo, nu mai aveau unde să plece. Preşedintele, în acest caz, ar fi fost mort înainte de căderea serii, iar ceilalţi i-ar fi împărtăşit soarta.

— Poate că, spuse preşedintele aşezându-se în scaunul ergonomic din faţa monitoarelor, poate că ce nu ne-a spus Foxx, ne vor spune ei.

Marten se dădu mai lângă Hap, apropiindu-se de umărul lui Harris, să vadă şi el ce se petrecea în biserică. Admira puterea preşedintelui de a separa bine lucrurile şi de a reconsidera ca oportunitate ceea ce părea realmente împotriva lor. Deşi, în ceea ce privea situaţia per ansamblu, asta nu schimba prea mult lucrurile.

— José, spuse Harris întorcându-se către tânărul ce stătea rezemat de uşă.

Tânărul spaniol venise cu ei atât de departe. Făcuse tot ce-i ceruseră, ba chiar mult mai mult. Iar acum, încuiat în camera aceea, împreună cu ei, părea înspăimântat. Elicopterele prezidenţiale, mulţimea agenţilor Serviciului Secret, peretele acela de monitoare de înaltă performanţă, toate astea păreau să depăşească puterea lui de înţelegere.

— E-n regulă, zise blând Harris. Vino-ncoace lângă noi. Doar eşti bărbat. Vino să vezi ce se întâmplă. Poate vei povesti cuiva…

— Au sosit autocarele, spuse Marten, iar Harris se întoarse spre monitoare.

Şirul de autocare negre se vedea sosind în parcare pe cinci dintre ecrane. S-au oprit, uşile s-au deschis, iar invitaţii Institutului pentru O Lume Nouă, strălucitori în ţinutele lor de gală, au coborât şi s-au îndreptat spre intrarea din faţă a bisericii. Zâmbitori, discutau unii cu alţii, lejer, în ciuda vizibilei prezenţe a numerosului aparat de securitate.

— N-am văzut niciodată toată lista membrilor Institutului, dar pun pariu că pe jumătate din oamenii ăştia îi cunosc bine, spuse Harris evident tulburat. Sunt reprezentanţii unora din cele mai influente şi mai puternice instituţii din lume. Oare au habar de cele ce se petrec? Sau poate că sunt şi ei implicaţi?

În acel moment se auziră clopotele bisericii. În mod ciudat, nu era dangătul sprinţar asociat de obicei cu chemarea la rugăciune, ci se auzi răsunetul familiar al clopotelor turnurilor cu ceas din întreaga lume bătând ora exactă.

— Dar clopotele de ce bat aşa? se-ntrebă preşedintele cu glas tare. Nu e fix încă. O fi având vreo altă semnificaţie aici? Înseamnă ceva oare? Şi dacă da, ce?

— Domnule preşedinte, Marten, interveni Hap, priviţi monitorul şapte, rândul din mijloc.

Una din camerele de supraveghere din parcare, aţintită înspre şoseaua ce ducea spre clădirea principală a complexului, surprinse un şir de elicoptere apropiindu-se din depărtare. Întâi s-au văzut doar patru, apoi apăru şi un al cincilea, acesta din urmă un Chinook al armatei americane.

— Cine-o fi? întrebă preşedintele concentrat la ceea ce vedea pe ecran.

— Aş zice că e Woody, spuse Hap, iar cei mai din urmă sunt CNP. Probabil că-n Chinook e Bill Strait şi doctorul Marshall şi Jake Lowe. Or fi venind de la Madrid cu el. Nu credeam că situaţia noastră s-ar putea înrăutăţi şi mai mult. Dar iată că asta se-ntâmplă.

8:16 A.M.

Maiorul Woody Woods rămase cu elicopterul de atac deasupra peluzei terenului de golf. Câteva secunde mai târziu, trei elicoptere ale Corpului Naţional de Poliţie aterizară, iar apoi ateriză şi Chinookul. Uşile s-au dat în lături şi Bill Strait sări primul afară, urmat de dr. James Marshall şi de vreo doisprezece agenţi ai Serviciului Secret american. Celelalte elicoptere erau ale CNP, sub comanda căpitanului Diaz. Misiunea lor era să scotocească zona dintre drumul din podgorie şi marginile acesteia, în timp ce Serviciul Secret, CIA şi echipele CNP de la sol şi cele aeropurtate aveau să cerceteze regiunea dintre vii şi munţi. Adică traseul pe care se bănuia că-l urmaseră preşedintele şi oricine l-o mai fi însoţit, un grup care probabil îi mai includea pe Marten şi pe Hap Daniels.

Din ordinul vicepreşedintelui, zona dintre drumul prin vii şi complex şi până dincolo de acesta, până sus la biserică, era pusă sub supravegherea misiunii Serviciului Secret american, dar şi a celui spaniol şi a poliţiei spaniole aflate deja în dispozitiv la faţa locului. Dacă preşedintele se afla înăuntrul acelui perimetru, aveau să-l găsească. Zonele din afara acestui perimetru cădeau în sarcina lui Bill Strait şi a căpitanului Diaz.

Iar între ele, aştepta elicopterul Chinook, gata să decoleze cu preşedintele la bord.

152

8:24 A.M.

Preşedintele Harris îl văzu pe bunul său prieten, rabinul Aznar, făcând o scurtă convocare înaintea membrilor invitaţi ai Institutului pentru O Lume Nouă. Apoi îi strânse mâna vicepreşedintelui Rogers şi părăsi scena la braţul reverendului Beck.

În mai puţin de treizeci de secunde o cameră de supraveghere îl surprinse escortat spre ieşire şi până în parcare de doi călugări. Agenţi ai Serviciului Secret îl ajutară să urce într-un SUV negru care porni imediat din loc. Repejor, călugării se întoarseră înăuntru şi închiseră porţile în urma lor.

— Ce se întâmplă? întrebă preşedintele când dintr-odată imaginile au dispărut de pe monitoare.

Răspunsul veni imediat după aceea: pe ecrane se derula automat o listă.

Poarta 1: închisă. Închidere confirmată.
Poarta 2: închisă. Închidere confirmată.
Poarta 3: închisă. Închidere confirmată.

Listarea continuă de la 4 la 10. Pe cel din urmă rând scria:

Confirmat închidere completă

— Sunt căile de acces în biserică, domnule preşedinte zise încet Hap. Sunt zece de toate. Poarta a zecea e cea prin care am intrat noi. Nimeni nu iese, nimeni nu intră. Asta-i situaţia în care ne aflăm acum. Dacă vine cineva să verifice monitoarele astea, s-a zis cu noi.

— Vere, interveni Marten. Dac-am avut dreptate în privinţa sistemului automat construit de Foxx,

dacă biserica asta e inclusă în planul lui, iar tunelul monoşină ajunge pân-aici, atunci trebuie să fie undeva sub noi. Dacă într-adevăr este şi dacă ajungem acolo, atunci avem o cale de ieşire. Aş vrea să-l trimit pe José să caute.

Dacă dă cineva de el, nu trebuie să spună decât că lucrează la întreţinere, că e prima lui zi de muncă şi c-a rămas blocat înăuntru când s-au închis uşile. Că încearcă să găsească o ieşire. Îi spuneţi dumneavoastră să facă treaba asta, vă rog?

Zece secunde mai târziu, Hap îl lăsă pe José să iasă, spunându-i să bată de trei ori când se întoarce.

8:30 A.M.

— Şi-acum ce urmează?

Preşedintele se zgâia la monitoarele care dintr-odată se întunecaseră iarăşi. Însă tot la fel de brusc imaginile reveniră şi pe fiecare ecran se putea vedea acelaşi lucru filmat din mai multe unghiuri. Toţi cei două sute de distinşi delegaţi ai Institutului îşi părăsiseră locurile şi se îngrămădiseră în mai multe zone ale bisericii, fiecare din ele monitorizat în cadre restrânse de camerele de supraveghere. Primul a fost vicepreşedintele Rogers, după care, unul după altul, urmară toţi ceilalţi. Fiecare individ păşi în faţă, îşi dădu numele, data şi locul naşterii, apoi întindea mâna stângă şi apăsă buricul degetului mare pe o cutie mică de oţel.

Imediat după aceea, peste imaginea de pe ecran a persoanei se suprapunea un text:

Membru nr. 2702. Proba ADN verificată. Acceptat.

Membru nr. 4481. Proba ADN verificată. Acceptat.

Membru nr. 3636. Proba ADN verificată. Acceptat.

— Indiferent ce dracu' se întâmplă, vă pot garanta că această înregistrare video nu ajunge şi

la corpul de securitate, spuse Hap cu ochii lipiţi de ecrane.

Parada continuă, vârstele membrilor variau între douăzeci şi opt şi optzeci şi trei de ani, iar locurile de naştere erau la fel de diverse: Basel; Salinas în Brazilia; New York; Berlin; Yokohama în Japonia; Ottawa în Canada; Marsilia; Tampico în Mexic; Anvers; Cambridge din Anglia; Brisbane în Australia.

Imediat după ce fiecare membru se înregistra în baza de date, în imagine se vedea un călugăr ţinând în mână ceea ce părea a fi un pămătuf sterilizat cu care curăţa aparatul, apoi se retrăgea. Îl pregătea pentru următorul membru.

— Doamne Dumnezeule, exclamă gâtuit preşedintele când pe ecran apăru o femeie.

— Jane Dee Baker, spuse ea, apoi îşi dădu datele şi păşi înainte pentru proba ADN.

— Preşedinta Comisiei pentru Informaţii şi Antiterorism, o recunoscu uimit Marten scuturat de un frison rece.

— Democrată din Maine, membră în comisia din care făcea parte şi Mike Parsons, îi încheie preşedintele ideea. Cea care l-a audiat pe Merriman Foxx.

— Deci acesta e motivul pentru care a murit Mike şi fiul lui şi Caroline, spuse Marten fără pic de emoţie. Mike a afla ce se petrecea. Sau cel puţin o parte.

— Mai e ceva, spuse preşedintele. Fiecare individ foloseşte policarul stâng pentru proba ADN. Din unghiul ăsta nu se vede, dar pun pariu pe bugetul Congresului de anul viitor că fiecare din ei are tatuat semnul lui Aldebaran.

153

8:35 A.M.

Cantilena blândă şi melodioasă a corului de călugări răsuna în toată biserica, iar delegaţii se întorceau la locurile lor. De îndată intensitatea luminii scăzu, de parcă locul acela era un teatru unde stătea să înceapă o reprezentaţie. Şi chiar începu.

— Cristina, murmură Marten.

Cei trei au văzut podeaua din faţa altarului retrăgându-se dintr-odată înapoi, lăsând loc unei scene întunecate acţionate hidraulic, ce se ridica de dedesubt ca într-un spectacol extravagant din Las Vegas, cu fuioare de ceaţă învârtejite şi luminată bizar. În mijlocul ei, pe un tron aproape nevăzut, stătea maiestuoasă Cristina, luminată de un reflector puternic aflat chiar deasupra ei, de parcă ar fi fost vreo mare zeiţă. Un alt reflector se aprinse în partea mai din faţă a scenei. În lumina lui vie, se vedeau ceea ce păreau trei capete decapitate şi postate pe trei cruci ale lui Aldebaran.

De parcă fuseseră programate exact pentru asta, camerele de supraveghere se întoarseră automat spre sală, surprinzând reacţiile membrilor congregaţiei. Toţi se aplecaseră înainte să vadă: în mod evident de aceea erau acolo, pentru asta veniseră şi se vedea acest lucru pe feţele lor.

— Cristina asta, cine-i? întrebă cu glas scăzut preşedintele, încercând să nu se lase afectat şi să înţeleagă limpede ce anume se întâmpla.

— Era împreună cu Beck şi cu Foxx în Malta, răspunse Marten.

Exact atunci, şi era clar că toate camerele fuseseră programate, una din ele lărgi cadrul şi, lent, făcu o trecere panoramică peste ceaţa de pe

scenă înspre cele trei capete expuse pe crucile Aldebaran.

— Dumnezeule mare, domnule preşedinte, şopti Hap gâtuit. Capetele alea sunt reale.

Dintr-odată, zece din cele douăzeci de monitoare s-au întunecat, însă imaginile au revenit două secunde mai târziu. Proveneau de la trei camere care focalizau asupra celor trei capete, puţin câte puţin, până când realizară nişte prim-planuri cumplite. Peste fiecare din ele era suprapus un text explicativ.

Primul era al unui bărbat foarte bătrân şi chel.

Legenda spunea: GIACOMO GELA. A DIVULGAT TAINELE χμ. SCOP ATINS. LICHIDAT.

Al doilea era al unei femei.

— Lorraine Stephenson, murmură oripilat Marten, nevenindu-i să creadă.

Legenda spunea: LORRAINE STEPHENSON. MEDIC. LABILĂ. SINUCIDERE.

Şi-apoi apăru ultimul.

— O, Doamne Dumnezeule, nu se poate, strigă Marten când văzu faţa familiară, lătăreaţă, părul şi barba încărunţite şi bine tunse. Ochii morţi se holbau în neant.

Legenda spunea: PETER FADDEN. ZIARIST LA *WASHINGTON POST.* PERICULOS. LICHIDAT.

Corul fraţilor se auzi tot mai tare, iar Marten şi ceilalţi îi văzură intrând înşiruiţi pe scenă, prin ceaţă. Cu capetele plecate, fără să-şi întrerupă cântarea. Erau cel puţin cinzeci, de nu mai mulţi. Orice-ar fi cântat, s-ar fi zis că acel cântec îi era dedicat doar Cristinei.

Preşedintele se uită la Marten.

— Acesta-i legământul lui Machiavelli de care mi-ai spus tu, zise Harris cu voce gravă şi potolită.

— Da, ştiu, spuse Marten gâtuit de furie. Exact cum mi l-a descris Demi. Singurul lucru care pare

să se fi schimbat din secolul XVI e tehnologia. Străvechiul procedeu de înregistrare într-un jurnal bine păzit în care, pe lângă semnătură, fiecare membru îşi punea şi amprenta înmuiată în sânge a fost înlocuit de fotografii şi probe ADN. Prezenţa în audienţă la ceremonie este coroborată de filmarea întregului ritual. În felul acesta e confirmată prezenţa şi faptul că au luat parte la ceea ce se petrece aici. Ţinuta de gală e doar o adăugire de amorul artei. Nu înseamnă decât că participanţilor le face plăcere să se afle aici.

— Nu înţeleg, făcu Hap uluit.

— Toţi oamenii ăştia s-au adunat aici ca să ia parte la o crimă ritualică.

— Crimă?

— O vor ucide pe fata aceea, spuse preşedintele încet.

— Cum?

— Nu ştiu.

— De ce? lui Hap tot nu-i venea să creadă.

— Aceasta este o organizaţie extrem de exclusivistă, Hap, spuse Marten, mutându-şi privirea de la agentul Serviciului Secret la monitoare, apoi iar la agent. Regulile accesului cer nu numai ca novicele să fie bogat şi influent, ci şi să fie complice la o crimă, astfel încât să nu îndrăznească să se abată de la obiectivul principal.

— Şi care e acel obiectiv?

— Acumularea şi mai multor bogăţii şi sporirea puterii.

— Să domine lumea pe vecie, cred că e mai bine spus, interveni preşedintele.

Gândise cu voce tare, neîncetând să urmărească foarte atent fiecare monitor, încercând să facă legătura între ceea ce vedea pe ecrane, oamenii prezenţi şi activitatea ce se desfăşura, şi ceea ce-i povestise Marten despre convent şi ce învăţase ca bursier „Rhodes”.

— Aici avem o frăţie internaţională a unor oameni extrem de diferiţi şi de puternici care fac

de obicei, unii cu alţii, acorduri cu bătaie lungă. Multe dintre ele, îmi închipui, clandestine. E un ordin care s-ar putea să fie activ de aproape cinci sute de ani şi ca atare ar fi una dintre forţele importante care plăsmuiesc istoria. Un grup care, pentru niciun alt scop mai înalt, ci doar pentru propriul profit, s-a pus în poziţia de a extinde imperii prin punerea la cale în mare taină a războaielor, asasinatelor, a mişcărilor politice şi religioase şi, chiar, cunoscând în ce fel era implicat Foxx în povestea asta, a genocidurilor.

Preşedintele îşi desprinse privirea de la monitoare să se uite la Hap şi la Marten.

— Ideea că un grup e capabil de lucruri atât de imense în consecinţe şi de îngrozitoare, pe o perioadă atât de lungă de timp, frizează imposibilul, de nu cumva chiar absurdul. Iar asta ar fi o afirmaţie cu care aş fi întru totul de acord chiar dacă n-aş şti altceva decât ceea ce vedem pe ecranele astea şi faptul că oamenii aceştia, în special cei pe care-i cunosc personal, sunt jucători cu greutate mondială în domeniul investiţiilor bancare, al asigurărilor, în drept, transporturi şi contracte cu armament, în industria farmaceutică, în energie, presă şi politică – adică în domeniile de care orice societate de pe planeta asta depinde în existenţa ei zilnică. Se poate contraargumenta că mulţi dintre ei sunt în concurenţă unii cu ceilalţi şi deci în contradicţie unii faţă de alţii, dar ca grup, într-un fel sau altul, controlează majoritatea comerţului mondial. Îmi închipui că discuţiile din acest sfârşit de săptămână – seminariile, partidele de golf şi tenis, cocteilurile şi dineurile – au avut ca subiect cel mai bun mod de a face afaceri în anul ce vine. Şi-ntâi de toate cum să reacţioneze faţă de ceea ce se va întâmpla după ce vor avea loc asasinatele de la Varşovia şi, după aceea, faţă de catastrofa ce va cădea peste Orientul Mijlociu de îndată ce planul lui Merriman Foxx e pus în aplicare. Ritualul ce stă să înceapă pe scena aceea

îi va lega unii de ceilalţi pentru totdeauna şi-i va lega de indiferent ce desfăşurare a evenimentelor au hotărât să pună în mişcare.

Preşedintele se uită iar la monitoare.

— Acesta e exact genul de conspiraţie atotcuprinzătoare de a cărei existenţă oricărui analist politic, scriitor, producător de film sau doar bărbat ori femeie de rând i-ar plăcea să aibă cunoştinţă. Ei bine, există, şi încă, cel mai probabil, de foarte mult timp. Iar dovada e chiar aici, în faţa noastră.

154

<u>8:44 A.M.</u>

Cântecul călugărilor se întrerupse pe neaşteptate, iar în biserică se lăsă tăcerea. Ceaţa se învârtejea pe scena unde Cristina stătea transportată, aşteptând cu bucurie momentul în care avea să izbucnească focul şi să pornească în călătoria pe care o făcuse şi taurul cu o noapte înainte.

Deodată, asemenea unui personaj shakespearian, o siluetă trecu pe lângă ea prin aburii ceții artificiale. Un alt reflector se aprinse, aţintindu-se asupra reverendului Beck, îmbrăcat în odăjdii. Veni în faţa scenei şi luă în mână un microfon fără fir.

— Hamilton Rogers, spuse reverendul căutându-l din ochi în mulţime, iar vocea sa se auzi limpede în toată sala datorită unui sistem de amplificare de înaltă performanţă. Unde sunteţi domnule vicepreşedinte?

<u>8:45 A.M.</u>

Mulţimea izbucni în urale în momentul în care cinci camere de supraveghere se îndreptară asupra vicepreşedintelui Hamilton Rogers, care se ridică din fotoliul său şi ieşi în culoarul dintre scaune, pe unde fu escortat de călugări până la scenă. Când urcă, se repezi să-l ia în braţe pe Beck de parcă ar fi fost la întâlnirea de douăzeci de ani.

— Hamilton Rogers, îl prezentă Beck adunării. Viitorul preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

Anunţul fu urmat de aplauze furtunoase.

Beck şi Rogers se îmbrăţişară din nou, cu entuziasm, apoi se întoarseră cu faţa spre sală, îşi prinseră mâinile şi le ridicară în sus. Ropotele de

aplauze nu mai conteneau, de parcă întâlnirea de douăzeci de ani se transformase deodată într-o demonstraţie politică spectaculoasă.

8:46 A.M.

Marten îl privi pe preşedintele Harris.

— Dacă au fost vreodată dubii în privinţa planurilor pe care le aveau cu dumneavoastră, acum nu mai sunt.

— Problema-i că, începu preşedintele, nu e vorba doar de „prietenii” mei. E vorba de toţi. Toţi ştiu ce se petrece. Şi asta dovedeşte cât de inimaginabil de strâns legaţi sunt unii de alţii şi cât de îndoctrinaţi. Ei nu se cred fiinţe umane obişnuite. Toţi împreună formează o altă specie. Însă toată ideologia lor e plină până la refuz de aroganţă deşănţată.

8:47 A.M.

Hamilton Rogers ceru linişte audienţei. În câteva secunde aplauzele încetară, iar reverendul Beck îi înmână microfonul vicepreşedintelui. Rogers păşi mai în faţa scenei. Privi auditoriul şi începu să rostească numele unora din cei prezenţi, recunoscându-i pe noii membri. Unul după altul, cei numiţi se ridicau în picioare: tânărul preşedinte al unei companii de export taiwaneze; o femeie de vârstă mijlocie, membră marcantă al unui partid de centru-stânga din America Centrală; un bancher australian de cincizeci şi doi de ani; un laureat al premiului Nobel pentru fizică nucleară de şaizeci şi şapte de ani din California; un celebru mogul de presă italian cu simpatii conservatoare, de şaptezeci de ani; şi alţii, şi alţii. Şi fiecare era întâmpinat cu aplauze furtunoase. Doctrina politică nu părea să conteze: erau şi politicieni de dreapta şi de centru şi stângişti.

Apoi vicepreşedintele începu să rostească alte nume. De data aceasta nu era vorba de noi membri, ci de „vechi prieteni” cum le spusese Rogers, „prieteni foarte dragi, membri cu vechi state care ni s-au alăturat pentru această ocazie de seamă. Congresmana Jane Dee Baker. Secretarul american de stat David Chaplin. Secretarul apărării Terrence Langdon. Generalul de aviaţie a Statelor Unite şi preşedinte al şefilor de cancelarii reuniţi Chester Keaton. Şeful cancelariei prezidenţiale Tom Curran. Confidentul preşedintelui Evan Byrd”.

Şi iarăşi bolţile bisericii răsunară din pricina ropotelor asurzitoare de aplauze. Iar intensitatea lor spori tot mai mult pe măsură ce, unul după altul, întreaga audienţă se ridică în picioare să-i salute cu mândrie pe cei pe care-i numise preşedintele Rogers.

155

<u>8:53 A.M.</u>

Marten se răsuci cu Sig Sauerul ridicat când se auzi bătaia în uşă. Hap se puse în faţa preşedintelui cu pistolul automat pregătit să tragă. Bătaia se auzi iar, precipitată. O dată, de două, de trei ori.

— José, zise Marten.

Hap dădu din cap, iar Marten se duse la uşă şi, prudent, o deschise. José era singur. Privirea îi era scăpărătoare, iar trupul extrem de tensionat. Marten îl lăsă să intre şi încuie uşa.

— Ce e? îl întrebă preşedintele pe José.

— Am coborât cât de departe am putut, zise José. Dincolo de uşă sunt nişte scări largi, după care e o altă uşă de oţel. Şi un lift, cred. Dar toate erau încuiate. Nu e nimeni acolo. Dacă este vreun tunel care să ducă şi mai departe în subteran, n-am putut da de el.

— *Gracias, José. Muchas gracias,* spuse preşedintele recunoscător şi-i zâmbi tânărului spaniol. *Está bien, relaja.* E-n regulă, calmează-te.

Imediat preşedintele se întoarse spre ceilalţi şi le traduse.

— Ce ne rămâne de făcut e să aşteptăm şi să sperăm că nu vine nimeni pe-aici, zise Hap arătând cu capul spre monitoare. Presupun că după ce se încheie ceremonia asta, scena va fi coborâtă de mecanismele hidraulice, iar podeaua iniţială va aluneca la locul ei. Atunci călugării vor descuia porţile. După care va ieşi toată lumea îndreptându-se spre autocare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Atunci e rândul nostru. O luăm în sus pe scări şi ieşim pe unde-am intrat. Dacă nu ieşim exact în momentele acelea, atunci suntem ca şi morţi pentru că de îndată ce invitaţii părăsesc

clădirea, Serviciul Secret spaniol o va scotoci şi sigila.

— Dar ce facem cu Cristina? interveni Marten. Au s-o omoare.

Hap se holbă nedumerit la el.

— Nu putem face nimic pentru ea fără să-l punem în pericol pe preşedinte. Trebuie să înţelegi chestia asta şi să-ţi scoţi fata din minte.

— Înţeleg. Dar nu-mi place.

— Nici mie. Dar aşa stă treaba.

Marten se încruntă şi el la Hap, dar o lăsă baltă, în cele din urmă.

— Ieşim şi dup-aia? zise cu glas scăzut. Unde mergem? Sunt cinci sute de oameni afară şi majoritatea au ochii aţintiţi pe biserica asta şi pe oamenii dinăuntru.

— Ieşim, spuse Hap calm, urcăm în cart şi ne întoarcem acolo unde ne-am ascuns înainte să urcăm aici. Trupele de protecţie ar trebui să părăsească zona în mai puţin de o oră după plecarea invitaţilor. Dup-aia, mai vedem.

— Hap, oamenii tăi sunt încă afară cu poliţia spaniolă. Dacă nu ne-au găsit în munţi, au să se uite-aici. Poate că deja au şi început. Şi n-au să plece acasă fără preşedinte.

— Marten, nu putem rămâne aici.

— Woody, interveni preşedintele privindu-l pe Hap.

— Woody?

— Mizăm pe ipoteza că nu e corupt. De cum ieşim de-aici şi ai semnal bun la mobil, trimite-i un mesaj. Spune-i unde suntem şi să ne scoată dracului de-aici cât mai repede. Să vină cu elicopterul, numai el şi cu elicopterul, niciun alt om. Lumea o să fie pe picior de plecare. El vine cu un elicopter al Marinei, nimeni n-o să-şi dea seama ce se întâmplă de fapt. Aterizează în parcarea din spate, unde am lăsat cartul. În treizeci de secunde urcăm la bord şi-am întins-o.

— Domnule preşedinte, chiar dacă merge treaba asta, vine cu elicopterul şi ne ia, nu ştim ce va face după aceea. Ar putea să ne ducă direct la avionul CIA care vă aşteaptă. Iar dacă face treaba asta, atunci acolo veţi da de douăzeci de agenţi cărora li s-a dat ordin să vă transporte oriunde li s-a spus să vă ducă şi orice-aţi spune dumneavoastră sau eu n-o să aibă nicio importanţă.

— Hap, spuse preşedintele şi făcu o pauză calculată, cât să inspire adânc, cândva, curând, va trebui să ne încredem în cineva, îmi place maiorul Woods din multe motive şi mi-a plăcut întotdeauna. Ce ţi-am spus înainte sunt ordine.

— Da, domnule.

Dintr-odată, în biserică, vocea reverendului Beck bubui în boxe. Marten şi ceilalţi se uitară la monitoare şi pe fiecare din ele era Beck. Vorbea în microfonul fără fir, fiind iluminat de dedesubt de lumini roşii, verzi, chihlimbarii. Traversă scena întunecată stârnind teatral în urma sa vârtejuri de ceaţă. Orice spunea, spunea într-o limbă pe care niciunul din cei patru nu o mai auzise vreodată. Vorbi iar de parcă ar fi rostit versetele unei incantaţii de adorare pentru ceva sau pentru cineva. Membrii Institutului pentru O Lume Nouă răspunseră în aceeaşi limbă, în cor, întocmai ca familiile care asistaseră la ceremonia din amfiteatru în noaptea dinainte.

Beck vorbi iar, apoi se opri şi întinse mâna spre Cristina, scăldată încă într-un fascicul de lumină ce-o decupa din întunericul scenei. Zâmbea mândră în timp ce Beck nu contenea cu invocaţiile. Un alt reflector se aprinse când reverendul se adresă audienţei, uitând-o pe Cristina, iar cu mâna dreaptă făcu un gest circular indicând marginile scenei, aşa cum făcuse şi în amfiteatru. Era o invocaţie ce solicita răspunsul congregaţiei. Iar audienţa îi răspunse, repetând entuziast şi la unison cuvintele reverendului. Brusc lumina se mută de pe Beck pe Luciana, care apăru

cu părul bine adunat la spate şi cu acelaşi machiaj de mai devreme, emanând puterea şi groaza de coşmar pe care-o inspiră vrăjitoria.

În mână avea bagheta rubinie şi se apropie de Cristina din spatele ei. Făcu o pasă circulară pe deasupra capului tinerei. Apoi ochii i se aţintiră asupra adunării şi rosti emfatic o frază. Întreaga ei prezenţă exprima încredere şi putere. Rosti iarăşi aceleaşi cuvinte, apoi se întoarse cu spatele şi traversă scena, iar camerele rămaseră aţintite asupra ei, urmărindu-i mişcările prin ceaţă.

Imaginea ei se vedea acum pe zece monitoare din camera de control: ochii îi rămăseseră fixaţi crud pe ceva aflat în faţa ei. Imediat vreo şase camere au arătat ceea ce privea Luciana.

Demi. Trupul ei legat de o cruce masivă. În ochi i se citea groaza. Era o fiinţă vie aflată în pragul unei morţi sigure şi oribile.

— Dumnezeule, murmură Marten şocat, incapabil să priceapă.

Luciana se opri în faţa ei, exact când cântecul călugărilor reîncepu cu vigoare. Vocile lor urcară în crescendo, apoi coborâră tonul rapid, doar ca să-l ridice iarăşi. Luciana o sfredelea pe Demi cu privirea, într-o atitudine de măreţie şi mulţumire. Demi ridică şi ea ochii şi-o privi drept în faţă, scrutând-o sfidătoare, nelăsând-o să-i citească teama. Luciana zâmbi cu cruzime, apoi se întoarse spre audienţă.

— Voia să ne trădeze întocmai cum au făcut aceştia! zise vrăjitoarea în engleză, arătând cu o mişcare a baghetei înspre capetele fixate de efigiile lui Aldebaran.

Rosti apoi trei cuvinte care se auziră clar, limpede în limba aceea în care vorbise şi înainte şi imediat flăcări albăstrii ţâşniră din ceaţă prin duze de gaz montate în podeaua de sub cele trei capete. Ivirea flăcărilor stârni un strigăt de surprindere în audienţă.

Pe monitoare se vedeau indivizi care se aplecau înainte din fotoliile lor, lungindu-şi gâturile să vadă mai bine. Câteva secunde mai târziu, capetele fură cuprinse de flăcări. O jumătate de minut mai apoi, pielea începu să ardă şi să facă băşici precum carnea pusă la grătar.

Atunci, pe şase dintre monitoare, apăru chipul lui Demi. Ţipa şi tot ţipa. Pe alte patru ecrane, au văzut-o pe Cristina privind alarmată spre Demi, de parcă efectul drogului ce-i fusese administrat anterior se topise şi-şi dădea în sfârşit seama de ce se întâmpla. Ochii i se lărgiră deodată, în clipa în care doi călugări se iţiră din ceaţă şi întuneric şi-o legară strâns şi rapid de tron. Imediat cei doi călugări au dispărut de unde veniseră. În tot acest timp, pe alte monitoare se vedeau arzând capetele tăiate. Iar pe altele, Luciana şi Beck. Imaginile acestea erau întrerupte de cadre cu feţele celor din audienţă. Apoi camerele se fixară în prim-planuri asupra membrilor recenţi ai ordinului.

O fracţiune de secundă mai târziu, se aţintiră asupra „prietenilor foarte dragi” ai vicepreşedintelui – congresmana Jane Dee Baker, secretarul american de stat David Chaplin, secretarul apărării Terrence Langdon, generalul de aviaţie a Statelor Unite şi preşedinte al şefilor de cancelarii reuniţi Chester Keaton, şeful cancelariei prezidenţiale Tom Curran şi confidentul preşedintelui Evan Byrd.

Preşedintele avusese dreptate când spusese că indivizii aceştia aparţineau unei alte specii. Niciunul dintre cei prezenţi acolo nu era numai complice la crimă sau martor al unei execuţii, mai era un cu totul alt aspect al prezenţei lor acolo. Asemenea romanilor ce asistau la spectacolele crude din anticul Coloseum, cei din biserică se aflau acolo şi pentru spectacol, căci le făcea o imensă şi probabil nemărturisită plăcere ceea ce vedeau.

— Acesta-i doar începutul, zise preşedintele cu glasul tremurând de groază.

Erau într-o situaţie care devenise dintr-odată de o mie de ori mai rea decât înainte. Preşedintele ştia asta. Şi mai ştia că nu puteau face absolut nimic.

— Femeile vor fi următoarele pe rug.

156

— Pe naiba. Niciuna nu va arde.

Marten se îndrepta deja spre uşă.

Când puse mâna pe clanţă, Hap îl apucă de braţ şi-l împinse dur în perete.

— Dacă-ncerci să le-ajuţi, pui viaţa preşedintelui în pericol. Pentru că se ştie că e cu tine. Vor şti că se află în această clădire. Ţi-am mai spus, uită naibii de ele. Aşa stă treaba.

— Nu! Nu aşa stă treaba! N-am să îngădui ca femeile alea să fie arse de vii.

Marten se uită mânios la preşedinte.

— Spuneţi-i să-mi dea drumul. Spuneţi-i acum.

— Preşedintele n-are niciun cuvânt de spus în chestia asta, spuse Hap ţinându-l încă pe Nicholas lipit de perete. Am jurat să apăr şi să asigur continuitatea guvernului, să protejez persoana preşedintelui. Nimeni nu iese din camera asta până nu spun eu.

Din nou se auzi cântul corului de călugări care se dispuseseră pe scenă astfel încât formau cifra 8, după care au început ceea ce părea un dans cu o coregrafie minuţios gândită, înconjurându-le pe cele două femei, întâi pe Cristina, apoi pe Demi, şi-apoi reluând circumambulaţiunea aceea. În tot acest timp, cantilena lor ba creştea, ba scădea în intensitate, pe un ton macabru, în acelaşi timp mişcător şi înspăimântător.

— Hap, spuse preşedintele domol, tu cunoşti planul clădirii. Calea pe unde am putea urca chiar în biserică, până la uşa din apropierea altarului, de care ar fi trebuit să mă folosesc ca să apar în faţa acestor indivizi. Cât i-ar lua lui Marten să ajungă până la uşa aceea?

— Dacă nu se întâmplă nimic, vreo patruzeci de secunde cred. De ce?

— Acolo sunt panourile electrice, spuse preşedintele arătând spre uşa îngustă şi încuiată din peretele de lângă el. Îi dăm lui Marten aceste patruzeci de secunde, apoi întrerupem alimentarea cu electricitate. Poate că se vor aprinde câteva lumini de urgenţă, însă, cu excepţia pâlpâirii flăcărilor din duze, tot restul clădirii va fi cufundat în beznă. Erau nişte lanterne în debaraua unde-am intrat prima dată, pe un raft chiar lângă bancul de lucru. Marten, mergi acolo, iei două lanterne, una ţi-o pui în brâu, iar cu cealaltă îţi luminezi calea spre uşa ce dă în altar. Când ajungi acolo, intri şi urci calm pe scenă cu lanterna în mână. Încă mai eşti în uniforma angajaţilor complexului. E întuneric. Nimeni nu ştie ce se întâmplă. Învârţi fasciculul lanternei încoace şi-ncolo ca şi cum ai fi un muncitor venit să repare defecţiunea. Apoi o laşi aprinsă pe scenă, ca să atragă atenţia. Dacă te întreabă cineva ceva, nu răspunzi. Te duci calm în spatele femeilor ca şi cum ai căuta să vezi care-i problema, le tai legăturile şi le scoţi tot pe uşa din spatele altarului. A doua lanternă te va ajuta să găseşti drumul pe scări în jos şi o iei spre coridorul ce dă la uşa din spate, pe unde-am intrat noi în biserică. O să fim deja acolo, aşteptându-vă, după care ieşim toţi afară. Intervalul de timp dintre ieşirea lui Marten din camera asta şi momentul când părăsim clădirea n-ar trebui să depăşească patru, cinci minute. Cel mult şase.

— Vere, zise Marten, toate căile de acces pe unde-am putea ieşi sunt blocate.

— Am o bănuială că în clipa în care întrerupem curentul, încuietorile se deschid automat. N-ar risca să-i prindă într-o cuşcă pe toţi indivizii ăştia aşa de importanţi, dacă ar fi o pană de curent. Dacă o unitate de pompieri ar trebui să spargă uşile ca să-i poată elibera, atunci tot jocul ăsta ar putea fi deconspirat.

Preşedintele se uită la Hap.

— De acord?

— Domnule preşedinte, uitaţi naibii povestea asta.

— Hap, eşti de acord? insistă hotărât preşedintele.

— În privinţa deblocării uşilor, da. Dar cu nimic altceva, nici nu mă gândesc.

Preşedintele nu-i luă în seamă protestele.

— În momentul în care-şi vor da seama că cele două femei au dispărut vor fi şocaţi. Tot locul acesta va fi un haos, se vor panica, astfel că vor trece câteva minute până să-şi dea cineva seama ce s-a petrecut. Dar noi vom fi deja afară atunci, fie în cart, coborând panta dealului, fie vom fi deja departe, dacă Woody vine după noi.

— Domnule preşedinte, nu putem risca…

— Hap, n-avem decât o singură încercare, insistă preşedintele şi mai ferm.

Acesta era modul lui de a acţiona atunci când credea în ceva, însă aprecia şi opinia altuia asupra aceleiaşi chestiuni. Dacă se putea face, voia să ştie. Dacă nu se putea, la fel.

— Poate Marten să facă treaba asta?

— Punând la socoteală întunericul subit, surpriza, intrarea şi ieşirea rapidă… da, cred că s-ar putea face în echipă. Dar un singur om a cărui cunoaştere limitată a locului de acţiune se datorează doar monitoarelor ăstora, ca să nu mai spun că trebuie să lucreze rapid şi pe întuneric… Şi unde mai pui că nu e un oarecare – imediat ce Marten ajunge în lumina arzătoarelor de gaz, Beck îl va recunoaşte. Călugării au să-i sară-n spinare şi, uite-aşa, va fi angajat într-o luptă inegală. Plus că-şi vor da seama că şi dumneavoastră sunteţi pe undeva pe-aproape. E al dracului de riscantă toată treaba asta, domnule preşedinte. Şansele sunt una dintr-o sută.

— Eu şi Marten am fost singuri în tunelurile alea. Şi-acolo ne-am asumat a' dracului de multe riscuri şi nimeni nu ne dădea nici cea mai mică şansă de-a scăpa. Hap, curentul tăiat, încuietorile

deblocate, aceste elemente ne vor permite să decidem noi înşine când acţionăm şi când ieşim. Toţi, inclusiv fetele alea.

Hap trase cu coada ochiului spre Marten, oftă şi-i dădu drumul.

— Bun, zise el, bun, apoi îşi trecu degetele prin păr şi se întoarse cu spatele la ceilalţi.

Cedase nu de mila femeilor sau din cauza personalităţii puternice a preşedintelui, ci din pricina situaţiei. Cedase din acelaşi motiv pentru care fusese până la urmă de acord cu cererea preşedintelui de a-l informa pe Woody şi de a-i ordona să vină după ei să-i scoată de-acolo. Oportunitatea era singurul lui motiv.

Preşedintele avusese dreptate să spună că la un moment dat, a' naibii de curând, trebuiau să se încreadă în cineva şi, în ciuda grijilor pe care şi le făcea în privinţa persoanei căreia să-i acorde încredere, dac-ar fi fost să aleagă pe cineva, în acele condiţii, acela ar fi fost Woody, fie şi numai pentru aptitudinile sale de pilot. Maiorul ar fi putut trece peste vârfurile copacilor, ar fi putut ateriza în parcarea aceea mică din spatele bisericii şi i-ar fi putut lua de-acolo în cea mai deplină siguranţă, mai rapid decât oricine altcineva. Cel mai prost scenariu care-ar fi putut urma era ca Woody să încerce să-i ducă la avionul CIA, însă şi Hap şi Marten erau înarmaţi şi-ar fi putut să-l silească să ducă aparatul la sol oriunde-ar fi vrut ei.

Însă, până atunci, altele erau urgenţele. Oricum ar fi fost, trebuiau să iasă din biserică şi să-i trimită mesajul maiorului. Întrerupând curentul în biserică, ar fi deblocat probabil încuietorile şi le-ar fi permis să-şi aleagă ei înşişi momentul când ieşeau, în loc să trebuiască să aştepte încheierea ceremoniei, lăsându-se astfel la voia celor ce se mai puteau întâmpla pe urmă.

La toate astea se adăuga faptul că încercarea lui Marten de a le salva pe cele două femei ar fi produs o serioasă dezordine în ceremonia din

biserică. Orice-ar fi făcut Marten din momentul în care intra pe uşa dinapoia altarului, trebuia să se întâmple rapid şi încă în beznă, din cauza căreia Beck, Luciana, călugării, toată lumea ar fi fost luată completamente prin surprindere. Poate că Marten şi femeile aveau să scape, poate că nu; oricum ar fi fost, confuzia avea să stăpânească întreaga adunare din biserică. Iar Hap considera că această derută avea să-i ofere cea mai bună ocazie să-l scoată pe preşedinte viu de-acolo.

— Eu, interveni brusc José, după care se uită la preşedinte şi-i spuse: Am înţeles câte ceva din ce-aţi discutat. Am să merg eu cu domnul Marten. O să facem împreună „echipa” de care spunea Hap.

Preşedintele îl privi pe tânărul spaniol cu luare aminte, apoi îi zâmbi.

— *Gracias,* îi spuse, apoi le traduse celorlalţi.

— Da’ ce dracu’ ar putea face pustiu’ decât să ne stea-n drum? întrebă Hap.

— Ar putea face o diversiune, spuse grăbit Marten. E spaniol, e îmbrăcat în uniforma angajaţilor complexului. Ar putea fi primul care iese pe scenă cu lanterna în mână. Dacă cineva îl întreabă ceva, poate să spună că e o pană de curent şi că i s-a cerut să verifice.

Marten se opri, apoi adăugă:

— Îmi dă timp, Hap. Treizeci de secunde, un minut în care toată lumea e cu ochii pe el, iar eu, în partea din spate a scenei, pot să mă apropii de cele două femei.

— Bine, acceptă Hap.

Încă o carte de jucat pentru ei în biserica întunecată, oferindu-le avantajele pe care le putea aduce o uşoară complicaţie a acţiunii, cu tot atâtea şanse în plus de a-l scoate pe preşedinte.

Imediat Harris făcu semn cu capul spre uşa îngustă din perete.

— Hai să deschidem uşa asta şi să ne uităm la panourile electrice. Trage-n încuietoare – n-avem timp să căutăm un alt mod de-a o deschide.

De-ndată Marten scoase Sig Sauerul din curea, apoi îşi scoase cămaşa şi-o înfăşură strâns pe ţeava pistolului, improvizând un amortizor, moment în care se auzi iarăşi cântul călugărilor. Răsuna puternic, plin de forţă, sigur de sine, de parcă ar fi fost preambulul unui eveniment. Brusc, un zid de flăcări roş-albăstrii ţâşni din ceaţă şi un ţipăt general se auzi dinspre audienţă, când, într-o clipită, văpaia o înconjură mai întâi pe Demi, apei pe Cristina.

— Dumnezeule, nu se poate, oftă preşedintele cu ochii la monitoare.

O văzură pe Demi pe zece monitoare zbătându-se cu furie, trăgând de legăturile cu care era înţepenită de crucea lui Aldebaran, însă zbaterea îi era în van, iar Demi ştia asta. Cu ochii măriţi de groază, se holba la flăcările ce o înconjurau, apoi se uită la Cristina.

— Călătoria taurului a fost o minciună! îi strigă ea. A fost o cursă. Ai fost înşelată! Familia ta a fost înşelată! De secole, toate familiile celor ca noi au fost minţite şi înşelate. Credeai că eşti părtaşă la ceremoniile sacre ale unei religii…? Ei bine, da, e religie, spuse ea întorcând ochii spre audienţă. Dar nu a ta. Ci a lor.

Au văzut-o pe Luciana zâmbind, jubilând, apoi înaintând spre partea din faţă a scenei şi, ca o mare tragediană, îşi azvârli braţele spre adunare strigând ceva în limba aceea nemaiauzită. Toţi ca unul repetară cuvintele ei. Apoi Luciana vorbi iar cu ochi scăpărători, accentuând fiecare cuvânt, pronunţându-l răspicat de parcă ar fi invocat zeii Antichităţii. Apoi, fără vreun preambul, îşi adună braţele pe piept şi se retrase cu spatele, dispărând în ceaţă.

Câteva secunde mai apoi, o siluetă într-o robă neagră cu gluga trasă pe cap apăru din exact acelaşi loc unde dispăruse Luciana. Traversă scena până în faţă şi-şi înălţă fruntea.

Era Beck.

Îşi ridică braţele cu încetineală spre adunare şi vocea sa sonoră şi melodioasă, vorbind în aceeaşi limbă ca şi Luciana, declamă ceea ce părea a fi o oraţie. De cum o încheie, adunarea îi răspunse. Şi iarăşi Beck predică, şi auditoriul îi răspunse iar. Beck continuă în acelaşi fel şi de fiecare dată invocaţia sa izbucnea tot mai puternică de parcă ar fi vrut să coboare cerurile pe pământ.

Audienţa îi dădu replica de fiecare dată şi de fiecare dată Beck grăi cu şi mai multă putere. Răgetele sale pătimaşe, avântate şi fervoarea lui creşteau şi tot creşteau în intensitate, neobosite, infernale. Era un spectacol extraordinar, foarte bine regizat, menit să facă sângele să fiarbă în vine şi să facă de neuitat emoţia acestei experienţe intim împărtăşite de cei prezenţi în acel spaţiu extrem de bine protejat. Iar Beck o ţinu aşa întruna, până când întreaga biserică părea că e gata să se prăbuşească zguduită răcnetele sale.

Scenele acelea s-ar fi putut foarte bine petrece în Roma antică.

Sau în Germania nazistă.

157

Paf! Paf!

Cu două focuri, Marten spulberă încuietorile uşii camerei unde se aflau siguranţele electrice, iar Hap trase uşa la o parte într-o clipită, după care, împreună cu Nicholas şi cu preşedintele, intră în acea mică încăpere. Chiar în faţa lor se afla un uriaş panou electric cu mai mult de douăzeci de siguranţe, toate având etichete în spaniolă ce explicau pentru ce parte a bisericii era fiecare din acele circuite. Sus de tot erau două întrerupătoare mari cu inscripţia *Alimentación Exterior* în caractere negre, aldine. Exact pe acelea le căuta preşedintele.

— S-ar putea să mai fie şi alte tablouri electrice în clădire, dar astea două ar trebui să taie curentul peste tot.

— Uşa asta pe care tocmai am intrat, zise Hap uitându-se împrejur, nu e o intrare de urgenţă. E singura intrare. Cineva a vrut să aibă controlul complet asupra oricui ar fi intrat aici.

— Foxx, zise Marten.

Ceva îi atrase atenţia: o a doua uşă îngustă, tot din oţel şi tot îngropată în peretele solid de ciment, în fundul încăperii. Ca şi prima, şi uşa aceasta avea balamale încorporate, dar n-avea nicio încuietoare vizibilă şi nici vreo clanţă. Însă, în centrul peretelui de deasupra ei, era acelaşi tip de senzor cu infraroşii pe care-l văzuseră montat pe peretele de lângă imensa poartă de oţel din capătul galeriei monoşină.

Marten se apropie de ea, uitându-se când la peretele acela, când la cel de lângă, cel care despărţea camera de control video de cea în care erau tablourile electrice. Pereţii se întâlneau în unghi drept, cum era şi firesc. Doar că peretele de-aici era cu vreun metru mai în afară decât peretele

corespondent din încăperea în care erau monitoarele.

Dintr-odată i se zbârli părul pe ceafă. Se întoarse spre Harris şi-i spuse:

— Toate monitoarele şi toate camerele de supraveghere, mişcările lor automate, întreruperile şi schimbările de planuri, ce par regizate dinainte… pun pariu că de cealaltă parte a acelei uşi e vreun fel de aparat care a înregistrat totul, un computer sau poate altceva. Indivizii ăştia înregistrează tot: numele celor din audienţă, locuri şi date de naştere, prim-planurile cu feţele lor, probele ADN şi, bineînţeles, spectacolul. Totul este stocat pe un *master disk* sau pe un hard sau şi pe una, şi pe alta. Orice-ar fi acolo, trebuie că este echivalentul contemporan al străvechiului „catastif bine păzit”. E propria lor protecţie împotriva lor înşişi. Aceste două încăperi securizate sunt construite una lângă alta precum buncărele militare. Şi asta, ca toate celelalte, e lucrarea lui Foxx, este asigurarea sa de căpătâi. Probabil că e indestructibilă, nici focul, nici chiar explozibilii n-ar putea-o distruge. Şi e făcută în aşa fel încât nimeni să nu poată intra aici fără acordul sau fără ştiinţa sa. Toată aparatura electronică e atât de bine gândită încât să poată înregistra toată desfăşurarea fără ca măcar să o atingă cineva; în acelaşi timp s-a asigurat că nimeni nu s-ar putea apropia de pupitrul de comandă astfel încât să le poată dăuna în vreun fel. Spuneaţi că nu aveţi dovezi, domnule preşedinte. Dacă am dreptate, dincolo de uşa asta se află o adevărată comoară de informaţii.

Vocile călugărilor se ridicară iarăşi, auzindu-se în boxele din camera de supraveghere. Cei trei se întoarseră acolo. Câteva secunde mai târziu, Beck rosti emfatic o frază, iar litania călugărilor crescu în intensitate. Brusc, un al doilea val de flăcări ţâşni de sub ceaţă, înconjurându-le pe cele două femei ca nişte şerpi de foc. Şi acesta era ca cel dintâi cerc de foc, ce încă mai ardea, doar că era

mai aproape de ele. Un divertisment amăgitor asemănător unui număr de striptis, cu diferenţa că aici nu era vorba de niciun fel de erotism, ci de o crimă cu o coregrafie odioasă, menită să producă cât mai multă suferinţă.

Marten îi aruncă o privire lui José, care era deja în pragul uşii, apoi se uită la Hap.

— Trage în balamale. Dacă nici aşa n-o poţi deschide, încearcă să ţinteşti senzorul de deasupra uşii, îi spuse şi, scoţând din buzunarul hainei gadgetul lui Foxx ce semăna cu un BlackBerry, i-l puse în palmă lui Hap. I-a aparţinut lui Foxx. Am încercat să-l fac să funcţioneze şi înainte, dar n-a mers. Tu trebuie c-ai fost antrenat în chestii de-astea, poate reuşeşti.

Se întoarse spre preşedinte.

— Plecăm. În patruzeci de secunde, întrerupeţi curentul.

— Noroc, vere, spuse preşedintele.

Pentru un foarte scurt moment, privirile li s-au întâlnit şi amândoi au ştiut că se vedeau, poate, pentru ultima oară.

— Şi vouă la fel.

— Marten, două chestii, propuse Hap. Vă dau şaizeci de secunde în plus.

— De ce?

— Ca să ajungeţi la femei trebuie să treceţi prin cercurile alea de foc. Opriţi-vă la uşa pe care scrie WC şi udaţi-vă hainele şi părul. Asta o să vă mai ia un minut. Apoi, pun pariu pe un milion de dolari că fraţii sunt înarmaţi. Trebuie să aibă ceva arme pe sub sutanele alea. Dacă vreunul din ei face o mişcare în direcţia voastră, împuşcaţi-l în mutră. Aşa o să-i speriaţi pe ceilalţi.

— Sper, zise Marten şi se uită la José. Lasă-ne să ieşim, îi spuse apoi lui Hap.

158

1 MINUT ŞI 38 DE SECUNDE

Încuietoarea uşii ţăcăni în urma lor. Marten scoase Sig Sauerul de la brâu şi o luară înainte pe coridor.

1 MINUT ŞI 32 DE SECUNDE

Ajunseră la uşa debaralei şi intrară.

1 MINUT ŞI 28 DE SECUNDE

Marten luă două lanterne de pe raftul de lângă bancul de lucru şi-i întinse una lui José, apoi luă din rastelul unde erau agăţate o pereche de foarfeci de tinichigerie.

1 MINUT ŞI 24 DE SECUNDE

Marten închise uşa debaralei şi o luară iarăşi pe coridor, îndreptându-se spre toaletă.

1 MINUT ŞI 20 DE SECUNDE

Cât timp Marten îşi scoase uniforma, José stătu cu ochii la uşă. Întâi cămaşa, apoi pantalonii, după care le înmuie pe toate în vasul de toaletă. Când au fost ude leoarcă, le trase iar pe el şi se opri la chiuvetă să-şi ude părul.

Exact şaizeci de secunde mai târziu, au ieşit din toaletă.

19 SECUNDE

Erau la baza scărilor şi o luară în sus, Marten primul, cu lanterna şi foarfecele la brâu, cu Sig

Sauerul în mână, încercând să reconstituie în minte scena, altarul din spatele acesteia, uşa dinapoia altarului pe unde aveau să intre. Se mai gândea şi la lămpile de avarie ce aveau să se aprindă imediat ce avea să fie întrerupt curentul şi se întreba unde erau amplasate şi cât de puternică putea fi lumina pe care o dădeau.

Marten luase la el foarfecele de tinichigerie ca să taie legăturile femeilor, acum însă îşi făcea griji în privinţa materialului din care erau făcute acestea. Dacă foarfecele nu aveau să-i fie de folos, singura alternativă era să descarce câteva gloanţe în legături. Ceea ce ar fi fost oricum dificil şi în alte circumstanţe, căci trebuia să tragă foarte rapid şi cu o precizie extremă, ori acolo în biserică avea să fie întuneric. În cazul lui Demi situaţia era şi mai complicată decât în cazul Cristinei, căci era imobilizată nu numai de încheieturi şi de glezne, dar şi împrejurul gâtului. O lovitură ratată putea să-i fie fatală.

14 SECUNDE

Ajunseră în capul scărilor, de unde se vedea coridorul lateral despre care vorbise Hap. Marten îl conduse rapid pe José pe acel coridor.

10 SECUNDE

Au ajuns în capătul coridorului. Uşa era chiar în faţa lor. Dintr-odată, Marten se încruntă la gândul că probabil era blocată. Răsuci clanţa. Se auzi un pocnet slab şi mecanismul cedă. Marten împinse uşa cât putut de încet. Uşa se întredeschise, nu mai mult decât o crăpătură. Marten o închise înapoi.

6 SECUNDE

Nicholas se uită la José. Tânărul spaniol zâmbi şi dădu din cap. – *Gracias, José, gracias.*

Tânărul zâmbi iar şi-l bătu pe umăr pe Nicholas, care-i întoarse gestul.

Pustiu' ăsta era incredibil! Ar fi putut face orice. Şi chiar făcuse.

2 SECUNDE

Una! Coridorul se cufundă în beznă.

159

9:16 A.M.

Marten şi José păşiră dincolo de uşă în întuneric. La şapte-opt metri în faţa lor se vedea scena învăluită în ceaţă, în mijlocul căreia erau cercurile de foc ce le înconjurau pe Demi, în dreapta, şi pe Cristina, în stânga. Deocamdată, din fericire, niciuna nu fusese cuprinsă de flăcări.

Din câte-şi dădea Marten seama, mai rămăsese să se aprindă un inel de duze de gaz, iar acela era chiar sub picioarele celor două femei. Odată ce se deschideau duzele acelea şi se aprindeau, ar fi început să ardă şi urletele lor ar fi invadat totul. În mod evident, cabaretul infernal al conventului fusese gândit să producă cât mai mult suspans şi dramatism înainte să înceapă realmente crimele. Oricât de odios era, tocmai această succesiune ritmată de episoade, întocmită cu bună-ştiinţă, le păstrase în viaţă pe cele două femei până în acel moment.

— Hai, şopti Marten şi amândoi se strecurară prin beznă în dreapta altarului.

De-acolo puteau să-i desluşească pe membrii congregaţiei, cu toţii discutând confuzi despre brusca întrerupere a curentului.

Erau o masă de contururi vagi, luminaţi doar de slabele raze de lumină ce veneau dinspre cele trei vitralii situate foarte sus şi de la cele vreo şase lămpi de avarie dispuse deasupra ieşirilor din sală ce duceau către poarta principală a bisericii. În rest, domnea întunericul.

Marten îl prinse pe José de braţ şi, cu un gest semicircular al mâinii, îi indică să meargă în faţa scenei şi să apară audienţei venind din lateral. Abia odată ajuns acolo putea să-şi aprindă lanterna şi să

înceapă diversiunea în chip de angajat la întreţinere al complexului.

9:17 A.M.

— Ce s-a întâmplat?

Luciana dădu de Beck şi de alţi trei călugări adunaţi unul lângă altul în semiîntunericul din imediata apropiere a scenei.

— Nu ştiu, am deschis cele două tablouri de siguranţe din navă. Totul era în ordine, zise Beck repezit, apoi se întoarse iute spre unul dintre fraţi.

— Fiţi cu ochii la uşi, nimeni nu iese, nimeni nu intră. Şase oameni să păzească sectorul unde se află vicepreşedintele. Nu ştim ce poate însemna chestia asta.

9:18 A.M.

— Unde şi ce, mai precis? îl întrebă căpitanul Diaz în spaniolă pe un ins creţ şi masiv în pantaloni şi tricou albe.

Cei doi erau nas în nas în mijlocul spălătoriei complexului Aragon. Bill Strait, James Marshall şi trei ofiţeri ai CNP se plimbau nervoşi la câţiva paşi distanţă.

— Patru uniforme curate ale personalului de serviciu lipesc, spuse precipitat responsabilul spălătoriei. Cel care descuie uşile face inventarul în fiecare dimineaţă. Iar cel din schimbul de noapte încuie peste tot şi face iarăşi inventarul. Pentru că e duminică şi din pricina trupelor de ordine prezente, avem foarte puţin angajaţi la serviciu. Abia ce le-am numărat iar, acum vreo zece minute.

Diaz se întoarse rapid spre Marshall şi Strait.

— Patru uniforme de-ale personalului lipsesc. Tipul a descoperit dispariţia lor puţin după ora nouă.

<u>ÎN ACELAŞI TIMP</u>

Hap înjură în gura mare când şurubelniţa uzată pe care-o luase din debara scăpă din canelurile ultimului şurub din cele opt. Deja ar fi trebuit să fie afară şi să trimită mesajul către Woody, cerându-i ajutorul. Dar, în loc de asta, erau tot în buncărul lui Foxx, căznindu-se să scoată cutiile a două computere legate în reţea, în încercarea de a lua hard-disk-urile cu ei. Preşedintele insistase repetând ceea ce spusese Marten, că acele harduri erau, foarte probabil, tocmai ADN-ul conventului şi „un tezaur de informaţii capitale". În ciuda protestelor lui Hap şi a secundelor preţioase care treceau, Harris refuzase hotărât să plece fără să fi făcut tot ce le stătea în putinţă să le ia cu ei. În momentul acela, Hap ştiu că nu avea de ales decât să-i facă pe plac şi-i spuse preşedintelui că nu puteau sta mai mult decât cele patru, cinci minute pe care i le dăduseră lui Marten să scoată femeile din biserică.

Să intre în buncăr a fost uşor. Se folosise de pistolul automat şi trase câte un glonţ în fiecare încuietoare, dar fără să facă mai mult decât nişte zgârieturi în oţelul uşii. Nu le rămăsese altceva de făcut decât să încerce gadgetul acela al lui Foxx.

Marten avusese dreptate când îi spusese lui Hap că fusese probabil pregătit pentru chestiuni din astea. Chiar fusese. Înainte să intre în echipa prezidenţială fusese şeful biroului operaţional al unităţii de infracţiuni electronice din Miami, unde activase şi în calitate de expert în infracţiunile în care se folosea tehnologie avansată. Studie gadgetul portabil al lui Foxx şi îşi dădu repede seama că nu era un instrument de comunicare, ci, mai degrabă, un computer. La o privire mai atentă, observă că era de fapt un fel de superprocesor miniatural, unul care, cel mai probabil, folosea diamante sintetice perfecte, astfel încât aproape că nu genera căldură, ceea ce-i permitea operaţiuni de

foarte mare viteză pentru un instrument totuşi atât de mic. Lucrase înainte cu astfel de prototipuri de laborator şi bănuia că cel al lui Foxx nu prezenta decât mici diferenţe faţă de acelea. Avusese dreptate. Nu i-au trebuit decât şapte încercări să spargă codul criptat al lui Foxx şi să deschidă uşa buncărului.

— În sfârşit! Drăcia dracului! murmură Hap când reuşi să defileteze şi ultimul şurub şi deschise cele două cutii centrale.

La prima vedere, circuitele interne ale celor două computere păreau extrem de complicate, însă hardurile erau uşor accesibile. Ceva nu-i plăcea totuşi lui Hap.

— Domnule preşedinte, sunt sigur că hardurile astea au o parolă. Dacă le demontez fără să introduc parolele sunt şanse foarte mari ca fişierele lor să fie corupte, de nu chiar distruse. Iar timpul nostru se scurge repede. Ori le scot acum şi riscăm, ori pur şi simplu le lăsăm naibii şi plecăm de-aici. Dumneavoastră decideţi.

— Scoate-le, Hap, Scoate-le acum.

160

<u>9:19 A.M.</u>

José aproape ajunsese în faţa scenei. La stânga sa, dar ceva mai în spate, îl vedea cu coada ochiului pe Marten mişcându-se în direcţia celor două femei. Dintr-odată José înţepeni pe loc. Beck traversa scena, venind de-a dreptul spre el. Într-o clipită, José se dădu înapoi. În acelaşi moment, Beck se opri şi se adresă audienţei.

— Prieteni, spuse el în engleză, avem de-a face cu o simplă pană de curent, nimic altceva. Aveţi răbdare împreună cu noi câteva momente, până vom rezolva această problemă.

Prin adunarea celor două sute de invitaţi se auzi un murmur de nelinişte.

— Hei, tu, se răsti o voce în spaniolă.

José se răsuci şi văzu doi fraţi în sutane negre sărind pe scenă şi pornind spre el.

— Tu cine eşti? se răţoi unul dintre ei, tot în spaniolă. Şi ce faci aici?

José privi cu coada ochiului împrejur şi-l văzu pe Beck uitându-se înspre el. Imediat îşi aprinse lanterna.

— Sunt de la întreţinere, răspunse José. Am venit să văd care-i problema.

— Cine te-a trimis? Cum ai intrat în clădirea asta?

Cu Sig Sauerul într-o mână şi cu foarfecele de tinichigerie în cealaltă, cu părul şi hainele ude, Marten se mişca precum o umbră pe scenă, înapoia flăcărilor. Încă două, trei secunde şi ajunse la ele. Demi era la mai puţin de doi metri de el, de cealaltă parte a flăcărilor, iar Cristina cam la aceeaşi distanţă, în stânga lui. Fierbinţeala emanată

de arzătoare era de-a dreptul insuportabilă şi ambele femei păreau a fi într-o stare de prostraţie.

Marten îl văzu pe José aproape de scenă, mai în faţă, vorbind cu doi călugări. Îl văzu şi pe Beck îndreptându-se spre ei, apoi oprindu-se şi privind în direcţia celor două femei. La fel de iute se uită şi de cealaltă parte a flăcărilor exact în direcţia lui Marten. În clipa următoare privirile li se întâlniră, iar Marten reuşi să desluşească uluirea de pe chipul preotului. Uluiala deveni imediat recunoaştere şi înţelegerea celor ce se petreceau. Beck îi întoarse spatele grăbit şi dispăru în beznă.

Marten se uită iar la cele două tinere. Inspiră adânc şi-şi ţinu respiraţia, apoi îşi ridică antebraţul în dreptul feţei să se protejeze şi păşi în flăcări.

9:20 A.M.

Beck coborî în fugă de pe scenă şi o luă pe coridorul ce ieşea din navă, cât se poate de hotărât să execute planul stabilit de multă vreme.

— Reverend Beck, o auzi pe Luciana strigând în urma lui.

Se întoarse. Era la vreo patru metri în spate, pe coridor.

— Anunţă asistenţa că serviciul divin s-a încheiat, îi spuse el vrăjitoarei. Pana de curent a deblocat ieşirile. Toată lumea trebuie să părăsească această clădire şi să se îmbarce de urgenţă în autocare. Ia măsuri ca fraţii să nu lase pe nimeni să intre.

— Ce s-a întâmplat?

— Douăzeci şi cinci, spuse reverendul, apoi îi întoarse spatele şi plecă grăbit încotro pornise.

— Douăzeci şi cinci, îngână Luciana şi ştiu imediat ce s-a întâmplat şi ce avea să se întâmple curând.

Aveau să fie douăzeci şi cinci de ani, cum le spusese Foxx, de când începuseră construcţiile – a complexului Aragon, a tunelurilor, a şinei, a

laboratoarelor subterane, tot ce era acolo – şi până când totul avea să fie închis şi distrus.

Iar în ziua aceea, în aceeaşi dată chiar, se împlineau cei douăzeci şi cinci de ani şi totul avea să se sfârşească. Din punctul de vedere al Lucianei, aşa şi trebuia. Apariţia lui Demi Picard fusese un semn. Dragostea neţărmurită pentru mama ei fusese un blestem. Unul mai rău decât îşi putuseră închipui. Iar Luciana ştiuse asta din clipa în care o văzuse.

9:21 A.M.

— Demi, Demi! strigă Marten scuturând-o, încercând s-o smulgă din amorţeală.

Văzu că îi tremurau pleoapele.

— E-n regulă! Nu mişca, spuse el grăbit, apoi puse lamele foarfecelui pe legătura ce-i imobiliza gâtul de crucea lui Aldebaran.

Faţa şi mâinile lui Marten străluceau de sudoare; se străduia din răsputeri să nu respire în fierbinţeala pârjolitoare şi de-a dreptul insuportabilă.

— Nu mişca, spuse el expirând şi strângând lamele peste legături.

Fără niciun efect. Strânse iar foarfecele şi de data asta lamele muşcară din legături şi le făcură să cedeze. Capul lui Demi căzu înainte, apoi îşi reveni, iar el băgă de seamă că se uita incredulă la el.

— Domnule Marten, strigă José de undeva din cealaltă parte a flăcărilor.

Nicholas ridică privirea tocmai la timp s-o vadă pe Luciana venind în partea din faţă a scenei, apoi o auzi începând să le spună ceva invitaţilor.

Apoi îi zări pe cei doi călugări ce veneau spre el prin flăcări, unul după altul, cu pistoale mitralieră în mâini.

Bum! Bum!

Marten scosese Sig Sauerul şi trase fără să se uite. Faţa primului călugăr se dezintegră, iar individul căzu pe spate în stratul de ceaţă.

Bum! Bum!

Marten trase iar. Al doilea frate se pierdu în întuneric.

Apoi îi auzi pe delegaţi strigând toţi ca unul.

— José! José! strigă Nicholas, tăindu-i lui Demi legăturile de la mâini şi de la glezne.

Genunchii lui Demi se înmuiară, iar tânăra era gata să cadă când o luă de lângă cruce. Îşi petrecu o mână pe după talia ei, încercând s-o ţină în picioare. Apoi José trecu şi el prin flăcări, cu părul şi uniforma arzând.

Pe neaşteptate se auzi o rafală de pistol-mitralieră. Un glonţ îi ciupi o ureche lui Marten. Un altul îi fripse obrazul. Altele împroşcară crucea unde până cu câteva clipe înainte fusese Demi.

Bum! Bum!

Fără să vadă, Marten trăgea în direcţia de unde se auzise rafala, dincolo de flăcări. Alte rafale urmară. Un potop de gloanţe se năpusti asupra lor prin peretele de foc.

Bum! Bum!

Marten trase şi el şi rafalele de mitralieră încetară. Se întoarse şi o împinse pe Demi în braţele lui José.

— Fugi! strigă el. Pleacă! Hai, dă-i drumu'!

Mai apucă să vadă, pentru un foarte scurt moment, cum José se muncea s-o treacă pe Demi dincolo de flăcări, pe scenă, apoi Nicholas se răsuci în direcţia Cristinei, s-o elibereze. În acel moment, ultimul cerc de duze de gaz se aprinse şi dintr-odată Marten se pomeni prins în mijlocul unui iad de flăcări. Urlă şi întinse la nimereală foarfecele, încercând să prindă legăturile care o imobilizau.

Apoi încremeni.

O bună parte din capul Cristinei nu mai era, fusese ciuruit de rafalele pistoalelor-mitralieră.

În clipa următoare, coama ei bogată de păr negru se aprinse. Pentru o fracţiune de secundă, ochii lui Marten cuprinseră acest spectacol de oroare desăvârşită. Apoi, cu părul ars, cu mâinile şi faţa pârlite, se răsuci şi sări afară din potopul de flăcări.

161

9:23 A.M.

Camera aceea se afla la capătul îndepărtat al întunecatului coridor. Ca şi camera de control sau cea a panourilor electrice, care se aflau dedesubtul acesteia, era doar cu ceva mai mare decât un buncăr de ciment. Beck ajunsese acolo trecând de două uşi. Prima era din lemn şi sculptată manual ca toate celelalte uşi din biserică, accesul făcându-se doar datorită unui card de securitate coroborat cu un cod de introdus printr-o tastatură electronică. A doua uşă, situată la doar un metru de prima, era din oţel, de dimensiuni mari şi pentru deschiderea căreia era necesar un alt cod, ce deschidea o singură fantă aflată deasupra ei, unde trebuia introdusă o cheie specială pe care Beck o primise de la Foxx. Odată intrat, se aşeză la un pupitru de comandă de doi metri lungime ce arăta de parcă aparţinea celor de la NASA şi care conţinea o serie de monitoare, cadrane, comutatoare şi aparate de măsură, asemănătoare celor dintr-o centrală industrială de transport de gaze naturale, ceea ce de fapt acea încăpere chiar era. Acolo n-ai fi zis că restul clădirii rămăsese fără curent electric. Becurile, monitoarele, comutatoarele, cadranele şi instrumentele de măsură funcţionau perfect, întregul sistem fiind alimentat de baterii din polimeri de mare putere, fabricate în China.

Beck inspiră adânc, apoi studie atent şirul de cadrane etichetate din faţa lui. Printre care:

Convertizor de presiune

Distorsiuni de presiune

Controlul deferlării centrifuge şi al pulsaţiilor

Controlul vibraţiilor conductelor

Optimizarea configuraţiei în conducte

Controlul şi detectarea scurgerilor de gaz

Vibraţiile compresorului.

Beck le citi etichetele cu satisfacţie, apoi îşi luă privirea de la ele şi unul după altul plesni cinci comutatoare. Apoi scoase o a doua cheie, o introduse în locaşul ei din tabloul de comandă şi o răsuci. Imediat după aceea, şase aparate de măsură îşi schimbară culoarea de la roşu la verde strălucitor. Un cronometru digital se porni la 60 de minute. Beck scăzu timpul la doar cincisprezece minute şi-l lăsă aşa.

— Douăzeci şi cinci, murmura. Douăzeci şi cinci.

Departe, în subteran, în sala motoarelor, un motor de două mii de cai putere acţiona turbinele unui compresor centrifug de gaze. Pentru cea mai mare parte a ultimelor două ore se pompaseră gaze printr-o reţea de conducte largi de cinzeci de centimetri şi prin duze de cincisprezece, umplând kilometrii de tunel ai vechilor mine, dar şi galeria prin care trecea monoşina, laboratoarele lui Foxx, spaţiile de lucru şi celulele de depozitare cu un gaz extrem de inflamabil, letal. Chiar şi biserica avea să se umple de gaz în cele din urmă; injectarea acestuia trebuia să înceapă imediat ce scena hidraulică cobora iarăşi în sala ascunsă dedesubt, iar duşumeaua bisericii aluneca la locul ei, odată ce se încheia serviciul divin, iar forţele de ordine mai inspectau o dată clădirea înainte să plece. Acesta fusese planul iniţial.

Dar apariţia lui Marten schimbase planul. În absenţa lui Foxx, autoritatea îi revenea lui Beck, conform reglementărilor atent gândite ale conventului pentru succesiunea la comandă. În timp ce programele generale ale conventului erau în sarcina membrilor americani în acel an, căci preşedinţia acestuia era ocupată prin rotaţie, siguranţa proiectului Aragon îi revenea oficial, după moartea lui Foxx, lui Beck. Ceea ce însemna

că distrugerea de mult plănuită a complexului era în întregime în mâinile reverendului.

Beck verifică cadranele şi monitoarele încă o dată. Mulţumit de ceea ce văzuse, se uită apoi la cronometru. Imediat ce-l pornea, acesta avea să deschidă duzele din subsolul bisericii, iar clădirea avea să se umple cu gaz. În cincisprezece minute aveau să atingă nivelul arzătoarelor deja aprinse de pe scenă. Iar când avea să se întâmple asta, clădirea şi tot restul aveau să explodeze. În acelaşi moment, urmau să se declanşeze mecanismele de aprindere din tuneluri, ceea ce ar fi iscat un potop de flăcări cu o temperatură de 2500° ce avea să mături toate spaţiile subterane. Autorităţile vor spune că a fost o „acumulare lentă de metan de-a lungul timpului" şi o vor lega de explozia ce avusese loc cu o zi înainte, cea care zguduise temeliile mănăstirii Montserrat. Holocaustul acela avea să fie lăsat să se stingă de la sine şi probabil aveau să treacă săptămâni, dacă nu chiar luni, până să se întâmple asta. În cele din urmă nu va mai rămâne nimic decât tunelurile prăbuşite şi cenuşă încinsă.

Cu trei decenii în urmă, membrii conventului căzuseră de acord asupra unei strategii pe termen lung în privinţa Orientului Mijlociu şi angajaseră un discipol nou, la vremea aceea, pe nume Merriman Foxx, să conceapă un plan. Trei ani mai târziu, Foxx l-a prezentat conducerii. Planul său prevedea, cu termene precise, ce anume trebuia făcut şi unde, cât avea să coste şi cât timp va dura şi ce urma să se întâmple după aceea. A fost aprobat şi s-a trecut la punerea lui în practică. După doi ani, deja fusese cumpărat terenul şi începuse construcţia a ceea ce fusese numit complexul hotelier Aragon. Acum, douăzeci şi cinci de ani mai târziu, Beck, folosindu-se de întreaga autoritate cu care fusese învestit, preluase controlul şi redusese timpul până la dispariţia complexului.

— Douăzeci şi cinci, repeta el, ca un omagiu final adus autorităţii şi propriei sale loialităţi, apoi porni cronometrul.

Se întoarse imediat către un mic computer aflat lângă el, scoase un ThumbDrive din buzunar şi-l introduse în portul USB, apoi se uită pe ecranul de deasupra lui. O clipă mai târziu apăru o casetă în care i se cerea să introducă o parolă. Degetele lui începură să lucreze pe tastatură, scriind parola, apoi o mai scrise o dată. O jumătate de secundă mai târziu mişcă cursorul pe partiţia C:, apăsă butonul stânga al mouse-ului, după care trase întregul lui conţinut pe A:. Zece secunde mai târziu, respectând protocolul, retrase hardul extern din portul USB şi-l puse la loc în buzunar.

Întreruperea curentului afectase întreaga clădire, mai puţin acea încăpere şi generatorul de avarie ce alimenta computerul principal din buncărul de dedesubt, acolo unde erau înregistrate şi stocate arhivele conventului. Cele două computere erau legate în reţea, aşa că indiferent ce s-ar fi întâmplat acolo, aceeaşi informaţie reduplicată era stocată şi în computerul pe care lucra Beck. Acelea erau fişierele şi informaţia pe care Beck le copiase în bunăstare pe ThumbDrive.

Reverendul se ridică şi aruncă o ultimă privire împrejur. Mulţumit că toate erau în regulă, plecă, blocând uşile în urma sa. Era ora 9:25 a.m. La 9:40 fix, nivelul gazului avea să ajungă la arzătoarele aprinse de pe scenă, iar infernul urma să se dezlănţuie.

162

9:27 A.M.

Cu nervii întinşi la maximum, cu pistolul-mitralieră în mână, Hap îl trase pe Harris în sus pe scări şi apoi de-a lungul coridorului ce ducea spre ieşirea din spate a bisericii. Trecuseră deja patru minute peste timpul pe care-l alocaseră pentru Marten şi José ca să scoată femeile din biserică, iar agentului nu-i plăcea deloc asta. Că avea cele două harduri ale computerelor lui Foxx în buzunarele pantalonilor era o consolare prea măruntă pentru el. Părerea lui rămăsese aceeaşi ca atunci când îl avertizase pe preşedinte că fără să introducă o parolă corectă înainte de a le scoate, conţinutul hardurilor va fi corupt, deci ar fi fost inutile. Iar nişte harduri inutile pentru viaţa preşedintelui era un schimb absurd. Acum însă treaba era făcută şi nu le rămânea decât să o ia la picior. Asta şi făceau.

La zece metri în faţa lor era uşa ce dădea în parcarea din spatele bisericii unde lăsaseră cartul. Hap îşi scoase BlackBerry-ul, cu mesajul către Woody scris, gata să fie trimis în clipa în care ieşeau din clădire, dacă avea semnal.

Le mai rămăseseră trei metri, treceau prin dreptul treptelor pe unde o apucaseră Marten şi José ca să ajungă în partea centrală a bisericii, când Hap surprinse privirea neliniştită a preşedintelui ce se uita în direcţia aceea. Era linişte şi întuneric, iar Hap ştia la ce se gândea preşedintele. Că poate cei doi salvaseră femeile şi-i aşteptau deja afară. Dar asta, ca şi chestia cu demontarea hardurilor fără a le distruge conţinutul, era un vis frumos, iar agentul o ştia prea bine. Acolo, în biserică, situaţia fusese prea complicată pentru ca doar doi bărbaţi, sau mai precis un bărbat

şi un băiat, s-o scoată cu bine la capăt. Hap era sigur că în momentul acela amândoi erau morţi, împreună cu cele două tinere femei.

— Hap! auzi deodată un strigăt ascuţit dinapoia lor.

Era vocea lui Marten. Preşedintele şi agentul se răsuciră în direcţia aceea exact când Marten şi José au apărut la baza scărilor, ducând-o pe Demi între ei. Obrazul ei avea paloarea morţii, iar capul îi atârna fără vlagă în piept, părul şi rochia roşie îi erau pârjolite şi fumegau. Părea pe jumătate conştientă şi suspina fără contenire.

— Marten, Doamne Dumnezeule.

Preşedintele o luase înapoi spre ei, însă Hap îl prinse şi-l întoarse spre ieşire.

— Ei, drăcia dracului! Domnule preşedinte, plecăm! Acum!

— Cealaltă fată? întrebă preşedintele cu ochii la Marten.

Nicholas clătină din cap, continuând să avanseze. Părul îi era pârlit, faţa şi braţele arse şi înnegrite de fum. José nu arăta nici el mai bine.

Ajunseră la uşă. Hap îi opri acolo, după care deschise uşa cu multă prudenţă. O jumătate de secundă mai târziu, ieşi singur afară, ridică BlackBerry-ul şi trimise mesajul către Woody.

163

9:30 A.M.

Hap revenea spre biserică, intenţionând să-i mai reţină pe ceilalţi acolo lângă uşă, încă vreo şase până la opt minute, adică atâta cât i-ar fi trebuit lui Woody să ajungă acolo cu elicopterul. Abia făcuse doi paşi când auzi inconfundabilul măcinat al unui elicopter ce se ridica din faţa bisericii. Imediat după aceea se auzi zgomotul unui al doilea elicopter pornind motoarele. Trase cu ochiul spre uşă, apoi se întoarse cu spatele la ea şi urcă pe moviliţa pe care urcase şi când ajunseseră la biserică pentru a avea o vedere mai bună asupra câmpiei. La vreo patruzeci de metri distanţă văzu Marina 2 şi elicopterul identic ce-l însoţea, cu uşile glisante deschise, pregătindu-se de decolare. Dincolo de ele, înveşmântaţi în haine de seară, membrii Institutului pentru O Lume Nouă ieşeau încolonaţi din biserică şi se îndreptau spre autocarele negre. Agenţii Serviciului Secret spaniol împânziseră zona. Hap voia să fi ştiut ce se întâmpla şi dacă arzătoarele din biserică fuseseră închise, dacă scena hidraulică fusese coborâtă şi ascunsă sub podea. Şi ce se întâmplase cu cealaltă femeie. După expresia şi clătinarea din cap ale lui Marten, probabil că era moartă. Dar ce se întâmplase cu cadavrul ei? Şi ce rol mai aveau acum călugării în toată povestea asta? Microbuzele parcate în dosul bisericii nu erau ale lor? Nu aşa ajunseseră acolo? Dacă era aşa, atunci în orice clipă puteau s-o ia în jos pe scări, coborând din biserică, îndreptându-se spre uşa unde aşteptau ghemuiţi preşedintele şi ceilalţi.

Hap îl zări deodată pe Roley Sandoval, agentul special responsabil cu protecţia vicepreşedintelui, conducând un grup de agenţi ai Serviciului Secret

care-l escortau grăbiţi pe Rogers, împreună cu secretarul de stat, cu cel al apărării şi cu ceilalţi membri ai anturajului său intim, incluzând-o aici şi pe congresmana Jane Dee Baker.

Indiferent de ceea ce se întâmplase ca să stârnească exodul acesta precipitat, dacă înainte timpul fusese o problemă importantă, acum devenise o chestiune de viaţă şi de moarte. Lăsând deoparte prezenţa fraţilor, în momentul în care elicopterele plecau, iar autocarele erau gata de drum, Serviciul Secret spaniol avea să verifice biserica, iar apoi aveau s-o sigileze. Ceea ce însemna că lor nu le mai rămânea niciun loc unde să se ascundă până la venirea lui Woody, poate doar printre copacii care înconjurau parcarea.

Ambelor elicoptere li se închiseră uşile. Când Marina 2 se ridică în aer se auzi asurzitorul urlet al rotoarelor. Luă altitudine apoi se îndepărtă înspre sud. Imediat fu urmat de al doilea Chinook, în câteva secunde amândouă au dispărut din vedere.

9:34 A.M.

Hap se uită spre autocare. Deja lumea se îmbarca. Cât timp mai avea să treacă până când călugării aveau să coboare, iar Serviciul Secret spaniol avea să intre să mai inspecteze o dată clădirea? Hap ar fi vrut să-l mai ţină pe preşedinte înăuntru, ascuns, însă asta nu mai era o alternativă viabilă. Trebuia să-i scoată pe toţi din biserică şi să-i ducă la adăpostul copacilor, altfel riscau să fie atacaţi de fraţi sau să fie capturaţi de agenţii spanioli. Sau şi una, şi alta.

De-ndată ce se hotărî, gata să se întoarcă înăuntru, auzi măcinatul bubuitor al unui elicopter al CNP trecând pe deasupra, puţin peste vârfurile copacilor. O clipă mai târziu schimbă direcţia şi se întoarse. Hap se aruncă în dosul unui copac mare, adăpostindu-se, şi urmări elicopterul CNP apropiindu-se lent. Se opri, balansându-se exact

deasupra parcării. Hap îl putea vedea pe pilot privind în jos şi vorbind întâi cu copilotul, apoi, cu însufleţire în microfon. Câteva secunde mai târziu, aparatul luă vreo şaptezeci de metri altitudine şi rămase legănându-se în aer.

Hap privi în sus, dincolo de elicopter. Unde naiba era Woody? Oare nu primise mesajul? Sau îl primise şi alertase CNP-ul? De-aceea era oare acel elicopter al poliţiei acolo? În spate, Hap zări cu coada ochiului şirul de autocare negre şi elegante începând să coboare şoseaua dinspre biserică.

— La dracu'! murmură Hap. La dracu'!

Nu putea face nimic fără să se expună celor din elicopterul CNP, dezvăluind astfel locul unde se afla preşedintele. Pe de altă parte, nu putea aştepta până când fie călugării, fie agenţii spanioli aveau să dea peste preşedinte şi peste ceilalţi, ascunşi în coridorul bisericii. Se uită la ceas. Era aproape 9:35. Unde dracu' era Woody? Oare mai venea?

164

Pe cronometrul pe care-l pornise Beck în camera de control a gazelor mai rămăseseră exact cinci minute.

Apoi doar 4 minute şi 59 de secunde.

Gazul umpluse deja încăperile inferioare ale bisericii, iar nivelul creştea rapid. Ca şi în laboratoarele urâte ale lui Foxx, era gaz natural, în principal metan, dar, datorită prevederilor doctorului, era lipsit de mercaptan, aditivul organic ce-i dă miros. Aşa că oricine ar fi rămas în biserică nu şi-ar fi dat seama că respiră gaze letale.

4 MINUTE ŞI 58 DE SECUNDE

Un elicopter al CNP, pe locul copilotului fiind căpitanul Diaz cu o puşcă în poală, se ridică de pe terenul de golf al complexului. Pe locurile din spatele ei erau şase membri ai echipei Serviciului Secret, condusă de Bill Strait. Câteva secunde mai târziu un alt elicopter decolă cu alţi doisprezece agenţi ai Serviciului Secret la bord. La treizeci de metri altitudine, elicopterul căpitanului Diaz, viră la stânga şi se îndreptă spre biserică. Cel de-al doilea îl urmă.

— Sunt căpitanul Diaz.

Era conectată pe frecvenţele folosite de toate unităţile de poliţie şi de echipa Serviciului Secret spaniol.

— Se presupune că obiectivul se află la intrarea din spate a bisericii Sfânta Maria. Unităţile CNP 7, 8, 9, 10, 11 şi 12 intră în acţiune. La fel echipa Serviciului Secret. De voie, dar cu multă atenţie.

Cu pistolul-mitralieră dosit sub cămaşă, Hap îşi părăsi ascunzătoarea din dosul copacului şi porni încet spre biserică, trăgând cu ochiul spre

elicopterul CNP ce se învârtea deasupra, apoi se opri să ridice grebla pe care José o folosise să curețe frunzele căzute în straturile de flori şi o puse în spatele cartului.

— Tu, angajatule! se auzi o somaţie în spaniolă din difuzoarele elicopterului. Suntem poliţia! Stai pe loc!

Îndrăzneala lui Hap se datora realizării subite că şi el, ca şi ceilalţi, încă mai purta uniforma personalului de serviciu al complexului. Era posibil, dacă nu chiar probabil, ca deja să se fi descoperit dispariţia uniformelor sau a cartului, sau poate şi a unora, şi a celuilalt, de la dependinţele complexului. Dacă aşa stăteau într-adevăr lucrurile, atunci CNP şi, cel mai probabil, Bill Strait şi sutele de agenţi ai CIA şi ai Serviciului Secret pe care-i coordona, ştiau asta şi căutau febrili pe toată întinderea complexului fie cartul, fie pe îngrijitorii care luaseră uniformele. Dacă Hap avea dreptate, atunci acţiunea sa voită nu urmărea decât să le uşureze misiunea. Dar mai şi câştiga timp pentru el şi pentru ceilalţi. Sperând că, din clipă în clipă, Woody avea să apară cu Chinook-ul şi să aterizeze în parcare. Sosirea lui ar fi semănat confuzia în rândurile celor ce-i urmăreau şi le-ar fi dat timpul necesar să se îmbarce la bordul elicopterului.

Hap se uită în sus, ridică mâinile, apoi arătă cu degetul spre uşa bisericii în spatele căreia se aflau preşedintele şi ceilalţi. Imediat după aceea lăsă mâinile în jos şi se îndreptă cu calm spre intrare. Timp în care văzu şase SUV-uri ale poliţiei urcând în viteză dealul, bară la bară, spre biserică.

În camera de control, *cronometrul fixat de Beck continua numărătoarea inversă.*

4:08

4:07

Hap se strecură iute în biserică, sperând ca preşedintele, Marten, José şi Demi, indiferent care era starea ei psihică, să fie gata să plece imediat. Dar nu erau. José era întins pe duşumea, pe jumătate inconştient, cu cămaşa desfăcută şi cu Marten peste el, apăsându-i pieptul. Peste tot era sânge. Preşedintele o ţinea pe Demi la distanţă de cei doi, lăsându-i spaţiu lui Marten să se ocupe de tânărul spaniol. Demi, aproape isterică, plângea şi ofta.

— Ce dracu'? bolborosi Hap.

— José a fost împuşcat. Nu ne-am dat seama până când nu s-a prăbuşit. A fost lovit în partea superioară a pieptului, zise repede preşedintele.

— Domnule preşedinte, n-avem timp. Poliţia spaniolă e deja aici. Iar Serviciul lor Secret e la o aruncătură de băţ. Dacă vine Woody, atunci va ajunge aici dintr-o clipă-n alta. Trebuie să ieşim chiar acum.

— Nu-i putem lăsa aici.

— Trebuie.

— Marten, izbucni preşedintele. Putem să-l ridicăm pe José în picioare?

— Cred că da.

Preşedintele se uită la Hap, apoi la Demi.

— Ia-o pe fată. Demi, du-te cu el, spuse Harris, după care se aplecă spre Marten şi împreună îl ajutară pe José să se ridice.

Harris se uită iarăşi la Hap.

— Hai. Ieşim. Acum.

În biserică, cronometrul din camera de control îşi continua impasibil numărătoarea inversă.

3:12

3:11

Uşa din dos a bisericii se dădu de perete. Hap ieşi primul, în viteză, cu insigna de aur a Serviciului Secret prinsă de gulerul cămăşii, cu mâna dreaptă pe pistolul-mitralieră pe care-l mai

ţinea sub cămaşă, iar cu mâna stângă, cu un gest patern aproape, ducând-o cu el pe Demi, pe jumătate inconştientă încă. Urmau preşedintele şi Marten, cărându-l pe José, care-şi pusese braţul valid peste umărul lui Nicholas. Din cealaltă parte, preşedintele îl ţinea pe tânărul spaniol de cureaua pantalonilor.

— Staţi pe loc! Acum! le ordonă în spaniolă o voce imaterială din difuzoarele elicopterului. Staţi pe loc imediat! repetă aceeaşi voce şi în engleză.

SUV-urile poliţiei spaniole era parcate în faţa lor, blocând şi microbuzele bisericii, şi cartul electric, şi drumul pe unde se ieşea din parcare. Douăzeci de poliţişti înarmaţi până-n dinţi stăteau în faţa lor. Elicopterul CNP se ridicase de-acum la aproape două sute de metri, dar continua să se învârtă pe deasupra. Imediat i se alătură un al doilea, cel la a cărui comandă se afla căpitanul Diaz, iar un al treilea apăru la scurt timp, ocupându-şi poziţia.

— Îi văd, zise Diaz făcând semn pilotului celuilalt elicopter.

O fracţiune de secundă mai târziu, elicopterul căpitanului Diaz coborî la şaizeci de metri şi rămase acolo.

În stânga lor, Hap văzu cel puţin douăzeci de agenţi ai Serviciului Secret spaniol urcând dealul din faţa bisericii.

— Serviciul Secret al Statelor Unite, ţipă el, apoi repetă.

Nimeni nici măcar nu mişcase.

— Acum ce facem? întrebă încet preşedintele.

— Le spunem că suntem Serviciul Secret al Statelor Unite şi că avem un rănit care are nevoie urgentă de îngrijiri medicale, răspunse Hap pe acelaşi ton.

Preşedintele făcu o jumătate de pas înainte şi spuse tare, cu glas dogit, în spaniolă:

— Suntem agenţi ai Serviciului Secret al Statelor Unite. Acest om e grav rănit. Are nevoie

de un doctor imediat. Ne trebuie asistenţă medicală de urgenţă.

Cronometrul pornit de Beck îşi continua inexorabilul său marş spre 0.

2:17

2:16

2:15

Căpitanul Diaz se uită peste umăr la agentul Serviciului Secret american care privea prin hubloul de lângă el.

— Mi se spune că sunt oamenii pe care îi căutaţi. Recunoşti pe vreunul dintre ei?

— Unul pare a fi agentul responsabil de protecţia preşedintelui, dar de la distanţa asta şi cu uniforma pe care-o poartă nu pot fi sigur. Prezenţa femeii e o surpriză. Nu recunosc pe nimeni altcineva.

Diaz se întoarse iar în faţă şi vorbi în microfon.

— Unităţile terestre CNP să intre în acţiune.

În clipa următoare, patru dintre poliţiştii înarmaţi ai CNP începură să înainteze cu precauţie, şeful lor făcându-le semn agenţilor Serviciului Secret spaniol să rămână pe poziţii.

— La dracu', Woody, murmură Hap. Unde naiba eşti? Joci golf?

Dintr-odată, ca printr-un răspuns divin la întrebarea lui Hap, o umbră enormă întunecă parcarea. Măcinatul zguduitor şi paletele învârtindu-se rapid, aruncând praf şi resturi în aer, siliră agenţii poliţiei şi pe cei ai Serviciului Secret spaniol să se aplece ca să se protejeze. Uriaşul Chinook cu două rotoare al Marinei americane apăru razant pe deasupra coroanelor copacilor, strecurându-se sub cel comandat de căpitanul Diaz, ascunzându-l vederii celor de jos.

— Woody, îi scăpă un strigăt preşedintelui.

— Acum patru minute monstrul ăsta era la sol. Ce dracu' se întâmplă?

Pilotul din elicopterul căpitanului Diaz se uita la ea, cu ochii lărgiţi de uimire sub vizeta căştii.

— Acum ce fac?

— Căpitane Diaz. Aici Bill Strait, se auzi vocea agentului Serviciului Secret în cască. Chinookul are permisiunea de aterizare. Vă rog nu acţionaţi.

Căpitanul Diaz nu spuse nimic preţ de încă o secundă, apoi îi spuse pilotului ei:

— Rămâi pe poziţie, apoi adăugă în microfon: Chinookul are permisiunea de aterizare. Toate unităţile rămân pe loc.

Hap se uita cu ochii măriţi la manevrele elicopterului Marina 2.

— N-are cum să pună jos monstrul ăsta! N-are naibii destul loc!

Punând la socoteală şi lungimea paletelor rotorului, de la bot până la coadă, Chinookul are treizeci şi trei de metri lungime. Parcarea împrejmuită de copaci avea cam tot atâta, poate cu vreo trei metri în plus sau în minus, în toate direcţiile. Dacă Woody voia să aterizeze fără nicio problemă avea nevoie de pricepere, de noroc, de niscai cremă şi de-o limbă de pantofi.

În biserică, cronometrul fixat de Beck continua să scadă secundele.

1:51

1:50

1:49

Chinookul se lăsă mai jos. Acum cei din parcare îl puteau vedea pe Woody la manşă, uitându-se când înainte, când spre pupa, când în lateral, apreciind spaţiul ce-i rămânea până la copaci, de parcă ar fi încercat să parcheze un tir pe locul unui automobil. Dintr-odată se auzi un ţiuit straşnic din partea din spate a elicopterului, căci rotorul din coadă reteză ramurile unui arbore şi le azvârli prin aer. Apoi, cu un bufnet greu, Chinookul atinse asfaltul.

— Haideţi, strigă Hap către ceilalţi. Haideţi.

Marten şi preşedintele o luară repejor înainte, sprijinindu-l pe José. Hap era pe urmele lor, ducând-o pe Demi.

Uşa glisantă a elicopterului se deschise brusc şi Bill Strait şi doi medici se iviră, aşteptându-i. Cinci secunde, zece. Cei cinci au ajuns la elicopter şi au fost ajutaţi să urce. Încă zece secunde, uşa glisă la loc, închizându-se. Rotoarele începură imediat să urle asurzitor, căci Woody începuse manevrele de decolare. Într-o fracţiune de secundă se înălţă de la sol şi se ridica cu repeziciune drept în sus. În opt secunde erau deja deasupra arborilor. În alte opt, aparatul se răsuci cu 180° şi se îndreptă spre est.

165

— Aici e căpitanul Diaz, pocni vocea în căşti. Toate unităţile se retrag şi intră în cazarmă. Repet. Vă retrageţi la cazarmă.

În biserică, timpul scădea secundă cu secundă.
0:31
0:30
0:29

— De mine vă îngrijiţi mai târziu, le spuse preşedintele celor doi medici şi asistenţilor, încercând să se facă auzit în zgomotul rotoarelor Chinookului. De el să vă ocupaţi, spuse arătând spre José. A fost împuşcat şi are arsuri. Iar cineva să se uite imediat şi la domnişoara Picard. E în stare de şoc şi are arsuri şi ea. Domnul Marten are şi el nevoie de atenţie pentru arsuri.

— Mulţumesc Cerului că eşti bine.

La auzul acestei bine-cunoscute voci, preşedintele se întoarse brusc în direcţia de unde o auzise.

Consilierul pentru securitate naţională, dr. James Marshall, venea spre el de pe puntea de comandă a Chinookului.

— Am încercat să nu încurc pe nimeni pe-aici, adăugă Marshall cu o sinceritate desăvârşită. Ai trecut prin ceva încercări.

0:05
0:04
0:03

— Tu de ce eşti aici? îl întrebă preşedintele pur şi simplu pe Marshall, pe un ton rece ca moartea şi cu ochii îngustaţi în două fante ce scăpărau de furie. Tu de ce dracu' nu eşti cu ceilalţi?

De undeva, din spatele lor, se auzi un bubuit grozav, prelung, ce părea să provină de la o explozie zdravănă.

— Ce-a fost asta? întrebă Marten şi se răsuci spre hublou să vadă.

În clipa următoare îi lovi unda de şoc. Chinookul fu azvârlit într-o parte şi-n alta, apoi începu să piardă altitudine, cădea ca o piatră. Woody apăsă câteva butoane, sporind viteza rotoarelor, iar elicopterul se zgudui, însă începu să se ridice rapid. Reuşise să-l stabilizeze.

Preşedintele se duse la hublou lângă Marten. Veni şi Hap şi Bill Strait. În depărtare se vedeau flăcări şi fum ţâşnind furioase din vârful dealului unde fusese până adineaori biserica.

— Woody, întoarce-te, strigă preşedintele.

— Da, domnule.

Chinookul se răsuci scurt şi se îndreptă înapoi în viteză către infernul de foc ce ţâşnea din locul unde se aflase biserica. În acel moment restul distrugerii pregătite de Foxx îşi începu desfăşurarea. Niciunul dintre ei nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Dependinţele explodară dezintegrându-se în miliarde de bucăţele. Apoi au văzut o linie de praf înaintând prin podgorii dintr-o parte în alta, de parcă un uriaş şarpe subteran fusese străbătut de un frison. Iar linia aceea merse şi mai departe, trecând de zona de dealuri joase, apoi urcând în munţi, unde fuseseră Harris şi ceilalţi în noaptea dinainte, continuând în direcţia mănăstirii Montserrat. Ici-colo, repetat, jeturi înalte de flăcări ţâşneau prin fisurile şi hornurile din stâncă.

— Foxx, îi spuse Marten preşedintelui. A distrus biserica, dependinţele, tot tunelul acela cu monoşina, tot. Probabil că mai erau încă oameni înăuntru, călugări.

— Duzele din galeria aia, zise Harris. A pus totul la cale de multă vreme. Nimeni nu va şti nimic. Nu se va găsi nimic. Nicio urmă din ce-a făcut. Absolut nimic.

Preşedintele se întoarse brusc şi se îndepărtă de hublou, uitându-se la Marshall.

— Va exploda şi mănăstirea?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Nu ştii?

— Nu, domnule.

— Nu va ajunge la mănăstire, spuse încet Marten. Asta a explodat ieri. N-a mai rămas nimic acolo. Acum se va opri la capătul tunelului monoşină.

Preşedintele spuse către Hap:

— Spune-le celor din CNP să alerteze personalul mănăstirii. Cel puţin vor fi avertizaţi în caz că se întâmplă ceva.

— Da, domnule.

Ochii preşedintelui se îndreptară spre Woody.

— Maior, rezervoarele sunt pline?

— Da, domnule.

— Ce rază de acţiune avem, o mie două sute de mile marine{7}?

— Ceva mai mult, domnule.

— Atunci scoate-ne din spaţiul aerian spaniol, şi du-ne în Germania.

— Domnule preşedinte, am primit ordine să vă duc la un aerodrom din afara Barcelonei. Şeful cancelariei dumneavoastră a trimis un avion al CIA să vă aştepte acolo.

Marten şi Hap se uitară unul la altul. Apoi Hap băgă mâna sub cămaşa de muncitor de întreţinere şi scoase pistolul automat.

— Maior, contramandez aceste ordine, spuse preşedintele calm. Ţi-am cerut să ne duci în spaţiul aerian al Germaniei. Te rog, fă întocmai cum ţi-am spus. Am să-ţi spun unde anume mergem după ce ne mai apropiem.

— Nu poate să facă una ca asta, domnule preşedinte, spuse Marshall îndreptându-se spre Harris. E spre binele dumneavoastră. Totul e pregătit.

— Domnule consilier, cred că vei înţelege dacă am să-ţi spun că planurile s-au schimbat. Foarte curând, dumneata şi vicepreşedintele şi fiecare dintre „prietenii” mei veţi fi arestaţi şi acuzaţi de înaltă trădare. Îţi sugerez să te duci în spate şi să te aşezi. Hap va fi foarte mulţumit să te escorteze.

Preşedintele îl sfredeli cu privirea pe Marshall un lung moment. În cele din urmă, se întoarse şi se uită la Woody.

— Maior, schimbă cursul imediat. E un ordin direct de la comandantul suprem al armatei Statelor Unite ale Americii.

Woody îl privi pe Marshall, de parcă nu se putea hotărî ce să facă.

— Maior, spuse ferm Marshall, respectă ordinele primite. Preşedintele a fost supus unui stres teribil. Habar n-are ce vorbeşte.

Datoria noastră este să-l protejăm. E şi datoria lui Hap. Şi a lui Bill Strait. De aceea suntem toţi aici.

Woody se holbă la el, apoi se întoarse spre tabloul de bord.

— N-are rost, Jim. Eşti terminat, zise preşedintele. Conventul e terminat.

— Conventul? făcu Marshall bulbucând ochii, nevenindu-i să creadă.

— Ştim, Jim. Ştim cine-a fost acolo. Am văzut toată punerea în scenă. Hap, domnul Marten, eu, chiar şi José. Toţi am văzut.

— Nu vă simţiţi bine, domnule preşedinte. Habar n-am despre ce vorbiţi, spuse Marshall, apoi i se adresă lui Woody: Maior, ai nişte ordine de executat. Păstrează cursul stabilit la început.

Preşedintele şi Marten se uitară spre puntea de comandă. Hap se îndrepta în direcţia aceea cu pistolul automat ridicat.

A fost exact momentul de care avea nevoie Marshall. Din doi paşi ajunse lângă uşa glisantă şi o deschise. Măcinatul asurzitor al paletelor fu însoţit de o pală de vânt năucitoare.

— Pune mâna pe el, strigă preşedintele.

Prea târziu. Zburau la şapte sute de metri altitudine. Cadrul uşii deschise era gol. Marshall nu mai era.

LUNI

10 APRILIE

166

BAZA AERIANĂ SPANGDAHLEM, GERMANIA. 3:15 A.M.

Pe jumătate adormit, Marten se răsuci pe cealaltă parte, mişcându-se grijuliu ca să evite apăsarea pe bandajele ce-i acopereau arsurile de pe braţul stâng şi de pe gât. Primise o cameră doar pentru el în sectorul ofiţerilor, pe acelaşi coridor unde, într-o cameră învecinată cu cea a preşedintelui, dormeau Hap şi Bill Strait.

Veniseră la baza aeriană de la Spangdahlem neanunţaţi. În mod normal ar fi trebuit să aterizeze la baza Ramstein, cu toate onorurile cuvenite unui preşedinte, dar de data aceasta, în acele circumstanţe, nu era cazul. Comandantul bazei şi câţiva dintre generalii săi ştiau ce se întâmplă, dar în rest, nimeni altcineva. Medicii care-i însoţiseră în Chinook îl consultaseră pe preşedinte, apoi l-au trimis să se odihnească, astfel că a rămas doar o persoană deosebit de importantă, într-o vizită incognito, beneficiind de o protecţie severă.

José, Demi, Marten şi Hap fuseseră duşi la spitalul bazei. Din câte ştia Marten, José şi Demi încă mai erau acolo şi aveau să mai rămână încă cel puţin vreo câteva zile. Familia lui José fusese înştiinţată, iar Miguel şi tatăl băiatului veneau deja din Barcelona, urmând să ajungă curând la baza din Spangdahlem.

Miguel, îşi zise Marten zâmbind, întins în pat, în întuneric, în ce se băgase un simplu şofer de limuzină. Şi ce mare om se dovedise. Şi ce prieten drag îi devenise într-un timp atât de scurt. Şi băieţii la fel, toţi – Amado, Hector şi mai ales José, tânărul care se speriase de moarte la gândul că trebuia să coboare mai departe în hornul ce dădea în galeria cu monoşină, convins că avea să ajungă

de-a dreptul în iad. Nu ştia nimic despre iadul în care avea să se ofere să intre voluntar, puţin timp după aceea. Şi prin ce iad fuseseră siliţi să treacă Amado, Hector şi Miguel, interogaţi de poliţia spaniolă şi de agenţii Serviciului Secret, numai ca să mai câştige niţel timp pentru ca preşedintele să poată scăpa.

Pe parcursul zborului pe deasupra unei bune părţi din Europa – Chinookul zburase peste Pirinei, apoi se îndreptase spre nord, traversând Franţa şi survolând Luxemburgul, înainte să intre în spaţiul aerian al Germaniei, în apropiere de Trier, pentru ca la scurt timp după aceea să aterizeze la baza din Spangdahlem –, preşedintele îl lăsase mai mult singur pe Marten. Avea treburi foarte urgente de făcut, era de înţeles. Prima şi cea mai importantă a fost să vorbească personal cu cancelarul Germaniei şi cu preşedintele Franţei, apoi ţinură toţi trei o conferinţă telefonică. Cu toţii căzuseră de acord că întâlnirea NATO, pregătită de mult timp, anunţată pentru acea zi, la ora 1 după-amiază, trebuia să aibă loc aşa cum ştia toată lumea, doar că, din motive de siguranţă, trebuia schimbat locul reuniunii. În ciuda zarvei pe care o stârnise în toate ministerele de externe, toate cele douăzeci şi şase de ţări membre au fost în unanimitate de acord ca adunarea să nu se mai ţină la Varşovia, ci într-un loc special ales de preşedintele Harris, un loc care, în acele circumstanţe, era cât se poate de potrivit: fostul lagăr nazist de la Auschwitz, din sudul Poloniei. Acolo, Harris avea să ţină o scurtă alocuţiune în care avea să explice, printre altele, raţiunile dispariţiei sale subite din Madrid în săptămâna anterioară şi ale mutării neaşteptate a locaţiei reuniunii NATO de la Varşovia la Auschwitz.

Apoi, preşedintele îl informă pe purtătorul de cuvânt al Casei Albe, aflat deja în avionul ce aducea corespondenţii de presă americani în Polonia, de schimbarea locului reuniunii,

adăugând că o răsturnare la nivel guvernamental era iminentă, dar că în presă nu trebuia să transpire nimic despre asta.

Apoi, fiind informat de mai devreme de „moartea accidentală” a lui Jake Lowe şi având încă proaspătă în minte imaginea şocantului suicid al lui James Marshall care se aruncase din elicopter, amintindu-şi şi de capsulele de otravă încastrate în dinţii lui Merriman Foxx, preşedintele îl puse pe Hap să-l sune pe Roley Sandoval, agentul special responsabil cu protecţia vicepreşedintelui, şi să-i ceară, fără să-i dea vreo altă explicaţie, să delege un număr suplimentar de agenţi pe lângă Hamilton Rogers şi pe lângă cei din anturajul său, pentru a preîntâmpina orice încercare a acestora de „a-şi face rău”.

Imediat după aceea, sună la vicepreşedintele Hamilton Rogers şi la ceilalţi implicaţi, purtând cu ei convorbiri cât se poate de concise. Preşedintele îi ceru fiecăruia din ei să trimită demisiile lor prin fax purtătorului de cuvânt al Casei Albe, până într-o oră. După o oră, cei care nu demisionaseră aveau oricum să fie demişi. În plus, le ceru să se prezinte la ambasada americană din Londra nu mai târziu de miezul zilei următoare, unde aveau să fie reţinuţi şi acuzaţi de înaltă trădare împotriva guvernului şi poporului Statelor Unite. În cele din urmă, sună în Washington, la directorul Biroului Federal de Investigaţii ca să-l pună la curent cu cele întâmplate şi-l instrui să o reţină pe congresmana Jane Dee Baker, care încă mai călătoarea în compania vicepreşedintelui prin Europa, dar şi pe expatriatul Evan Byrd, rezident în Madrid, în cea mai deplină linişte, amândoi urmând a fi acuzaţi de aceleaşi infracţiuni ca şi ceilalţi. În plus, îl sfătui pe directorul FBI să ia măsuri împotriva unor posibile sinucideri ale celor doi.

După aceea, străbătu puntea Chinookului dintr-un capăt în altul ca să discute cu medicii despre

starea lui José şi a lui Demi, apoi petrecu câteva momente lângă cei doi, după care bău o ceaşcă de cafea cu Hap şi cu Marten, înainte de a se întinde într-o cuşetă, de fapt pe o targă, unde dormi. Dar după ce plecă de lângă cei doi, se mai ocupă puţin de discursul pe care voia să-l ţină la Auschwitz. Ce avea să spună, ce anume avea să dezvăluie din ceea ce aflase, nu hotărâse încă, dar vroia să fie ceva care să se potrivească la fel de bine cu ceea ce se întâmplase şi cu ceea ce aflaseră, ca şi locul onorat pe care-l alesese pentru alocuţiunea sa. Se retrăsese în camera sa ca să lucreze la cuvântare aproape imediat după sosirea la Spangdahlem.

Marten se răsuci iarăşi. De undeva, departe, se auzea uruitul şi mugetul avioanelor de vânătoare decolând: era un fapt obişnuit acolo, i se spusese, şi ajungeai să te obişnuieşti până la urmă cu zgomotul. Spangdahlem era baza Escadrilei de Avioane de Atac 52, care supraveghea toate deplasările aparatelor de zbor americane din toată lumea.

Demi.

Se apropiase de el la ceva mai puţin de o oră de când porniseră la drum spre Germania. Medicii se ocupaseră de arsurile ei şi îi dăduseră un sedativ uşor, apoi o îmbrăcară într-un halat medical şi o sfătuiră să se culce. Însă Demi le ceruse permisiunea de-a o lăsa să stea cu Marten, iar medicii au fost de acord. O bună bucată de vreme se uită pur şi simplu în gol. Se oprise din plâns, însă ochii îi erau umezi de lacrimi. Lacrimi care nu se mai datorau fricii sau groazei, se gândi Marten, ci pur şi simplu uşurării că totul se terminase. Probabil că încă nici nu-i venea să creadă că totul se sfârşise.

De ce a vrut să stea lângă el, Nicholas nu ştia, şi nici ea nu i-a spus. El bănuia că Demi ar fi vrut să-i vorbească, însă nu ştia încă exact ce să spună sau cum să spună ce avea de spus, ori poate că, în acel

moment, asta i-ar fi solicitat eforturi fizice prea mari pentru ea. În cele din urmă, Demi se întoarse spre Marten şi-l privi drept în ochi.

— Era vorba de mama mea. Nu de sora mea. A dispărut de pe străzile Parisului când eu aveam opt ani. Tata a murit foarte curând după aceea, spuse Demi cu vocea doar ceva mai sonoră decât o şoaptă. De-atunci am tot încercat să aflu ce i s-a întâmplat. Acum ştiu că am iubit-o foarte mult. Şi mai ştiu că… şi ea… m-a iubit…

Îi ţâşniră lacrimile, care i se prelinseră pe obraji. Marten vru să spună ceva, însă Demi îl opri.

— Tu eşti bine?

— Da.

Ea încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut. Pentru ce v-am făcut ţie şi preşedintelui.

El îi atinse obrajii şi, delicat, îi şterse lacrimile.

— E-n regulă, şopti el. E bine. Acum e bine. Toţi suntem bine.

În acea clipă, ea ridică mâinile şi i-o apucă pe-a lui şi-o ţinu între palme. Păstrându-i încă mâna într-ale ei, se lăsă pe spate, iar Marten văzu că epuizarea o copleşea. O clipită mai târziu, Demi închise ochii şi adormi.

Marten o privi o vreme, apoi îşi întoarse privirile, convins că de n-ar fi făcut-o ar fi început şi el să plângă. Sentimentul acela nu era o defulare a emoţiilor acumulate pe parcursul evenimentelor pe care le trăiseră, ci altceva.

Când prânziseră la „Patru Pisici” în Barcelona, Demi îl întrebase despre Caroline şi despre motivul pentru care era el pe urmele lui Foxx, mai întâi în Malta, apoi în Spania. Când i-a spus, Demi a zâmbit şi a spus: „Deci dragostea te-a adus aici”.

Despre asta era vorba iarăşi, în timp ce ea dormea lângă el, traumatizată fizic şi emoţional, păstrându-i mâna într-ale ei, îmbrăcată în halatul acela de spital. Apropierea, intimitatea aceea îi aduceau aminte într-o mod insuportabil de

Caroline pe patul de spital din Washington. Şi ea dormise cu mâna între palmele lui în ultimele ore ale vieţii ei.

Pe Demi o cunoştea doar de ceva mai mult de o săptămână. Pe Caroline o iubise aproape toată viaţa lui.

Şi încă o mai iubea.

167

<u>6:10. A.M.</u>

Bătaia în uşa camerei sale îl trezi pe Marten dintr-un somn adânc. A doua bătaie îl făcu să-şi dea seama unde se afla.

— Da, răspunse fără să se întrebe cine-ar putea fi.

Uşa se deschise şi intră preşedintele singur şi închise uşa în urma sa.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse încet.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Marten ridicându-se într-un cot.

Vărul Jack nu-şi pusese încă peruca şi purta încă ochelarii aceia de sticlă pe care-i cumpărase de la Madrid ca să-şi schimbe mai drastic înfăţişarea. Chiar şi acum, nu era om care să-l fi putut identifica drept John Henry Harris, preşedintele Statelor Unite ale Americii, decât dacă ar fi fost prevenit de cineva şi ar fi căutat intenţionat asemănarea. Iar faptul că purta o pijama albastru deschis împrumutată, care nici măcar nu era măsura lui, n-ar fi ajutat prea mult la recunoaşterea lui.

— Plecăm la reuniunea NATO de la Auschwitz într-o oră. Cu Chinookul.

Marten dădu păturile la o parte şi se ridică din pat.

— Păi, atunci asta e. Ne luăm „la revedere” oficial.

— Ba deloc. Vreau să vii cu mine, să fii acolo când o să le vorbesc invitaţilor.

— Eu?

— Da.

— Domnule preşedinte, aceea e scena în care jucaţi dumneavoastră. Nu eu. Aveam de gând să

plec acasă în Manchester. Am multă treabă. Am mult de recuperat. Asta dacă n-am fost dat afară.

Preşedintele zâmbi.

— Îţi scriu o scutire. „Nicholas Marten nu s-a putut prezenta la locul de muncă săptămâna trecută pentru că era ocupat să salveze lumea.”

— Domnule preşedinte, eu…

Marten era nehotărât cum să continue, neplăcându-i ce avea de zis şi nici cum aveau să-i fie interpretate vorbele.

— Domnule preşedinte, nu pot fi văzut în public alături de dumneavoastră. Prea multă lume, prea multe camere de filmat. Şi nu e vorba numai de mine. Am o soră care trăieşte în Elveţia. Nu pot risca… să atrag pericole… asupra ei… zise Marten cu voce tot mai scăzută.

Preşedintele se uită scrutător la el.

— Cineva încearcă să te găsească.

— Da.

— Ce-a zis Foxx despre tine? Că probabil ai fost poliţist. Ai fost?

Marten era nesigur dacă să răspundă sau nu. Aproape nimeni nu-i cunoştea adevărata identitate, însă dacă în omul acesta nu putea avea încredere, atunci nu putea avea în absolut nimeni.

— Da, răspunse în cele din urmă. Am fost detectiv la Omoruri în Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Am fost implicat într-o situaţie în care aproape toată echipa din care făceam parte a fost ucisă.

— De ce?

— Mi s-a cerut să ucid un individ reţinut. Am refuzat. Refuzul meu nu era pe potriva crezului echipei. Câţiva detectivi vechi au vrut să regleze conturile. A trebuit să-mi schimb numele şi identitatea, la fel pe ale soră-mii. Nu voiam să mai am de-a face cu forţele de ordine sau cu violenţa. Am părăsit amândoi Statele Unite şi am început o viaţă nouă.

— Asta trebuie că s-a întâmplat acum vreo şase ani.

Marten era uimit.

— De unde ştiţi?

— Se potrivesc intervalele de timp. Red McClatchy.

— Poftim? făcu Marten aplecându-se înainte de uluială.

— Comandantul legendarei unităţi 5-2. Jumătate din California ştie cine şi ce era Red. L-am întâlnit o dată când eram senator. Primarul oraşului m-a invitat la funeralii.

— Eram parteneri când a fost ucis.

— Veteranii au dat vina pe tine.

— Da, pentru moartea lui Red şi pentru ce-a urmat. Unitatea 5-2 a fost desfiinţată.

— Deci, în prezent, niciunul dintre ei nu-ţi ştie numele şi nici unde trăieşti sau cu ce te ocupi.

— Încă mai încearcă să mă găsească. Am descoperit asta pe Internet. Au un site al poliţiştilor din întreaga lume. Cel puţin o dată pe lună pun un anunţ acolo, întrebând dacă nu m-a văzut careva, pretinzând că sunt un prieten dispărut de-al lor şi că vor să afle unde pot fi găsit. Dar nimeni nu ştie ce urmăresc de fapt, doar eu şi ei. E deja destul de dificil pentru mine să trăiesc aşa. Dar în niciun caz n-aş vrea să dea de sora mea.

— Spuneai că e în Elveţia.

— Da. O cheamă Rebecca. Lucrează ca guvernantă a copiilor unei familii înstărite, într-un oraş lângă Geneva, spuse Marten zâmbind uşor. Într-o bună zi am să vă spun povestea ei, e cu totul neobişnuită.

Preşedintele îl privi cu atenţie pe Marten un lung moment.

— Vino la Auschwitz. O să te ţinem departe de camerele de filmat. Promit. După aceea poţi pleca acasă.

— Eu… începu Marten nehotărât.

— Vere, ai fost cu mine, pas cu pas. Ai văzut tot ce-am făcut. Dacă am să şovăi cumva sau voi avea îndoieli în privinţa lucrurilor pe care vreau să le spun, am să te pot privi şi astfel am să-mi pot aminti adevărul.

— Nu înţeleg.

— Am să spun unele lucruri pe care, din punct de vedere diplomatic, ar fi mai bine să nu le spun, conştient fiind că reacţiile în toată lumea ar putea şi probabil chiar vor fi urâte. Dar am să le spun orice-ar fi, pentru că sunt convins că am ajuns într-o vreme în care oamenii aleşi să ocupe funcţii în stat trebuie să spună adevărul celor care i-au ales, fie că acestora le place ce aud, fie că nu. Nimeni, nicăieri nu mai poate să facă politică aşa ca până acum.

Preşedintele făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— În felul acesta n-o să fiu de unul singur în faţa tuturor, Nicholas. Vino cu mine, te rog. Îmi trebuie, am nevoie de prezenţa ta, de sprijinul tău moral.

— Înseamnă că e important.

— Da, e important.

Marten zâmbi.

— Şi-mi veţi scrie scutirea aia c-am lipsit de la slujbă ca să salvez lumea.

— S-o poţi chiar înrăma.

— Şi dup-aia pot pleca acasă.

— Dup-aia putem pleca toţi acasă.

168

HOTEL VICTORIA, VARŞOVIA. 6:20 A.M.

— Salut, Victor. Ai dormit bine? Ai luat deja micul dejun?

Victor închise televizorul şi, cu mobilul în mâna stângă, începu să bată camera încoace şi încolo doar în boxeri.

— Da, Richard, la cinci jumătate. N-am dormit deloc. N-ai sunat seara trecută aşa cum ai promis. Nu ştiam ce s-a întâmplat. M-am temut că ceva n-a mers bine.

— Îmi pare rău, Victor, îmi cer scuze. Lucrurile au fost ceva mai complicate. De aceea n-am putu lua legătura cu tine. A apărut o schimbare în programul nostru.

— Ce schimbare? Ce se întâmplă?

Paranoia care nu-i dădea pace lui Victor de câteva ore îl străfulgeră iar. Deodată, ştiu asta, ei avea rezerve în privinţa lui. În ultima clipă, deveniseră îngrijoraţi de capacităţile lui şi au decis să apeleze la altcineva. Richard avea să-l pună pe liber, pur şi simplu, îi va spune să plece acasă. Şi după aceea? Bani n-avea, ei plătiseră totul. Iar el nici măcar nu avea bilet de avion să se poată întoarce în Statele Unite.

— Victor, eşti acolo?

— Da, Richard. Sunt. Şi ce este această, această… se opri prea speriat să rostească cuvântul, schimbare a programului? Vrei să plec din Varşovia, nu-i aşa?

— Da.

— De ce? Sunt capabil s-o fac. Ştii că pot s-o fac. L-am rezolvat pe bărbatul din Washington. I-am rezolvat pe ăia doi jochei, nu? Cine altcineva poate să tragă aşa cum trag eu? Cine altcineva, Richard, spune-mi! Nu, mai bine să-ţi spun eu.

Nimeni, ăsta-i adevărul. Nimeni nu-i aşa de bun ca mine.

— Victor, Victor. Calmează-te! Am absolut toată încrederea în tine. Da, vreau să pleci din Varşovia, dar asta e schimbarea planurilor de care ţi-am spus adineauri. Nu trebuie să-ţi faci griji. Totul e în regulă. Când ai să ajungi acolo, totul va fi pregătit pentru tine ca şi până acum.

Victor răsuflă uşurat. Dintr-odată, poziţia corpului lui se schimbase, era mai băţos, mai drept. Se simţea mai bine.

— Unde merg?

— O să faci o scurtă călătorie cu trenul. Trenul nr. 13412 spre Cracovia. Plecarea e la opt şi cinci în această dimineaţă, sosirea la ora zece şi cincizeci şi patru. Acolo, mergi direct în staţia de taxiuri şi cauţi maşina cu numărul 7121. Şoferul are să-ţi dea alte instrucţiuni. Cu el vei face ultima parte a călătoriei, aproximativ patruzeci de minute.

— Până unde?

— Auschwitz.

169

AUSCHWITZ, POLONIA. 11:40 A.M.

Înconjurat de agenţi de securitate şi urmat peste tot de vreo douăsprezece echipe de cameramani, preşedintele Poloniei, Roman Janicki, un bărbat înalt, sobru şi distins, îi conduse pe cei douăzeci şi şase de şefi de state membre NATO pe aleile mohorâte ale fostului lagăr nazist din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Afară, sub cerul plumburiu, intraseră cu toţii prin infamele porţi de primire ale lagărului ce-aveau deasupra, modelată în fier forjat, inscripţia: *„Arbeit macht frei”,* Munca te va elibera. După aceea Janicki îi conduse dincolo de calea ferată năpădită de buruieni, cu şinele ruginite, pe unde sosiseră trenurile cu toţi acei între 1,5 şi 4 milioane de evrei care fuseseră exterminaţi acolo sau în lagărele din apropiere, cele mai cunoscute fiind Auschwitz II şi Birkenau. Câteva minute mai târziu au trecut în linişte pe lângă tăcutele camere de gazare şi pe lângă crematoriu, cu cuptoarele lui şi cu cărucioarele de fier în care erau transportate cadavrele. Au trecut pe lângă barăcile din scânduri care-i găzduiseră pe prizonieri, supravegheaţi de groaznicii paznici nazişti ai lagărului, cumplitul Schutzstaffel, SS.

Cu peruca pusă şi fără ochelarii cumpăraţi de la Madrid, îmbrăcat într-un costum albastru închis, cu Hap Daniels în apropiere, uşor de recunoscut acum ca preşedinte al Statelor Unite, John Henry Harris mergea alături de cancelarul Germaniei, Anna Bohlen, şi de preşedintele Franţei, Jacques Geroux. Harris se gândea la discursul pe care avea să-l ţină de pe o estradă ridicată în grabă în apropierea rămăşiţelor şirurilor de barăci ale prizonierilor.

11:50 A.M.

Un taxi trecu pe lângă zona împrejmuită în care erau parcate o mulţime de camioane cu echipamentul pentru transmisii televizate prin satelit şi se îndreptă spre calea de acces destinată presei. Portiera se deschise şi coborî un bărbat de vârstă mijlocie, la costum şi cravată, iar taxiul plecă.

Bărbatul se prezentă imediat la poarta de acces a presei, unde stăteau o duzină de soldaţi ai trupelor de comando poloneze, înarmaţi până în dinţi, alături de agenţi ai Serviciilor Secrete polonez şi american.

— Victor Young, de la Associated Press. Numele meu e pe listă, zise Victor calm, prezentând legitimaţia agenţiei de presă şi paşaportul american.

Un agent al Serviciului Secret american îi examina ambele documente, apoi le dădu unei femei în uniformă aflată într-un chioşc de sticlă antiglonţ. Femeia le luă, verifică numele pe o listă, apoi apăsă pe un buton şi-i făcu o fotografie lui Victor.

— În regulă, zise şi-i returnă documentele împreună cu legitimaţia de presă standard pe care Victor şi-o petrecu pe după gât.

— Ridicaţi mâinile deasupra capului, vă rog, îi spuse un alt agent şi Victor se supuse.

O clipă mai târziu, agentul îl pipăi căutând arme.

— Puteţi trece, domnule.

— Mulţumesc, zise Victor şi intră fără nicio altă problemă.

Într-un fel, pur şi simplu era uimit de sine însuşi. Cât de cumplit de nervos şi mâhnit aşteptase de fiecare dată telefonul lui Richard şi cât de calm şi lejer se simţea atunci când era faţă în faţă cu duşmanul. Dar, bineînţeles, ei ştiau asta:

pe lângă calităţile sale de lunetist excelent şi acest calm al lui fusese unul din motivele pentru care fusese recrutat şi pentru care nu renunţaseră la serviciile sale.

11:52 A.M.

Nicholas stătea mai retras, într-un colţ, constatând că se apropia tot mai mult ora 13, ora la care preşedintele avea să ţină cuvântarea. Reprezentanţi ai presei din toată lumea împânziseră locul din faţa estradei. La fel de impresionant era numărul invitaţilor care se înghionteau cu membrii echipelor de securitate pentru a ocupa un loc în faţa podiumului lung, ce aducea cu o platformă – acolo aveau să stea şefii de stat să asculte alocuţiunea preşedintelui.

Aşa cum purtătorul de cuvânt, Dick Green, îi anunţase mai devreme pe corespondenţii de presă, discursul preşedintelui avea să prezinte, printre altele, şi explicaţia acestei schimbări de ultim moment a locului reuniunii, dar avea să dea şi detalii despre „ameninţarea teroristă" care făcuse să fie mutat în miez de noapte de Serviciul Secret de la hotelul Ritz din Madrid şi transportat într-o „locaţie secretă", unde se şi aflase până mai devreme în acea zi.

Faptul că discursul său avea să fie transmis în direct în întreaga lume de toate trusturile de televiziune importante, coroborat cu promisiunea dezvăluirii detaliilor celor întâmplate în ultimele zile chiar de către preşedinte neliniştea şi intriga, sporind anxietatea întregii lumi, deja destul de agitate. Dar mai era un aspect care făcea momentul şi mai urgent, şi mai presant. Mai devreme în acea dimineaţă preşedintele convocase o şedinţă specială a Congresului care avea să înceapă la ora 7:00 a.m., ora capitalei americane, în timpul căreia avea să fie difuzată întreaga ceremonie de la Auschwitz pe un ecran uriaş. Şedinţa

extraordinară, ora matinală şi faptul că ceea ce avea de spus preşedintele nu suferea amânare până la întoarcerea sa la Washington adăugau un plus de suspans întregii desfăşurări.

11:55 A.M.

Ca şi preşedintele, Marten era îmbrăcat într-un costum albastru închis, găsit în grabă, dar care-i venea destul de bine, la care purta cămaşă albă şi cravată neagră. Ca tuturor celorlalţi i se eliberase o legitimaţie de liberă trecere care-i atârna de gât. Ca să se protejeze de public şi de fotografierile sau filmările întâmplătoare ce i s-ar fi putut face cu puzderia de camere prezente, îşi făcuse o tunsoare soldăţească precum a celor din Serviciul Secret şi primise o pereche de ochelari de soare, parte din recuzita agenţilor. Toate astea îi dădeau alura, dacă nu şi autoritatea, unui agent special al Serviciului Secret.

Marten o luă spre podium, urmărind procesul de asamblare a ultimelor bucăţi ale acestuia. Peste tot împrejur putea simţi nervozitatea sporind cu fiecare clipă care trecea. Cei prezenţi aşteptau ca preşedintele şi ceilalţi demnitari NATO să sosească şi să-şi ocupe locurile. Nicholas se opri în spatele celor vreo douăzeci de rânduri de scaune pliante dispuse în faţa podiumului, privind echipele de presă verificându-şi aparatura, făcând probe de sunet la microfoanele puse la tribună. O sută de metri mai departe era poarta de acces a presei şi zona de dincolo de ea, unde era parcate camioane de transmisiuni prin satelit. Echipe ale securităţii poloneze însoţite de câini patrulau încoace şi-ncolo.

Îşi duse mâna deasupra ochilor, să şi-i protejeze de strălucirea soarelui şi se uită în sus. În apropiere erau mai multe clădiri vechi cu câte două etaje. Pe acoperişul fiecăreia erau echipe duble de câte doi lunetişti. Marten nu ştia dacă erau poloneze, sau

ale Serviciului Secret, ori ale NATO. La faţa locului, aparatul de securitate era de-a dreptul imens.

Se întoarse şi făcu câţiva paşi; un gând neliniştitor îi trecu prin minte. Din câte putea el să-şi dea seama, podiumul era asamblat pe trei nivele diferite: primul era cel de unde preşedintele Poloniei avea să-l prezinte pe Harris, al doilea, ceva mai ridicat faţă de primul, şi aflat chiar în spatele acestuia, era cel unde aveau să stea preşedintele american, cancelarul german şi preşedintele francez, iar cel de-al treilea, dincolo de-al doilea, avea să fie ocupat de ceilalţi reprezentanţi ai statelor NATO, chiar în faţa unei păduri de steaguri ale ţărilor membre fluturând în vânt.

Toate bune şi frumoase, doar că era o problemă. Cât timp preşedintele Poloniei avea să rostească cele câteva cuvinte de întâmpinare şi să facă prezentarea preşedintelui american, Harris, Anna Bohlen şi Jacques Geroux aveau să fie, pentru scurt timp, unul lângă celălalt, umăr lângă umăr, într-o linie perfectă înapoia preşedintelui Janicki. Acea aliniere îl nelinişti pe Marten pentru că-i aminti de asasinatele cu un singur foc de armă a celor doi jochei de pe pista de la Chantilly, ce avusese loc cu doar câteva zile înainte.

Preşedintele Harris îi spusese că cei din Convent plănuiau asasinarea cancelarului Germaniei şi a preşedintelui Franţei la reuniunea NATO. Ceea ce-l înfioră şi mai mult pe Marten a fost amintirea cuvintelor dure ale preşedintelui, imediat după moartea lui Foxx. „Planul lui nu e mort. Şi nici al lor!”

Preşedintele supravieţuise tuturor încercărilor pentru a putea să vină acolo, în ziua aceea. Mai mult, preşedintele ştia totul. Lăsând la o parte sistemul masiv de securitate, dacă un lunetist putea să se ascundă în pădure şi să ucidă dintr-un singur

foc doi jochei pe cai în alergare, de la o distanţă de o sută de metri, de ce n-ar fi putut-o face şi aici?

Doar că, în loc să elimine doi oameni, putea să împuşte trei, mai ales că aceştia aveau să stea unul lângă altul pe o singură linie vreo două-trei minute, cât i-ar fi luat preşedintelui polonez să-şi rostească introducerea.

Marten se uită degrabă împrejur. Erau înconjuraţi de clădiri vechi şi de arbori. Iar dincolo de arbori, erau alţii, ca-n pădurea de la Chantilly, pe unde trecea pista de antrenament. Dintr-odată îşi aminti că arma folosită în Franţa fusese o mitralieră M-14, acelaşi tip folosit şi la asasinarea bărbatului din gara Union Station în Washington. De fiecare dată, arma fusese abandonată. M-14 nu era doar o armă puternică şi extrem de precisă, chiar şi de la patru sute de metri distanţă de ţintă, dar era probabil şi cea mai uşor de obţinut de oricine, oriunde în lume. Marten se uită la ceas. 11:54.

— Doamne Dumnezeule, murmură Marten.

Trebuia să dea urgent de Hap!

170

<u>11:56 A.M.</u>

Marten intră în centrul de comandă al Serviciului Secret şi-l informă pe Bill Strait de temerile sale. În câteva secunde, Strait luă legătura cu Hap, care era în preajma preşedintelui.

Două minute mai târziu, Hap, Marten şi Bill Strait erau înconjuraţi de o duzină de agenţi şi de analişti ai Serviciului Secret şi de trei ofiţeri ai Serviciului Secret polonez. Nu ştiau dacă Marten avea dreptate sau, dacă avea, pe cine trebuiau să caute – bărbat, femeie, tânăr, matur, bătrân – şi nici cum ar fi putut acea persoană să strecoare un M-14 sau altă armă prin filtrele de securitate şi să o aducă la faţa locului. Un lucru era cert: oricine era acel individ, dacă într-adevăr exista, trebuia să deţină o legitimaţie de identificare. Nimeni nu putea intra altfel decât pe baza unei astfel de legitimaţii în acel perimetru. De acest lucru erau mai mult decât siguri.

<u>12:00 P.M.</u>

Să găsească mitraliera M-14 a fost uşor. Fusese adusă la faţa locului într-un camion de transmisiuni prin satelit, dosită în tonele de echipament pentru transmisii televizate, într-o cutie neagră tubulară, folosită de obicei la transportul trepiedelor pentru camerele de filmat. Fusese lăsată într-o grămadă de alte echipamente video, chiar lângă camion. Legitimaţia de Associated Press îi uşurase lui Victor accesul în zona presei şi în imensa aglomerare de camioane de televiziune. Cutia trepiedului ce conţinea arma era la stânga şi mai spre fundul grămezii, marcată cu o singură bucăţică de bandă adezivă albastru deschis. Victor n-a trebuit să facă altceva decât să

ridice cutia şi să se retragă la adăpostul copacilor din apropiere, aşa cum aflase din pachetul de instrucţiuni pe care i-l dăduse şoferul taxiului #7121, atunci când îl luase de la gara din Cracovia.

12:10 P.M.

În centrul de comandă al Serviciului Secret, Marten, Hap şi Bill Strait stăteau în faţa ecranelor unor computere, verificând fotografiile tuturor celor ce primiseră permisiunea echipelor de securitate de a intra şi fuseseră fotografiaţi la poarta de acces. Erau 672 de persoane, incluzând şefii de stat, familiile acestora, anturajul lor, alţi invitaţi, membrii forţelor de securitate şi corespondenţii de presă.

Marten lua parte la această operaţiune pentru că aşa îi ceruse Hap şi pentru că îl însoţise pe preşedinte tot drumul de la Barcelona până la Auschwitz şi poate că, în tot acest timp, zărise cu coada ochiului o figură pe care ar fi putut-o recunoaşte acum. Poate vreunul din oamenii lui Foxx de la Montserrat sau cineva pe care-l văzuse cu Demi sau Beck sau chiar cu doctorul sud-african în Malta. Sau poate pe monitoarele din camera de supraveghere a bisericii complexului Aragon. Posibilitatea era infimă, desigur, dar tot era mai mult decât nimic.

— Drăcia dracului, izbucni Hap în timp ce fotografiile rulau una după alta. Habar n-avem pe cine naiba căutăm.

— Sper că mă înşel în chestia asta, spuse Marten. Sper să nu intervină nimic.

— Hap, zise Bill Strait deodată. Tuturor celor admişi la faţa locului li s-a verificat activitatea anterioară, altfel n-ar fi primit acreditările pentru securitate. Nouăzeci la sută dintre ei au fost invitaţi de la bun început pentru Varşovia, ceea ce înseamnă că în privinţa acestora s-au făcut verificări amănunţite. Ceilalţi zece la sută sunt aici

mai ales datorită schimbării de ultim moment a locului reuniunii. Din cauza timpului scurt, cercetarea trecutului acestora a fost mai puţin minuţioasă.

— Ai dreptate. Hai să-i separăm pe ăştia. Vreo şaizeci, şaptezeci de persoane. Să ne concentrăm mai ales pe ăştia.

12:20 A.M.

Victor trecu de un şir de clădiri vechi din piatră înspre un pâlc de copaci înmuguriţi care mascau parţial ceea ce părea a fi gardul original al lagărului, lung şi alcătuit din foişoare de beton şi sârmă ghimpată.

12:30 P.M.

Una după alta, Hap, Marten şi Bill Strait parcurgeau fotografiile. Până în acel moment nu văzuseră niciuna care să-i facă să se oprească asupră-i, niciuna nu iscă suspiciuni; nu apăru nicio figură pe care s-o fi văzut înainte. Totuşi, n-aveau altceva de făcut decât să continue. În treizeci de minute, preşedintele trebuia să urce pe estradă. Dacă cineva venise acolo să-l asasineze, trebuiau să-l găsească rapid.

12:35 A.M.

Victor se îndrepta prin iarba înaltă spre iazul aflat la vreo douăzeci de metri distanţă.

— Probă de microfon. Unu, doi. Probă. Unu, doi.

Din depărtare, auzi vocea inginerului de sunet verificând sistemul de amplificare de pe podium.

— Probă…

Victor zâmbi când ajunse pe malul iazului şi începu să-l înconjoare. Din cine ştie ce motiv, până în acel moment nu avusese niciun fel de emoţii.

Tot timpul călătoriei de la Varşovia fusese calm. Tot calm rămăsese cât timp i-au fost verificate documentele. Calm şi în timp ce trecea pe lângă camioane, în drum spre locul de unde avea să ridice cutia trepiedului cu mitraliera înăuntru. Calm chiar şi când fusese interceptat de o echipă însoţită de câine a forţelor de securitate; prezentase prompt documentele şi chiar mângâiase câinele pe cap. Calm când găsi cutia trepiedului câteva secunde mai târziu şi o apucase în direcţia arboretului. Şi doar acum, când auzi că se fac verificările sistemului de amplificare simţi că-i creşte nivelul adrenalinei. De aceea zâmbea. Chestia asta nu era doar periculoasă, era distractivă.

171

AMBASADA STATELOR UNITE ALE AMERICII, LONDRA.
11:45 [1 2:45 LA AUSCHWITZ]

Trei SUV-uri mari cu parbrize fumurii cotiră de pe Park Lane pe Grosvenor, iar o clipă mai târziu intrară pe terenul ambasadei din scuarul Grosvenor.

Cât ai clipi, au fost înconjurate de o echipă de puşcaşi marini înarmaţi şi în ţinute de gală. Imediat după aceea, portierele primei maşini şi-a celei de la coadă s-au deschis şi-au coborât şase agenţi speciali ai Serviciului Secret al Statelor Unite. Într-o clipită, au deschis portierele celui de-al doilea SUV. Agentul special Roley Sandoval a coborât primul, urmat imediat, în tăcere, de vicepreşedintele Hamilton Rogers, de secretarul apărării Terrence Langdon, de secretarul de stat David Chaplin, de generalul de aviaţie Chester Keaton şi, în cele din urmă, de şeful cancelariei prezidenţiale, Tom Curran. Înconjuraţi de puşcaşii marini şi de agenţii speciali, grupul a intrat în clădirea ambasadei, uşile s-au închis în urma lor, iar SUV-urile au luat-o din loc. Întreaga operaţiune durase mai puţin de un minut, de la cap la coadă.

AUSCHWITZ, CENTRUL DE COMANDĂ AL SERVICIULUI SECRET. 12:47 P.M.

— Bărbatul ăsta, izbucni Bill Strait.

Şi Hap, şi Marten se întoarseră să se uite la ecranul computerului din faţa lui Bill, pe care era expusă fotografia lui Victor Young, împreună cu acreditările de la Associated Press.

— A fost la hotelul Ritz în Madrid în seara în care a dispărut preşedintele, zise Strait. A încercat

să urce la etajul al patrulea. S-ar fi zis că din greşeală, zicea că-i doar un turist în aşteptarea prietenilor săi. A fost surprins de camerele de supraveghere şi l-am studiat, însă am hotărât că nu prezenta vreun pericol la adresa preşedintelui.

— Eşti sigur că-i acelaşi? întrebă Hap.

— Nu foarte, dar destul de sigur.

— Şi eu l-am văzut, spuse Marten holbându-se la monitor. A trecut cu maşina pe lângă mine în Washington în noaptea în care s-a sinucis doctoriţa Stephenson.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— Daţi fotografia asta fiecărei echipe de securitate, se răsti Hap către agentul special din spatele lui. Să mergem, chiar acum.

12:48 P.M.

Fără ca invitaţii sau corespondenţii de presă să bage de seamă, două sute de agenţi polonezi, americani, francezi şi germani au trecut adunarea prin sită, în cel mai discret mod cu putinţă, căutând un anume Victor Young, bănuit a fi un lunetist fantomă, înarmat cu un M-14.

12:50 P.M.

Preşedintele Harris, cancelarul german Bohlen şi preşedintele francez Geroux, împreună cu preşedintele Janicki se înghesuiau laolaltă cu liderii celorlalte douăzeci şi trei de ţări NATO în cortul mare din care aveau să iasă în public în mai puţin de şapte minute.

— Domnule preşedinte, zise Hap intrând grăbit. Pot să vă vorbesc o clipă, vă rog?

Preşedintele se scuză şi se îndepărtă de interlocutorii săi.

— Domnule preşedinte, avem de-a face cu o breşă în sistemul de protecţie. Un singur individ.

Credem că-i lunetist. Vreau să amânăm evenimentul.

— Lunetist?

— Da, domnule.

— Dar nu eşti sigur?

— Nu sută la sută.

— Hap, toată lumea e cu ochii pe noi, în faţa televizoarelor. Am convocat şedinţa extraordinară a Congresului, oamenii de-acolo aşteaptă. Am schimbat deja locaţia datorită îngrijorărilor legate de securitate. Dacă amânăm evenimentul acum, vom arăta lumii întregi cât de vulnerabili suntem, chiar şi când dispunem de un sistem de securitate atât de masiv ca cel de-aici. Hap, nu se poate să amânăm. Trebuie să am încredere că veţi găsi suspectul sau că veţi constata c-aţi greşit şi că nu e niciun lunetist.

Preşedintele îşi consultă ceasul.

— Ieşim în patru minute, Hap.

— Domnule preşedinte, daţi-mi voie să vă propun un compromis. Transmisiunile TV în direct au început deja. Daţi-mi voie să anunţ la 12:55 că avem o problemă tehnică şi că va fi o mică întârziere faţă de programul stabilit. Între timp, prezentatorii TV pot improviza sau se pot difuza imagini din vizita dumneavoastră de mai devreme prin lagăr. Daţi-ne doar puţin timp, vă rog.

— Înseamnă că eşti convins că individul acela e aici.

— Da, domnule. Sunt.

— Accept compromisul.

12:55 P.M.

Victor se târî pe burtă, prin iarba înaltă, ca să se apropie de malul iazului, apoi ridică puşca şi se uită prin lunetă. La vreo patru sute de metri, printre copaci, vedea estrada. Exact aşa cum precizau instrucţiunile primite.

Tot de-acolo mai ştia că preşedintele Poloniei avea să vorbească trei minute şi că, în acest timp, cancelarul Germaniei, preşedintele Statelor Unite şi preşedintele Franţei aveau să fie aliniaţi, umăr lângă umăr, în spatele vorbitorului, exact în această ordine, ceea ce era un avantaj, pentru că Anna Bohlen era mai scundă decât ceilalţi doi. Din unghiul de tragere al lui Victor, glonţul avea să parcurgă o traiectorie în urcare: avea s-o lovească pe Anna Bohlen în mandibulă, apoi pe preşedintele Harris chiar sub urechea dreaptă, după care avea să treacă prin ţeasta acestuia şi să intre în cea al preşedintelui francez.

Mai înaintă câţiva centimetri ca să aibă o perspectivă mai bună, apoi aşteptă. Mai rămăseseră vreo câteva minute doar, chiar secunde de fapt, înainte ca preşedinţii şi reprezentanţii statelor NATO să-şi facă apariţia şi să-şi ocupe locurile. Un singur foc şi gata. Apoi avea să lase pur şi simplu arma acolo şi să se amestece printre corespondenţii de presă panicaţi. Va zăbovi prin mulţime, iar apoi se va strecura afară prin poarta de acces şi va merge pe stradă, pe lângă un şir lung de maşini parcate, până la taxiul ce-l aştepta.

Câini. De ce oare auzea câini lătrând?

172

12:57 P.M.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Victor se retrase în iarba înaltă. Câinii lătrau şi veneau în direcţia lui din cealaltă parte a iazului. La difuzoare auzi pe cineva spunând în engleză, apoi în poloneză:

— *Din cauza unor probleme tehnice, vom avea o mică întârziere. Vă rugăm să aveţi răbdare câteva minute.*

Probleme tehnice? O, Doamne. L-au dibuit.

Se uită înapoi, panicat. Nu văzu decât gardurile vechi şi copacii de dincolo de ele. Lătratul se auzi mai tare. În faţa lui era iazul; la dreapta, alte garduri ce se pierdeau printre copaci şi păreau să continue la nesfârşit. În stânga sa era vechiul crematoriu, iar până la gard vreo sută de metri de câmp deschis. N-avea altă alternativă decât să o ia în dreapta. Apoi îşi aminti de planul secundar pe care-l văzuse în instrucţiunile primite de la taximetrist. La vreo patru sute de metri, dincolo de suprafaţa acoperită de iarbă, de cealaltă parte a iazului, erau ruinele barăcilor din care nu mai rămăseseră decât un cimitir de fundaţii de beton şi hornuri încă în picioare. Printre acestea mai era o clădire dărăpănată din piatră şi scânduri, unde naziştii ţineau vagonetele cu care transportau leşurile la crematoriu. Într-un colţ dosit al acesteia, sub podeaua veche, erau ascunse hrană şi apă, un telefon mobil şi un pistol automat. Dacă operaţiunea dădea greş, primise instrucţiuni să se ascundă acolo şi să aştepte să-l contacteze cineva.

Lătratul se auzea tot mai puternic şi mai nervos, semn că se apropiau câinii. De undeva, dintr-un loc pe care nu-l vedea, se auziră motoarele unui elicopter ce decola.

— Abandonează arma. Dezbracă-te de haine şi încearcă să-ţi maschezi mirosul, spuse cu glas tare Victor şi dintr-un salt fu în picioare şi alergă aplecat prin iarba înaltă către siguranţa pe care i-o oferea iazul.

Ajunse pe malul apei. Un bărbat alb, de vârstă mijlocie, durduliu, ce-şi scotea pantalonii şi şosetele şi-şi lepăda restul hainelor. Legitimaţia Associated Press şi pe cele de securitate le aruncă laolaltă cu tot restul; în câteva secunde era în apă, îndreptându-se înot spre malul celălalt. Acesta era sfârşitul, Victor ştia asta. Unde era Richard? Şi *cine* era Richard? N-avea importanţă. Acesta era sfârşitul şi ştia acest lucru. N-avea nicio şansă.

1:03 P.M.

— Am găsit arma şi haine, se auzi o voce scrâşnind în căştile agenţilor Serviciului Secret.

Marten alerga laolaltă cu alţi agenţi, ţinând în mână un Sig Sauer pe care i-l azvârlise Hap când ieşiseră din centrul de comandă, în faţă vedea deja iazul şi mai vedea câinii lătrând şi urlând, opriţi la marginea lui. Bill Strait era înaintea lui, strângând în mână un pistol automat şi alergând de rupea pământul. Dintr-odată, Strait coti la dreapta apucând-o spre celălalt mal şi către ceea ce păreau ruinele vechilor barăci de dincolo de iaz.

Marten o luă şi el în dreapta, urmându-l pe Strait, îndepărtându-se de agenţii dinaintea lui. Strait rămăsese singur. Dacă dădea de bucluc, n-avea cine să-l ajute.

Cu vreo cincizeci de metri înaintea lui, Strait sări peste un canal şi continuă să alerge. Cu plămânii arzând, Marten se ţinu după el. În câteva secunde, ajunsese şi el la canal şi sări dincolo. Îl pierduse din vedere pe Strait o clipită – nu ştia încotro o apucase. Apoi îl văzu iar, apucând-o pe o alee cu pietriş pe care crescuse iarba, îndreptându-se spre barăcile dărăpănate.

Strait se uită în urmă, după care spuse ceva în microfon şi, cu puteri sporite, ţâşni iarăşi înainte.

Când Marten ajunse pe aleea de pietriş era tot la vreo cinzeci de metri în urma lui Strait. De cum puse piciorul pe pietriş, alunecă şi se prăbuşi. Se ridică imediat şi o luă iar la goană. Se apropia de Strait, îi mai rămăseseră vreo treizeci, patruzeci de metri.

Strait se opri lângă o clădire din piatră şi scânduri în ruină. Apoi, ridicând pistolul automat, se apropie de o uşă întredeschisă.

— Bill, stai! urlă Marten.

Însă Strait nu-l auzi sau nu-l luă în seamă, pentru că în clipa următoare se strecură înăuntru pe uşă şi dispăru din câmpul vizual al lui Marten.

Două, trei secunde şi Nicholas ajunse şi el la intrare. Dinăuntru, se auzi un schimb subit şi foarte scurt de replici, apoi se auziră focurile seci şi rapide ale pistolului automat.

— Dumnezeule, murmură Marten.

Cu Sig Sauerul pregătit, Marten se lăsă pe vine şi intră în baracă.

Strait reacţionă la intrarea lui şi întoarse iute arma spre el.

— Nu trage, urlă Marten.

Transpirat, cu răsuflarea tăiată, Strait îl privi lung, apoi lăsă pistolul în jos şi arătă cu capul spre fundul încăperii. Corpul gol al unui bărbat alb, de vârstă mijlocie zăcea rezemat de fundaţia veche de piatră. Avea un pistol automat calibru .45 într-o mână. Din el mai rămăsese o masă de carne, sânge şi oase ciuruită de gloanţe.

— Victor Young, zise Strait. Ăsta-i omul din Washington?

Marten se apropie de cadavru, îngenunche lângă el exact în momentul în care şase agenţi speciali intrară pe uşă. Marten privi o clipă, apoi se ridică şi se uită la Strait.

— Mda, făcu Marten. Da, ăsta-i.

Strait dădu din cap, apoi îşi potrivi casca şi microfonul.

— Hap, sunt eu, Bill, spuse în microfon. Al nostru e. Cred că e-n ordine. Puteţi începe spectacolul.

173

Marten predă Sig Sauerul lui Bill Strait, apoi trecu pe lângă ceilalţi agenţi şi ieşi afară. Soarele se iţise printre nori, revărsând, ici-colo, lumina sa caldă peste clădiri şi peste câmpuri. S-ar fi zis că era nepotrivit să foloseşti cuvântul „frumos” pentru a caracteriza un loc ca acela, însă în acel moment chiar aşa era, iar Marten avu impresia că în ciuda celor tocmai petrecute, dacă se adunaseră acolo atâţia oameni cu păreri diferite, poate că, odată pentru totdeauna, putea începe vindecarea.

În depărtare auzi vocea preşedintelui polonez stârnind ecouri din difuzoare, căci tocmai îşi rostea cuvântul de întâmpinare, apoi îl prezentă pe preşedintele Harris.

Marten ţâşni deodată pe lângă un val de agenţi de protecţie polonezi şi americani şi merse spre zona din faţa podiumului, unde erau aliniate şiruri de scaune. Preşedintele voia să-l vadă acolo, în apropiere. Lungi pasul. Trecând pe lângă iaz, remarcă brusc că gardurile de sârmă ghimpată încă erau în picioare, întinzându-se câţiva kilometri şi că, în ciuda zilei frumoase, păreau la fel de rău prevestitoare acum, ca şi în urmă cu şaptezeci de ani. Poate că se înşelase, poate că vindecarea nu începuse, ba chiar era încă departe.

— *Domnule preşedinte Janicki, doamnă cancelar, domnule preşedinte,* se auzi în difuzoare vocea preşedintelui Harris, răsunând peste câmpuri, *prieteni reprezentanţi ai ţărilor NATO, stimaţi invitaţi şi congresmeni din Washington, şi dumneavoastră, telespectatori din întreaga lume. Vin astăzi aici ca unul dintre dumneavoastră, ca un cetăţean al lumii, şi ca atare e datoria mea de cetăţean şi de preşedinte al Statelor Unite să vă împărtăşesc unele lucruri care au ieşit la iveală în aceste ultime zile şi chiar în ultimele ore.*

Aşa cum ştiţi, această reuniune a şefilor de state membre NATO trebuia să aibă loc la Varşovia. Din pricina unor serioase ameninţări s-a sugerat ca reuniunea să fie amânată. După discuţii între statele membre s-a hotărât să ne întâlnim aşa cum fusese planificat. Schimbarea locaţiei a fost ideea mea şi, în urma discuţiilor avute, ceilalţi membri au fost de acord cu ea. Alegerea Auschwitz-ului n-a fost întâmplătoare. Aici au fost aduşi milioane de oameni împotriva vrerii lor şi măcelăriţi în execuţii sumare de către una dintre cele mai odioase organizaţii teroriste din istoria modernă.

Marten coti şi ajunse printre clădirile de piatră învechite. În faţa lui se vedea deja preşedintele pe estradă, iar în spatele său liderii ţărilor NATO, deasupra cărora fluturau în vânt steagurile celor douăzeci şi şase de state. Echipele de lunetişti erau încă vizibile pe acoperişuri. Echipele de comando poloneze în hanorace şi cu arme automate păzeau perimetrul exterior al suprafeţei unde se desfăşura evenimentul, în timp ce înăuntrul acestui perimetru erau sute de agenţi ai Serviciului Secret în civil, trecând printre invitaţi, supraveghindu-i.

— *În ultima săptămână, continuă preşedintele,* iar vocea sa se auzea foarte limpede în difuzoare, *a fost descoperită existenţa altei organizaţii teroriste, la fel de odioasă şi cu aceleaşi intenţii genocidare ca acelea ale lui Adolf Hitler. Conducerea ei a fost dezmembrată.*

Marten ajunse în mulţime şi se dădu mai aproape, preferând să rămână sub un copac, timp în care observă că preşedintele îşi întrerupse discursul şi trase cu ochiul în direcţia lui, înclinând foarte uşor din cap. Marten îi răspunse în acelaşi fel.

— *Acest grup, pe care l-am numit provizoriu pur şi simplu Conventul, nu reprezintă o singură naţiune, ori religie, ori rasă, ci îi reprezintă doar pe membrii lui. Sunt un grup de criminali*

privilegiaţi, infiltraţi în instituţii politice, militare şi economice din toată lumea şi, dacă bănuielile privitoare la ei se confirmă, aşa au fost de secole întregi. Ar putea părea imposibil, rodul imaginaţiei ori chiar absurd. Vă asigur că nu este. În ultimele zile, am fost martorul direct al terorii pe care o pun la cale aceşti oameni. Am văzut rezultatele experimentelor lor pe subiecţi umani. Am văzut cadavre şi bucăţi de cadavre ascunse în laboratoare secrete construite în vechile tuneluri ale unor mine din Spania. I-am văzut confiscând cele mai profunde convingeri religioase şi manipulându-le astfel încât să servească scopurilor lor, transformate în ritualuri oribile în care sunt arşi de vii oameni precum vrăjitoarele pe rug, în ceremonii elaborate ce constituie apogeul a ceea ce ei numesc „întâlnirea anuală”.

Săptămâna trecută, s-a crezut despre mine că am fost evacuat dintr-un hotel din Madrid şi transferat într-o locaţie secretă pentru siguranţa mea, din pricina unei „foarte posibile ameninţări teroriste”. Într-un anume fel este adevărat, a existat o ameninţare teroristă, dar a venit dinspre membrii propriului meu anturaj. Oameni de la cele mai înalte nivele ale puterii din guvernul american, oameni pe care i-am crezut, de ani de zile, cei mai buni prieteni şi consilieri ai mei. Aceşti oameni mi-au cerut să încalc legile Statelor Unite şi jurământul depus ca preşedinte. Am refuzat să le urmez sfaturile. Nu am fost transportat într-o locaţie secretă, ci am fugit de aceşti oameni. Am fugit de ei nu doar pentru că viaţa mea era ameninţată, ci pentru că şi legiunile lor de fideli din Europa şi din alte locuri din lume se pregăteau să declanşeze un genocid pe scară largă împotriva statelor musulmane din Orientul Mijlociu, cu rezultate cum nu s-au mai văzut până acum în istorie.

Ieri am cerut şi mi s-au înaintat demisiile următorilor: vicepreşedintele Hamilton Rogers,

secretarul apărării, Terrence Langdon, secretarul de stat, David Chaplin, preşedintele şefilor reuniţi de cancelarii, general al aviaţiei Statelor Unite, Chester Keaton, şeful cancelariei prezidenţiale, Tom Curran. Am fost informat că în ultima oră, toţi aceştia au fost reţinuţi de către autorităţile federale în Ambasada Statelor Unite din Londra. Au fost acuzaţi de afilierea la o organizaţie teroristă şi de înaltă trădare împotriva poporului şi a guvernului american.

Pe aceeaşi linie, am fost informat că arestări similare sunt în desfăşurare în Germania şi în Franţa. E prea devreme încă în aceste anchete să spunem mai mult, dar ce putem spune este că urmează arestarea unor personalităţi marcante şi în alte ţări.

Pentru noi toţi, ceea ce s-a întâmplat a fost ca o lovitură de trăsnet care ne-a surprins şi ne-a oripilat. Pentru mine însumi, pentru cancelarul Germaniei şi pentru preşedintele Franţei, e vorba şi de o rană personală, profundă, provocată de trădarea pusă la cale de oameni care ne-au fost prieteni vechi şi apropiaţi, oameni în care ne-am pus toată încrederea.

Dar veştile proaste nu vin niciodată singure. Un adevăr de acest fel este în acelaşi timp urât şi dureros, dar să ascunzi un astfel de adevăr e mult mai rău. În zilele şi săptămânile ce vor veni vom afla mai multe şi veţi fi ţinuţi la curent. Până una alta, să mulţumim providenţei că am fost destul de norocoşi încât să descoperim fiara şi s-o ucidem înainte să înceapă măcelul.

Nu trebuie decât să ne uităm împrejur, aici, la Auschwitz, ca să ne reamintim de teribilul şi chinuitorul preţ al fanatismului. Suntem îndatoraţi celor ce-au pierit aici, ne-o datorăm nouă înşine şi copiilor noştri să facem din acest cancer o boală a trecutului. Iar asta e ceva ce putem face împreună.

Vă mulţumesc şi vă doresc o după-amiază plăcută.

Preşedintele se mai uită la audienţă încă vreo câteva secunde, înainte să se întoarcă să le strângă mâinile Annei Bohlen, lui Jacques Geroux şi preşedintelui polonez. Apoi şefilor statelor NATO care au coborât unul câte unul să-l felicite şi să schimbe câteva cuvinte cu el, după care, solemn, îi întindeau mâna.

Un lung moment, Marten, ca aproape toţi ceilalţi – invitaţi, personalul de securitate, presa –, a rămas tăcut. Cuvântarea preşedintelui nu fusese deloc una care să-i aducă beneficii şi nicio mână întinsă lumii într-un mod formal. Preşedintele spusese adevărul aşa cum îi promisese lui Marten că va face. Unde, cum şi când aveau să apară efectele negative – o avalanşă de proteste şi de furie în Orientul Mijlociu şi în toate enclavele cu populaţie musulmană din întreaga lume, acuzaţii că preşedintele nu era întreg la minte şi incapabil să ocupe funcţia pe care o ocupa, tăgăduiri şi contraatacuri mânioase ale celor arestaţi sau dovediţi ca fiind susţinătorii şi adepţii lor – era imposibil de spus. Însă toate acestea aveau să vină, iar preşedintele o ştiuse de la bun început.

„Am să spun lucruri pe care, diplomatic vorbind, ar fi mai bine să nu le spun!”, îi spusese preşedintele lui Marten, „conştient fiind că reacţiile de jur-împrejurul lumii ar putea fi şi probabil chiar vor fi urâte. Dar am să le spun orice-ar fi, pentru că eu cred că am ajuns vremuri în care cei aleşi în funcţii de stat trebuie să le spună adevărul celor care i-au ales, indiferent dacă acestora le place să-l audă sau nu. Nimeni nu-şi mai poate permite să facă politică aşa ca până acum.”

Preşedintele îi ceruse lui Marten să vină să-l sprijine moral, dar nu avusese de fapt nevoie de el. Avea propria sa viziune foarte clară a ceea ce era şi asupra gravei responsabilităţi ce-i revenea prin funcţia sa. „Prietenii” săi îl ajutaseră să fie ales preşedinte pentru că niciodată nu-şi făcuse vreun

duşman. Îi făcuse să creadă că era moale şi că ar fi putut să-l manipuleze oricum ar fi vrut. Problema lor era că-l judecaseră greşit, foarte greşit.

Marten se mai uită o dată spre preşedinte şi spre şefii de state care-l înconjurau. Aceea era lumea lui, lumea în care se simţea în largul său. Era vremea ca Marten să se întoarcă şi el la a sa. Tocmai se întorcea, gata să se îndepărteze, când auzi o voce familiară, chemându-l pe nume. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Hap Daniels venind spre el.

— Plecăm. Marina 1 decolează în zece minute, spuse agentul. Air Force One decolează din Cracovia în cincizeci. Preşedintele ne-a cerut să elaborăm un plan de zbor care să includă o escală la Manchester. Te lăsăm acolo, zâmbi Hap. Cum s-ar zice, ai avion la scară.

Marten rânji.

— Deja mi-am luat bilet la o cursă comercială, Hap. Spune-i preşedintelui că-i mulţumesc, dar n-am nevoie de publicitate. Va înţelege despre ce vorbesc. Spune-i că poate, oarecând, vom sta cu toţii la o friptură şi la o bere. Tu şi eu şi el şi Miguel. Şi băieţii. Mai ales José.

— Bagă de seamă. Preşedintele s-ar putea chiar să facă o treabă de-asta.

Marten zâmbi şi-i întinse mâna agentului.

— Aştept.

Şi-au strâns mâinile, după care Hap a fost chemat undeva. Marten îl urmări plecând, apoi se întoarse şi se îndreptă spre poarta de acces. Un minut mai târziu, trecea printre coloanele acesteia şi privi înapoi la lucrătura din fier forjat de deasupra lor.

Arbeit macht frei. Munca te va elibera.

Sloganul acela fusese ideea naziştilor de umor de cimitir, deşi, în afara lor, nimeni dintre cei care-o văzuseră nu zâmbise, însă pe Marten, în starea de epuizare în care era, cuvintele acelea îl atinseră

involuntar, făcându-l să zâmbească în sinea sa de ironia situaţiei.

Îl făcuseră să se întrebe dacă mai avea slujbă.

EPILOG

PARTEA ÎNTÂI

MANCHESTER. PROPRIETATEA BANFIELD,

HALIFAX ROAD. LUNI, 12 IUNIE, 8:40 A.M.

Trecuseră două luni din ziua în care Marten îşi luase rămas-bun de la Hap şi plecase de la Auschwitz. Fusese îngrijorat pentru slujba sa la Fitzsimmons & Justice, dar n-ar fi trebuit să fie. Pe când s-a întors la Manchester, în seara aceleiaşi zile, căsuţa sa vocală număra deja vreo şase apeluri recente. Patru erau de la şeful său, Ian Graff, care-i cerea să-l sune înapoi imediat ce se întorcea. Celelalte două erau de la Robert Fitzsimmons şi de la Horace Justice. Pe Fitzsimmons îl ştia prea bine de la locul de muncă. Pe Horace Justice, fondatorul companiei, un bătrân de optzeci de ani, retras din activitate în sudul Franţei, nu-l întâlnise niciodată. Totuşi primise mesaje de la toţi aceşti oameni care-i trimiteau urări de bine şi sperau să fie la muncă încă din prima oră a zilei următoare.

Motivul principal?

Se pare că preşedintele Harris îi sunase chiar el pe fiecare în parte din Air Force One, spunându-le cât de recunoscător îi era lui Marten pentru ajutorul său din ultimele zile, asigurându-se că absenţa sa neanunţată din ultimele zile nu avea să-i facă probleme. Şi nu i-a făcut. A fost imediat pus la treabă. Lucra neîntrerupt la proiectul proprietăţii familiei Banfield, care, cu disputele şi răzgândirile domnului şi doamnei, părea să fie o treabă mult mai periculoasă decât toate cele prin care trecuse alături de preşedintele Harris. Cu toate astea, s-a întors cu poftă de muncă la treabă şi trudi din greu. Acum, în cele din urmă, lucrurile începeau să

semene a ceva. Fusese făcută parcelarea, se instalase sistemul de irigaţie. Se începuse răsădirea plantelor. Familia Banfield se liniştise. Mai ales pentru că doamna Banfield era bucuroasă de sarcina ei: urma să nască gemeni şi, ca atare, îşi canaliza timpul, opiniile şi energia în pregătirea casei pentru sosirea lor. Din fericire, domnul Banfield, când nu-şi ocupa timpul cu cariera sa de vedetă de fotbal, se ocupa de doamna Banfield. Iar toate astea îi lăsau lui Marten timp să supravegheze ce mai rămăsese de făcut pentru definitivarea proiectului de peisagistică. Cu asta se ocupase în timp ce mapamondul întreg părea că se întorsese cu fundul în sus, ca urmare a discursului preşedintelui.

Harris avusese dreptate când spusese că lucrurile „ar putea şi probabil chiar vor fi urâte". Aşa au fost chiar de la început. Şi încă mai erau.

În Statele Unite, mai ales în Washington, se stârnise un adevărat taifun mediatic, un haos ce nu se mai termina. Dezbaterile politice spectaculoase ocupau timpul televiziunilor şi al radiourilor, paginile revistelor şi ziarelor. Pe internet, blogurile nu mai conteneau să susţină că preşedintele mersese mult prea departe şi că era dus cu pluta, că ar trebui internat sau ar fi trebuit adus în faţa instanţei, sau şi una, şi alta. Susţinătorii teoriilor conspiraţioniste se înmulţiseră şi-şi trâmbiţau peste tot eternul slogan: „V-am spus io". Şi cei de dreapta, şi cei de stânga sau de centru, toţi voiau să ştie ce era misteriosul convent; cine făcea parte din el; la ce religie se referise preşedintele; cine fusese ars de viu în ceremoniile ritualice; cum de fuseseră amestecaţi foarte respectabilii membri ai Institutului pentru O Lume Nouă în dezvăluirile acuzatoare ale preşedintelui; unde erau dovezile pentru toate astea.

În Orientul Mijlociu şi în toate enclavele musulmane din Europa şi până la Pacific, lucrurile nu erau deloc diferite. Mulţimile şi guvernele

voiau detalii despre acel „genocid”. În ce ţări şi când trebuia să aibă loc? Câţi morţi ar fi provocat? Cine ar fi urmat să le ocupe teritoriile? Ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla? Care era motivaţia, care era scopul? Ce sperau să câştige membrii acestei organizaţii? Era ameninţarea aceasta realmente anihilată? Şi, în cele din urmă, era oare acest discurs doar o altă acţiune arogantă a unui preşedinte american, destinată să provoace o frică nemaipomenită în lumea islamică, preîntâmpinând astfel atacurile teroriste împotriva Statelor Unite, Europei şi a statelor din Pacific prin acest spectru de coşmar al decimării complete?

Neprimind răspunsuri, Islamul a reacţionat rapid. Demonstraţii uriaşe, violenţe antiamericane şi antieuropene au avut loc în întregul Orient Mijlociu. Lupte de stradă, incendieri de automobile au avut loc în toată Franţa, provocate de tineri musulmani, majoritatea săraci, aţâţaţi, înfuriaţi de clerici radicali ce urmăreau, cum le numiseră autorităţile, „scopuri dubioase”. Demonstraţii mai puţin violente au avut loc în Anglia, Olanda, Germania, Italia şi Spania. La reuniunile ONU, s-au solicitat mai multe explicaţii şi date precise. Nici unele, nici altele nu aveau să se clarifice prea curând, căci, deocamdată, nu se găsiseră probe care să ateste planul general al lui Foxx.

Nici interogarea vicepreşedintelui Hamilton Rogers, a secretarului apărării, a secretarului de stat, a preşedintelui şefilor reuniţi de cancelarii şi şefului cancelariei prezidenţiale – care-şi clamau nevinovăţia de când fuseseră transferaţi înapoi la Washington şi fuseseră puşi sub acuzare de un magistrat federal, fiind reţinuţi în arest de către şerif la baza aeriană Andrews – nu scosese la iveală noi informaţii.

Nici interogarea membrilor Institutului pentru O lume Nouă care fuseseră prezenţi la adunarea de la complexul Aragon – acum arestaţi şi ţinuţi la

răcoare în diferite locaţii din întreaga lume, acuzaţi de afiliere la organizaţii teroriste şi de conspiraţie în vederea comiterii de crime împotriva umanităţii – nu dezvăluise lucruri care să nu se fi ştiut deja.

Oficial, nimic nu ieşise din munca echipei ECSAP a Serviciului Secret căreia îi fusese dată sarcina să analizeze hardurile pe care Hap şi preşedintele le luaseră din computerele de la biserica complexului Aragon. Era de la sine înţeles că această anchetă se făcea în ritm de melc şi că era condusă cu foarte multă atenţie, nu doar pentru recuperarea informaţiei stocate, ci şi pentru că orice era pe harduri putea foarte bine să constituie o probă crucială care ar fi putut fi folosită în tribunal.

Şi totuşi, cu discreţie, agenţiile de securitate internaţionale lucrau în strânsă cooperare ca să pună cap la cap informaţiile ce-ar fi condus către conspiraţie. Se aveau în vedere mai ales partidele politice din Franţa şi Germania, unde, aşa cum îi spusese Jake Lowe preşedintelui la reşedinţa lui Evan Byrd din Madrid, „înainte, oamenii noştri nu-şi ocupaseră încă poziţiile. Acum da. Am primit asigurări în privinţa asta de la oameni de încredere. Prieteni care sunt în măsură să ştie."

„Ce prieteni?" izbucnise preşedintele, mâniat. „Despre cine vorbeşti?"

Exact acei „prieteni" erau oamenii căutaţi în întreaga lume. În Germania, era vizat în mod direct un partid mic numit *Demokratische Bündnis,* Alianţa democratică, partidul din care făcea parte tipul cărunt, umbra lui Marten la Barcelona, inginerul de construcţii civile, pe nume Klaus Melzer. Toţi membrii acestui partid erau puşi sub strictă supraveghere, ceea ce includea monitorizarea telefoanelor şi poştei electronice, a conturilor bancare, dar şi a deplasărilor. Această anchetă a dus rapid la descoperirea unei organizaţii similare în Franţa – *Nouveau Français Libre,* Noul Francez Liber – ce-şi avea sediul în Lyon, dar avea

filiale peste tot, de la Marea Mânecii la Mediterana, de la Calais la Marsilia.

Explozia uriaşă de la biserică şi incendiul ce-a urmat în kilometrii de vechi tuneluri ce treceau pe sub complexul Aragon şi se întindeau până departe, la o biserică străveche de pe versantul îndepărtat al muntelui, numită Iglesia dentro la Montaña, şi mai departe, până aproape de mănăstirea Montserrat, încă mai ardea.

Autorităţile şi experţii în minerit căzuseră de acord că aveau să mai treacă săptămâni bune, dacă nu luni până când focul avea să se stingă de la sine, iar zonele devastate aveau să se răcească suficient pentru a fi explorate de echipele de anchetatori. Sursa exploziilor, ca şi cea dinainte cu nicio zi de la mănăstirea Montserrat, fusese identificată ca fiind acumularea de-a lungul timpului a gazului metan în tunelurile demult sigilate. Declaraţia aceasta a stârnit multă uimire şi ridică întrebarea referitoare la modul în care cineva ar fi putut să pună la cale intenţionat o distrugere de asemenea proporţii.

Dar, cu toate astea, existau dovezi. Preşedintele şi Nicholas Marten depuseseră în secret mărturie despre ceea ce văzuseră în tuneluri şi în laboratoare şi în biserică şi pe unde mai fuseseră. La fel au făcut Demi Picard, Hap Daniels, Miguel Balius şi tinerii spanioli José, Amado şi Hector. Alţii au mărturisit şi confirmat moartea prin sinucidere a consilierului pentru problemele de securitate naţională, dr. James Marshall, anunţată oficial drept un tragic accident – anume agentul special al Serviciului Secret, Bill Strait, pilotul Chinookului, maiorul de marină George Herman „Woody” Woods, echipa medicală şi cea de zbor de la bordul aparatului. Moartea consilierului politic Jake Lowe a fost prezentată ca o posibilă crimă, mai ales după mărturia secretă a căpitanului Corpului Naţional al Poliţiei spaniole, Belinda Diaz, şi după o altă audiere a agentului Strait

asupra modului în care dr. Marshall anunţase accidentul.

În acest timp, avocaţii constituţionali ai vicepreşedintelui, ai secretarului apărării şi ai celorlalţi, în ciuda faptului că toţi aceştia afişau atitudini indignate şi pretindeau că sunt nevinovaţi, căutau deja să schimbe încadrarea acuzaţiilor de la cea de înaltă trădare la „ameninţări la adresa preşedintelui”.

Toate astea îi dădeau preşedintelui speranţa că dezvăluirea adevărului în cuvântarea de la Auschwitz nu era totuşi suicidul politic de care se temuse, ci pur şi simplu ceea ce trebuia să facă un om care credea că trebuie să le spui cetăţenilor cum stau lucrurile realmente pentru că avea convingerea că în acel moment delicat al istoriei nu exista altă cale.

Atent să-şi ţină numele şi imaginea departe de notorietatea publică, Marten se ţinea la curent cu ştirile, concentrat fiind şi la proiectul Banfield.

Apoi, într-o vineri dimineaţa, pe 21 mai, Robert Fitzsimmons l-a convocat la biroul său şi i-a cerut să plece la Londra să se întâlnească cu un client special, un chirurg londonez pe nume dr. Norbert Holmgren, care locuia foarte aproape de Hyde Park şi care deţinea o întinsă proprietate în zona rurală a Manchesterului, unde voia să facă serioase remanieri de arhitectură peisagistică.

Dr. Holmgren nu era acasă când a sosit Marten, dar a fost poftit să-l aştepte într-o anticameră. Când intră, găsi acolo doi oameni care aşteptau deja: Hap Daniels şi preşedintele Harris, care se afla la Londra incognito pentru discuţii private cu premierul britanic Jack Randolph. Spontan, Marten rânji larg, după care i-a îmbrăţişat ca un urs, cu mare bucurie, pe cei doi. Apoi, imediat, un semnal de alarmă răsună în mintea lui şi se dădu un pas îndărăt:

— Acuma ce mai e? întrebă el.

Mai era ceva, o informaţie strict secretă mai precis, pe care preşedintele voia să i-o împărtăşească personal.

— Aradia Minor, zise preşedintele şi-i detalie depoziţia lui Demi în faţa FBI la Paris, cum o căutase pe mama ei, mai bine de zece ani şi ce aflase despre străvechiul şi tainicul convent al vrăjitoarelor italiene, numit Aradia, care folosea ca semn de recunoaştere crucea cu cercuri în capete, semnul stelei Aldebaran, şi ce-i povestise Giacomo Gela despre ordinul şi mai secret dinăuntrul conventului, cel numit Aradia Minor.

Un ordin care în înscrisuri nu apărea menţionat decât prin literele „a” cu caracter ebraic şi „m” grecesc: ҳμ.

Tocmai Aradia Minor, acest cult religios ascuns al unor credincioşi inocenţi, fusese manipulat de secole întregi pentru a furniza Conventului „vrăjitoarele” de sacrificiu. Apoi, Demi le-a spus despre captivitatea ei şi despre acele filme pe care le rulaseră cei din convent, torturând-o, silind-o să revadă iar şi iar moartea mamei ei. În cele din urmă, le-a descris agenţilor FBI ce văzuse în subteran când fusese transportată, prin acel tunel cu monoşină, până la biserică: încăperile goale ce păreau laboratoare pentru experimente medicale, camerele ce păreau dormitoare de cazarmă, şi unele, şi altele abandonate, iar în subsolul bisericii, la capătul şinei, acel cuptor imens de crematoriu.

— Aşa se descotorosea Foxx de cadavre, zise Marten simţind că i se face părul măciucă.

— Da, zise preşedintele. Ia uită-te la asta, adăugă Harris şi-i făcu un semn cu capul lui Hap, care deschise laptopul. Serviciul Secret încă mai are de muncă cu hardurile alea, dar deja o parte din informaţie a fost recuperată. Ia vezi.

Marten se uită pe ecran şi văzu o suită de fotografii făcute la Montserrat într-una din acele clădiri înalte care aveau vedere spre piaţa mare din faţa bisericii. Păreau făcute chiar de către Foxx, cu

o cameră de supraveghere, arătând un mic birou, dotat cu un telescop şi cu un aparat de înregistrări video. Apoi au urmat fotografii făcute parcă prin lentila unui telescop: un număr de prim-planuri ale turiştilor din piaţă.

— Aşa îşi selecta „pacienţii”, spuse preşedintele, un stoc inepuizabil. Era interesat de „populaţia medie”. Note scrise de mână şi fotografiate sugerează că-i indica pe cei selectaţi călugărilor, care se ocupau apoi de restul chestiunii. Nu imediat, ci urmărind victimele înapoi în locurile de unde veniseră, apoi răpindu-i.

— Nenorocitul se gândise la toate, zise Marten mânios, privindu-i pe ceilalţi doi. Nu s-a găsit nimic despre planul pentru Orientul Mijlociu sau însemnările experimentelor lui?

— Nu, cel puţin nu încă.

— Dar Beck şi Luciana? Se mai ştie ceva de ei?

— Nicio urmă. Fie au fugit, fie au fost surprinşi de explozia bisericii. Încă sunt pe lista celor ce trebuie capturaţi.

— Deci asta-i tot? Până când o să recuperaţi mai mult din ce e pe harduri sau până când anchetele în desfăşurare o să aducă noi informaţii.

— Cam aşa ceva, zise încetişor Hap şi se uită la preşedinte.

— Mai e o însemnare într-un jurnal separat ţinut de prietenul şi consilierul meu Jake Lowe, spuse preşedintele, apoi ezită, neştiind dacă să continue sau nu.

Marten observă că preşedintele era copleşit de emoţie.

— Ce mai e?

— Ştii că soţia mea a fost evreică.

— Da.

— Şi ştii că a murit din cauza unei tumori cerebrale în săptămânile dinaintea alegerilor prezidenţiale.

— Da.

— Ei au vrut să obţin voturile evreilor. Dar nu voiau un evreu la Casa Albă. Sperau că dacă moare ea aş fi câştigat un avans mare în sondaje. Şi nu doar simpatia evreilor, ci a întregului electorat.

Marten simţi din nou că i se zbârleşte părul pe ceafă.

— Foxx a ucis-o. Ia făcut ceva ce a imitat perfect o tumoare cerebrală.

— Da, clătină preşedintele din cap, tremurând şi clipind des ca să-şi reţină lacrimile. Aşa că se pare, se căzni el să continue, că amândoi am pierdut pe cineva peste măsură de drag.

Marten se apropie de preşedinte şi-l îmbrăţişă şi pentru un lung moment cei doi au rămas aşa, unul în braţele celuilalt. Şi fiecare ştia în inima sa cu exactitate ce simţea celălalt.

— Domnule preşedinte, trebuie să plecăm.

— Ştiu, zise Harris. Ştiu.

Cei doi bărbaţi se mai priviră o vreme unul pe celălalt, apoi preşedintele zâmbi.

— Când se vor linişti toate astea, să vii la ferma mea din California să mâncăm o friptură şi să bem berea aia. Tu şi toţi ceilalţi. Hap, Demi, Miguel şi băieţii.

Marten rânji.

— V-a zis Hap.

A fost rândul lui Hap să rânjească.

— Am început să-i spun, dar a zis-o el primul.

Marten întinse mâna.

— Succes, domnule preşedinte.

Preşedintele îi scutură mâna, apoi îl mai îmbrăţişa o dată şi se dădu înapoi.

— Succes şi ţie, vere. Şi să te ţie Dumnezeu.

Apoi se întoarse şi plecă. Hap îi strânse şi el mâna lui Marten şi-i făcu un semn cu capul cum fac numai bărbaţii care au luptat împreună şi tot împreună au şi supravieţuit. Zâmbind, îi trase cu ochiul şi-l urmă pe preşedinte.

PARTEA A DOUA

MANCHESTER. TOT LUNI. 12 IUNIE 11:48 P.M.

Marten zăcea în întuneric în apartamentul său de la mansardă ce dădea spre râul Irwell. Luminile maşinilor ce treceau când şi când pe strada de dedesubt jucau pe tavan, acompaniind vocile trecătorilor răzleţi de pe trotuar. Însă în general era linişte, la capătul unei lungi zile de vară.

În mod voit îşi alungă din minte proiectul Banfield şi amintirile legate de convent. Voia să doarmă, nu să-şi stârnească alte şi alte gânduri, de care ştia că-l vor agita şi-l vor ţine treaz.

O vreme se gândi la momentul când sosise pentru prima oară în Europa de la Los Angeles, cu numele schimbat din John Barron în Nicholas Marten, încercând din răsputeri să găsească un loc unde să poată să se piardă în mulţime şi să se ascundă de cei din Departamentul de Poliţie care-l mai puteau urmări încă, străduindu-se în acelaşi timp să o ajute pe sora sa Rebecca să-şi revină după trauma psihică pe care o suferise. Recuperarea, mutarea ei în Elveţia şi povestea ei de după aceea, aşa cum i-o sugerase pe scurt preşedintelui, fuseseră într-adevăr remarcabile, de nu cumva chiar extraordinare. Şi o bună parte din toate astea fuseseră posibile datorită celei mai speciale persoane pe care o cunoscuse vreodată: atrăgătoarea, concupiscenta, nobila „Lady Clem”, Clemetine Simpson, singurul copil al lordului de Prestbury, cu care se gândise foarte serios să se căsătorească, dar care, pe neaşteptate, apăruse într-o zi să-i spună că numai ce se logodise cu nou numitul ambasador al Regatului Unit în Japonia şi, ca atare, din acel moment, se muta la Tokyo. Aşa şi făcuse. Din câte ştia el, încă mai era măritată şi tot

în Japonia pentru că în cei aproape şase ani care trecuseră de atunci nu primise nici măcar o felicitare sau un e-mail de la ea.

Experienţa post-traumatică a Rebeccăi şi înţelegerea pentru ceea ce însemna procesul de recuperare o făcu pe aceasta să se ofere voluntar să petreacă timp cu Demi, care, aşa cum i-a spus Marten, trecuse printr-o traumă psihică grozavă, din care, cum considerau specialiştii din Paris, îi vor trebui poate chiar câţiva ani să-şi revină. Cu permisiunea de a absenta primită de la agenţia France Press, Demi plecă în Elveţia să trăiască împreună cu Rebecca, unde o ajuta în munca acesteia ca guvernantă a trei copii ce creşteau repede. Încet, foarte încet, Demi începea să se desprindă de amintirile legate de mama ei, de Merriman Foxx, de Luciana, de reverendul Beck, de Cristina şi de rugul pe care fusese cât p-aici să fie arsă.

MARŢI, 13 IUNIE. 1:20 A.M.

Marten era tot treaz. Şi ştia de ce. Un chip foarte viu parcă-i fusese marcat cu fierul roşu în minte, acela al unui bărbat gol de vârstă mijlocie, rezemat de vechea fundaţie de piatră a unei barăci de la Auschwitz, cu un pistol automat calibru .45 într-o mână, cu trupul ciuruit de gloanţe. Victor Young, bărbatul pe care-l văzuse preţ de-o clipă, trecând pe lângă el într-o maşină în Washington atunci când Marten aştepta ca doctoriţa Stephenson să se întoarcă acasă, tocmai în noaptea în care ea se sinucisese pe trotuar în faţa lui. Acelaşi bărbat pe care, îşi amintise atunci, îl văzuse şi cu două seri mai devreme, atunci când, emoţionat şi înlăcrimat, umblase pe străzile din apropierea Casei Albe în orele de după moartea lui Caroline. Young, sau care o fi fost numele său adevărat, conducea maşina care a trecut încet pe lângă el, pe un bulevard pustiu şi întunecat. Marten l-a văzut bine

de două ori. Ceea ce-l făcu să se întrebe dacă nu cumva încă de atunci, Foxx sau Beck, îngrijoraţi de legătura lui cu Caroline, trimiseseră pe cineva să fie cu ochii pe el.

Şi asta nu era tot.

Serviciul Secret reuşise se refacă traseul parcurs de Victor de la Washington la Berlin, apoi la Madrid, Paris şi de acolo la Chantilly, unde luase o cameră la hotel în noaptea dinaintea asasinării celor doi jochei. După aceea se întorsese la Paris şi luase un tren spre Varşovia, unde iniţial trebuia să aibă loc reuniunea NATO. Apoi, după ce Auschwitz devenise noua locaţie a reuniunii, luase trenul într-acolo, ajungând la poarta de acces în perimetrul din lagăr cu o oră înaintea alocuţiunii programate a preşedintelui, cu acreditările Associated Press necesare, numele său fiind deja pe lista aprobată de Serviciul Secret, şi cu o puşcă M-14 ascunsă în cutia unui trepied, adusă într-un camion de transmisii TV prin satelit.

Dar ceea ce nu era deloc clar şi se cerceta în continuare era modul în care aflase, în timp util, de schimbarea locaţiei reuniunii de la Varşovia la Auschwitz, astfel încât să reuşească să ajungă acolo la momentul potrivit, cum obţinuse acreditările de presă şi se făcuse pus pe lista aprobată, cum şi de către cine fusese strecurată arma în perimetrul reuniunii. Ce era evident era că de la Berlin încolo fusese pe urmele preşedintelui la aproape fiecare escală a turneului său european. Ajunsese chiar să testeze dispozitivul de securitate al Serviciului Secret de la hotelul Ritz din Madrid.

Asta-l ţinea pe Marten treaz. Asta-l rodea de ceva vreme, însă abia acum începuseră lucrurile să se pună cap la cap. Dacă Victor lucra singur sau pentru convent sau pentru cu totul altcineva, asta nu avea mare importanţă. Prezenţa mitralierei M-14 făcea limpede intenţia lui de a-l ucide pe preşedinte, oriunde-ar fi vorbit, la Varşovia sau la Auschwitz. Probabil că plănuia să-i ucidă şi pe

cancelarul Germaniei şi pe preşedintele Franţei, şi tocmai aici era problema. Retrospectiv, acest lucru era cât se poate de evident. Prea voit. Parcă prea se potriveau urmele lăsate.

Oricât de bun lunetist ar fi fost Victor, nu era un profesionist. Ori, dacă Conventul, cu toate resursele şi relaţiile lui – de la secretarul apărării până la consilierul pe probleme de securitate naţională – intenţionase să-i ucidă, pe unul dintre ei sau pe toţi trei, şi se părea că asta fusese intenţia, cel puţin până la deznodământul de la Aragon, s-ar fi folosit de un profesionist sau de o echipă de profesionişti. Marten ştia: Victor era omul lor de sacrificiu. Un Lee Harvey Oswald[8] al cuiva. Dacă ar fi reuşit să tragă şi să-i ucidă, foarte bine; dacă nu, la fel. Lăsase destule urme şi se expusese suficient ca să existe posibilitatea de a fi el însuşi ucis dacă ceva nu mergea bine. Şi aşa se şi întâmplase, nu doar datorită fiascoului de la complexul Aragon, ci şi pentru că Marten îşi amintise de asasinatele din Washington şi de la padocul din Chantilly şi dăduse alarma.

Şi tocmai acest aspect îl nelinişte pe Marten şi nu-l lăsa să doarmă. Toată treaba părea că se îndreaptă spre un final fericit: acţiunile Conventului fuseseră oprite, fiecare membru al acestuia era sub anchetă, iar dacă vor mai fi recuperate informaţii de pe hard diskuri, atunci aveau să fie găsite şi înregistrările anuale ale ceremoniilor şi identităţile celor ce asistau la ele. Iar asta putea să ducă la dezvăluiri explozive, care ar fi putut să acopere ani, chiar decenii, de nu chiar secole, de activitate, în funcţie de ce anume se găsea pe harduri.

Când Marten se întorcea spre casă trecuse prin Londra, unde se oprise câteva ore între cele două zboruri şi se plimbase prin oraş. Auzi acolo Big Benul bătând ora fixă, aşa cum o băteau clopotele din oraşele din toată lumea, intonând notele cunoscute pe dinafară de jumătate din populaţia

lumii. Acelaşi dangăt de clopote ce se auzise – şi care păruse atât de nelalocul lui – la biserica Aragon atunci când au intrat membrii Institutului pentru O Lume Nouă. Asta-l făcu pe Marten să se întrebe dacă nu cumva acela era un semnal al Conventului pentru toţi membrii săi neştiuţi de pretutindeni, un mesaj prin care spuneau că indiferent ce s-ar întâmpla, Conventul supravieţuia netulburat. Şi că tot aşa supravieţuise şi până atunci şi va continua să o facă în veacurile ce vor urma. Dacă într-adevăr aşa era, atunci Conventul nu fusese deloc anihilat, ci, asemenea planului de distrugere a complexului Aragon, alesese pur şi simplu să se dea la fund pentru o vreme, poate chiar pentru câteva decenii. Dacă era adevărat, atunci însemna că mai erau oameni în convent de care nu ştia nimeni sau de care nu-şi imagina nimeni c-ar putea fi membri.

De aceea îşi amintea acum ce se întâmplase la Auschwitz după ce-l alertase pe Hap de posibilitatea ca la faţa locului să fie un lunetist. Nu mai contau acreditările de presă sau lista aprobată de Serviciul Secret sau arma ascunsă. Victor fusese arătat cu degetul de altcineva. Bill Strait fusese cel care mărise fotografia de presă a lui Victor pe ecranul computerului său şi-l identificase ca fiind omul ce testase dispozitivul de securitate a preşedintelui în Madrid. Câteva secunde mai târziu ieşiseră în urmărirea lui, alergând alături de ceilalţi agenţi ce-i urmau pe câini şi pe dresorii acestora. Bill Strait fusese cel care o cotise brusc, ocolind iazul în faţa lui Marten, îndepărtându-se de toţi ceilalţi, alergând aproape direct spre locul unde se ascunsese Victor, de parcă ar fi ştiut exact unde era.

Iar când Marten pornise în urmărirea lui şi-i strigase să se oprească, să nu intre în baraca până nu ajungea şi el, Strait nu-l luase în seamă şi intrase de unul singur. Exact atunci ajunsese în cele din urmă la baracă şi auzise un foarte scurt

schimb de replici înăuntru – doar două cuvinte s-au rostit între cei doi bărbaţi dinăuntru.

— Victor, spusese Strait foarte limpede.

— Richard? rostise întrebător Victor, de parcă ar fi fost surprins să vadă pe cineva a cărui voce o ştia foarte bine, dar pe care nu-l văzuse niciodată.

Imediat după aceea se auzise păcănitul sec, rapid al pistolului-mitralieră al lui Strait.

Cu ochii larg deschişi, Marten se răsuci iar în pat. Bill Strait. Adjunctul şi omul de încredere al lui Hap. De fapt, pentru o vreme, în Barcelona, Hap nu se încrezuse deloc în el, atunci când, asemenea preşedintelui, nu-şi putuse pune încrederea în nimeni. Şi dacă Bill Strait era omul Conventului dinăuntrul Serviciului Secret, infiltrat în echipa de protecţie a preşedintelui? O acoperire perfectă care-i asigura accesul la tot felul de informaţii despre ceea ce se întâmpla la nivelurile superioare ale puterii executive.

Marten se întrebă dacă mai ştia cineva sau dacă mai era cineva care să aibă aceleaşi bănuieli ca el. Probabil că nu, pentru că el era singurul care fusese de faţă când se sfârşise totul. Numai el văzuse traseul direct pe care-l urmase Strait. Numai el îl auzise rostind numele lui Victor şi spunându-i-se, interogator, „Richard”.

Dacă Marten avea dreptate, însemna că numai el ştia, numai el bănuia. Ceea ce era totuna cu a spune că, cu timpul, probabil mai devreme decât mai târziu, Bill Strait avea să-şi dea şi el seama.

2:22 A.M.

Marten se întinse iar şi închise ochii. Ani de-a rândul, lucrase, cu intermitenţe, în strânsă legătură cu cei din Serviciul Secret, pe vremea când fusese detectiv al Departamentului de Poliţie din Los Angeles. Ştia că motoul acestora, „Demni de încredere”, nu era luat uşor de către membrii săi şi că toţi agenţii fuseseră minuţios verificaţi şi chiar

mai ceva decât atât. Mai mult, organizaţia aceea era prea respectată, prea profesionistă şi prea semăna a frăţie ca cineva să se poată infiltra chiar aşa în interiorul ei.

Aşa că, era posibil, şi chiar probabil, să greşească în privinţa lui Bill Strait. Poate, şi chiar probabil, gândea pur şi simplu prea mult. Poate că…

Brusc auzi un ciocănit energic în uşă.

MULŢUMIRI

Pentru informaţiile şi explicaţiile tehnice, îi sunt deosebit de recunoscător lui Anthony Chapa, şi lui Ron Nessen, fost secretar de presă la Casa Albă şi confrate scriitor; şi Emmei Casanova şi lui Josep Maria Cañadell, de la Mossos d'Esquadra din Barcelona; lui Paul Tipin, fost detectiv de Omucideri de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles; colonelului Armatei Statelor Unite, acum în rezervă, John R. Power, lui Alan Landsburg, lui Andrew Robart, lui Stanley Mendes şi lui Norton Kristy, Ph.D.

Pentru sugestii şi pentru corectura manuscrisului îi sunt în mod special recunoscător lui Robert Gleason. Îi sunt îndatorat de-asemeni lui Robert Gottlieb şi lui John Silbersack pentru sfaturile şi indicaţiile lor, iar lui Tom Doherty şi Lindei Quinton pentru sprijinul lor şi pentru încrederea în acest proiect.

Nu în cele din urmă, mulţumiri cu totul speciale prietenilor mei din Serviciul Secret al Statelor Unite.

[1] Consiliul de Securitate al ONU este format din cinci membri permanenţi – China, Federaţia Rusă, Franţa, Marea Britanie şi Statele Unite –, la care se adaugă zece membri aleşi în Adunarea Generală a ONU pe termen de doi ani (n.t.).

[2] NTSB, National Transportation Safety Board – Administraţia Naţională a Siguranţei Transporturilor (n.t.).

[3] „Crop Duster” – numele de cod dat de Serviciul Secret preşedintelui Harris (n.a.).

[4] Personaj dintr-un cântec popular pentru copii care-şi pierde oiţele şi nu ştie unde să le găsească (n.t.).

[5] Shakespeare, *Henric al IV-lea,* partea a II-a (n.a.).

[6] Joc de cuvinte intraductibil rezultat din pronunţia identică în limba engleză a numelui doctorului Foxx şi a substantivului *fox,* „vulpe” (n.t.).

[7] Aproximativ 2 220 de kilometri (n.t.).

[8] Asasinul preşedintelui american John F. Kennedy. Conform unor sondaje, şapte din zece americani consideră că Oswald a fost membru al unei conspiraţii mult mai largi, care viza uciderea preşedintelui (n.t.).

CUPRINS

Table of Contents